Jukka
Hankamäki

Blogikirjoituksia 2018

Ankara totuus

Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

jsh

Hankamäki
Éditions

La vérité, l'âpre vérité.

Georges Jacques Danton

JUKKA HANKAMÄKI

ANKARA TOTUUS

ANSAITTUJA ANALYYSEJÄ

JA

VALITTUJA

VERKKOKOLUMNEJA

•

BLOGIKIRJOITUKSIA

2018

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

ISBN 978–952–68942–7–0

Aluksi

Tämä kirjoituskokoelma sisältää tieteen, median ja politiikan tutkimusblogini verkkokolumnit vuodelta 2018. Kirjani otsikko ”Ankara totuus” viittaa viestinnän tieto- ja totuuskriisiin.

Valtamedian toimittajille on tullut tavaksi perätä ”faktajournalismia”. Faktoilla tarkoitetaan yksinkertaisia asiaintiloja kuvaavia tosiasioita, niin sanotun positivistisen tieteenfilosofian mukaisesti. Samat toimittajat ovat kuitenkin omaksuneet postmodernismiin nojaavan todellisuuskäsityksen sekä julistaneet, että totuus on subjektiivista ja relatiivista, eli havaitsijoista riippuvaista – ja että tämän mukaisesti on useita erilaisia näkökulmia. Tässä piilee ristiriita, kuten siinäkin, että valtamedian toimittajat ovat moittineet vaihtoehtoista mediaa suorasukaisesti valemediaksi.

Valtamedian kaipaama totuudellisuus näyttää olevan toimittajille merkityksellistä vain silloin, kun on kyse heidän omasta totuudestaan. Monipuolisuus vaikuttaa olevan heille tärkeää lähinnä monikulttuuri-ideologian levittämiseksi, maahanmuuton edistämiseksi sekä suvaitsevuuden paradoksin ruokkimiseksi. Monikulttuurisuus johtaa yleensä suuriin erimielisyyksiin ja sitä kautta mukauttamisen ja sopeuttamisen vaatimuksiin: monoliittiseen kulttuuriin. Suvaitsevuuden julistusten kautta puolestaan kasvavat suvaitsevuuden vaatimukset, kun kansalaisille teroitetaan, mitä kaikkea meidän pitäisi sietää. Suvaitsevainen yhteiskunta ei ole vapaa, vaan se on rajoituksista täyttyvä tarkkailuyhteiskunta, jossa ei lopulta suvaita mitään. Ensimmäisten joukossa pois syövytetään sananvapaus. Tendenssijournalismia tekevä valtamedia on ollut se aito valemedia.

Tämä kirja on olemassa lähinnä yhdestä syystä. Haluan kirjata näkyville omaa aikaamme koskevan politiikanteon virheet ja sitä koskevan valtavirtaviestinnän sairauskertomuksen pysyvästi, varustettuna omalla analyysillani siitä, missä valtavirtainen politiikanteko ja sitä vahvistava valtavirtaviestintä ovat erehtyneet ja menneet täysin harhaan. Kirjoitan siis enemmän tulevaisuudelle kuin nykyisyyttä varten.

Yhdessä tämän kirjan kanssa ilmestyy tieteellinen tutkimukseni nimeltä *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Teoksessa sanottu riittänee tämän kirjan esipuheeksi. Keskeinen väitteeni on, että politiikan niin sanotun medioitumisilmiön tuloksena toimittajat käyttävät nykyisin huomattavaa poliittista ja tiedepoliittista valtaa orkestroidessaan julkisuutta sekä päättäessään siitä, keitä poliitikkoja ja tieteenharjoittelijoita he puhuttavat valtamedian auringonpaisteessa.

Median puolueellisuus on mennyt aivan liian pitkälle ja muuttunut vastaanottajien kannalta sietämättömäksi. Sananvapauden määritelmään sisältyy myös oikeus saada monipuolista informaatiota vapaasti kaikkien medioiden kautta. Tämä ei toteudu nykyisessä valtamediassa, jossa harjoitetaan suodatusta, sensuuria, kaunistelua ja valikoivaa journalismia ”sananvastuuseen” vedoten ja ”vihatotuuksien” eliminointiin pyrkien. Näin valtavirtaviestimet koettavat pönkittää järjestelmäpolitiikkaa ja sen valheesta huojuvia pylväitä, jotka kannattelevat Euroopan unionin päivä päivältä huterammiksi osoittautuvia rakenteita.

Suomen järjestelmäpolitiikkaan sisältyvät valheet ja sananvapauden korventaminen kertovat kansallisen itsemääräämisoikeutemme menetyksestä ja sitä kautta politiikan legitimaatiokriisistä. Koko yhteiskuntamme oikeusperustus kärsii, sillä kansallisvaltioihin tuputettu maahanmuutto ja EU:n tunkeutuminen valtioiden sisäisiin asioihin ovat murentaneet kansalaisten luottamusta niin hallintoa kuin toinen toisiaankin kohtaan. Syvenevä eripura on seuraus kelvottomasta politiikanteosta. Tässä kirjassa kerron, millaista tuo politikointi on ollut vuonna 2018.

Median totuuskriisi puolestaan on tulos samasta asiasta kuin politiikan legitimaatiokriisikin. Valtamedian toimittajat ja valtavirtapuolueiden poliitikot tukevat toisiaan kuin Tuppurainen ja Tappurainen, jotka käyttävät samaa kenkäparia hyppiäkseen yhdellä jalalla sosiaalitoimistoon. Siltä oikeasti näyttää niin sanottu poliittinen eliitti taloutta romuttaessaan.

Euroopan unioni on pyrkinyt tukahduttamaan vaihtoehtoisen kansalaisjournalismin sosiaalisessa mediassa, jossa totuus on päässyt hetkellisesti pilkistämään esiin. Rehellisten kansalaismielipiteiden lavastaminen ”vihapuheeksi” on ollut vastaanottajien omassa päädyssä heränneiden aggressioiden projisoimista lähettäjien ominaisuuksiksi. EU:n harjoittama sananvapauden paimennus kertoo toivoakseni vain suuruudenhullun yleiseurooppalaisuuden, globaalin taloudellisen vallan ja internatsismin kuolinkorahduksista. Kun Saksa ja Ranska uhkaavat nyt miljoonasakoilla niitä, jotka sanovat totuuden maahanmuuton herättämästä vastenmielisyydestä, kansojen sekoittamisesta ja monikulttuuri-ideologian epäoikeudenmukaisuuksista, ne samalla osoittavat oman järjettömyytensä ja vetävät maton altaan. Horjuvan vallan pyrkimys kurittaa kansalaisia (joilta kaiken vallan pitäisi olla demokraattisesti katsoen lähtöisin) ilmentää liittovaltiopolitiikan dislegitimaatiota ja EU:n muuttumista Neuvostoliitoksi.

Tämä kirja on jatkoa teoksilleni *Sensuurin Suomi* (kirjoitukset vuosilta 2006–2008), *Kansanvallan varkaat* (2009), *Valhe kaatuu* (2010–2011), *Minuutti on mennyt* (2011–2014), *Sanaakaan en vaihtaisi pois* (2015–2016) ja *Vastahankaan* (2017), joissa viittaamani lehtiaineisto on ollut myös laajan mediatutkimukseni pohjana.

Karkauspäivänä 2020

JUKKA HANKAMÄKI

2018

Maanantaina 1. tammikuuta 2018

NIINISTÖ EI OLE OSOITTANUT AKTIIVISTA KATUMISTA

Tasavallan presidentin tämänvuotisessa uudenvuodenpuheessa kansalaisia kiinnostanee ensisijaisesti se, pitääkö puheen sama mies myös vuoden päästä. Itse kiinnostuin presidentinvaalikampanjoinnista postin mukana tulleen kansanvallan repaleen, eli äänioikeudesta kertovan ilmoituksen, myötä.

Mitään todellista vaalikampanjointia ei nähdä, sillä Sauli Niinistön kannatus näyttää vahvalta. Tupun, Hupun ja Lupun ehdokkaiksi on kertynyt pelkkiä rikkalapiopoliitikkoja valtiomiessarjaan kuuluvien haastajien kieltäydyttyä kaukaa viisaasti leikistä. Tai sitten heitä ei kyseisistä puolueista löydy.

Jos kansalaiset haluavat kuitenkin kaksiosaisen vaalin, he voivat taktikoida. Se tapahtuu seuraavasti. Mietitäänpä, miten tilanne muuttuisi, jos Niinistö ei olisikaan jostakin syystä käytettävissä. Kenellä ehdokkaista olisi todelliset mahdollisuudet nousta presidentiksi ja hoitaa virkaa menestyksellisesti?

Mikäli politiikan nykylinjoista (EU-federalismi, maahanmuutto ja rahaunionin pönkittäminen) eri mieltä olevat kansalaiset keskittäisivät äänensä tällaiselle henkilölle, tilanne muuttuisi täysin. Olen varma, että vain yhdellä ehdokkaalla on todelliset mahdollisuudet haastaa Niinistö, ja hän on kokemuksensa, akateemisen statuksensa ja kirjallisen tuotantonsa ansiosta muihin verrattuna täysin ylivoimainen, valtiomiessarjaa.

Henkilövaalin kyseessä ollessa yllätyksiä voi tulla. Niinistöä on helppo kehua pääsarkansa, eli ulkopolitiikan, hyvästä hoidosta. Tosin Venäjä-suhteiden kanssa ei ole kovin vaikeaa saavuttaa menestystä – riittää kunhan pysyy maltillisena eikä salli EU:n painostuksen johtaa Suomen kannalta kurjiin tuloksiin.

Mutta Niinistö on osoittanut täydellistä ymmärtämättömyyttä paheksuessaan työyhteiskunnan ulkopuolelle ajautuneiden näennäistä ”työhaluttomuutta”,[1] joka on johtunut suureksi osaksi vain siitä, että töitä ei ole, tai ne ovat epäoikeudenmukaisin keinoin päätyneet vierasperäisille.[2] Pääsyy on ollut siinä, että kaikkea arvotuotantoa ei voida organisoida palkkatyöksi tai yrittäjätoiminnaksi.

Pitäisikö siis taide ja tiedekin lopettaa, kun suuri osa kyseisestä työstä tehdään käytännössä työyhteiskunnan ulkopuolella? *Ideologinen* olisi sellainen työyhteiskunta itse, eikä kyse ole mistään ”ideologisesta työttömyydestä”, kuten muutamat työpolitiikan uhreiksi joutuneet ovat antautuneet sanomaan omissa itsemäärittelyn vaikeuksissaan.[3]

Tämä on hyvä muistaa myös puhuttaessa työttömyysturvan aktiivimallista: on posketonta populismia patistella ihmisiä töihin, joita ei ole. Rankaiseminen tekisi uhreista syyllisiä, sillä ei ole ihmisten omassa vallassa päättää, saavatko he töitä vai eivät.[4]

Korjaamista olisi työväen presidentillä myös moralistisissa kannoissaan, joista kertoi vuoden 2013 puhe ”oleskeluyhteiskunnasta”.[5] Ripitys toi mieleen ruoskan. Siitä, miksi ”arvojohtaminen” on asenteellista ja vaarallista, kirjoitin jo edellisten presidentinvaalien yhteydessä.[6]

Niinistö ei ole myöskään osoittanut aktiivista katumista sen johdosta, että hän oli ministerinä johtamassa Suomea euron jäseneksi. Niinpä hän on monia taloustieteilijöitä jäljessä, sillä melkein kaikki alkavat oikealta vasemmalle, Korkmanista ja Kanniaisesta Haaparantaan ja Jänttiin, tunnustaa, että euroon liittyminen oli virhe.[7] Itse olen ollut tätä mieltä alun perinkin. Paavo Väyrynen on ollut oikeassa lähes kaikessa EU-kritiikissään ja rahaunionia koskevassa arvostelussaan,[8] jota tosin rasittaa se, ettei hänkään ollut viaton, kun Suomea liitettiin Euroopan unioniin.

Ainakaan Nato-kanta ei luo eroa pääehdokkaiden välille, sillä Niinistö on taktisesti päättänyt, ettei kansalaisia kuumottavalla asialla kannata kilpailla. ”Nato-optiossa” roikutaan yhteen ääneen kiinni, vaikka se ei takaa yhtään mitään, ja ”Suomen Nato-kannasta” on tullut pelkkä *modus operandi:* ulkopolitiikan vaihteleva väline. Uskotellaan, että asema jätti junan, vaikka juna jätti aseman.

Presidentin tilannetta helpottaa, että hän ei päättäisi asiasta suinkaan yksin. Mutta ei päättäisi kansakaan, sillä asia on altis agitaatiolle. Suomen Nato-kanta ja hakemuksen päivämäärä jätetään näköjään hyökkääjän päätettäväksi. Tämä zen-buddhalainen puolustuspolitiikka on alistuvaa mutta omalla tavallaan ovelaa ja toimivaa.

Torstaina 4. tammikuuta 2018

KAKSINAISMORALISMISTA

Kirjoitan tänään kaksi*nais*moralismista, vaikka minulla ei ole yhtäkään naista. Aiheenani on kylläkin eräs nainen: Laura Huhtasaari ja hänen vaalikampanjansa. Tässä tulee nyt kaksi esimerkkiä kaksinaismoralismista, jota on kohdistettu häneen. Ensimmäinen koskee väitteitä, joiden mukaan Huhtasaaren vaalitunnus olisi plagioitu. ”Suomi 100” -juliste ja Huhta-

saaren vaalimainonnan graafinen ilme muistuttavat kieltämättä toisiaan, vaikka ne eivät olekaan keskenään sekoitettavissa.

Iltalehden haastattelema entinen professori Tapio Vapaasalo piti Huhtasaaren kampanjajulistetta selvänä plagiaattina,[9] jota se ei ole. – Miksi? Siksi, että plagioimiseen liittyy *tahallinen* pyrkimys *peittää* jälkensä ja esittää tuotos omaperäisenä. Sen sijaan Huhtasaaren julisteessa viittauskohde on jätetty selvästi näkyviin ja tulos on etäännytetty referenssikohteesta erilaisilla kirjasimilla ja värisävyllä. Kyseessä ei siis ole plagiointi vaan *parodiointi*.

Poliittinen lähihistoria tuntee aiheesta myös oikeustapauksen. Uuden Suomen entinen kustantaja Niklas Herlin käräjöi Vihreää liittoa vastaan puolueen laitettua vaalijulisteeseensa Uuden Suomen nimen ja vaakunaleijonan.[10] Vaakunaleijonan käyttöoikeudet ovat vapaat, toisin sanoen vaakunaleijonaa saa esittää kuka tahansa suomalaisuuden kunniaa häpäisemättä missä tahansa, eikä käytölle ole muuta sosiaalista rajoitusta kuin joidenkin ahdasmielisten hysteria isänmaallisuuden kasvusta.

Mutta lehden nimi puolueen julisteessa oli kyseenalaista ja saattoi herättää epäilyksiä – jos ei plagioinnista, niin tekijänoikeuksista tai tavaramerkin hallinnasta. Yhtä kaikki, tuomioistuin hylkäsi kanteen, koska sama nimi saattoi viitata eri kohteisiin, kuten lehteen tai poliittisiin toiveisiin ”uudenlaisesta Suomesta”.

Kaksinaismoralismi tuli nyt räikeästi näkyviin niissä vihervasemmistolaisten kannanotoissa, joilla suorasukaisesti käytiin Huhtasaaren kampanjan kimppuun. Niinpä hän teki oikein vastatessaan: ”Älkää olko naurettavia.”[11]

Toinen esimerkkini onkin paljon vakavampi. Laura Huhtasaaren kodin ikkunoita oli äskettäin rikottu, ja hänen kotinsa seiniin oli maalattu vihaa pursuilevia tekstejä, joissa sanaa ”homo” käytettiin haukkumistarkoituksessa.[12]

Myös Alexander Stubbin asuntoa vandalisoitiin taannoin hänen toimiessaan valtiovarainministerinä.[13] Pääministeri Juha Sipilä valitti tuolloin Twitterissä, että ”[t]uomitsen VMI Stubbin kotiin kohdistuneen ilkivallan. Meidän demokratiassamme tällaiselle toiminnalle ei ole sijaa.”[14]

Sen sijaan Huhtasaaren joutuessa uhriksi ei häneen kohdistettua hyökkäystä paheksunut yksikään ministeri. Perussuomalaisten kansanedustajan Jani Mäkelän tiedustellessa Juha Sipilältä Twitterissä, miksi hän ei pääministerinä tuomitse Huhtasaareen kohdistunutta ilkivaltaa, vastausta ei tullut lainkaan, mutta Sipilä blokkasi Mäkelän, jonka Twitter-tili myös suljettiin ja seuraaminen estettiin.[15]

Stubbin kohtaamasta vandalismista kirjoitettiin heksametrein lehdistössä, ja tekijät otettiin kiinni sekä tuomittiin.[16] Mutta Huhtasaaren päätymisestä toistuvan aggression kohteeksi ei ole pidetty vastaavaa porua missään, ja tekijätkin ovat teillä tietymättömillä.

Tämä osoittaa todeksi kansanedustaja Li Anderssonin väitteet siitä, että maassamme on sitä ”parempaa väkivaltaa”. Tuo hyväksyttävä väkivalta näyttää kohdistuvan median ja poliittisen eliitin siunauksella aina vain perussuomalaisiin, joita ripitetään myös puolueellisilla syytteillä ja oikeudenkäynneillä. Tämä kertoo kaksinaismoralismista ja ylenkatsellisuudesta.

On hyvä muistaa, että Juha Sipilä ja Petteri Orpo juonittelivat perussuomalaiset pois hallituksesta vetoamalla omaan erilaiseen ”arvopohjaansa”. Nyt tiedämme tuon arvopohjan sisällön.

Ehkä onkin niin, että poliittinen vasemmisto haluaa edistää terrorismia ja maahanmuuttoa, sillä muslimiterroristit tekevät nyt äärivasemmiston puolesta samat väkivallanteot, jotka äärivasemmisto, Punainen Armeijakunta ja Baader & Meinhof tekivät ennen. On muistettava, että Punaisen Armeijakunnan terroristit harjoittelivat sissisodankäyntiä Jordaniassa yhdessä palestiinalaisterroristien kanssa.

Perjantaina 5. tammikuuta 2018

HS UUTISOI PAKOLAISPOLITIIKAN PARANNUKSET MANIKEALAISESTI

Helsingin Sanomat julkaisi viime vuoden lopuksi raportin, jonka mukaan ”Välimeren yli Italiaan tulleiden siirtolaisten määrä väheni kolmanneksella”.[17] Kirjoituksessa todetaan, että Välimerellä kuolleiden kehitysmaalaisten määrä aleni vuonna 2016 menehtyneistä 4 581 ihmisestä 2 833:een vuonna 2017. Kiitokset parin tuhannen ihmisen pelastumisesta kuuluvat Italialle ja Libyalle, jotka pääsivät sopuun ihmissalakuljetuksen torjunnasta.

Lehti teki kuitenkin virheen paheksuessaan sopimusta siitä, että siirtolaiset jäävät jumiin Libyaan eivätkä pääse Eurooppaan. Asiaa näin arvioidessaan Helsingin Sanomat kirjoittautui ihmisoikeusjärjestöinä esiintyvien organisaatioiden taakse. Nähdäkseni merellä hukkuminen ei ole ihmisoikeus.

Libyan rannikkovartiosto on tehnyt aivan oikein estäessään meritaksitoiminnan. Ennen rajoitustoimia Välimerellä kuoli noin 300 ihmistä kuukaudessa. Kun rajavalvonta otettiin käyttöön myös lähtömaiden puolella, Välimerellä ei menehtynyt Kansainvälisen siirtolaisjärjestön IOM:n mukaan yhtään ihmistä laittoman siirtolaisuuden vuoksi ensimmäisiin kolmeen viikkoon.[18]

Asian ydin on, että kannustaessaan laittomaan siirtolaisuuteen ja ihmissalakuljetukseen ihmisoikeusjärjestöt aiheuttavat pakolaisten kuolemia ja polkevat siten ihmisoikeuksia. On parempi, että kehitysmaalaiset jatkavat elämäänsä kurjissa oloissa, kuin että he antautuvat hengenvaa-

raan paremman elintason toivossa. Pakolaisleirien perustamista lähtömaihin tukee Oxfordin yliopiston professorin Paul Collierin analyysi, jonka mukaan pakolaisten auttaminen heidän kotimaissaan on 135 kertaa tehokkaampaa kuin Eurooppaan tuominen.[19]

Tässä mielessä Helsingin Sanomien paheksunta ihmisvirtojen loppumisesta on täysin perusteetonta. Koska uutisen lähteeksi mainitaan ”HS-Reuters”, on vaikea arvioida, kuka kirjoittaja on näiden näkemysten takana tai mihin mielipiteet perustuvat. Järkeä salakuljetusten puolustelussa ei ole siksikään, että kehitysmaalaisten muuttoliike vaarantaa myös Euroopan sosiaaliset olot, mullistaa väestörakenteet sekä aiheuttaa poliittista eripuraa. EU:n ulkorajan valvonta on tärkeää, sillä näin Euroopan etninen muutosprosessi hidastuu.

Lauantaina 6. tammikuuta 2018

YLEN KURJA KEKKIS-PROGGIS

Jari Tervon kirjailijatulot vähenivät[20] hänen paiskattuaan[21] Raamatun lattialle TV-lähetyksessä. Koska Tervo on ansioitunut myös haukkumalla suomalaisia ihmisiä ”valkoiseksi roskaväeksi”,[22] ”autisteiksi” ja ”rasisteiksi”,[23] Yleisradio päätti tulla apuun ja myönsi entiselle Uutisvuoto-juontajalle kirjallisuuden piilotukea. Ylen TV1 tuotti hänelle kahdeksanosaisen historiasarjan Urho Kekkosesta.[24]

Ohjelmasarjaa buffattiin paljon mediassa,[25] ja sen luvattiin paljastavan ennen julkaisematonta aineistoa Kekkosesta,[26] esimerkiksi hänen toiminnastaan kansalaissodassa. Etsivän Keskuspoliisin (nykyinen Suojelupoliisi) palvelukseen päätynyttä Kekkosta luonnehdittiin muun muassa ”kommunistien kovanyrkkiseksi kuulustelijaksi”.[27]

Tosiasiassa sarja ei paljastanut olennaista uutta Kekkosen persoonasta eikä poliittisesta historiasta muille kuin kenties tekijöille itselleen, jotka sillä tavoin todistivat pääväitteensä: ”Tiedämme vain puolet Kekkosesta.” Kunhan ratsastettiin Kekkos-myytillä, jota Tervo oli pohtinut jo kirjoittaessaan teostaan *Myyrä* (WSOY 2004).

Kriittinen ohjelmasarja ei ollut, vaan varovainen. Kekkos-legendaa hehkuttamalla haluttiin jopa kaunistella Kekkosesta syntyvää kuvaa. Eräässä jaksossa (osa 4) väitettiin, että Kekkonen kesytti kommunistit ottamalla SKDL:n mukaan hallitusyhteistyöhön. Tätä tulkintaa monet sosialistiprofessorit ovat varjelleet,[28] ja siitä on tullut osa kanonisoitua historiasopimusta, jolla oikeutetaan rähmällään oloa Neuvostoliittoon. Tosiasiassa sosialistit ja kommunistit kesyttivät Kekkosen, josta tehtiin Moskovan etäispääte tukalassa historiallisessa tilanteessa. Vertailun vuoksi huomionarvoista on, ettei kukaan vaadi nykyisin *Perussuomalaisten* integroimista hallitukseen sillä perusteella, että se parantaisi kansalaisten luottamusta.

En epäile Kekkosen isänmaallisuutta. Hän kai halusi pelastaa sen, mitä pelastettavissa oli. Siinä sivussa hän halusi tietenkin myös henkilökohtaista valtaa.

Kekkosen taipumisesta vasemmiston edessä kertoi saman jakson väite, jonka mukaan Kekkonen luonnehti 1960-lukulaista nuorisoa oman aikansa, eli 1920-luvun, nuorisoa etevämmäksi. Nuoruudessaan oikeistolaisena pidetyn Kekkosen kannanotto nähtiin hänen tunnustuksenaan äärivasemmistolaistuneelle ja radikalisoituneelle opiskelijaliikkeelle, vaikka kyseessä oli enemmänkin pelkkä kannatuksen kosiskelu.

Myös haastateltaviksi valitut henkilöt olivat melko mitäänsanomattomia. SDP:tä edustavien Erkki Liikasen ja sähkömies-ministeri Matti Ahteen sekä entisen SKP:läisen professorin Kimmo Rentolan sijasta olisin halunnut kuulla Georg C. Ehrnroothin, Tuure Junnilan ja Veikko Vennamon näkemyksiä Kekkosesta. Vaikka heitä ei enää saakaan kiinni, olisi Ylen avarista arkistoista voinut kaivaa filmin pätkiä katsottaviksi ja pahoin konflikoituneen sisäpoliittisen tilanteen valaisemiseksi. Kekkos-historioitsija Juhani Suomen historiantulkinta korostui nyt liikaa. Myös ”kriittisyys” palveli pyhimyskuvaa.

Dokumentaarisuuden ja viihteellisyyden yhdistäminen asiaviihteeksi ei Tervon ohjelmasarjassa onnistunut, vaikka hän hauska mies onkin. Vaihtoehtoisen historiankirjoituksen genreen kuuluvasta Kekkos-sarjasta ei ole selvästi tieteeksi eikä viihteeksi.

Puolustukseksi voidaan sanoa, ettei sen tarvitse olla kumpaakaan, vaan itsenäinen tekonen, jonka tarkoitus oli kääntää valokeila pahan isän ruumista nakertelevien poikien puoleen.[29] Myös kysymys, oliko Kekkonen valkoinen ritari vai pimeyden ruhtinas, on turha. Hänhän oli molempia, täsmälleen freudilaisen ambivalenssin mukaisesti (”iloitaan ja surraan”). Nolointa Kekkos-historioissa ovat hautakummulla hyppimisen psykodynaamiset motiivit, jotka kuultavat läpi mutta näyttävät täysin tiedostumattomilta isähahmon synneissä ja sankaruudessa piehtaroijille itselleen.

Sarja ei ollut yhtä sovitteleva ja tarkoitushakuinen kuin Jari Tervon MTV3:lle vuonna 2006 käsikirjoittama ”Mogadishu Avenue”. Nauramista ”suomalaisuudessa” on toki paljon, mutta oikeasti naurettavia eivät nykyään ole Jari Tervon ivaamat asiat, kuten väitetty patriotismi, nationalismi tai nurkkakuntaisuus, vaan niiden vastakohdat, kuten vieraskoreus, häveliäisyys ja poliittinen korrektius sekä Neuvostoliiton arkkityyppisten vastineiden – kuten kansainvälisyyden, EU:n ja islamin – kumartaminen maahan asti.

Parhaaksi tulokseksi Ylen Kekkos-hankkeesta jäänee Puppulausegeneraattorin[30] kaltainen Urkin sitaattikone,[31] josta irtoaa Kekkosen tokaisuja kuin kirjeitä hänen kuuluisasta myllystään. Vaarana tällaisessa kepeyden tavoittelussa on, että moni lause tulee ymmärretyksi väärin merkitysyhteydestään irrotettuna eikä siten tue historiallista Kekkos-kuvaa.

Tyylistään ja mielipiteistään päättelen, että kustantajien, kulttuuripiirien ja Yleisradion maskotti Jari Tervo kannattaa äänestyskopissa demareita. Kekkos-diktatuurista omaksutulla tavalla myös nykyisissä sensuurivirastoissa, eli mediassa, yliopistoissa ja muissa vallan katakombeissa varmistetaan, että ihmiset jatkossakin ”tietävät vain puolet” *Jukka Hankamäestä*. Painettavaakin olisi, mutta minäpä kun en anna.

Sunnuntaina 7. tammikuuta 2018

AKTIIVIMALLIN TILALLE PERUSTULOJÄRJESTELMÄ

Työttömyysturvan aktiivimalli on aktivoinut niin sanotut aktivistit ennennäkemättömän aktiivisiksi. Lain kumoamista vaativa kansalaisaloite sai tarvittavat nimet kokoon ennätysajassa.[32] Miksi aktiivimalli ei sitten toimi?

Siksi, että työttömyysturvan nipistely ja näpistely ei *luo* maahamme yhtään sellaista *työpaikkaa*, joihin työttömät voisivat työvoimahallinnon patistelemina mennä. Vaatimusta tehdä muutama tunti työtä kuukaudessa välttyäkseen neljän ja puolen prosentin leikkaukselta työttömyysetuudesta voi olla jopa vaikeampaa täyttää kuin olisi hankkia kuukausipalkattua kokopäivätyötä. Sopivia hanttihommia ei niin vain taiota ihmisten pompottamiseksi.

Sitä paitsi leikkaus kiertyy toimeentulotuen luukulle, josta vaje pitää täyttää, tai ihmiset kuolevat kaduille. Joten mitään ei myöskään valtio säästä, paitsi tietysti kuolemantapauksissa.

Malli herätti alusta asti useita kysymyksiä. Onko tarkoitus tukehduttaa työnantajat satoihin tuhansiin tyhjänpäiväisiin hakemuksiin? Entä miten työvoimatoimistoista vähennetyt ja kansalaisten perään lähetetyt ammattikiusaajat selviävät työstressistään ilman aktiivista eutanasiaa?

Sarasvuo sanoi: Mikään ei ole vahingollisempaa kuin se, että väärät ihmiset tekevät keskenään vääriä asioita. Ja Aristoteles jatkoi: Yhteiskunta on oikeudenmukainen silloin, kun ihmiset toimivat kykyjään ja ominaisuuksiaan vastaavissa tehtävissä.

Taloudellisen ahdistelun takana ovat Kokoomuksen, Kepun ja Sinisten perusteettomat oletukset, joiden mukaan (1) kaikki voidaan taivutella tekemään kaikkea, (2) tekemätöntä työtä on ilman muuta tarjolla ja (3) että ihmiset joka tapauksessa työllistyvät, jos *työttömyysturva* ei sitä estä. Kaikki oletukset ovat perin juurin virheellisiä.

Ei ole ihmisten omassa vallassa päättää, työllistyvätkö he vai eivät. Hallitus menettelee väärin tehdessään huonon työllisyystilanteen uhreista syyllisiä. Ihmiset eivät voi itse valita asemaansa, työpaikkojen avaimet ovat työnantajien taskuissa, eikä ketään pitäisi rangaista asioista, jotka eivät ole heidän omaa syytään.

Siniset hehkuvat radioaktiivisina

Aktiivimalli johtaa todennäköisesti vain hallituksen kannatuksen laskuun, joten uusi laki ei toimi myöskään terminaalivaiheessa olevan hallituksen elvyttämiseksi. Hulluinta on, että Kokoomuksen Kai Mykkäsen huutaessa kansanjoukkoja kasvukeskuksiin työllistymään, Juhana Vartiainen puolestaan ajaa heitä pitkällä kepillä takaisin maakuntiin.

Kokoomus haluaisi tehdä ihmisistä postmodernistien ihannoimia nomadeja, eli yhteiskunnan kiertolaisia. Tällaisen ikiliikkujan vika on, että se tuhoaa Keskustan ja sen edeltäjän Maalaisliiton aikaansaaman tuloksen, juurevan talonpoikaisen identiteetin, jonka mukaisesti ihmiset työllään saivat alleen kovaa maata.

Ei siis ihme, että hallituksella ovat sukset ristissä itsensä kanssa. Tämän vuoksi Paasikivi sanoi pelkäävänsä tyhmiä ja aktiivisia. Kyky- ja puuhapuolue Kokoomuksessa pitäisikin tietää, että ajatteleminen ilman tekemistä on vähemmän vaarallista kuin tekeminen ilman ajattelemista.

Siniset puolestaan voivat valmistautua ottamaan vastaan yhteiskuntaan sopeuttamisen päivärahaa. Aktiivimalli koskee myös heitä, sillä seuraavissa vaaleissa jokainen sinisten ehdokas on äänestäjille ”radioaktiivinen”.

Parasta työllistämisen aktiivimallissa on, että se aktiivisesti osoittaa *työperäisen maahanmuuton tarpeettomuuden*. Tässä maassa ei ole pulaa sen enempää työvoiman määrästä kuin laadustakaan. Aktiivimallin sijasta hallituksen olisi pitänyt aktiivisesti sulkea ovet haittamaahanmuutolta, ja niin pitäisi tehdä jatkossakin, vaikka talous värähtäisi kasvuun. Kynäilijä Markku Huuskossa, joka talouskasvusta innostuen toivoo ”maahanmuuttajia lisää Suomeen, kiitos”,[33] on se hyvä puoli, että hänen vihaamaansa MV:tä tarvitaan entistä vähemmän, kun omat puheensa ovat pelkkää V:tä.

Hihat heilumaan paremman perusturvajärjestelmän puolesta

Koska jokaisella hyvällä poliitikolla pitää olla kritiikinsä tueksi myös vaihtoehto, esitän että aktiivimalli ja toimeentulotuki korvattaisiin perustulojärjestelmällä. Toimeentulotuki luotiin tilapäisen työttömyyden varalle, mutta rakenteellisen ja laajan työttömyyden aikana se on johtanut sormien katkomiseen ja sosiaalisiin loukkuihin.

Koska toimeentulotuki on omaisuus- ja tulovähenteinen, se ohjaa ihmisiä hankkiutumaan mahdollisimman nopeasti täysin varattomiksi ja tulottomiksi, jotta voisi kattaa päivittäiset elinkustannuksensa. Näin se kannustaa kurjistumiseen.

Toinen vääryys on, että kehitysmaalaiset maahanmuuttajat saavat yleensä toimeentulotukena kaiken tarpeellisen; he kun ovat vailla tuloja ja varallisuutta ja täyttävät vasemmiston luoman järjestelmän ihanteet. Sen sijaan suomalainen työttömäksi jäävä ihminen ei saa toimeentulotukea, mikäli hallussa on vähänkin ”helposti rahaksi vaihdettavaa omaisuutta”, kuten vihkisormukset tai ajoneuvo, joka voi olla yhtä tarpeellinen kuin hammasharja.

Perustulojärjestelmän tulisi olla sellainen, joka varmistaa tulonsaannin elinkustannuksiin siinäkin tapauksessa, että ihmisestä ei ole puristettu ulos kaikkea, mikä märkää rättiä vääntämällä lähtee. Toimeentulotukea on pidetty ihmisoikeuksia loukkaavana myös siksi, että se teloittaa jokaisen, joka joutuu perinnön saajan asemaan. Laki polttaa toimeentulotuet siinäkin tapauksessa, että perintöä ei olisi edes jaettu.

Olen professori Heikki Hiilamon kanssa samaa mieltä yhdestä asiasta: siitä, että toimeentulotukilainsäädäntö on susi ja joutaisi korvatuksi perustulolla. Käynnissä oleva perustulokokeilu ei kuitenkaan anna riittävää informaatiota perustulojärjestelmästä, sillä sen otos on pieni ja huomio keskitetään järjestelmän työllistämisvaikutuksiin.

Kokeilun mielenkiinto on etupäässä julkishallinnon eikä yksilöiden elämäntilanteen puolella. Tärkeintä perustulossa olisi, että se mahdollistaisi toiminnan työelämän ulkopuolisissa elämäntapa-ammateissa ja takaisi toimeentulon ilman työvoiman ja muiden yksilöpotentiaalien pidättämistä *valtion* määrättäviksi.

Asumistuen laajentamista kannatan siten, että tukea voisi saada samanmääräisenä sekä omistusasuntoon että vuokra-asumiseen. Asumistukea haukuttaessa ei huomata, että asumistuen korkeat loppusummat eivät johdu asukkaista eivätkä tukien olemassaolosta vaan asumisen kalleudesta. Tuet eivät ole ruokkineet kustannustasoa, sillä tukia ei ole koskaan nostettu etupainotteisesti vaan parin vuoden viiveellä jälkikäteen kustannusten kivuttua edellä. Mikäli tukien tasoa halutaan alentaa, olisi rajoitettava asumiskustannuksia. Se taas ei ole käynyt päinsä, koska asuntopolitiikka on Suomessa laillistettua rikollisuutta ja valtiovallan erityisessä suojeluksessa.

Mikäli olisin valtionpoliitikko, tekisin kaikkeni järjellisen sosiaaliturvajärjestelmän luomiseksi maahamme. Ohjelman olen esittänyt teoksessani *Työttömän kuolema – Johdaus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan* (Yliopistopaino 2005; 3. ajantasaistettu painos 2015). Sitä kannattaa lukea, vaikka olisi ministeri tai professorikin.

Torstaina 11. tammikuuta 2018

LILLUKANVARSIA JA LIUKUMIINOJA: YLEN ANTI PRESIDENTINVAALEISSA

Viitsin katsella kaksi ensimmäistä jaksoa Yleisradion presidentinvaalitenteistä. Ohjelmasarjan avasivat istuvan presidentin päähaastajat, Paavo Väyrynen (8.1.) ja Laura Huhtasaari (9.1). Väyrysen jaksosta toimittajien alkupuheenvuorot kuluttivat neljänneksen, eli 15 minuuttia. Kun Väyrynen oli saanut 7 minuutin puheensa pidettyä, lähetysaikaa oli kulunut jo 22 minuuttia.

Ymmärsin asian niin, että presidenttiehdokkaina olivatkin kommentaattoreiksi studioon kutsutut Mikael Jungner ja Mari K. Niemi, kun taas Väyryselle tarjottiin statistin roolia. Hän muuten oli alkuperäiseltä ammatiltaan Yleisradion ajankohtaistoimittaja.

Mari K. Niemi puolestaan on lähtökohdiltaan käyttömuotiliike H&M:n entinen tuotepäällikkö,[34] mutta Yle on medioinut hänen myöhemmät yliopistofeministiset saavutuksensa mielipide- ja asiantuntijavallaksi niin, että yhtäkkiä hän onkin television kuvaruudussa kommentoimassa päivänpolitiikkaa suurena asiantuntijana.[35] Niemen nostaminen vaalien päsmäriksi antaa jälleen näyttöä siitä, miten toimittajat tavoittelevat poliittista valtaa. Mikael Jungnerin käyttö Yleisradion lähetyksessä taas ihmetyttää, sillä hän ei ole enää SDP:n jäsen.

Jungner lähti SDP:stä, koska ei päässyt surkeilla 373 äänellä edes Helsingin valtuustoon.[36] Puolue ei pelastanut entistä puoluesihteeriään nimittämällä häntä Helsingin apulaiskaupunginjohtajaksi, vaan virkaan juoniteltiin ylivoimaisen ansioitunut ja huippukoulutettu Nasima Razmyar, jolla ei ole edes ammattikorkeakoulututkintoa saati akateemista perustutkintoa, ja perusteena kantaväestön positiiviseen syrjimiseen oli hänen afganistanilaisuutensa.

Kabulien ilmaannuttua rattaisiin osoittautui, ettei entisellä äijäpuolueella ja nykyisellä maahanmuuttajien ja feministien liitolla, SDP:llä, ole mitään annettavaa keski-ikäiselle suomalaismiehelle. Puolue tuli kalutuksi loppuun. Alkoholilain muutos tarjosi Jungnerille hyvän tekosyyn uppoavasta laivasta lähtemiseen,[37] vaikka syyt taisivat liittyä enemmänkin järjen katoamiseen puolueesta, joka on mennyt Suomen etua vahingoittavien esitysten taakse: viimeksi työvoiman tarveharkinnasta luopumisen takaajaksi.[38]

Se kylläkin ihmetyttää, mikä on tehnyt juristi Jungnerista *viestinnän* asiantuntijan niin, että hän nyt pyörittää viestintätoimisto Kreabia. Rooli Ylen toimitusjohtajana näyttää tuottavan sisältösivistystä, aivan niin kuin SDP:n jäsenkirja avaa virkauran.

Yksi syy Jungnerin kannatuksen laskuun on voinut olla hänen keekoilunsa avoautolla.[39] Hänen ollessaan mukana presidentinvaalissa kannattaa muistaa, että presidentin ei koskaan kannata ajaa avoautolla; siis mikäli ex-poliitikko jatkossa presidentiksi pyrkii.

Laura Huhtasaaren haastattelusta muistan hänen vastustajansa. Minä en tiedä, mistä tuottajat olivat löytäneet hänen keskustelukumppanikseen Julia Robertsin näköisen toimittajan, Kirsi Heikelin. Koska suurin osa maailman kaikista terveydenhoitajista näyttää luontaisesti Julia Robertseilta, hän oli aivan liian sympaattisen näköinen puhaltaakseen haastattelun jälkeen savua revolvereista ja ollakseen tyytyväinen kissatappelua muistuttaneeseen tulokseen.[40]

Katsojat nimittäin menevät yleensä haastateltavan puolelle havaitessaan, että kuulusteltavaa on kiusattu ”kyllä vai ei” -tyyppisillä kysymyksillä asioissa, joihin *ei ole* ehdottomia vastauksia tai joista ei ole varmaa tietoa. Sellainen toimittaja, joka niin uskottelee, pettää itseään ja yleisöään.

”Siis ei vastausta” voi olla hyväkin johtopäätös asioissa, joissa poliitikon pitää salata kantansa. Huhtasaari teki oikein kieltäytyessään vastaamasta kysymykseen, mitä hän tekisi presidenttinä, *kun* Ruotsi ilmoittaa liittyneensä Natoon. ”Kun” on oikeasti ”jos”. Sellainen ehdokas tekisi virheen, joka paljastaisi reaktionsa tai neuvottelutavoitteensa etukäteen omassa vaalikampanjassaan.

Toimittajat voivat heitellä koepalloja, mutta vastaavanlaiseen miinaan ei kenenkään kannata astua. Niinpä ainoa oikea vastaus on kieltäytyä laittamasta päätään toimittajan tarjoamaan silmukkaan ja olla lupaamatta mitään ”seuraaviksi kymmeneksi vuodeksi”.

Huhtasaari avasi puheenvuoronsa toteamalla, että ”kaksi älykästä ihmistä eivät voi olla kaikesta samaa mieltä” (puheen kohta 0:26). Muotoilu muistutti kovasti vuosien takaista lausettani ”älykkäät ihmiset eivät voi pettää toisiaan pitkään”.[41] Ilmeisesti kaksi älykästä ihmistä eivät voi myöskään olla kovin eri mieltä. Myös Paavo Väyrynen oli oppinut sanan ”juurisyy”, jonka lanseerasin latinan ”*causa primasta*” maahanmuuttodiskurssiin puolitoista vuotta sitten arvostellessani maahanmuuttoa.[42]

Vihjeeksi sanoisin, että Väyrysen ei kannata jatkossa roikkua liikaa menneessä eikä Huhtasaaren kaivella maamiinoja tai totuuskomiteaa selvittelemään 1990-luvun pankkikriisiä. Jalkaväkimiinat ovat puolustuspolitiikan detalji, tietysti merkittävä, mutta aseina ne ovat presidentin poliittiseen arsenaaliin soveltumattomia. Lillukanvartta muistuttaa myös 1990-luvun lamassa lynkattujen murehtiminen tilanteessa, jossa EKP:n keskuspankkirahoituksella on *jälleen rakennettu* uusi häikäilemätön velkakupla sekä julkiseen että yksityiseen talouteen.

Näin se eurooppalainen jälleenrakentaminen toimii. Tässä olisi pureutumisen aihetta, joten herätkää nykypäivään kiitos, myös asioita tuntemattomat.

Perjantaina 12. tammikuuta 2018

ELIITTI RAPPEUTUNUT – RAPPIO ELITISOITUNUT

Kaikkien kulttuurien lopunaikoja on leimannut eliitin viehtymys mässäyksiin. Lehdet juorusivat juuri, että Helsingin piispa, kasvatustieteen tohtori Teemu Laajasalo on maksanut kirkon kortilla samppanjaa, *flow*-lippuja ja vierailuja kuningassviiteissä.[43]

Ei ole pitkäkään aika, kun hänen edeltäjänsä, teologian maisteri Irja Askola narahti vieraidensa juottamisesta ja viinojen hankkimisesta kirkon piikkiin.[44] Epäiltiin piispojen lotraavan alkoholilla kirkollisveronmaksajien varoin.[45]

Mitään ihmeellistä asiassa ei tietenkään ole. Kun kauppatavarana on valhe, niin täytyyhän sitä juoda. Se lievittää. Sitä kautta Kallion entinen kirkkoherra on pian tokkurassa kuin Karhupuiston Sanna.

Sitä paitsi papithan synnin ovat ihmisille opettaneet. Joten piispojen on tärkeää olla siellä, missä muutkin syntiset ovat, kuten rokkifestareilla. Niin voi parhaiten vastustaa paholaista, mikä on piispojen ensisijainen tehtävä. Se on pedagogista ja tuo kannatusta.

Spiritualiteetin eli hengenelämän tilalla on aitoa spriitä, eli viinaa. Sanoihan jo eräs jämeräpartainen protesifilosofikin, että uskonto on oopiumia kansalle. Tosin oopiumi oli tuohon aikaan rohtona käytetty lääkeyrtti, ja sitä käytettiin muun muassa tainnutukseen. Nykyään sitä käytetään pelkkään tainnutukseen, kuten niin montaa uskonnollista hapatustakin.

Lehdet tiesivät myös, että vihreiden biohajoava presidenttiehdokas Pekka Haavisto osti Kulosaaren-talonsa USA:lta.[46] Tämä ei ole paha, sillä USA on hyvä. Mutta onko se tarpeeksi hyvä tehdäkseen myös Pekasta hyveellisen. Hyve polttaa taskun pohjilla, sillä dosentti Mikko Paunio paljasti viimekesäisessä kirjoitussikermässään laajasti sen, miten Pekka Haavisto on hankkinut suuret tulonsa ja varallisuutensa valehtelemalla akateemisen asemansa ja ansionsa sekä koettamalla väitellä tohtoriksi ilman perustutkintoa ja muita opintoja.[47]

Yhdessä nämä kaikki antavat näyttöä eliitin rappiosta ja rakkaudesta huvitteluliberaaliin porsasteluun. Mitä huonommin yhteiskunnallamme menee, sitä enemmän poliittinen ja ideologinen eliitti työntää päätään puskiin ja sitä valheellisemmaksi yhteiskunnallinen *leadership* käy. Ja mitä valheellisempaa eliitin hegemonia on, sitä suurempiin ongelmiin ajautuu yhteiskunta.

Tämä on tulos, kun ansiottomille ihmisille annetaan valtaa. Heidän etukenonsa on niin kovassa kulmassa, että he tukehtuisivat suihkuun, elleivät laskisi leukaansa vähän.

Tiistaina 16. tammikuuta 2018

NIINISTÖN MEHUT

Katselin eilen Sauli Niinistön esiintymisen Yleisradion TV1:n vaalitentissä. Hyvin Niinistö on hoitanut lähinnä suhteen Venäjään, mikä ilmeisesti riittää suuren gallup-suosion saavuttamiseen. Muutoin hänen kannanotoissaan ei ole kehumista.

Niinistön asema nykyisenä ja gallupien mukaan tulevanakin presidenttinä esti puristamasta mehuja haastateltavasta. On erikoista, että kokoomustaustaisella Niinistöllä on varsin negatiivinen kanta Naton jäseneksi hakeutumiseen, vaikka Kokoomuksen puoluekanta Nato-jäsenyyteen on myönteinen.

Pisteitä Niinistölle ei heru siitä, että hän antaa Ruotsin soittaa asiassa ensiviulua. Ruotsissako Suomen Nato-kanta pitäisi ratkaista? Suomalaiset olisivat jälleen pelkkien reagoijien asemassa. Pidättäytyminen päätöksenteosta kertoo ruotsalaisille, että Suomi ei ole Natoon hakeutumassa, ja siksi Niinistön nihkeys on jo sinänsä kannanotto, jolla hän pyrkii vaikuttamaan ruotsalaisiin.

Sen sijaan liitytäessä Euroopan unioniin Suomen johtavat poliitikot halusivat kulkea Ruotsin edellä; samoin liitytäessä euroon, jolloin valtiovarainministerinä toimi Niinistö. Asiat olisivat paremmin ollessaan *vice versa*, kuten Norjassa: Suomi kuuluisi Natoon muttei EU:hun eikä euroon.

Niinistön tuki EU:n yhteiselle puolustukselle muttei Nato-jäsenyydelle on ristiriitaista, sillä ilman Yhdysvaltoja EU:n puolustus on pelkkä paperitiikeri. Silti se merkitsisi vahvaa poliittista liittoutumista sotilaalliseen organisaatioon, jos EU:sta sellainen tehdään.

Niinistön halu kehittää EU:sta puolustusliittoa on ristiriidassa sen kanssa, että alkupuheenvuorossaan hän kiisti kannattavansa liittovaltiota. Venäjällä varmaan arvostetaan Niinistön kannanottoa siksi, että siellä EU:n yhteinen puolustus ymmärretään pelkäksi kuplaksi. Eripuraisista EU-maista ei ole sotimaan, paitsi keskenään.

Niinistön sallittiin luikerrella pakoon myös montaa muuta kysymystä. Toimittaja ei tentannut Niinistöltä, miksi Suomi piti rajansa auki vuoden 2015 pakolaiskriisin aikaan, vaikka rajakontrolli olisi voitu ottaa käyttöön ja käännyttää laittomat tulijat rajalta. Niin pitäisi tehdä nytkin, sillä pakolaisia valuu maahamme tasaisena virtana koko ajan.

Niinistö arvioi pakolaisten taakanjakoa siten, että vastaanottamisesta kieltäytyneillä mailla, kuten Puolalla, on mahdollisuus joko ottaa vastaan pakolaisia tai hyvittää asiaa rahalla. Hän siis livahti EU-byrokraattien pöksyihin ja allekirjoitti EU:n pyrkimykset sakottaa, uhkailla ja painostaa Itä-Euroopan itsenäisiä maita, joiden väestöpolitiikkaan EU puuttuu. To-

delliset vaihtoehdothan eivät ole alistuminen tai sakko vaan (1) EU:n ulkoraja on saatava pitämään ja (2) rajakontrolli on otettava käyttöön myös Suomessa.

Toimittaja päästi Niinistön liian helpolla myös hallituskriisiä käsiteltäessä. Puhe keskittyi nyt vain muotoseikkaan, saako presidentti ylittää valtaoikeutensa puuttumalla sisäpolitiikkaan. Kaikki tietävät, että niin tapahtuu mielipidevaikuttamisen muodossa koko ajan. Asian ydin on, miksi nimenomaan *Perussuomalaiset* hiillostettiin pois hallituksesta, vaikka henkilövaihdoksilla ei ollut vaikutusta hallituksen puoluekokoonpanoihin silloin, kun *Keskusta* ja *Kokoomus* vaihtoivat puheenjohtajiaan (Vanhanen Kiviniemeen ja Katainen Stubbiin).

Niinistön syrjivä asenne perussuomalaisia ja muita kansallisen edun puolustajia kohtaan näkyi siinä, että hän piti omaa linjaustaan ylenkatsellisesti oikeutettuna ”erilaiseen arvopohjaan” vedoten. ”Arvojohtajuus” on kuitenkin pelkkää ideologiaa, ja sen oikea nimi on asenteiden muokkaus.

Muutoin Niinistö hyvin taitavasti kalasteli ääniä jo alkupuheenvuorossaan puhuttelemalla ruotsiksi ja muistuttamalla ilmastonmuutoksen maagisesta voimasta sekä anekaupasta, jolla äänet ostetaan vihreiltä, ja peräämällä lopuksi tukea myös kehitysmaiden naisille (iloitkaa Suomen naiset)! Muistuttipa hän haastattelussa alentaneensa omaa palkkiotaan.

Eiköhän sillä jo vasemmistonkin äänet tule, kun vasemmiston naisehdokkailla ei ole muuta esittää kuin ”vihapuheen” sensurointi. Eli totuutta tai todellisia ajatuksiaan ei saa sanoa, jos ne herättävät vihaa *vastaanottajien* päässä.

Niinistön mukaan sananvapauden tila on hyvä, mikä on linjassa sen kanssa, että hän on antanut tukensa Saksan käyttöön ottamalle sensuurilainsäädännölle ja totuuspuheen kriminalisoinnille. Totalitarismien peittelemätön tunnusmerkki on *mielipiteistä rankaiseminen*.

Niinistön toivomus, että kiistojen osapuolet yrittäisivät ensisijaisesti ymmärtää toisiaan syyttelyn sijasta, oli paikallaan siksi, että viranomaisvaltahan tässä maassa vetää perussuomalaisia tuomiolle vihervasemmiston tuella. Näkemys tuskin oli kuitenkaan kannanotto poliittisten oikeudenkäyntien uhrien puolesta. Sananvapaus on Magna Cartasta asti säädetty kansalaisen suojaksi esivaltaa vastaan eikä esivaltaa varten sen puuttumiseksi kansalaisten keskinäiseen viestintään.

Laura Huhtasaari on aivan oikeassa tehdessään sananvapaudesta keskeisen vaaliteemansa. Suomessa sananvapauden näpistely ei ole vain suoraa ja juridisin verukkein harjoitettavaa, vaan epäsuoraa. Se vaikuttaa todenpuhujiin myös työelämän mielipidevankeuden kautta.

Kristillisdemareissa taas on taktikoitu. Jos kilpailijaa ei voi voittaa, kannattaa mennä vallan takuumieheksi. Näin puolue päätyi Niinistön tukijaksi. Vaalien idea on kuitenkin se, että vaaleissa voi ilmaista poliittisia näkemyksiä, vaikka ei tulisikaan valituksi. Häviäjäkin voi tällöin voittaa, sillä valta on aina sillä, jota pelätään eniten.

Keskiviikkona 17. tammikuuta 2018

GALLUP-KANNATUSTEN SALAISUUS

Keksin juuri, mihin presidentinvaaligallupien kannatusilmiöt perustuvat. Pekka Haavisto on median tilaamien gallupien kakkosena, koska media kohtelee häntä silkkihanksikkain. Eilisessä Yleisradion TV1:n vaalitentissä suomenruotsalainen toimittaja Jan Andersson ei kysynyt häneltä sanaakaan *maahanmuutosta*, vaikka Haaviston puolue Vihreät on päävastuussa haittamaahanmuuton kiskomisesta Suomen rajojen sisäpuolelle.

Haavisto kertoi olevansa halukas rajoittamaan ”turhaa puhetta”. Sanaa ”vihapuhe” hän ei käyttänyt, koska se olisi kai ollut totuuden nimissä turhaa. Hän sanoi tukevansa Saksan sensuurilainsäädäntöä mutta ei kertonut, mikä on ”turhaa”. – Ei kai vain maahanmuuton vastustaminen, EU-jäsenyyden kritisoiminen, eurosta eroon pyrkiminen tai median levittämien valheiden ja vieraskoreuden paljastaminen.

Kansanvallan ja sananvapauden ylenkatsominen näyttää tepsivän kansaan, koska Haavisto killuttelee Niinistön jälkeen toisena. Masokisteja täytyy olla Vihreiden rivit väärällään, mikäli tällainen vetoaa, eikä myöskään ilmastonmuutosta voida pysäyttää suomalaisten veronmaksajien varoilla, kuten Haavisto aikoo.

Hetkeä aiemmin MTV3:n vaalitentissä Vesa Kallionpää ja entinen ruotsinkielisen Yleisradion toimittaja Antonia Berg tökkivät Laura Huhtasaarta aidanseipäillä kyselemällä häneltä kaikkea epäolennaista ja huutamalla päälle. Valtamedia virkkaa siis molemmille mieleistään narratiivia, jonka verkoista ja kudelmista Haaviston toivotaan selviytyvän Niinistön haastajaksi mahdolliselle toiselle kierrokselle.

Haavisto muistuttaa sammunutta saunalyhtyä. Hänen alkupuheenvuoronsa oli ympäripyöreää jargonia maailmanrauhasta, ympäristöpolitiikasta ja Suomen aktiivisuudesta maailmalla. Nämä eivät kiinnosta suomalaisia. Heitä kiinnostavat omaan turvallisuuteemme liittyvät asiat, joita globaali maahanmuutto on heikentänyt.

Ongelmia ei voida ratkoa harjoittamalla rikkalapiopolitikointia kansainvälisissä rihkamajärjestöissä. Vahinkoja voidaan korjailla kansallisen itsemääräämisoikeuden, rajavalvonnan ja EU:n painostuksesta irtautuvan itsenäisen politiikan kautta.

Ehdokas toisensa jälkeen näyttää olevan kaulaansa myöten keltaisessa toimittajan heittäessä heidän eteensä erään faktan: Naton pääsihteeri Jens Stoltenberg on ilmoittanut, että Nato ei auta puolustusliittoon kuulumattomia maita. Olisiko siis hyvä, että Suomi on jälleen kerran jättäytynyt omilleen? Itse olisin milloin tahansa valmis vaihtamaan EU-jäsenyyden Naton jäsenyyteen.

Haavisto kertoi hylkäävänsä presidenttinä työpoliittista aktiivimallia koskevan lain. Toimittaja Andersson ei kuitenkaan arvostellut eikä epäillyt häntä ”populismista” eikä työttömien kannatuksen kalastelusta. Sen sijaan Vesa Kallionpää piti Huhtasaaren ideaa totuuskomissiosta ”populistisena”, vaikka ehdotus ei ole varmasti vahingollisempi kuin aktiivimalli.

Sekä Haavistolle että Huhtasaarelle toimittajat heittivät syötiksi Teuvo Hakkaraisen uskotellen, että presidentin pitää päättää myös hänen tekemisistään. Näin Haavisto pääsi vaatimaan kurinpidollista lakia kansanedustajien toimien rajoittamiseksi tai määräaikaiseksi erottamiseksi. Oliko syötti lahja vai ei, sen ratkaisevat katsojat ja äänestäjät.

Omasta mielestäni Hakkarainen on *oumo naturale*, luonnollinen ihminen, joka toteuttaa viettejään, vaistojaan ja pyyteitään estottomasti ja luonnonvaraisesti. Hänen tietyt tekemisensä eivät ehkä ole olleet älyllisimpiä, mutta niihin voi suhtautua älyllisesti, toisin kuin perinnemedia, joka asennoituu niihin pelkästään normittavasti.

Hakkaraisen ajatukset muuttuvat toiminnaksi pidäkkeettömästi, jolloin syntyy vaikutelma rehellisestä kansanedustajasta. Kun ei valehtele pienissä ja vähäpätöisissä käytökseen liittyvissä asioissa, kansa alkaa uskoa, että edustaja ei ole vilpillinen suurissakaan asioissa.

Hakkaraisella on tärkeä funktio politiikassa. Hän rikkoo sovinnaisuuden pintakuoren ja hiljaisuuden. Hän puhuu kieltä, jota kansa ymmärtää, ja osoittaa poliitikon olevan myös tunteellinen. Moralisoimalla valtamedia ajaa itsensä hurskastelun ja tekopyhyyden umpikujaan.

Totuus on, että aikuisten ihmisten kanssakäymiseen ei pidä julkisen vallan puuttua, vaan osapuolet saavat selvittää asiansa itse. Valitettavasti seksuaaliseen aloitteellisuuteen asennoidutaan nykyisin paheksuvasti ”#MeToo”-hankkeen kaltaisten propagandaprojektien opettamana. Tämä on paha, sillä ilman aloitteita ei ole seksiä ollenkaan.

Seksuaalisesti aktiivisten miesten ja naisten kannattaisi perustaa ”#FuckYou”- tai vähintäänkin ”#NotMe”-niminen vastahanke, jolla kannustettaisiin seksuaaliseen aloitteellisuuteen. Melko epäeroottista ja seksuaalisesti mitätöntä on ollut tämänkertainenkin vaalikampanjointi, ja karismalla vetoaminen on loistanut poissaolollaan.

Perjantaina 19. tammikuuta 2018

PRESIDENTINVAALIN NATO-POKERI

Kaasu on keittiössä ja sytkäri yhden ehdokkaan kädessä, RKP:n Nils Torvaldsin. Suomenruotsalaisena hänen on ollut luontevaa kallistua Nato-jäsenyyden avoimeksi kannattajaksi, sillä Ruotsi on Nato-jäsenyyden kynnyksellä.

Presidentinvaaleissa huomiota on herättänyt istuvan ja todennäköisesti jatkavan Sauli Niinistön nihkeys Nato-kysymyksessä. Se on tärkein presidentin seuraavalla toimikaudella esille tuleva asia EU:n liittovaltioksi muotoilun ohella.

Niinistö on kieltänyt olevansa liittovaltion kannalla, ja Natosta hän on pidättäytynyt esittämästä ehdotonta ja selvää kantaa. Molemmat suhtautumiset ovat vilpillisiä ja sisältävät bluffia.

Jos Suomi rakentaa puolustustaan EU:n varaan, kuten Niinistö haluaisi, se on kannanotto liittovaltion puolesta. Vaikeneminen omista ratkaisuista tilanteessa, jossa Ruotsi hakisi Natoon jäseneksi, taas on kiertelyä ja kaartelua, jonka tuloksena äänestäjä ei tiedä, minkä puolesta hän äänestää tai jättää äänestämättä.

Bluffi on kuitenkin ymmärrettävää. Niinistö ei ole esittänyt Nato-myönteistä kantaa, sillä sitä ei ole muillakaan pääehdokkailla, eikä hän halua poiketa toisista ehdokkaista agendalla, joka kansalta kysyttyjen Nato-gallupien valossa veisi ääniä enemmän kuin toisi.

Hän myös välttelee paljastamasta korttejaan, sillä presidenttinä hänen olisi epäviisasta kertoa kantaansa Ruotsin Nato-ratkaisuun etukäteen. Se sitoisi hänen kätensä, antaisi ruotsalaisten valintoja ohjaavan signaalin ja merkitsisi neuvottelutavoitteiden paljastamista etukäteen, mikä olisi suuri virhe.

Tiedämme vain kolme asiaa. Ensinnäkään Niinistö ei halua avoimesti arvojohtaa Suomea Natoon. Hän ei halua olla aloitteentekijä vaan antaa ruotsalaisten soittaa ensiviulua. Toiseksi tiedämme, että hän haluaa kansalta äänet ilman, että presidentinvaalista tulee Nato-vaalit. Tässä hän noudattelee (yhtä lukuun ottamatta) muiden ehdokkaiden hiljaista sopimusta. Kolmanneksi: näissä vaaleissa pelataan kovaa Nato-pokeria.

Luen Niinistön eleitä, äänenpainoja ja ajatuskuplia niin, että hänen pidättäytymisensä sanomasta mitään ehdotonta Nato-jäsenyyden hakemisesta on *taktikointia*, jonka tarkoitus on varmistaa Suomelle mahdollisimman hyvä neuvotteluasema, jos Ruotsi päättää seuraavan hallituksensa johdolla hakeutua Natoon. Asian kompleksisuuden vuoksi tätä ei voida tietenkään kertoa kansalle.

Samasta syystä Nato-asiasta ei voida järjestää myöskään kansanäänestystä. Se kun avaisi tien hillittömiin spekulaatioihin ja informaatiosotaan. Koska valtiojohdon suostumus tai aloite kansanäänestyksen järjestämiseksi olisi ilmaus aikeesta liittyä Natoon, kansalta saatu kielteinen päätös vetäisi hallitukselta ja presidentiltä housut kinttuihin, ja Moskovassa saataisiin nauraa.

Tällaista tilannetta kukaan tuskin haluaa. Niinpä kansanäänestys on turvallisuuspoliittisessa asiassa sula mahdottomuus, ja siksi asia on jätetty eduskunnan käsiin perustuslaillisesti. Väite, että kansa saa päättää Nato-asiasta, on puhdasta populismia, sillä kansa ei päätä pienemmistäkään asioista.

Uskon Niinistön olevan lähtökuopissa valmiina toimimaan Nato-hakemuksen postipoikana, mikäli Ruotsi Natoon liittyy. Ruotsin ollessa Naton jäsen olisivat puolustusliiton ulkopuolella Euroopan maista enää vain vuorten keskellä sijaitseva ja EU:hun kuulumaton Sveitsi, Itävalta, jossa sotilaallisen liittoutumisen estää Saksan pelossa säädetty perustuslaki, ja Irlanti sekä Kypros, joilla ei ole paljoa rajanaapureita.

Jos Suomi ei kuuluisi Natoon, se saattaisi Suomen näyttämään Euraasian unioniin kuuluvalta Venäjän protektoraatilta, jolla ovat seuranaan Valko-Venäjän ja Armenian tasavallat.

En usko enkä toivo Suomeen koskaan niin tyhmää presidenttiä tulevankaan, joka ei viimeistään tällaisessa tilanteessa siunaisi Suomen hakemista Naton jäseneksi. Suomen liittyminen Natoon on siis sinetöity, jos Ruotsi liittyy. Valinta koskee vain sitä, päättääkö Suomi asiasta itse ensin vai seurataanko täällä Ruotsin esimerkkiä.

Varoen horjuttamasta hyväksi koettua nykytilannetta Niinistö on sulkenut ensimmäisen vaihtoehdon pois. Hän toivoo, ettei Ruotsi hakisi. Niinpä asia jää ratkaistavaksi Ruotsissa, jossa seuraavan hallituksen saattavat muodostaa Ruotsidemokraatit tai Kokoomus, riippuen kumpi saavuttaa pääministeripuolueen aseman.

Viha Ruotsidemokraatteja vastaan on kuitenkin niin suurta, että puolue ei pystyne muodostamaan hallituskoalitiota, vaan seuraava hallitus on todennäköisesti kokoomusjohtoinen. Sen toimintakyky jää riippuvaiseksi Natolle myönteisen liberaalin kansanpuolueen, keskustan, empivien demarien ja Nato-kielteisten vihreiden tuesta.

On täysin mahdollista, että Ruotsin seuraavan hallituksen kokoonpanon Nato-myönteisyys ei riitä, eikä tukea tulisi tarpeeksi kansanäänestyksessäkään, jonka Ruotsi edellytti jo euroasiassa. Asiassa siis edetään kuin Suomen ja Ruotsin euroon liittämisessä: Ruotsi äänestää, Suomen hallitus ilmoittaa. Ajallinen järjestys vain on toinen, sillä halutaan erilainen tulos.

Niinistön asettuminen tarkkailijan positioon on puhtaasti taktinen valinta ja ainoa looginen toimintamuoto Nato-asiassa. Samasta syystä hänen ulkopolitiikkansa on allekirjoittanut myös Huhtasaari, ja ainoastaan Väyrysellä ja Torvaldsilla näyttää asiassa olevan selvä, joskin toinen toisestaan jyrkästi poikkeava, näkemys.

Torvaldsin kanta on epäilemättä vilpittömän aito ja kuvaa hänen tuntemuksiaan. Väyrysen näkemys taas on pragmaattinen ja tulos hänen pitkän linjan liittoutumattomuuspolitiikastaan, joka muodostaa aivan oman ulkopoliittisen tulkintakuvionsa koskien Venäjä-suhdetta ja esimerkiksi Ukrainan nykytilannetta.

Väyrysen narraatiossa Itä-Ukrainan kriisiä pidetään maan Nato-myönteisyyden ja toisaalta myös Naton Ukrainaan kohdistaman aktiivisuuden syynä, ja Venäjän sotatoimet alueella nähdään ”traagisena” reagoimisena niihin. Tämä ei ole historiallinen totuus asiasta vaan kiistää Ukrainan it-

semääräämisoikeuden päättää omasta liittoutumisestaan sekä pyrkii oikeuttamaan Venäjän valloitustoimia.

Asian voi sanoa niin päin, että Venäjä miehittää Itä-Ukrainaa, *koska Ukraina ei hyvän sään aikana liittynyt Natoon*, vaikka George W. Bush tarjosi jäsenyyttä jopa ilman jäsenyysehtojen täyttämistä.

Tiistaina 23. tammikuuta 2018

LAPSIARGUMENTIT PRESIDENTINVAALIEN MAAHANMUUTTOKESKUSTELUSSA

Katselin viime sunnuntaina MTV3:n presidentinvaalitentin, joka pidettiin Kallion kirkossa. Paikka oli erikoinen politiikan näyttämöksi muistaen, että Matteuksen evankeliumin mukaan Jeesus Nasaretilainen kaatoi temppelissä ”rahanvaihtajien pöydät ja kyyhkysenmyyjien jakkarat” – syy, jonka vuoksi hänet sittemmin pidätettiin ja saatettiin tuomittavaksi.

Yhtä kaikki, juontaja Merja Ylä-Anttila kysyi eräässä kohdassa lähetystä ehdokkailta, eikö Suomeen pitäisi ottaa *alaikäisiä turvapaikanhakijoita*. Lapsikortin käyttöä pakolaispolitiikan verukkeena siis! Tai ainakin sillä lätkimistä, niin kuin moraaliposeerauksen foorumilla, kirkossa, tietysti sopii.

On säälittävää, kuinka helposti argumentti hyväksyttiin poliittisen korrektiuden vuoksi. Länsimaat yritetään saattaa tuntemaan syyllisyyttä vieraiden kansakuntien tekemien *väestöpoliittisten* virheiden vuoksi.

Enkä tarkoita vain väestönkasvua. Sen juurisyy on *islam*, joka kohtelee naisia lapsitehtaina. Tätä ei kuitenkaan sanota, eikä islamia edes yritetä kumota, vaan uskonnon aiheuttamaa kurjuutta käytetään verukkeena *naisten olosuhteiden* loputtomaan ja tuloksettomaan parantamiseen. Ihmisoikeudet eivät kuitenkaan ole erillisoikeuksia vaan toteutuvat vain, jos koko poliittista järjestelmää muokataan länsimaiseen suuntaan.

Lapsiargumentti on pakolaispolitiikan keppihevosena huono. On tarpeetonta tehdä sosiaalipornoa näyttämällä Välimerellä hukkuneita ja Euroopan rantaan huuhtoutuneita lapsia.

Heidän kohtalonsa ovat heidän vanhempiensa syytä. Länsimaissa ajatellaan, että ensisijaisesti lapsista ovat vastuussa heidän omat vanhempansa. Kehitysmaissa asuvat vanhemmat ovat ilmeisesti niin vastuuttomia tai opportunistisia, että he lähettävät alaikäiset jälkeläisensä tahallaan merelle hukkumaan tai ylös ongittaviksi, ihan vain saadakseen heitetyksi ankkurin Euroopan puolelle – niin sanotun ankkurilapsen siis.

Kun ankkuri on heitetty ja turvapaikka viranomaisten itkuisilla myötätunnon osoituksilla myönnetty, perässä seuraa Kleinbussillinen sukulaisia. Suurin määrä, jonka entinen Maahanmuuttoviraston johtaja on kertonut

yhden ihmisen perässä saapuneen, oli hänen taannoisen kokemuksensa mukaan 42. Aika paljon pelkän perheenyhdistämisen verukkeella.

Maailma ei lopu pamahtaen vaan kitisten. Kehitysmaat käyttävät painostuksensa välineenä väestönkasvun voimaa, kun taas länsimaisilla ihmisillä ei ole lapsiin enää varaa korkeiden verojen ja sosiaalikustannusten vuoksi. Elätettäviä riittää.

Niinpä on turha kyynelehtiä alaikäisten turvapaikanhakijoiden vuoksi. He ovat vanhempiensa lähettämiä syöttejä – vanhempien, joiden syytä on myös heidän seilaamisensa ja hukkumisensa merellä. Sillä alaikäisistä ovat vastuussa ensisijaisesti heidän vanhempansa.

On hyvä, että Italian ja Libyan tekemällä sopimuksella meritaksitoimintaa ja ihmissalakuljetusta on saatu vähennettyä ja ihmisvirtaa tukittua Pohjois-Afrikan puolelta. Monet lapsina tulleet ovat osoittautuneet täysi-ikäisiksi sotilaskarkureiksi, kuten Turun terroristi, jonka eräänä motiivina saattoi olla kielteinen turvapaikkapäätös. Parempi olisi siis torpata laiton maahantulo jo rajoilla.

En myöskään tarkoita, että aikuisia pitäisi syrjiä lapsiargumentin tai Titanic-tasa-arvon perusteella. Onhan palavasta talostakin yhteiskunnallisesti edullisempaa pelastaa oppinut ja yhteiskunnallisesti hyödyllinen aikuinen kuin kehittymätön lapsi. Alaikäisen turvapaikanhakijan vuosikustannukset ovat 3–4-kertaiset aikuiseen verrattuna, ja 135 kertaa tehokkaampaa apukin olisi lähtömaissa annettuna.

Väärin on, että länsimaisia ihmisiä syyllistetään ja laitetaan maksamaan toisten ajattelemattomuudesta johtuvia laskuja. Samanaikaisesti, kun lapsiargumenttien ja perheenyhdistämisten verukkeilla tehdään kovaa ja tunteisiin vetoavaa maahanmuuttopolitiikkaa, *jälkeisyyteen vetoamista ei hyväksytä perusteeksi sosiaaliturvan ja yhteiskunnallisten etujen pidättämiseksi vain oman maan väestölle*, eli veronmaksajille itselleen. Vihervasemmisto ja löperöliberaali punaporvaristo eivät sallisi, että jälkeläisyyteen vetoamista, perillisyyttä ja oman kansakunnan sisäistä vallanperimystä käytetään argumenttina oman kansakunnan puolesta.

Maahanmuuttajia suositaan työpaikkojen täytössä esimerkiksi Helsingin kaupungissa, jossa Ritva Viljasen (sd.) junaileman periaatteen mukaan tasatilanteessa valitaan maahanmuuttaja suomalaisen asemasta. Koulutuksemmekin on myynnissä, sillä yksityistämisen tuloksena eräs firma aikoo tuoda maahamme 150 000 ulkomaalaista opiskelijaa,[48] joiden kouluttaminen on pois suomalaisilta nuorilta, kun he eivät pääsekään vanhempiensa verovaroilla luotuihin ja ylläpidettäviin oppilaitoksiin.

Kunnallisissa asuntojonoissa turvapaikanhakijat menevät kärkeen huonon tilanteensa vuoksi, sillä täyttöparametrit suosivat kurjimmassa asemassa olevia. Oikeuttamatta on kuitenkin peruslähtökohta. Vierasperäisillä ei pitäisi lainkaan olla asiaa Suomen valtion ja kuntien palveluihin, joiden tuottamiseen he eivät ole osallistuneet edes välillisesti: jälkeläisyyden,

historiallisen kansaan kuulumisensa tai kansakuntaan kuulumisesta seuraavan luonnonoikeudellisen vallanperimyksen kautta.

Jälkeläisyys hyväksytään perheidenyhdistämisten yhteydessä argumentiksi, mutta jälkeläisyyttä tai laajemmin ottaen kansaan kuulumista ei hyväksytä argumentiksi, kun on tarkoitus puolustaa oman kansan ja kansakunnan asemaa ja oikeuksia. – Taas näyttö vihervasemmiston kierosta kaksinaamaisuudesta ja kulttuurimme mädätyksestä, epäoikeudenmukaisuudesta ja kantaväestön ihmisarvon polkemisesta.

Torstaina 25. tammikuuta 2018

PARAS PRESIDENTTI JA EU:N TULEVAISUUS

Paras presidentti olisi sellainen, jolla olisi Paavo Väyrysen aivot, Laura Huhtasaaren ikä ja Sauli Niinistön kannatus. Väyrysestä voitaisiin mukaan kelpuuttaa myös hänen tahdonvoimansa ja pyyteetön halunsa tehdä hyvää, Huhtasaarelta hänen sukupuolensa, joka edustaa tietenkin tasa-arvoa, ja Niinistöltä hänen kykynsä kiipeillä. En nyt muistele Kekkosta palmussa vaan Niinistöä itseään Khao Lakin eräässä sähköpylväässä.[49]

Kyky välttää housunlahkeiden kastumista on tärkeää tulevaisuudessa, mikäli Suomi halutaan ohjata pois EU:sta ja euroalueesta kuivin jaloin. EU on asettanut Coltin omalle ohimolleen vaatimalla kaikilta jäsenmailta federalismin hyväksymistä. Koska hallitua perääntymistä rahaunionista, Schengenin sopimuksesta ja muista virheistä ei pidetä vaihtoehtona, on liittovaltiollistamisen vaihtoehdoksi jäänyt vain ero.

EU-eliitin pyrkimys hylätä Dublin-asetus ja tapa haastaa rajakontrollia noudattavat maat oikeuteen[50] on ylittänyt itsenäisyyttä arvostavien kansakuntien sietokyvyn. Merkkejä EU:n hajoamisesta antavat brexit, Itävallan ja Hollannin viimeisimmät vaalitulokset, Marine Le Penin pääsy lähes tavoitteeseensa, Mark Rutten vastalauseet federalismille ja hänen sopimuksensa Geert Wildersin kanssa, Visegrád-maiden (Puola, Tšekki, Slovakia ja Unkari) hangoittelu EU:n maahanmuuttopolitiikkaa vastaan, Viktor Orbánin EU:lle lähettämät raja-aidan rakentamislaskut ja Tanskan kansanäänestys, jolla torjuttiin EU-politiikan syventäminen.

Kun valta alkaa horjua, se kiristää otettaan. EU-eliitti on vastannut syytteillä[51] ja sensuurilla,[52] jonka mukaisesti Internet-toimijat alistettiin kuohimaan nettilangoilta kaikki sellainen, mikä herättää vihaa *vastaanottajissa*. Eli totta ei saa puhua, mikäli sanoma ei miellytä ja vaikka vihan ilmaisut tulevat vastaanottajien päästä.

Euroopan unionilla on toinen jalka haudassa ja toinen banaaninkuoren päällä. EU on kuin elefantti, joka roikkuu jyrkänteeltä häntä päivänkakkaraan solmittuna. Ei tullut Euroopan unionista Yhdysvaltoja, sillä yhteinen sävel on jäänyt beethovenilaisen harmonian havinaksi. Kieleltään,

kulttuuriltaan, elinkeinorakenteeltaan, väestöiltään ja taloudelliselta selviytymiskyvyltään erilaisia valtioita ja kansakuntia ei ole voitu niputtaa yhteen yhteisvaluutan idealla. Eikä voida.

Paavo Väyrynen on ollut oikeassa kaikessa eurokritiikissään. Koska EU on yhtä kuin sen valuutan uskottavuus ja koska valuutan uskottavuus on sama kuin valtioiden suoriutumiskyky, EU:lla ja sen velkaisilla valtioilla ei ole toivoa unionimuodostelman sisällä. Rahaunioni ja EU tulevat joka tapauksessa luhistumaan. Päivää en osaa sanoa, mutta sen tiedän, että joka päivä tuo päivä on yhtä päivää lähempänä.

Väyrysen vaalikampanjaa on heikentänyt se, että hän lähtee takamatkalta. Menneisyyden virheitä on korostettu liikaa, vaikka ne tosia ovatkin. Churchill sanoi: kansakunta, joka keskittyy jaarittelemaan menneisyydestä ja nykyisyydestä, häviää tulevaisuuden.

Siksi on tärkeää, että Suomella olisi tulevaisuudessa pätevät poliittiset johtajat. Federalismin vastustajat, itsenäisyyden puolustajat, maahanmuuttokriitikot ja muut vastuulliset kansalaiset voivat nyt valita Paavo Väyrysen ja Laura Huhtasaaren välillä. Heidän heikkoutensa on, että he syövät toistensa kannatusta, jolloin kumpikaan ei välttämättä yllä toiselle kierrokselle. Kovin kilpailija vaaleissa on usein samaa mieltä oleva, joten kriittisten kansalaisten kannattaa keskittää äänensä jommalle kummalle. Palkkioksi saa ainakin toisen kierroksen, eli toisen äänen!

Suomen tulevaisuutta ei kuitenkaan ratkaista edessä olevissa presidentinvaaleissa. Niissä artikuloidaan poliittisia vaihtoehtoja. Suomen tulevaisuudesta päätetään kaikissa tulevissa eduskuntavaaleissa, joissa puoluekannatusten kautta ratkaistaan politiikan valtasuhteet ja päälinjat. On tärkeää, että valtaan valittaisiin uuden poliitikkosukupolven johtajat, jotka ilman jälkiviisauden painolastia ovat kykeneviä joko palauttamaan EU:n vapaakauppa-alueeksi tai ohjaamaan maamme pois Euroopan unionin kurimuksesta.

Sunnuntaina 28. tammikuuta 2018

NIINISTÖ PUDOTTI PIPPURIMYLLYN PYÖRITTÄJÄT

Niinistö, Haavisto ja Väyrynen todistivat presidentinvaaleissa, että Suomen poliittinen elämä ei uudistu kovin nopeasti. Ei ainakaan sillä tavalla kuin astetta kuumemmassa Ranskassa, jossa Macron tuli puskista *En Marche!* -liikkeensä kanssa. Hänestä minulla ei ole tosin paljoa hyvää sanottavaa, ellei hän pyörrä yltiöpäisen maahanmuuttomyönteisyytensä lisäksi myös puheitaan Euroopan liittovaltiosta.[53]

Suomen presidentinvaali näyttää olevan veteraanipoliitikkojen apaja, aivan kuten europarlamenttikin. Pippurimyllyn pyörittäjät putosivat prosenteille, ja heille tämä oli pelkkä eduskuntavaalikampanja.

Huomiota herättää suurten puolueiden kannatuskato. Demarien ja Vasemmistoliiton äänestäjät menivät muiden taakse, osittain siksi, että puolueilla ei ollut heittää kehiin ketään ykkösketjun pelaajaa, mutta todennäköisimmin siksi, että kansalaiset ovat saaneet tarpeekseen vasemmiston maahanmuuttolinjasta. Mukavaa kuitenkin, että Niinistö (62,7 %) kokoaa kansaa tai kansa Niinistöä kansalaissodan muistovuotena – ellei hän peräti mennyt vasemmiston ohi vasemmalta koukaten.[54]

Kun alennus on miinusmerkinen, on lopputulos plusmerkkinen.

Järkyttävimmässä ristiriidassa ovat keskustan puoluekannatus ja Matti Vanhasen henkilökohtainen kannatus (4,1 %), joka vaipui valliriutan alapuolelle lähestyen keskikaljan prosenttilukemia. Myönteistä KMS-Vanhasessa on kuitenkin hänen absolutisminsa (0,0 ‰).

Vaalien suurin häviäjä oli Suomen kansa, sillä vaalin toimittaminen maksoi arviolta 17 miljoonaa euroa.[55] Vuonna 2012 hinta oli noin 24 miljoonaa sisältäen kaksinkertaisen kuntakorvauksen (yhteensä 15 miljoonaa). Läpihuutojutun vuoksi sekä ehdokkaat että valtio olisivat voineet säästää varansa.

Konservatiivista on joka tapauksessa Suomen kansa, joka valitsi Niinistön uudelleen niin kuin Kekkosen, Koiviston ja Halosen. Istuvalla presidentillä on perinteisesti huonot mahdollisuudet välttää uudelleenvalinta, jos hän asettuu ehdokkaaksi, sillä Suomen kansa vastustaa muutoksia ja turvautuu hyväksi havaittuun. Turvallisuuden kaipuu näkyy.

Seitsemänkymppinen Niinistö saattoi lähteä kolmannen kerran ehdokkaaksi ihan vain estääkseen toista saman sukupolven poliitikkoa, Paavo Väyrystä (6,2 %), saavuttamasta ikuista tavoitettaan ja päätyä presidentinvirkaan. Väyrysen agenda poikkeaa jyrkästi istuvan hallituksen päämääristä, toiminnasta ja tavoitteista. Hyvä, että myös se tuli kuultua, sillä nyt tiedetään, miten *olisi pitänyt* toimia. Laura Huhtasaaren kova kolmostulos (6,9 %) osoittaa Perussuomalaisten olevan puolueena ilahduttavasti iskussa ja voimissaan.

Huolestuttavaa oli useiden ehdokkaiden Nato-vastaisuus. Niinistön *avoin Nato-kanta*, jonka Tuula Haatainen (3,3 %), Merja Kyllönen (3,0 %) ja media ovat virheellisesti tulkinneet ”Nato-vastaisuudeksi”, tulee osoittautumaan kuitenkin pelkäksi taktikoinniksi, kuten totesin jo aiemmin.

Korostamalla Nato-optiota Niinistö pidätti itselleen mahdollisuuden reagoida Nato-kysymykseen pragmaattisesti, tarpeen mukaan. Saatuaan laajan mandaatin hän voi vedota siihen uudella kaudellaan myös Natoon mahdollisesti hakeuduttaessa.

Monet luultavasti äänestivät Niinistöä hänen tolkullisen näkemyksensä vuoksi ja merkkinä siitä, että kansalaiset ovat luopumassa ehdottomista Nato-mielipiteistään ja hyväksymässä valtiojohdon aloitteenpidon asiassa. Ja kelpo tavalla Niinistö on hoitanut pääsarkansa, eli suhteet Venäjään ja Yhdysvaltoihin.

Oluttuopin hinnalla kansalaiset saivat pulinaa ja pölinää ulkopolitiikasta ja sisäpolitiikasta ja niiden laittamisesta tehosekoittimeen. Hinta kannatti maksaa, mikäli sitä kautta saatiin sanotuksi jotain sopimatonta ja puhuttua asioita halki.

Vaalien ideahan ei ole vain valituksi tulemisessa vaan poliittisten vaihtoehtojen ja näkemysten julkisessa esittämisessä. Kansalaisten kannalta tärkeä on kontrollifunktio, joka toteutuu poliitikkojen haastamisessa ja tenttaamisessa, joskus myös vaihtamisessa uusiin.

Keskiviikkona 7. helmikuuta 2018

TOIMITTAJIEN KUNNIATTOMALLA KUNNIALLA SYÖVYTETTIIN SANANVAPAUTTA

Eräänä merkkinä toimittajien punavihreästä kuplasta on perinnemedian, vaihtoehtoisen uusmedian ja sosiaalisen median piiriin muodostunut *kaksi todellisuuden tulkintalinjaa*, jotka etääntyvät päivä päivältä toisistaan.

Kun kansalaisten kokemus poikkeaa huomattavasti valtamedian esittämästä narratiivista, median ja ihmisten välille syntyy konflikteja. Kieli kovenee, ja toimittajat sekä heidän yleisönsä ovat (ainakin vertauskuvallisesti) toistensa tukassa tai kurkussa kiinni kiistellessään blogeissa, lehtien palstoilla ja sosiaalisen median laareissa.

Niinpä toimittajakunta pyrkii pitämään kiinni sananvaltansa riekaleista entistä raivokkaammin. Se jopa käräjöi sananvapautensa puolesta muiden ihmisten sananvapautta vastaan, mikä on varsin orwellilainen kannanotto mielipiteenvapauden ja ilmaisunvapauden puolesta.

Helsingin käräjäoikeus tuomitsi äskettäin sakkoon ja vahingonkorvaukseen erään mieshenkilön, joka oli Uuden Suomen toimittaja Linda Pelkosen kirjoittamasta jutusta hermostuttuaan lähettänyt toimittajalle tekstiviestin: ”Toivon hartaasti, että seuraava kulttuuririkastus osuu kohdallesi henkilökohtaisesti. Törkeä ämmä olet.”[56]

Pelkosen kirjoittama ja Kempeleen raiskaustapausta käsitellyt juttu[57] 24.11.2015 herätti laajaa paheksuntaa, sillä toimittaja oli tiedustellut poliisilta, *miksi raiskaajien ulkomaalaistaustaisuus piti mainita poliisin tiedotteessa*. Vaikka itse kysymys olikin kenties motiiveiltaan neutraali, toimittajan tekemä juttu tuli lukijoiden taholla ymmärrettyä kannanotoksi, jonka mukaan toimittaja asiaa tiedustelemalla *oli toivonut* tekijöiden ulkomaalaisuudesta vaiettavan.

Tämä ei välttämättä pitänyt paikkaansa, mutta moraalipaniikin vuoksi yleisöt ilmeisesti lukivat siitä ulos omia harhakuviaan vastaavia näkemyksiä vaahdoten lopulta niistä. – Pelkkä väärinkäsityksestä noussut kohu siis: myrsky vesilasissa.

Entä sitten oikeudenkäynti ja tuomio? Helsingin syyttäjäviranomainen Sonja Varpasuo päätti (aivan oikein) esitutkinnan rajoittamisesta *vähäisyysperusteella*, minkä jälkeen Pelkonen valitti asiasta, ja asianajaja Markku Fredman lähetti kantelukirjelmän valtakunnansyyttäjänvirastoon pyytäen arvioimaan asiaa *sananvapauden* näkökulmasta. Journalisti-lehden mukaan myös Julkisen sanan neuvosto antoi aiheesta lausunnon, jossa vaadittiin poliisia ja syyttäjää suhtautumaan ”aktiivisemmin sananvapautta uhkaaviin rikoksiin”. Pelkosen, Fredmanin ja Journalistiliiton kannanotot olivat hullunkurisia ja seisoivat päälaellaan, sillä toimittaja oli hakemassa sananvapauden rajoittamista nimenomaan omalle lukijalleen.

Vuosien 2016 ja 2017 aikana juttu eteni syyteharkintaan, haastehakemukseen syyttäjänvirastolle, oikeudenkäyntiin ja 5.2.2018 annettuun tuomioon. Iältään 45-vuotias mies tuomittiin lopulta kunnianloukkauksesta 15 päiväsakkoon ja 300 euron vahingonkorvaukseen sekä maksamaan yli tuhannen euron oikeudenkäyntikulut.

Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko kiitteli käräjäoikeutta todeten, että ”[t]oimittajaan kohdistuva viestihyökkäys voidaan tulkita pyrkimykseksi rajoittaa sananvapautta. Se ei ole oikeusvaltiossa hyväksyttävää.”[58]

Vai niin se ”voidaan tulkita”? Katsotaanpa kuitenkin tarkemmin, mikä on sananvapauden rajoittamista. Päätöstä voidaan arvostella monella perusteella.

1) Tapauksessa ovat olleet vastakkain *toimittajan sananvapaus* ja *yleisöjen yleinen sananvapaus*. Toimittajan sananvapautta ei voida puolustella tavalla, joka rajoittaa yleistä perustuslaillista sananvapautta etenkään, koska toimittajat ammattinsa puolesta käyttävät huomattavaa valtaa verratuna joukkotiedotuksen yleisöihin. Niinpä tuomio ei ole perusteltavissa toimittajien sananvapauden pohjalta, kuten päätoimittaja Huusko katsoo.

2) Koska syyttäjälaitoksessa ja tuomioistuimessa nähtävästi ymmärrettiin, ettei sananvapautta voida puolustaa rajaamalla sananvapautta pois yleisöiltä ja toimittajakunnan eduksi, keskityttiin oikeudenkäynnissä tapauksen arvioimiseen *kunnianloukkausrikoksena*. Kunnianloukkaus puolestaan on asianomistajarikos, eikä siihen liity rikosoikeudellista yleisen edun näkökulmaa eikä rangaistavuuden tarkoituksenmukaisuusharkintaa, kuten puolustettaessa ratkaisua ”sananvapaudella”. Koska toimittajien pitää poliitikkojen ja tieteenharjoittajien tavoin sietää ammattinsa puolesta laajaa ja voimakastakin arvostelua, ei tuomio olisi mahdollinen myöskään vetoamalla kunnianloukkaukseen. Tässä mielessä alkuperäinen syyttäjäviranomainen teki oikean ratkaisun rajatessaan tapauksen syyttämiskynnyksen alapuolelle.

3) On syytä huomata, että kunnianloukkauksen ulkopuolelle on rikoslain tekstissä rajattu tieteellinen argumentaatio ja tapaukset, joilla on laajaa julkista tai poliittista merkitystä, joten kunnianloukkaukseen perustuva syyte on ilmeisesti käynyt mahdolliseksi *vain fokusoimalla tapaus am-*

matista riippumattoman yksityisyyden ja henkilökohtaisen kunniansuojan piiriin. Näytön tästä antaa lausuma, jonka mukaan ”[o]ikeus kuitenkin katsoi, että halventavat ilmaisut eivät kohdistuneet Pelkoseen toimittajana, vaan liittyivät hänen henkilöönsä, ja halvensivat häntä henkilönä.”

4) Edellä mainitusta seuraa, että tuomiolla *ei loppujen lopuksi ollutkaan mitään tekemistä* asianajaja Fredmanin, Julkisen sanan neuvoston eikä Markku Huuskon kannanottojen kanssa, joilla tuomiota vaadittiin tai puolustettiin *sananvapauteen vedoten*. Sakko ja vahingonkorvaustuomio langetettiin puhtaasti *henkilökohtaisen elämän alueelle liittyvän koetun loukkaantumisen* perusteella.

5) Kunnianloukkaus on tuomion perusteena hutera, sillä syyttämisen kohteena olevaa retoriikkaa kohtaa laajalti kaikkialla, kannanotot liittyvät subjektiivisten mielipiteiden ilmaisuihin ja rikkovat lähinnä sosiaalisia ”hyvän tavan” tai ”soveliaan käytöksen” normeja eivätkä vahingoita kohteitaan tavalla, joka täyttäisi rikoslain tunnusmerkit (ammatin tai elinkeinotoiminnan haittaaminen). Mikäli arvostelu on kovaa tai haitallista, se voi olla myös *ansaittua*, ja siksi oikea tapa reagoida olisi tarkistaa toimittajan omaa toimintaa, mikäli se ei kritiikkiä kestä.

6) Koska toimittajakunta ja Julkisen sanan neuvosto yrittävät käyttää ”loukkaantumisesta” annettua rangaistusta oman sananvapautensa ja siihen liittyvän erityisasemansa puolustelemiseen kansalaisten sananvapautta vastaan, on toimittajakunnan ja sitä edustavan järjestön toiminnassa kyse *sananvapauden pidättämisestä median omaan valtaan*. Näin tuomiota puolusteleva argumentti on kiertynyt ”henkilökohtaisen kunnian” kautta *poliittiseksi ja julkisen elämän piirissä vaikuttavaksi kannanotoksi*, jonka piirissä rikoslaillisella kunnianloukkaussäädöksellä *ei pitäisi olla relevanssia*.

7) Toimittajan *ammatissaan* toteuttama sananvapaus ja kunnian tai yksityisyyden suoja on tuomion taustalla vaikuttavissa presuppositiossa *keinotekoisesti* rajattu pois toimittajan *yksityishenkilönä* nauttimista vastaavista oikeuksista, ja sitten on keskitytty suojelemaan yksityishenkilön oikeuksia. Toisaalta on kuitenkin käytetty ”henkilökohtaisen kunnian suojaa” kilpenä oman ammattikunnan etujen edistämiseksi.

8) Johtopäätös: ”toimittajan kunniaa” (sosiaalinen normi) on käytetty median vallan puolustelemiseen ja sananvapauden kaventamiseen yleisöiltä.

9) Yleinen seuraus edellä mainitusta johtopäätöksestä on, että kyseisen tuomion kautta yleisöjen ja kansalaisten perustuslaillinen sananvapaus kärsii tappion toimittajien ammatikseen käyttämää sananvapautta vastaan.

10) Tämä on ristiriitaista jo sinänsä mutta erityisesti siksi, että *yleisön sananvapauden pitää olla laajempaa kuin toimittajien sananvapauden*. Toimittajien sananvapaudelle asettavat jo journalistin ohjeetkin muodollista laillista sananvapautta ahtaamman kehyksen.

11) Koska toimittajien sananvapauden pitäisi olla yleistä sananvapautta kapeampi, tuomiossa on käännetty sananvapauden alaa koskeva perusasetelma täysin päälaelleen. Se puolestaan ei ole hyväksyttävää, sillä juttu päätyi VKSV:n kautta syyttäjälle nimenomaan *sananvapauteen* vedoten. Lopulta tuomio annettiin täysin *eri perusteisiin* viitaten, eli henkilökohtaiseen kunniaan liittyen.

12) Henkilökohtaisella kunnialla ei puolestaan voida perustella perustuslaillisen sananvapauden rajoittamista laajoilta yleisöiltä, kuten on käymässä, jos vastaavat tuomiot saavat jatkokäsittelyissä sitovan ennakkotapauksen aseman. Näistä ja muista tässä kirjoituksessa mainituista syistä on toivottavaa, että Helsingin käräjäoikeuden antama tuomio kaatuu ylemmissä oikeusasteissa.

13) Edellä mainitun oikeusfilosofisen argumentaation ohella myöskään pragmaattinen näkökulma ei tue yleisöjen tuomitsemista kritiikistä, jota ne esittävät toimittajia kohtaan, sisältävätpä nuo arviot sitten aggressiivista tai pahennusta herättävää kieltä tai eivät. Vertauskuvallisina kannanottoina ne joka tapauksessa ovat olleet *vaikutusvallattomia*. Perustaessaan tuomionsa *symbolisiin* näkökantoihin, kuten raiskaustoiveisiin, tuomioistuimet nojaavat pelkkään *spekulatiiviseen* tai *hypotettiseen* aineistoon ja sen vastaanottajissa herättämiin *subjektiivisiin tuntemuksiin*, joista ei pitäisi olla tuomion pohjaksi.

Koska sormi, joka osoittaa kuuta ei ole kuu, ei myöskään raiskaustoive ole raiskaus tai sillä uhkaaminen. Niinpä tuomiota ei voitu lukea myöskään laittomasta uhkauksesta, ja ainoaksi tuomitsemisen verukkeeksi jäi kunnianloukkauksen veräjänrako, josta luikertelemalla tuomio saatiin aikaan deduktiivisesti: päättämällä ensin syyllisyydestä ja etsimällä käsiin syyllinen. VKSV on pudottanut syyttämisen rimaa niin alas, että maalaisvallesmannitkaan eivät mahdu ryömimään sen alta, ja lautamiesten pururata on syyttäjien järjenjuoksua ajatellen liian pitkä.

14) Oikeuksien toimintaa sitoo universaalisuusperiaate. On kuitenkin mahdotonta ajatella, että *kaikista* vastaavanlaista halveksuvaa kieltä sisältävistä kannanotoista olisi nostettavissa syytteitä. Mikäli tuomioistuimet perustavat täydellistä suvaitsemattomuutta edustavan nollatoleranssinsa ”ämmittelystä” rankaisemiselle, joutuvat tulilinjalle Jämsän äijätkin. Sellaiset tuomiot loukkaisivat ihmisten perusoikeuksia ja kansanvaltaista yhteiskuntaa enemmän kuin ne hyvittäisivät mielensä pahoittajien kärsimyksiä. Ennakolta vaikuttavana ratkaisuna tällainen päätös vaikuttaisi äärimmäisen haitallisesti siihen, mitä kansalaiset katsovat voivansa esittää toimittajia ja mediaa vastaan jatkossa. Siten se johtaisi käytännössä itsesensuurin vaatimukseen kansalaisille ja välillisesti myös perustuslain vastaiseen ennakkosensuuriin.

15) Vertailun vuoksi voidaan panna merkille, että Suomessa ei ole (ainakaan minun havaintojen mukaan) luettu yhtään tuomiota perussuomalaisiin poliitikkoihin kohdistetusta halveksunnasta, herjaamisesta, sol-

vaamisesta, kunnianloukkauksesta tai laittomasta uhkauksesta. Toimittajat ovat voineet vääristellä perussuomalaisten ihmisten sanomisia ja haukkua heitä perättömästi esimerkiksi ”rotutohtoreiksi” ilman, että myöskään Julkisen sanan neuvosto olisi antanut asiasta mitään huomautusta.[59]

Pelkosen tapauksessa JSN on voinut päätyä suorastaan ratkaisijan rooliin, sillä sen intressisidonnaiset (JSN on median edustaja) lausunnot kelpuutetaan jostakin järjen vastaisesta syystä todistusaineistoksi oikeudenkäynneissä, vaikka kyseessä ei ole myöskään viranomainen. Tosiasiassa JSN ei ole median (sinänsä naurettava) ”itsesäätelyelin”, jollaisena se esiintyy, vaan se on *median puolueellinen etujärjestö*, joka ei arvostele mediaa vaan hyökkää ”journalistin ohjeineen” niitä ihmisiä vastaan, jotka arvostelevat mediaa. Tämä osoittaa, kuinka puolueellista asioiden käsitteleminen syyttäjälaitoksessa, tuomioistuimissa ja median edustuselimissä nyt on. Vaarassa on tätä kautta myös perustuslaillinen yhdenvertaisuus.

16) Oikeussosiologisena huomiona voidaan todeta, että loukkaantumisesta on tullut kansanhuvi, jolla muutamat ammatikseen pahastujat kiusaavat eri mieltä olevia ja pyrkivät käyttämään viranomaisia oman valtansa välineinä. Erityisesti ovat kantelupukkeina esiintyneet muutamat nuorehkot neidot, jotka huomattavaa valtaa käyttävien tiedotusvälineiden suojista ovat käynnistäneet vyörytyskampanjoita heitä arvostelleita yleisöjä vastaan.

Linda Pelkosen tapauksen ohella mieleen muistuu Turun Sanomien toimittajan Rebekka Härkösen Jussi Halla-ahoa vastaan aloittama hyökkäys, jossa Halla-ahon esittämä kritiikki esitettiin yksiselitteisesti, suorasukaisesti ja deluusiomaisesti ”vihakampanjaksi” ja ”somevainoksi”.[60] Toisen esimerkin tarjoavat Yleisradion toimittajan Jessikka Aron jo pitkään potemat vastoinkäymiset ja hänen kyvyttömyytensä vastata ansaitsemaansa arvosteluun muulla tavoin kuin syyttämällä kriitikoitaan ”Venäjän agenteiksi” tai moittimalla yleisöjä ja muita tiedostusvälineitä vainosta tai häirinnästä.[61] Myös täysin vastaansanomattomia paljastuksia, joihin medialla ei ole ollut nokan koputtamista, on tullut esiin. Eräs on Yleisradion ”faktantarkistajan” Johanna Vehkoon paljastuminen vasemmistonuorten aktivistiksi.[62]

17) On kenties ymmärrettävää, että valtamedian toimitukset asettuvat omien intressiensä ja ammatti-identiteettinsä vuoksi tukemaan kitisijöitään ihan vain lavastaakseen näyttöjä ”sankarillisista toimittajista” tai puolustaakseen hurskaasti ja puhtain purjein ”sananvapauden asiaa”, vaikka kyse olisi sananvapauden pois korventamisesta. Tällaisessa toiminnassa on piirteitä kollektiivisesta narsismista ja häiriökäyttäytymisestä, jonka mukaisesti muutamat toimittajat katsovat tehtäväkseen jakaa yleisöjä ystäviin ja vihollisiin. Hankkeensa vahvistamiseksi he marttyyrisoivat itsensä olettaen, ikään kuin uhriutuminen tuottaisi tietoa todellisuudesta. Toimittajan tehtävä on tehdä totuudenmukaisia juttuja maailmasta eikä

työskennellä persoonansa performoimiseksi tai oman julkisuusasemansa parantelemiseksi.

18) Nykyisten ”some-pöyristymisten”, ”some-raivon” ja ”vihapuheeseen”, ”rasismiin” sekä ”ihmisoikeuksiin” viittaavan retoriikan keskellä on syytä muistaa, että suuri osa median käyttämästä argumentaatiosta on täysin *ideologista*, käsitesisällöiltään *määrittelemätöntä* ja tyhjäksi jätettyä *blanco*-argumentaatiota, jossa vahvoja mielleyhtymiä herättävät käsitteet on otettu käyttöön täysin tendenssimäisen manipulaation ja propagandan välineinä.

Paikkaansa pitää vanha sanonta: ”Ilman lähteitä ihminen vain väittää, ja lähteiden kanssa hän väittää, mitä joku muu väittää.” Joten kovin tosiasiapohjaista faktajournamismia ei tuota myöskään lähteiden ja viitteiden perään kiljuminen, joka oikeasti onkin vain positivismin haamun kaavussa kulkemista postmoderneilta ja totuuden relaviivisuuden toisaalta tunnustavilta toimittajilta itseltään. Totuuden jyviä lienee myös väitteissä: ”Vain huorat ja varkaat huutavat kunniansa perään, mutta jokainen kunniallinen kansalainen pitää itse huolta maineestaan” ja ”*arguing with a fool proves there are two*”.

On suuri tyhmyys kuvitella, että sensuroiminen ja tuomioilla ripittäminen vähentäisivät niin sanottua ”vihapuhetta”. Päinvastoin: vastalauseiden tukahduttaminen vain lisää kansalaisten katkeruutta ja epäluottamusta valtamediaa kohtaan. Sosio- ja psykodynamiikkaa tuntien on oletettavaa, että sensuroinnin tuloksena kasvaa aineellinen väkivalta, mikäli kantta pidetään kattilan päällä.

Puheena oleva tuomio on tietenkin vain yksi osa kaiken kattavaa sananvapauden pois syövyttämistä, josta huolestuttavaa näyttöä ovat antaneet lähes kaikki ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” ja ”uskonrauhan rikkomisesta” langetetut tuomiot. Sananvapauden tila on synkistymässä myös Saksan käyttöön ottaman sensuurilain myötä, kun Internet-operaattorit velvoitettiin poistamaan kaikki sellainen aineisto, joka voi herättää vihareaktioita tai kiusaantumista jonkun *vastaanottajan* päässä.[63]

Sama sairaus vaivaa Euroopan unionia, joka painosti Googlen, Microsoftin, Twitterin ja Facebookin harjoittamaan palveluidensa piirissä sensuuria.[64] Huonoin tilanne on kuitenkin Suomessa, jota on jostakin syystä erehdytty pitämään sananvapauden mallimaana. Objektiivinen numerotieto kertoo aivan muuta.

Eurooppalaisen Oikeusturvan Keskusliitto ry (EOT) on todennut, että Euroopan Ihmisoikeustuomioistuin (EIT) on jakanut 15 viime vuoden aikana Suomelle enemmän tuomioita kuin muille pohjoismaille yhteensä. Suomi on saanut 15 vuodessa 74 langettavaa päätöstä. Samaan aikaan Ruotsi on todettu syylliseksi 22 kertaa, Norja 19 kertaa, Tanska 9 kertaa ja Islanti 6 kertaa.

EOT toteaa, että ”Suomen oikeuslaitoksen ja EIT:n tulkinnat perusoikeuksista näyttävät eroavan toisistaan. EIT on yleensä painottanut sanan-

vapauden ja vapaan tiedonvälityksen merkitystä, kun taas kotimaiset oikeusistuimet ovat korostaneet yksityisyyden suojaa." EOT jatkaa: "On olemassa näyttöä siitä, että kansalliset tuomioistuimet avoimesti ja vapaasti vastustavat Euroopan Ihmisoikeustuomioistuimen päätöksiä ja jättävät huomiotta ihmisoikeuslainsäädännön päätöksenteossaan."

Järjestö päättää lausuntonsa johtopäätökseen, jonka mukaan "EOK:n tietojen mukaan viimeaikainen kehitys Suomessa on johtanut siihen, ettei yksittäisillä kansalaisilla ole mahdollisuutta puolustaa tasapuolisesti oikeuksiaan erityisesti tilanteissa, joissa vastapuolena on vahvan taloudellisen tai valta-aseman omaava taho."

Päivitys 8.2.2018

Valtioneuvosto irtisanoi tänään valtakunnansyyttäjä Matti Nissisen hänen tultuaan tuomituksi virkavelvollisuuden rikkomisesta.[65] Nissinen oli kunnostautunut "vihapuheeksi" väitetyn yhteiskuntakritiikin sensuroijana ja vastustajana. Syyte Uuden Suomen toimittajalle palautetta antaneita kansalaisia vastaan nostettiin Nissisen määräyksestä, vaikka kihlakunnansyyttäjä oli katsonut aiemmin, ettei tapauksessa ole syytteen aineksia.

Nissisen tuomitseminen viittaa ironisesti ja kohtalomaisesti virkamieskunnan korruptoituneisuuteen ja kaksinaismoralismiin. Linda Pelkonen oli tehnyt rikosilmoituksen myös 18-vuotiasta mieshenkilöä vastaan hänen nimiteltyään Pelkosta "petturihoroksi", mutta teini-ikäinen välttyi syytteeltä.[66] Pelkonen puolestaan toimii nykyisin feministis-vihervasemmistolaisen "MustRead.fi"-portaalin osakkaana ja politiikan toimittajana.

Sunnuntaina 11. helmikuuta 2018

MYKISTÄVÄN TYPERÄÄ TURVAPAIKKAPOLITIIKKAA

Sisäministeriön alaan kuuluvat muiden muassa poliisi- ja pakolaisasiat, joten ministeriön johtoon ei pitäisi nimittää henkilöitä, joiden pamppu on pehmeä. Kovaa mainetta parantelemaan virastoon nimitellään kuitenkin löysän laatuisia poliitikkoja ja virkamiehiä. Tarja Halonen jatkoi ministeriön kansliapäällikkönä toimineen Ritva Viljasen (sd.) toimikautta vuonna 2008 nimittämällä hänet virkaan valtioneuvoston esittämän kenraali Ilkka Laitisen ohi.

Kristillisdemokraattinen sisäministeri Päivi Räsänen puolestaan nimitti Viljasen seuraajaksi oman puoluetoverinsa, ministeriön hallinnonalaan perehtymättömän maataloustieteilijä Päivi Negrin vuonna 2012, mistä lähtien ministeriön ylin johto ja maahanmuuttopolitiikka olivat kristillisen laupeudentyön paimennuksessa.

Kokoomuksen hallussa sisäministerin virka on ollut kuluvan hallituskauden ajan. Kokoomus ja Keskusta eivät halunneet antaa tehtävää tiukempaa maahanmuuttopolitiikkaa vaatineille Perussuomalaisille, joille se olisi hyvin sopinut ja joiden riveistä olisi löytynyt turvallisuusalan asiantuntemusta. Virassa toimi Kokoomuksen vuoden 2016 palatsivallankumoukseen asti Petteri Orpo, joka hallituksen kriisiytymättä siirtyi puolueen puheenjohtajaksi ja valtiovarainministeriön johtoon. Hänen jälkeensä tehtävää hoiti "Maailma kylässä" -festivaaleilla tepastellut Paula Risikko.[67] Paikka on niin tuulinen, että Vihreiden kannattaisi perustaa sisäministeriöön tuulivoimala.

Ministerikierrätyksen myötä johtamisongelmasta kärsivälle paikalle nostettiin nyt pikaisesti ministeriaition kultapossukerhoon ylennyt Kai Mykkänen, joka ensi töikseen heittäytyi kontalleen pakolaisongelman vuoksi. Perusteettoman maineen "Venäjän ja ympäristöasioiden asiantuntijana" saanut 36-vuotias ensimmäisen kauden kansanedustaja potee aitoa viidakkokuumetta ja suoranaista haltioitumista väestöräjähdykseen perustuvan väestöjenvaihdon edessä ja suhtautuu ongelmaan, kuin kyseessä olisi ihastusta herättävä luonnonilmiö. Kyseessä on Mykkäsen omin sanoin "nöyräksi vetävä mahdollisuus päästä sukupolven yhden suurimman ilmiön äärelle".[68]

Uuden Suomen jutun mukaan Mykkänen ilmoittaa kantavansa huolta siitä, että "Suomen vastaanottokeskuksissa on 10 000 kielteisen päätöksen saanutta turvapaikanhakijaa".[69] Tosiasiassa hänen kannattaisi olla huolissaan siitä, että puoluetoverinsa Orpo & Risikko päästivät heidät Suomeen, vaikka rajakontrolli olisi voitu ottaa käyttöön, paperittomat käännyttää ensimmäiseen turvalliseen maahan ja laittomasti maassa olevat ottaa säilöön ja palauttaa. Nyt kun ongelma laukeaa Mykkäsen käsiin, tärkein mitä hän osaa sanoa, on kaksinaamaisuudessaan mykistävä pohdiskelu, "miten kohtaamme heidät inhimillisesti ihmisinä ja samalla varmistamme, että Suomessa ei tapahdu jakoa laillisesti ja laittomasti maassa oleviin".[70]

He loivat ongelman itse, enkä myöskään minä keksi tätä. Jakautuminen on nyt yhteiskunnan *väestörakenteessa* vallitseva tosiasia, jota ei olisi pitänyt päästää tapahtumaan ja jota ei pitäisi myöskään jatkaa luukuttamalla Suomeen jatkuvasti väkeä kuin pipoa samalla, kun Tanska, Ruotsi ja monet muut maat ovat ottaneet rajatarkastukset käyttöön tai torpanneet tulijamäärän kouralliseen kiintiöpakolaisia.

Mykkäsen keinoksi ei ole jäänyt muuta kuin hurskas toivomus, että "Suomen on tärkeä saada kaikki Suomessa laillisesti asuvat aidosti kotoutumaan".[71] Toive ei tietenkään muutu tosiasiaksi taikomalla, kun resurssit vieraiden ruokkimiseen ovat lopussa. Mutta kun väitteeseensä lisää sanan "aidosti", se aidosti saa kylkeensä sellaista magiaa, jonka turvin ongelman voi liudentaa "aitoon monikulttuurisuuteen".

Kokoomuslainen ministeri on aidosti monikulttuurinen, kun joku suomalainen menettää työpaikkansa tai kotinsa hänen suosimansa työvoiman

maahantuonnin ja saatavuusharkinnasta luopumisen vuoksi. On poliittisesti kokemattoman märkäkorvaministerin typeryyttä väittää, että ”kyse on Suomen henkisestä ilmapiiristä ja siitä, koetaanko Suomi kansainväliseksi vai käpertyneeksi maaksi”.[72]

Tanskan sosiaalidemokraatitkin ovat Suomen löperöliberaaleja kokoomuslaisia isänmaallisempia otettuaan käyttöön tiukan maahanmuuttopoliittisen ohjelman, joka muistuttaa jäljennöstä Perussuomalaisten ohjelmasta. Tanskalaisten ryhdistäytymisestä kertoi silmät lautasten kokoisina ja moraalipaniikissa monikin suomalainen media.[73] Rohkaisevinta oli demarien puheenjohtajan Mette Fredriksenin ehdotus lähettää turvapaikanhakijat Pohjois-Afrikkaan turvapaikkakäsittelyn ajaksi ja esimerkillisintä kiintiöpakolaisten vastaanottamisen lopettaminen kokonaan.

Laittoman maahantulon ja sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton lopettaminen ei tee Suomesta ”sisäänpäin käpertynyttä” eikä elätettävien onkiminen maailman turuilta ja toreilta ”kansainvälistä”. Kielteisen päätöksen saaneiden palauttaminen kertoisi hyvästä kansallisesta itsetunnosta, tulevia sukupolvia kohtaan tuntemastamme vastuusta ja kyvystä katkaista pakolaisbisnes, turvapaikkashoppailu ja ihmisoikeuksilla surffailu.

Mykkäsen toiveet, että Suomeen ei saisi syntyä ”laittoman työvoiman markkinoita”, ja että silti tulijatulvaa pitäisi ”kotouttaa”, ovat samanlaisia kuin yhtäaikainen halu laihtua ja ahmia lisää kakkua. Ministerin pyöristelyt ovat konditorialiikkeiden ikkunasomistuksia, joiden mukaan vastaanotettavia *voitaisiin* tulevaisuudessa lisätä, jos taloudella *menisi* paremmin. Vieraskoreudella uskotellaan, että maahanmuuton lisääminen on muka poliittisesti tärkeä tavoite, jota pitää edistää heti kun voidaan.

Tosiasiassa Suomen valtio ei ole olemassa harjoittaakseen vastaanottotoimintaa vaan estääkseen laitonta maahanmuuttoa. Suomeen muuttaminen ei ole myöskään ihmisoikeus. Ihmisarvo puolestaan on funktionalistisista syistä etiikan teorioihin edellytetty postulaatti, jonka tehtävä on varmistaa, että etiikan nimeä voitaisiin niistä käyttää. Sisältä se on kuitenkin ontto, kunnes joku sen määrittelee, ja silloin sille tulee hinta.

Sama kantilainen filosofia, joka otti käyttöön ihmisarvon itseisarvona nojaa myös velvollisuusetiikkaan eli siihen, että ihmisillä on velvollisuuksia ensisijaisesti itseään kohtaan, ja jokaisen päävelvollisuus on pitää itsensä ja kansakuntansa omatoimisesti hengissä. Samasta syystä lentoemäntä neuvoo matkaan lähtijöitä: pue ensin happinaamari itsellesi, sillä ilman sitä et voi auttaa itseäsi etkä muita.

Ministerien viisasteluista poiketen homman pitäisi mennä näin: Suomi voi harkita suurten pakolais- ja turvapaikanhakijalaumojen vastaanottamista vasta, mikäli jokaisella suomalaisella on työpaikka ja katto pään päällä. Silloinkaan turvapaikka-agenda ei sijoitu kärkeen, vaan listalla on kymmeniä kiireellisempiä asioita ja sen jälkeen pitkä matka tyhjää. Vasta noin sijalla 555 on luettelossa kehitysapu ja pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden vastaanottotoiminta.

Ei ihme, että vihervasemmistolainen Helsingin Sanomat kuvaili Mykkästä ”edustavaksi ja sovittelevaksi herrasmieheksi” hallitusvaltaa myötäilevässä ja glorifioivassa henkilöjutussaan,[74] sillä Mykkänen toteuttaa vihervasemmiston, EU-eliitin ja pakolaispaarian pienimmätkin toiveet. Ristiriitainen ja patusteleva amatööripolitikointi on kuitenkin aivan eri asia kuin ongelmien sovittaminen niin, että ne ratkeavat eikä niitä tule lisää.

Valtaapitävät näyttävät löytävän pakolaisasioista vastaavaksi ministeriksi aina jonkun huvitteluliberaalin harrastelijan, joka ei ymmärrä yhteiskunnan sosio- ja psykodynamiikasta eikä väestöjen joukkokäyttäytymisen invariansseista ja kausaalisuhteista mitään. Ilmeisesti se on myös ehto käytettävissä olemiseen, sillä kukaan viisaampi ei ota kontolleen seurauksia muiden tekemistä virheistä.

Kai Mykkänen kuvailee itseään Twitter-profiilissaan ”sinivihreäksi uudistusmieliseksi ekonomistiksi ja yhteiskuntatuskailijaksi Tontunmäestä”.[75] Tieto ja ymmärrys voisivat vähentää Mykkäsen itseironisia tuskanpisaroita. Enää en ihmettele, miksi Perussuomalaisten Pirkko Ruohonen-Lerner määritteli ryhmäpuheenjohtaja-aikoinaan puolueensa päävastustajaksi Kokoomuksen. Jussi Halla-aho puolestaan on täysin oikeassa arvioidessaan, että järkevintäkin kokoomuslaista äänestettäessä ääni menee joka tapauksessa Stubbin–Orpon vetämälle vihervasemmistolaiselle maahanmuuttopolitiikalle.[76]

Omassa kaksinaismoralismissaan ja kansallisen edun mädättämisessään Kansallinen Kokoomus on kansallinen sekoomus, eräänlainen vihreiden kaupallinen osasto. Puolue on Keskustan tavoin vinksahtanut Suomen edusta mitään piittaamattomien internationalistien haaveilijakerhoksi Jyrki Kataisen ja Alexander Stubbin puheenjohtajakaudelta lähtien.

Mykkäsen huolenhuokaukset ovat opportunistista moraaliposeerausta, jonka tehtävänä tuottaa hänelle itselleen sosiaalista pääomaa ja omanarvontunoa ”muita parempana ihmisenä” ja kurjien pakolaisparkojen auttajana. Kulut maksatetaan suomalaisten veronmaksajien aarrearkusta.

Eettisenä mannekiinina toimimisen tarkoitus on ostaa pois kokoomuslaisten huonoa omaatuntoa, joka johtuu hyvinvointiporvariston ylensyönnistä, happovaivoista ja makoilusta rinta kaarella voivuoren päällä. Tässä näkyy kokoomuslaisten usko rahan puhdistavaan voimaan, siihen, että henkilökohtaista etäisyyttä pakolaisiin ja turvapaikanhakijoihin voidaan ylläpitää rahalla, toisin sanoen laittamalla kolikoita emalimukiin, jolloin ongelmat pysyvät poissa porvarillisten omakotilähiöiden pihapiireistä – tosin vain niin kauan, kuin kansalla on varaa maksaa.

Lasku asiasta kirjoitetaan kuitenkin viime kädessä suomalaisille nettoveronmaksajille, eli Kokoomuksen äänestäjille, joiden asuinympäristöissä väestölliset voimasuhteet lähestyvät kriittistä pistettä.

Maanantaina 12. helmikuuta 2018

VÄYRYNEN SPLITTAA TAI KOKOAA KEPUN

Keskustan nykyjohto on etääntynyt niin kauas puolueen alkiolaisesta aatesisällöstä, että voidaan kysyä, onko Suomessa keskustapuoluetta lainkaan. Aatteellista tyhjiötä tilkitään monenlaisilla viritelmillä, joista yksi on Paavo Väyrysen Kansalaispuolue. Toisaalta sitäkään ei tarvita, sillä mitäpä kukaan alkiolaisuudella enää tekisi.

Renny Harlin elokuvan Deep Blue Sea käsikirjoittaja laittoi aikoinaan erään näyttelijän suuhun sanat, joiden mukaan ravintoketjun evoluutiohuipulla, valkohailla, on tukenaan pitkä historiallinen kehitys ja "aivojen paikalla V8". Minulle tuli mieleen, että myös Paavo Väyrynen on eräänlainen väsymätön kone. Välittömästi presidentinvaalien jälkeen hän ilmoitti asettavansa tähtäimekseen eduskuntavaalit ja pyrkivänsä Brysselistä paikallisen parlamenttimme parketeille. Sittemmin saimme ilmoituksen, että hän tavoittelee myös Keskustan puheenjohtajan tehtävää. – Hyvä, että aikaa ja energiaa riittää.

Olen samaa mieltä Väyrysen kanssa siitä, että Keskusta ja istuva pääministeri välttelevät puolueen linjaa koskevaa keskustelua pyrkimällä torppaamaan hänen tavoitteensa haastaa keskustan johtajatroikka.[77] Samoin tuen Kari Uotia hänen arviossaan, että Keskustan johto ja sen käyttämät asiantuntijat ovat johdelleet Väyrysen vaalikelpoisuutta koskevat kielteiset lainluentansa päämäärä-, intressi- ja tarkoitushakuisesti omista tavoitteistaan suitsia kunniapuheenjohtajaa.

Koska Kepu on seilannut viime vuodet vierailla vesillä EU-johteisen, internationalistisen ja federalistisen politikoinnin edistämiseksi, sitä ei voida enää erottaa Kokoomuksesta. Aatteellista keskustelua päämääristä ja arvoista tarvittaisiin. Väyrynen voisi tervehdyttää tilannetta jatkamalla presidentinvaaleissa aloittamaansa haastamista puolueen sisällä.

EU-federalismi yltää sisäpolitiikkaan ja eristää kriitikoita

Kympin kysymys on, miten käy, jos Väyrynen etenee puheenjohtajaehdokkaaksi ja puheenjohtajaksi. En ihmettelisi, vaikka hänen kansanvaltaisuutta henkivä hankkeensa haudattaisiin kaksien rattaiden vuoksi. Pysäytettiinhän hänen ajamansa euroalueen kansanäänestyskin valiokuntakäsittelyssä muotoseikkoihin, ja siten vedettiin matto alta EU:n legitimoimalta kansanäänestysinstituutiolta.

Tapaus antoi näyttöä EU:n demokratiajulistusten kaksinaismoralistisuudesta ja siitä, mihin vallan katakombeissa ollaan valmiita, kunhan liit-

tovaltiopolitiikkaa uhkaavat hankkeet saadaan ammutuiksi alas. Tästä kertoo myös päätyminen yhdistysjuridiseen pykäläkoreografiaan, jolla koetetaan nyt kiertää puoluetoiminnalle elintärkeä kansanvallan henki.

Täyttääkseen Keskustan säännöissä mainitut vaalikelpoisuusehdot kirjaimellisesti Väyrynen voisi erota Kansalaispuolueesta tilapäisesti. Tultuaan mahdollisesti erotetuksi Keskustasta hän voisi liittyä siihen takaisin puheenjohtajavaalia varten sekä päättää jatkotekemisistään vaalin perustella.

Itse uskon, että Väyrysellä on sen verran vahva kannatus Keskustan agraari- ja konservatiivipiireissä, että hän voisi lyödä puheenjohtajavaalissa pääministeri Sipilän, jonka vetämänä Keskustan kannatus on vajonnut 15 prosentin tuntumaan. Väyrysen taktiikka on hänelle tyypilliseen tapaan kypsä. Hän on pedannut alleen vain itselleen edullisia tai minimihaitat tarjoavia vaihtoehtoja. Koska varakorttikin pilkottaa Väyrysen hihassa ja hän on ilmoittanut jatkavansa Kansalaispuolueessa, mikäli mandaattia Keskustasta ei irtoa, on Keskustan nykyjohdolle tarjolla pelkästään tappiollisia tai uhkaavia vaihtoehtoja.

Voittaessaan Väyrynen kaappaa vallan puolueensa konservatiivis-krittiselle siivelle, mutta hävitessään hän vie osan kannatuksesta Kansalaispuolueeseen. Väyrysen voitto voisi olla Keskustaa eheyttävä, kun Kansalaispuolue käytännössä poistuisi markkinoilta.

Tappiotilanteessaan Väyrynen voi splitata Keskustan kahtia, jolloin Sipilällä on samanlainen hätä kädessä kuin mastot ja purjeet omasta laivastaan polttaneella ja pohjaan pulahtaneella Timo Soinilla. Puolueiden jakautuminen hallituksen tukijoihin ja sisäiseen oppositioon on pahin mahdollinen epäluottamuslause hallituksen politiikalle.

Luonnon kosto Keskustalle?

Toimittaja Lauri Nurmi todisteli tunnetusti skuupissaan ja sitä seuranneessa kirjassaan *Perussuomalaisten hajoamisen historia* (2017), että Kokoomuksella ja Kepulla oli keskeinen rooli Perussuomalaisten eduskuntaryhmän halkaisemisessa kahtia.[78] Perussuomalaisten uuden johdon syytteleminen ”erilaisesta arvopohjasta” oli kesäisen hallitusteatterin kupletissa pelkkä savuverho ja veruke. Todellinen motiivi oli EU:n liittovaltiopolitiikasta kotoisin oleva pyrkimys savustaa hangoittelijat ja soraäänet sivuun jäsenmaiden hallituksista. Kokoomuksen ja Kepun kotoisena tavoitteena taas oli yritys kiilata kilpailevat Perussuomalaiset pois vallasta omaksi edukseen.

Kuten tunnettua, Kokoomus keräsi tässä taktikoinnissa voiton, minkä merkiksi se sai myös eduskunnan puhemiehen paikan. Ja onhan elämä paljon helpompaa, jos ei ole vastustajia. Kansan ja historian tarjoama maa-

ilmansisäinen tuomio tulee myöhemmin. Mutta Keskustaa voi jo nyt odottaa luonnon kosto, mikäli Väyrynen tulee repineeksi puolueen rivit halki.

On mielenkiintoista havaita ja todistaa, kuinka Keskustan nykyjohto väyrystelee Väyrystä vastaan. Itse uskon, että Väyrynen putoaa joka tapauksessa jaloilleen ja saa olla tulokseen tyytyväinen kuin korvan takaa rapsutettu kissa. Väyrysen EU-jäsenyydelle jo alun perin tarjoama vaihtoehto – Pohjolan yhteisö – ei ole välttämättä mikään poliittisen historian kuriositeetti vaan tulevaisuuden vaihtoehto, kun EU ja sen rahaunioni alkavat natista liitoksistaan.

Tiistaina 13. helmikuuta 2018

YLEN PUOLUEELLISTA PAKOLAISJOURNALISMIA

Kun irakilaiset jihadistit Ali Qasim Hammood Beni Zaid ja Ahmed Hussein Ali Ali surmasivat hitaasti kuristamalla ja kiduttamalla kajaanilaisen työmiehen Arto Mikkosen vuonna 2016, Yleisradio ei tehnyt tapauksesta juttua, vaikka tuomiolla oli mittaa 26 sivua.[79] Valtakunnan ylin johto vaikeni asiasta, ja tapauksesta kerrottiin vain niin sanotun vaihtoehtomedian sivuilla.

Nyt Yleisradio lähetti Irakiin persuvihaajana tunnetun toimittajansa Eero Mäntymaan selvittelemään Suomesta palautettujen turvapaikanhakijoiden kohtaloita.[80] – Ja kuin taikaiskusta heti löytyi kerrottavaa,[81] vieläpä täsmälleen samasta pakolaisesta, josta Yle oli sattunut aloittamaan turvapaikanhakijoista kertovan narratiivinsa haastattelemalla[82] häntä viime elokuussa.

Mäntymaa etsi käsiinsä jutussa tarkemmin identifioimattoman ”Alin” (eri Ali kuin edellä mainitut murhaajat) kuolintodistuksen, josta hän on peittänyt nimen, henkilötunnuksen ja omaiset. Sitten Mäntymaa väitti, että tuntemattomat miehet ampuivat poliisin ammattia harjoittaneen Alin joulukuussa heti hänen Bagdadiin saavuttuaan, merkkinä Alia kohtaan jatketusta ”vainosta”.

Mäntymaan todistelu ei kuitenkaan riitä, sillä dokumentaatio on aukollista ja anonyymia, viranomaistodistuksia väärennetään Irakissa ja murhan motiivilta puuttuvat todisteet ja todistajat. Lisäksi syytetyt, epäillyt ja oikeuden tuomio loistavat poissaolollaan. Todistusaineistona Mäntymaa esittää vain oletetun uhrin Suomessa asuvan tyttären kertomuksen (sukulaisuusjäävi) ja oman mielipiteensä.

Muutenkin jutussa haisee mätä koira. Bagdadissa asuu 6,7 miljoonaa ihmistä, ja sen kaupunkialue on 30 kilometriä leveä. On erittäin epäuskottavaa, että Alin vainoajat olisivat löytäneet tai edes muistaneet hänet kahden ja puolen vuoden poissaolon jälkeen ”parissa päivässä”, kuten Mäntymaa väittää, ja sitten noin vain ampuneet hänet kadulle. Mäntymaan mu-

kaan kuitenkin ”[n]eljä laukausta kajahtaa Bagdadissa”, kuin kelpo dekkarissa. Miten ne osuivat Aliin, jonka maahantulosta ei kerrottu kenellekään, joka jo lähtiessään oli paikallinen *nobody* ja jonka hakeminen on kuin etsisi heinää neulasuovasta?

Vertailun vuoksi todettakoon, että Yleisradio ei sepittänyt systemaattisesti käsikirjoitettuja itkuvirsiä Arto Mikkosen omaisten tuntemuksista, ei esitellyt hänen sukutauluaan eikä ylistänyt hänen nuhteettomuuttaan tai työuraansa suomalaisen yhteiskunnan rakentajana – ei, koska tämä kaikki on varmasti totta. Syy: tapaus ei sopinut turvapaikanhakijoiden väkivaltaisuutta peittelevään narratiiviin.

Sen sijaan Yle tuotti Docstop-sarjaan ohjelman, jossa surtiin murhasta tuomittujen irakilaisten kovaa kohtaloa.[83] Ja nyt Yle lähetti veronmaksajien rahoilla toimittajan Irakiin tekemään junttaavaa juttusarjaa, jossa suomalaisia pelotellaan palautettujen takaisintulolla, ja käännytysten kumoamista perustellaan pakolaisia muutoin uhkaavalla ”vainoajien kostolla”.[84]

Ylen maahanmuuttopropaganda uppoaa ituhippeihin ja demarieläkeläisiin. Vihreiden Emma Kari kyynelehti, että *me* lähetämme pakolaisten lapset ”*maahan*, joka juuri tappoi heidän isoisänsä”[85] (myös Arto Mikkonen oli kunnianarvoisa ja varmaankin kaivattu isoisä). Sosiaalidemokraatteja edustavan Viljo Heinosen puolestaan sallittiin väittää Uudessa Suomessa, että ”[m]aahanmuuttovirasto jakaa jo kuolemantuomioita”.[86]

Tällä tavoin todistamaton muuttuu valheeksi valhemediassa. Tosiasiassa ”Alia” ei tappanut hänen kotimaansa eikä Suomen maahanmuuttovirasto, vaan hänen katsotaan joutuneen tavoittamattomien rikollisten uhriksi. Mutta eivätköhän pakolaisten vastaanottamista vaadi vielä pari sataa tieteen punakaartilaistakin saadakseen lisää rahaa yliopistoille ja estääkseen muutoin uhkaavan opetuksen loppumisen.[87]

Asian ydin on tässä: jos jossakin kaukaisessa maassa käydään jengisotaa, ei ole oikein, että sieltä kansakunta hyökkää pakolaisina tai sotilaskarkureina tänne. Siinä tapauksessa heidän pitää paeta myös meitä ja selvittää välinsä paikan päällä. Jos Ali on toiminut poliisiviranomaisena, sitä suuremmalla syyllä hänen olisi alun perinkin pitänyt jäädä puolustamaan lakia ja oikeutta Irakiin eikä luikerrella luopiomaisesti tänne.

Totuus on, että Suomi ei voi, eikä Suomen pidäkään, taata kuolemattomuutta Lähi-idässä asuville vieraiden maiden kansalaisille, ei myöskään niille, jotka käyvät kääntymässä täällä. Sen sijaan Suomen viranomaisten pitäisi suojella suomalaisia ihmisiä Suomessa ja maailmalla, niin kuin Euroopan valtioidenkin pitäisi suojella niiden omien kansalaisten turvallisuutta kaikkialla.

Mutta jostakin syystä vihervasemmistolaisen ja huvitteluliberaalin sumutuksen vallassa olevat poliitikot, viranomaiset ja media eivät niin tee, vaan päästävät Eurooppaan turvapaikanhakijoina esiintyviä sosiaalietuusperäisiä haittamaahanmuuttajia ja elintasosiirtolaisia, jotka ovat tappaneet ja pahoinpidelleet sadoittain eurooppalaisia ihmisiä.

On muistettava, että Irakissa tapetuksi väitetty turvapaikanhakija oli käännytyspäätöksen saatuaan lähtenyt Suomesta vapaaehtoisesti. Koska minä olen hyvä, toivon, että Eero Mäntymaa jää toimittajakollegansa Jessica Stoltzmanin kanssa pysyvästi Irakiin, aivan niin kuin toivon pastorisabotööri[88] Marjaana Toiviaisen toteuttavan toiveensa ja muuttavan pysyvästi Tansaniaan,[89] sillä täytyyhän jokaisen saada elää haluamissaan oloissa ja parhaiden ystäviensä parissa.

Samoin toivon, että Eero Mäntymaa olisi tehnyt rikosjutun toimittajakollegastaan Juhani Kenttämaasta, joka kannusti heittämään erästä autokuskia kivellä nokkaan[90] tämän kiinnitettyä autonsa takaikkunaan tarran ”refugees not welcome”. Mäntymaa ja Kenttämaa ovat aivan toistensa näköisiäkin: Ylen selvää parhaimmistoa, elegantteja ja hienostuneita molemmat, aivan niin kuin ihastuttavan karkea Riku Rantalakin, jonka marinoille Helsingin Sanomissa ja Yleisradiossa riittää aina julkaisutilaa.

Todellisuudessa asiat ovat sosiaalietuusperäisten maahan pyrkijöiden kotimaissa paljon paremmin kuin valheellinen propagandamedia uskottelee. Sotatoimet ovat paikantuneet vain pienille ja rajatuille alueille, niin kuin sotatoimet yleensäkin. Muissa osissa maita mahdollisuudet sisäisten pakolaisten ylläpitämiseen ovat hyvät.

Asiasta kertovat norjalaisen omatoimimatkailijan Chris Lindgrenin valokuvareportaasit, joita hän on tehnyt muun muassa Syyriasta: lähdettyään paikan päälle katsomaan, miten asiat oikeasti ovat. Niitä hän esittelee Unusual Traveller -sivustollaan.[91] Nämä kotimaisen vaihtoehtomedian uutisoimat jutut[92] voi laittaa kilpailemaan valtamedian valheellisen tendenssijournalismin kanssa.

Sunnuntaina 25. helmikuuta 2018

VIIDAKKOKUUMETTA KAISLIKOSSA

Mikko Mäkelän ohjaama *A Moment in the Reeds* (”Tämä hetki kaislikossa”) on merkitysten kääntöön perustuva jäljitelmä Nils-Erik Ekblomin ja Tom Norrgrannin elokuvasta *Screwed* (”Pihalla”). Molemmissa tarinoidaan kahden nuoren miehen ihastumisesta suomalaisessa maalaismaisemassa, ja kehuin Ekblomin keväällä 2017 valmistunutta ”Pihalla”-elokuvaa blogissani 2.7.2017.[93]

Mäkelä puolestaan on pyyhältänyt kuvaajansa ja käsikirjoittajansa kanssa samanlaisessa viitekehyksessä, tarkemmin sanottuna erään suomalaisen pikkupaikkakunnan luonnonkauniissa mökkeilykesässä, mutta vaihtanut homomiesten pariutumisdraaman toiseen rooliin lähi-itäläisen maahanmuuttajan. Nyt kaikki on ilmeisesti monikultturistien mielestä oikein.

Mäkelän viime syksynä julkaisema elokuva kertoo ”Pariisiin muuttaneen” suomalaisen Leevin (Janne Puustinen) ja Tareq-nimisen syyrialaisen turvapaikanhakijan (Booni Kabbani) yllättävästä kohtaamisesta Leevin perheen kesämökillä, jota ”molemmat ovat päätyneet kunnostamaan Leevin isän johdolla”. Tiedotteen mukaan ”elokuvan on tarkoitus hälventää pakolaiskriisin myötä kärjistyneitä ennakkoluuloja turvapaikanhakijoista”.[94]

Puhdasta propagandaa siis, jossa aseeksi on otettu homot. Ajatus on, että kotimaisen seksuaalivähemmistön selässä ratsastaen voitaisiin edistää väestöpoliittista mullistusta, vierasperäisen väestön invaasiota länsimaihin sekä islamin leviämistä, vaikka minkään näistä ei ole osoitettu olevan hyväksi sen enempää kotimaisille seksuaali- ja sukupuolivähemmistöille kuin muillekaan suomalaisille.

Elokuva hyödyntää ja kaupittelee virhepäätelmää, jonka mukaisesti mikrotason kanssakäymisissä saavutetuilla tai lavastetuilla ”onnistumisilla” koetetaan oikeuttaa valtionpoliittista makrotason johtopäätöstä, että rajat on avattava, tai muuten seuraa holokausti. Lyhyesti sanottuna: kansalliset vähemmistöt yritetään valjastaa ajamaan vierasperäisten ja eritaustaisten sekä erityisesti pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden etuja ja asioita. Sitä on seksuaali- ja sukupuolivähemmistöille tuputettu tappiollinen poliittinen kaupankäynti, josta käytän ”kompensoivan suvaitsevuuden” nimeä.

Tosiasiassa varsinkin homoväestö on kyllästynyt maahanmuuttoagendan, islamisaation, feminismin ja monikulttuurisuuden rummuttamiseen.[95] Gay-klubien omistajia on aiheettomasti syyllistetty jopa rasismiväitteillä heidän vaadittuaan ravintoloidensa ovilla henkilöpapereita myös ulkomaalaisilta.[96] Väitteet perustuvat vihervasemmistolaisten aktivistien sosiaalisessa mediassa aloittamaan vihapuheeseen.[97] Orlandon terrori-iskusta, jossa ISIS-terroristi murhasi 49 homoravintolan asiakasta ja haavoitti 53 (eniten sitten 9/11:n), tiedämme, että kontrolli on tarpeen eikä edusta rasismia. Tämän kontrollin tulisi toimia valtioiden rajoilla eikä levitä keskelle kansalaisyhteiskuntia. Turvapaikanhakijat eivät ole vain hakeneet turvapaikkoja vaan luoneet murhapaikkoja sekä tuoneet sodan ja väkivallan mukanaan tänne.

Eurooppalaiset gay-klubit on nyt pakotettu ottamaan ohjelmistoonsa lähi-itäläisille suunnattuja illanviettoja, ja homojen *play groundit* on muutettu partavauvojen kilikali- ja pilipalitapahtumiksi. Hyväpoljentoisen trancemusiikin sijasta niissä soitetaan vaivaannuttavaa epälänsimaista R&B-läpsytystä, eikä intohimoja herätä edes myyttinen big black co…ffee.

On kieltämättä hienoa, että suomalaisia gay-leffoja viedään Eurooppaan ja Pohjois-Amerikkaan ja että ne on otettu siellä kiitollisesti vastaan, kuten Dome Karukosken ”Tom of Finland” -elokuvan ja Nils-Erik Ekblomin ”Pihalla” -elokuvan reseptio osoittavat. Mutta maahanmuuttomyönteisen

propagandan leviäminen antaa väärän kuvan maassamme vallitsevasta mielipideympäristöstä islamin miekkalähettiläinä tänne pyrkiville.

Savitaipaleella viime kesänä kuvattu ja viidakkokuumetta henkivä ”Tämä hetki kaislikossa” on ohjaajansa ensimmäinen kokoillan elokuva. Se on suomalais-brittiläistä yhteistuotantoa, ja tuottajina ovat toimineet ohjaajan lisäksi englantilainen James Robert Watson ja minulle niin ikään tuntematon Jarno Pimperi. Se ehkä selittääkin – jos ei aivan kaikkea – niin ainakin pikaisen valinnan Lontoon elokuvajuhlille.

Ikävä kyllä, tendenssielokuva ei sytytä vaan luo vaikutelman poliittisen agendan tuputtamisesta sekä laittaa jarruvalot loistamaan maahanmuuttoa vastaan. Poliittinen tarkoitushakuisuus peittää esteettiset arvot, eikä elokuva pääse lähellekään sellaista klassisen kauneuden esittämistä, joka on ominaista Suomen elokuvateattereissa parhaillaan pyörivälle ja Pohjois-Italiaan sijoittuvalle Oscar-ehdokkaalle nimeltä *Call me by Your Name*. Elokuva myös palkittiin myöhemmin ”parhaasta sovitetusta käsikirjoituksesta”.

Maanantaina 26. helmikuuta 2018

OLYMPIALAISET OHI – ALKAAKO SOTA?

Vain muutaman vuoden kuluttua Saksassa 1936 järjestetyistä kesä- ja talviolympialaisista oli Euroopassa täysi rähinä päällä. Sarajevon vuoden 1984 talviolympialaisia puolestaan seurasi verinen Bosnian-Hertsegovinan sota, jota käytiin Jugoslavian entisen liittovaltion alueella ja jossa nähtiin keskitysleirejä sekä kansanmurha. Lähes välittömästi Sotšin talviolympialaisten jälkeen vuonna 2014 Venäjä miehitti Krimin alueen ja aloitti sotatoimet Itä-Ukrainan alueella.

Ovatko siis rauhaa ja harmoniaa symboloivat olympialaiset savuverho, jonka takana valmistellaan väkivallantekoja ja sotaa? Pyeongchangin talviolympialaisia pidettiin rehdin urheilumielen voittona politiikasta, mutta tosiasiassa olympialaiset ovat aina olleet kansainvälisen politiikan näyttämö tai sivulava, jolla urheilusta on tehty politiikan väline.

Ja miten muutoin voisi ollakaan? Myös antiikin Kreikan riitaisat kaupunkivaltiot Sparta ja Ateena vaativat sotilaitaan hautaamaan aseensa hiekkaan olympialaisten ajaksi, mutta vain siksi ajaksi, jonka jälkeen ne kaivettiin taas esiin. Urheilu sinänsä on valtasuhteiden performoimista. Sota on aseellista urheilua, niin kuin urheilu on aseetonta sotaa.

Urheilu on myös aggressioiden sublimaatiota: ylevöittämistä näennäisesti jalojen ihanteiden hyväksi. Takana kytevät ahneus, voitonpyynti ja saalistuksenhalu, yleensä myös kansojen ja kansakuntien eripura, jota säädellään ja hallitaan kanavoimalla vihamielisyys kilpailuun tai peleihin.

Myös Koreoiden yhteisesiintyminen Pyeongchangin kisoissa voidaan nähdä puhtaana propagandana, joka johtui isäntämaan vieraskoreudesta ja Pohjois-Korean häveliäisyydestä. Maailman katseet pakottivat maiden joukkueet esiintymään yhdessä, sillä muu olisi pistänyt tikkuna ulkovaltojen silmään.

Kun Etelä-Korean Soulissa järjestettiin olympialaiset kesällä 1988, kilpailijat, yleisö ja järjestäjät pelkäsivät Pohjois-Korean terrori-iskua, samantapaista, jonka muslimiterroristit tekivät Münchenin olympiakylään vuonna 1972 murhaten 10 panttivangeiksi ottamaansa israelilaista. Kommunistisen terrorin ollessa vielä kylmän sodan aikakaudella voimissaan Pohjois-Korean agentit onnistuivat räjäyttämään matkustajalentokoneen vuonna 1987 toivoen sen johtavan Soulin olympialaisten peruuttamiseen. Tässä valossa Pohjois-Korean kädenojennus oli nyt infosodankäynnillinen yllätysisku.

Sekä etelä että pohjoinen katsoivat saavansa sympatiaa omalle puolelleen esiintymällä yhteistyökykyisinä ja kilpailemalla valheen eräässä muodossa, eli vastentahtoisessa sietämisessä: suvaitsevuudessa. Sillä tehtiin nyt parempaa politiikkaa kuin USA:n boikotoidessa Moskovan olympialaisia 1980 tai Neuvostoliiton boikotoidessa Los Angelesin kisoja 1984.

Koreat paiskasivat kättä maailman huomion vuoksi, mutta kisojen jälkeen solidaarisuus sulaa todennäköisesti pois. Kiintoisaa onkin, kuinka käy. Pamahtaako painekattilan kansi auki, kun maailman huomio siirtyy muualle?

Urheilu ei ole vain keino luoda jännitteitä vaan myös purkaa niitä. Nykyisin on myöhäistä lopettaa Pohjois-Korean ydinohjelmaa – mutta ei lopettaa Pohjois-Koreaa itseään entisen DDR:n tapaan. Itse lyön Jinin ja Jangin kunniaksi vetoa lavallisesta Pepsi-Colaa sen puolesta, että *the choice of a new generation* ohjaa pohjoisen suurta liideriä kiemurtelemaan irti sosialismin painolastista kohti Koreoiden yhdistymistä.

Pohjois-Korean pullistelu on strategista uhoa Yhdysvaltoja kohtaan, ja maa onkin pelannut surkeat korttinsa taitavasti. Maailman ainoa kommunistinen dynastia on ”aidosti riippumaton ja itsenäinen”, sillä sitä ei tunnu tukevan oikein kukaan, ja julkisuus on maan kokoon nähden huippuluokkaa.

Myös rauhanharjoitusten jatkumisen todennäköisyyttä vastaan voidaan väittää. Vanha sanonta kuuluu, että sota alkaa, kun kamera käy. Se koskee kuitenkin info-, kyber- ja hybridisotaa. Aseelliset selkkaukset alkavat useasti silloin, kun yleisöä *ei* ole paikalla. Esimerkiksi Venäjän Spetznas-joukot liikkuvat tunnuksettomasti, huomaamattomasti ja vähin äänin.

Ydinpommia ei voi kuitenkaan räjäyttää vaivihkaa tai hipi hiljaa. Joukkotuhoaseista tekeekin käyttökelvottomia tai ainakin kertakäyttöisiä se, että ne jäävät maailman mieleen ja ansaitsevat moraalisen närkästyksen. Korean niemimaalla ei ydinsotaa tule, mutta voi tulla jotakin muuta.

Olympiakomitea toimii maailmanpoliittisten pelimerkkien mukaan samoin kuin Nobel-komitea. Se myöntää kisat aina niihin maailmankolkkiin, joiden se katsoo olevan tarkkailun tarpeessa.

Ehkä Tokion vuoden 2020 kesäkisojen nauttima huomio riittää pitämään Koreat kiltteinä. Olympiavuoden 1940 edellä se ei tosin riittänyt, vaan kisat annettiin Tokiosta Helsingin järjestettäviksi, kunnes asiaan päästiin vasta 12 vuoden viiveellä, vuonna 1952. Tokiossa kesäolympialaiset pidettiin viimeksi 1964.

Torstaina 1. maaliskuuta 2018

YLELLE ARKKIPIISPA JA KIRKOLLE TOIMITUSJOHTAJA

Yleisradio ja kirkko muistuttavat pitkälti toisiaan – niin myös niiden johtamiskäytännöt. Molemmat ovat hierarkkisia ja byrokraattisia laitoksia, joilla on ”informaatiopalvelutehtävä”. Molemmat levittävät valikoitua totuutta, ja kummatkin ovat jatkuvasti kansalaisten taholta pursuilevan arvostelun sekä naureskelun kohteina.

Suomen evankelis-luterilaiselle kirkolle valitaan tänään uusi arkkipiispa. Ehdokkailla ei ole juuri eroa. Björn Vikström on vanhaa piispa- ja pappissukua ja varmaan sen takia uudistusmielisemmäksi mainittu.[98] Tapio Luoma taas pyrki miellyttämään suhtautumalla varovaisemmin ja välttämällä kannanottoja.

Kirkko sentään ilmoittaa, ketkä virkaa ovat hakeneet. Sen sijaan Yleisradio on tehnyt (pakottanut tekemään) kaikkien 25 toimitusjohtajan tehtävää hakeneiden kanssa sopimuksen, että heidän nimiään ei julkisteta. Hakeneiden salaaminen on osa valtamedian totuuskriisiä. Yleisradio ei pysty kertomaan korkeinta operatiivista johtamistehtäväänsä hakeneiden henkilöllisyyttä, jotta ei paljastuisi, kuinka monta pätevämpää ihmistä tehtävään valittavalla lopulta sivuutetaan.

Juuri tämäntapainen märän rätin viskominen yleisöjen silmille on tehnyt Ylen toiminnasta kansan näkökulmasta halveksuttavaa – kansan, joka maksaa veroina Yleisradion toiminnasta aiheutuvat puolen miljardin kulut. Miten Yleisradio voi hoitaa joukkotiedotustehtäväänsä moraalisesti kestävällä tavalla, kun se mokaa alkeellisesti jopa johtajiensa valintaa koskevassa tiedottamisessa? Harmi, etten tullut hakeneeksi tehtävään; olisi ollut paljon annettavaa.

Käsitykseni mukaan Ylen menettely on, paitsi julkisuusperiaatteiden kannalta sopimaton, myös Suomen hallintolain vastainen. Apulaisoikeuskanslerin ratkaisun (Dnro 200/1/07) mukaan Yleisradioa säätelee hallintolaki siitä ilmenevine hyvän hallinnon periaatteineen.

Perustuslakimme kansanvaltaisuus- ja oikeusvaltioperiaatteen (2 §) mukaan julkisen vallan tehtävänä on edistää yksilön mahdollisuuksia osal-

listua yhteiskunnalliseen toimintaan ja vaikuttaa häntä itseään koskevaan päätöksentekoon. Ylellä olisi tärkeä tehtävä vallan vahtikoirana, joten kansalle on merkitystä sillä, kuinka sen johtajat nimitetään ja että henkilöstökäytäntöjä noudatetaan hyvän hallintotavan mukaisesti. Tätä vaatii myös laki Yleisradiosta.[99] Sen mukaan yhtiön on toiminnallaan edistettävä sananvapautta, korkeatasoista journalismia ja median monimuotoisuutta.

Asia on kipeä ennen muuta poliittisesti. Tehtävää hakeneiden salaaminen luo kuvan kähminnästä ja sosiaalisesta korruptiosta, eikä ankaran kritiikin kohteeksi joutuneella Ylellä pitäisi olla sellaiseen varaa. Verokertymänsä rohkaisemana Yle onkin tullut entistä omavaltaisemmaksi.

Yle muodostaa tässä suhteessa samanlaisen mätäpaiseen kuin yliopistot. Yksityistämisestä kiitollisina niiden vallasta pöhottyneet hallinnot (joiden johtoon kuuluvat nykyisin demarivaikuttajat Tarja Halonen ja Ritva Viljanen)[100] vetivät nimitysasiat pois avoimesta Internetistä, jotta niihin ei voisi perehtyä kontrollin muodoista korjaavin, eli julkinen sana. Yleisradion hallituksen puheenjohtajana toimii Helsingin yliopiston kansleri Thomas Wilhelmsson, joka tilasi Ylen sisäisen selvityksen tiedekuntakollegaltaan Olli Mäenpäältä tyyliin *manus manum lavat*.[101]

Yle on pyrkinyt näyttäytymään sananvapauden linnakkeena, joka hurskaasti ja puhtain purjein puolustaa toimittajiensa luomaa punavihreää todellisuuskuvaa kaikkia ulkoisia vaikuttamisyrityksiä ja haastajia vastaan. Samanaikaisesti se rikkoo omia viestinnällisiä periaatteitaan, joiden mukaan ”Ylen toiminta on julkista ja kiinnostaa suomalaisia. Kerromme toiminnastamme avoimesti ja mielellämme. Perustelemme päätöksemme hyvin.”[102]

Ari Salmisen ja Rinna Ikola-Norrbackan teoksen *Kuullaanko meitä – Eettinen hallinto ja kansalaiset* mukaan eettisen arvoperustan Suomessa muodostavat muun muassa toiminnan tuloksellisuus (toiminta taloudellisesti ja vaikuttavasti) ja avoimuus (toiminta läpinäkyvästi ilman salailua).[103] Tässä valossa Ylen päätös salata toimitusjohtajan tehtävään hakeneiden nimet sopimuksella saattaa sen toiminnan surkuhupaisaan valoon. Yksityiset sopimukset eivät saisi olla lakien kanssa ristiriidassa. Riippumatta siitä, onko salaamista ehdottanut työpaikkaa hakeva vai työnantajaosapuoli, nimet pitäisi julkisen edun näkökulmasta kertoa.

Tästäkö siis uusi ”Tiitisen lista”, jota kansanedustaja Olli Immonen vaati juuri äsken julkistettavaksi kirjallisessa kysymyksessään?[104] – Ja täydestä syystä. DDR:n malli ei saisi jatkua täällä Suomessa. Organisaatio, joka tiedottaa, että se ei tiedota, tuo mieleen Brezhnevin ajat.

Kyseessä taitaakin olla eräiden tahojen vaatima ”anonyymi työpaikan täyttö”. Kiintoisaa nähdä, mitä tästä kultamunasta kuoriutuu. Muutoin on alkeellista typistää pelkäksi ”tiedottamiskriisiksi” sellaista konfliktia, joka vallitsee yhteiskunnan perusstruktuurissa ja jota diskurssien ja todellisuuskäsitysten kahtiajakautuminen vain heijastelee.

Kirkon miesten kortit puolestaan katsotaan ekumeenisissa yhteyksissä, jotka ovat ”kirkon ulkopolitiikkaa”. Valtamedia on punninnut piispojen uudistusmielisyyden asteita esittelemällä laajasti heidän homokantojaan, mutta se ei ole pukahtanut juuri mitään heidän suhtautumisestaan maahanmuuttoon, eriuskoisten pakolaisten laittomaan suojeluun eikä vieraiden uskontojen rantautumiseen Suomeen.

Niihin piispat ovatkin viime aikoina suhtautuneet kuin laupiaat lampaat, jotka tainnuttuvat erään profeetan nimen kuullessaan. Uskontokuntien väliset ideologiset ja teologiset kysymykset mielletään pesujauhemerkkien oikeudeksi kilpailla liberaalissa markkinataloudessa, jossa hengelliset liiderit johtavat toimituksia.

Perjantaina 2. maaliskuuta 2018

VIHDOINKIN KAKSI OIKEAA ÄITIÄ

Eduskunta hyväksyi kansalaisaloitteena alulle laitetun äitiyslain helmikuun lopulla äänin 122–42.[105] Suomesta tuli siten ensimmäinen maa, jossa äidin naispuolinen kumppani voidaan vahvistaa lapsen toiseksi äidiksi jo raskauden aikana eikä lapselle voida koskaan tunnustaa hänen biologista isäänsä.

Helsingin Sanomat ylistää edellä viitatussa jutussa, että ”[ä]itiyslain perusteella kahden naisen perhe voisi tunnustaa molempien vanhemmuuden jo ennen lapsen syntymää neuvolakäynnillä. Näin lapsella olisi kaksi äitiä heti syntymästä lähtien ja hänen oikeudellinen asemansa olisi nykyistä selvempi.” Sama linja lain edistäjillä on ollut lehden mukaan alusta asti.[106]

Kuinka onnellinen nyt onkaan se pihalla yksinään leikkivä pikku Pekka, kun hänellä lopultakin on kaksi oikeaa äitiä? Laki ”hyödyttää” vain kahden äiden pareja, eli lesboja, mutta siitä on haittaa sekä lapsille että isille, joiden oikeus toisiinsa kiistetään.

On kurjaa, että lapsen elämän täytyy alkaa tavalla, jolla vanhemmat ensi töikseen katkaisevat lapsen suhteet hänen toiseen todelliseen vanhempaansa, eli biologiseen isäänsä. Millä perusteilla voidaan sanoa ”rakastaviksi” sellaisia vanhempia tai ”oikeudenmukaisiksi” tämän kaiken vahvistavia poliitikkoja ja viranomaisia?

Isättömyyslaiksi sanottu uusi säädös polkee miesten kulkusia ja lasten oikeuksia. Päätöstä on perusteltu usein sillä, että osa lapsista syntyy kurjiin olosuhteisiin muutenkin. Siitä ei kuitenkaan seuraa, että yhteiskunnan tulisi kannustaa tai tukea kyseisenlaisen kurjuuden yleistymistä.

On väärin kuvitella, että homomiehet kannattaisivat laajalla rintamalla isättömyyslakia. Laki antaa näyttöä lesbofeministien ahneudesta, itsekkyydestä ja omahyväisyydestä sekä lobbauksesta, jota he harjoittavat po-

liittisen vihervasemmiston, huvitteluliberaalin porvariston ja feministien kaappaaman seksuaalivähemmistöjärjestön Setan kautta.

Kierointa on, että isättömyyslain taakse ovat menneet myös lastensuojelutyötä tekevät järjestöt, kuten Mannerheimin Lastensuojeluliitto, Pelastakaa Lapset, Unicef, Lastensuojelun Keskusliitto ja Väestöliitto. Tämä antaa näyttöä siitä, että lastensuojelutyö on karulla tavalla feministen ja naismafian hallussa.

Lain tuloksena lesbo- ja binaiset voivat käyttää miehiä spermakoneina ja tuottaa satunnaisten tai suunniteltujen seksuaalisten kanssakäymistensä tuloksena isättömiä jälkeläisiä. Se, että huoraäidit voivat pullauttaa itselleen lapsia leluiksi, ei ole lasten eikä yhteiskunnan etu.

Psykiatrian erikoislääkäri Liisa Kemppainen osoitti väitöskirjassaan, että isättä kasvanut poika syyllistyy aikuisena kahdeksan kertaa todennäköisemmin vankeusrangaistuksen tuottavaan väkivallantekoon kuin poikalapsi, jonka kasvatuksessa isä on ollut mukana, ja vankeuteen ajautuvan naisen merkittävin käyttäytymistä selittävä tekijä on lapsuudesta puuttuva isä. Kattavassa pitkittäistutkimuksessa oli seurattu 11 000 henkilöä 32 ensimmäisen ikävuoden ajan.[107]

Voidaan tietenkin kysyä, miten hyvin rikollisuuteen ajautuminen sopii elämän kurjuuden tai hyvinvoinnin mittariksi, mutta yhden olennaisen ja paljon puhuvan kriteerin se joka tapauksessa tarjoaa. Naisten maailmassa kasvaneet pojat eivät ymmärrä mitään autoista, moottoripyöristä, metsästyksestä, kalastuksesta, maanpuolustuksesta, fysiikasta, historiasta, politiikasta, taloudesta eivätkä yhteiskunnan kausaalisuhteista, vaan he ovat munilla varustettuja eurovisiotyttöjä. Kun tämän perhepolitiikan päälle lisätään vielä täysnaiseutetun opettajakunnan harjoittamaa feminististä manipulaatiota kouluissa, on tuloksena todellisia *cuck*-miehiä, juuri sellaisia, joiden kasvattamiseen myös telaketjufeminismin propagandatuutti Helsingin Sanomat kannustaa miehille tyypillistä seksuaalisuutta vaarallistavissa jutuissaan.[108]

Mikäli isättömyyslaki olisi niin vahvalla pohjalla moraalisesti kuin lainvalmistelun puolueelliset näennäisasiantuntijat ovat uskotelleet, kaikkien hyvissä perheissä kasvaneiden lasten kannattaisi kokoontua mielenosoitukseen vaatien oikeutta kasvaa lemmikkeinä kahden äidin lesboperheissä. Tässä tapauksessa yhteiskunnastamme paljastuisikin – demarikieltä käyttääkseni – todellinen mukavuusaluetta koetteleva tasa-arvovaje.

Kansalaisaloitteen mukaista lakiesitystä vastustivat kristillisten lisäksi vain 10 perussuomalaista, 10 sinistä, 15 kepulaista ja kaksi kokoomuslaista, mikä antaa näyttöä järjen ja vastuun vähyydestä kansanedustuslaitoksessa. Mainittakoon, että vastustin myös hedelmöityshoitolakia kirjoituksessani ”Hedelmöityslakihoitolaki on susi” 18.10.2006 ja adoptiolakia kirjoituksessani ”Lesboparien adoptio-oikeudesta” 20.11.2008.[109] Nämä kirjoitukseni voi luea aiempia blogitekstejä sisältävästä teoksestani *Sensuurin Suomi – Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista.*

Lauantaina 3. maaliskuuta 2018

SOTE-SOPASTA TULISI HALLINTOHIMMELI

Kun Kokoomuksen aitoliberaali piiloperussuomalainen Elina Lepomäki avautui sote-kannastaan ja vaati hallituksen esityksen hylkäämistä,[110] valtamedia teki aiheesta ison jutun. Kun eräät perussuomalaiset ovat jo aiemmin esittäneet samat argumentit sote-uudistusta vastaan, valtavirran mediat ovat olleet asiasta hiljaa.

Asennoitumisero ei voi johtua vain siitä, että kokoomuslaiset voivat jakautuessaan kaataa hallituksen. Olisivathan perussuomalaisetkin voineet yhdessä tehdä saman, ja vieläpä ajoissa, mutta puolueelle ei ole kivetty sellaista kuningastietä ratkaisijanrooliin, joka Kokoomukselle on mediassa tehty. Sen sijaan Kokoomus ja Kepu keplottelivat Perussuomalaisten eduskuntaryhmän kahtia.

Mutta itse uudistuksesta, joka alkaa jo ajatuksenakin olla vanhentunut: Suomi ei kaipaa sosiaali- ja terveysuudistusta, jolla luotaisiin uusi väliportaan hallinto etäälle kuntatason ihmisistä. Näyttö siitä, että ”sosiaali- ja terveydenhuollon valinnanvapauslaiksi” nimetty säädös todella lisäisi vapautta valita eri palvelujen välillä maamme kaikissa osissa, puuttuu. Puuttuu myös osoitus siitä, että ”vapaus” parantaa palveluja ja elintasoa tai tuo säästöjä.

Vaikka kansanedustajat edustavatkin vaalipiirejään, valtakunnantason poliitikkojen pitäisi kyetä vastaamaan myös siitä, että yhdenvertaisuus toteutuu Hangosta Utsjoelle ja Vaasasta Ilomantsiin. Pienissä kunnissa kilpailua ei synny. Hyvä, jos tavoitettavissa on edes yhtä alan yksityistä toimijaa.

Suurten kuntien asukkaita uudistus voisi hyödyttää. Mutta sosiaali- ja terveyspalvelujen yksityistäminen todennäköisesti johtaisi verovarojen kiertymiseen ulkomaisessa omistuksessa oleville terveysalan jättiläisille, jotka maksavat veronsa paratiiseihin. Ei pidä lainkaan paikkaansa Matti Torvisen (sin.) näkemys, että sote-uudistuksen kumoajat olisivat ajamassa isojen terveystalojen asioita eivätkä sallisi yksityisen sosiaali- ja terveystoimen syntymistä maakunnallisille markkinoille.[111]

Lepomäkikin toteaa asian olevan toisin päin: ”Uudistus ajaa nyt yrittäjänä toimivia lääkäreitä ja muita ammattinsa harjoittajia yhä enemmän terveysyritysten palvelukseen. Pienillä toimijoilla ei uudessa sote-ratkaisussa ole edellytyksiä itsenäiselle toiminnalle.”[112] Samaan tapaan ajattelen asiasta itse.

Uudistus on suurin, joka suomalaisessa sosiaalipolitiikassa on koskaan aiottu toteutettavaksi näin lyhyellä aikataululla. Hallitus on tilanteessa ”*now or never*”. Kolmas vaihtoehto on kaatua.

Käsitykseni mukaan uudistus ei loisi aitoa kilpailua eikä vähentäisi julkiselle taloudelle koituvia kustannuksia. Lisäksi uudistus voi aiheuttaa työttömyyttä kymmenille tuhansille suomalaisille.[113] Sisällön epäonnistuttua siitä jäisi vain hallintohimmeli, jonka purkutyö kestäisi vuosia. Suurten sosiaali- ja terveysuudistusten riskinä yleensä on, että joku tai jotkut yksilöt putoavat yhteiskunnan viimeisistä turvaverkoista läpi.

Meidän filosofien ja yhteiskuntatieteilijöiden tehtävä on huolehtia, että niin ei käy, toisin sanoen, että kukaan ei joutuisi kärsimään sellaisesta uudistuksesta, jonka hyötyjä ja oikeudenmukaisuutta ei ole osoitettu. Siksi uudistusta ei pidä toimeenpanna aiotussa muodossa eikä aiotulla vauhdilla.

Pelkkä työttömyysturvan uudistaminen niin, että työttömyysetuuksiin tehtiin noin neljän ja puolen prosentin leikkaus ihmisten patistelemiseksi, johti suureen epävarmuuteen aktivoimismallin oikeudenmukaisuudesta ja toimivuudesta. Kuinka paljon enemmän metsään voikaan sote-uudistus mennä, kun siinä vastaavanlaisia sudenkuoppia on monta kertaa enemmän? Myös toimeentulotuen siirtämisestä Kelaan koitui suunnaton hässäkkä, ja yhteiskunnalliset vaikutukset ovat näkemättä.

Sosiaali- ja terveyshallintoa on kuitenkin purettu jo niin paljon, että sitä ei voida saada enää korjaamalla kokoon eri toimijoiden kaikottua julkisista sairaaloista ja terveyskeskuksista teille tietymättömille. Niinpä sote-uudistus jää Mustana Pekkana seuraavalle hallitukselle, joka joutuu sinnittelemään sen jollakin tavoin valmiiksi vahinkoja minimoiden ja rajoittaen. Se tulee olemaan kaikille epämieluisa tehtävä.

Tiistaina 6. maaliskuuta 2018

KEPU, KAPU JA KÄKIEN MUNAT

Puoluetoiminnassa on yleistynyt piirre, jonka mukaisesti puolueet monottavat puheenjohtajiaan ja antavat fudut perustajilleen. Perussuomalaisia Timo Soinin omatoiminen kytkimen nosto ehkä yhdisti. Kokoomuksen palatsivallankumous ja Alexander Stubbin korvaaminen Petteri Orpolla puolestaan johti vain EU-kritiikittömän ja maahanmuuttomyönteisen linjan jatkumiseen.

Keskustassa maitoa meni hellalle, kun Paavo Väyrynen ilmoitti haastavansa Juha Sipilän seuraavassa puheenjohtajavaalissa. Väyrysläisten paluu eduskuntaan joko Keskustan tai Kansalaispuolueen kautta näytti leikkaavan riittävän osan kannatuksesta Kepun EU-federalisteilta, kunnes Väyrysen vipu Kansalaispuolueessa katkesi jäsenyyden irtisanomiseen.

Niccolò Macchiavelli neuvoi poliitikkoja niin, että jos aikoo loukata jotakuta, on se tehtävä tavalla, jolla ei ole pelkoa kostosta. Kansalaispuolueen

”kolmen koplan” Kattelus, Kilpeläinen ja Komsi poliittinen kokemattomuus näkyy siinä, että he eivät osanneet toimia tämän ohjeen mukaisesti.

Väyrynen tulee nähtävästi voittamaan moitekanteensa, jotka koskevat puoluetoiminnan käytäntöjä ja hänen irtisanomistaan laittomissa kokoontumisissa sekä ilman kuulemista. Eri asia on, miten suhtaudutaan Väyrysen tapaan pitää Kansalaispuoluetta omana säästöpossunaan. Sekä Väyrynen[114] että Komsi[115] ovat antaneet asiasta julkiset lausuntonsa.

Väyrysen omaan pesäänsä munima pienimuotoinen vaalirahaskandaali on kaatumassa lahjana Keskustan syliin. Olisi kiintoisaa tietää, mikä rooli Keskustalla loppujen lopuksi on Kansalaispuolueen sisäisessä kähinässä. En hämmästyisi, vaikka jotkut keskustavaikuttajat olisivat agitoineet Kansalaispuolueen jäsenet vetämään maton Väyrysen alta ja polttamaan varakortit hänen hihastaan.

Kahden tulen väliin jääminen on politiikassa pahasta. Väyrynen on putoamassa mustaan aukkoon, ja jatkamisen mahdollisuudet näyttävät huonoilta sekä Kansalaispuolueessa että Kepussa. Hänet voi pelastaa lähinnä pykäläkoreografia, mikäli erottamisen estäviä perusteita löytyy koskien jompaakumpaa tai molempia puolueita. Mikäli Väyrysen sallitaan pysyä Keskustassa ja hän selviää Keskustan puheenjohtajaehdokkaaksi, hänen jatkonsa politiikassa varmistuu. Keskustassa on riittävästi kannatusta hallituksen nykylinjaa vastustavalle politiikanteolle. Siitä syystä en toisaalta usko Väyrysen ja Keskustan nykyjohdon minkäänlaiseen sopuun.

Jos taas käy niin, että puolueet katoavat Väyrysen alta, hän voi pudota pois politiikasta. Omat listat eivät kauaksi kanna. Tällaisessa tapauksessa on mahdollista, että Väyrynen ottaa suunnakseen Perussuomalaisen puolueen. Hänen linjansa on ollut jo pitkään perussuomalainen, mutta lähestymistä on estänyt kunnianhimo. Hän ei olisi koskaan saavuttanut omasta mielestään tarpeeksi merkittävää roolia puolueessa, ja uskon monien perussuomalaisten vastustavan Väyrystä, vaikka näkemyksissä yhteistä onkin. Joka tapauksessa se on kaikille selvää, että Väyrysen oireilu ja Kansalaispuolueen perustaminen kertovat Keskustan olevan pahassa ideologisessa kriisissä, joka voi syöstä Keskustan pysyvään kannatuskatoon.

Perussuomalaiselle puolueelle Keskustassa ja Kansalaispuolueessa vallitseva sekaannus voi olla hyväksi, sillä Kansalaispuolueen poistuessa markkinoilta kirkastuu jälleen se tosiasia, että EU- ja maahanmuuttokritiikkiä ei kannata jaella moneen laariin. Jos Väyrynen epäonnistuu Keskustassa ja puolue pysyy federalistisilla linjoilla, perussuomalaisten erot Keskustaan pysyvät terävinä, mikä on etu perussuomalaisille.

Joka tapauksessa Kansalaispuolueen ja sen riveihin hairahtuneiden amatööripoliitikkojen kohtalo on sinetöity, kuten niin sanottujen sinistenkin. Sen sijaan Väyrysen uskon putoavan tapansa mukaisesti jaloilleen, käypä puolueiden kanssa miten tahansa. Väyryselle sopii parhaiten sellainen puolue, jonka koko jäsenkunnan muodostaa hän itse, eikä Kansalaispuolueessa alun perin muita jäseniä ollutkaan.

Keskiviikkona 7. maaliskuuta 2018

MERKELIN JA MACRONIN VIIMEINEN TAISTO

Saksan vaalikautta ehti kulua melkoinen tovi pelkkään neuvotteluun, ennen kuin Angela Merkelin johtamat kristillisdemarit saivat baijerilaisen sisarpuolueensa CSU:n ja SPD:n kanssa aikaan yhteishallituksen.[116] Hallituksen kokoon saantia voidaan pitää hallitusyhteistyön ensimmäisenä hedelmänä. Kun tuloksen saavuttaminen kestää yli puoli vuotta, ei jatkolta voi paljoa odottaa.

Ranskalaisen naivismin lehtolapsi Emmanuel Macron on iloinnut Merkel-mummun jatkosta Saksan hallituksessa, sillä hänellä itsellään on suuria suunnitelmia. Mikäli Macron saa sairaat ideansa läpi, EU-mailla on muutaman vuoden kuluttua yhteinen puolustusbudjetti, ja maahanmuuttoa Välimeren eteläpuolelta yritetään hillitä rahoituksella, joka kerätään ”uudella eurooppalaisella verolla”.[117]

Euromaat menettävät oikeuden omaan talouspolitiikkaan, sillä jäsenmaille luodaan yhteinen budjetti, joka varmistaa, ”ettei minkään maan tarvitse kohdata talousvaikeuksia yksin”.[118] Maksajien roolin ihanuutta ei ajatella lainkaan.

Onneksi Macron on lipsauttanut leguaanin leveistä leuoistaan myös ohjeet tämän politiikan vastustamiseen: ”Teidän on tehtävä yksinkertainen valinta. Joko jätätte vaali vaalilta enemmän tilaa nationalisteille, heille jotka vihaavat EU:ta, ja 5–10–15 vuoden kuluttua he ovat vallassa.”[119]

Natsikammon lietsominen ei auta silloin, kun kansallismielisyydessä on Euroopan kansallisvaltioiden, demokratian, itsemääräämioikeuden, talouden ja hyvinvointiyhteiskuntien pelastus. Macronille suosittelen eurooppalaisen maailmankuvan laajentamiseksi Erasmus Rotterdamilaisen teosta *Tyhmyyden ylistys*.

Merkelin onnistuminen hallituksen kasaamisessa ilman AfD:tä takaa, että kristillisdemarien ja varsinaisten demarien kannatus alenee jatkuvasti. Merkelillä ja Macronilla on edessään viimeinen taisto EU-liittovaltion luomiseksi.

Eräiden ”asiantuntijoiden” arviot, joiden mukaan federalismi on jäissä ja integraatio hyytyy, ovat vuosien päässä siitä tosiasiasta, että liittovaltiopolitiikan tiellä on jo tehty 180 asteen käännös kohti EU:n palauttamista takaisin pelkäksi vapaakauppaliitoksi. Sen tärkeimmäksi tehtäväksi jää protektionismi ja oman väestön, tuotannon sekä työvoiman suojelu rajavalvonnan keinoin.

EU-liittovaltion luominen on niin infantiili tavoite, että se ei yllä edes isokorvaisten 10-vuotiaiden arvostelukyvyn tasolle, ja siksi kehotan Mac-

ronia ja Merkeliä hakeutumaan pois politiikasta, itselleen sopivien harrastusten, esimerkiksi postimerkkeilyn, pariin.

Se, että entisenlaisen hallituksen kyhääminen kesti loputtoman kauan, antaa näyttöä kurjasta tosiasiasta. Euroopan kansallisvaltioissa ei voida saada edes kansallisia hallituksia kokoon ilman, että koalitioiden muodostaminen riippuu Eurooppa-politiikasta ja federalistien tahdosta, jolla määrätään valtioiden sisäpolitiikkaa.

Näin on ollut myös Suomessa, kun Perussuomalaiset savustettiin pois hallitusyhteistyöstä EU-peräisellä ripityksellä ja kesäteatterilavastuksella. Soraäänten sordiinovaimennus ei kuitenkaan tepsi, sillä puolifasistisilla eristämispyrkimyksillään federalistit tulevat sulkeneiksi politiikan ulkopuolelle itsensä. Sellaisella EU:lla ei tee mitään, joka polkee kansallisvaltioissa elävien ihmisten poliittista tahtoa ja sotii kansanvaltaa vastaan.

Torstaina 8. maaliskuuta 2018

#KIELTÄYMYS2018

Seksinvastaista vihaa leiskuvat feministit ovat jälleen keksineet keinon ahdistella heteromiehiä ja lavastaa heikosti tavoitelluista naisista nykyistä haluttavampia. Mikäpä sopisi siihen paremmin, kuin kriminalisoida kaikki sellainen seksi, johon ei ole nimenomaista suostumusta? Pihtaus auttaa korottamaan epäeroottistenkin ihmisten arvoa seksuaalisilla markkinoilla, joten kannattaa näytellä vaikeasti tavoiteltavaa. Rikoslaillista pohjaa asialle ajaa nyt #MeToo-hankkeen vanavedessä syntynyt #Suostumus2018-kampanja.

”Naisten itsemääräämisoikeuteen” vetoavan hankkeen takana ovat naisjärjestöt, kuten Naisasialiitto Unioni ja Monika-Naiset-liitto, sekä vihervasemmiston poliittiset järjestöt, kuten Vasemmistonuoret ja Keskustanuoret. ”Kampanja halutaan kuitenkin pitää poliittisesti sitoutumattomana”, valaisee suunnitteluryhmään kuuluva suomalais-palestiinalainen Vasemmistonuorten puheenjohtaja ja hankkeen yksi alullepanija Hanna-Marilla Zidan,[120] mikä taitaa olla melko vaikeaa perin juurin poliittisessa hankkeessa. Mukaan yritetään hänen mukaansa sotkea vielä seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen pride-tapahtumiakin.

Eräs ristiriita piilee ”itsemääräämisoikeuden” näkemisessä seksuaalisen kanssakäymisen perustana. Tyhmimmänkin ihmisen luulisi ymmärtävän, että seksuaalisessa kanssakäymisessä ei ole kyse kehollisten potentiaalien pidättämisestä itsemääräämisoikeuden piiriin vaan niiden luovuttamisesta sen ulkopuolelle: toisen ihmisen hyväksi ja käyttöön.

Toinen hullunkurinen piirre hanketta ajavien raivotarten ajatussolmuissa on heidän yrityksensä kaupitella seksuaalista ahdasmielisyyttään seksuaalisen vapaamielisyyden kaavussa. Tosiasiassa kyse ei ole oikeuksi-

en lisäämisestä vaan velvollisuuksien ja normiruuvien kiristelystä, josta ei seuraa tunneperäiselle kanssakäymiselle mitään hyvää.

Kolmanneksi: aktiivisen suostumuksen ilmaiseminen on eri asia kuin nimenomaisen kieltäytymisen puuttuminen. ”Raiskaukseksi” voidaan nykyisen lain valossa katsoa tahdon vastainen sukupuoliaktiin pakottaminen. Suostumus 2018 -hanke ehdottaa lain muuttamista niin, että seksuaaliseen kanssakäymiseen tarvittaisiin aktiivinen tahdon ilmaus, eivätkä kieltäytymisen puuttuminen ja pakottamisen esiintyminen riittäisi raiskauksen määritelmäksi. Lain uudistaminen feministien toiveiden mukaiseksi johtaisi ratkaisemattomaan todisteluongelmaan ja kanssakäymisen muuttamiseen luvan sekä dokumentaation varaiseksi.

Dynamiittityperimmän erehdyksen Suostumus 2018 -hankkeen kannattajat tekevät eksyessään harhapoluille seksuaalisen kanssakäymisen *olemuksesta*. Eroottiseen jännitteeseen kuuluu aloitteiden teon ja niihin vastaamisen välinen dialektiikka, jossa osapuolet reagoivat ja stimuloivat toisiaan kielletyn ja sallitun jännitteessä. Ilman kielletyn ja epäsopivan rajan ylittämistä ei ole seksiä lainkaan, sillä sovitteluun perustuva demariajattelu kuolettaa tunteet ja tappaa seksin. Seksuaalisen kanssakäymisen olemus ja idea on, että se ylittää sovinnaisuuden ja poliittisen korrektiuden rajat.

Järkyttävällä tavalla paljastavaa on, että hankkeen kannattajat asettuvat defensiiviseen asemaan, jossa he katsovat roolikseen olla tavoittelun kohteina sekä karsia, valikoida, torjua tai hyväksyä heille (muka itsestään selvästi ja automaattisesti) suunnattuja ehdotuksia. Koska hanke on feministien masinoima, se antaa näyttöä naisten pyrkimyksestä asettua tavoittelun kohteeksi sekä pidättämällä ja sääntelemällä seksuaalista kanssakäymistä tehostaa omaa valta-asemaansa, jonka tunnusmerkki on itsensä näkeminen tavoittelun kohteena ja ratkaisijan roolissa. Tällöin sivuutetaan se olennainen kysymys, miksi juuri naisten ja feministien pitäisi päättää siitä, mitä ihmiset tekevät yhdessä.

Kyttävallesmannit seksiterapeutteina

Asiakirjapohjainen ja käräjäoikeuden lupamenettelyyn perustuva seksi voi ehkä olla juridisesti legitiimiä ja laillisesti moitteetonta, mutta se ei ole enää nautittavaa, ja kipinä on poissa. Hanke antaa jälleen näyttöä siitä, mitä tapahtuu, kun ihmissuhteita koskeva diskurssi oikeustieteellistetään ja kysymyksiä ratkovat juristien nuijat, jotka eivät ymmärrä ihmisten psykodynamiikasta mitään.

Jo ”avioliitossa tapahtuvan raiskauksen” kodifioiminen lakiin oli ympyrän neliöimistä. Avioliittohan on suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen, joten kriminalisoida olisi pitänyt seksistä *kieltäytyminen* avioliitossa. Entäpä, jos muutamat ihmiset nauttivat raiskausfantasioista monien ma-

sokistinaisten tapaan? Eikö raiskausten arvottaminen kielteisesti ole silloin seksuaalista syrjintää?

Kun raiskauksesta tehtiin virallisen syytteen alainen rikos vuonna 2014, tuotiin virallinen syyttäjä ihmisten makuuhuoneisiin. Yhteiskunnan interventiota perusteltiin sillä, ettei tekijä voisi painostaa uhria luopumaan syytteistä. Toisaalta vietiin osapuolilta mahdollisuus katua ja sopia, mikä asetti yhteiskunnan ratkaisuvallan yksilöiden edelle henkilökohtaisessa asiassa. Tämä ajattelutapa edustaa tyypillistä vasemmistoideologiaa: valtio tietää yksilöitä paremmin, mikä on heille hyväksi.

”Suostumus 2018” -hanke saa varmasti paljon kannatusta omasta kehollisuudestaan ja seksuaalisuudestaan vieraantuneilta ihmisiltä, joita tästä maasta löytyy pilvin pimein. Viime aikoina on julkaistu parikin tutkimusta, joiden mukaan suurella osalla suomalaisista ei ole kerta kaikkiaan minkäänlaista seksuaalielämää.[121] Tilannetta pahentaa, että Yleisradion naistoimittajan kirjoittaman ”analyysin” lopussa alettiin #MeToo-hankkeen tapaan kerjätä lukijoilta kokemuksia ”epäselvästä suostumuksesta”, jotta ihmiset saataisiin ajattelemaan ja pitämään mielessään seksin kauhistuttavuutta.[122]

Jutun kirjoittanut toimittaja Heli Suominen on kaivanut tuekseen kaksi feminististä oikeustieteen naisprofessoria, Terttu Utriaisen ja Suomen Akatemian rahoittaman Johanna Niemen, joka tunnetaan käsityksistään, että lailla pamputtaminen ratkaisee kaikki puutteet ja ongelmat. Millaiset soihdut vihervasemmistolaisen feminismin pää-äänenkannattaja Helsingin Sanomat sytyttääkään alkaessaan keuhkota täysin palkein ”Suostumus 2018” -hankkeen puolesta?

Yleisradion jutussa paheksutaan, että vielä vuonna 2012 lain tiukentamista pidettiin oikeusministeriön arviomuistiossa ”elämälle vieraana”. Toisaalta iloitaan siitä, että Antti Häkkäsen (kok.) johtamasta oikeusministeriöstä kuuluu jo ”pehmeämpiä vastauksia” ”asenneilmaston muutoksen” ja ”keskustelun laajuuden” vuoksi. Tosiasiassa ihmisten seksuaalinen käyttäytyminen ei perustu asenneilmaston muutokseen eikä keskustelun laajuuteen vaan biologisperäisiin viettiyllykkeisiin, jotka ovat ajasta aikaan samat aivan riippumatta siitä, että kulttuurissa niitä yritetään panna kuriin.

Seksin feministinen vaarallistaminen

Raiskaussyytteillä uhkaaminen tuskin parantaa seksin kurjuudella säikäytettyjen neitojen mieltä tai niiden nuorten miesten kroonisia pelkotiloja, jotka istuvat pipo silmillään baarien takanurkissa peläten joutuvansa valtiattarina esiintyvien mehiläiskuningatarten ankarien rangaistusten uhreiksi, mikäli ilmaisevat vähäistäkin halua johonkin seksuaaliseen tekoon. Sillä ”elämä on julmaa”.

Tragikoomisinta onkin, kun *cuck*-miehiksi ja *incel*-nuoriksi sanotut sekä masennuksesta ja torjutuksi tulemisesta kärsivät pojat menevät innosta kiljuen feministien seksinvastaisten ja suostumusta panttaavien hankkeiden tueksi luullen, että vastalahjaksi naisilta herahtaisi jotakin heille. Taktiikka ei kuitenkaan toimi. Miesten harjoittaman nöyristelyn tuloksena naisten pilkallinen ja ivallinen ylenkatseellisuus vain yltyy, ja tuloksena on miesten itsesyyllistämistä, aseksualisointia, itsensä kuohintaa ja jopa itsensä kriminalisointia, jonka tuloksena miesten seksuaaliset potentiaalit invalidisoidaan.

Myöskään vapaamielisyyden paratiiseina mainostetut homoyhteisöt eivät ole jääneet altistumatta sähköpaimenille, joita seksuaalisen nautiskelun viholliset ripustelevat nettilangoille. Seksuaalivähemmistöt ovat nykyisin täynnä persoonallisuushäiriöisiä pissiksiä, jotka pitävät kymmenpennistä polviensa välissä ymmärtämättä, että pihtaus on pois vain pihtareilta itseltään. Omahyväisesti he hakeutuvat *cock blockausta* harjoittavien *fag hagien* hameenhelmojen alle.

”Me too”- ja ”Suostumus 2018” -hankkeiden vahingollisin puoli piilee seksuaalisuuden vaarallistamisessa, jonka tuloksena hyvää sanotaan pahaksi. Riippumatta, eteneekö lain muutosesitys vai ei, hankkeiden sisältämä propagandapuhe ohjaa ihmisiä tarkkailemaan käyttäytymistään. Kurjin henkisen valvonnan muoto on juuri itsekontrolli. Normit ovat silloin menneet ihon alle, ja niistä on tullut ideologista valvontaa, jolla ihmiset kurittavat itseään. Mutta toimihan myös Orwellin romaanissa *Vuonna 1984* Seksinvastainen Liitto, joten dystopia toteutuu kyllä ajan kanssa, kunhan malttia ja kärsivällisyyttä riittää.

Seksin kriminalisoiminen todisteellisten suostumusten ehdoilla tapahtuvaksi toiminnaksi luo kyttäysmielialaa, jonka yleistymisestä sietäisi olla huolissaan. Se voi nimittäin loukata tiettyjä seksuaalisesti aktiivisiksi osoittautuneita kansanryhmiä sekä aiheuttaa tiettyihin uskontoihin liittyvien seksuaalisuuskäsitysten kyseenalaistamista ja uskonrauhan rikkomista.

Kuriositeettina voidaankin huomauttaa, että rasistit, fasistit, natsisiat ja kaljupäiset nahkahomot ovat tämän ikävän tilanteen aiheuttaneet, sillä he ovat aina olleet suomalaisnaisten etujen ja heidän koskemattomuutensa takeina! Tämä on hyvä jokaisen ”Suostumus 2018” -hankkeeseen osallistuvan muistaa, myös suunnitteluryhmään kuuluvan Hanna-Marilla Zidanin.

Olen edelleenkin sitä mieltä, että suomalaista miestä kehutaan liian vähän, kun taas feministisissä seksinvastaisuudella ahdistelijoissa kiteytyy kaikki se, mikä sosiaalisessa mediassa on vikana. Vihervasemmistolaisten feministien vihakampanjoilla ja heidän patologista narsismia edustavalla uhriutumisellaan yritetään normalisoida seksuaalisuuskielteistä kulttuuria kaikkialla.

Ei pitäisi myöskään jatkuvasti länkyttää seksuaalisten aloitteiden tekijöitä vastaan, sillä aloitteellisia ihmisiä on kiittäminen siitä, että seksiä

ylipäänsä on. Psykologisissa kokeissa on havaittu, että myönteisten reaktioiden jäädessä puuttumaan ihmisten aloitteet sammuvat nopeasti pois. Heterosuhteissa fysiologisesti ja biologisesti aloitteellisemman rooliosapuolen, eli miesten, kannattaisi perustaa vapaata seksuaalista kohtaamista puolustava #NotMe-hanke ja levittää sitä maapallon ympäri.[123]

Perjantaina 9. maaliskuuta 2018

ROOMASSAKIN HAVAHDUTTIIN EU:N PERIKATOON

Neuvostoliittoa ei voitu ”pelastaa”, sillä yksipuoluejärjestelmässä ei ollut oikeaa demokratiaa. EU:ssa demokratia vielä on, vaikka EU-eliitti rajoittaakin sitä ylikansallisella vallankäytöllä ja puuttumalla jäsenmaiden hallitusratkaisuihin. Boikoteilla EU ahdisteli jo Itävaltaa Jörg Haiderin puolueen noustua hallitukseen 2008.[124] Tuosta pitäen federalistit ovat uhanneet unionin jäsenmaita ja muiden muassa Sveitsiä, joka päätti rajoittaa maahanmuuttoa kansanäänestyksellä 2014.[125]

Ei tullut EU:sta uutta Rooman valtakuntaa, ja myös sen tulevaisuus näyttää jäävän lyhyeksi. Kun Italian viime sunnuntainen parlamenttivaalitulos toi suuren voiton kansallismieliselle oikeistokoalitolle,[126] signaali EU:n suuntaan oli sama kuin Itävallan viime vaaleissa.

Pohjoisen asioita ajavasta ryhmittymästä valtakunnan tason EU-kriittiseksi puolueeksi noussut Liiga sai edustajainhuoneeseen 17 prosentin kannatuksen, Silvio Berlusconin johtama Forza Italia 14 prosentin edustuksen ja korruption vastainen keskusta-vasemmistolainen Viiden tähden liike 33 prosentin tuen. Italiassa perinteisesti vahvat kommunistit saivat ainoastaan 0,32 prosentin kannatuksen, ja vasemmistososialistinen sosiaalidemokraattinen puolue romahti odotetusti 19 prosenttiin.

Hallitusneuvotteluista ei välttämättä tule lehdistön kuvailemalla ja toivomalla tavalla ”vaikeat”, sillä oikeistokoalitiolla ja Viiden tähden liikkeellä on paljon yhteisiä etuja ajettavinaan. Liiga-puolueen Matteo Salvini on luvannut poistaa Italian romanileirit ja karkottaa satoja tuhansia turvapaikanhakijoita, kun taas Viiden tähden liike on tarttumassa talousrikollisuuteen ja korruptioon, joka Italiassa muodostaa keskeisen esteen talouskasvulle ja finanssipolitiikalle. Nämä kaikki ovat tärkeitä ongelmia, joiden ratkaisemiseksi vasemmisto ei ole halunnut tehdä mitään.

Suomalainen valtamedia koetti haudata Italian vaalituloksen kotimaisen Kansalaispuolueen sotkuihin, ja Yleisradio kiirehti esittämään Ulkolinjan dokumentin ”Köyhä Eurooppa”[127], jossa syitä Italian 11 prosentin työttömyysasteeseen ja Sisilian 57 prosentin nuorisotyöttömyyteen kaiveltiin kaikesta muusta paitsi maahanmuutosta, joka syö maan sosiaaliresurssit ja heikentää yhteiskunnallista tehokkuutta. Paikkaansa tässä dokumentissa piti yleishavainto: Euroopan väestöstä neljännes elää köy-

hyydessä. Siitä ei tehdä kuitenkaan oikeaa johtopäätöstä. Tilannearvio Euroopasta ”rikkaana maanosana” on perin juurin väärä, eikä eurooppalaisilla ole mitään syytä ruokkia vierasperäisiä kansakuntia omaksi velaksi.

Etelä-Eurooppaan tulvinut haittamaahanmuutto on pilannut paikallisia oloja niin, että se on synnyttänyt Eurooppaan myös sisäisen siirtolaisuuden ongelman. Italian, Portugalin ja Kreikan tapaisista maista lähtee kantaväestö, joka siirtyy Schengenin sopimusta hyväkseen käyttäen pohjoisempana odottavien lihapatojen ääreen. Työkykyisen väestön kato synkistää tilannetta etelässä ja pahentaa kilpailua työpaikoista pohjoisessa.

Italian puolesta on turha itkeä ja Suomen puolesta iloita. Vaikka Italia onkin Suomea syvemmällä julkistalouden veloissa, sen taloudellinen suoriutumiskyky on teollisen rakenteen ansiosta parempi. Ajatelkaa, mitä kaikkea valmistetaan Italiassa, ja paljonko turistit kantavat sinne killinkejään!

Sitä mukaa kun rationaalinen politiikanteko alkaa voittaa tunneperäisen EU-fiilistelyn Euroopan kansallisvaltioissa, valheellinen valtamedia yrittää lavastaa kansanvallan ilmaukset ”populismiksi”. Näyttöä antoi Ylen Ulkolinjan ohjelma ”Oikea Eurooppa”,[128] jossa murehdittiin, ”jatkuuko oikeistopopulistien voittokulku Euroopan tulevissa vaaleissa”. Todellisuudessa Itävallan, Italian, Unkarin ja muiden Visegrád-maiden vaalitulokset eivät ole mitään populismia vaan *kansanvaltaa*.

Populismin käsitteestä on tehty lyömäase öykkärimäisen liittovaltiopolitiikan, vihervasemmistolaisen politiikanteon ja valhemedian piirissä. Käsitettä käytetään pyrkimyksenä eristää liittovaltiopolitiikan vastaiset äänenpainot politiikan ulkopuolelle EU:ssa. Laittoman maahanmuuton lopettamisesta ja kansakuntien itsemääräämisoikeuteen perustuvasta väestöpolitiikasta puhutaan vasemmistolaisessa Yleisradiossa jonakin erikoisena ”muukalaisvihana”,[129] vaikka ihmisoikeuksien verukkeilla rajojen yli tapahtuva pellehyppely ei ole koskaan ollut minkään kansakunnan subjektiivinen oikeus. Se ei voi luonnollistikaan jatkua pitkään ilman, että maahanpyrkijät joutuvat aikaa myöten katselemaan kiväärinpiippuihin. Valtioiden velvollisuus on pysäyttää laittomasti maahan pyrkivät vieraiden kansakuntien joukot rajoille, ainakin sikäli kuin kyseessä ovat itsenäiset ja suvereenit valtiot.

Kansallismielisiä vaalituloksia on pidetty katastrofaalisina EU:lle, mutta tosiasiassa ne voivat olla valtioliitolle taivaan lahja ja pelastus. Kun federalisteilta ei näytä löytyvän järkeä kääntyä pois liittovaltioon johtavalta tieltä, on kansanvaltaisen prosessin mukaista, että EU palautetaan takaisin pelkäksi vapaakauppaliitoksi kansallisten äänestysten ja vaalitulosten avulla.

Keskiviikkona 14. maaliskuuta 2018

BONNIERIN KUKKAHATTURAATI PALKITSI SEKSUAALISESTA AHDASMIELISYYDESTÄ

Feministinen valtamedia iloitsi seksuaalisen ahdasmielisyyden lisääntymisestä,[130] kun Bonnierin nimeämä raati luovutti Suuren Journalistipalkinnon STT:n toimittajatyöryhmälle, joka kertoi Kallion lukion opettajan eroottisista opetusmenetelmistä. Hänen väitettiin valmentaneen oppilaitaan seksuaaliseen kohtaamiseen muun muassa raiskausdemonstraatioilla.

Miesopettajaa syytettiin jutussa vuosien takaisista lähentelyistä ja piinaamisesta perusteilla, jotka olivat täysin subjektiivisia. Kirjoitin aiheesta 8.11.2017 jutussani ”Media luo tekstuaalisella ahdistelulla elämäntapakontrollia” todeten, että näyttelijäntyön oppimiseksi on tärkeää liikkua myös tilanteissa, jotka oppilas kokee epämukavuusalueekseen.[131] Siksi myös raiskausharjoitukset voivat olla tärkeitä, kun taas Minni Hiirten metodeilla toimittaessa oppilaat eivät opi mitään.

Jutun tehneet STT:n toimittajat Tuuli Oikarinen, Olli-Pekka Paajanen, Jecaterina Mantsinen sekä uutispäätoimittaja Minna Holopainen ja uutispäällikkö Janne Huuskonen ovat varmaan nyt tyytyväisiä, kun saivat julkisuudessa tuomitsemansa opettajan irtisanotuksi toimestaan. Näin siitä huolimatta, että tapauksesta ei aloitettu edes esitutkintaa, sillä poliisiin yhteyttä ottaneiden kokemukset sijoittuvat aikaan ennen sitä, kun seksuaalinen ahdistelu kriminalisoitiin vuonna 2014.

Koska asiasta ei ollut rikosnäyttöä, opettajaan kohdistettu epäily oli perusteeton ja sen pohjalta aikaan saatu seuraus vahingollinen tavalla, joka voi täyttää kunnianloukkauksen tunnusmerkit. Palkinto lieneekin myönnetty torjumaan sitä mahdollisuutta, että irtisanottu opettaja kantelisi jutusta Julkisen sanan neuvostolle tai ryhtyisi oikeustoimiin asemansa puolustamiseksi.

STT:n aloittama ja muun valtamedian levittämä henkilökohtainen hyökkäys antaa näyttöä feministisen ja seksinvastaisen median vihasta, joka muistuttaa fasistista ajojahtia. Näyttöä tapaus antaa myös siitä, kuinka vaarallista on, että median langettamia seksuaalimoralistisia tuomioita aletaan käyttää seksuaalisesti aloitteellisten ihmisten lynkkaamiseen lakiin ujutettujen täysin mielipiteidenvaraisten, määrittelemättä jätettyjen ja subjektiivisia kokemuksia ilmentävien luonnehdintojen, kuten ”seksuaalisen ahdistelun”, perusteella.

Väitteet ”seksuaalisesta ahdistelusta”, jonka feministinen osapuoli määrittelee, ovat pelkkää suvaitsevaisten mielivaltaa, aivan niin kuin ”nollatoleranssi” on täydellistä totalitarismia. ”Me too”- ja ”Suostumus 2018”

-hankkeiden pissikset näyttävät ratsastavan ja kiihottavan kansaa myös ”pedofiliaa” koskevan moraalipaniikin aallonharjalla odottaen saavansa aikaan sähköiskujen tapaisia reaktioita yleisöissään, vaikka heidän omat lapsensa tietävät navanaluset paremmin kuin he itse.

Omasta mielestäni olisi hyväksi, että yhteiskuntamme vapautuisi seksuaalisesti ja että seksuaalisuus liittyisi entistä selvemmin ihmisten arkipäivään niin työpaikoilla, kouluissa kuin vapaa-aikanakin. Kaikille ihmisille olisi hyväksi kasvaa yhteiskunnassa, joka suhtautuu seksuaaliseen aloitteellisuuteen rohkaisevasti. Sen sijaan media levittää yhteiskuntaan seksuaalista ahdasmielisyyttä ja seksin vastaista vihaa, joka leiskuu feministien ja heitä tukevien miespuolisten mekkoeinarien jutuista.

Miehiä vihaava ja feminismin edessä kontalleen heittäytynyt valtamedia teurastaa luonnollisten seksuaalisten yllykkeidensä mukaisesti toimivat miehet ajojahdeillaan ja valittaa mikroskooppisen pienistä tasa-arvo-ongelmista, ystävällisistä katseista tai hyvän päivän toivotuksista. Mutta valtamedia ei tee lynkkausjuttuja afrikkalaisten ja lähi-itäläisten maahanmuuttajien tekemistä hurjista joukkoraiskauksista, joissa jotakuta blondibimboa poljetaan kuin tulpatonta mopoa.[132]

Kun jokin vaihtoehtojulkaisuksi (nykyajan valtavirtamediaksi) sanottu totuusaviisi puhuu nämä asiat halki ja osoittaa syylliset värikuvin varustettuissa jutuissaan, valtamedian toimittajista kokoonpantu raati ei suinkaan palkitse siitä vaan väittää tosiasioita valheiksi ja vaatii vaihtoehtomedioille rangaistusta. – Reilua?

Lauantaina 24. maaliskuuta 2018

KEVÄISEN ROMANTTINEN YKSITTÄISTAPAUS

Ilta-Sanomat otsikoi pitkästä aikaa ilokseen terrori-iskusta: ”Ranskan terrori-iskussa menehtynyt sankaripoliisi avioitui vain tunteja ennen kuolemaansa”.[133]

Voidaan ehkä huomauttaa, että uhri ei kuollut omia aikojaan, kuten maininta ”menehtynyt” vihjaa, vaan hänet tapettiin verisellä tavalla iskussa, jonka teki äärijärjestö ISISin kannattajaksi ilmoittautunut marokkolainen muslimi viime perjantaina. Siinä asioiden ydin. Terroristin kunniaa ei kirkasta se, että murhattu poliisi päätyi ”sankariksi” tarjouduttuaan yhden panttivangin tilalle.

Paria astetta objektiivisemmin olisi voinut kirjoittaa: ”Pariisin terrori-iskun pääepäiltyä vapaaksi vaatinut muslimiterroristi murhasi panttivankien vaihdokiksi suostuneen poliisin lounaisranskalaisessa Trebesin kaupungissa”. Sen sijaan eurooppalainen valtamedia kirjoitti tapauksesta kuin pyhimyslegendasta. Emmanuel Macronin ja Edouard Philippen puheissa islamistinen terrori nähtiin länsimaalaisten viranomaisten mahdollisuute-

na osoittaa sankaruutta,[134] ja muuan vasemmistolaisaktivisti pääsi juhlimaan poliisin kuolemaa.[135]

Hengestään taistelevan poliisimiehen pika-avioituminen ennen kuolemaansa puolestaan höysti tapauksen ajasta ikuisuuteen liihottelevalla dekadentilla romantiikalla. Onhan ikuinen rakkaus toki mahdollinen vain katoavana pisteenä, jota ei koskaan saavuteta. – Mikä onni kaipaamaan jääneille!

Varsinaisen nyrkiniskun päin maahanmuuttoa suosivan sateenkaariliikkeen naamaa tarjosi puolestaan se ikävä tosiasia, että myös Pariisin terrori-iskussa 2015 murhatulla poliisilla oli meneillään romanttinen rakkaussuhde.[136] Hän toimi aktiivisesti HLBTIQ-järjestössä, ja häntä jäi kaipaamaan miespuoliso, joka tuhersi tapauksen jälkeen, että ”vihaamaan ette minua saa”.[137]

Tapaus todistaa vasemmistolaisen identiteettipolitiikan tuhoisuudesta. Kun monet seksuaalivähemmistöjen järjestöt on nyöritetty poliittiseen vihervasemmistoon, ei ideologinen klusteroiminen ole johtanut minkäänlaiseen yksimielisyyteen saati joukkovoiman kasvuun vaan eripuraan ja riitoihin. Tämä todistaa islamin ja homoseksuaalisuuden olevan toisilleen kuin tuli ja vesi.

Vasemmiston käyttöön ottama identiteettipolitiikka on merkinnyt kannatuksen tukemista vanhan sosialistisen ajattelun sijasta erilaisten vähemmistöjen varaan. Käytännössä kyseinen taktiikka on johtanut vain hajaannukseen, kun vähemmistöt ovat alkaneet kiistellä keskenään. Esimerkiksi pyrkimys osoittaa seksuaalivähemmistöjen ja muslimien edut yhteisiksi on johtanut suureen ristiriitaan.

Siksi poliittinen vasemmisto on halunnut kaikin voimin kieltää ideologisesti kahlehtimiaan vähemmistöjä kiistelemästä keskenään ja ohjannut alistumaan sen omaan keskusjohtoisuuteen väittäen, että suvaitsevuus ei voi olla valikoivaa. Tosiasiassa kaiken moraalifilosofian ydin on kykymme ja velvollisuutemme erottaa hyvä pahasta ja tehdä valintoja.

Tämänkin kurjan yksittäistapauksen kautta paljastuu muutama opetus. Ensinnäkin (1), vasemmistolaisten ja huvitteluliberaalien porvarien retoriikassa väitteet ”rasismista” on käännetty päälaelleen heidän katsoessaan, että rasismi on lisääntynyt kantaväestön keskuudessa maahanmuuton vuoksi. Todellisuudessa ainoita vaikuttavia rasismin muotoja ovat olleet ulkomaalaisten laiton maahanmuutto ja heidän länsimaalaisia ihmisiä kohtaan osoittamansa terrori ja viha.

Toiseksi (2), näin syntyy oikeutus ja toivon kipinä *kansallismieliselle* identiteettipolitiikalle. Sillä on mahdollisuus onnistua, sillä se ei johda hajaannukseen, kuten vasemmiston ristiriitainen politikointi, vaan nojaa oman kansan etniseen yhtenäisyyteen ja yhteisiin kansallisiin etuihin, joiden motiivit ovat taloudellisia, turvallisuuspoliittisia ja yhteiseen kulttuuriin liittyviä.

Ymmärrän hyvin valtamedian ja sen kanssa ideologisessa liitossa olevien kulttuurimädättäjien tuskaa. Jos muslimiterrorismia ei olisi, ei valtamedialla olisi mitään salattavaa, ja se joutuisi toimettomaksi. Nyt kun terrori ja maahanmuutto kevään edetessä vilkastuvat, peiteltävää ja paljasteltavaa onneksi taas riittää.

Sunnuntaina 1. huhtikuuta 2018

MITEN TENDENSSIJOURNALISMI TUHOAA MEDIAN USKOTTAVUUDEN? – UUSIA KIRJOJA

Kuten muutamat ovat ehkä huomanneet, olen pitänyt tieteen, median ja politiikan tutkimusblogiani vuodesta 2006, ja kirjoituksiani on kertynyt runsaat 1300. Ilman lukijoita se ei olisi ollut mahdollista, joten kiitokset kaikille kiinnostuneille.

Tämä blogini on osa vaihtoehtoista mediaa. Valtamedia on itse luonut tarpeen vaihtoehtoiselle medialle omalla sensuurinhalullaan ja yrityksellään lavastaa omasta agendajournalismistaan poikkeava ajattelu valheelliseksi. Valtamediassa ei ole ymmärretty sen itsensä olevan vain yksi vaihtoehto – ja samalla vaihtoehto, jonka kysyntä hiipuu koko ajan. Todellinen vaihtoehto on syntynyt, koska valtavirtamedia ei ole toiminut niin kuin sen pitäisi toimia. Arvostella ei olisi saanut sen enempää maahanmuuttoa, monikulttuurisuutta, Euroopan unionin liittovaltiopolitiikkaa, yhteispäätösmenettelyä, euroaluetta kuin feminismiäkään. Ei, vaikka rajoittamaton kriittisyys on totuudellisen viestinnän ehdoton edellytys.

Tieteenharjoittajan tavoilleni uskollisesti minä en ole ollut tottelevainen. Olen pyrkinyt toteuttamaan filosofian parhaita perinteitä murtamalla tabuja ja käymällä käsiksi poliittisen korrektiuden taakse verhottuihin ongelmiin. Tieteessä ei pitäisi olla asioita, joista ei saa puhua. Oletuksia, luuloja ja huhuja on nimenomaan silloin, kun asioista ei voida argumentoida avoimesti ja kriittisesti.

Olen arvostellut kirjoituksissani myös yhteiskunta-, oikeus- ja humanistisia tieteitä leimaavaa uuspolitisoituneisuutta. Kommunistista maailmankuvaa propagoidaan yliopistoissa nykyisin monikulttuurisuuden uustaistolaiseen ideologiaan paketoituna. Siihen liittyy maahanmuuton vaatimuksia, paremman sosiaaliturvan tavoittelua, valituksia valtiontalouden huonosta tilasta ja ihmisoikeusteollisia utopioita, jotka yhtä aikaa esitettyinä ovat perin ristiriitaisia.

Okei, tiedän. Yllä esitetyt väitteet edellyttävät laajan ja perusteellisen perustelun. Perustelut on kuitenkin jo esitetty. Niinpä julkaisen nyt kaikki blogikirjoitukseni vuosilta 2011–2017 yhtenäisinä verkkokirjoina. Tänään ilmestyvät *Minuutti on mennyt: Synkkää yksipuhelua vieraantuneesta valtakunnasta – Blogikirjoituksia 2011–2014*, *Sanaakaan en vaihtaisi pois:*

Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä – Blogikirjoituksia 2015–2016 ja *Vastahankaan: Punavihreän kuplan puhkaisuja – Blogikirjoituksia 2017*. Sarja jatkuu tulevaisuudessa, ja pidän tekstini saatavilla niiden historiallisen ja poliittisia tilanteita dokumentoivan todistusarvon vuoksi.

Blogikirjoitukseni aiemmilta vuosilta 2006–2011 olen julkaissut painettuina teoksina *Sensuurin Suomi: Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista – Blogikirjoituksia 2006–2008*, *Kansanvallan varkaat: Kirjoituksia demokratian kaventamisesta Suomessa – Blogikirjoituksia 2009* ja *Valhe kaatuu: Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta – Blogikirjoituksia 2010–2011*.

Olen pyrkinyt perustelemaan argumenttini vahvasti; esimerkiksi uusimmassa teoksessani on toista tuhatta viitettä. Kirjat voi tallentaa ja niitä voi edelleen jakaa ja esittää PDF-dokumentteina Creative Commons 4.0 -lisenssin mukaisesti, joten lataa ja jakele ilmaiseksi!

Muistutan joka tapauksessa kaikille, että en ole filosofi miellyttääkseni ketään vaan sanoakseni sen, minkä katson hyväksi. Mikäli ei muuta viitsi tai jaksa lukea, voi perehtyä teokseni *Vastahankaan: Punavihreän kuplan puhkaisuja* johdantolukuun ja sivulta 632 alkavaan päätöslukuun ”Mitä valhemedian paljastuminen osoittaa tieteestä?”. Siinä kerrotaankin tavallaan kaikki.

Tiistaina 10. huhtikuuta 2018

ONNEEN EI OLE OIKOTIETÄ

Sanoma-yhtiöiden Oikotie-palvelu tunnetaan ”Kun aika on” -televisiomainoksistaan. Aina, kun nuo ajan Angstilla ahdistelevat mainokset alkavat soimaan TV:ssä, minulle tulee samanlainen tunnelma kuin Katri Helenan laulaessa iskelmän ”Ei kauniimpaa” vuonna 1969. Tämä ei liene ihmeellistä, sillä onhan myös mainoksen pohjana toimiva Seija Simolan ”Kun aika on” samalta aikakaudelta ja vain pari vuotta tuoreempi.

Ajan nopsaan rientämiseen viitatessaan Oikotien mainokset muistuttavat ikävällä tavalla kaiken kansan vanhenemisesta ja luovat katsojille ankean tunnelman, että he ovat joka tapauksessa ikäloppuja luusereita.

Konserni toikin pelastuksekseen ruutuun pirteän ja tulevaisuudentoivoa täynnä olevan mainoksen nimeltä ”Nyrkkeilijä”, jossa nyrkkeilyä harrastava musta mies hakkaa vihamielisesti nyrkkeilysäkkiä, muhinoi blondin naisen kanssa ja etsii tämän kännykällä työpaikkaa Oikotien ilmoituksista.

Mainoksen tarina ei paljasta, löytyykö paikkaa loppujen lopuksi vai ei, mutta teksti väittää, että ”elämän tärkeimmät taistelut käydään kehän ulkopuolella”. Hämäräksi jää, mihin ”kehällä” ja sen ulkopuolisilla kamp-

pailuilla viitataan. Ilmeisesti syrjintään ja siihen, että mustan täytyy tai on oikeutettua mukiloida muitakin kuin nyrkkeilysäkkiä naisten suosion voittamiseksi ja hankkiakseen paikan yhteiskunnassa. Joka tapauksessa väite pyrkii luomaan uhripääomaa värilliselle väestölle samalla, kun semioottiset metaviestit yrittävät oikeuttaa etnisen vähemmistön harjoittamaa epävirallista voiman ja väkivallan käyttöä. Mainokselle on myös jatko-osa ”Takaisin kehään”, jossa sama pariskunta kärvistelee puoli vuosisataa vanhempina onnistuneen avioliiton lopuksi. Molemmat mainokset on tehnyt suunnittelutoimisto Cassius.

On tietenkin puhdasta sattumaa, että tarina ja näyttelijöiden *casting* menivät näin: musta mies ja valkoinen nainen kuin *ebony* ja *ivory* sulassa sovussa ja harmoniassa. Henkilöt valittiin varmaankin satunnaisotoksella, ja tahattomana sivuvaikutuksena mainoksessa tultiin propagoineeksi ylirajaisten pariutumisten yhteiskunnallista suositeltavuutta. Tästä suomalainen valkoinen heteromies ihastuu ikihyviksi, mikä selvästi on Helsingin Sanomien tarkoitus. Esitykset toimivat varmasti nimenomaan *mainoksina*. Yllätyksetön lopputulos Helsingin Sanomilta tyyliin ”tähän olemme tottuneet”.

Myönteistä noissa lähes puolen vuosisadan takaisissa iskelmissä on, että maailma oli tuolloin vielä mallillaan, mutta sekin lähinnä herättää nostalgisen menetettyjen aikojen kaipuun.

Torstaina 12. huhtikuuta 2018

VALTAMEDIA VAIKENEE TERRORI-ISKUN SUOMALAISUHREISTA

Kun Turun terrori-iskusta syytetty Aberrahman Bouanane astui äskettäin oikeuden eteen, hän kertoi halunneensa leikata irti ihmisten päitä.[138] Päiden irti leikkaaminen puolestaan on islamiin liittyvä rituaalinen tapa. Kun Helsingin yliopiston dosentti ja Eurooppa-tutkimusverkostoon palkattu asiantuntija Leena Malkki arvioi tapahtumia viime syksynä, hänellä oli suuria vaikeuksia myöntää, että kyse olisi ollut terrorismista.

Sen sijaan hän ohjasi kansalaisia olemaan ”pelkäämättä” ja kieltäytymään seuraamasta maailman tapahtumia: ”Jos terrorismi alkaa liiaksi ahdistaa, kannattaa sulkea tietokone ja televisio sekä suunnata huomio välillä muihin asioihin. Useat tutkimukset viittaavat siihen, että terrorismi pelottaa enemmän niitä, jotka seuraavat tiiviisti iskuja koskevaa uutisointia.”[139] Oikeassa hän tuli olleeksi lähinnä siinä tunnustuksessaan, että ”me emme vielä tiedä mitään”.[140]

Kirjoitin jo tuolloin median tavasta nyplätä sankaritarinaa iskusta epäiltyjen kanssa samaan etniseen viiteryhmään kuuluville ja jättää suomalaisuhrien ja heidän avukseen rientäneiden suomalaisten sivullisten

osuus huomiotta.[141] Sama järjestelmällinen mielipiteiden muokkaus näyttää jatkuvan yhä.

Sekä Iltalehti että Ilta-Sanomat kirjoittivat eilisissä paperinumeroissaan vain iskussa haavoittuneen Britannian kansalaisen ja Ruotsissa asuvan Hassan Zubierin kärsimyksistä. Syytetty, joka on oikeudenkäynnissä paljastanut haluavansa tehdä Suomesta islamilaisen valtion, sanoi nähneensä Zubierin ”toisen uskontokunnan edustajana”. Tämä ikään kuin selittää kaiken.

Vaikka muiden uhrien poissaoloa oikeudenkäynnistä perusteltiinkin sillä, että he eivät halunneet tulla paikalle, on median vaikeneminen heidän roolistaan omituista. Erikoista yleensäkin on, minne terrorismin länsimaalaiset uhrit ja heidän omaisensa ja läheisensä katoavat mediasta.

Kun pelkästään Ranskassa on surmattu tai haavoitettu viime vuosina useita satoja länsimaalaisia ihmisiä, on hämmentävää, että mikään valtavirran tiedotus- tai toitotusväline ei seuraa heidän verivanojaan ja tee heistä todellisuutta läpivalaisevia juttuja. Luulisi, että vähintään Alibin ja Seiskan tapaiset julkaisut olisivat kiinnostuneita asioista ja tekisivät suomalaisten uhrien elämästä raportteja tyyliin ”mitä heille kuuluu tänään”. Heitä eivät kuitenkaan seuraa paparazzit heidän käydessään noutamassa laatikolta postia. Median vaikeneminen on systemaattista ja arvatenkin tarkoituksellista.

Asiasta jää peittelyn, salailun ja sensuurin vaikutelma. Tulkintoja on kaksi. Valtamedia nostaa terroristien kanssa samaan etniseen viiteryhmään kuuluvat uhrit esille, koska se auttaa mediaa pehmentämään ja peittelemään sitä muutoin jyrkkää ja todellisuudessa itsessään vallitsevaa seikkaa, että muslimiterroristit suuntaavat iskunsa länsimaita ja niiden ei-islamilaista kantaväestöä vastaan. Toiseksi on mahdollista, että tekijöiden kanssa samantaustaisia uhreja korostetaan siksi, että se auttaa mediaa sen omassa terrorisminvastaisessa informaatiosodassa, kun iskujen suunnittelijoille voidaan tätä kautta viestittää, että uhriksi voi osua myös joku hurskas hengenveli.

Olipa viestinnän tarkoitusperän kanssa niin tai näin, uutisointia leimaa joka tapauksessa ”yhteiskuntavastuullisen”, ”sananvastuullisen” ja ”vastuuvalheellisen” journalismin sävy.

Mediassa on taottu kuin rautaa, että että kyllähän suomalaisetkin raiskaavat ja murhaavat. Niin – totta kai jokaisen kansakunnan sisälläkin on väärinkäytöksiä. Mutta heitä emme voi heittää laittomina maahanmuuttajia maasta ulos. Sen sijaan laittomasti maassa olevat ja rötöstelijät voimme käännyttää, palauttaa tai karkottaa, ja juuri niin pitäisi tehdä, vaikka vihervasemmisto heitä täällä suojelee. Juuri sen vuoksi, että omissakin on tarpeeksi paimentamista, ei täällä tarvita ongelmia yhtään lisää.

Turun terroristit olivat nimenomaan laittomasti maassa saatuaan omalta kannaltaan kielteisen ja Suomen kannalta myönteisen turvapaikkapää-

töksen. Heidät olisi pitänyt ottaa säilöön, josta kävisi tie ulos vain yhteen suuntaan: pois maasta. Tämä olisi ollut suomalaisten ihmisten etu.

Sen sijaan tulevaisuudessa terrorinuhka jatkuu, koska laittomasti maassa olevia ja käännytetyiksi määrättyjä on Suomessa teillä tietymättömillä tuhansia. Vihervasemmisto puolestaan helpottaa heidän asemaansa julistelemalla heitä vain ”paperittomiksi” ja suojelemalla heitä suvaitsevaisten omissa piiloissa. Lisäksi suvaitsevaisto on saanut aikaan lainmuutoksen, jolla maasta poistumisen edellytykset, eli turvallisuustilanne tänne tunkeutuneiden lähtömaassa, on jätetty käännytettävien oman arvioinnin varaan. Siten myös maasta poistuminen on tehty kielteisen päätöksen saaneille vapaaehtoiseksi ja valinnanvaraiseksi. Vihervasemmisto on siis luovuttanut valtion turvallisuusinstrumentit tänne hyökänneiden käsiin. Kuinka alas vihervasemmisto voi omassa mädännäisyydessään, vieraan vallan palvonnassaan ja islamin kumartamisessaan vajota?

Sunnuntaina 15. huhtikuuta 2018

ISLAMKIRJA LOPPUI KAUPASTA KUIN HEHKULAMPUT SOSIALISMISTA

Evp-kapteenin ja Helsingin nykyisen kaupunginvaltuutetun Atte Kalevan kovin tapaus lienee se, kun hän joutui vaimonsa kanssa al-Qaidan panttivangiksi Jemenissä tultuaan siepatuksi Sanassa. Hänen pelottomasta vaaran vyöhykkeelle hakeutumisestaan voisi kuka tahansa pinssieversti lausahtaa, että ”Te olette rohkea mies”.

Jostakin syystä Kalevan sotilasura ei jatkunut. Hän pääsi kuitenkin kokeilemaan, miltä *sharia*-lain alaiseen muslimivaltaan sopeutuminen vaikuttaa länsimaalaisen koe-eläimen näkökulmasta.

Kulkiessani Kampin Suomalaisen Kirjakaupan ohitse huomasin, että Otava on julkaissut Atte Kalevan teoksen *Jihad ja terrori*, ja kirja oli kohonnut myytyjen teosten listalla toiseksi. Kun olin seuraavana päivänä menossa raha kädessä kirjaa ostamaan, se oli viimeistä nidettä myöten kadonnut hyllyistä ja ilmeisesti myyty loppuun.

Niinpä en voi nyt arvioida teosta. Joudun tyytymään vain aiemmin lukaisemaani takakannen tekstiin, joka löytyy myös kustantajan esittelystä Otavan kotisivuilta. Sen mukaan ”*Jihad ja terrori* tarjoaa maltillisen, kiihkottoman ja asiantuntevan yleiskatsauksen jihadismin historiaan ja terrorististen organisaatioiden kehitykseen”.

Minun silmääni pisti turvasana ”maltillinen”. Se toi mieleen sosialismin ajan sanankäytössä suositun käsitteen ”uudistusmielinen” tai ”reformistinen”. Niihinkin liittyi, että kannanottaja ei sanonut oikeaa mielipidettään sosialismista eikä varsinkaan tunnustanut haluavansa kumota järjestel-

mää kokonaan vaan vain hillitysti uudistaa sitä. Hän oli siis maltillinen, mutta uskollinen järjestelmälle kuitenkin.

Kun kustantajan täytyy korostaa teoksen olevan ”maltillinen”, se kertoo, että kirjoittaja joutuu rajoittamaan itseään tai että häntä pidätellään. Minulle sanan ”maltillinen” käyttö vihjaa, että kaikki sanottu ei taida edustaa kirjoittajan näkemyksiä ihan sellaisina kuin ne ovat. Nykyisin ei riitä, että muslimin toivotaan olevan maltillinen, vaan myös islamkriitikon toivotaan olevan maltillinen välttääkseen kiusalliset kinkerit, joissa ihmiseltä tivataan, ”oletko islamin asiantuntija” (todellinen asiantuntija katselee asi-oita aina kriittisesti ulkoapäin eikä siten voi koskaan olla himokkaimpien islamofiilien tarkoittamalla tavalla asiantuntija).

Huomiot ohjaavat myös laajempiin ajatuskulkuihin. On tietysti hyvä, että kustantajat julkaisevat islamin väkivaltaisuutta käsitteleviä kirjoja. ”Maltillisuuden” korostaminen antaa kuitenkin näyttöä kaksinaamaisesta suhteesta monikulttuurisuuden ideologiaan ja islamiin. Olisiko mikään kustantaja julkaissut täsmälleen samaa tekstiä, jos sen kirjoittaja olisi Jussi Halla-aho, Olli Immonen, Laura Huhtasaari tai vaikkapa minä? Ei varmasti. Myös julkaisupolitiikassa on kyse ihmisten karsinoimisesta ”maltillisiin” ja muka-radikaaleihin, joista lavastetaan olkiukkoja kaiken pahan töhrimiseksi heihin.

Kokoomus on Suomessakin nykyisin ”maltillinen”, ei kansallinen, kuten ennen. Henkisiksi ruotsalaisiksi taannuttuaan on kokoomuslaisten enemmistö mennyt pysyvään vikasietotilaan ja pyrkii näyttäytymään näennäisen kansallismielisenä, vaikka puolueessa ei ole pitkään aikaan ollut merkkiäkään isänmaallisuudesta tai siitä, että puolue ajaisi Suomen etuja, jotka on nyt uhrattu globalisaatiolle, monikulttuurisuudelle, EU-federalismille ja maahanmuutolle, eikä puolueen linjaa voi erottaa vasemmistosta.

Jotta liberaalina esiintyvä oikeisto olisi voinut säilyttää toimintakelpoisuutensa vasemmiston sanelemien ehtojen pelissä, sen on täytynyt irtisanoutua kaikesta kansallismielisyydestä ja julistaa olevansa vasemmiston ihanteiden kannalla. Juuri siitä sikiää ”maltillisuuden” korostaminen.

Leimautumista pelkäävät porvaripuolueet tuomitsevat ankarasti aidon kansallismielisen oikeiston vain yhdestä syystä: vasemmiston harjoittama pitkäjänteinen propagandatyö on saanut näyttämään kaiken isänmaallisuuden ja maahanmuuttovastaisuuden äärioikeistolaisuudelta tai jopa fasismilta, joka on torjuttava maltillisuuden magialla.

Juuri tästä syystä trumpilainen oppositio, *la nouvelle droite* ja *alt right* -ajatuspajat alkoivat kutsua oikeistoliberaaleja poliitikkoja vasemmistoa nuoleskeleviksi kukservatiiveiksi (engl. *cucservatives*) eli näennäiskonservatiiveiksi. Sana on johdeltu englannin kielen sanasta ”*cuckold*” (aisankannattaja), ja Suomessa sillä voidaan viitata Keskustaan ja Kokoomukseen, joiden puheenjohtajat ovat rähisseet voimakkaasti kaiken kansallismielisyyden pois kitkemiseksi ja kukkuneet, kuten Petteri Orpo, ettei kansallismielisyydestä ”voi seurata mitään hyvää”.[142]

Se oli strutsinmunan kokoinen vale Kokoomuksen puheenjohtajan suusta ottaen huomioon, että koko hyvinvointiyhteiskuntamme on luotu kansallisen edun ja konsensuksen takaavan kansallisvaltioaatteen kautta.

Vihervasemmiston sertifioimiin oikeistopuolueisiin on sitten jäänyt vain muutama Atte Kalevan ja Wille Rydmanin tapainen erimielinen, jotka ovat pyrkineet kosiskelemaan maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja EU-politiikasta toisin ajattelevien ääniä. Politiikkaan heillä ei ole kuitenkaan ollut mitään vaikutusta, ellei nyt ajatella suurmoskeijan torppaamista Helsingin valtuustossa. Ja sekin tehtiin vain Jan Vapaavuoren imagon irrottamiseksi vihreiden tavoitteista ja pahimman vaihtoehdon eli Anni Sinnemäen kiilaamiseksi sivuun pormestaripoloneesissa.

Valtakunnanpolitiikassa Kokoomuksen kellokkaat ovat joka tapauksessa painaneet kuuliaisesti nappia puoluejohdon ja ryhmäkurin mukaan, mikä on tehnyt vanhojen oikeistopuolueiden esiintymisestä kansallismielisinä puhdasta populismia. Vasemmiston taakse Kokoomus ja Kepu hiipivät aina, kun on tarkoitus sulkea Perussuomalaiset kaiken poliittisen vaikutusvallan ulkopuolelle *cordon sanitairella* ja eristämispolitiikalla.

Koska media ja kustantajat vaikenevat kaikesta oikeasti kriittisestä ja analyyttisestä tutkimuksesta, jota on luonnollisesti vaikea saada myös kirjakaupoista, suositan tässä yhteydessä luettavaksi YTM ja HuK Tapio Holopaisen kirjaa *Islam ja Suomi – Huomioita 2000-luvun maahanmuutosta ja sen seurauksista*.[143] Vallitsevan sensuurin merkiksi kirjoittaja on joutunut julkaisemaan sen omakustanteena, mikä nykyisin toimii asian kuin asian totuusvakuutuksena. Kun jakelee teoksensa netissä, ne eivät pääse myöskään heti loppumaan.

Päivitys 18.4.2018

Saatuani Atte Kalevan kirjan käsiini totesin sen olevan historiavoittoinen. Kaleva kiinnittää huomiota lähinnä väkivaltaiseen jihadismiin mutta sivuuttaa islamin ja länsimaisten yhteiskuntien yhteensopivuusongelmat ja väittää, ettei islam sinänsä ole uhka. Jos islamin uhka määritellään vain radikaalin vähemmistön kautta, sivuutetaan kokonaan se, että muslimien massamaahanmuutto muodostaa jo sinänsä uhan länsimaisten kansakuntien olemassaololle. Sulkiessaan silmät islamin etnonationalistiselta valloitustyöltä Kaleva osoittaa, ettei hänellä ole tutkimustoiminnalleen yhteiskuntateoreettista perustaa.

Paremmin aihetta käsittelevät Hege Storhaug teoksessaan *Islam – Yhdestoista vitsaus*[144] ja Ilmari Hiidenlehto kirjassaan *Profeetta Muhammedin haamu*,[145] jossa kerrotaan, miksi islam ei ole koskaan sallinut kriittistä itseensä kohdistuvaa tutkimusta. Muhamettilaisuus on pysäyttänyt kokonaisen kulttuurin keskiaikaiselle tasolle, eikä uskonnon ornamenteissa ole kehumista.

Viimeksi mainitun teoksen kirjoittaja on suomalainen professori, mutta hän on julkaissut kirjansa salanimellä pyrkien suojelemaan asemaansa yliopistoyhteisössä ja vältellen vihervasemmistolaisten kollegojensa kaunaa, sabotaasia ja vihaa. On hirveä tappio tieteelle itselleen, että edes virkoihinsa vakituisesti köytetyt professorit eivät uskalla sanoa näkemyksiään omalla nimellään, vaan heidän täytyy paeta nimimerkkien taakse median, muslimien ja tieteenharjoittajina esiintyvien katalien punakaartilaisten kostoja peläten.

Keskiviikkona 18. huhtikuuta 2018

MAAILMA OLISI PAREMPI ILMAN MEDIAA

Julkisen sanan neuvosto JSN on toimittajien etujärjestö, joka ei arvostele mediaa, vaan se arvostelee niitä ihmisiä, jotka arvostelevat mediaa.

Samanlainen on Päätoimittajien Yhdistys PTY. Noin vuosi sitten se julkaisi kannanoton, jonka mukaan ”uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta” ja ”toimittajat käyttävät työssään työnantajansa sananvapautta mutta eivät omaa sananvapauttaan kansalaisina”. Ylen jutussa PTY:n ensimmäinen varapuheenjohtaja, MTV3:n uutisten vastaava päätoimittaja ja nyttemmin myös Yleisradion toimitusjohtajaksi nimitetty ylioppilas Merja Ylä-Anttila puolusti päätoimittajien oikeuksia toimittajien sananvapautta vastaan.[146]

Viime viikolla Päätoimittajien Yhdistys ja päätoimittajat yli 80 mediasta julkaisivat vaatimuksen, että toimittajilla pitäisi olla laajempi sananvapaus ja suurempi lainsuoja kuin muilla ihmisillä:

> Vetoamme kansanedustajiin ja virkamiehiin, jotka työkseen ajantasaistavat lainsäädäntöä, vastaamaan uudenlaisiin ongelmiin. Lakiin muutama vuosi sitten tuotu vainon käsite oli askel oikeaan suuntaan, mutta hybridivaikuttamisen ja informaatiosodan keinojen kovetessa se ei kata kaikkia tilanteita.[147]

Valtamedian sananvapaus ja toimittajien sananvalta ovat jo nyt *de facto* tavallisia kansalaisia huomattavasti suurempia. Päätoimittajat olivat kaiketi innostuneet Uuden Suomen toimittajaa Linda Pelkosta arvostelleen kansalaisen tuomitsemisesta käräjäoikeudessa, vaikka tuomio sinänsä olikin perusteeton. Tuotakaan tuomiota ei voitu antaa Julkisen sanan neuvoston toiveen mukaisesti ”sananvapauden” tueksi vaan ainoastaan henkilökohtaiseen loukkaantumiseen nojaten, mikä perusteluna oli täysin subjektiivinen ja on rajattu myös rikoslain kirjaimen ulkopuolelle.

Yllä siteeratussa kannanotossaan PTY pyrkii *rutiinisoimaan* ihmisten perusoikeuksiin kohdistuvat heikennykset maininnalla, jonka mukaisesti

lainsäädännön ”ajantasaistamista” toivotaan ”työkseen” toimivien poliitikkojen ja viranomaisten myötävaikutuksella. Työ kun tuntuu oikeuttavan kaiken, yhtä hyvin maahanmuuton kuin prostituutionkin, vaikka oikeasti se ei niin teekään. Se ainoastaan todistaa valtamedian ja poliitikkojen vispilänkaupasta: vallan *medioitumisesta*.

Kovin arveluttavaa on myös erityisoikeuksien vaatiminen ja yhdenvertaisuudesta poikkeamisen tavoittelu jonkin koetun ”vainon” perusteella tai hybridi- ja infosotaan viitaten. Se on yhtä kieroa kuin hovioikeuden hiljattainen päätös korottaa niin sanotusta Asemaukion tapauksesta syytetyn Jesse Torniaisen vankeustuomiota kolmella kuukaudella ”rasistisen” motiivin vuoksi.[148] Tuomittu oli uhri itsekin, hänen toimintansa oli reagointia väkivaltaan, ja osapuolet kuuluivat rodullisesti ja etnisesti samaan viiteryhmään.

Tuomitsijoiden ajatuskulku on näköjään ollut se, että koska uhri vastusti ”rasismia”, täytyi uhrin potkaisemisen siis olla rasismia. Tuomio oli selkeästi epälooginen, sillä lisäkakku tarjoiltiin syytetyn oletetusta poliittisesta mielipiteestä, joka ei edes koskenut uhria. Mikäli tuomioita korotellaan vain syytettyjen poliittisten näkemysten tai maailmankatsomusten vuoksi, se johtaa viranomaisten mielivaltaan.

En puolusta minkäänlaista väkivaltaa, mutta olennainen onkin yleispäätelmä. Myös muiden ideologisten tuomitsemisperusteiden sisällyttäminen lakiin tai lain käyttöön on ollut yhtä epäoikeudenmukaista. Enää ei riitä, että laissa on ideologisia kohtia, jotka mahdollistavat ”uskonrauhan rikkomisesta” tai ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tuomitsemisen vain siksi, että joku ilmaisee epäsympatiaa tiettyjä näkemyksiä tai henkilöitä kohtaan (kaikestahan ei tarvitse pitää). Vasemmistolaisten Demlajuristien myötävaikutuksella lakiin ollaan ujuttamassa ”vainon” rinnalle myös muita subjektiivisia tai universaalikommunistisia tuomitsemisperusteita, kuten ”vihapuhe”, joka on peräisin kansainvälisestä yhteisöstä eikä kuuluisi pohjoismaiseen oikeuskäytäntöön. Poliittiset tuomiot ihmisten mielipiteistä kuuluvat Kiinan kansantasavaltaan, jossa ihmisiä laitetaan katumaan sanojaan toreilla ennen heidän julkista teloittamistaan. Se puolestaan seuraa, mikäli itsekritiikkitilaisuuksissa esitetty anteeksipyyteleminen ei ole tuomareiden mielestä ”aitoa”.

Myös Suomessa tasavallan presidentti katsoi, että Perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-aho ei ollut osoittanut ”tehokasta katumista”.[149] Muun muassa siksi puolue syöstiin pois hallitusyhteistyöstä. Avatessaan vihapuhekeskustelun osana vaalikampanjaansa Sauli Niinistö otti lähtökohdakseen Saksan vihapuhelainsäädännön, jossa verkkopalvelun ylläpitäjiä velvoitetaan poistamaan ”vihapuheeksi” väitetty argumentaatio vuorokauden sisällä miljoonien eurojen sakon uhalla.

Niinistö oli huolissaan siitä, että ”median Suomessa sananvapauden kautta harjoittama kontrolli vaarantuu”, ja ehdotti, että meilläkin ”alettaisiin pohtia sosiaalisen median alustojen omaa kontrollia mahdollisten va-

leuutisten levittämisestä".[150] Presidentti ilmeisesti haluaisi Suomeen samanlaisen lainsäädännön kuin natsitraumasta kärsivässä Saksassa ymmärtämättä, että sananvapauden tukahduttamisesta se fasismin lohikäärme vasta lentoon lähtee. Voidaan kysyä, mihin jatkokaudelle valitun presidentin kansansuosio oikestaan perustui. Ilmeisesti Suomen liittämiseen euroalueeseen. Sen johdosta Niinistö ei ole tosin *itse* esittänyt "aktiivista katumista".

Mediassa vaaditun hyvesignaloinnin tulos on kansalaisten ja heidän sosiaalisten potentiaaliensa pisteyttäminen suotaviin ja epäsuotaviin, hieman niin kuin farssiksi ajautuneessa sote-uudistuksessakin. Ilman mediaa ja valtavirtapoliitikkoja miellyttäviä näkemyksiä ei voi kohta ostaa edes koirankeksejä, mikäli se on "yhteisönormien" tai "yritysperiaatteiden" vastaista.

"Yhteisönormit" puolestaan ovat pelkkää punavihreiden kirjastotätien harjoittamaa piilosensuuria[151] ja "yritysperiaatteet" liiketaloudellisia hyötynäkökohtia, jotka ohjaavat karsimaan pois kaiken kaikkia miellyttämättömän aineksen Stockmannin tiernapoikagulagin tavoin.[152] Kuinka moraalitonta kyseinen moraaliposeeraus onkaan, se kun tapahtuu pelkästään välineellisten ja kasvottomien taloudellisten motiivien vuoksi! Työpaikkaahan kenellekään ei ole myönnetty enää pitkään aikaan sen enempää yliopistoista kuin puhtaanapitolaitokseltakaan ilman itsesensuuria ja suun kapulointia.

Erityisoikeuksien jakeleminen EU-myönteisille poliitikoille ja heitä tukevalle medialle osoittaa, että suvaitsevuuden hintana on samanlainen kansalaisvapauksien pois korventaminen, joka yleensäkin on seurauksena monikulttuurisuuden tuhoisasta ja ristiriitoja yhteiskuntaan kylvävästä ideologiasta.

Päivän Byrokraatti -sivusto kirjoitti päätoimittajien viime viikolla esittämästä vaatimuksesta ja sen leväperäisyydestä tarkkanäköisesti:

> Mitään konkreettista lainsäädäntöä päätoimittajat eivät ehdota, vaan heidän asiansa on yleisellä tasolla. Vaatimustaan päätoimittajat perustelevat sillä, että heidän mukaansa journalisteja painostetaan ja jopa uhkaillaan.
>
> Niin ehkä painostetaankin ja jopa uhkaillaankin, mutta niin painostetaan ja uhkaillaan myös muita vapaata sanaa käyttäviä henkilöitä. Toisinaan journalistien toimesta. Näyttääkin olevan niin, että jos arvostelu kohdistuu toimittajaan, kyse on 'maalituksesta', mutta jos se on toimittajan tekemää, silloin taas ei.
>
> Huomio kiinnittyy vetoomuksessa olevaan sanaan 'masinoitu'. Kuulostaa siltä, että päätoimittajien todellisena tarkoituksena on löytää aseita niiden, esimerkiksi perussuomalaisten poliitikkojen rankaisemiseen, jotka naljaisevat toimittajan tarkoitusperistä jotain niin osuvaa, että tuhannet ihmiset haluavat jakaa kommentin eteenpäin.[153]

Päätoimittajien Yhdistyksen vetoomuksessa mainittiin kaksi median ammattimaista itkijänaista, Yleisradion toimittaja Jessikka Aro ja Turun Sanomien oikeustoimittaja Rebekka Härkönen, joka toimii toimittajakunnan asianajajana ja huomiota kerjäävänä trollina. Oikeasti kumpikin on varsin keskinkertainen toimittaja ja tieteellisesti katsoen mitättömyys, joista kenenkään ei tarvitsisi piitata mitään, mutta media pitää heidän uhriutumistaan palstamillimetreissä mitattuna kansallisesti merkittävänä tapahtumana. Tiedeyhteisö puolestaan vaihtaa heidän julkisuuspääomansa rahaksi, kuten kävi Koneen Säätiön myöntäessä ylioppilas Arolle professoritason henkilökohtaisen apurahan (35 000 €).[154]

Huomiota herättävää toimittajien asennoitumisessa onkin heidän *narsisminsa*, johon liittyen he katsovat olevansa niin paljon muita ihmisiä etevämpiä, että he ansaitsevat sananvapautensa tueksi erityisoikeuksia tai muista poikkeavia puolustautumiskeinoja. Kun valtamedia on saanut osakseen tendenssijournalismia arvostelevan ryöpytyksen yleisöiltä, sillä ei pitäisi olla kerta kaikkiaan minkäänlaista otsaa vaatia julkiselta vallalta mitään vaan huomata, mistä mediaan kohdistetut hyökkäykset johtuvat.

Vasemmistolaisen maailmankuvan markkinointi, monikulttuurisuuden julistaminen, maahanmuuton lietsominen, miesten syyllistäminen ja nälviminen erilaisilla telaketjufeministien kampanjoilla ovat nostaneet lukijoilta hiukset pystyyn niin, että kritiikki on ollut ansaittua eikä mitään ”hybridivaikuttamista” tai ”informaatiosotaa”.

Julkinen valta käy tuota valtamedian kanssa sytyttämäänsä sotaa kansalaismielipiteiden ilmaisemista vastaan erilaisilla sosiaalista mediaa rajoittavilla sopimuksilla, joilla myös Internet-toimijoita kiristetään entistä ahtaammalle. Siksi myöskään sosiaalinen media ei voi enää tuoda parannusta sananvapauden huononevaan tilaan.

Sosiaalisen median keskittyminen vain muutamien maailmanlaajuisten toimijoiden hallintaan on tehnyt sensuroinnin helpoksi. Esimerkiksi Facebook on perustanut Saksaan jättiläismäisen deletointikeskuksen, jonka 10 000 neliömetrin tiloissa ahkeroi puolen tuhatta orwellilaista Winston Smithiä käyttäjien viestien sensuroimiseksi vihapuhelainsäädännön nojalla.[155] Vastaanottajien tahoilla heränneiden nanoaggressioiden takia harjoitettava sensuuri tapahtuu erilaisten kavaltajien, ilmiantajien ja muiden katalien Juudasten toimesta, täysin ilman julkisia perusteluja, ilman oikeutusta, anonyymisti ja ilman valitusmahdollisuutta.

Professori Timo Vihavainen kirjoitti aiheesta blogikirjoituksessaan ”Kirjojen ja ajatusten kieltämisestä” 20.3.2018 ansiokkaasti:

> Kyse on niin sanotusta poliittisesta korrektiudesta. Tarkoitan myös sitä sensuuria, jonka tapaamme Facebookista. Bannaus on siellä jo tuiki tavallinen ilmiö. Näyttää ilmeiseltä, ettei sen harjoittajien mieleenkään juolahtaisi pitää toimintaansa halveksuttavana. Ehkäpä asia on jopa päinvastoin. Jokin sana, lause tai ajatus kun näet saattaa sotia joitakin

> yhteisönormeja vastaan. Niiden ylläpitäjä voi kaiketi tuntea vaikkapa ylpeyttä toimistaan.
>
> Pidän ennenkuulumattomana häpeänä sitä, että joidenkin, nimettömien sensorien annetaan terrorisoida mielivaltaisesti sananvapautta maailmanlaajuisessa sosiaalisessa mediassa. Vähin, mitä voidaan vaatia on, että jokainen sensori ilmoittaa reilusti nimensä ja esittää perustelunsa sille, miksi hän on uskaltautunut rikkomaan yhtä ihmisen sosiaalista perusoikeutta eli sananvapautta vastaan.
>
> Toinen hyvin arveluttava ilmiö on nettipoliisi. Pitääkö todella paikkansa, että pelkästään Suomessa on kaksisataa nettipoliisia tai ylikin? Tämä ei ole enää mikään pikkujuttu missään mielessä. Millaiset ovat heidän valtuutensa ja millaisia ovat heidän käytäntönsä? Miten on edes mahdollista, että nettipoliisi saattaisi itsenäisesti tehdä ratkaisuja esimerkiksi jonkin aineiston sensuroinnista? Eikö ainoa laillinen tapa reagoida rikolliseksi katsottuun puheeseen ole rikosilmoituksen tekeminen ja aineiston valmistelu syyttäjäviranomaiselle? [...]
>
> Kaikki kielletyt kirjat eivät ole kiinnostavia, mutta yleisesti ottaen kielto on aina jonkinlainen laadun tae. Kiellossa on kyseessä yritys hallita ajattelua ja samalla tunnustus siitä, etteivät kiellon perustana olevat järjen argumentit ole riittäviä.[156]

Aikana, jolloin valtamedia on menettänyt kunnioituksensa yleisöjen silmissä, sille ei ole jäänyt muuta keinoa maineensa parantelemiseen kuin *Pressiklubin* ja *Pyöreän pöydän* kaltaiset ohjelmat, joissa toimittajat haastattelevat toimittajia, ja heitä puolustaa tietty yliopistokommunistien joukko. Niinpä kenenkään ei pitäisi asennoitua mediaan ylipäänsä *vakavasti*. Jokaisen filosofisella asenteella varustetun ihmisen pitäisi huomata, että median toiminta on pelkkää yleisöjen hallintaa ja manipulaatiota alusta loppuun asti. Ehkä onnellisin olisi sellainen maailma, jossa tuota välittävää porrasta, mediaa, ei olisi lainkaan olemassa, ja ihmiset hankkisivat tietonsa alkuperäislähteistä ja toinen toisiltaan.

Yhdysvaltalainen filosofi, lehtimies ja politiikan kommentaattori Walter Lippman esitti pessimistisessä teoksessaan *Public Opinion* jo vuonna 1922, että median manipuloimat kansalaiset eivät kontrolloi poliittista valtaa, vaan kansalaiset ainoastaan toistavat median ja valtaa pitävien poliitikkojen heille opettamia näkemyksiä. Kaikki on siis valmiiksi suodatettua ja sumennettua valtavirtamediassa, jossa todellisuuden pienimmän rakenneyksikön ja totuuskorrespondenssin muodostaa tavallisen demaritelevisionkatsojan, hänen nojatuolinsa ja TV-settinsä välinen myyttinen yhteys.

Niin sanottu sosiaalinen media ja blogosfääri olivat murtamassa umpion, mutta vain hetkeksi. Olemme jälleen kulkemassa kohti aikaa, jolloin rippikoulusta päässeet Janica-Emiliat pyrkivät toimittajina päättämään valtiofilosofiasta ja kertomaan, kuinka meidän täytyy ajatella ja elää.

Tehdään siis maailmasta parempi paikka: pannaan media kokonaan pois ja esitetään ajatuksemme suoraan toisillemme, tai kerrotaan niistä

yhteiskunnallisessa todellisuudessa, kaduilla, kujilla ja poliittisessa osallistumisessa.

Perjantaina 20. huhtikuuta 2018

MIEHET HUONOJA SYNNYTTÄMÄÄN MUTTA HYVIÄ SYYLLISIKSI

Kun Jussi Halla-aho (ps.) pöhäytti muurahaiskekoa ja käsitteli Facebookissa suomalaisten heikkenevää lisääntymistä – siis vähenemistä – valtamedia teki kaikkensa kääntääkseen hänen muutoin vastaansanomattomat argumenttinsa pois *naisten* käyttäytymisestä ja *maahanmuuton* ongelmista: vain suomalaisten miesten syyksi.[157]

Alettiin kaivella syitä *miesten* syrjäytymiseen ja haluttomuuteen, vaikka muutoin feministinen liike ja sitä tukeva media näkevätkin miehet seksuaalisen ahdistelun alkulähteinä, joiden aktiivisuuden osoitukset on torjuttava ”Me toon” ja ”Suostumus 2018:n” kaltaisilla kampanjoilla.

Lisääntyminen on tietenkin hyvin ideologinen asia, ja sosiologit käyttävät siitä teknisluonteista ilmaisua ”työvoiman uusintaminen”. Kun Suomen väestöpyramidiin on syntynyt kuhmuja muiden länsimaiden tavoin, niitä on pyritty oikomaan maahanmuutolla, jota on perusteltu ”työvoimapulalla”. Tosiasiassa lähtökohta on oikeuttamatta. Miksi työttömyydestä kärsivässä maassa tai maanosassa muka tarvittaisiin lisää työvoimaa?

Yleisradion verkkosivut kirjoitti syntyvyyden vähenemisestä jutussa ”Syntyneiden määrä historiallisen pieni: vauvoja syntyi viimeksi vähemmän vuonna 1868”.[158] Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen tutkimusprofessoriksi poliittisen nimityksen saanut liberaalisen puolueen Mika Gissler väitti, että

> [k]un vauvat loppuvat, tarvitsemme lisää veronmaksajia, jotta nykyiset hyvinvointipalvelut eivät tule mahdottomiksi. Se tarkoittaa, että tarvitsemme lisää maahanmuutoa. Koko meidän väestönkasvumme perustuu maahanmuuttoon.[159]

Gisslerin argumentaatio kestää kuin kerjäläistytön kelkkanaru. Kehitysmaista tullut väestönlisäys on ollut pääosin sosiaalietuusperäistä, ja se on koitunut rasitteeksi sekä hyvinvointipalveluille että nettoveronmaksajille, jotka muodostuvat pääosin kantaväestöön kuuluvista.

Humanitaarinen maahanmuutto on siis heikentänyt huoltosuhdetta ja muodostunut kansantaloudelliseksi lisärasitteeksi, kuten myös Gisslerin pitäminen korkeasti palkatussa virassaan. Maahanmuuton edistäminen ei ole perusteltua sen enempää huoltosuhteen kuin kestävyysvajeenkaan kannalta, vaan juuri niihin liittyvien ongelmien takia olisi siirtolaisten vir-

ta tukittava. Ne, jotka muuta väittävät, olisi potkaistava asiantuntemattomina irti tehtävistään sekä korvattava analyyttisyyteen ja tieteelliseen ajatteluun kykenevillä asiantuntijoilla.

Maahanmuuttajia suosiva työpolitiikka syrjii kantaväestöä ja vääristää väestörakennetta

Myöskään työperäinen maahanmuutto Euroopasta tai lähialueilta ei ole ollut oikeutettua "työllistymisen" verukkeella. Itse asiassa työllistyvä maahanmuuttaja on kaikkein haitallisin viedessään työpaikan kantaväestöön kuuluvalta suomalaiselta, joka joutuu olemaan hänen vuokseen työttömänä. Työnantajien halvasta tuontityövoimasta saavuttamat välittömät hyödyt ovat olleet lyhytnäköisiä ja kiertyvät lopulta maksettaviksi myös yrityksiin kohdistuvina työttömyyskuluina ja veroina. "Työperäiseksi" väitetty maahanmuutto on halpatyövoiman käytön ja tukityöllistämisen muoto, jonka kulut maksaa veronmaksaja.

Kantaväestön työvoiman pitäisi olla valtiovallan erityisessä suojeluksessa, mutta tätäkin periaatetta eduskunnan enemmistö pyrkii murentamaan vasemmistoliitolaisen kansanedustajan ja feministin Anna Kontulan vireille panemalla työvoiman tarveharkinnasta luopumisella.[160] Saatavuusharkinnalla tarkoitetaan käytäntöä, jossa selvitetään (ennen oleskeluluvan myöntämistä EU:n ulkopuolelta tulevalle työntekijälle), onko työmarkkinoilla jo saatavilla sopivaa työvoimaa. Periaatteen tarkoitus on ollut suojata suomalaisen työvoiman ja yhteiskunnan edut, mutta eduskunnan enemmistö tekee nyt kaikkensa rikkoakseen sen.

Myös maahanmuuttajien "positiivinen erityiskohtelu" on luonut epäoikeudenmukaisuutta työmarkkinoille. Suomen työttömyyskunnista olisi saatavissa työvoimaa esimerkiksi liikenteen palvelukseen, mutta julkinen valta ei tue kotimaisen työvoiman siirtymistä kasvukeskuksiin vaan tasoittaa tietä maahanmuuttajille heidän rekrytoimisekseen suoraan ulkomailta.

Tämä näkyy esimerkiksi työvoimahallinnon lähes ilmaisessa ammattiajokoulutuksessa maahanmuuttajille[161] ja asuntojen järjestämisessä maahanmuuttajille kantaväestön ohi[162] samanaikaisesti, kun suomalaiset joutuvat maksamaan samasta ammattiin johtavasta koulutuksesta toista tuhatta euroa.

Koska valtiovalta on nostanut ykkösasiakseen vierasperäisten etuoikeuttamisen suomalaisten ihmisten ohitse, ei tarvitse ihmetellä, mistä johtuu nuorten miesten syrjäytyminen, masennus, haluttomuus osallistua yhteiskuntaan ja mielenkiinnottomuus perheiden perustamista kohtaan.

Se johtuu poliittisen vasemmiston, huvitteluliberaalien, vihreiden, kepulaisten ja selkärangattomista *cuck*-miehistä koostuvien cuckoomuslaisten yhteiskunnalle tuhoisien periaatteiden käyttöön ottamisesta valtion johtamisessa.

Sosiaaliturvajärjestelmä edistää maahanmuuttajien lisääntymistä

On harhaanjohtavaa taivastella suomalaisten ihmisten alhaista syntyvyyttä, kun syy on silmien edessä. Syntyvyys maahanmuuttajien ja maahanmuuttajataustaisten keskuudessa on korkea, koska sosiaalitoimi tarjoaa heille ylläpidon, ja Suomessa heille annetaan palveluja, joita he eivät mistään muualta saisi. Esimerkiksi Helsingin kaupunginvaltuustossa meni läpi vihreiden, keskustaryhmien ja vasemmiston äänillä esitys, jolla tarjotaan terveyspalvelut ”paperittomille” (siis laittomille) maahanmuuttajille, vaikka oikeasti heillä ei pitäisi olla edes oikeutta oleskella täällä.[163]

Lastenteosta on tullut maahanmuuttajille keino hankkia elantonsa samanaikaisesti, kun suomalaisilla itsellään ei ole lapsiin enää varaa. Tämä ei ole maahanmuuttopolitiikkaa eikä sosiaalipolitiikkaa vaan *väestöpolitiikkaa*, jolla pyritään oikeuttamaan kehitysmaalaisten etnonationalistinen valloitushanke ja väestöjen vaihto länsimaissa.

Mikäli suomalainen yksilö tai perhe joutuu Suomessa työttömäksi, se ei saa toimeentulotuesta minkäänlaista huojennusta oloihinsa, vaikka tulot juokseviin menoihin olisivat katkeneet ja mikäli hallussa on vähänkin helposti rahaksi muunnettavaa varallisuutta. Sen sijaan pakolaisina ja turvapaikanhakijoina maahan saapuneet arabielvikset ovat yleensä vailla kaikkea omaisuutta, lukuunottamatta silmiinpistävän kalliita puhelimiaan ja muotivaatteitaan.

Siksi he täyttävät poliittisen vasemmiston luoman omistamis-, yritteliäisyys- ja kouluttautumisvihamielisen sosiaalilainsäädännön köyhyysihanteet ja kurjistamispäämäärät täydellisesti. Ja sen vuoksi heille myönnetään suomalaisilta veronmaksajilta kannettuja sosiaalietuuksia luoden heille erinomaiset mahdollisuudet myös lisääntymiseen keskenään tai joidenkin blondibimbojen vappudaamien kanssa.

Jos joku väittää, ettei Suomen pidä olla koko maailman sosiaalitoimisto, kiirehtivät eduskunnan perustuslakivaliokunta ja sen käyttämät deduktiivisen ihmisoikeuskultin Tiddelidom ja Tiddelityy, professorit Juha Lavapuro ja Tuomas Ojanen, ottamaan kantaa meritokraattista oikeudenmukaisuusperiaatetta vastaan ja kantaväestön sisäistä vallanperimysprioriteettia loukkaavan yhdenvertaisuuden puolesta.

Feministit liitossa väestöjen vaihtoa vaativan vasemmiston kanssa

Suomalaisten ihmisten huono lisääntymishalukkuus johtuu tavasta, jolla *Suomen valtio ja sen poliittinen johto syrjivät suomalaisia ihmisiä* ja teke-

vät sen meidän kustannuksellamme. Heillä on takanaan myös feministien ja heidän taakseen helposti houkuteltavissa olevan kokonaisen toisen sukupuolen, eli naisten, tuki.

Olisi myös kysyttävä, milloin huonosta syntyvyydestä syyllistetään naisia eikä haluttomiksi tai syrjäytyneiksi väitettyjä miehiä, jotka yleensäkään eivät käytä ratkaisuvaltaa naisten ja miesten suhteissa vaan joilla myös perinteisesti on ollut vain tuota ”ahdisteluksi” tulkittua ja kaikilla negatiivisilla leimoilla varustettua aloitteentekovaltaa. Milloin koulutusjärjestelmäämme muokataan poikia kiinnostavaksi niin, että kielten oppikirjoissa ei puhuta vain tyttöjä kiinnostavista aiheista, kuten kodinhoidosta tai perheasioista, vaan koneista, laitteista, seksistä, pornosta ja sotahistoriasta, jotka kiinnostavat poikia?

Hyvän huonon esimerkin vallitsevasta koulutuspolitiikasta tarjoaa opetusministeri Sampo Terho (sin.), joka ei ole tehnyt mitään ”monikulttuurisuuteen kasvattamisen” poistamiseksi nuorisojärjestöjen rahoitusehdoista. Sen sijaan hän kieltäytyi raukkamaisesti luovuttamasta Jussi-gaalan yleisöpalkintoa Aku Louhimiehelle,[164] josta oli tehty feministien seksinvastaisen hyökkäyksen sylkykuppi ja kulttuurimarxilaisen draamaväen henkisen konformismin kuristusuhri muutamien muiden ohella.[165]

Myös Panu Rajalaa ja Lauri Törhöstä kohtaan esitetty mudanheitto osoittaa vain, kuinka katalaa feminististen taistolaisten nilkkimäisyys on. ”Ringiksi” väitettyihin[166] miehiin kohdistetun ahdistelun syy ei ole suinkaan heidän seksuaalikäytöksessään vaan siinä, että he eivät ole taipuneet vasemmistolaisiksi vaan ovat kivenkovia porvareita, joita vastaan vihamielinen vihervasemmisto on aloittanut *henkilökohtaiseen* elämään liittyvän kampanjonnin ja nälvimisen.

Niin luokkatietoiset marxilaiset tekevät aina myös yliopistoissa, kun heiltä loppuvat argumentit ja heidän pollansa menee sekaisin. Ja tämän he tekevät tiettyjen naisfeministien ja heitä seksin toivossa tukevien mekkoeinarien tuella, jotka muodostavat mafian kaltaisen valheringin akateemisten turvamuurien sisäpuolelle. Siellä he voivat sitten keskenään keskustellen ja yhdessä muita ihmisiä vihaten osoittaa yhteenkuuluvuutta sekä ovet erimielisiltä sulkien jatkaa kaksiarvoisen sukupuolieron pois jynssäämistä ja muissa valheissa piehtarointia toiveenaan, ettei Suomen Akatemian feministis-tiedepoliittinen rahoitusvirta katkeaisi.

Milloin lukioihin ja muihin koulutuspaikkoihin, jotka nykyisin ovat naisenemmistöisiä, saadaan sukupuolikiintiöt, ja opettajakunnan naisistuminen katkaistaan rekrytoimalla opettajankoulutukseen ja opetusalalle puolet miehiä? Koska miehille taataan 50 prosentin vähimmäisedustus yliopistojen naisenemmistöisille aloille?

Miesten rakenteellinen sorto aloitetaan nimittäin jo koulutusjärjestelmässä. Se, että miehet myöhemmin saavuttavat hyviä asemia työelämässä, ei johdu naisiin kohdistuvasta syrjinnästä, vaan siitä, että miehet osoittavat älyllisyytensä olemalla tottelematta koulujen määräyksiä. Vasta työ-

elämä paljastaa, että miehet eivät halua ainoastaan oppia, vaan he haluavat myös tietää, mitä heille yritetään tuputtaa. Naisten väite ”lasikatoista” ei ole mitään muuta kuin miehiin kohdistettavaa syyllistämistä, jolla naisten oma neuvottomuus yritetään kääntää toisen sukupuolen viaksi.

Feminismi ja syntyvyys ristiriidassa

Väitteet, joiden mukaan ”naisten euro on 80 senttiä”, ovat perättömiä. Palkkatasa-arvoa ei tule tarkastella vain yhden muuttujan eli sukupuolen mukaan, vaan monimuuttuja-analyysin mukaisesti. Se puolestaan paljastaa, että *työtunteihin suhteutettuna* naiset ja miehet saavat Suomessa täsmälleen samaa palkkaa, aivan kuten tilastotieteilijä Pauli Sumanen osoitti teoksessaan *Valhe, emävalhe, naisen euro on 80 senttiä* (2009).

Kaiken yläpuolella on tietenkin se tosiasia, että työstä yleensäkin maksetaan sen *tuottavuuden*, alalla vaadittavan *koulutuksen* ja *pätevyyyden* sekä *työvoiman saatavuuden* eikä tekijän sukupuolen mukaan. Paitsi tietysti Yleisradiossa, jonka toimitusjohtajaksi kelpaa ylioppilaskin, eikä muita hakijoita edes kerrota julkisuuteen miehiin kohdistuvan diskriminaation salaamiseksi.

Feministien hallitsema valtamedia tekee suuria otsikoita esimerkiksi siitä, että ”lentäjiksi valitaan etupäässä miehiä”,[167] mutta peittää tosiasian, että koulutuksen taustalla on miesten asevelvollisuudesta johtuva yhteiskunnallinen velvoite ja että jokainen yksilö päättää koulutukseen hakeutumisesta itse. Sen sijaan valtamedia ei tee suuria juttuja *opettajakunnan* naisvaltaisuudesta, vaikka kasvatusalalla sukupuoli on myös identifikaation väline, jolla on merkitystä työtehtävien kannalta.

Feministien näkemyksiä pidetään nykyisin jonkinlaisina ässäkorttien lyömisinä pöytään. Minulla taas on tuollaisissa tilanteissa tapana kieltäytyä ottamasta enää mitään muitakaan kyseisten tahojen esittämiä argumentteja vakavasti.

Feministien väite sukupuolen nousemisesta ratkaisijan roolin työelämässä olisi itse asiassa järjen ja tarkoituksenmukaisuusperiaatteen vastainen. Samoin on väite naisten syrjinnästä tai itsesyrjinnästä. Samapalkkaisuuden periaatteen rikkominen miesten hyväksi olisi lain vastaista, ja kilpailemalla työvoimansa hintaa alaspäin naiset käyttäisivät työelämässä *valtaa* valloittaen työpaikkoja miehiltä.

Syitä suomalaisten ja muiden länsimaalaisten ihmisten alenevaan syntyvyyteen sopii hakea naisten käyttäytymisestä työ- ja koulumaailmassa. Feminismi ja syntyvyys ovat ajautuneet ristiriitaan keskenään. Naisille ei enää riitä heille kelpaavia varakkaita ja hyvinvoivia miehiä, sillä miehiä *ei enää valita* hyvin palkatuille akateemisille aloille yliopistoissa vallitsevan naishegemonian vuoksi.

Huonosti pärjäävä haalaripukuinen duunarimies ei kelpaa jakkupukuiselle ja itsevarmalta vaikuttavalle akateemiselle naiselle, joka potee ylenkatseellisuutta ja kärsii koppavuudestaan. Myös naisten työuravalinnat ovat heikentäneet syntyvyyttä, mutta tulosta ei ymmärretä naisten ratkaisuista johtuvaksi, vaan siitäkin syyllistetään ”miehisiksi” väitettyjä valtarakenteita. Naisten omaan seksuaalisuusvihamielisyyteen ei puututa sanallakaan.

Ei puututa myöskään kehitysmaiden väestöräjähdyksen ideologiseen perussyyhyn, islamiin, joka pitää naiset nyrkin ja hellan välissä, laittaa heidät kaavun alle ja alistaa synnytyskoneiksi. Sen sijaan länsimainen feministi ihannoi islamia, mikä ei ole ihme, sillä tokihan siihen liittyvä miehinen machokulttuuri tyydyttää naisten alitajuiset ja torjutut seksuaaliset unelmat hallituiksi tulemisesta. Muslimiyhteisö on osoittautumassa väestöpoliittisesti voitokkaaksi, sillä länsimaat ovat nujertaneet omassa piirissään kaiken miehisyyden, jota islam puolestaan pitää kunniassa.

Pidot paranevat kun väki vähenee

Väestöpolitiikan trendejä pohdittaessa olennaisinta on, *mihin* väestönlisäystä tai sen vähenemisen pysäyttämistä muka tarvitaan länsimaissa. Tuotantoteollisuutemme ja vaihtoarvoa sisältävien hyödykkeiden valmistaminen vaativat jatkossa entistä *vähemmän* työvoimaa. Myöskään eläköityneet suuret ikäluokat eivät voi ikäihmisinä kuluttaa entiseen tapaan, sillä heidän eläkkeensä ovat kattamatta, eikä viivasuora arvio heidän kulutuskäyttäytymisensä jatkumisesta tulevaisuudessa pidä paikkaansa.

”Työvoimantarve” on hutera peruste maahanmuuton oikeuttamiselle myös moraalisessa mielessä. Sitä oikeuttamaan pyrkivät vasemmistolaiset ja oikeistolaiset näkevät ihmisissä pelkkää vaihdettavissa olevaa massaa, jonka osapuolet ovat korvattavissa toinen toisillaan.

Maahanmuuton vaikutuksia kansankokonaisuuteen ei ole pohdittu lainkaan, vaan unohdetaan, että väestön kirjavoitumisesta seuraa konflikteja, jotka heikentävät yhteiskunnallista tehokkuutta ja vähentävät luottamuspääomaa. Sellaista tulosta ei kannata tavoitella.

Kehitysmaalaisten etnonationalismi ja lisääntyminen vaarantavat ekologisen tasapainon

Myös globaalisti ajatellen väestön väheneminen olisi hyväksi, joten syntyvyydeltään laskuun lähteneet länsimaat toimivat eettisesti, kun taas Afrikan maiden väestöpoliittinen välinpitämättömyys on johtamassa afrikkalaisen väestön nelinkertaistumiseen vuosisadan loppuun mennessä.[168] Tä-

mä puolestaan vauhdittaa ekokatastrofia, niin kuin myös Afrikan auttaminen kehitysavulla.

Pakolaisten vastaanottaminen kehitysmaista ei ole perusteltua myöskään "ilmastopakolaisuuden" verukkeella, johon liittyvää länsimaiden syyllistämistä Emmanuel Macron on yrittänyt käyttää maahanmuuton oikeuttamiseen.[169] Todellisuudessa tänne tungeksitaan kehitysmaiden väestönkasvun vuoksi, eikä sen perimmäinen syy ole länsimaiden aiheuttama ilmastonmuutos.

Syy ilmastonmuutokseen piilee esimerkiksi siinä, että kehitysmaissa avataan uusi hiilivoimala lähes joka viikko samanaikaisesti,[170] kun Helsinki sulkee Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut hiilivoimalansa osana vihreää anekauppaa ja taloutemme tuhoamista. Enää vain 15 prosenttia kasvihuonekaasuista tulee EU:sta ja jo yli puolet ylikansoitetuista kehitysmaista. Kiina yksin tuottaa noin 29 prosenttia maailman kokonaispäästöistä. Se voisi maksaa ympäristönparannustoimet suoraan lihavasta valtionkassastaan, mutta silti se saa suoria ilmastotukia Suomen kaltaisilta länsimailta, joita kiusataan ilmastosopimuksilla. Meillä olisi täysi syy vaatia kehitysmaaksi YK:n tilastoissa luokiteltua Kiinaa jatkamaan jo lopettamaansa enintään yhden lapsen politiikkaa eikä maksaa ilmastotukina siihen suuntaan yhtään mitään. Kehitysmaita voisi vaatia aloittamaan vaikka kokonaisen lapsettomuuskampanjan.

Filosofisesti katsoen vastuu jälkeläisistä kuuluu aina niiden tekijöille itselleen eikä muille, vaikka kulut mamujen lastenvaunuostoksista kierrätetäänkin nyt sosiaalitoimen kautta meille suomalaisille. Väestömme säilyminen yksiaineksisena voidaan nähdä myös *itseisarvona*, jota pitää edistää – vaikka väestön vähenemisen hinnalla.

Sunnuntaina 22. huhtikuuta 2018

POLIITTISTEN PUDOKKAIDEN POPULISMI

Harry Harkimoa ja Mikael Jungneria yhdistää se, että molemmat ovat valtapuolueiden entisiä vaikuttajia. Kokoomuksesta ja SDP:stä pudottauduttuaan tai (näkökulmasta riippuen) niiden yli käveltyään heistä tuli sinisten kaltaisia kansanvallan kalastelijoita. Ylen verkkosivut kertoivat, että Harkimo ja Jungner ovat perustaneet "Liike Nyt" -nimisen poliittisen projektin, jossa on mukana muutamia toimittajataustaisia julkisuuden henkilöitä.[171]

Arvelen Harkimon ja Jungnerin turhautuneen Kokoomuksessa ja demareissa yleistyneeseen kansallisen edun laiminlyömiseen. Kummatkin vanhat valtapuolueet ajavat EU-federalismia ja pönkittävät sen toivotonta rahaunionia. Molempien puolueiden agendaan sisältyy myös maahanmuuton ja monikulttuurisuuden edistämistä kantaväestön ohi. Käsitykseni mu-

kaan juuri siitä sikiää Harkimon ja Jungnerin valittelu kansanvallan ylenkatsomisesta ja heidän halunsa perustaa Suomeen liike, jossa äänestäjät voisivat vaikuttaa edustajiensa poliittisiin päätöksiin suoraan vaalien välillä.

Oire on yleinen, eikä siinä ole mitään uutta. Piraatit ja Muutos-puolue vetosivat jo suoran kansanvallan puolesta. Kiinnostus kansanäänestysinstituution parantamiseen kertoi siitä, että edustuksellinen demokratia ei toimi.

Ja se ei toimi, koska vanhat valtapuolueet eivät ole ottaneet vakavasti kansalaisten tahoilta pursuilevaa monikulttuurisuuden ja maahanmuuton arvostelua. Tämän tuloksena arvostelu on kanavoitunut kansallismielisten puolueiden esiinnousuksi kaikkialla Euroopassa.

Syy äänestysaktiivisuuden laskuun ei ole populismi vaan harjoitettu politiikka

Entä Harkimon ja Jungnerin hanke? Onko sillä tulevaisuutta? Ei ole. Herrat eivät näytä olevan tietoisia siitä, että heidän esittämänsä ongelma on ollut politiikan teorian ja tutkimuksen ydinongelma kautta aikojen. Se on: poliitikot eivät noudata kansalaisten poliittista tahtoa. Siihen taas ei ole yksinkertaisia ratkaisuja.

Poliittisena broilerina oikeusministeriksi nostettu Antti Häkkänen (kok.) antoi asiasta näyttöä pari kuukautta sitten. Kokoomuksen Verkkouutisten jutun mukaan hän piti kansanvallan keskeisenä ongelmana ”matalaa äänestysaktiivisuutta” pahoitellessaan kansalaisten vieraantumista politiikasta eräässä kuntademokratian seminaarissa: ”Demokratian suurimmat uhat eivät tule rajojemme ulkopuolelta vaan sisäpuolelta. Matala äänestysaktiivisuus on kaikissa kansanvaltaisissa maissa kasvava ongelma”, Häkkänen sanoi. Ja lehti jatkoi: ”Oikeusministeri Häkkäsen mukaan alhainen äänestysaktiivisuus vähentää jo nyt päätöksenteon legitimiteettiä ja lietsoo populismia.”[172]

Oikeusministeri tunnistaa oireen mutta ei ymmärrä syytä. Ei äänestysaktiivisuutta mikään ”populismi” alenna, vaan *harjoitettu politiikka*. Toinen syy on edellä mainitsemani ydinongelma: ääni ei mene perille, kun poliitikot eivät tee kantaväestöjen tahdon mukaista politiikkaa.

Miksi äänestää, jos äänestyspäätöksillä ei ole merkitystä? Vaivautuisivatko ihmiset vaalipaikoille vain kosmeettisista syistä, kohottaakseen äänestysprosenttia, kuten sosialististen maiden näennäisdemokratioissa? Eivät varmasti.

Ongelma piilee Häkkäsen näkemyksestä poiketen sittenkin tuossa rajojemme ulkopuolelta tulevassa vaikuttamisessa. Euroopan unionissa on tehty kansalaisia miellyttämätöntä politiikkaa. Tämä näkyy maahanmuutto-

kriittisyytenä sekä Puolan, Itävallan, Unkarin ja Italian vaaleissa, joissa EU-kriittiset puolueet ovat saaneet runsaasti kannatusta.

Sisäpolitiikassa ongelma on näkynyt EU-federalismia vastustavien puolueiden eristämispyrkimyksinä. Juuri nämä puolueet on leimattu populistisiksi, vaikka niiden ohjelma ei ole ollut populismille tyypillinen eli relativistinen, vaan takana on ollut hyvinkin ehdottomina pidettyjä arvoja. Populismi nojaa poppareiden nimeämiseen ehdokkaiksi, pyrkimykseen hankkia kannatusta kaikin mahdollisin keinoin ja näkemykseen, että kaikki sellainen on hyvää, mikä tuo kannatusta. Tästä Perussuomalaisten poliittinen ohjelma on kaukana.

Perussuomalaisia eristämällä on koetettu mitätöidä EU-kriittisille annetut äänet, joten äänestysaktiivisuuden alenemista ei tarvitse ihmetellä tässäkään tapauksessa. On koetettu lannistaa poliittinen osallistuminen, mikä on ollut tavattoman helppoa uskoteltaessa, että Ruotsidemokraattien tai Perussuomalaisten kaltaisilla puolueilla ei ole asiaa hallitusvaltaan, paitsi niiden saadessa yli puolet paikoista ja pystyessään muodostamaan hallituksen yksin. Tätä vaihtoehtoa taas on syytetty totalitarismiin johtavaksi. Syyttävän sormen osoittaessa yhteen suuntaan kolme muuta osoittavat kuitenkin syyttelijöihin itseensä ja heidän eristämispyrkimyksiinsä.

Eikö sitten Harkimon ja Jungnerin hanke tuo ratkaisua juuri tähän ongelmaan? Ei tuo, ja syy löytyy järjestelmäpolitiikan käsitteestä.

Kansalaisten hakeutumisessa vaihtoehtoiseen toimintaan näkyvät tukahduttamisen oireet. On koetettu sivuuttaa ihmisten pyrkimykset korjata järjestelmäpolitiikan virheitä. Järjestelmäpolitiikalla tarkoitetaan poliittisen vallan kanavoimista valtapuolueiden, korporaatioiden ja viranomaisinstituutioiden kautta.

Järjestelmäpolitiikassa kansalaisten tehtävänä on nyt äänestää ahkerasti näennäisvaaleissa, jotta kansanvallan kulissit pysyisivät pystyssä. Siksi valtavirran poliitikot vuodattavat krokotiilinkyyneleitä äänestysprosentin jatkuvan laskun vuoksi, vaikka heille oikeasti riittääkin se, että kannatusta on tarpeeksi jatkaakseen itse tehtävissään. Äänestysaktiivisuuden nousu voisi itse asiassa vaarantaa heidän asemansa äänestysprosentin nousun vaikuttaessa myös puolueiden voimasuhteisiin.

Tämä kaikki koskee tietenkin myös Harkimon ja Jungnerin hanketta, jossa kansalaiset voisivat ripittää edustajiaan noudattamaan tahtoaan. Luuletteko, että kansalaiset voisivat säädellä esimerkiksi Mikael Jungnerin peukalonliikkeitä kauko-ohjaimella, kun he eivät ole voineet estää häntä sanomasta myöskään kaikkein karvaimpia mielipiteitä kansalaisista omissa Facebook-päivityksissään?[173]

Suora demokratia hajottaisi poliittisen vastuun

Kiinnostava vastakkainen kysymys on tietenkin se, kuka enää haluaisi olla poliitikko, jos poliitikon asemassa ei voikaan käyttää poliittista valtaa vaan totella orjallisesti äänestäjiä?

Poliittisen vallan olemus on myös johtaminen. Edustuksellisen demokratian ideaan sisältyy, että poliitikot kertovat näkemyksensä *ennen vaaleja*, ja kansalaiset ilmaisevat kannatuksensa vaaleissa. Teesit kerrotaan ja markkinat käydään aina avoimissa ja vapaissa vaaleissa, joissa kannatus luovutetaan, mitataan ja kerätään (valitettavasti mutta kohtalokkaasti) pois.

Jos kansalaiset voisivat ilmaantua laajalla rintamalla myös vaalien välillä kertomaan edustajille, miten heidän pitää toimia, kommunistit voisivat mennä sanelemaan toiveensa kokoomuslaisille ja kääntäen sekä väittää kirkkain silmin äänestäneensä juuri heitä salaisissa vaaleissa! Mistä esimerkiksi Harry Harkimo voisi tietää ja tunnistaa, onko häntä opastamaan ilmaantunut kansalainen hänen äänestäjänsä vai peluri?

Ei. – Näin tämä ei voi toimia, jos asiaa pysähdytään tarkemmin ajattelemaan. Ajatus poliittisista edustajista kansalaisten jatkuvina sätkynukkeina siirtäisi myös poliittisen vastuun takaisin kansalle, joissa se hajoaisi pieniin osiin. Näkemys kansalaisten ohjaamasta edustuksellisesta demokratiasta on omassa epärealistisuudessaan täysin populistinen, ainakin, jos populismin tunnusmerkkinä pidetään käsitystä, että kaikki sellainen hyväksytään, mikä tuo kannatusta.

Silti Harkimon ja Jungnerin hanketta ei jostakin syystä moitita populistiseksi. Ilmeisesti tuo nimitys on varattu vain Perussuomalaisille, vaikka puolue onkin osoittanut monissa asioissa periksiantamattomuutta ja arvoabsolutismia, jotka eivät totisesti ole populismin tunnusmerkkejä.

En tarkoita arvostella kansanvallan ideaa. Mutta tarkoitan, että usko edustuksellisen demokratian toimivuuteen on epärealistinen ja joko tarkoituksellisen hämäävä tai naiivi. Myöskään kaikkia kansanäänestyksiä ei saada toimitetuiksi, vaikka suoraa demokratiaa tekopyhästi sanotaankin edistettävän. Esimerkkinä olkoon nyt vaikka Paavo Väyrysen torpattu euroäänestys. Suora demokratia ilmaisisi enemmistön tahdon ja tukisi ehkä järjestelmäpolitiikkaa sekä hyvinvoivan kahden kolmasosan diktatuuria. Mutta samalla se hajottaisi poliittisen vastuun.

Järjestelmäpolitiikan ohittaminen ei onnistu myöskään uusilla puolueilla tai liikkeillä, sillä puolueen saattaminen toimintakykyiseksi kestää noin 20 vuotta. Esimerkiksi Perussuomalaisten ongelma on edelleen se, ettei puolueessa ole vakiintuneita sovittelumekanismeja eikä ennustettavasti toimivaa organisaatiota.

Sen sijaan kaikki tuntevat sanonnan ”Kokoomus muistaa, Kokoomus palkitsee, Kokoomus tarkkailee ja Kokoomus rankaisee”. Samanlaisia ovat muutkin vanhat puolueet. Niissä ihmisten ansioista ja tekemisistä pidetään tarkkaa kirjaa niin hyvässä kuin pahassa, ja toiminta on ennustettavaa. Tästä perinteestä luopuminen voi tietenkin olla myös uudistumisen ehto. Suomen poliittinen historia ei kuitenkaan anna näyttöä puoluepudokkaiden menestymisestä omissa puolueissaan. Esimerkiksi Risto E. J. Penttilä erosi aikoinaan Kokoomuksesta elvyttäen nuorsuomalaisen puolueen nimen ja toimien kollegansa Jukka Tarkan kanssa yhden kauden kansanedustajana. Myöhemmin Penttilä on luikerrellut takaisin Kokoomuksen listoille.

Pelkkä kapinaliikehdintä ei korvaa järjestelmäpolitiikkaa

Pyrkimykset ohittaa järjestelmäpolitiikka näyttävät lohduttomilta. Näin on, vaikka tarkoitus voi olla hyvä. Myös Harkimoa ja Jungneria ja heidän apulaisiaan leimaavat tietty kodittomuus ja hämmentyneisyys. Kova kohtalo odottaa kaikkien muiden tavoin sinisiä ja Kansalaispuolueen aktiiveja.

Järjestelmäpolitiikalla on aina taipumus ajaa hyväosaisimpien asioita ja etuja, sillä heidät nähdään taloudellisesti tuottavina ja järjestelmäpolitiikan itsensä kannalta tärkeinä toimijoina. Koska järjestelmäpolitiikka tukee hyväosaisia, se vahvistaa järjestelmän uskollisten pelureiden luottamusta ja poliittista aktiivisuutta ja syventää järjestelmäpolitiikan ulkopuolelle ajautuneiden ahdinkoa. Myös vuorovaikutusteorioista väitelleenä tiedän, ettei kuvaa saa kauniimmaksi teorioinnilla politiikan interaktiivisesta olemuksesta.

Pelastusta ei ole kuin niissä ryhmissä, jotka järjestelmäpoliitikassa ovat *vähiten huonoja*, joten kansanvallan ja kansallisen kokonaisedun kannattajien on loogista kanavoida äänensä aina sille puolueelle, joka eduskuntapuolueiden keskuudessa näyttää olevan tappiolla. Esimerkiksi nyt Perussuomalaisille. Puoluekentän pirstaloituminen ei ole hyväksi myöskään politiikan toimivuuden kannalta.

Syrjäytetyiksi itsensä kokeneiden ihmisten hakeutuminen vaihtoehtomediaan ei sekään ole ongelma vaan oire, jota järjestelmäpolitiikan piirissä ei ole ymmärretty. Asian parempi huomioon ottaminen voisi johdattaa käsittämään, miksi myös vaihtoehtomedia on olemassa ja miksi sanankäyttö on pahoin tulehtunut Suomessa ja muuallakin Euroopassa.

Tiistaina 24. huhtikuuta 2018

MITEN SUOMALAISET SAADAAN LISÄÄNTYMÄÄN?

Kommentoin maassamme käynnistynyttä keskustelua suomalaisten heikosta väestönkasvusta muutaman päivän takaisessa kirjoituksessani todeten lisääntymisen olevan hyvin ideologinen asia. Maahanmuuttajien runsaaseen lisääntymiseen liittyvä etnonationalismi ansaitsee mielestäni arvostelua, sillä maahanmuuton kautta ei tehdä pelkästään työpolitiikkaa vaan *valloitus- ja väestöpolitiikkaa*, johon liittyvät virheet ovat peruuttamattomia. Mutta miten saataisiin *suomalaiset* lisääntymään, mikäli sitä pidetään poliittisena toiveena? Katsotaanpa ensin ydinongelmaa.

Lisääntymistä tapahtuu yleensä heteroseksuaalisessa kanssakäymisessä, jota edeltää kumppaninvalinta. Koska naiset pariutuvat hypergamisesti ylöspäin, eli valitsevat kumppaneikseen itseään paremmin toimeentulevia miehiä, on parinmuodostukselle selvä este, kun hyvin toimeentulevia miehiä ei ole pariutumismarkkinoilla riittävästi.

Niinpä lisääntyminen liittyy sukupuolten toimeentuloon (mikä käydyssä keskustelussa ilmeni myös pikaisena siirtymisenä miesten aseman tarkastelemiseen). Koska naiset määrittelevät vaihtoarvonsa seksuaalisilla markkinoilla miehiä korkeammaksi, miehet kompensoivat tilannetta elättämällä perhettä ja naiskumppaniaan.

Tilanne, jossa nainen ylläpitäisi miestä taaten miehen toimeentulon, on naisten mielestä yleensä mahdoton ja johtaisi syytöksiin miesten harjoittamasta riistosta tai hyväksikäytöstä. Mieluummin naiset antautuvat paremmin palkattujen ja toimeentulevien miestensä ylläpidettäviksi ja rahoitettaviksi, vaikkakin valitellen samalla miesten paremmista asemista ja palkoista sekä tasehäiriön korjaamiseen liittyvästä kaupankäynnistä, jonka tuloksena miesten on nähty ostavan tai omistavan naisia.

Asiat ovat kuitenkin kääntyneet nurin, kun hyvin palkattuja ja toimeentulevia miehiä ei ole enää tarpeeksi. Ongelmien ytimessä on siis miesten syrjäytyminen, kurjuus, heikko asema ja huono toimeentulo. Tämä on ongelman ilmenemismuoto, mutta ei selitys tai syy. Syy on miehiin kohdistuvissa vaatimuksissa, joiden vuoksi he eivät kykene ylläpitämään perheitä tai koe kiinnostusta koko asiaa kohtaan.

Lisääntymiseen liittyvänä pääongelmana eivät ole myöskään ihmisrotujen *väliset* erot keskimääräisessä älykkyydessä, vaan se, että kaikkien rotujen *sisällä* näyttävät lisääntyvän etupäässä ne yksilöt, jotka eivät ole kaikkein älykkäimpiä.[174] Tällöin keskimääräinen älykkyys on vaarassa pudota kaikkien rotujen piirissä. Ongelma on älykkäiden ja uralla olevien naisten kieltäytyminen lastenhankinnasta sekä euripidisen, nekroidisen että mongoloidisen väestön keskuudessa.

Mitä siis tehdä? Vastaus: miesten asemaa pitäisi parantaa, ja pitäisi karsia myös miehiin kohdistuvaa syrjintää, jotta ei kävisi niin kuin Torontossa, jossa eräs beta-uros ajoi muslimien tunnetuksi tekemää menetelmää käyttäen kymmenen ihmistä kuoliaaksi.[175] CBC-News arveli, että kyseessä voisi olla tekijän pettymys häntä hyljeksineisiin naisiin tai kosto menestyville miehille.[176] Jos epäilyt osoittautuvat tosiksi, se paljastaa, miten julmaa naisten vallankäyttö on ja kuinka myös jihadistit tarjoavat metodeja katkeroituneiden käsiin. Miesten aseman parantaminen voisi tapahtua Suomessa esimerkiksi seuraavasti.

1. Yhteiskunnan tukia tulisi siirtää feministisestä naisten etujen edistämisestä miesten aseman parantamiseen työelämässä ja koko yhteiskunnassa.

2. Lukioihin, korkeakoulutukseen ja yliopistokoulutukseen tulisi taata 50 prosentin vähimmäiskiintiöt miehille.

3. Kouluhin ja muihin oppilaitoksiin pitäisi saada opettajiksi yhtä paljon miehiä kuin naisia.

4. Miehisiä toimintamuotoja ja käytäntöjä, kuten autoilua, urheilua, reippautta, sananvapautta, sotilaallisuutta ja huumoristisuutta tulisi edistää yhteiskunnassa.

5. Pitäisi lopettaa miesten henkinen syyllistäminen ja painostus, kuten nalkutus ja nälviminen.

6. Seksuaalisen aloitteellisuuden kriminalisoinnit, kuten ”ahdistelu” ja ”avioliitossa tapahtuva raiskaus”, pitäisi poistaa laista, eikä lakiin tulisi sisällyttää lievennyksiä väkisinmakauksen tunnusmerkistön laajentamiseksi tai kriteerien täyttymisen madaltamiseksi, esimerkiksi ”suostumuksen puuttumista”.

7. Ei pitäisi ohjata ihmisiä seksuaalisuuskielteisyyteen, seksin vastaisuuteen eikä aseksuaalisuuteen, kuten Helsingin Sanomissa, vaan olisi lopetettava seksin vaarallistaminen ja siihen liittyvä pihtauspolitiikka.

8. Seksin vastaisen propagandan esittämistä, kuten ”Me toon” kaltaisten hankkeiden esittäminen, pitäisi rajoittaa vihapuheeksi määriteltynä, ja baarien nurkissa pipo silmillään kaljaa juovia *cuck*-miehiä pitäisi kannustaa luopumaan mekkoeinariudesta.

9. Myös suomalaisten homojen ja lesbojen lastenhankintaan tulisi kannustaa (biologinen isyys ja äitiys säilyttäen).

10. Aborttioikeutta tulisi tiukentaa, sillä Suomessa teurastetaan nykyisin noin 10 000 sikiötä vuodessa (määrä, joka puuttuu väestöpyramidista), ja koska aborttien saatavuuden vaikeuttaminen ohjaisi myös vastuullisempaan seksuaalikäyttäytymiseen.

11. Koska pakolaisina ja turvapaikanhakijoina tulleet ovat olleet valtaosin miehiä, pitäisi sukupuolirakennettamme vääristävä maahanmuutto lopettaa, jotta heteromiesten kiristyvä kilpailu naisista ei huonontaisi miesten asemaa nykyistä enempää.

12. Islamin käytännöistä voitaisiin ottaa länsimaissa myös oppia siinä suhteessa, että islam antaa miehille enemmän arvostusta ja turvaa sitä kautta väestönkasvun, tosin vain muslimiyhteisön sisällä.

Torstaina 26. huhtikuuta 2018

KUINKA PERUSSUOMALAISTEN HYVÄT HANKKEET MUILUTETAAN?

Kun Perussuomalaisten varapuheenjohtaja Laura Huhtasaari vaati eduskuntaryhmänsä kanssa burkakieltoa pikkutytöille,[177] sivistysvaliokunnan puheenjohtaja Tuomo Puumala (kesk.) teki kaikkensa torjuakseen hankkeen, joka ei hänen mielestään ole ”millään tavalla tarpeellinen” eikä valiokunnassa olisi ”aikaakaan perussuomalaisten aloitteelle”.

Näin siitä huolimatta, että moinen kielto on ollut mahdollista ja syytäkin laittaa voimaan Alankomaiden, Belgian, Itävallan ja Ranskan tapaisissa maissa, joissa islamisoituminen on pitkällä ja muslimien vaikutusvalta suuri. Tällä tavoin kamppaillaan esimerkiksi sitä vastaan, että Belgiassa Islam-puolue on asettanut tavoitteekseen tehdä Belgiasta islamilaisen valtion vuoteen 2030 mennessä.[178]

Vähemmistöpoliitikassa on kolme tietä: assimiloiva (eli yhdenmukaistava), integroiva (eli sopeuttava) ja eriyttävä politiikka.

Sekä assimiloivassa, integroivassa että eriyttävässä politiikassa on myönteiset ja kielteiset puolensa jokaisessa. Valtakulttuureihin samastuminen saattaa helpottaa elämää, mutta epäonnistuessaan, eli jakaessaan ihmisiä onnistuneisiin ja epäonnistuneisiin, se sisältää suuren syrjäytymisriskin, aivan kuten eriyttämisen tuloksena oleva omalle saarelleen linnoittautuminenkin.

Omaa kulttuuria korostavan eriytymisen subjektiivisena etuna voidaan pitää yksilöiden itsemääräämisoikeuden vahvistumista, mutta heikkoutena ovat arkitodellisuudesta vieraantuminen ja mahdollisuus ajautua tai itse asettua yhteiskunnan ulkopuolelle. Niin on käymässä muslimien Eurooppaan perustamissa mikrovaltioissa.[179]

Miten sitten on tässä tapauksessa? Voidaanko neitien burkapakkoa perustella heidän itsemääräämisoikeudellaan, joka johtaa helposti ristiriitaan yhteiskuntaan sopeuttamisen kanssa? Sekä pedagogisesti, filosofisesti että arkijärjellä ajatellen vastaus on: ”ei voida”.

Burkapakko on lapsille ja nuorille asetettava sosiaalinen stigma ja velvoite, joka eriyttää heitä omasta lasten viiteryhmästään, ja lapset ovat usein erilaisuutta kohtaan julmia. Niinpä tällaista stigmatisaatiota ei tule tavoitteellisesti tuottaa eikä sallia varsinkaan, kun se on heille ulkoapäin asetettu vaatimus eikä oma valinta.

On ihmeteltävää, miksi poliittinen vihervasemmisto ei ole nyt huutamassa muslimien burkapakon olevan ”vihapuhetta”, joka leimaa, maalittaa ja uhriuttaa kohteensa. Sen sijaan vihervasemmisto vastustaa *perussuomalaisten* hyvää hanketta vain siksi, että sen takana on perussuomalainen puolue.

Aivan samalla tavalla kävi 2015, kun perussuomalaisten Nuutti Hyttinen esitti Helsingin valtuustossa, että Tom of Finlandille pystytettäisiin patsas sananvapauden aukiolle keskustakirjasto Oodin eteen. Vihervasemmisto aloitti hanketta vastaan vyörytyksen vain siksi, että sen teki perussuomalainen edustaja ja vaikka vihervasemmisto perinteisesti on markkinoinut itseään homojen asioiden ajajana Suomessa.

Yle iloitsi tuolloin, että Touko Laaksonen ei saa patsasta Helsingin keskustaan,[180] ja Helsingin Sanomat julkaisi aloitteen tehneestä KTM ja OTK Hyttisestä kiroilevan jutun Nyt-liitteessään.[181] Valtamedia meni vihervasemmiston ja porvaripuolueiden puolelle sekä aloitti henkilökohtaisen lokaamisen, kun ei muuta osannut, ja kaikki vain siksi, että ehdotuksen teki perussuomalainen taho. Tätä osoittaa myös Paavo Arhinmäen (vas.) pidättäytyminen äänestämästä ”kyllä” tai ”ei” ja hänen kannanottonsa, että ”aloite oli tehty vääristä motiiveista”.[182] – Kuinka tekopyhä saa olla?

Mielestäni Tom of Finlandin patsas keskeisellä paikalla toimisi oikein hyvin sananvapauden argumenttina ja mittaisi myös muslimiväestön ja muiden kiihkouskovaisten suvaitsevuutta ja sietokykyä. Aivan surkea oli Seppo Kanervan (sin.) homolehteenkin tiensä löytänyt kannanotto, että patsas ”antaisi vääränlaisia vaikutteita lapsille” ja Ritva Viljasen (sd.) intopinkeä näkemys, että ”Helsinki ei kustanna henkilömuistomerkkejä”.[183]

Mitä lastensuojelua se sellainen on, että alle kouluikäiset hunnutetaan päätä myöten penskoina? Ja onhan Helsinki perustanut kokonaisia puistoja tietyille henkilöille, kuten V. I. Leninille ja Tarja Haloselle, vaikka ”henkilöpalvonta” ei tietenkään sisälly Sosialistiseen Internationaaliin edelleenkin kuuluvaan SDP:hen, joka pystyttää rauhanpatsaita vain ihmistä isommille aatteille.

Otan vielä kolmannen esimerkin Perussuomalaisten tekemästä hyvästä hankkeesta, jota haudataan kilpailevien puolueiden ja median harmonisella yhteistyöllä. Samalla kun Turussa istuttiin kurjaa ja pitkään jatkuvaa terrorismioikeudenkäyntiä, Perussuomalaisten puheenjohtaja Jussi Halla-

aho esitti, että teko olisi voitu estää, mikäli syytteessä oleva Abderrahman Bouanane olisi otettu säilöön kielteisen turvapaikkapäätöksen jälkeen.[184] Kansanedustaja Sami Savio (ps.) vaati säilöönottoa myös eduskunnan kyselytunnilla, ja Perussuomalaisten eduskuntaryhmä on jättänyt lakialoitteen käännytettäviksi määrättyjen säilöön ottamiseksi turvallisuussyistä.

Asiahan on niin, että sisäministerien Orpo, Risikko ja Mykkänen (kaikki kokoomuslaisia) olisi alun perin pitänyt kokonaan estää laittomien pyrkijöiden maahantulo. Heidän voidaan katsoa nyt olevan kausaalisessa vastuussa maahanmuuttajien täällä tekemistä rikoksista.

Mitä vastaa Kai Mykkänen? Samalla kun Ranska laajentaa laittomien maahanmuuttajien talteenottoa, Mykkänen vähättelee ongelmaa ja kääntää huomiota toiseen suuntaan väittäen, että ”yleisin syy terrorismin juuriin Suomessa on nimenomaan äärioikeistolainen liikehdintä ja kotimainen syrjäytyminen”.[185] – Mikä vale sisäministeriltä!

Europolin tilastot osoittavat, että äärioikeistolaiksi sanottujen rikollisuus muodostaa vain murto-osan siitä väkivaltarikollisuudesta, jota *äärivasemmisto* harjoittaa Euroopan unionissa.[186] Iltalehti puolestaan raportoi äskettäin, että tammikuuhun 2018 mennessä oli terrorismiin liittyviä henkilöitä vankiloissa yhteensä 112. Näistä 76 liittyi radikaaliin islamismiin, 28 äärioikeistoon ja kahdeksan johonkin muuhun aatteeseen.[187] Näiden numeroiden valossa Mykkänen ei ole tehtäviensä tasalla.

Tänne on hyökätty, eivätkä tulijat suostu poistumaan. Mykkänen tunnustaakin Uuden Suomen jutussa, että vastaanottokeskuksissa on tällä hetkellä ”noin 10 000 kielteisen päätöksen saanutta henkilöä, joista noin 95 prosenttia on valittanut tai jättänyt uusintahakemuksen”.[188]

Oikeassa Mykkänen on vain toteamuksessaan, että säilöön ottaminen olisi ”veronmaksajien rahan tuhlausta”. Sitä se kyllä on, ja syy on kokoomuslaisten sisäministerien, jotka ovat tehneet virheen päästäessään maahan kymmeniä tuhansia laittomia tulijoita. Syy verovarojen tuhlaukseen on heidän itsensä.

Lähteet

Europol, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2011*. The Hague: European Police Office, 2011.

---, *European Union Terrorism Situation and Trend Report 2017*. The Hague: European Union Agency for Law Enforcement Cooperation, 2017.

Maanantaina 30. huhtikuuta 2018

VIRKAVALLAN KORRUPTOITUNEISUUDESTA

Poliisin arvostelemista voidaan pitää merkkinä herravihasta, rikollisten luontaisesta vastenmielisyydestä kaikkea laillisuutta kohtaan, vihervasemmiston luokkastrategisesta kaunasta esivaltaa vastaan, läpikäymättömästä oidipuskompleksista, murrosikäisten kiukuttelusta tai – kuten tavallista – kaikista niistä yhtä aikaa. Poliisin ja oikeusviranomaisten toiminta on nyt saanut farssimaisia piirteitä, joiden vuoksi myöskään niiden arvostelemista ei voida pitää enää vain symbolisena.

Huvittavana näyttönä eräs TV-kanava toi ruutuun rikosdraaman nimeltä ”Keisari Aarnio”, joka kertoo poliisijohtajan lipsahtamisesta lain laveammalle puolelle: huumerikoksesta syytetyn penkille. Samaan vyyhtiin on liitetty valtakunnansyyttäjänviraston päätöksellä myös syytteet poliisin kolmea muuta päällikköä vastaan.[189]

Olisi kuitenkin yksinkertaistavaa kiinnittää huomiota vain muutamaan henkilöön tai sättiä kenenkään tekemisiä mikkihiirimäisen tarkkailumentaliteetin mukaisesti. Pieniä palohälyttimiä tässä kavallusten kansanhuveista koostuvassa mediatodellisuudessa riittää muutenkin.

Luottamuksen katoaminen viranomaistoiminnalta ei ole irrallinen tapahtuma, vaan sillä on *causa primansa* ilmiössä, jota sanotaan *elitisoitumiseksi*. Kun viranomaiset alkavat toimia omavaltaisesti ja korruptoituvat moraalisesti, se kertoo viranomaisten etääntymisestä kansasta ja yhteiskunnasta omaksi huvitteluhegemoniseksi kerhokseen, jossa rikolliset viettävät aikaa mässäyksissä yhdessä poliittisten johtajien tai virkamiesliiderien kanssa sekä juuriharjaavat pois toistensa selkään kertyneet synnit.

Nykyisessä postgöbbelsiläisessä mediatodellisuudessa ei ole liioiteltua viitata propagandaministerin välinpitämättömään toteamukseen uransa loppupuolelta: ”Jäämme historiaan joko kaikkien aikojen suurimpina rikollisina tai suurimpina sankareina.” Viranomaisvalta on nykyisinkin politisoitunut, mutta tuohon ajankohtaan verrattuna käänteisellä tavalla.

Ylimmistä virkamiehistä ja heihin verrattavista vallankäyttäjistä, kuten oikeuskansleri, eduskunnan oikeusasiamies, yliopistojen professorit ja erilaiset valtuutetut, on tullut poliittisia viranomaisia, jotka ratkaisevat, kuinka lakia sovelletaan ja miten hallituksen politiikkaa käytännössä pitää toteuttaa. Juuri tämä on näkynyt myös poliisin politisoitumisena.

Siitä saimme hiljattain esimerkin, kun Yleisradio kertoi jutussa ”Helsingin uusi nettipoliisi käy valeuutisten kimppuun”,[190] että poliisi lisää Internetin tarkkailua ja läsnäoloa sosiaalisessa mediassa. Tehtävään oli nimitetty ylikonstaapeli Teemu Hokkanen. Se, minkä Yle jätti kertomatta, oli, että uudeksi sähköpaimeneksi nettiin nimitetty Hokkanen onkin Vih-

reän liiton jäsen ja espoolainen kuntapoliitikko.[191] Hän oli siis niin sanottu polpo: poliittinen poliisi. Suomen hallintolain 6 §:ssä puolestaan sanotaan näin:

> Viranomaisen on kohdeltava hallinnossa asioivia tasapuolisesti sekä käytettävä toimivaltaansa yksinomaan lain mukaan hyväksyttäviin tarkoituksiin. Viranomaisen toimien on oltava *puolueettomia* ja oikeassa suhteessa tavoiteltuun päämäärään nähden. Niiden on suojattava oikeusjärjestyksen perusteella oikeutettuja odotuksia.

Koska viranomainen oli sitoutunut netissä vellovan kiistelyn erääseen ääriainekseen, eli vihreisiin, jotka käyvät ideologista sotaa suomalaista Suomea puolustavia perussuomalaisia ja muita kansallista etua suojelevia ihmisiä vastaan, hänellä oli motiivi osallistua keskusteluun kiistojen *osapuolena* eikä niitä ulkoapäin tarkastelevana virkamiehenä. Niinpä hän oli puoluekantaisuutensa vuoksi esteellinen toimimaan tehtävässä, jossa tarkastellaan kansalaisten mielipiteitä ja sanankäyttöä.

Huvittavaa on, että erilaisten jääviyksien vuoksi hänet lopulta vedettiin pois tehtävästä, tosin sen ainoan pakotien kautta, joka orwellilaisessa byrokratiassa on mahdollinen, eli ylennyksen ja paremmin palkattuun tehtävään siirtämisen tuloksena. Mutta ehti hän saamaan aikaan myös tuloksia, joista yksi on vihapuhepoliisi Keijo Kaarisateen oma-aloitteinen sipsuttelu eläkkeelle, mikä puolestaan todistaa parodiapoliisin jatkuvasta tarpeellisuudesta.

On täysin vääristynyttä, että viranomaisvalta pyrkii eliminoimaan kansalaisten poliittisia mielipiteitä ja estämään niiden välittymistä tarkkailu- ja rankaisutoimin. Nyt ei ole kyse vain siitä, nauttiiko poliisi-instituutio ”luottamusta” vai ei. Tällä menolla se ei tietenkään nauti myöskään luottamusta. Kyse on kuitenkin enemmästä.

Kysymys on siitä, että yhteiskunnallinen totuus on tuomittu katoamaan, mikäli totuuden tavoittelua varjostaa rangaistusten uhka. – Ajatelkaa: heillä ovat aseet, syyttäjät, käsiraudat, pakkotoimet, pippurisumutteet ja kaikki! Kansalaismielipiteiden ja sananvapauden kuohiminen on siis *moraalitonta*, eikä sitä voida perustella rikkomatta yleisiä ihmisoikeuksia ja muuttamatta maatamme henkiseksi Pohjois-Koreaksi. Samalla poliisi itse menettää ainoan vaikuttavan toimintaresurssinsa, eli kunnioituksen ja arvovallan.

Poliisin toimintaan liittyvä kritiikkini ei ole henkilökohtaista vaan periaatteellista. Vikaa on poliittisessa valtiovallassa, joka on siirtänyt viranomaisille poliittisia tehtäviä. Ongelman toinen aste on, että poliittiselle hegemonialle kuuliainen virkamiesjohto on politisoinut toimeenpanovallan omalla korruptoituneisuudellaan: mukautumalla ja sopeutumalla poliitikkojen käsikassaraksi. Kyse on korruption vaikuttavimmasta muodosta: sosiaalisesta korruptiosta.

Kukaan tuskin osaisi epäillä – kansainväliset korruption tutkijat mukaan lukien – Suomea laaja-alaisesta moraalin mädäntymisestä, sillä Suomea on totuttu pitämään eräänä vähiten korruptoituneena maana. Tosiasiassa vaikutelma johtuu korruption hakeutumisesta *näkymättömiin* muotoihin. Suomessa ei livautella setelitukkoja Italian ja Japanin tapaan, vaan Suomessa maksu hoidetaan tehtävänimityksinä, joiden tuloksina virkamiehet tekevät lahjojiensa toivomia päätöksiä *ilman* painostusta.

Tässä korruptiossa on mukana myös valtamedia, joka ”sananvastuuseen” ja ”vastuuvalheisiin” vedoten tekee ”yhteiskuntavastuullista” journalistiikkaa, ja sanat asetellaan seurausvaikutusten arvioinnista päin eikä todellisuuden itsensä ohjaamina. Kuvasta ei saa kuitenkaan kauniimpaa kuin on malli, mikä näkyy kansalaisten reagointina tendenssijournalismia vastaan. Valaisevan esimerkin virkamiesjohdon moraalikadosta tarjosi myös valtakunnansyyttäjä Matti Nissinen, joka lähestyi ihmisiä rasismisyytteillä ja halusi laittaa toisinajattelijat linnaan, mutta päätyi itse keskusrikospoliisin tutkinnan ja oikeuden tuomion kohteeksi osoitettuaan oman korruptoituneisuutensa.[192]

Mitä edellä viitatuista tapauksista voidaan sitten päätellä? Korruption syy on EU-eliitin johtamassa vasemmistolaisessa ja internationalistis-globalistisessa kulttuurihegemoniassa, jonka tuloksena vasemmisto ja talousliberaali oikeisto paiskaavat kättä perinteisen länsimaalaisen työläisväestön ja kansallisen edun ohi. Niinpä kyseisestä globalismin ja lokalismin välisestä sapelinkalistelusta on tullut uusi luokkajako. Sen moraalia rapauttavat vaikutukset eivät lopu ennen kuin kyseinen internationalistinen ideologia ja sen tuella pönkitetty pakkovaltainen ja kansainvälinen päällysrakenne murtuvat, kumotaan tai kaatuu.

Kyse ei ole ainoastaan valtion ja ylikansallisen vallankäytön tilasta vaan myös länsimaisten *valtauskontojen* rappeutumisesta kyvyttömiksi siihen henkisesti välttämättömän vastustuskyvyn ylläpitoon, joka yleensä on ehtona kaikkien metafyysisten aatejärjestelmien jatkuvuudelle.

Eliitin rappiosta ja rappion elitisoituneisuudesta kristillisen kirkon piirissä kirjoitin jo edellä. Myös se on merkki henkisestä rapautumisesta, jota jälkimarxilainen sosiaalitiede on saarnannut postmodernia hajoamisen estetiikkaa ihannoidessaan.

Tiistaina 1. toukokuuta 2018

TAISTOLAISLAULUJEN PARODIOINTI ON SAANUT TODEN SÄVYN

Monet muistavat vuosituhannen vaihteesta poliittisen pop-yhtyeen Ultra Bran, joka perustettiin Suomen Demokraattisen Nuorisoliiton (nykyisen Vasemmistonuorten) laulukilpailua varten ja joka toimi vuosien 1994 ja 2001 välillä. Yhtye teki ja esitti 1960- ja 1970-luvun protestilauluja ja vallankumousiskelmiä retrospektiivisesti toistavia kommunistiveisuja aikana, jolloin uustaistolaisuus teki vasta tuloaan monikulttuuri-ideologian kaavussa.

MTV3 on esittänyt Ultra Bran viime joulukuisen konsertin useaan kertaan, viimeksi Vapun päivänä. Hartwall Arenan kolmeen kertaan täyttäneissä tilaisuuksissa tunnelma oli mahtava. TV-ruudussa välähdelleestä konserttiyleisöstä päätellen useimmat pääsylipun maksaneet olivat vihervasemmistolaisessa kuplassa eläviä haavemaailmojen ja nostalgiatunnelmien asukkeja.

Mitä merkitystä bändin paluusuosiolla sitten oikein on? Vielä 1990-luvulla kommunismin muistot ja universalismin uhat tuntuivat taakse jääneeltä ajalta niin, että vallankumouslaulujen parodioista saattoi porvarikin pitää. Sanoituksista oli vaikea erottaa, kaivattiinko niissä takaisin kommunismin aikakaudelle vai kritisoitiinko niissä sosialistista systeemiä. Muutamat sanoitukset perustuivat elintarvikekorttinsa menettäneen neuvostolyyrikko Anna Ahmatovan runoihin.

Ultra Bran ajatusmaailma oli joka tapauksessa itään päin kallellaan. Se ei vaikeuttanut yhtyeen kohoamista iskelmälistoille, sillä jään sulaminen suurvaltapolitiikasta oli sallinut monen ”nähdä Kölnin tuomiokirkon”. EU-Suomessa tuntui turvalliselta kuunnella vallankumouslauluja vain pahana muistona menneestä, sillä mehän kuuluimme Länteen.

Kaupunki, jossa ”lilliputti-ihmisten jono kiemurtelee kohti mausoleumia” ja ”joka syli avoinna seisoi kaikkien kansojen tulla” (”Moskova”) tuo kuitenkin minulle mieleen viljavana elonvainiona lainehtivan paratiisin, jossa Moskvitsh-autot liikkuivat harvakseltaan ylileveillä prospekteilla ja joka lähetti Laika-koiran avaruuteen ilman paluulippua.

Muutamat arvostelukyvyttömät tai puhtaasti tuhoamisvimmaiset ja luokkastrategista vihaa pursuilevat tahot halusivat kyseisen yhteiskuntajärjestelmän myös Suomeen. Siksi oli perverssiä kokea minkäänlaista nostalgiaa saati hukuttaa heidän poliittisia erehdyksiään parodian kaapuun myöskään vapautuneella 1990-luvulla. Kommunismia kohtaan tunnettu leikkisyys jääkin arvoitukseksi, ellei huomata, että aatteen nauttima eri-

tyisoikeus (verrattuna muita totalitarismeja kohtaan osoitettuun tuomiomieleen) perustuu kommunismin *nykyiseen* kannatukseen ja piilosuosioon.

Juuri siitä on kyse Ultra Bran kesäkeikkailussa ja paluussa myös Ruisrockin esiintymislavalle. Yhtyeen nykyinen kuulija, joka useimmiten on keski-ikäinen nainen ja bändin entinen teinifani, ottaa itkusta kiittäen (”Itket ja kuuntelet”) vastaan laulujen monikulttuurisen ilosanoman aivan niin kuin herättäjäkokouksen osallistuja tiedon pelastuksesta. Uusvasemmistolainen innostus on saanut ironian hymyn väistymään, sosialistinen vallankumouksen pilke on jälleen yleisön silmissä, ja lauluissa kaikuu kommunistinen tosikkomaisuus. Koston siemen itää, luokkakatkeruus on voimissaan, ja pitkä kaunaisuus elää.

Se, mikä ennen oli harmitonta parodiaa, on jälleen totisinta totta, sillä taistolaisuus on tullut takaisin ja läpäisee yhteiskuntaamme monikulttuuri-ideologiana, joka puolestaan ilmenee virkakoneistoa syövyttävänä Demla-juridiikkana ja maahanmuuttoa vaativina mielenosoituksina ja jonka takuumiehiksi myös monet liberaalit porvarit ovat menneet. Aikaamme leimaa jälleen myös affektiivisten ja performatiivisten asenteiden nostaminen järkiperäisten lähestymistapojen ohi.

Omaa tosikkomaisuuttaniko? En usko. Nykyisessä vasemmistolaisessa mediassa esitettyinä nuo televisiossa pyöritetyt vappulaulut eivät enää kuulosta *parodisilta*, kuten vielä ilmestymisajankohtanaan 1990-luvulla. Yhteiskunnassamme vallitseva uustaistolaisuus on tehnyt niistä itsestään *todellisia* poliittisen sanoman kantajia. Niiden kautta haetaan jälleen ponnahduslautaa vasemmistolaisen maailmankuvan poliittiselle suosiolle, kuten 1960-luvulla. Viihteellisyydellä haetaan lisää kannatuspohjaa nykynuorten sukupolvelta.

Mikroilmeistä päätellen laulujen esittäjillä oli tosin paikka paikoin vaikea artikuloida muutamien veisujen sanoituksiin liittyviä näkökantoja. Romantiikalla marinoidut laulut pois lukien on varmaankin haastavaa päästellä suustaan sellaisia lapsellisuuksia, joita muutamiin politisoituneimpiin sanoituksiin liittyy. Esimerkiksi käyköön ”Laulu marsalkka Mannerheimista”.

Ultra Bran pysyvintä antia on Helsingin apulaispormestariksi edennyt pääsanoittaja Anni Sinnemäki, jonka juuret ovat taistolaiskodissa mutta erään isovanhempansa kautta myös pappisperheessä, Lapuanliikkeessä ja Isänmaallisessa kansanliikkeessä. Huvittava dialektinen ristiriita, paradoksaalinen yksityiskohta ja protestihenkisyyden ilmentymä siinäkin – joka tapauksessa eräs merkki siitä, kuinka pitkälle pelkällä populismilla pääsee, kunhan värjää punaiset aatteensa vihreiksi.

Ultra Bran suosiolla ei olisi sinänsä mitään merkitystä, mutta se osoittaa jotakin olennaista yhteiskuntamme muuttumisesta. Tapaus houkuttelee vertailuihin, jotka ovat myös tutkimuksellisesti tärkeitä, sillä vertailujen kautta paljastuu, miten asiat ovat.

Entäpä, jos jokin taho päättäisi järjestää retrospektiivisen konsertin, jossa esitettäisiin Lapuanliikkeen, Isänmaallisen kansanliikkeen tai Akateemisen Karjalaseuran lauluja? Mitä, jos jossain hoilattaisiin Vöyrin marssia tai vaikkapa Horst Wessel -liediä suomeksi sanoitettuna?

Uskoisin, että kyseiselle konsertille voisi olla kysyntää. Mutta miten on tapahtuman järjestämisen laita? Kuinka hirveän vyörytyksen punavihreä vasemmisto aloittaisikaan vedotakseen jokaiseen konserttien pitopaikkaan tapahtuman kieltämiseksi? Tapahtuman kanssa tekemisissä olevia ihmisiä potkittaisiin irti työpaikoistaan, ja heitä julistettaisiin toimintakieltoon ja boikottiin.

Helsingin Sanomat, Yleisradio, Nelonen ja MTV3 eivät suinkaan sisällyttäisi konserttia ohjelmistoonsa, eivät toisi paikalle miljoonien arvosta lähetyskalustoa eivätkä kierrättäisi esitystä televisiossa. Sen sijaan ne käyttäisivät tapahtumaa esimerkkitapauksena äärioikeistolaisuudesta, natsismista ja fasismista ja laittaisivat järjestäjät elinkautiseen esityskieltoon kanavillaan ja kaikkialla.

Näinhän kävikin, kun äärivasemmistolainen Varisverkosto aloitti vyörytyksen muutamia heavy metallia soittavia esiintyjiä vastaan Helsingissä 2015.[193] Niin on käynyt myös myöhemmin, kun ihmisparkoja on sanottu irti töistään ”väärän” musiikkimaun takia. Onneksi nyt saamme potea nostalgiaa kommunismin romahtamisen vuoksi menetetystä ”tulevaisuuden toivosta”.

Torstaina 3. toukokuuta 2018

YHTEISÖNORMEISTA, YRITYSPERIAATTEISTA, AGENDAJOURNALISMISTA JA TENDENSSITUTKIMUKSESTA

”Sananvapauden päivä – Ei syytä juhlaan”, totesin jo viime vuonna, kun Euroopan unioni aloitti sodan sananvapautta vastaan pakottamalla Internet-jättiläiset yhteistoimintaan kanssaan.[194] Tilanne huononee nopeasti, sillä sensuurin vuoksi ei valtamedian ja sosiaalisen median ylläpitäjien väärinkäytöksiäkään voida enää raportoida.

Oikean Median Jukka Rahkonen kirjoitti hetki sitten, että Microsoftin selain pyrkii estämään pääsyn lehden sivustolle ja koettaa siten vaikuttaa valtioiden sisäpolitiikkaan.[195] Dosentti Arto Luukkanen puolestaan tilitti kaiken olennaisen siitä, miten sananvapaus on sammunut Saksassa maan hallituksen säädettyä hurjalla sakonuhalla tehostetun sensuurilain, jolla juridinen vastuu siirrettiin (ja riistettiin) tekijältä julkaisijalle. Sillä myös loukataan ihmisten perusoikeutta vapaaseen mielipiteiden ilmaisuun.[196]

Eräissä kansalliselta identiteetiltään terveissä EU-maissa Facebookin harjoittamaa sensuuria vastaan on kuitenkin herätty jopa valtiollisella tasolla. Esimerkiksi Puolan hallitus on ministeri Marek Zagórskin johdolla

perustamassa työryhmää valvomaan, ettei Mark Zuckerbergin monopoli poistele sosiaalista mediaa käyttävien oikeistolaisten tilejä, kuten on päässyt käymään.[197].

Sananvapauden vastainen ajojahti ei kuitenkaan rajoitu vain sosiaalista mediaa koskevien ”puhenormien” (*speech codes*) piiriin vaan laajenee kaikkialle yhteiskuntaan. ”Vihapuheeksi” (*hate speech*) leimaaminen on kirves, joka on tuotu tiedon puun juurelle, yliopistoihin. Nykyisin on yleistynyt käytäntö, että kaikki informaatioalan organisaatiot määrittelevät itselleen erilaisia ”yhteisönormeja”, ”yritysperiaatteita”, tendenssejä ja agendoja.

On olemassa monikulttuurinen kirjasto, kulttuurista moneutta tavoitteleva Yleisradio ja firmoja sekä yhdistyksiä, jotka julistavat edustavansa tiettyjen poliittisten näkemysten mukaisia ”arvoja”. Niiden sisällöt ovat tosin jääneet täysin määrittelemättä, ja siksi ne avaavat tien mielivaltaisiin tulkintoihin ja käytännön sovellutuksiin. Siten ei olekaan edustettu arvoja vaan on pönkitetty *ideologioita*.

Identiteettipolitiikat sensuurin välineinä

Valtamedia sensuroi nykyisin myös itseään ja heikentää omia toimintaehtojaan. Yksi kaikkien pöllämystyttävimpiä sensuurin merkkipaaluja oli lastenohjelma ”Herra Heinämäen” siirtäminen Ylen arkistoon vain siksi, että erään esiintyjän pitämä sulkapäähine oli loukannut jonkun päästään vinksahtaneen katsojan ”arvoja”. Yle jatkoi sensuroinnin selittelyään nettisivustonsa jutussa, jossa muuan näennäisasiantuntija puolusteli asiaa postmodernilla identiteettipolitiikalla.[198] Vähemmistöoikeuksien edustamisen sijaan identiteettipolitiikasta on tehty muita ihmisiä vastaan suunnattu hyökkäysase.

Jos sitten onkin niin, että joku ei pidä siitä, kun ei-saamelainen käyttää saamelaisten pyhäpukua, pitääkö pahastumiseen sisältyviin vaatimuksiin alistua? Entä pitääkö enemmistöjen asettua tukemaan vähemmistöjen sortomytologiaa, kun moinen suvaitsevuus voi myös vahvistaa vähemmistöjen vieraantumista muusta väestöstä?

Lapset ovat kai leikkineet inkkaria ajasta aikaan. Mikäli moinen nanoaggressio loukkaa jonkun hyvesignalointia harjoittavan yli-ihmisen identiteettipoliittista agendaa, täytyy moisella supereetikolla olla melkoisesti ohutta yläpilveä kallossaan. Erään ironisimmista kannanotoista esitti Yleisradion toimittaja Sanna Ukkola jo viime vuonna esiintymällä sulkapäähineessä ja taivastelemalla, että ”sulkapäähineen käyttö ei [...] ole enää mitään leikkiä, vaan silkkaa varkautta, kulttuurivarkautta”.[199]

Tapaus osoittaa suoraan identiteettipoliittiseen vyörytykseen. Nyt jopa saamelaisuutta koetetaan käyttää vasemmistolaisperäisen monikulttuuri-ideologian ajamiseen ja kansakuntamme yhteishengen pirstomiseen.

Kelluvat merkitsijät ja repressiivinen toleranssi

Yliopistot ja Suomen Akatemia puolestaan laativat tiedepoliittisia ”strategioita”, joihin liitetään esimerkiksi ’kansainvälisyys’ ja ’tasa-arvo’, vaikka tasa-arvon käsite on filosofisesti hullunkurinen. Koska arvon käsite on hierarkkinen (ilman eriarvoisuutta ei voitaisi tunnistaa mitään asioita muita arvokkaammiksi), vallitsisi tasa-arvon voimassa ollessa *yksiarvoisuus* eli totalitarismi.

Jo Friedrich Nietzsche katsoi, että tasa-arvo johtaa nihilismiin: arvojen mitätöimiseen. Kaiken moraalin edellytyksenä on ihmisten kyky ja velvollisuus tehdä arvovalintoja sekä taito pitää tiettyjä asioita muita arvokkaampina. Niinpä myös suvaitsevuuden *pitää* olla valikoivaa. Ilman sitä ei ole arvoja eikä etiikkaa lainkaan, sillä eettisyys edellyttää valitsemista hyvien ja huonojen asioiden välillä. Myös kantilaisesta näkökulmasta on vasemmistolaiseen ajatteluun tyypillisesti liittyvä tasa-arvon takominen pelkkää puoliksi oppineiden hölmöyttä.

Monikulttuurisuuden, tasa-arvon ja kansainvälisyyden käsitteistä on tehty Claude Lévi-Straussin tarkoittamia *kelluvia merkitsijöitä*, joita voidaan käyttää retorisina warrantteina eli näennäisoikeutuksina poliittisten ideologioiden edistämiseen. Pahimmillaan ne tarjoavat valtakirjan *repressiiviseen toleranssiin*, eli kantaväestöjä sortavaan sietokyvyn koetteluun, kun niitä käytetään avoimina valtakirjoina jonkin politiikan ajamiseen.

Esimerkiksi ”vihapuhetta” suitsimaan pyrkivä *suvaitseva* yhteiskunta ei ole missään tapauksessa *vapaa*, niin kuin usein väitetään. Tosiasiassa suvaitsevuudella marinoitu yhteiskunta on ankarasti *rajoitettu*, sillä suvaitsevuutta perättäessä muita ihmisiä lähestytään vaatimuslista kädessä: selitetään, mitä kaikkea teidän täytyy sietää ja mistä pitää luopua! Ne, jotka sanovat varmistavan suvaitsevuutemme, haluavat hinnaksi vapautemme.

Some-jätit myyvät sinut ja tukkivat suusi

Informaatioalojen lisäksi sananvapauden länkiin laitto näkyy tietenkin myös sosiaalisen median laareissa, kun EU velvoitti Internet-toimijat suitsimaan ihmisten puheita yksityisillä sopimuksilla ja Saksan valtio miljoonien eurojen sakon uhalla. Facebook, Google, Microsoft, Twitter ja monet muut pakottavat käyttäjänsä noudattamaan itse tekaisemiaan ja yksipuolisesti asettamiaan ”yhteisönormeja”, joista käyttäjät eivät ole voineet päättää saati että niistä olisi päätetty kansanvaltaisissa prosesseissa.

Samanaikaisesti ne myyvät oman tuotteensa (eli käyttäjänsä) asiakkailleen (eli mainostajilleen) heidän henkilötietojaan ja sosiaalisia suhteitaan myöten! Vihapuheiden vihapuhetta näyttää olevan kielteinen käyttäjä- tai

asiakaspalaute, joten some-jättiläiset tulevat tehneiksi niin kuin osuusliikkeen väki. Ne rakentavat itselleen todellista sossumediaa, ja tulos on ennen pitkää sen mukainen: nurkan takana odottava konkurssi.

Vaikka eräiden tutkimusten mukaan noin 67 prosenttia saksalaisista hyväksyykin Saksan hallituksen politiikan, nämä tulokset pitää nähdä kriittisesti. On helppoa kannattaa ”rasismin vähentämistä” ja ”liberaalia yhteiskuntaa” *yleisellä tasolla*, mutta millainen tulos saataisiinkaan, jos haastatelluille kerrottaisiin, että *käytännössä* hallituksen politiikka merkitsee suiden umpeen laastarointia ja sananvapauden pois korventamista?

Facebook sensuroi nyt viestejä Esseniin perustetussa hehtaarin kokoisessa deletointikeskuksessa, jossa puolen tuhatta orwellilaista Mr. Smithiä poistavat tietyt kannanotot ilman julkisia perusteluja, ilman oikeutusta, anonyymisti, ihmisoikeuksien vastaisesti ja ilman valitusmahdollisuutta.[200] Facebookin lisäksi myös Twitter piilovaimentaa viestejä *shadow*-sensuurilla, joka näyttää viestit lähettäjille mutta ei yleisöille ja uskottelee siten viestien menneen perille.[201] Käytäntö vastaa samaa kuin postiljoonit avaisivat postisi ja polttaisivat sen matkalla.

Sensuuri on tieteellisen ajattelun vastaista vihapuhetta

Pahinta on kuitenkin ”yhteisönormeiksi”, ”yritysperiaatteiksi” ja agendajournalismiksi sekä tendenssitutkimukseksi paketoitujen ideologioiden sisällyttäminen informaatiopalvelualoille, kuten kirjastoihin, kustantamoihin, kouluihin, valtamediaan ja yliopistoihin.

Ensin valitaan tyhjä lista, jonka otsikoksi laitetaan ”Yhteisönormimme” ja johon numeroidaan kymmenen kohtaa. Sitten pohditaan, mitä niihin laitetaan. Pantaisiinko ”monikulttuurisuus” vai ”kulttuurinen moneus”? Miten olisi ”kansainvälisyys”, ”tasa-arvo” tai ”maahanmuuton edistäminen”?

Tämä kaikki on väärin. Kyseistä listaa ei pitäisi alkuunkaan täyttää. Se pitäisi repiä ennen ensimmäistäkään sanaa.

Informaatioaloilla ei pidä edistää *mitään* tarkoitusperiä vaan välittää tietoa, peilata todellisuutta ja tavoitella totuutta. Sitä puolestaan edistävät rajoittamaton kriittisyys, epäily, sananvapaus ja avoin eripura, joita puolestaan ei tavoiteta millään etukäteen sovituilla agendoilla eikä strategioilla. Kuuliaisuus yhteisönormeille tuottaa kansalaisia, joilta puuttuvat itsenäisyys ja moraali, ja niiden paikalle syntyy pelkkää tottelevaisuutta sekä ulkoa määrättyjä sääntöjä, jotka on kirjoittanut joku valtaa käyttävä taho.

Tämä pitäisi yksinkertaisimpienkin ihmisen ymmärtää, mutta median ja poliitikkojen aloittaman vaahtoamisen tuloksena ovat tieteellisen ja filosofisen ajattelun metodit päässeet unohtumaan jopa tieteenharjoittajilta itseltään. Asioista päättävät yliopistoissakin kaikenlaiset ninni-nellit ja milla-mallat vankkumattoman vakuuttuneina oman vihervasemmistolaisen ideologiansa erehtymättömyydestä.

Hyvä on, myös minä olen ehkä unohtanut jotakin. Mutta olen unohtanut enemmän kuin useimmat muut ovat oppineet. Kiitän toki myös minua opettamaan pyrkineitä, ja olen tehnyt kaikkeni, etteivät heidän ripityksensä olisi vaikuttaneet näkemyksiini millään tavalla. Ainoa sensuurin laji, jonka itse hyväksyn, on sellainen, jolla sensuurin harjoittaminen ja kannattaminen kielletään vihapuheeksi julistettuna.

Keskiviikkona 9. toukokuuta 2018

AKATEEMISET PULMUSET

Tieteessä varjellaan usein tekijyyttä mustasukkaisesti ja pidetään tiukasti kiinni esittämiseen liittyvästä kunniasta. Toisaalta myös ulkoisista syistä johtuvat aikataulupaineet tutkimusten valmistumiseen ovat suuret.

Perussuomalaisten presidenttiehdokasta Laura Huhtasaarta vastaan alettiin alkuvuodesta vyöryttää väitteillä, joiden mukaan ehdokas olisi plagioinut osia vuonna 2003 valmistuneesta gradustaan. Selvityksen lopputuloksena Jyväskylän yliopisto totesi plagiointia tapahtuneen muttei katsonut sen olevan niin laajaa, että asia antaisi aihetta toimenpiteisiin.

Ruotsinkielisen Yleisradion tekemien vertailujen perusteella on selvinnyt, että plagiointi on ollut arvioitua laajempaa ja kattaa noin 30 prosenttia tekstistä.[202] Tulos on paheksuttava ja nolo sekä tekijälle että tarkastajille, joita voidaan arvostella kontrollin laiminlyömisestä. Selvää mikä selvää.

Täysin ulkopuolisena ja asiaan perehtymättömänä en ota kantaa itse tapaukseen enkä puolusta tai moiti mitään tahoa. Sen sijaan haluan muistuttaa, että myös Kokoomuksella oli piirissään vastaavanlainen kohu.

Oulun yliopiston selvitysryhmä totesi vuonna 2002, että Kokoomuksen kansanedustajana ja Eurooppa- ja ulkomaankauppaministerinä 2002–2003 toimineen Jari Vilénin *pro gradusta* noin puolet oli suoraan lainattu aiemmista teoksista ilman lähdeviitteitä. Yliopisto pelasti itsensä siirtämällä vastuun tekijälle, ja tekijä selitti toimineensa ”vilpittömästi”.

Puolustus oli naurettava ja paljasti rehellisen varkaan. Lisäksi Vilén arvioi sen hetkisen toimintakykynsä olevan paljon paremman kuin valmistumisvuonnaan 1989, eivätkä opiskeluajan virheet siis antaisi kuvaa hänen poliittisesta pätevyydestään.

Niinpä Vilénin ura jatkui seurauksetta. Voittihan hän myös Huhtasaaren plagioinnin määrässä selvästi. Jatkossa Vilén pesi tahriintunutta mainettaan pitämällä Suomen Sisun julkaisemien Muhammed-piirrosten esittämistä ”vastuuttomana” ja vaatien niiden poistamista! – Mitenkä se sensuuri kohottaakaan moraalikarismaa?

Hallituksen luottamuksen osoituksena Vilén nostettiin Matti Vanhasen sijaiseksi Euroopan unionin perustuslakia valmistelleeseen tulevaisuus-

konventtiin toukokuussa 2003. Lisäksi eduskunta kohotti hänet suuren valiokunnan puheenjohtajaksi 2004 (vertailun vuoksi muistatte kai Jussi Halla-ahon erottamisen hallintovaliokunnan puheenjohtajan tehtävästä 2012 kostoksi maahanmuuttopoliittisesta viisaudesta).

Jätettyään eduskunnan 2007 Vilén palkittiin virkauralla ulkoasianministeriössä. Tarja Halonen nimitti hänet Budapestin suurlähetystön päälliköksi 2007 ja Sauli Niinistö Varsovan lähestystöön vastaavaan tehtävään vuonna 2012. EU:n ulkoministeri Catherine Ashton puolestaan nimitti Jari Vilénin EU:n suurlähettilääksi Euroopan neuvostoon 2014. – Voiko virkahierarkian tikapuilla ylemmäksi kivuta?

Vilénin *poliittisen uran* jatkuminen kansan valitsemana olisi ollut vielä ymmärrettävää, aivan niin kuin Kauko Juhantalon (kesk.) paluu takaisin eduskuntaan valtakunnanoikeudessa saadun tuomion jälkeen. Demokratiassahan kaikki on kansan käsissä. Mutta vilppi-Vilén valittiin rötöstelystä huolimatta *virkauralle*, joten vastuu henkisestä korruptiosta lankeaa myös nimityksen hyväksyneille.

Huhtasaari vs. Vilén. – Mitä eroa tai opetettavaa tapauksilla on? Opimme, että tieteelliset väärinkäytökset tai ansioiden puutteet eivät paina mitään, kun taskussa on ”oikeiden puolueiden” – siis ei Perussuomalaisten – jäsenkirjat. Huomattavatkaan tieteelliset ansiot eivät merkitse poliittisissa virantäytöissä, kuten vähemmistövaltuutetun nimitysprosessissa, jossa ruotsalaisen kansanpuolueen Eva Biaudet nimitettiin virkaan ilman lain vaatimaa ylempää korkeakoulututkintoa, kolmenkymmenen kelpoisuusehdot täyttävän ja oikeasti pätevän ohi.

Koulutuksen laiminlyöntejä katsotaan läpi sormien, kunhan poliittinen orientaatio on vihervasemmistolainen. Vihreiden presidenttiehdokas Pekka Haavisto yritti tohtoriksi ilman perustutkintoa ja muita edeltäviä opintoja[203] sekä väärensi ansioluettelonsa saaden huomattavia etuja Euroopan unionista.[204] Helsingin apulaispormestareista Anni Sinnemäellä (vihr.) ja Nasima Razmyarilla (sd.) ei ole myöskään *mitään* akateemista loppututkintoa, mutta heidät valittiin, sillä sukupuoli oli oikein, niin kuin se on nyt näköjään Helsingin pormestarikunnan valtaenemmistöllä.

Samanlaista on tietenkin myös yliopistoissa, joissa ei-sosialisti pakotetaan esittämään moninkertaiset näytöt saavuttaakseen edes sen aseman, joka vihervasemmistolaiselle myönnetään ilman mitään näyttöjä.

Ei kannattaisi tehdä vertailevaa tutkimusta vain gradujen piirissä, vaan kannattaisi tehdä sellaista vertailevaa tutkimusta, jossa selvitettäisiin, kuinka erilaista median, tieteilijöiden ja valtavirtapoliitikkojen asennoituminen on *perussuomalaisiin* edustajiin kuin se on *muita puolueita* edustaviin poliitikkoihin. Vertailujen kautta käy ilmi asioiden todellinen laita.

Tämä olisi hyvinkin helppoa kvantitatiivisen tutkimuksen keinoin: vertaamalla myönnettyjä taloudellisia etuisuuksia objektiivisesti arvioitavissa oleviin ansioihin tai laskemalla eri henkilöistä käytettyjä negatiivisia pal-

stamillimetrejä ja sanoja. Jostakin syystä tällaista tutkimusta ei tehdä. Sen sijaan harjoitetaan identiteettipolitiikkaa, josta on tehty sosiaalitieteiden pääasiallinen metodi.

Torstaina 10. toukokuuta 2018

RUOTSI ON POHJOLAN BRASILIA JA VENÄJÄN KALTAINEN UHKA

”Toiset lähtee kuuhun ja toiset Ruotsiin, toisilla vaan pienempi palkka on”, lauloi Hector (Ylen toimittaja Heikki Harma) 1970-luvulla. Hän siis kadehti astronauttien palkkaa, muttei kosmonauttien. Miksihän?

Tuohon aikaan maamme ainoa virallinen vihollinen oli Yhdysvallat. Entä miten on nykyään, kun Yhdysvallat on ystävä? Olisikin pohdittava, kumpi oikeastaan on Suomelle vaarallisempi naapuri, Venäjä vai Ruotsi.

Suomalaisista EU-kriitikoista, kansallisen edun kannattajista ja maahanmuuton arvostelijoista on usein yritetty lavastaa väärän lipun operaatioita väittämällä heitä julkisessa sanassa ”Venäjän agenteiksi”. Väite on, paitsi yleistävä, myös järjetön siksi, että maahanmuutto ja sen mukainen väestön pirstoutuminen, kansankokonaisuuden rikkoutuminen ja eripura edistävät *Venäjän* etuja, mikäli sellaisiksi arvioidaan Suomen kohtaamat ulko- ja sisäpoliittiset vaikeudet. Näin ajatellen maahanmuuttoa vaativat ja väestömme kirjavoitumista tavoittelevat monikultturistit ovat *itse* Venäjän etujen edistäjiä, sillä he jos ketkä pelaavat itänaapurin pussiin.

Venäjää on usein sanottu Saudi-Arabiaksi, josta tuodaan lähinnä maakaasua ja öljyä ja jonka kylkeen lentotukialus nimeltä Suomi on pysyvästi ankkuroitu. Ruotsia taas voidaan sanoa Pohjolan Brasiliaksi, jonka satamissa eivät tulijoita tervehdi enää valkonaamaiset viikinkien jälkeläiset, vaan kaduilla kulkijoista puolet koostuu kahvinvärisestä mulattiväestöstä. Lähinnä ikäihmiset ja kuningas pitävät paleface-muistoa yllä, tosin kuningashuonekin on tuontitavaraa Ranskasta.

Nähdäkseni pohjoismaiden välillä vallitseva väestön vapaa liikkuvuus muodostaa suuremman uhan Suomelle kuin Venäjä, sillä Ruotsin rajan takaa virtaa koko ajan epäperäistä muslimiväestöä, josta osa voi olla liikkeellä terroristisin aikein. Myös maahanmuutto sinänsä on uhka väestörakenteellemme aivan riippumatta siitä, missä aikeissa Suomeen tullaan.

Venäjältä mahdollisesti uhkaavan maahanmuuton torjunnassa meillä on jo perinteitä, joita myös kaukopartiomies Koivisto vaali, joten asiaa koskee kokonaisvaltainen ratkaisu, jonka jatkosta ei tarvitse olla huolissaan. Sen sijaan Ruotsissa on tullut tänä keväänä esille maahanmuutosta johtuvia useita väkivaltaongelmia, joista muiden muassa Heikki Porkka on kirjoittanut blogissaan.[205] Asioista on raportoitu myös Paavo Tajukangas -sivustolla.

Taju lienee lähtenyt kankaalle niiltä suomalaisilta poliitikoilta, jotka ovat edistäneet lähi-itäläisten maahanmuuttoa, vaikka universumi ympäriltä räjähtäisi. Tunnetuimpia esimerkkejä ovat kotinsa turvapaikanhakijoille luvannut pääministeri Juha Sipilä (kesk.) ja entinen sisäministeri Petteri Orpo (kok.). He olisivat voineet pysäyttää rajan yli tulvivien pakolaisten virran kansainvälisten sopimusten puitteissa, mutta sen sijasta hallitus aloitti järjestelmällisen väestöpoliittisen mullistuksen. Seurauksena oli Suomen ensimmäinen jihadistinen terrori-isku, josta hallitus on osaltaan vastuussa, ja suuri määrä muuta rikollisuutta, josta valtamedia ja syylliset ministerit vaikenevat.

Venäjää, Ruotsia, sosiaalietuusperäisiä maahanmuuttajia ja terroristeja haitallisempia Suomelle ovatkin Kai Mykkäsen tapaiset ministerit. Nimityshuuman aiheuttamassa mielihyvähormonien hyrskeessä hän näki sisäministerin tehtävänsä ”nöyräksi vetävänä mahdollisuutena päästä sukupolven yhden suurimman ilmiön äärelle”.[206] Etnonationalistisen valloituspolitiikan edessä haltioituen Mykkänen laittautui kantaväestöä kaltoin kohtelevan maahanmuuton edistäjäksi: vaatimaan vuotuisen pakolaiskiintiön nostamista 10 000 tulijaan. – Se on tavoite, jolla ei ole suomalaisten ihmisten näkökulmasta kerta kaikkiaan mitään oikeutusta.

Mitä eroa Ruotsin ja Venäjän muodostamilla turvallisuusuhilla loppujen lopuksi on? Ruotsi ei aiheuta Suomelle kummoistakaan *sodanuhkaa*, paitsi liittyessään Natoon, mikä saattaa horjuttaa Pohjolan tasapainotilannetta ja pakottaa meidät samaan. Ruotsin pääuhka muodostuu sen tänne lähettämistä pakolaisista, joista voi tulla *hallitsemattoman katuväkivallan* ja pysyvän *väestöpoliittisen hajoamisen* syy.

Sen sijaan Venäjä on Suomelle ensisijaisesti sodanuhkaa aiheuttava voimatekijä ja rajanaapuri, jonka vaarallisuutta lisää maiden välillä vallitseva elintasokuilu. Vasta toissijaisesti itärajan takaa suuntautuu väestöpoliittinen maahanmuuttouhka, jonka välineenä Venäjä voi käyttää rajan takana oleskelevia lähi-itäläisiä pakolaisia. Itäraja on kuitenkin hyvin valvottu Venäjän puolelta toisin kuin Ruotsin-raja ruotsalaisten puolelta.

Tässä valossa myös Suomen, Ruotsin ja Yhdysvaltain välille viime tiistaina allekirjoitettu aiejulistus puolustusyhteistyöstä[207] ei ole yksiselitteinen vaan kaksipiippuinen juttu.

Lauantaina 12. toukokuuta 2018

YHTEISKUNTATIETEILIJÖIDEN HUOLI SANANVAPAUDESTA HEITTÄÄ KUPERKEIKKAA

Yleisradion verkkosivut kertoivat Tampereen yliopiston johtamiskorkeakoulussa tehdystä tutkimuksesta jutussa ”Some on tuonut uuden uhan yliopistotutkijoille: ’Ei voi olla koskaan varma, joutuuko videoitavaksi’” 9.5. 2018.[208] Julkisuus ei siis kelpaa, ja sitä paetaan. – Miksi?

Toimittaja Anu Leena Koskisen kirjoittaman jutun tueksi oli haastateltu hankkeeseen sen yhtenä tekijänä osallistunutta Tampereen yliopiston lehtoria, Vuokko Kohtamäkeä (jonka nimi oli jutussa tosin vaihtunut pari riviä alempana Koivumäeksi). Selvityksessä oli kyselty Helsingin yliopiston, Lapin yliopiston, Tampereen teknillisen yliopiston, Tampereen yliopiston ja Turun yliopiston henkilöstön kokemuksia ja näkemyksiä sananvapaudesta sekä siihen liittyvästä ”turvattomuuden” tunteesta. Jutun mukaan yhteiskuntatieteellisen alan yliopistotutkijat pelkäävät seminaareihinsa ja luennoilleen ilmestyneitä valheiden metsästäjiä, jotka voivat kuvata tilaisuudet (sikäli kuin kyseessä on julkinen tila), sekä julkaista tulokset netissä.

On oireellista, että vapaa argumentaatio ja julkisuus koetetaan nyt lavastaa ”uhaksi sananvapaudelle” myös tieteissä, joissa vapaa sanankäyttö muodostaa elintärkeän toimintaehdon. Valtamediassa vastaavanlainen sensurointi on jatkunut jo pitkään.

Poliittinen vihervasemmisto yrittää nähtävästi kääntää tukalan asemansa väitteiksi ”sananvapauden huononemisesta”, kun he eivät voi enää peitellä kupliensa puhkaisuja ja tukahduttaa ideologiansa kyseenalaistajia. Tämä kertoo sananvapauden ja tieteen julkisuusperiaatteen heittäneen pahan kerran kuperkeikkaa. Kun tiedejulkaiseminen on pidätetty kommunistien ja feministien käsissä olevien tiedelehtien ja kustantamojen ideologiseen valvontaan,[209] sosiaalinen media on kieltämättä luonut henkireiän myös tieteellisten totuuksien kertomiselle.

Niinpä väite ”vihapuheesta” koetetaan pukea panssariksi kaikkea kriittisyyttä vastaan: ”Tutkimuksen mukaan yliopistoissa on nähtävissä muitakin uudenlaisia uhkia kuin sosiaalinen media. Näitä ovat uhkaaminen ja uhkaava, yllättävä tai arvaamaton käyttäytyminen, vihapuhe, tietojärjestelmiin tunkeutuminen, henkinen väkivalta sekä fyysisen väkivallan mahdollisuus.”[210]

Näytöt ”väkivallasta” kuitenkin puuttuvat, ellei sellaisina pidetä yliopistojen ovien läimäyttämistä kiinni eri mieltä olevilta tai toisinajattelijoiksi julistetuilta, toisin sanoen maahanmuuton ja feminismin kriitikoilta sekä monikulttuurisuuden ja internatsismin arvostelijoilta ynnä muilta

rationaalisilta tieteellisten metodien soveltajilta. Mitä pelättävää tai arveluttavaa kriittisen filosofian julkistamisessa voi olla?

Puhesäännöt ja vihapuhejahti tuhoavat myös tieteen vapauden

Pohjoisamerikkalaisissa ajatuspajoissa keksittyjen ”puhesääntöjen” (*speech codes*) kehittely ja kriittisyyden määrittely ”vihapuheeksi” (*hate speech*) muodostavat nyt maailmanlaajuisen ilmiön, joka luo todellisen uhan sekä sananvapaudelle että tieteellisten totuuksien tavoittelulle.

Amerikkalaisen Sceptic Magazinen julkaisija, tohtori Michael Shermer, kirjoitti jokin aika sitten lehdessään, että poliittinen korrektius on hävittänyt sananvapauden yhdysvaltalaisilta yliopistokampuksilta.[211] Se on luonut ilmapiirin, jossa myös harmiton ja vapauttavaksi koettu leikinlasku on johtanut hallinnollisiin toimiin ja jopa yliopistoista erottamisiin.

Kotimaan kyseleminen värillisiltä nähdään automaattisesti ”mikroaggerssioina”. Hölinällä ”turvallisista tiloista” naisille pyritään uhriutumaan ja esittämään syytös, jonka mukaan naisten vetäytymistä omalle saarelleen oikeuttaa oletettu uhka: feminismin arvostelu.

Shermerin raportin mukaan väitteet, joiden mukaan työtehtävät pitäisi antaa yliopistoissa pätevimmille, pitäisi sensuurin vaatijoiden mielestä kieltää ”värillisiä loukkaavina”, kun taas aasialaisten kehuminen hyviksi matematiikassa halutaan torjua ”stereotyyppisenä”. Sellainen, joka kehuu kollegansa ulkonäköä – ”hei, oletpa kaunis tänään” – hirtetään hitaasti seksuaalisesta ahdistelusta. Jopa rotuajattelusta *irtisanoutumista* pidetään ”olemusajatteluna” ja sitä kautta epäsuorana persoonan merkityksen kieltämisenä.

Kiristyneessä ilmapiirissä voidaan tulla sensuroineeksi myös tieteellisesti relevanttia argumentaatiota. Defensiivisyys kertoo suojiin kaivautujien omasta passiivis-aggressiivisuudesta ja siitä, etteivät heidän argumenttinsa kestä kritiikkiä. Yliopisto, jossa ei voi vapaasti keskustella, ei ole turvallinen tila, vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Turvattomuuden kokemisen juurisyy onkin aivan muualla kuin ensimmäiseen maailmaan liittyvissä mikroskooppisen pienissä tasa-arvo-ongelmissa. Turvayhteiskunnan kahlitsevuus on lähtöisin maahanmuuton tuottamasta eripurasta ja väkivallasta.

Toiseutta palvovien suvaitsevaisten *toimintaehto* on toiseuden *objektivointi*, ja siksi suvaitsevuus *luo* jakautuneisuutta. Feministille on välttämätöntä objektivoida oma naiseutensa huomion kohteeksi, jotta hän voisi uhriutua ja uskotella olevansa moraalisesti ylevä subjekti. Samaan tapaan monikultturistille on välttämätöntä korostaa etnisten vähemmistöjen diskriminaatioita liittyäkseen noihin blingikoruilla ja muotivaatteilla koristeltuihin arabielviksiin ja muihin syrjinnän supertähtiin sekä tavoitellakseen itselleen moraalikarismaa.

Väitteeni on, että suvaitsevuus ja monikulttuurisuus *tuottavat* yhteiskuntaan jakolinjoja ja vastakkainasetteluja. Suvaitsevaiset käyttävät hyväkseen ikivanhaa luokkastrategista jakautuneisuutta. Luomiinsa kuppikuntiin liityttyään suvaitsevaiset pyrkivät olemaan ennen kaikkea *suvaitsemisen kohteita*. Suvaitseva yhteiskunta ei todellakaan ole vapaa vaan vaatimuksista ja rajoituksista täyttyvä yhteiskunta, jossa monikulttuurisuus johtaa konformismiin, särmien pyöristelyyn ja monokulttuuriin.

Itseään liberaaleina pitävät feministiset ja monikultturistiset tahot ovat omaksuneet uskonlahkojen toimintamuodot myös yliopistoissa ja tiedepolitiikassa. Poliittisen korrektiuden tavoittelua voi selittää heidän metafyysistä alkuperää oleva ja tiedostumaton oikeauskoisuutensa: uskonnollinen fundamentalismi tai patakonservatiivisuus, ehkä jopa suoranainen suvaitsemattomuus. Näin ne, jotka väittävät takaavansa ”turvallisuutemme”, haluavat jälleen hinnaksi vapautemme.

Esimerkkejä tieteiden mädätyksestä

Sananvapaus on vakavasti uhattuna yliopistomaailmassa – mutta ei sillä tavalla kuin vihervasemmisto väittää, vaan päinvastaisella. Näyttöä syntyy jatkuvasti.

Ensimmäisiä oireita oli Bill Clintonin valtiovarainministerinä vuosina 1999–2001 toimineen Lawrence H. Summersin savustaminen pois Harvardin yliopiston rehtorin virasta hänen todisteltuaan eräässä puheessaan 2005, että synnynnäiset erot sukupuolten välillä voivat selittää, miksi luonnontieteissä on enemmän miehiä kuin naisia[212] (luonnontieteet ovat viimeinen opiskeluala, joka vielä on miesenemmistöinen muun muassa Helsingin yliopistossa).

Eräs naisbiologi poistui tilaisuudesta ovet paukkuen ja veti perässään osan kollegoistaan, joiden harjoittama painostus oli lopulta syynä siihen, ettei Summers saanut jatkoa Barack Obaman hallituksessa. – Ei, vaikka hänen tieteellistä argumentaatiotaan puolusti muiden muassa merkittävä kognitiopsykologi Steven Pinker todeten The Harvard Crimsonissa 19.1. 2005:

> Hyvänen aika, eikö kaiken pitäisi olla oikeutettua akateemisen keskustelun piirissä, kunhan se esitetään edes jossain määrin tiukasti. Tämä on ero yliopiston ja islamilaisen koraanikoulun välillä. Hypoteesin ottamisesta todesta on varmasti riittävästi näyttöä. [*Good grief, shouldn't everything be within the pale of legitimate academic discourse, as long as it is presented with some degree of rigor? That's the difference between a university and a madrassa. There is certainly enough evidence for the hypothesis to be taken seriously.*]

Tuorein esimerkki vihapuheargumentin käyttämisestä akateemisen sensuurin välineenä tulee Britanniasta. Brittiläinen neurotieteilijä Adam Perkins oli valmistellut sananvapaudesta tärkeän esitelmän,[213] jonka hän aikoi pitää Lontoon Kings Collegessa, kunnes se jouduttiin perumaan muslimien ja maahanmuuttajien identiteettipolitiikasta innostuneiden militanttiopiskelijoiden vaatimuksesta.[214]

Perkins oli viitannut esitelmänsä johdannossa somalialaissyntyisen, islamin uskosta luopuneen ja sharia-fatwalla kuolemaantuomitun naisaktivistin Ayaan Hirsi Alin toteamukseen, että ”sananvapaus on vapauden ja vapaan yhteiskunnan peruskallio”.

Se ei sopinut vasemmistolaisille feministeille eikä intersektionaalisuuden tutkijoille, jotka kannattavat islamin leviämistä omassa ristiriitaisessa ajatusmaailmassaan ja väittävät, että ongelma piilee vähemmistöryhmien omassa väliinputoajan asemaan ajautumisessa. Mikäli niin todellakin on, sitä suuremmalla syyllä heidän kannattaisi menetellä johdonmukaisesti ja irtautua sellaisten ideologioiden ja identiteettipolitiikkojen piiristä, jotka noihin ristiriitoihin johtavat.

Myös Suomessa yhteiskunta- ja ihmistieteet ovat puuroutetut identiteettipoliittisen lähetystyön pulputuksella. Turun yliopiston sukupuolentutkimuksen kurssin opinto-oppaassa kehotetaan ”kokeilemaan kehojaan” ja ”heijastelemaan kokemuksen kehittymistä julkisessa tilassa” esimerkiksi tanssahtelemalla pakolaisten palautuksia vastustavassa mielenosoituksessa, ja tästä kaikesta jaellaan myös opintopisteitä.[215] Helsingin yliopiston valtiotieteellinen tiedekunta puolestaan on koristellut käytävänsä Allianssi-järjestön ”Syrjinnästä vapaa alue” -kylteillä.

Eikö muka yliopisto ole ollut kaikesta hömpötyksestä vapaa alue ennen vihervasemmiston poliittisia toimenpiteitä? Vasta banderollien ripusteluko tekee mielipiteet tieteeksi? Miten olisi: ”Metalli marssii jo”?

Politiikan performoiminen ”tieteeksi” ja eri mieltä olevien syrjiminen syrjintäkielloilla oirehtivat valheellisuuden varjelijoiden vetäytymisestä tiederahoituksella luotuihin bunkkereihin. Ne kertovat maailmankuvansa hajoamista pelkäävien tutkijoiden perääntymisestä äänieristettyihin *panic roomeihin*, jotta heidän olisi mahdollista säilyttää epäselville sukupuoli-identiteeteilleen ja poliittisille uskomuksilleen välttämättömät elämänvaleensa.

Tulokset osoittavat kirkkaasti sen, että vihervasemmistolainen ja naistutkimuksellinen huuhaa ei sovi yhteen todellisen elämän kanssa. Siksi sen ainoa toivo on pysyä seminaarien sisäpuolella samanmielisten kanssa keskustellen, jotta virheelliset teoriat eivät paljastuisi ja rahoituksen virta ei katkeaisi.

Tämän mukaan feminismi on oikeaa ja korkeatasoista tiedettä, jota ei kannata yrittää syöttää rahvaalle, sillä kukaan muu kuin feministi ei voi ymmärtää sen nerokkuutta. Monikulttuurisuus ja internatsismi puolestaan ovat läpi koko organisaation vietyjä tiedepoliittisia ideologioita, joiden

noudattaminen on välttämätöntä puheoikeuden pitämiseksi ja palkan maksun jatkumiseksi yliopistoissa.

Nyky-yliopiston opiskelijan on näköjään vain partaansa purren hyväksyttävä se, että keskiajan historia tulee hänelle tutuksi.

Maanantaina 14. toukokuuta 2018

NANO-ONGELMALLINEN TASA-ARVOVAJE AIHEUTTI VALTAVAN MIKROSKANDAALIN

Yleisradion uutiset raportoivat laajassa ja perusteellisessa jutussa siitä, kuinka erään romaniperheen ei annettu tankata huoltoasemalla ilman aseman pitäjän kehotusta suorittaa maksu tiettyjen ehtojen mukaisesti.[216] Asiointia ei kuitenkaan kielletty, vaan kiista koski kaupankäyntiä.

Kun kameransa esille kaivanut romanihenkilö tiedusteli, onko syynä hänen romaniutensa, myyjä tuli pahaksi onnekseen lausuneeksi, että ”näin se valitettavasti on”.

Romaniperheen kovaa kohtaloa suree nyt myös yhdenvertaisuusvaltuutettu. Tehdäänpä kuitenkin jälleen hieman vertailua, sillä vertaileva tutkimus valaisee.

Kun helsinkiläinen ohjelmistoyritys FloApps Oy kieltäytyi myymästä vapaasti ostettaviksi tarjoamiaan palveluja Vaasan Perussuomalaisille viime vuonna, Yleisradion uutiset teki firman toimitusjohtajasta sankarin ja kutsui hänet TV-ohjelmaan mainostamaan suvaitsevaisuuttaan.[217]

Toimittaja haki tukea perustuslakivaliokunnan kahdelta asiantuntijalta, vasemmistoa edustavilta Tuomas Ojaselta ja Juha Lavapurolta.[218] Yle teki kaikkensa tehdäkseen syrjinnän uhrista rikollisen ja lainsäädäntöä rikkoneesta yrittäjästä moraalikarismalla marinoidun hyviksen.

Tapauksesta voi oppia, että jos aikoo harjoittaa syrjintää, se on tehtävä niin, ettei syytä kerrota. Näinhän perussuomalaisia ja muita kansallismielisiä syrjitään lähes kaikissa tapauksissa: mediassa, kustantamoissa, kouluissa, kaupassa, yliopistoissa ja yhteiskuntakäytännöissä. Myöskään syitä puuttumattomuuteen ei julkaista.

Joskus joutuu kysymään, mikä toimittajien ja muutamien muiden ihmisten päässä on vinksahtanut heidän kitistessään ”syrjinnästä”, ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tai ”uskonrauhan rikkomisesta”. Miksi he yleensäkin mäkättävät mikroskooppisen pienistä tasa-arvo-ongelmista aina, kun kyseessä on jotakin erilaista etnistä alkuperää edustavien kansalaisten asema tai oikeudet? Eivät täällä muutkaan vähemmistöt mitään erityiskohtelua saa.

Kaikki tietävät, ettei mainetta synny ilman ansioita. Moitteiden ja epäilyjen kohteina olevat kansanryhmät ovat itse olleet mitä suurimmassa määrin syypäitä oman maineensa huononemiseen.

Näinköhän vähemmistöt luulevat voivansa mainostaa itseään ja parannella mainettaan valittamalla asioista joillekin valtuutetuille. Luulevatko he todella, että jokin viranomainen voi heidän maineensa parantaa tai puhdistaa? He voisivat korjata asiat itse, mikäli heistä olisi siihen.

Myöskään jutussa mainittu ”ennakkoluulo” (jota etenkin sosiaalitieteilijät ahkerasti käyttävät kääntääkseen epäilyjä pois tietyistä ryhmistä), ei ole yleensä *luulo*. Sen sijaan kyseessä on ennakko*tieto*, joka perustuu saatuihin kokemuksiin.

Pitäisikö ihmisten hylätä kaikki empirian ja historian tuottama viisaus ja vajota kuin laupiaat lampaat jonkinlaiseen ennakkokäsityksiä vailla olevaan Nirvanaan? Jos ei niin suostu tekemään, siitäkö pitäisi rangaista?

Olisi kiintoisaa nähdä, milloin tulee ensimmäinen tapaus, jossa joku etniseen vähemmistöryhmittymään kuuluva tuomitaan *perussuomalaista* vastaan tehdystä rikoksesta.

Ai niin, mutta niitähän onkin jo! Juuri siksi vankilat ovat täyttyneet etnistä alkuperää olevista kunniakansalaisista, joiden rikoksentekoalttius on väestöön suhteutettuna olennaisesti suurempi.

Joten missä on jatkuvan valituksen ja kitinän syy? Ilmeisesti ”positiivisessa syrjinnässä” eli tarkoituksellisessa etuoikeuttamisessa ja perustuslain vastaisessa epätasa-arvon tuottamisessa, jota myös oikeuslaitos ja yhdenvertaisuusvaltuutetun toimisto luovat.

Tiistaina 15. toukokuuta 2018

MEDIAN SHAMAANIT, RASPUTINIT JA HARMAAT EMINENSSIT

Median tuottaminen ei ennen vanhaan estänyt rikastumista, ja syntyi lehtikeisareita, kuten Randolph Hearst, Rupert Murdoch ja Suomessa Urpo Lahtinen sekä Aatos Erkko ja hänen sukunsa.

Muutamilla suurilla liidereillä on tapana kirjoituttaa autorisoituja elämäkertoja, jotka päähenkilö itse hyväksyy – enkä nyt tarkoita Maria Roihan kirjaa Jussi Parviaisesta (Tammi 2018), jonka shamanismista on Jari Sarasvuo on antanut perin erilaisen eikä lainkaan imartelevan todistuksen omaelämäkerrassaan *Välähdyksiä pimeässä ja pimeitä välähdyksiä* (Otava 2005, luku 6).

Sen sijaan tarkoitan Lauri Karénin teosta *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies* (Otava 2018), joka kustantajansa mukaan on ainoa vuonna 2012 kuolleen Aatos Erkon hyväksymä elämäkerta itsestään. Teoksen kirjoittaja sattui menehtymään ennen kirjan kohdehenkilöä jo vuonna 2006, ja teos julkaistiin postuumisti tänä keväänä.

Teoksen rinnalla ilmestyi myös filosofian tohtori Aleksi Mainion kirja *Erkon kylmä sota – Helsingin Sanomat Moskovan varjossa* (Siltala 2018),

joka perustuu historiantutkimukseen ja muun muassa Päivälehden arkiston hiljattain avautuneen Erkko-kokoelman käyttöön.

Journalismin historiassa kiinnostaa vallan medioituminen

On vaikea ottaa kantaa todistusten todenperäisyyteen, kun ei tunne tapahtumia eikä henkilöitä. Se ei olisi kuitenkaan edes kovin tärkeää eikä kiinnostavaa. Olennaisempaa on arvioida molempien teosten sokeaa pistettä, joka koskee kysymystä, *kuinka suuren valtatyhjiön edesmennyt kustantaja jätti jälkeensä* – tai laajemmin: *miten suuri kustantajan valta on ollut tai yleensä on politiikassa ja julkaisupolitiikassa?*

Tällaisia filosofisia ja viestintäteoreettisia merkityksiä eivät faktoihin painottuneet historioitsijat yleensä pohdi – eivät varsinkaan silloin kun elämäkerrat hyväksytetään niiden kohdehenkilöillä.

Pääkysymys koskee vallan *medioitumista*. Valtamedia ei ole enää ”vallan vahtikoira”, jos on koskaan ollutkaan. Media elää symbioosissa poliittisen vallan kanssa. Julkisuus on pääomaa, jota sekä poliitikot että tieteenharjoittajat anelevat toimittajilta. He puolestaan toimivat mediajulkisuuden portinvartijoina, ja näin poliitikoista ja tieteenharjoittajista on tullut julkisuuden kerjäläisiä.

Politiikan ja tieteen medioitumisen tuloksena toimittajat seisovat valtapodiumin keskimmäisellä kukkulalla ja asioivat molemmin puolin sekä poliitikkojen että tieteilijöiden kanssa. He puolestaan tavoittelevat julkisuuspääomaa vaihtaakseen sen kannatukseksi tai rahaksi vaaleissa, apuraharallissa tai virkojen täytössä.

Media on ollut osa valtionpolitiikkaa aina

Mikä rooli Erkkojen sukuomistamilla Sanomilla sitten on ollut politiikkaan? Karénin ja Mainion teokset todistavat, että valta on ollut suuri aina Päivälehden perustamisesta asti. Aatos Erkon isä Eljas Erkko ja hänen isoisänsä, Päivälehden perustajajäsen, Eero Erkko olivat edistyksellisiä tai liberaaleja nuorsuomalaisia, ja lehdellä sekä sen omistaja-perustajien mielipiteillä oli laaja vaikutus Suomen itsenäistymiseen ja valtion muotoutumiseen niin lehden kuin poliittisen toimintansakin kautta.

Tämä sopii hyvin göteborgilaisen viestinnän professorin Jesper Strömbäckin käsitykseen, että modernina aikana medialla on ollut ratkaiseva tehtävä tai rooli kansallisten valtioiden muodostamisessa.

Aluksi tuo funktio nähtiin rakentavan narratiivin luomisessa mutta myös kriittisen journalismin tekemisessä esimerkiksi sortokausien aikaista politiikkaa vastaan. Myöhemmin kaupalliset perusteet alkoivat säädellä mediajulkisuutta. Lopulta poliitikot ovat havainneet median toimintaperi-

aatteet ja alkaneet myötäillä niitä, ja on syntynyt vallan ja julkisuuden vispilänkauppa. Juuri tähän viitataan medioitumisella.

Helsingin Sanomien kytkös länteen oli perusteltu

Helsingin Sanomien valta suomalaisessa politiikassa ei ole ollut pieni. Vielä Aatos Erkon aikana vallankäyttö oli kriittisen rakentavaa. Lehdessä saattoi arvostella melko suorasukaisesti esimerkiksi Neuvostoliittoa, ja lehti oli hämmästyttävän Amerikka-myönteinen jopa suomettumisen aikakaudella. Tämä juontaa juurensa Erkkojen läheisistä yhteyksistä Yhdysvaltoihin ja länteen.

Taustaksi on hyvä muistaa, että Nuorsuomalaisen puolueen perustajana ja kulttuurivaikuttaja J. H. Erkon veljenä tunnettu Eero Erkko vietti vuodet 1903–1905 maanpaossa Yhdysvalloissa ja Kuubassa. Päivälehti lakkautettiin 1904 sen viitattua myönteisesti Nikolai Bobrikovin murhaan, jota juhlittiin Suomessa monta viikkoa. Lehden jatkaessa 1908 Helsingin Sanomina Eero Erkko palasi sen johtoon mutta joutui viettämään kansalaissodan ajan punakaartilaisten vankina Katajanokan vankilassa, jolloin Helsingin Sanomien painossa tehtiin Tiedonantajaa.

Kansalliseen Edistyspuolueeseen siirryttyään Eero Erkko toimi muutamaan otteeseen ministerinä, ja Helsingin Sanomista tuli Edistyspuolueen kannattaja. Yhtä kiinteä suhde valtionpolitiikkaan oli Aatos Erkon isällä Eljas Erkolla, joka toimi – paitsi Helsingin Sanomien toisena päätoimittajana – myös diplomaattina Pariisissa, Tallinnassa ja Lontoossa. Hänestä tuli sisäministeri 1932 ja kansanedustajakaudellaan edistyspuoluelainen ulkoministeri 1938.

Seuraavana vuonna syttynyttä talvisotaa nimitti J. K. Paasivikivi tunnetusti ”Erkon sodaksi” Eljas Erkon pidettyä Neuvostoliiton aluevaatimuksia pelkkänä bluffina ja osoitettua tinkimättömyyttä vuoden 1939 neuvotteluissa. Asenne oli oikea. Joustaminen olisi Erkon omin sanoin ”vienyt meidät perikatoon”.

Tässä valossa ei tarvitse ihmetellä Erkkojen suuntautumista poliittisesti vapaamieliseen länteen. Linjalla on ollut oikeutuksensa myös sikäli kuin medialla on nähty olevan tehtävää kansallisen identiteetin rakennustyössä – niin ideologista ja tendenssimäistä kuin tuo vaikutus onkin ollut. Arviot Suomen tilasta eivät olleet epäoikeutettuja eivätkä vääriä.

Kulissien harmaa taustavaikuttaja

Myös ministeriksi sittemmin tituleeratun Aatos Erkon suuntautumista länteen on ymmärrettävä historian valossa. Henkilökohtaisella tasolla kontakti Yhdysvaltoihin ilmeni Aatos Erkon ja ulkoministeri Henry Kissinge-

rin kanssakäymisessä. Karénin mukaan Kissinger kävi Suomessa Aatos Erkon henkilökohtaisena vieraana ainakin kolmesti. Asia, josta ei paljoa puhuta, piilee vastauksessa kysymykseen, miksi Erkon kaveriksi kaikista valikoitui juuri Kissinger. Asia selittynee molempien juutalaisuudella – teema, josta ei paljoa puhuta, ilmeisesti poliittisen korrektiuden vuoksi, vaikka itse asiassa ei mitään salailemista olekaan.

Lauri Karénin kirjoittamassa ja Aatos Erkon hyväksymässä elämäkerrassa näitä henkilökohtaisia taustoja valaistaan hämmästyttävän paljon. Juutalaisyhteisö on maassamme niin pieni, että sen vaikutusvalta on jäänyt melko mitättömäksi tai ainakin huomaamattomaksi. Koska myös luovutettujen juutalaisten määrä jäi Saksan liittolaisuuden aikana minimaaliseksi, ei juutalaisuudesta ole ollut Suomessa sen enempää syrjinnän välineeksi, hyvitysten kerjuun argumentiksi, salaliittoteorioiden lietsomiseen kuin kansallismielisten syyllistämiseenkään. Mutta juutalaisen taustan huomioon ottaminen auttaa ymmärtämään Erkkojen internationalistista suuntautumista kansainväliseen yhteisöön.

Karén vihjaa Erkon ja Kissingerin välisen kanssakäymisen olleen mahdotonta ilman tähän taustaan liittyvää yhteisymmärrystä:

> Kissinger vaati 1970-luvun loppupuolella yhdestä Helsingin Sanomille tarjotusta artikkelisarjastaan niin kuvottavan hinnan, että lehti kieltäytyi maksamasta sitä. Sarjan osti sittemmin Uuden Suomen taloushallinto sille tyypilliseen tapaan toimituksen mieltä kysymättä. Se vauhditti osaltaan Uuden Suomen menoa konkurssiin sillä seurauksella, että Kissingerillä on ollut roolinsa myös Suomen lehdistön mielenkiintoisessa historiassa.
>
> Sveitsissä Kissingerin on kerrottu laskuttaneen 50 000 sveitsin frangia jokaisesta julkisesta esiintymisestään puhumattakaan matkajärjestelyistä, joiden on oltava loistoluokkaa. Kissingerin tuttavuus voi perustua toisin sanoen vain molemminpuoliseen hyötyyn.[219]

Aatos Erkon suhteet länteen olivat lämpimät kautta linjan. Kun kuningatar Elisabeth II kävi vierailulla Suomessa, hän tarinan mukaan vietti hetken Erkon vieraana Diana-puiston lähettyvillä olevassa kiinteistökorttelissa. Kerrotaan, että Elisabeth ihastui ikihyviksi puiston nimeämisestä brittiprinsessan kunniaksi (tosiasiassa metsästyksen onnettarelle), ja tuloksena oli ”sir”-arvonimen myöntäminen ”hovin tukijaksi” mielletylle Aatos Erkolle (tätä kaupunkilegendaa ei tosin löydy historiankirjoista.)

Sijoittuminen australais-amerikkalaisen lehtikuninkaan Rupert Murdochin hoviin puolestaan nähdään Karénin elämäkerrassa jokseenkin luonnollisena:

> Viralliseksi yhteistyöksi muunnettuna se tapahtui 1992, jolloin Erkosta tuli Murdochin jättiläismäisen News Corporation -mediaimperiumin hal-

lituksen jäsen. Se näki Aatos Erkossa paitsi kaikkien osapuolien hyväksyttävissä olevan media-alan tuntijan myös järkevän talousmiehen [...].[220]

Helsingin Sanomat teki Aatos Erkon aikakaudella paljon töitä Suomen liittämiseksi Euroopan unioniin. Aivan kuten Mauno Koiviston muistelmista (osat 1 ja 2) voidaan lukea, ratkaisu tapahtui pitkälti turvallisuuspoliittisista syistä, toisin sanoen yleisen edun vuoksi, kun haluttiin välttää Suomi-neidon jääntiä daamiksi Venäjän kainaloon.

Helsingin Sanomien linja oli myös Aatos Erkon aikana poliittisesti perusteltu. Voidaan tosin väittää, että kriittiseen journalismiin ei pitäisi kuulua minkään hallitusvallan puolustelua vaan arvostelua.

Päivälehdellä oli kaiken aikaa kriittinen asenne suhteessa Neuvostoliittoon. Toisen maailmansodan kuluessa lehti kävi sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Ja Kekkos-diktatuurin aikakaudella Eljas Erkko junaili asiat niin, että lehdessä ei julkaistu pitkään aikaan yhtään kuvaa Kekkosesta.

Miten erilaisia ajat ovatkaan nyt, kun lehden toimitus pyrkii esittämään sivuillaan yhtä paljon naisten kuin miesten kuvia aivan riippumatta heidän yhteiskunnallisesta merkityksestään tai liittymisestään juttujen aiheisiin?[221]

Vallan näkymätön läsnäolo

Lehtikuninkaaksi myös vastoin tahtoaan nostetun Aatos Erkon silmiinpistävin erehdys oli suhteiden normalisointi Kekkoseen, sillä Kekkosen valtakausi ei ollut normaali. Erkon määräyksestä Helsingin Sanomat antoi tukensa Kekkosen uudelleenvalintaa kannattavalle poikkeuslaille 1974 ja hänen viimeiselle ehdokkuudelleen 1978. Toinen virhe oli Ahti Karjalaisen ajaminen presidentiksi.

Aatos Erkkoa väitetään harmaaksi eminenssiksi, jota oli vaikea saada kiinni, joka ei pyrkinyt vaikuttamaan lehden toimituspolitiikkaan ja joka otti harvoin kantaa. Tässä ei kuitenkaan näy vallan poissaolo vaan sen läsnäolo. Omistaja-kustantajan ei *tarvitse* vaikuttaa aktiivisesti, kun pelkkä läsnäolo luo vallan ilmapiirin kaikkialle, ja syntyy voimakas arvausten varainen kirjoitusnormatiivi, jota pitää noudattaa.

Esimerkiksi Seppo Heikinheimo kertoo omaelämäkerrassaan *Mätämunan muistelmat* (1997), miten Aatos Erkon ovi saattoi olla päiväkausia kiinni ja punainen valo palaa ovensuussa. Tästä riippumatta tai sen vuoksi myös Kari Suomalainen oli saanut pitkään läpi kaikki pilapiirroksensa, jotka nykyisin sensuroitaisiin ”poliittisesti epäkorrekteina”.

Erkkojen vapaamielisyydestä johtuen lehden julkaisunormatiivi ei ollut kelvoton tai huono. Sen sijaan nykyisin konsernin päälehti kärsii toimittajakunnan harjoittamasta punavihreästä tendenssijournalismista.

Lehden alamäki alkoi Erkkojen vähittäisestä väistymisestä, ja sen ensimmäinen merkki oli Kari Suomalaisen savustaminen pois Reetta Meriläisen aloitettua päätoimittajana 1991. Nykyisin lehdessä kirjoittavat vihervasemmistolaiset pienet kynät, eivätkä Helsingin Sanomissa voi esiintyä todelliset asiantuntijat, joilla on jotain painavaa sanottavaa. Esimerkkinä lehden agendajournalismista olkoon vaikka Saska Saarikosken harjoittama Donald Trumpin murjominen.[222] Ei ole ymmärretty, mihin koko Trump-ilmiö perustuu, toisin sanoen amerikkalaisen keskiluokan strategiseen päätökseen pitää asemistaan kiinni.

Omasta mielestäni Aatos Erkkoa ei ollut vaikea tavoittaa. Lähdettyäni ulkoilemaan kotoani Isolta Roobertinkadulta havaitsin hänet aika ajoin kävelykadun puistonpenkillä ottamassa aurinkoa vehreinä kesäpäivinä, ilmeisesti matkalla Merikadun asuntoonsa tai tulossa sieltä. Häntä vastapäätä saattoi istua kansalainen, jonka omaisuus mahtui kahteen muovikassiin.

Aatos Erkko korosti toiminnassaan kansanomaisuutta: ei pidä ylenkatsoa yleisöjä eikä lukijoita. Ylenkatseellisuus on virhe, jonka nykymedia tekee sensuroidessaan lukijoiden mielipiteitä. Tietty vaatimattomuus on myös varakkaan toimintaehto, joka suurentaa ihmistä eikä pienennä.

Sen sijaan Erkon poismenoa seurasi hajaannus, joka johti mediaimperiumin purkamiseen ja lehden toimituspolitiikan ajautumiseen Voimalehteä, vappulehtiä ja ylioppilaslehtiä muistuttavan jongleerauksen tilaan.

”Kielto on laadun tae”

Julkaistujen elämäkertojen valossa voidaan pohtia myös julkaisutoimintaan liittyvää moraalia ja journalismin tarkoitushakuisuutta. Pitäisikö median olla yhteiskunnan kannalta rakentavaa, kriittistä, kapinallista vai mitä? *Saisiko* media olla mitään näistä, vai pitäisikö toimittajien keskittyä luettelemaan yksinkertaisia faktoja positivististen tieteenihanteiden mukaisesti?

Faktajournalismin vaatimus on joka tapauksessa jyrkässä ristiriidassa postmodernin ja hermeneuttisesta viestintäteoriasta ammentavan näkemyksen kanssa, jonka mukaan maailma täyttyy arvotuksista, tulkinnoista ja mielipiteistä. Lisäksi politiikassa ei ole ”yksinkertaisia tosiasioita” muille kuin yksinkertaisille ihmisille.

Huvittavaa on, että suuri osa valtavirran toimittajista kannattaa nykyisin postmodernia relativismia, mutta silti he ovat alkaneet vaatia positivistista ”faktajournalismia”, jopa niin, että sitä varten on nykyään olemassa baarikin, Bonnier-palkitun Tuomas Murajan perustama Faktabaari, jonka logo on tosin varastettu Bugatti-automerkiltä.[223]

Sanomien historia on vallankäytön historiaa. Konsernin päälehti ja sen tekijät osoittivat kuitenkin historian saatossa myös huomattavaa *vastaval-*

taa. Nykyisin tuntuu siltä, että lehti tukee mitä tahansa hallitusvaltaa, kunhan se on EU-myönteistä ja poliittisen korrektiuden mukaista. Todellinen journalismi ei voi olla vallanpitäjille myötämielistä, ja mediassa yleistynyt sensuuri ja vaientamisyritykset ovatkin vahvoja argumentteja vaihtoehtomediassa esitettyjen totuuksien puolesta.

Ymmärtämättä on nykyiseltä valtamedialta jäänyt se, että valtamedia itse on vain yksi vaihtoehto muiden joukossa, eikä sen pidä uskotella omistavansa sen enempää totuutta kuin monopolia todellisuudesta kertomiseen. Ymmärtämättä on toimittajakunnalta jäänyt tosiasia, että valta ja valhe liittyvät aina yhteen, sillä valta-asemaa ei ole ilman valehtelua, suodatusta, sensuuria ja kertomatta jättämistä. Ymmärtämättä on jäänyt, että vaihtoehtomedia on olemassa vain siksi, että niin sanottu valtavirtamedia ei toimi, kuten sen pitäisi tieto-opillisesta ja metodologisesta näkökulmasta toimia.

Rasputin sai valtahovin sekaisin

Eero Erkko vietti osan ajastaan maanpaossa ja kiven sisässä. Myös nykyisin poliittinen uhkailu voi toimia totuusvakuutuksena, kun sopimattomien puhujia sensuroidaan, ja heitä vangitaan.

Niinpä vertailu on paikallaan. Olisiko vaihtoehtoisen uusmedian perustajista, kuten Ilja Janitskinista, Erkkojen kaltaiseksi harmaaksi eminenssiksi? Valtamedia on iloinnut Janitskinin vangitsemisesta ja viettänyt karnevaaleja häneen kohdistettujen syytteiden vuoksi, kuten käy ilmi vaikkapa Yleisradion jutusta.[224] Tekijänoikeusrikokset, kunnianloukkaukset ja rahankeräysrikokset vaikuttavat kuitenkin verukkeilta, joilla yritetään kostaa se, että MV-lehti alkoi tuoda esiin poliittisia paljastuksia poliitikkojen, viranomaisvallan ja median välillä vallitsevan symbioosin ohi.

Aikana, jolloin jokainen lehti lainaa toinen toiseltaan ja laittaa jutun perään maininnan, mistä aihe on saatu tai kuka ”asiasta kertoi ensin”, syytteet tekijänoikeuksien rikkomisesta vaikuttavat tekaistuilta. Kunniaa koskevat loukkaantumiset puolestaan ovat subjektiivisia. Uhriutuneet kiusaavat niillä kriitikoitaan ymmärtämättä itse pitää huolta maineestaan.

Viranomaisvallan kanssa konfliktiin johtaneet rahakeräysrikokset puolestaan tuovat mieleen valtiomonopolien aikakaudelle liittyvät kieltolain rikkomukset. Nekin paljastavat, että kyse on ideologisten rikosten kaltaisista yhteiskuntanormatiivien kyseenalaistuksista, jotka muistuttavat 1800-luvulta tunnettuja pyrkimyksiä laittaa epäsovinnaiset ihmiset jalkapuuhun.

Nyt kun yliopistolliset mediatutkijatkin ihmettelevät, millä tavoin täysosuma nimeltä MV-lehti (jonka akronyymia en tässä ryhdy avaamaan) on ollut ylipäänsä mahdollinen, on hyvä huomata, että sananvapauden idea, oikeutus ja tehtävä on aina ollut sen *ongelmallisuudessa*. Ongelmattomien

asioiden sanomiseen kun ei tarvita mitään vapautta. Sananvapauden olemus on vertikaalinen: suojata hallintoalamaisia *viranomaisvallan* ja *tuomiovallan* sanktioilta ja sensuurilta.

Paikallislehti Kokemäkeläiseen kirjoittanut nuori lausui aiheesta harvinaisen kypsään tapaan jutussaan ”Maailman onnellisin maa vainoaa toisinajattelijaa” 22.3.2018:

> Janitskin on tuonut mediassaan ilmi poliitikkojen rikoksia, kavalluksia ja muita hyväveli-verkoston salaisuuksia. Lehdessä on puitu myös välillä kärkkäästikin maahanmuuttoa ja ulkomaalaisten tekemää rikollisuutta sekä julkaistu esimerkiksi seksuaalirikollisten nimiä ja valokuvia, kuten esimerkiksi Kokemäen Kauvatsalla 17-vuotiaan porilaisen tytön elävältä polttaneen turvapaikanhakijana maahan tulleen henkilön tietoja.
>
> Lisäksi poliisi on estänyt Janitskinin presidentinvaalikampanjoinnin lähes kokonaan, josta johtuen 20 000 kannattajakorttia ei ihan saatu täyteen. Samaan aikaan Suomen lehdistö on pysynyt asiasta vaiti sekä mustamaalannut ajojahdin uhria.

Lapset ja nuoret näyttävät osoittavan huomattavasti todellisuudentajuisempaa suhtautumista asioihin kuin monikulttuuristen maahanmuuttotuulten turvottamat aikuiset. Ei siis ihme, että myös Yleisradion palkittu toimittaja Jessikka Aro väitti Twitterissä Kokemäkeläisen levittävän MV-lehden salaliittoteorioita tosiasioina.[225] Tämä kaikki toimittajalta, jonka itsensä voisi väittää levittävän hurjia deluusioita ja väärän lipun operaatioita nähdessään ”Putinin trolleja” isänmaallisten suomalaisten jutuissa.

Syy tiedotuskuplan puhkaiseen vaihtoehtomedian suosioon ja sen tekijöiden ahdistelemiseen näyttääkin olevan siinä, että valtamediaa haastava uusmedia ei toimi vain joidenkin Seiskan tapaisten sensaatiojulkaisujen tavoin, keskittyen murjomaan pintajulkkiksia. Sen sijaan vaihtoehtoinen uusmedia on paljastanut *poliitikkojen* ja *viranomaisten* väärinkäytöksiä ja astunut *vallankäyttäjien* varpaille.

Toinen syy valtamedian sotaan vaihtoehtoista journalismia vastaan on kilpailu: tiettyjen vaihtoehtojulkaisujen lukijamäärät ovat nousseet eniten luettujen julkaisujen listoille ja paikoin Helsingin Sanomien tasolle syöden niiltä markkinoita ja valtaa. Tätä valtamedia ei saa käännetyksi kumoon itsekehulla, pidättämällä tosiasioista kertomisen oikeutta omaan hallintaansa tai ripittämällä koululaisia siitä, osaavatko he varmasti erottaa ”vastuullisen median” valemediasta.[226]

Ruotsalainen Fria Tider kertoi 27.2.2018 jutussaan ”Alternativmedia större än vanliga tidningar i sociala medier”, että mediavalvontatyökalu Idagora on mitannut vaihtoehtomedian vaikutusta netissä, ja tulos on pysäyttävä. Idagoran uudet tilastotiedot osoittavat, että Fria Tiderin, Samhällsnyttin ja Nyheter Idagin uutiset levisivät sosiaalisessa mediassa paremmin viimeisten 12 kuukauden aikana kuin Göteborgs-Postenin ja Aftonbladetin johtavat uutiset. Edellisiä pidetään maahanmuuttokriittisinä

vaihtoehtomedioina ja jälkimmäisiä merkittävimpinä mielipiteen muokkajina porvarien ja sosiaalidemokraattien leireissä.

Niinpä myöskään Ilja Janitskinin vertaaminen Erkkoihin ei ole kohtuutonta. Myös Urpo Lahtisen Hymy-lehti poikkesi nykyisestä pintajulkkiksiin keskittyvästä sensaatiojournalismista siinä, että sen sivuilla arvosteltiin purevasti *vallanpitäjiä*, jopa Kekkosta.

Mitä enemmän valtamedia haukkuu vaihtoehtoista uusmediaa, sitä selvemmäksi käy, kuinka huonosti sillä menee. Medioitumisen merkiksi on valtamedia nyt laittanut viranomaisvallan toimimaan juoksupoikanaan ja tekemään likaisen työn puolestaan, sillä sen itsensä valitseman tien päässä häämöttää tukiaisten anominen valtiolta, kaatuminen julkisen vallan syliin tai konkurssi.

Kirjallisuus

Heikinheimo, Seppo, *Mätämunan muistelmat*. Helsinki: Otava, 1997.

Karén, Lauri, *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies*. Helsinki: Otava, 2018.

Koivisto, Mauno, *Historian tekijät – Kaksi kautta*. 2. painos. Helsinki: Tammi, 2017.

--, *Kaksi kautta – Muistikuvia ja merkintöjä 1982–1994*. 2. painos. Helsinki: Tammi, 2017.

Mainio, Aleksi, *Aatos Erkon kylmä sota – Helsingin Sanomat Moskovan varjossa*. Helsinki: Siltala, 2018.

Roiha, Maria, *Jussi Parviainen – Jumalan rakastaja*. Helsinki: Tammi, 2018.

Sarasvuo, Jari, *Välähdyksiä pimeässä ja pimeitä välähdyksiä*. Helsinki: Otava, 2015.

Strömbäck, Jesper, *Makt och medier – Om samspelet mellan medborgarna, medierna och de politiska makthavarna.* Lund: Studentlitteratur, 2000.

Torstaina 17. toukokuuta 2018

SUOMI KURIIN VUOTEEN 2030 MENNESSÄ

Näinä vihapuhesensuurin ja kaikenlaisten miituu-hankkeiden aikoina tulee joskus pohtineeksi, mihin tämä maailma on menossa. Valtamedia raportoi jokin aika sitten innostustaan pidätellen, että Helsingin syyttäjät kannattavat miituu-pykälän lisäämistä rikoslakiin.[227]

Säädöksellä kriminalisoitaisiin koskettelemisen lisäksi myös seksuaaliset puheet. Enää vain ajatukset olisivat suojassa, mutta ennen pitkää ajatuksia lukevat koneet voinevat paljastaa nekin syyttäjille.[228] Joissakin tapauksissa sopimattomat poliittiset puheet saadaan selville myös lukemalla

ihmisten blogeja tai perehtymällä heidän kirjalliseen tuotantoonsa ajalta, jolloin sananvapaus vielä oli.

Varjopuolena syyttäjien kannalta on vain se, että eritoten seksuaalisessa kanssakäymisessä ei ole mitään moralisoimista eikä pahaa. Ihmiset yleensä ilmaisevat toisiaan kohtaan kiintymystä ja hellyyttä seksuaalisten puheiden ja tekojen kautta.

Digitalisoitumisen aikakaudella kaikki saadaan sähköpaimenten avulla kuriin. Ei pidä tietenkään leimata juristinnuijien koko ammattikuntaa, mutta hyvin voidaan kysyä, millaisessa maanpäällisessä helvetissä nuo seksuaalisuuden vaarallistajat ja muut paukapäät oikein elävät – ainakin oman ajatusmaailmansa perusteella.

Uusviktoriaanisuus ja ahdasmielisyys ovat lisääntyneet hälyttävästi, enkä tarkoita nyt maahanmuuttokriitikoiden tai kansallismielisten esittämiä näkemyksiä, joista löytyy vielä jotakin tolkkua. Sen sijaan tarkoitan sitä hurjaa normiruuvien kiristelyä, jota harjoitetaan poliittisen korrektiuden varjolla, verukkeella ja kautta.

Millainen maailma onkaan vuonna 2030? Tehdäänpä pieni ennuste, dystopia tyypiltään.

Vuoteen 2030 mennessä ihmisten tunteet on todettu yhteiskunnan kannalta haitallisiksi, sillä juuri ne ovat syyllisiä vihapuheeseen ja seksuaaliseen kanssakäymiseen. Niinpä ihmisten tunteet tapetaan psykofarmasialla, jotta tunteista päästään lopullisesti eroon.

Seksistä on päästy eroon länsimaissa kokonaan, ja se kompensoi kehitysmaissa tapahtuvan väestönkasvun. Vain monikulttuurisuuden hurmoksessa on suositeltavaa fiilistellä, ja etuoikeus on varattu sytkäri kädessä loimuten tissivakoonsa oksentaville teineille, jotka kumartavat afrikkalaisten puujumalille.

Sukupuolta ei saa olettaa mutta ei myöskään kysyä. Tyttöjä ei saa sanoa tytöiksi vaan heitä pitää nimittää suoraan pojiksi. Poikia ei saa sanoa pojiksi vaan tytöiksi. Mitään ei voi ostaa enää tavallisesta kaupasta vaan ainoastaan ekokaupasta. Liivatetta ei saa käyttää, sillä se on valmistettu lehmästä. Lehmä puolestaan on pyhä.

Kansalaisten ihon alle on kiinnitetty sirukortti, jonka avulla ihminen voidaan paikantaa ja joka toimii ehdonalaisvalvonnan tavoin. Siru toimii myös henkilötodistuksena, pankkikorttina ja opintosuoritusrekisterinä, jota voidaan käyttää esimerkiksi maksamiseen tai päästettäessä ihmisiä erilaisista ovista. Siksi ihmiset anovat kyseistä korttia, vaikka eivät sitä halua.

Käteinen raha on poistettu, ja ihmisten rahavarat ovat pidätetyt yksityisten pankkien hallintaan. Mahdollisuudet käyttää varallisuuttasi riippuvat siitä, millaisen tilisopimuksen saat pankin kanssa aikaan – ja millä hinnalla. Vaihtoehtoa pankkien vallalle ei ole. Ihminen on lasinen ja läpinäkyvä.

Sote-uudistuksessa ihmiselle määritellään pistein laskettavissa oleva arvo. Periaatetta laajennetaan koskemaan myös ihmisten yhteiskuntakelpoisuutta. EU-kriittinen puhe vie ihmisarvon kokonaan, kun taas mitäänsanomattomuus ja *tabula rasa* -tyyppinen julkaisuluettelo tuottaa pätevyyden professorin toimeen. Muodollista sananvastuun kontrollia ei tarvita, sillä työelämän mielipidevankilassa sananvapaus häviää muutenkin kokonaan.

Ihmisten hampaisiin on kiinnitetty pieni mikrofoni, jonka kautta puheet välittyvät vihapuhetta tunnistavaan automaattiin. Se puolestaan langettaa rangaistuksen jokaisesta sopimattomasta sanasta, ja maksut peritään ihmisten pankkitileiltä. Puhesyntetisaattori kuuluttaa kansalaisen korvaan kiinnitettyyn kuulokkeeseen mitä ystävällisimmin seuraavaa: ”Puhuitte sopimattomia ja syyllistyitte rasismiin: sakkoa 100 krediittiä, 200 krediitiä, 500 kredittiä, 1000 krediittiä...”.

Kirkko ei vihi suomalaisia keskenään avioliittoon vaan ainoastaan inter- ja transsukupuolisten väliseen polyamoriseen ja panseksuaaliseen ylirajaiseen sekä avoimeen parisuhteeseen. Jossain voi olla vielä joku konservatiivinen lahkolaispappi, joka suostuu vihkimään harvoja ja valittuja perinteiseen homoavioliittoon.

Maahanmuutto-ongelma on ratkaistu kompensaatiokaupalla. Länsimaihin virranneet kehitysmaalaiset ovat lähettäneet Euroopan kantaväestöt Afrikkaan.

Naiset ympärileikataan ja miehet kuohitaan, jotta tasa-arvo toteutuisi. Intersektionaalisuussosiologiasta on tehty johtava uskonto islamin ohelle. Länsimaisen ihmisen tulee pitää mukanaan työllistämismäärärahoin palkattua kulttuurikoordinaattoria, joka kääntää havaintomaailman ilmiöt monikulttuurisuusdiskurssin kielelle ja selittää, että syy on länsimaisten ihmisten, kun jossain räjähtää muslimiterroristin asettama pommi.

Ihmisten toimintaa eivät ohjaa heidän tahtonsa, järkensä tai tunteensa vaan *sharian* muotoon muokattu Euroopan liittovaltion perustuslaki, joka on ylin peruste aivan kaikelle.

Ei toteudu vai? Älkää luulko.

Dystopia toteutuu varmasti mutta pienin askelin ja pikkuhiljaa. Malttia nyt vain, jotta vauhti ei olisi liian kova.

Perjantaina 18. toukokuuta 2018

SNELLMANIN PERINTÖ UHATTUNA

Snellmanin päivä 12. toukokuuta oli tänä keväänä kaunis ja kirkas. Osuin kaupungilla pyöräilemässä ollessani sattumalta Helsingin Kansalaistorilla järjestettyyn tilaisuuteen, jossa pidettyjä puheita seurasi kulkue. Väkeä näytti olevan enemmän kuin vuoden 2016 marssilla Hakaniemestä Kruu-

nunhakaan J. V. Snellmanin patsaalle. On hienoa, että kansallismielinen ajattelu ja isänmaallisuus kukoistavat jälleen vastalauseina kansainväliselle hömpötykselle, joka ei ole enää vain harmitonta.

Sosialistisen internationalismin ja kansainvälisen kapitalismin yhteistyöllä on ylikansallinen vallankäyttö velkaannuttanut Euroopan kansallisvaltiot, romuttanut kansallisen itsemääräämisoikeuden ja demokratian sekä saattanut Euroopan kansakunnat kansainvälisten pankkien velkaorjuuteen. Myös etnisesti yhtenäisten kansojen pirstominen jatkuu oikeistohallitukseksi väitetyn hallituskoalition EU-yhteistyöllä, eikä ymmärretä eroa, joka vallitsee kansojen (etnografinen käsite), kansakuntien (hallinnollinen käsite), kansalaisuuden (juridinen käsite), yhteiskuntien (sosiologinen käsite) ja kansallisvaltioiden (valtio-opillinen käsite) välillä.

Yksi kaikkein kummallisimpia väitteitä on, että Pohjoismainen Vastarintaliike olisi epäisänmaallinen tai valtionvastainen siksi, että se tähtää pohjoismaiden yhteistyöhön ja valtioiden liittoon. Mietitäänpä hieman. Mikä oikeastaan on se kansallisvaltioiden vastainen hanke, joka tähtää valtioiden itsemääräämisoikeuden riistämiseen ja liittovaltioon? – Euroopan unioni itse!

Pyrkimys lavastaa Pohjoismaiden Vastarintaliike valtionvastaiseksi on yritys kääntää huomio pois siitä valtiollisen itsemääräämisoikeutemme riistosta, joka tapahtuu EU-federalismin kautta. Eikö sille saisi tai voisi olla kilpailijaa tai haastajaa kansanvaltaisilla aatteiden markkinoilla? Nähdäkseni se on demokratian idea. Pohjoismaiden keskinäinen yhteistyö ei ole sen erikoisempi hanke kuin Paavo Väyrysen utopia pohjoismaiden unionista, joka perustuu spontaaniin ja vuosisatoja jatkuneeseen kanssakäymiseen.

Entä sitten maahanmuutto? Nobel-palkitun taloustieteilijän Milton Friedmanin sanoin: väestöjen vapaa liikkuvuus ja hyvinvointiyhteiskunta ovat mahdoton yhdistelmä. Ilman kansallisvaltiota ei ole hyvinvointiyhteiskuntaa. Länsimaiset hyvinvointiyhteiskunnat luotiin kansallismielisen ajattelun tuloksena. Sitä ennen Euroopassa elettiin ruhtinaskuntien tilkkutäkissä. Oli eripurainen aatelisto, keskenään riitelevä porvaristo, papisto, talonpojat ja työväenluokka.

Vasta hegeliläisen kansallisvaltioaatteen kautta eri ryhmittymät saattoivat löytää yhteisen edun, ja luotiin länsimaiset kansallisvaltiot, joiden sisäpuolelle hyvinvointiyhteiskunnat perustettiin. Kansallisvaltio on hegeliläis-snellmanilainen Järjen työväline.

On muistettava, että kansallismielisyyttä on kuin tuoleja, pöytiä ja ruokalajeja: erilaisia. Kaikkea ei pidä arvioida saksalaisen kansallissosialismin tirkistysreiästä, josta näköala avautuu erään *sosialistisen* totalitarismin suolle. Se, että toimittaja kirjoittaa Suomessa suomen kielellä tai että sosiologian professori saa saarnata yliopistolla oppejaan vielä myös suomeksi, on tulos suomalaisesta kansallismielisyydestä.

Poliittinen vihervasemmisto ja huvitteluliberaali porvaristo puolestaan rääkyvät, kuinka vaarallista kaikki tämä muka on ja parjaavat kansallismielisiä fasisteiksi, rasisteiksi tai natseiksi. Yleensäkin media ja tiedeyhteisö ottavat liian herkästi kantaa kansainvälisyyden, maahanmuuton ja vierasperäisten tahojen puolesta ja oikeistoa sekä kantaväestöjä vastaan eivätkä pyri lainkaan ymmärtämään, mistä mielipiteiden polarisoitumisessa ja monikultturistien uustaistolaisuudessa on kyse.

Tämä ei ole yllätys, sillä yhteiskuntatieteet ovat punavihreän värisuoran hallussa – seikka, joka on vienyt uskottavuuden yliopistossa tehtävältä yhteiskuntatutkimukselta kokonaan. Oikeustieteilijät puolestaan ovat vaatineet useiden vuosien mittaisia vankeusrangaistuksia maahanmuuttoa vastustavasta järkipuheesta sillä perusteella, että puhe *voi* johtaa väkivaltaisiin tekoihin.[229] Argumentti on mitä hullunkurisin. Samaan aikaan oikeustieteilijät eivät kanna huolta siitä, että maahanmuuttopoliittiset tyhmyydet ja ovien aukaiseminen tulijoille *ovat jo nyt* johtaneet suuriin väkivaltaisuuksiin, kun muslimiterroristit ovat tappaneet satoja ihmisiä Euroopassa. Tässä valossa maahanmuuton vastustamisesta pitäisi myöntää rauhanpalkintoja.

Filosofisen teonteorian valossa kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevan rikoksen kriteeriksi, tunnusmerkiksi ja ehdoksi pitäisi määritellä se, että puhe sisältää *imperatiivin* (käskylauseen tai kehotuksen) tiettyyn rikokseen ja että rikoksella on selvä kohde. Ilman nimenomaista kehotusta *tekoon* ei kannanotosta tulisi rangaista. Esimerkiksi epäsympatian, paheksunnan, moittimisen tai halveksunnan ilmaisemisen perusteella ei pitäisi tuomita, sillä kaikestahan ei tarvitse pitää ja kohde voi olla kritiikkinsä ansainnut. Muussa tapauksessa sanktioitaisiin mielipiteiden esittäminen tietyistä kansanryhmistä.

Tässä valossa ihminen ei saisi olla vihainen eikä kritisoida tahoja, joista ei pidä tai jotka ovat itse syypäitä heränneeseen arvosteluun. Tällaista periaatetta ei voitaisi johdonmukaisesti ajatellen hyväksyä, ja siksi pidin myös Mika Illmanin väitöskirjaa *Hets mot folkgrupp* (2005)[230] perusteettomana: pelkkänä yrityksenä antaa avoimeksi jätetylle laille täysin vulgaari ja subjektiivinen tulkinta. Itse asiassa vääryyksiä on moraalifilosofisesti perusteltua vihata, ja ihmistä, joka ei niin tee, voitaisiin pitää moraalisesti rappeutuneena.

Harvat pääsevät muokkaamaan vähemmistöoikeuksia koskevia lakeja tai niiden tulkintaa niin helposti ja itse vähemmistöasemasta nauttien kuin Mika Illman ja lakimieskollegansa Martin Scheinin, jota puolestaan käytettiin Suomen uuden perustuslain ihmisoikeuspykälien asiantuntijavalmistelussa. Molemmilla oli kannanotoilleen oma vähemmistöintressi, eikä olekaan ihme, että ihmisoikeuksia ja vähemmistöoikeuksia koskeva laintulkinta on vinksahtanut maassamme vähemmistödespotiaa harjoittavien perusoikeusfundamentalistien yksinvaltaan.

Usein niin sanottu vihapuhe on vain kritiikkiä, joka herättää vihaa arvostelun kohteissa, ja siksi sen projisoiminen arvostelun esittäjien ominaisuudeksi on asioiden kääntämistä nurin. Kansallismielisyyden nousu länsimaissa ei kerro mitään siitä itsestään, sillä kansallismielisyys ei ole *itsensä* seuraus eikä syy. Sen sijaan se on seuraus siitä, että Euroopan unioni ja kansainvälisyyden tendenssi ovat mädättämässä länsimaat ja niissä harjoitetun rationaliteetin.

Syy on maahanmuutto, joka pirstoo kansankokonaisuudet ja johtaa väkivaltaan sekä eripuraan. On hyvä muistaa, että Bosnian-Hertsegovinan verisessä sodassa murhattiin noin 200 000 ihmistä etnisten erimielisyyksien vuoksi vain muutama vuosikymmen sitten. Se on eniten jälkeen toisen maailmansodan.

Hajonneen Jugoslavian alueelle saatiin rauha vasta, kun jokaisella kansakunnalla oli oma etnisin perustein jäsentynyt kansallisvaltionsa. Tapauksen olisi pitänyt opettaa, että rauha on mahdollinen vain kansallisvaltioiden kautta. Rajat luovat rauhaa samoin kuin kansallismielisyys ja kansallisen edun varjeleminenkin. Tätä eivät ne toopet ymmärrä, jotka rakentavat EU-liittovaltiota vapaamuurari Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin idealismin perustalle.

Asioiden ollessa optimaalisesti muodostavat etnisesti yhtenäiset kansat kansakunnan, joka perustaa luonnonoikeudellisen itsejärjestymisensä pohjalta suvereenin kansallisvaltion. Kansallisvaltiot puolestaan legitimoivat ihmisten kansalaisuuden ja mahdollistavat hyvinvointiyhteiskunnan, joka toteutuu, kun kaikki osatekijät ovat ekvivalentissa suhteessa keskenään.

Sen sijaan internatsismin ideologiaan perustuva maailmankyläpainajainen johtaa länsimaisten hyvinvointiyhteiskuntien pirstoutumiseen, kansankokonaisuuksien hajoamiseen ja luokkayhteiskunnan kärjistymiseen länsimaiden sisällä. Tämä on seuraus vasemmiston menosta kansainvälisen kapitalismin ja siihen liittyvän internationalismin takuumieheksi.

Tuloksena työn karkaamisesta halpamaihin ja halpatyövoiman virtaamisesta länsimaihin syntyy kurjuutta ja erimielisyyttä. Länsimaiden kantaväestöt jakautuvat köyhiin ja rikkaisiin – ymmärtämättä kuitenkaan, että heidän keskinäisten konfliktiensa syy ei ole heissä itsessään vaan heidän ulkopuolellaan, toisin sanoen internatsismissa ja globalisaatiossa.

Koska suurin osa länsimaihin pakolaisuuden verukkeella virranneesta väestä on nuoria miehiä, vastuu ja syyllisyys fylogeneettisen kehityksen tuloksena syntyneen selektion tuhoutumisesta lankeavat niille kantaväestöön kuuluville naisille, jotka alistuvat vierasperäisistä miehistä vallitsevaan ylitarjontaan ja pariutuvat heteroseksuaalisessa kanssakäymisessä ylirajaisesti. Tästä johtuu, että työpolitiikan ohella maahanmuuttopolitiikkaan liittyy aina myös seksuaalipolitiikka. Niinpä kansallismielisten on vastustettava telaketjufeministien tavoitteita, joita he ajavat itsekkäästi ja omista intresseistään.

Kansojen ja etnisesti erilaisten kansakuntien välillä vallitsevat arvo-, intressi- ja kulttuuriristiriidat puolestaan ovat objektiivisina todellisuuteen sisältyviä konflikteja, joita säätelemään ja hallitsemaan tarvitaan kansallisvaltioita ja niiden välisiä rajoja.

Tämän ymmärtäessään Vastarintaliikkeen jäsenet näyttävät olevan oikeita miehiä, joiden sisällä virtaa oikeudenmukaisuuden eetteri. Toista maata ovat tunnottomalla rahalla ostetut virkamiehet, yliopistotutkijat ja valtavirran poliitikot, jotka ovat suurimmaksi osaksi nynnyjä nössöjä.

Minua on aina kiinnostanut, miksi yhteiskunnassa ja yliopistoissa saa mielihyvin olla äärivasemmistolainen. Mutta jos ilmoittaa olevansa oikeistolainen kansallismielinen, sitä vastaan aletaan vyöryttää, kiistetään virat, varat ja toimintaresurssit, ja ihminen julistetaan henkipatoksi sekä asetetaan toimintasaartoon.

Vastaus piilee siinä, että kommunistien ja heitä nykyisin edustavien monikultturistien hullutuksiin ei usko kukaan, vaan heitä pidetään naurettavina pelleinä, joilla on vain korkealentoisia ihanteita. Ne ovat kuitenkin jyrkässä ristiriidassa todellisuuden kanssa aiheuttaakseen muutoksia kansalaismielipiteissä. Heitä ei siis tarvitse ottaa vakavasti.

Sen sijaan kansallismielisiä pelätään siksi, että heidän arvellaan olevan oikeassa. Heidän aavistetaan lausuvan totuuksia yhteiskuntamme olemuksesta ja luonteesta. Koska kansallismieliseen filosofiaan sisältyy totuus ihmisten käyttäytymisen naturalistisesta olemuksesta, joka järjestyy kansallisen edunvalvonnan perustalle, tämä tekee kansallismielisistä filosofeista myös oman aikakautemme ainoita vaikutusvaltaisia filosofeja.

Tämän tekstin kirjoittaja ei ole Pohjoismaisen Vastarintaliikkeen jäsen.

Keskiviikkona 23. toukokuuta 2018

MEHILÄINEN PISTI – SOSIAALIPOLITIIKKA METSÄÄN MENOSSA

Mediassa uutisoitiin äskettäin terveysjätti Mehiläisen myynnistä 1,8 miljardin kauppahinnalla ulkomaalaisille sijoitusyhtiöille.[231] Suomalaisten omistus jää noin 40 prosenttiin. Tämän kotimaisuusasteen säilyttämisen ilmeisenä motiivina on pehmittää poliitikkoja hyväksymään tekeillä oleva sote-uudistus.

Mikäli sote toteutuu, alkaa terveydenhuoltopalvelujen yksityistämisen kautta virrata verovaroja kansainvälisille sijoitusyhtiöille. Jatkossa suomalaisilta ihmisiltä kannetut verovarat eivät jäisi kiertämään kansantalouteemme vaan päätyisivät kansainvälisen kapitalismin hyväksi.

En näe tällaisessa kansallisen edun polkemisessa mitään järkeä. Myös kokonaisuutena sote aiheuttaisi työttömyyttä julkisten palvelujen purka-

misen kautta[232] ja loisi uuden välinportaanhallinnon, jonka kaltaiselle himmelille ei ole kerta kaikkiaan mitään tarvetta.

Myöskään vasemmisto ei ole ihmisten elinolosuhteiden huonontamiseen viaton. Viime maaliskuussa vasemmistolaisten ay-liikkeiden omistama Kojamo Oy (entinen VVO) myi enemmistön valtion tuella rakennetuista vuokra-asunnoistaan kansainvälisille sijoittajille.[233] Asunnot olivat vasemmiston rahasampo, sillä ammattiliitot kuittasivat asuntojen tuotoista verovapaat osingot. Näin valtion asumistuet virtasivat vasemmiston vaalitileille, mutta yhtä kaikki, rahat jäivät Suomeen.

Sen sijaan jatkossa kansainväliset sijoittajat voivat imuroida valtion asumistuet ulkomaille, joten ei ihme, että ostajaosapuoli on innoissaan. Asiassa käynee niin kuin Carunan myynnissä: maksut nostetaan kattoon. Ja vasemmisto laittaa äskettäin saamansa rahat punastellen liiveihinsä.

Tällaista taantumusta olisi poliittisesti vastustettava, mutta siihen ei yllä kuin tietty osa nykyisestä oppositiosta. Vikana on, että kansallisen edun valvonta on laiminlyöty, eikä nykypoliitikoilta löydy asiantuntemusta eikä toimintakykyä moisen kurjistamisen vastustamiseen.

Kokoomus ja kepu mädättävät työpolitiikkaa yhdessä vasemmiston kanssa

Myös sosiaaliturvan kokonaisuudistus on menossa täysin metsään. Hallitus on koettanut uskotella purkavansa kannusteloukkuja patistelemalla työttömiä aktiivisuuteen. On kuitenkin suuri vääryys rangaista ihmisiä työttömyysetuuksien heikennyksillä, mikäli aktiivisuuden osoittamiseen ei ole tilaisuuksia. Pakotettu aktiivisuus ei ole spontaania ja oikeaa aktiivisuutta vaan reagoimista painostukseen, jonka tuloksena syntyy passiivisuutta.

Sanktiot voisivat olla oikeutettuja tilanteissa, joissa ihmiset ovat syypäitä asemaansa. Todellisuudessa kukaan ei voi itse päättää työllistymisestään, kun työttömyys on rakenteellista eivätkä ihmiset voi väkipakolla kenenkään työpaikoille tai leipiin laittautua. Näin hallitus tekee työttömyyden uhreista syyllisiä. Samanaikaisesti oikeistohallitus tekee kaikkensa kannattaakseen Anna Kontulan (vas.) tekemää aloitetta työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi myös EU- ja ETA-alueen ulkopuolelta tulevia koskien.

Jos ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta luovutaan, suomalaiset eivät voi kohta työskennellä sen enempää akateemisissa tehtävissä kuin perinteisissä duunari- ja haalariammateissakaan. Internatsismin käänteissä on unohdettu, että kotimaisen työvoiman pitäisi olla hallituksen erityisessä suojeluksessa. Kokoomus on märkäkorvaministerinsä Kai Mykkäsen johdolla jälleen mädättämässä suomalaisten ihmisten oloja ja

asemaa, ja Perussuomalaiset tekevät aivan oikein pyrkiessään *kiristämään* myös työperäisen maahanmuuton ehtoja.[234]

Kokoomus ja Kepu irtisanoutuvat kansallisen edun valvonnasta ja julistavat olevansa vihervasemmiston ihanteiden kannalla vain yhdestä syystä: säilyttääkseen hallituskelpoisuuden vasemmiston sanelemassa pelissä. Näin Suomen koko maahanmuuttopolitiikkaa tehdään vihervasemmiston pillin mukaan.

Yritteliäisyys-, sivistymis- ja omistamisvihamielinen sosiaaliturvajärjestelmä

Todellinen kannusteloukku sosiaalipolitiikassa sisältyy toimeentulotukijärjestelmään ja -lainsäädäntöön. Koska toimeentulotuki on omaisuusvähenteinen, se kannustaa ihmisiä hankkiutumaan mahdollisimman nopeasti varattomiksi ja suorastaan kehottaa olemaan hankkimasta vähäistäkään ”helposti rahaksi vaihdettavissa olevaa omaisuutta”, jotta voisi turvata jokapäiväisen leivän saantinsa ja tulot juokseviin menoihin toimeentulotuen kautta.

Toimeentulotukijärjestelmä kannustaa ihmisiä köyhyyteen ja kurjuuteen, ja näin käy, mikäli riippuvuus toimeentulotuesta on toistuvaa. Toistuvuus muuttuu sitä kautta pysyväksi.

Suoranainen ihmisoikeusrikos toimeentulotuki on silloin, kun se mahdollistaa esimerkiksi kuolinpesissä olevan varallisuuden ja sitä vastaan annetun toimeentulotuen ulosmittaamisen perinnönjaon jälkeen. Sellainen järjestelmä vie ihmisiltä niin ajoneuvot kuin asunnotkin.

Toimeentulotukijärjestelmä ei ole mikään tukemisen muoto vaan kurjuuden kuilu ja rotanloukku. Myös ”viran saadakseen vihreä” professori Heikki Hiilamo on todennut, että koko toimeentulotuen idea on käsittämätön.[235] Omasta mielestäni se on epäoikeudenmukainen. Sotella ei kuitenkaan puututa näihin heikkouksiin, jotka kaipaisivat pikaista korjausta.

Yleisradion nettisivut esittelivät äskettäin kuusi mallia sosiaaliturvan kokonaisuudistusta varten.[236] Myös itse olen esittänyt aiheeseen kannanottoni. Oman käsitykseni mukaan työttömyysetuudet, asumistuki ja niitä täydentävä toimeentulotukijärjestelmä pitäisi korvata negatiivisen tuloveron tapaisella perustulojärjestelmällä, jonka luonnostelin teoksessani *Työttömän kuolema – Johdatus uteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*.

Näin turvattaisiin oikeudenmukainen kohtelu jokaiselle, joka jää vaille jokapäiväisiin ja tavanomaisiin elinkustannuksiin riittävää tuloa esimerkiksi työttömyyden vuoksi. On väärin, että toimeentulotukijärjestelmä saattaa kansalaisen puille paljaille vain siksi, että hän ei voi itsestään riippumattomista syistä turvata omaa toimeentuloaan ansiotulojen katkettua. Samanlainen on myös yritteliäisyys- ja sivistymisvihamielinen työttömyysetuusjärjestelmä, joka käytännössä estää kaikkeen yritteliäisyyteen

liittyvän arvotuotannon, työelämän ulkopuolella tapahtuvan produktiivisen toiminnan ja itsensä kehittämisen esimerkiksi opiskelemalla.

Sen sijaan, että hallitus suunnittelisi palkitsevaa sosiaaliturvamallia, se on omaksunut porkkanoiden sijasta piiskan ja soveltaa vanhakantaista rankaisemiseen perustuvaa järjestelmää. Uhattuna oleminen ei kuitenkaan vapauta ihmisten voimavaroja vaan ohjaa siilipuolustukseen, joka yhteiskuntakäytännössä myös näkyy.

Keskiviikkona 6. kesäkuuta 2018

EU PROPAGOI MAAHANMUUTTOA HOMOLIITTOJEN VERUKKEELLA

Voidaan kenties väittää, että homoavioliittojen vastustaminen on ilkeyttä. Mutta aivan yhtä hyvin voidaan väittää, että myös homoavioliittojen puolustaminen on pelkkää ilkeyttä silloin kun sillä ajetaan perimmältään muita asioita, kuten maahanmuuttoa ja siihen liittyvää ylirajaista pariutumista.

Yleisradion uutiset kertoivat, että Euroopan unionin tuomioistuin myönsi EU-ulkopuolelta tulevalle henkilölle oleskeluoikeuden eräässä EU-maassa homoliiton perusteella.[237] Näin EU myös tunnusti muissa EU-maissa solmitut homoliitot ja vahvisti, että ”jäsenmaat eivät voi estää samaa sukupuolta olevan puolison oleskeluoikeutta”.

Mitä merkitystä tapauksella on? Ensinnäkin on kieroa, että *EU tekaisi homoista verukkeen* liputtaakseen ylirajaisen pariutumisen ja maahanmuuton puolesta. Toiseksi on paljastavaa, että EU legitimoi homoliitot kaikissa EU-maissa vasta *maahanmuuton puolustamiseksi*.

Maahanmuuton puolustaminen yritetään siis esittää sellaisena kaiken yläpuolella olevana perusteena, jolla voidaan ajaa EU-maiden omien kansalaisten oikeuksia tai asioita. Tällä mairealla suopeudellaan EU yrittää nyt ostaa homoilta kannatusta maahanmuutolle.

Tosiasiassa homojen avioituminen ei ole ollut mikään ongelma sen enempää EU-maissa kuin niiden ulkopuolellakaan. Samaa sukupuolta olevien avioituminen on ollut vähäistä, ja rajat ylittävä homoavioliittojen solmiminen on mikroskooppisen pienen tasa-arvo-ongelman yksi nanometreissä mitattavissa oleva minimuoto.

EY-tuomioistuimen käsittelemässä tapauksessa oli kyse amerikkalaismiehen vuosia jatkuneesta kamppailusta ja oikeudesta asua Romaniassa homoliiton perusteella. Tapauksen täytyi olla tekaistu, sillä eihän kukaan järjissään oleva amerikkalainen vakavissaan halua asua Romaniassa.

Oikeasti kyse onkin siitä, että EU ratsastaa homojen selässä viedäkseen huomion pääongelmasta, joka on heteroiden ylirajainen pariutuminen kehitysmaista. EY-tuomioistuin valikoi muutamien vastaavanlaisten tapaus-

ten joukosta ratkaisunsa pohjaksi *amerikkalais-romanialaisen* homoparin peittääkseen sen, että todellinen ongelma koskee *kehitysmaista* EU:n alueelle avioliiton verukkeella virtaavien maahanmuuttoa.

Kuinka hyödyllistä onkaan ylirajainen pariutuminen ja maahanmuutto? Amerikkalainen kelpaa tietenkin Romaniaan nippu dollareita taskussaan, ja ratkaisu on kenties helppo hyväksyä poliittisesti. Mutta näin avattiin puolihuomaamatta veräjä myös Afrikasta ja Lähi-idästä tulevien turvapaikanhakijoiden tulvimiselle EU-maihin homoavioliittoja käyttäen, ja sitähän tässä todella ajettiin.

Ratkaisu todennäköisesti toimii. Afrikassa ja Lähi-idässä odottaa suuri määrä Osama bin Ladenin katseella varustettuja kiimaisia ja islamin takia seksin puutteesta kärsiviä heteromiehiä, jotka ovat valmiita käyttämään mitä tahansa tekosyytä päästäkseen EU-maihin lihatiskien ääreen.

Euroopassa puolestaan on suuri määrä *metoo*-hankkeiden vuoksi seksin puutteesta kärsiviä heteromiehiä, jotka odottelevat ryppyinen kymppi kädessään sugar daddyille pyllistämään suostuvia seksisiirtolaisia kehitysmaista. Lopulta he löytävät toisensa, ja ”homoavioliitto” legitimoi tämän käänteisen seksiturismin, kunnes arabielvikset turvapaikan, oleskeluoikeuden tai kansalaisuuden saatuaan alkavat soitella iPhoneillaan suomalaisille naisille.

EY-tuomioistuimen ratkaisu todennäköisesti edistää homoliittojen vesittymistä, kun niitä aletaan käyttää turvapaikkaturismin välineinä. EU ilmeisesti toivoo, että homoja syytettäisiin sitten, kun ylirajaisen pariutumisen ongelmat räjähtävät käsiin väestöpoliittisen mullistuksen ja kansakuntien sekoittumisen myötä. Siksi se pakkaa jo nyt homot ja pakolaiset ideologisesti samaan junaan.

Korostan, että ongelmat eivät ole homojen luomia. Suurimmasta osasta ovat vastuussa heterot, joiden ylirajaisella pariutumisella on valitettavasti myös tuloksia lisääntymisen kautta. Myös heteroliitot ovat antaneet oikeuden oleskella EU:n alueella ilman kansalaisuutta. Tähän päävirtaan ei kuitenkaan kiinnitetä huomiota.

Tapaus antaa näyttöä tavasta, jolla homoista yritetään lavastaa maahanmuuton mannekiineja, ja siitä, miten homoavioliittoja käytetään väestöpolitiikan keppihevosena. Tapaus osoittaa myös, että EU koettaa sitoa seksuaalivähemmistöjen asemaa ja oikeuksia koskevan argumentaation maahanmuuton puolustelemiseen. Vihervasemmistolaisen seksuaalivähemmistöliikkeen tavoin EU klusteroi homojen aseman ja EU:n ulkopuolelta tulevan siirtolaisuuden yhdeksi asiakokonaisuudeksi, vaikka todellisuudessa näillä kysymyksillä ei ole mitään yhteistä.

Valtamedia puolestaan menee tähän ideologiseen niputtamiseen ja semioottiseen sekoittamiseen mukaan teroittamalla, että tulvaporttien avaaminen afrikkalaisille ja lähi-itäläisille muka ratkaisee joitakin homojen kipeästi kokemia ongelmia. Tosiasiassa EU-maihin pyrkivien päävirta ei tule Amerikasta vaan Afrikasta ja Lähi-idän maista, eikä muslimien lisäänty-

misestä ja islamin leviämisestä ole ollut homoille ja (aiemmin vapaamieliselle) Euroopalle muuta kuin haittaa.

Media ei ole ymmärrettävästi pitänyt suurta melua siitä, että muslimiterroristin Champs-Elyseèsillä ampuma poliisi oli *homoaktivisti*.[238] Tämän pitäisi osoittaa, että islamin levittämistä Eurooppaan ei voida perustella myöskään ”seksuaalivähemmistöjen oikeuksilla”.

Torstaina 7. kesäkuuta 2018

TAAS UUSI SANANVAPAUDEN TELOITUSKONE

Kirjoitin puolisen vuotta sitten tavasta, jolla yhdenvertaisuusvaltuutettu ja Aalto-yliopiston tutkijat kehittelivät Internetiin algoritmia (eli automaattista ratkaisumenetelmää), joka voisi tunnistaa ”vihapuheen” ja jota voitaisiin käyttää sensuroimiseen ja syytteiden nostamiseen. Hanke sai rahoitusta muun muassa Suomen Akatemialta ja Koneen Säätiöltä.[239]

OP-konserni puolestaan mainostaa nyt ”Someturvaksi” nimeämäänsä palvelua, jonka tarkoitus on pitkälti samanlainen: auttaa tunnistamaan ”vihapuheeksi” väitettyä argumentaatiota, ”kiusaamista” ja ”loukkaantumisia” sekä opettaa sosiaalisen median käyttäjille, milloin heidän sananvaihtonsa täyttää rikoksen tunnusmerkit.

”Op.media”-sivusto iloitsee, että someturvan perustajat, sosiaalipsykologit Suvi Uski, Minttu Salminen ja Jenny Rontu, saivat palkinnon ”Vuosisadan rakentajat” -haastekilpailussa ja että heille myönnettiin myös puolen miljoonan euron rahoitus![240] Sivustolla kirjoitetaan lisäksi: ”Someturvan kehitystyöhön on tämän vuoden alusta liittynyt mukaan useita asiantuntijoita, kuten presidentti Tarja Halonen, Helsingin yliopiston Legal Tech Lab, Aalto-yliopiston Tekoälyn tutkimuskeskus (FCAI), oikeusministeriö, sisäministeriö, Pelastaa Lapset ry sekä yritykset Wunderdog ja Futurice.”

Tarja Halonen ei taida kuitenkaan olla tämän alan asiantuntija. Ongelmallista ylipäänsä on, että vastauksia sosiaalisessa mediassa koettuhin ongelmiin etsitään *teknokraattisesta* tai *normatiivisen rangaistuksen uhan* sisältävästä viitekehyksestä: tekoälylaboratorioista tai viranomaisvallan interventioista.

Hanke vailla perusteita ja pohjaa

Hanketta kuvaamaan sopii sama kritiikki, jonka esitin jo yllä mainitussa kirjoituksessani. Sellaisia asioita ei ylipäätään pitäisi pyrkiä ”tunnistamaan” eikä jynssäämään pois verkosta saati mistään muualtakaan, joiden *perusta* on käsitteellisesti *määrittelemättä*.

Juuri sellaista on ”vihapuhe”, jonka käsite on peräisin vasemmiston ajatuspajoista ja jonka tehtävänä on lavastaa vihervasemmistolaisesta monikulttuurisuusnormatiivista poikkeava argumentaatio paheksuttavaksi tai juridisesti tuomittavaksi. ”Vihapuhe” on kulttuurinen meemi, joka livahtaa helposti kuulijoiden korvista sisään luoden propagandistisen mielikuvan siitä, mitä ei saa sanoa.

Ensin he varastivat sanat ja sitten niiden merkityksen. Subjektiivisia loukkaantumisia tai kiusaantumisia ei pitäisi tunnustaa sensuurin perusteiksi lainkaan, sillä yhteiskunnallista totuutta ei voida tavoitella tilanteissa, joita varjostaa rangaistusten uhka.

Someturvan kehittäjät Uski, Salminen ja Rontu näyttävät hakevan ”Someturva”-hankkeelleen oikeutusta väittämällä sen tuottavan ”turvaa” ja viittaamalla erityisesti nuorison kokemuksiin, sillä ”[a]rvioiden mukaan jopa noin puoli miljoonaa suomalaista nuorta on kokenut tulleensa loukatuksi sosiaalisessa mediassa”.[241] Tämä saattaa auttaa rahoitustarpeen teeskentelemisessä, sillä nuorethan ovat yleensä aikuisia arvostelukyvyttömämpiä ja sen vuoksi loukkaantuvat mitättömistäkin asioista. Lapsikorttia käytetään siis maahanmuuttokriittisten mielipiteiden sensuroimiseen ”sopimattomina”, kuten monta kertaa aiemminkin.

Tästä ei kuitenkaan seuraa, että mikään tekninen automaatti voisi osoittaa verkon vuorovaikutussuhteissa ilmenevät erimielisyydet tai näkemyserot rangaistaviksi tai helpottaa niiden ”tunnistamista”. Salminen myöntääkin, että ”lainsäädäntöä tulkitsevan tekoälyn algoritmin kehittäminen on melkoista pioneerityötä, sillä tekoälyteknologiaa, joka soveltaisi algoritmia lakikirjan ja oikeuskäytännön luomiin sääntöpohjiin, ei juurikaan ole.” Ja: ”Tekoälyn on vaikea tunnistaa, missä kontekstissa lakiasioita tulkitaan.”[242]

Silti ”pioneerityössä” tähdätään ”palvelun” julkaisemiseen vielä tänä vuonna. Op.media-sivusto valistaa kansalaisia seuraavasti: ”Tavoitteena on [...] tarjota kansalaisten käyttöön tasavertainen ja reaaliaikainen juridinen palvelu, joka auttaa ratkomaan tehokkaasti ja maksuttomasti someloukkauksen kohteeksi joutuneiden henkilöiden tapauksia.”[243]

Hanke siis uskottelee olevansa maksuton sovitteluelin tai toimivansa kuin vakuutusyhtiö, joka nyt hyvää hyvyyttään ratkoo ongelmallisia tilanteita, ja kehittäjät sanovat ryhtyneensä toimeen vain, koska ”jotakin oli tehtävä”. Intressi on olemassa, ja motiivit ovat poliittisia ja kaupallisia.

Tulos on, että tendenssitutkimuksen kautta luodaan sensuuriautomaattia, jolla annetaan aseet käteen ”vihapuheesta” haukuttujen maahanmuuttokriitikoiden, monikulttuurisuuden arvostelijoiden ja poliittisesta korrektiudesta eri mieltä olevien ihmisten vaientamiseksi.

On jo sinänsä väärin, että tällaista ”tutkimuksen” nimellä harjoitettavaa propagandaa tehdään, ja rikos toisia ihmisiä vastaan on, että sitä vieläpä tuetaan taloudellisesti liikelaitoksen asiakkailtaan riistämillä liikevoitoilla. Tämä antaa näytön yrityksiin levinneestä punaviherpesusta.

Jotta naiset saisivat rahaa

”Someturvan” kehittäjiin sopii tuttu sanonta: ne jotka väittävät takaavansa turvallisuutemme, vaativat maksuksi vapautemme.

Heidän peruslähtökohtansa on kuitenkin täysin oikeuttamatta. Suuri osa ”vihapuheeksi” väitetystä argumentaatiosta ei ensinnäkään artikuloi vihaa, vaan viha on *vastaanottajien omaa vihaa*, jonka he *projisoivat* itseään miellyttämättömien näkemysten esittäjiin. Tätä hankkeessa ei ole kuitenkaan pohdittu lainkaan, joten sen lähtökohdat ovat oikeuttamatta.

Puolen miljoonan lahjuksilla rahoitetut sosiaalipsykologit eivät näytä ymmärtävän, ettei ole heidän itsensä eikä myöskään minkään puolueellisen tai poliittisen organisaation asia määritellä ilmaisujen tunnestatusta eikä arvottaa argumentteja moraalisesti tai juridisesti oikeutetuiksi tai tuomittaviksi *omien käsitystensä tai viranomaismääritelmien perusteella*.

Tätä käsityskantaa puolestaan sanotaan sananvapaudeksi. Sosiaalipsykologeina esiintyvien pitäisi myös ymmärtää, että vapaat assosiaatiot ovat tärkeitä yhteiskunnallisen totuuden kannalta, eikä kiirehtiä avustamaan niiden tuomitsemisessa.

Jos sallitun ja kielletyn argumentaation määritelmät ja rajat pidätetään jonkun tietyn kuppikunnan valtaan, se avaa tien minkä tahansa sellaisen sanankäytön määrittelemiseksi ”vihapuheeksi”, josta määrittelevä taho on *periaatteellisesti eri mieltä*. Myös voimakkaita vastalauseita tai voimakasta kannatusta ilmaiseva argumentaatio uhkaa joutua tuomituksi jo pelkästään ilmaisujen asteen tai vahvuuden vuoksi.

Yhteiskunta-, maahanmuutto- ja EU-kritiikin lavastaminen ”vihapuheeksi”, jonka määrittelee monikulttuurisuuden ja maahanmuuton poliittinen kannattaja tai niitä koskevan arvostelun vastustaja, tarkoittaa avointa valtakirjaa mielivallalle. Samaan tapaan myös sanankäyttöä koskevan tarkkailun automatisoiminen ja mekanisoiminen merkitsee hullujen karnevaalin jatkamista robottiparaatina, jota johtavat demaripresidentti Tarja Halosen ja Pelastakaa Lapset -yhdistyksen militantit tädit.

Lapsikortin käyttäminen sensuurin välineenä on sikäli hullunkurista, että tuskin edes lapset itse haluavat kasvaa sellaisessa yhteiskunnassa, josta sananvapaus on syöty pois. Lapset ovat myös aitoja sananvapauden kannattajia, sillä lapsethan sanovat kaiken pidäkkeettömästi ja suoraan.

Miten ihmiset ja etenkään lapset pystyisivät jatkossa seuraamaan *omaa järkeään* tai kokemustaan, kun niillä on pyyhitty lattiaa sosiaalipsykologien ja juristien hankkeessa? Lapsiarvoja argumenttina käyttävä sananvapauden sensuurihanke on lasten käyttämistä hyväksi ihmisten vapauksien ja järjen kuohimisessa sekä yksilöiden rationaliteetin luovuttamisessa kasvottoman järjestelmän valtaan. Vaikuttaa, kuin sosialismi päättäisi jälleen, mikä on yksilöille hyväksi.

Huomiota herättää, että lahjuksilla ostetut tutkijat ovat kaikki naisia. Voisi helposti ajatella, että hanke on perustettu vain, jotta tutkijoiksi aikovat tytöt saisivat rahaa, heidän akateeminen uransa etenisi ja jotta totuus yhteiskunnallisesta todellisuudesta voitaisiin sensuroida. Tendenssitutkimuksen poliittinen korruptoituneisuus on aivan samanlaista kuin se on valtavirtamedian piirissä, Googlen lahjoitettua 490 000 euroa Helsingin Sanomille, jotta lehti saisi rakennettua valikoivaa journalismia toteuttavan ”sisällönsuositusjärjestelmän”.[244]

Haluaisin nähdä päivän, jona Suomen Akatemia, yliopisto tai jokin muu porkkanapankki myöntäisi puoli miljoonaa euroa *minulle* sananvapauden puolustamiseen, vapaan argumentaation oikeuttamiseen ja filosofisen järjen palauttamiseen yhteiskuntatieteiden metodologiaan.

Vastoin filosofista järkeä

Kun (jo sinänsä) suureksi ongelmaksi koettavaa tarkkailua ja valvontaa mekanisoidaan, tehdään ihmisten ajattelun- ja sananvapauden kahlitsemisesta rutiininomaista. Poliittinen yhteiskuntakritiikki yritetään tällöin alistaa valtapoliittiselle kontrollille, josta tulee arkipäiväistä ja oikeutettua toimintaa, ja näin katkotaan älymystön tai eri mieltä olevien tahojen päitä.

Kirjoituksessani ”Miksi vihapuheen käsite on vaarallinen” totesin jo 6.10.2017, että vihapuheen torjuntayritysten sijasta pitäisi keskittyä kitkemään pois *sellaista politiikkaa*, joka tuota vihaa tuottaa. Tällöin puututtaisiin aggressioiden todellisiin syihin, eli massamaahanmuuttoon ja kehitysmaiden väestöjensiirtoihin, joita Euroopan kantaväestö ei hyväksy.

”Someturva”-hanke voisi toimia oikeudenmukaisesti, jos se tukkisi suut uhriutujilta ja niiltä ammatikseen loukkaantujilta, jotka jakavat ihmiset verkossa narsistisesti ystäviin ja vihollisiin. Hanke voisi olla oikeutettu, mikäli se vetäisi maton alta ”rasismista” kitisijöiltä ja tekisi lopun kunnianloukkausten kansanhuveista, joilla pissikset kiusaavat kunniallisia ihmisiä. Hanke voisi olla oikeutettu myös, jos se *korottaisi* valittelun ja syyttelyn rimaa.

Koska asialla ovat poliittisen vihervasemmiston edustajat, se ei niin tee, vaan hankkeen kautta sananvapauden kuohintaa koetetaan mekanisoida ja laittaa koneet yleispätevän ratkaisijan rooliin mikrotason ihmissuhdekysymyksissä, jotka ovat aina erilaisia.

Kieliteoriasta ja -filosofiasta tiedän, että mikään ”algoritmi” ei pysty tunnistamaan kielen eikä ihmisen kokonaisilmaisun sävyjä, ei ironiaa, parodiaa, sarkasmia eikä satiiria, esimerkiksi. Koneen tekemät arviot ovat väistämättä yksiulotteisia, sillä kielen merkitysoppi eli semantiikka ei ole loogisesti ottaen *lausuttavissa*, vaan se on *tyhjentymätöntä* tavalla, joka tekee *merkitysten yksiselitteisen määrittelemisen mahdottomaksi*. Näin ollen viestinnän automatisoitu tarkkailu avasi tien despotiaan.

Käsitteen semanttinen merkitys vaihtelee jo sinänsä, mutta erityisesti se muuttuu lauseen syntaksin eli rakenteen mukana. Lopullisten merkitysten muodostumiseen vaikuttavat lisäksi pragmatiikka, eli merkitysyhteys ja kielen käyttötilanne, sekä ne lukuisat ei-kielelliseen vuorovaikutukseen liittyvät tekijät, kuten eleet, kontaktin luominen ja muut sanomisen paralingvistiset ehdot, jotka määräävät suuren osan merkitysten muodostumisesta.[245] Juuri tässä on kielen käytön rikkaus, jonka vuoksi *kone* ei voi tavoittaa merkityksiä lainkaan (tutustu esimerkiksi kiinalaisen huoneen argumenttiin ja Turingin testin tuloksiin tuloksiin).

Kun myöskään nyt valmisteilla oleva sananvapauden teloituskone ei tunnista tunteita, kuinka se voisi tunnistaa loukkaavuuden? Merkitykset eivät ole objektiivisia tai universaaleja vaan subjektiivisia, kontekstisidonnaisia ja kontingentteja. Niinpä nämäkin tutkijoina esiintyvät yliopistotoimijat ovat iskeneet kirveensä kiveen niin, että kipinät sinkoilevat ja palohälyttimet soivat.

Kritiikin voi esittää niin, että kyseisen tutkimuksen koko tendenssi on perustelematta. Sosiaalisessa mediassa *ei tarvitse* eikä *pidä* ylläpitää sellaista kontrollikoneistoa, jota kyseisen hankkeen kautta yritetään luoda, sillä kyttämielialan levittäminen yhteiskuntaan ei ole kenellekään hyväksi. Siksi kyseisenlaista ”tutkimusta” ei tarvitse eikä pidä rahoittaa.

Sellainen tutkimuksena esiintyvä toiminta, joka menee vallankäyttäjien puolelle ja suostuu poliittisen kontrollin välineeksi, toteuttajaksi tai edistäjäksi, on alkeellista. Se kiertää todelliselle filosofialle kuuluvan tehtävän, eli yhteiskuntakritiikin ja kiistanalaisten väitteiden esittämisen, ja ryhtyy valtionpolitiikan voitelijaksi ja valtaapitävien maskotiksi.

Sellaisia pieniä piipittimiä yhteiskunnan norminvartijat haluaisivat myös kansalaisistamme tehdä. ”Someturva”-hanke on orwellilaisuuden ja tylsämielisyyden huipentuma. Se on myös esimerkki *laboratory habit of mind* -tutkijoiden pseudotieteestä ja huiputustutkimuksesta, jossa ei ole ymmärretty mitään sen enempää filosofisista merkityksenteorioista kuin yhteiskuntateorioista, oikeudenmukaisuudesta tai ihmisten käyttäytymisen sosiopsykologisista ominaisuuksistakaan.

Kunhan nyt vain soveltavat teknisiä tietojaan punavihreän hallinnon määräämiin ja rahoittamiin sensuurihankkeisiin viipperä kybernautinkypäriensä päällä vinhasti pyörien. Vahingollista on, että tähänkin suomalaisten ihmisten suitsimiseen tähtäävään demarihankkeeseen on myönnetty puoli miljoonaa euroa tunnotonta rahaa.

Lauantaina 16. kesäkuuta 2018

NYT TERRORISTI ON VAARALLINEN

Harvoin näkee oikeudenkäyntiä, jossa syytetty tekee kaikkensa saadakseen kovemman rangaistuksen. Turun terrori-iskusta syytetty ei säästellyt sanojaan tunnustaakseen motiivikseen terrorin.[246] Miksi?

Siksi, että hänen intresseissään oli käyttää puhetilanne täydesti hyväkseen ja esittää propagandaa julkisen sanan kautta. Ja tietenkin myös siksi, että tuomion kovuus lisää tuomitun *valtaa*. Tässä tavoitteessaan Abderrahman Bouanane onnistui, sillä hänet tuomittiin eilen kahdesta terroristisessa tarkoituksessa tehdystä murhasta ja useista murhan yrityksistä elinkautiseen vankeuteen.

Ei pienellä tuomiolla mainetta saa. Pahin mahdollisuus syytetylle olisi ollut se, että hänet olisi jätetty tuomitsematta täyttä ymmärrystä vailla olevana. Syyntakeettomaksi määritellyn agenda on nimittäin arvoton.

Vasta tuomittuna ja todesta otettuna hän on aidosti vaarallinen. Ja sellaisena hän myös pysyy. Kiven sisässäkö? Kyllä.

Sillä tuomittujen vaikutusvalta ei lopu vankiloiden muureihin. Asiansa läpi saaneena, julkisuudessa paistatelleena, täysin ymmärrettynä ja tuomittuna hän nyt vasta osoittaa jihadistien valtaa ja toimii esimerkitapauksena niille kymmenille, sadoille ja mahdollisesti jopa tuhansille, jotka vapaalla jalalla kulkiessaan suunnittelevat samaa. Kyse on aidosta identiteettipolitiikasta, ehkä jopa islamistien etnonationalismista.

Muutamat oikeudenkäynnissä käytetyt vasemmistolaiset asiantuntijat koettivat jynssätä kaiken terrori-iskuun viittaavan pois tapauksesta. He toimivat jopa tehokkaammin kuin tekijän puolustusasianajaja, joka myönsi tapot ja yritykset muttei murhia, vaikka tekijä itse hehkuttikin päiden leikkaamisen ja ISISiin kuulumisensa puolesta.

”Asiantuntijat” eivät kuitenkaan vähätelleet terrorin merkitystä siksi, että he olisivat ymmärtäneet tuomitsemisen funktion, toisin sanoen vaikutuksen, jolla ankara tuomitseminen ja terrorin myöntäminen terroriksi lisäävät tuomitun valtaa. He vähättelivät tapauksen terroristisuutta humaaneista syistä: sympatiasta syytettyä kohtaan sekä saadakseen hänen tuomionsa alenemaan.

Olisiko tekijä sitten pitänyt jättää vaille tuomiota? Tuomitsematta jättäminen olisi ollut perusteltua siitä syystä, että yhteiskunnan ei pidä tunnustaa terrorin rationaalisuutta. Tunnustaessaan terrorin terroriksi yhteiskunta myöntää terrorin järkiperäiseksi, ottaa tekijät vakavasti ja vahvistaa heidän valtaansa.

Väitteeni on: vasta tuomittuna terroristi on vaarallinen. Muulla tavoin pois toimitettuna ei olisi. Siksi täydessä ymmärryksessä tehdyistä murhis-

ta langetetaan Yhdysvaltojen tietyissä osavaltioissa kuolemantuomio. Yhteiskunta myöntää teon harkituksi mutta ei tue sitä vahvistamalla tuomitun rationaaliteettia.

Jos ihminen julistetaan syyntakeettomaksi, hän on vaaraton. Mikä tappio se olisikaan tuomittavalle! Ollessaan passiivis-aggressiivisessa tilassa kiven sisällä tämä rikollinen saavuttaa todellisen päämääränsä: julkisuuden ja median huomion.

Terrorin mahdollistaa osaltaan valtamedia, joka luo terroristien vihateoille puhealustan. Siihen liittyi tietenkin myös Helsingin Sanomat, joka truuttasi viime viikolla *sharia*-lain puolesta ikään kuin toivoakseen pelkkää päänsilitystä terroristille.

Helsingin Sanomat laittoi sivuilleen kuin terrorismia puolustellakseen University of Wisconsinissa toimivan muslmitaustaisen naisprofessorin Asifa Quraishi-Landesin, jolta lehti lypsi islamia ja shariaa oikeuttamaan pyrkivän kannanoton. Se tuli ulos 10.6.2018 julkaistussa jutussa ”Sharialaille pitäisi antaa länsimaissa tilaa, sanoo Suomessa vieraillut professori – ’Uskon, että se saataisiin toimimaan’”.

Näin Helsingin Sanomien propaganda toimii.

Sunnuntaina 17. kesäkuuta 2018

TRUMPISTA UUSI NIXON?

Richard Nixon jäi historiaan presidenttinä, joka saavutti suuria voittoja ulkopolitiikassa mutta jonka virkakaudella Yhdysvaltain sisäpolitiikassa kuohui. Nixon muun muassa avasi suhteita Kiinaan ja Neuvostoliittoon sekä päätti Vietnamin sodan.

Republikaanisen Nixonin virkaura torpattiin sinänsä mitättömään vakoiluskandaaliin, mitä voidaan pitää merkkinä poliittisen vasemmiston vaikutusvallasta 1970-luvulla. Esimerkiksi demaripresidentti Bill Clintonin uraa presidenttinä ei tuhottu pelkkään skandalisaatioon.

Filosofi Slavoj Žižek, joka tunnetaan politiikkaa koskevista psykoanalyyseistään, kommunismin kaipailustaan[247] sekä pakolaisten vastaanottotoiminnan kritiikistään,[248] on katsonut, että pahinta ei ole, jos Trump epäonnistuu, vaan se, jos hän onnistuu.

Toisaalta Žižek on antanut kannatuksensa Trumpille, jotta tämä todellakin onnistuisi omissa pyrkimyksissään ja jotta vasemmisto sekä EU-eliitti sitä kautta heräisivät ja nousisivat isähahmoaan vastaan.[249] Eikö olekin kompleksista?

Trumpin tosiasiallisten vastustajien (jollainen Žižekin on) ei kannata kuitenkaan iloita sen enempää hänen onnistumisestaan kuin epäonnistumisestaankaan. Nyt näyttää siltä, että Trumpin vetämä reaalipolitiikka, jossa vallan ja voiman käyttö tunnustetaan jälleen ulkopolitiikan *modus*

operandiksi, tuottaa tuloksia.[250] Kirjoitin olympialaisten aikaan Pohjois-Korean uuden johdon paineista uudistaa politiikkaansa ja käyttää ydinaseilla saavuttamaansa neuvotteluasemaa hyväkseen.

Kim Jong-unin ja Donald Trumpin kohdatessa viime viikolla molempien osapuolten voimannäytöt vaikuttivat toimivan samalla tavoin kuin Gorbatšovin ja Reaganin kaudella.[251] Tuolloin Neuvostoliitto saattoi peräytyä kilpavarustelusta Yhdysvaltain kehittelemän paperitiikerin, voittamattomana pidetyn ”Tähtien Sota” -hankkeen (SDI), edessä. Molempien vetäytyminen kilpavarustelusta oli mahdollista ilman imagotappioita, sillä yhteiseksi viholliseksi voitiin tunnustaa käsistä riistäytyvä tekniikka.

Samantapaisesta lienee kyse myös Pohjois-Korean ja Yhdysvaltain kaavaileman ydinaseettoman vyöhykkeen luomisessa Korean niemimaalle.[252] Yhdysvaltain vetämä voimapolitiikka antaa Pohjois-Korealle mahdollisuuden vetäytyä diplomaattisesta uhittelusta kasvojaan menettämättä.

Vetäytymiseen ja Koreoiden mahdolliseen yhdistymiseen on pohjoisessa suuri paine, sillä maan elintaso on aivan kurja. Pidän täysin mahdollisena, että etelä ja pohjoinen yhdistyvät yhtä yllättäen kuin Länsi-Saksa ja Itä-Saksa, joka lakkasi olemasta, kun piikkilanka kerättiin pois. Tämä edellyttää periaatteessa vain kahta asiaa: Kim-dynastian henkilökohtaisen hyvinvoinnin jatkumista jollakin kaukaisella saarella ja todellisen kuvan luomista pohjoiskorealaisille siitä, millainen maailma on.

Myöskään niiden, jotka avoimesti vastustavat Trumpia ja pyrkivät vesittämään ulkopoliittiset tulokset, ei kannata iloita hänen epäonnistumisestaan peittelemättömästi,[253] sillä ulkopolitiikassa tuloksia saavutetaan usein pienin askelin. Trumpin sisäpoliittisten vastustajien kannattaa hillitä voitonriemuaan, vaikka Helsingin Sanomien mukaan Trump onkin onnistuneesti epäonnistunut, ja Kaliforniassa ”suunnitellaan vallankumousta ja ollaan valmiita suoraan toimintaan”![254]

Meidän oloissamme Trump pitäisi ottaa vakavasti mutta ei kirjaimellisesti, kun taas mediassa Trump on otettu kirjamellisesti muttei vakavasti, aivan kuten eräät ovat etevästi huomauttaneet.[255]

Yhdysvaltain sisäpolitiikassa Trump-ilmiö kertoo omasta mielestäni lähinnä yhdestä asiasta: yhdysvaltalaisen keskiluokan päätöksestä pitää asemistaan kiinni kansainvälisen kapitalismin, globalisaation ja sosialistisen internationalismin epäpyhää allianssia ja yhteistendenssiä vastaan.

Maanantaina 18. kesäkuuta 2018

KULTARANTA-KESKUSTELUT: PALJON PUHETTA, VÄHÄN ASIAA

Presidentti Niinistön kesäiset Kultaranta-keskustelut muodostivat jälleen maailmanpoliittisen huomion keskipisteen, sillä osallistuivathan juttutuokioon muiden muassa sellaiset suuruudet kuin YK:n pääsihteeri António Guterres ja Kalliolan setlementin toiminnanjohtaja Heidi Nygren. Monta muuta samantasoista asiantuntijaa oli joukossa, kuten voitte lukea osallistujaluettelosta.[256]

Sanoma-konserniin kuuluvan Ilta-Sanomien pääkirjoituksessa taivasteltiin maailman tilaa ja sanottiin etsittävän ”eväitä kaaokseen”. Lehti kirjoitti kokouksen alla:

> Yhdysvaltain presidentti Donald Trump nousee tänä vuonna tilaisuuden puhutuimmaksi hahmoksi. Hän on se kuuluisa ”virtahepo keittiössä”, jonka presidenttikausi on ollut myrkkyä sekä YK:lle että EU:lle. Yhdysvallat on YK:n suurin rahoittaja, joka maksaa 22 prosenttia YK:n budjetista. Trump irrotti Yhdysvallat YK:n kasvatus-, tiede ja kulttuurijärjestöstä Unescosta, eikä YK ole muutenkaan Trumpin lempilapsi. EU:n kanssa Trump on ajautumassa terästulleista alkaneeseen kauppasotaan. Mitä seuraa siitä, että Yhdysvallat vetäytyi Iranin ydinsopimuksesta?[257]

Maanantaisen paperilehden sisältä löytyvässä jutussa paheksuttiin ”voimapolitiikan” paluuta. Olen usein itse sanonut *reaalipolitiikaksi* sellaista politiikkaa, jossa voimankäyttö tunnustetaan ulkopolitiikan ja turvallisuuspolitiikan välineeksi. Reaalipolitiikka on mahdollisen politiikkaa, joka pyrkii mukautumaan vallitseviin oloihin ilman idealistisia oletuksia.

Tämä ei tarkoita, että kannattaisin voimankäyttöä, mutta kannatan sen tosiasian myöntämistä, että valtioiden suvereniteetti ja siihen liittyvä voimankäyttö ovat osa valtioiden välisiä suhteita pysyvästi. Niinpä asian tunnustaminen on tosiasioiden hyväksymistä.

Toimittajilta ja asiantuntijoilta voi tietenkin odottaa vaikka kuinka hullunkurisia kannanottoja, mutta tyrmistyttävimmän puheen Kultaranta-keskusteluissa piti nobelisti Martti Ahtisaari. Hän moitti tapaa, jolla demokratia, ihmisoikeudet ja oikeusvaltioperiaatteet mielletään länsimaisiksi arvoiksi. Lehden mukaan hän lausui, että ”[n]ämä arvot eivät ole vain läntisiä, ne ovat globaaleja” ja jatkoi: ”[s]anomalla, että demokratia, ihmisoikeudet ja oikeusvaltioperiaate ovat läntisiä arvoja olemme tehneet itsellemme karhunpalveluksen. Olemme luoneet mahdollisuuden kyseenalaistaa näitä arvoja, joiden on tarkoitus palvella kaikkia.”[258]

Tosiasiassa demokratiaan, ihmisoikeuksiin ja oikeusvaltioperiaatteeseen ”viitataan läntisinä arvoina” siksi, että vain länsimaissa niitä on noudatettu. *De jure* ne voivat olla globaaleja, mutta *de facto* ne eivät ole sitä olleet, sillä muun muassa islamistiset valtiot, Venäjä, Kiina sekä Afrikan, Kaukoidän ja Etelä-Amerikan kehitysmaat eivät niitä noudata.

Näin on oikein sanoa, että kyseiset arvot ovat läntisiä. Ne ovat myös länsimaisen rationalismin hedelmä ja Euroopasta lähtöisin.

Ilta-Sanomien mukaan ”Ahtisaari haluaisi nähdä maailman, jossa kyseisiin arvoihin sitoutumattomia ei edes harkittaisi merkittäviin asemiin kansainvälisessä järjestyksessä.”[259]

Mitä tämä tarkoittaa? Pitäisikö Lähi-idän islamistiset maat sulkea pois kansainvälisestä yhteistyöstä siksi, että ne eivät kunnioita ihmisoikeuksia? Asiayhteydestä päätellen kannanotto oli suunnattu Yhdysvaltoihin, joka irrottautui Unescosta ja vetäytyi Iranin ydinsopimuksesta.

Ahtisaaren mielipide noudattelee sosiaalidemokraattista internationalismia omassa globalistisuudessaan. Sen mukaan tiettyjä tahoja pitää sulkea pois, jotta ketään ”ei syrjittäisi”. Asenne on aivan samanlainen kuin sisäpolitiikassakin, jossa demarit kieltäytyvät hallitusyhteistyöstä perussuomalaisten kanssa ”syrjinnän vähentämiseksi”.

Tosiasiassa maailmanpolitiikkaa ei voida ohjailla Ahtisaaren mahtikäskyillä eikä edes kansainvälisillä sopimuksilla. Tällöin unohdettaisiin, että kaikki valtiot ovat pohjimmiltaan suvereeneja vallankäyttäjiä – ainakin sikäli kuin ne ovat itsenäisiä, eli niillä on oma ulkopolitiikka.

Harvardin yliopiston kansainvälisen oikeuden professori David W. Kennedy on käyttänyt tästä asiantilasta *kansainvälisoikeudellisen perustattomuuden* nimeä. Kansainvälisillä suhteilla ei voi olla yleispätevää, globaalia tai ”maailmanpoliittista” perustaa, koska jokainen osallistuja on perimmältään itsenäinen ja suvereeni vallankäyttäjä. Tämä puolestaan sisältää edellä mainitsemani reaalipolitiikan oikeutuksen.

Miten esimerkiksi komentelisitte Yhdysvaltoja tai Venäjää? Eikö Yhdysvalloilla ole oikeutta vetäytyä yhteistoiminnasta, josta se on maksanut lähes neljänneksen, eli väestöönsä suhteutettuna enemmän kuin yksikään muu valtio? Eikö Suomella olisi oikeutta vetäytyä Pariisin ilmastosopimuksesta Yhdysvaltojen tapaan, kun kyseinen sopimus velvoittaa maksamaan ilmastotukea esimerkiksi Kiinalle, joka avaa jatkuvasti uusia hiilivoimaloita, jossa ympäristötehokkuus on heikko ja joka voisi maksaa ympäristönparannustoimet suoraan valtionkassastaan?

Jos nämä valtiot ovat suvereeneja, niillä on yksipuolinen oikeus päättää sitoumustensa ja sopimustensa aloittamisesta, lopettamisesta ja voimassapitämisestä itse. Sellainen politiikka, jonka lähtökohtana ovat epäoikeudenmukaiset arviointimenetelmät, ei voi olla sen enempää globaalin ympäristöpolitiikan kuin turvallisuuspolitiikankaan perusta.

Ympäristökysymykset valaisevat helposti, mistä on kyse. Tuotannonalakohtaisen ominaispäästöjärjestelmän soveltamisen sijaan päästöjä verra-

taan asukaslukuun eikä tuotettuihin hyödykkeisiin, joka paljastaisi, kuinka *tehokkaasti* päästöjen vastineeksi tuotetaan tavaraa tai palveluksia.

Länsimaissa ympäristösuhde on hyvä ja kehitysmaissa huono, joten länsimaiden taloutta ja teollisuutta ei pitäisi tuhota korkeilla ympäristömaksuilla tai veroilla pelkän aiheettomasti lietsotun syyllisyydentunnon pois ostamiseksi, kuten vihreät haluaisivat. Pahimmassa tapauksessa käy niin, että kaikki työ ja tuotanto siirtyvät Kiinaan ja muihin YK:n tilastoissa edelleenkin kehitysmaiksi luokiteltuihin valtioihin. Sittenkö kaikki on myös vasemmiston mielestä hyvin?

Vasemmiston mielipiteitä myötäilevä ja Trump-vastaisuudella ratsastava Ilta-Sanomat tähyili edellä viitatussa myös eteenpäin: ”EU-huippukokouksessa asialistalla on jälleen Euroopan pakolaispolitiikka, joka ravistelee pahasti Saksan hallitusta ja sitä myöten koko EU:ta.”[260]

En sanoisi, että Saksan maahanmuutto- ja pakolaisviraston johtajan Jutta Cordtin korruptoituneisuuden paljastuminen[261] ravistelee hallitusta *pahasti*. Asia on niin, että *Saksan* harjoittama pakolaispolitiikka kokonaisuudessaan horjuttaa nyt *eurooppalaista* yhteistyötä.

Saksalle olisi hyväksi, mikäli Angela Merkelin hallitus joutuisi jättämään paikkansa, sillä Merkel on ajautunut riitoihin sekä ympäröivien valtioiden,[262] hallituskumppaniensa[263] että oman puolueensa[264] kanssa, ja häntä itseään vastaan on nostettu tuhat kannetta maanpetoksesta ja holtittomasta maahanmuuttopolitiikasta,[265] jonka tuloksena osassa Saksaa kolmasosa väestöstä on maahanmuuttajia.[266]

DDR-kasvatti Merkelin johtamalla Saksalla ei ilmeisesti ole itsenäistä ulkopolitiikkaa ja suvereniteettia, eikä maan hallitus kunnioita myöskään muiden valtioiden oikeutta päättää väestöpolitiikastaan itse. Tässä mielessä Saksan hallituskriisi voisi tervehdyttää tilannetta, ja asiaintilan korjaaminen vähentäisi huolia tulevaisuudessa.

Valtaa pitävien linnoittautuminen EU:n ja YK:n tapaisten organisaatioiden taakse osoittaa näiden organisaatioiden globalistisen luonteen. Sen mukaisesti kansainvälinen kapitalismi ja sosialistinen internationalismi paiskaavat kättä Euroopan kantaväestöjen yli. Kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeuden puolustamiseen ei ole muuta keinoa kuin kansallismielinen politiikka, joka on kovassa nousussa sekä Euroopassa että Yhdysvalloissa.

Keskiviikkona 27. kesäkuuta 2018

JATSISTA EN MITÄÄN YMMÄRRÄ, MUTTA LOGIIKAN HALLITSEN KYLLÄ

Helsingissä vietettävän seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen tapahtumaviikon (Helsinki Pride) kynnyksellä on paikallaan pohtia yhteiskunnas-

samme vallitsevia asenteita, jotka koskevat homoja, homoseksuaalisuutta sekä sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöjä.

Pyytämättä ja yllättäen syntyneen esimerkkitapauksen tarjoavat Porin jazzfestivaalin toimitusjohtajaksi valitun Aki Ruotsalan (kd.) viimekeväiset näkemykset, joiden mukaan homoseksuaaleja ei ole olemassa ja olemassa on vain homoseksuaalisuutta.[267]

Näkökannassa on leikattu irti ihmisen olemus ja hänen käyttäytymisensä toisistaan, eli kyse on filosofisesti sanottuna essentialismin (eli olemusajattelun) ja eksistentialismin (eli tekojen kautta olemisen) erottamisesta. Tieteellisesti katsoen tällainen erottelu on perusteetonta, sillä ihmisen käyttäytyminen ei ole erotettavissa hänen olemuksestaan.

Myös arkiajattelun näkökulmasta on helposti hyväksyttävissä näkemys, että ihmisen käyttäytyminen on johdeltavissa hänen olemuksensa kokonaisuudesta, johon kuuluvat biologinen (esimerkiksi geenien, kromosomien ja hormonien) tutkimustaso, fenotyyppisesti havaittavissa oleva kehollinen tai ruumiillinen olemustaso sekä psyykkinen (eli tajunnallinen) tasonsa.

Sosiaalisella toimintatasolla havaittava käyttäytyminen puolestaan on seurausta kaikista näistä. Biologis-fysiologiset tekijät luovat ne lähtökohdat, joiden pohjalta ihmiset tekevät hyviksi katsomiaan ratkaisuja kehollisten ja psyykkisten edellytystensä puitteissa. Myös ihmisen seksuaalinen käyttäytyminen on kokonaisuus, jossa on mukana sekä biologisia, kehollisia ja tajunnallisia että sosiaaliseen ja luonnolliseen ympäristöön liittyviä komponentteja.

Homoseksuaalisuus tai heteroseksuaalisuus ei kuitenkaan ole vain käyttäytymistä, jonka lähtökohtana olisi jokin kiinteä ominaisuus. Molemmissa tapauksissa kyseessä on käyttäytymisominaisuus, joka kylläkin perustuu pitkälti ihmisen olemuksessa määrättyihin tekijöihin.

Väittää, ettei ole homoja vaan homoseksuaalisuutta, on samanlaista kuin väittää, ettei ole heteroita vaan heteroseksuaalisuutta. Tämä ei ole totta, ja tutkimusten mukaan ihmiset myös pitävät seksuaali-identiteettiään selkeästi homo-, hetero- tai biseksuaalisena, kun heiltä on tiedusteltu asiaa empiirisissä tutkimuksissa.[268]

Kausaaliyhteys olemusajattelun ja eksistenssiajattelun välillä ei päde vain yksilöominaisuuksista ylöspäin, havaittavaan käyttäytymiseen. Myös havaittavasta käyttäytymisestä voidaan johdella yksilötason käyttäytymisominaisuus ja nimetä se vastaavalla tavalla. Eihän arkikielessäkään sanota, että ei olisi autoilijoita vaan ainoastaan autoilua, vaan kyllä autoilijoita on, koska on autoilua.

Argumentti pätee myös homoseksuaalisuutta koskevan informaation sensuroimista vastaan. Homoja ei ole siksi, että on homoseksuaalisuutta koskevaa informaatiota, vaan homoseksuaalisuutta koskevaa informaatiota on siksi, että on sitä tarvitsevia homoja.

Queer-teoriassa ja eheytysliikkeessä paljon samaa

Jo edellä esittämieni ajatuskulkujen kautta voidaan todeta niin sanotun eheytysliikkeen ja vaikkapa putinilaisten homosensuurilakien pähkähullu päälaellaan seisominen.

Huvittavaa asiassa onkin, että myös sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöjen puolustajiksi ilmoittautunut *queer*-teoreettinen ja sosiaalista konstruktionismia hyödyntävä liike on pyrkinyt kiistämään olemusajattelun sukupuolesta ja seksuaalisesta käyttäytymisestä argumentoidessaan. Liikkeen piirissä on yritetty kiistää sukupuolieron kaksiarvoisuus tai vähintääkin sukupuolta koskeva olemusajattelu. Samoin on esitetty, että seksuaalinen käyttäytyminen olisi vain normatiivisesti määräytynyttä toimintaa, joka voi olla valinnanvaraista.

Myös *queer*-teoreetikot ja sosiaaliset konstruktionistit ovat syyllistyneet samantapaiseen olemusajattelun hylkäämiseen kuin eheytysliikekin. Molemmat nojaavat pitkälti uskomustenvaraisiin näkemyksiin. *Queer*-teorian taustalla on sosiaalitieteiden marxilaisista lähtökohdista peräisin oleva yliyksilöllinen ajattelutapa, jossa seksuaalista käyttäytymistä yritetään selittää yhteiskunnallisista rakenteista tai normeista johdellen. Eheytysliikkeen takana puolestaan ovat uskonnolliset asenteet, joiden mukaisesti biologiset faktat kielletään yhtä huolellisesti kuin *queer*-teorian niin sanotussa biokiellossakin.

Kummatkaan lähestymistavat eivät ole selitysvoimaisia saati missään tapauksessa oikeassa, vaan ne syyllistyvät asioiden karkeaan yksinkertaistamiseen. Niiden yleisöille tuottama ilon aihe piilee tavassa, jolla niiden yksipuolisuus ja pelkistävyys paljastuvat toistensa kautta. Molemmat äärikannat hyödyntävät pitkälti samaa argumenttia, joka perustuu sukupuolisen käyttäytymisen näkemiseen pelkästään sosiaalisena konstruktiona. Liikkeiden välillä vallitsevan kissanhännänvedon takana vallitsee raju todellisuuden kieltäminen, ja myös kyseisten äärikantojen sekä sananvaihdon kärijistyminen johtuvat tästä valheellisuudesta.

Tieteellisen ja filosofisen ajattelun mukaista olisi ymmärtää, että ihminen on psykofyysinen kokonaisuus, ja ottaa huomioon eri erityistieteiden tuottama tieto. Paradigmaattisen ja disipliinimäisen ajattelun tuloksena ajaudutaan hakoteille.

Mitä äärikantojen esiinnousu sitten kertoo homoseksuaalisuutta koskevan keskustelun tilasta nykyaikana? Järjellisintä keskustelua käytiin varmaankin 1990-luvulla, jolloin myös homoseksuaalisuutta koskeva tiedonmuodostus huipentui ja käytiin jokseenkin asiallista keskustelua. Sen sijaan nykyisin keskustelu on taantunut äärikantaistumisen myötä.

Minulla on ilmiölle myös selitys. Keskustelun klusteroitumiseen on johtanut maahanmuutto, joka on nostanut äärinäkemyksiä esiin. Myös kan-

salliset vähemmistöt, kuten homot, on temmattu maahanmuuttoa koskevan kiistelyn välineiksi ja osittain myös itse kiistelyihin mukaan. Tämä osoittaa, kuinka vahingollista liiallinen ja holtiton vierasperäisen väestön haaliminen on. Se jakaa kansakuntaa kahtia, ja kärjistyneiden asenteiden ja klusteroitumisen noususta joutuvat kärsimään myös monet kansalliset vähemmistöt.

Työelämän ideologinen mielipidevankeus

Myös aihetta koskeva mediakäsittely on ollut tarkoitushakuista ja yksipuolista, ja reaktioita voidaan arvostella hätäisiksi. Seurausvaikutuksia ei ole ajateltu.

Kun Porin Jazzien pomo sanottiin toimestaan irti hänen lausahdettuaan jotakin kielteistä homoista, media teki asiasta vyöytysjutun, jolla muka puolustettiin homojen asemaa tai oikeuksia.

Olen ratkaisusta eri mieltä. Minusta on väärin, että ihmisiä potkitaan työpaikoistaan siksi, että he eivät kumartele homoille tai muille vähemmistöille. Ei ole oikein, että ihmisiä patistellaan vain siksi, mitä he edustavat asioissa, jotka eivät kuulu heidän työtehtäviinsä.

En tarkoita, että Ruotsala olisi oikeassa tai että hän ei olisi väärässä. Mutta tarkoitan, että fundamentalistien ripittäminen on epäviisasta, koska todesta ottaminen antaa tunnustusta heille.

Lisäksi vähemmistöissä olisi varottava itse syyllistymästä omahyväisyyteen. Olisi pohdittava tarkemmin, miten tällainen vähemmistöpolitiikka toimii. Minusta tuntuu nololta ja tunnen jonkinlaista myötähäpeää, mikäli jotkut ihmiset laitetaan jalkapuuhun vain siksi, että he eivät ajattele meistä myönteisesti.

Myös päinvastainen tapaus toki löytyy. Monet muistanevat, kuinka Alma Media muilutti Lapin Kansan päätoimittajaksi valitsemansa Johanna Korhosen ulos työsopimussuhteestaan ennen kuin hänen työtehtävänsä olivat ehtineet edes alkaa. Syynä pidettiin hänen lesboutensa julkituloa tehtävänimityksen jälkeen.

Olen useasti aiemmin kutsunut tällaista ihmisten kurittamista *työelämän mielivankeudeksi*. Ihmiset myydään synapsejaan ja hermoverkkojaan myöten työnantajille niin, että joidenkin kuviteltujen mainetekijöiden vuoksi he menettävät sananvapautensa eivätkä voi enää rehellisesti ilmaista mielipiteitään.

Mikäli joku ei pidä esimerkiksi meistä homoista, sen voi käsittääkseni sanoa suoraan. Tai jos joku ei pidä heteroista, sekin pitää voida lausua. Media ja työelämän päättäjät tekevät epäviisaasti kostaessaan *työntekijöilleen* sen, että he avautuvat näkökannoistaan. Myös virheelliset, kyseenalaiset tai kiistanalaiset näkemykset täytyy voida sanoa, vähintäänkin siksi, että niitä voidaan arvioida kriittisesti.

Yhteiskunnallisessa ja tieteellisessä keskustelussa sitten katsotaan, mikä mielipide kestää. Totuus pitää pintansa yleensä hyvin, eikä virheellistenkään argumenttien sanomista pitäisi pelätä. On yhteiskunnallisen totuuden tavoittelun kannalta tuhoisaa, jos keskusteluja leimaa muodollisten tai epämuodollisten rangaistusten uhka, epäilyjä ei saisi esittää ja jos julkaista voi vain tuomioistuinten päätöksiä, tuomarien mielipiteitä, hallituksen tiedotteita tai ”faktat” tarkistaneiden toimitusten julkaisuja, kuten Neuvostoliitossa.

Niinpä sensurointipolitiikka ei toimi, ainakaan toivotulla tavalla. Kirjoitin aiheesta aiemmin, kun vihervasemmisto, media ja Seta nostivat älämölön koripallovalmentaja Aleksi Valavuoren homopuheista niin, että Espoo United lähetti hänet jäähylle. Kirjoitin samassa yhteydessä myös Lidlin maitopurkkikampanjasta, jolla muka nolattiin homoja, vaikka vähintäänkin yhtä tehokkaasti homoja nolasi vähemmistön raukkamainen puolustelu, jossa homoista tehtiin poliittisen vihervasemmiston lyömäaseita jotakin kuviteltua vihollista vastaan.[269]

Kompensoiva suvaitsevuus on huonoa politiikkaa

On väärin, että ihmisiä vedetään narun jatkeena avolava-Toyotan perässä tai että heitä sidotaan häpeäpaaluihin vain siksi, että heillä on valtavirtaistuneesta suvaitsevuuspolitiikasta poikkeavia näkemyksiä. Se jos mikä johtaa aikaa myöten vähemmistöihin kohdistuvan vihan nousuun.

Jos homoja ei vihattu ennen tätä, meitä varmasti vihataan nyt, kun ihmisiä on rangaistu työpaikan menetyksillä. Vähemmistöjen puolustelu saa puolustettavat ihmiset näyttämään avuttomilta luusereilta, jotka eivät muka itse osaa puolustaa itseään.

Media ylireagoi muutenkin. Myrskyn silmässä on sinnitellyt myös sometähti Tuure Boelius, jonka avautumisvideon YouTube sensuroi ”lasten suojelun” verukkeella ja useiden ilmiantojen sekä pois liputusten perusteella, kun muutamat ahdasmieliset olivat pyörtyilleet videolla olevan homosisällön vuoksi.[270] Tällaisen suojelun uhri oli teinitähti itse. Tom of Finland -elokuvasta tuttu Boelius oli toisen kerran kokoaan suuremmassa roolissa hänen julkaistuaan lätkävideon, joka oli viedä kireäpipoisimmilta hermot.[271]

Ostrakismos-tyyppiset poistoäänestykset ja alaspäin peukutukset ovat tehneet yhteiskunnastamme ilmiantojen, kavallusten ja kostojen kehän, jossa kukaan ei ole suojassa väärin ymmärryksiltä, ”pahaksi” lavastuksilta eikä selkään puukotuksilta. Ja kaikki tämä vain, koska maahanmuutto on repinyt kansakuntamme halki ja hävittänyt yhteiskunnallisen luottamuksen.

Vielä 1990-luvulla tällaista ei ollut. Myöskään homoista ei nälvitty yhtä avoimesti kuin nykyisin. Ydinongelma on maahanmuutto ja kansakuntien

etninen sekoittaminen, joka on jakanut mielipiteet kahtia ja klusteroinut ihmiset yhtäältä konservatiivisiin ja kansallismielisiin ja toisaalta vihervasemmistolaisiin liberaaleihin, joihin kaikkien homojen pitää muka kuulua.

Vihervasemmisto puolestaan odottaa homoilta tukea kaikelle yleispolitiikalleen maksuksi sitoutumisesta ajamaan jotakin abstarktia ja monille homoille merkityksetöntä muotoseikkaa, kuten avioliittoa, jonka monet kokevat vain seksuaalisten suhteiden alistamisena sosiaaliselle tarkkailulle. Olen käyttänyt tästä homoille tappiollisesta vaihtosuhteesta *kompensoivan suvaitsevuuden* nimeä.

Todellisuudessa ihmisten pitäisi pystyä käsittelemään kognitiivisia dissonanssitilanteita, analysoimaan asioita ilmiö kerrallaan ja erottamaan sen, millainen vähemmistöpolitiikka on perusteltua. Sillä kaiken suvaitsevuuden pitää olla valikoivaa.[272]

Myöskään valtavirtapolitiikan ja -median ei pitäisi pyrkiä niputtamaan homoja yhteen vihervasemmistolaisen ja maahanmuuttoa edistämään pyrkivän politiikan kanssa tavalla, jolla vihervasemmisto koettaa marssia kaikki kriittisesti ajattelevat ihmiset kumoon.

Ihmisten ja ryhmien vahvuus on siinä, minkä verran he tai ne kestävät arvostelua. Sensuuri ja tukahduttaminen luovat mielikuvan, että vähemmistöillä on jotain salattavaa tai että he ovat niin heikkoja ja huonoja, että heitä täytyy koko ajan puolustaa.

Tässä kaikessa on kyse vähemmistöjen käyttämisestä viholliskuvien rakentamiseen tai oman poliittisen kannatuksen kalasteluun.

Keskiviikkona 4. heinäkuuta 2018

KANSANTAITEILIJAN TUOMITSEMINEN ON KANSANRYHMÄN VASTAISTA

Kun lauma Demla-juristeja jätti 1990-luvun alussa oikeusministeriöön selvityspyynnön, loukkaavatko Kari Suomalaisen somaleista tekemät pilapiirrokset painovapauslakia ja sisältävätkö ne ”kiihottamista kansanryhmää vastaan”, asia ei johtanut jatkotoimiin. Piirtäjä itse olisi halunnut oikeuteen, sillä hän olisi ollut ensimmäinen 1900-luvun pilapiirtäjä, joka joutuu Suomessa vastaamaan töistään tuomioistuimessa.[273]

Yhteiskuntamme ja sen oikeuslaitos ovat taantuneet, sillä kansantaiteilija Jussi ”Jösse” Järvenpää haastettiin poliisikuulustelujen jälkeen oikeuteen kansanryhmää vastaan kiihottamisesta valtakunnansyyttäjänviraston syytemääräyksellä alkuvuodesta 2018. Ja tietenkin myös tuomittiin lähes kaikkien niiden ihmisten tavoin, jotka viime aikoina ovat Suomessa esittäneet maahanmuuttokritiikkiä, arvostelleet ja paljastaneet valtavirtapoliitikkojen väärinkäytöksiä sekä saattaneet Euroopan unionista satelevan ripityksen naurettavaksi.

Vaihtoehtomedia kertoi kesäkuun lopulla, että kansantaiteilija Järvenpää tuomittiin 26.6.2018 Vantaan käräjäoikeudessa 2320 euron sakkorangaistukseen, 80 euron rikosuhrimaksuun sekä poistamaan ja hävittämään kahdeksan musiikkivideotaan YouTube-kanavalta ja kaikilta muilta sivustoilta, joilla niitä on ollut saatavilla.[274] Syyttäjä oli päätynyt vaatimaan Järvenpäälle jopa vankeustuomiota. Valtavirtamedia puolestaan ei tehnyt oikeudenkäynnistä juttuja, vaan asian käsittely ja videoiden sensuroiminen koetettiin salata.

En puutu tässä yhteydessä tarkemmin siihen, miksi ”kansanryhmää vastaan kiihottamisesta” tai ”uskonrauhan rikkomisesta” annettujen tuomioiden jakeleminen on perusteetonta, yhteiskunnallisesti toimimatonta ja loukkaa kantaväestön ihmisoikeuksia, esimerkiksi oikeutta sanoa vastalauseensa mitä tahansa itseään miellyttämätöntä poliittista tendenssiä vastaan.

Olen esittänyt perusteluni kymmenissä muissa kirjoituksissani, joissa olen puolustanut oikeuteen haastettujen ihmisten mahdollisuuksia lausua todelliset mielipiteensä julki. Kiteytän ajatukseni siihen näkemykseen, että minkään yhteiskunnallisen totuuden etsiminen ei käy lopulta päinsä, mikäli asioiden käsittelyä varjostaa rangaistusten uhka.

Ihmisten vapaus näyttää nykyisin rajoittuvan mahdollisuuteen valita jonotusnumero tuomiolle, jos ei ole maahanmuutosta samaa mieltä kuin ovia apposen auki pitävä EU-johteinen sätkynukke-eliitti. Tuomiolle pääsyä tehostaa, jos on Perussuomalaisten jäsen.

Syyttäjät ja tuomioistuimet näyttävät liittoutuneen *suomalaisia ihmisiä* ja heidän poliittisia mielipiteitään vastaan ymmärtämättä, että niin tehdessään oikeusviranomaiset itse esittävät kansalaisia kohtaan vihapuhetta sekä kiihottavat ihmisiä kansanryhmää vastaan.

Juristinnujien pitäisi ymmärtää, kuinka toimimattomia heidän tuomionsa ovat myös heidän omien päämääriensä kannalta. Ylenkatseellisuudessaan ne vain lisäävät kantaväestön aggressiivisuutta etnisesti erilaisia ihmisiä kohtaan. Sille myöskään viranomaiset eivät voi lopulta mitään, niin kuin eivät ihmisten joukkokäyttäytymiselle yleensäkään.

Miksi vallankäyttäjät pelkäävät naurunalaisiksi joutumista?

Helsingin ylipormestari Raimo Ilaskivi (kok.) totesi Kari Suomalaisen päivinä lakonisesti: ”Suomessa ei ollut rasismia ennen kuin somalit tulivat.” Lausahdus osoittaa, missä ongelmien juurisyy on: laajat väestöjensiirrot ovat strateginen virhe.

Meidät pakotetaan maksamaan maahanmuuton hintaa myös henkisen vapautemme menetyksillä. Vasemmistolaisilla asenteilla varustetut syyttäjät voivat ehkä katsoa, että omien kansalaisten taluttaminen käräjille on

”vapaan ja hyvinvoivan” yhteiskunnan merkki. Onhan heidän unelmansa Neuvostoliitto.

Kaikenlaiset kansanvallan kavennukset tosiasiassa vain lisäävät kantaväestön pahoinvointia ja korventavat pois vapautemme. Sivutuotteena syntyy myös tuota vihaa ja rasismia, joita ei ilman löysää maahanmuuttopolitiikkaa ja kriitikoiden tuomitsemista esiintyisi luultavasti lainkaan.

On muistettava, että Jösse Järvenpää on Kari Suomalaisen tavoin humoristi. Huumorin sietäminen ja ymmärtäminen osoittaisivat yhteiskunnallista luottamusta.

Huumorin tuomitseminen taas kuuluu DDR:ään ja osoittaa yhteiskunnallisen luottamuspääoman sulaneen pois. Vitsillä on yhteys alitajuntaan, ja huumori laukaisee yhteiskunnallisia konflikteja, kun todelliset asenteet paljastuvat. Paras ase tekopyhyyttä vastaan on nauru.

Ihmisten psykodynamiikkaa ja joukkokäyttäytymisen sosiodynamiikkaa ymmärtämättömät juristinäädät sytyttelevät fasismin soihtuja omalla tuomiomielellään. Aivan niin kuin Harvardin yliopiston sosiologian professori Robert D. Putnam totesi käydessään Suomessa 2015: suomalaisten arvokkainta kansallista pääomaa olisi yhteiskunnallinen luottamus toinen toisiaan kohtaan, mutta monikulttuurisissa yhteiskunnissa tuo luottamus karisee pois.[275] Enää edes kantaväestöön kuuluvat eivät voi luottaa toisiinsa, sillä maahanmuutto on luonut eripuraa niin kansalaisten keskuuteen, politiikkaan, mediaan, työpaikoille kuin leipäjonoihinkin.

Humoristeja on tuomittu aiemminkin länsimaissa, mutta tuomiot ovat harvoin olleet virallis-formaaleja. Kukapa ei muistaisi *muslimiyhteisön* Kurt Westergaardille langettamaa kuolemantuomiota hänen Mohammed-pilapiirroksistaan?

Jösse Järvenpään lauluissa on arvosteltu juuri *sellaista* rikollista hulluutta ironian ja sarkasmin keinoin. Jopa Tanskan valtakunnansyyttäjältä löytyi järkeä olla aloittamatta oikeustoimia kuvat julkaissutta Jylland-Postenia vastaan ”uskonrauhan rikkomisesta” vuonna 2006; olivathan uhreina omat kansalaiset ja länsimainen sananvapaus.[276]

Miksi muslimiyhteisön ei pidä nauttia rajoituksetonta uskonnon- ja sananvapauden suojaa?

Uskontososiologian näkökulmasta muslimiyhteisön kyvyttömyys ja haluttomuus ymmärtää tai hyväksyä itseensä kohdistuvaa kyseenalaistamista ja pilkkaa on merkki uskonnon totalitaristisuudesta. Nauru voisi saattaa sen valtarakenteet kyseenalaisiksi.

Islamin kehittymättömyys ja pysähtyneisyys keskiaikaiselle tasolle perustuvat juuri siihen, ettei islamin sisällä ole sallittu eikä edelleenkään sallita kriittistä Koraanin tutkimusta, kuten kristinuskossa, jossa kriitti-

nen Raamatun tutkimus on johtanut reformaatioprosessiin, sekularisaatioon ja uskonnon näkemiseen profaanina ideologiana.

Islamin lietsoman tosikkomaisuuden tueksi ei juristien pitäisi hurahtaa missään tapauksessa mukaan, tai muutoin meitä uhkaa myös lakikirjojen muuttuminen koraaneiksi ja lainkäytön ajautuminen huomaamatta *sharia*-prosessin syliin. Tuomitsijoiden omaa tuomittavuutta lieventää vain se, että he eivät ilmeisesti tiedä, mitä he tekevät.

Oikeusfilosofisesti katsoen muslimiyhteisön ei tule nauttia rajoituksetonta uskonnonvapauden suojaa, sillä islam ei itse salli rajoituksetonta uskonnonvapautta sen enempää muun uskoisille kuin omille jäsenillekään, joita kohtaa eroamistapauksissa kuolemanrangaistuksen uhka.

Toisella tavalla sanottuna: muslimiyhteisön olisi hyväksyttävä uskonnonvapauden ideaali ennen kuin uskonnonvapaus voisi rajoituksetta kohdistua muslimiyhteisöön itseensä. Lähtökohtana on tällöin länsimaisessa filosofiassa yleisesti hyväksytty kultaisen säännön etiikka, jonka mukaan yksittäisten tekojen oikeutus perustuu niiden universalisoitavuuteen, toisin sanoen mahdollisuuteen hyväksyä ne kaikkia ihmisiä velvoittaviksi periaatteiksi. Sitä myös kantilainen etiikka seurailee.

Islamin langettaman kuolemanrangaistuksen uhan ollessa vailla lain suojaa, se puolestaan täyttää rikoksen tunnusmerkit. Ollessaan järjestelmällistä se merkitsee kiihottamista islamista luopuneiden kansanryhmää vastaan, jolloin uhkauksen tehosteena on rikoksista julmin: murha.

Miksi loukkaavuus ei voi olla tuomitsemisen peruste?

Uskonnonvapaus ja siihen nojaava pyrkimys taata uskonrauha ja kansanryhmien loukkaamattomuus eivät voi olla minkäänlaisia absoluutteja eivätkä apriorisia periaatteita, joita ei voitaisi kyseenalaistaa.

Koska uskontojen kautta käytetään huomattavaa valtaa, on uskonnollisten yhteisöjen arvosteleminen moraalisesti ja eettisesti perusteltua toimintaa, joka saattaa olla hyväksi myös niitä kannattaville ja uskontojen uhreiksi joutuneille kansanryhmille itselleen.

En lainkaan ihmettele, miksi muslimiterrorismin ja jihadismin nousuun liittyy uskonnollista fundamentalismia. Muslimien tekemät rikokset ovat olleet niin räikeitä, että ihmisistä itsestään ei olisi inhimillisyytensä vuoksi moisiin veritekoihin. Tueksi tarvitaan jokin uskonnollinen ideologia, aivan kuten osoitin käsitellessäni erään eurooppalaisen filosofin uskontokritiikkiä jo ensimmäisessä väitöskirjassani vuodelta 1997.[277]

Myöskään henkilökohtainen loukkaamattomuus tai uskonrauhan rikkomattomuus ei voi olla mikään itseisarvo, sillä loukkantuminen on subjektiivista ja signaloi samanlaista narsismia ja vallanhalua kuin diktaattoreille tyypillinen hienohipiäisyys. Kuvitelkaa Kim Jong-un, Idi Amin tai

Pol Pot meikkipeilin eteen laittamassa puuteria naamaansa ja allekirjoittamassa toisella kädellään teloitusmääräyksiä toisinajattelijoille!

”Vihapuheena” pidetty argumentaatio ei ole yleensä merkki *toisinajattelijoiden ja yhteiskuntakritiikin esittäjien* aggressioista vaan *vastaanottajien ja kritiikin kohteiden* kyvyttömyydestä ja suvaitsemattomuudesta sietää itseensä kohdistuvaa arvostelua sekä heidän halustaan projisoida oma yhteiskunnallinen vihansa *kriitikoiden* ominaisuuksiksi.

Juuri tässä näkyy se, miksi sen enempää vihapuheen, kansanryhmän kuin loukkaavuudenkaan käsitteitä ei ole voitu määritellä. Ne liittyvät vuorovaikutukseen, joka jo sinänsä on rajoiltaan häilyvää ja jossa peilautuvat narsistisesti loukkaantuneiden ihmisten kostonhimo ja oma aggressiivisuus.

Subjektiivinen loukkaavuus ei voi olla peruste tuomitsemiselle eikä sensuurille, sillä jokainen saa tässä maailmassa sellaista palautetta kuin ansaitsee. Mikäli palaute on kriittistä, ei pidä loukkaantua vaan korjata käyttäytymistään, jos se ei arvostelua kestä.

On mahdotonta ajatella, että kansanryhmiä ei saisi arvostella ilman, että arvostelu tuomitaan oikeudessa. Kansanryhmien arvostelemisen tuomitseminen ”kansanryhmää vastaan kiihottamisena” kestää kuin kerjäläistytön kelkkanaru, sillä ei ole voitu osoittaa, että kansanryhmät eivät ansaitsisi kovaakin kritiikkiä.

Suurimmalla osalla ihmisistä ei ole myöskään minkäänlaista sopimusta valtiovallan kanssa siitä, että he olisivat sitoutuneet noudattamaan sen tai oikeuslaitoksen edustajien näkemyksiä, vaan tuomitseminen perustuu pelkkään ideologiseen *pakottamiseen*. Ajatusten kuohimiseen valtiovallalla ei puolestaan ole mitään moraalista privilegiota.

En minäkään ole sitoutunut noudattamaan minua vastaan mahdollisesti kohdistettavaa aatteellista painostusta, vaan Adam Smithin tavoin katson, että jokainen ihminen on suhteessa omiin ajatuksiinsa ja sanomisiinsa niiden ehdoton valtias. Ajatuksen voi lausua myös niin, että valtiovallalta puuttuu oikeutus ihmisten mielipiteiden ohjailuun, ja siksi mielipiteistä tuomitseminen on yksiselitteisesti ihmisarvon vastaista. Tämä on huomioitu jo Magna Cartassa, jonka ajoilta asti on sananvapauden tehtävä ollut puhtaasti vertikaalinen: suojata ”hallintoalamaisiksi” nähtyjä kansalaisia *valtiovallan* poliittiselta despotialta.

Sama mikä koskee sananvapauteen sisältyvää ilmaisunvapautta, koskee myös yleisöjen tiedonsaantioikeutta. Ainakin minä pidän tärkeänä tietää, mitä minusta tai viiteryhmistäni ajatellaan, vaikka näkemykset olisivat joltakin kannalta ongelmallisia. Vääriksi tai virheellisiksi todetut näkemykset pitää voida esittää ilman niiden pois jynssäämistä tai rangaistuksen uhkaa, sillä se on sekä tieteellisen totuuden tavoittelun että yhteiskuntamoraalin elintärkeä edellytys.

Kuin sensuuriasetuksen aikana

Muutamat ovat jo keränneet sakkokassan kuitatakseen kansantaitelijan sakot. Myös minä pidän tuomiota kunniamerkin antamisena rintaan, vaikka en olekaan hänen taiteensa minkäänlainen fani.

Harmillista asiassa ovat tuomion ennakolta vaikuttavat preventiiviset vaikutukset, joiden vuoksi ihmiset alkavat sensuroida itseään oikeusprosessien pelossa. Näin rikoslaillisen jälkikäteissensuurin oikeusvaikutukset kiertyvät perustuslaissa kielletyksi ennakkosensuuriksi, ja syntyy hiljaisuuden spiraali. Kun normit menevät ihmisten ihon alle, he tulevat rajoittaneiksi itseään. Julkinen valta kirjatessaan yleistyvää vaikenemista lakiin normalisoi hiljaisuuden yhteiskunnalliseksi yleiskäytännöksi.

Koska *lex superior derogat legi inferiori* ja koska lakia on sovellettava perusoikeusmyönteisesti, olisi myös rikoslaillinen sananvapauden rajoittaminen kiellettävä ja rajoittamaton sananvapaus turvattava *a fortiori*.

Sananvapauden rajoittamattomuutta puoltaa myös sen olemus. Koska yleispäteviä ja kaikkien hyväksymiä kriteerejä sanankäytölle ei voida muodostaa, vain *valta* voisi määritellä sananvapauden rajat. Tällöin sananvapaus valtapolitisoituisi, mikä puolestaan johtaisi siihen, että sananvapautta ei lainkaan olisi. Aivan kuten tsekkiläinen elokuvaohjaaja Milos Forman aikoinaan totesi: ”Ei ole olemassa mitään osittaista sensuuria. Joko sensuuria on, tai sitä ei ole. Mistäkö tiedän tämän? Asuin maassa, jossa oli sensuuri.”

Filosofian näkökulmasta ainoa oikeutettu sensuurin muoto on sellainen, jolla sensuroidaan sensuuria vaativaa vihapuhetta.

Humoristien tuomitseminen on yhtä hupsua kuin lyötäisiin pirstaleiksi kansantaiteilija Irwin Goodmanin vinyylejä, tai niin kuin kommunisti Herra Kuusinen teki pääjohtajakaudellaan Yleisradiossa: särki vasaralla Hiski Salomaan savikiekon ”Lännen lokareita”.

Käsitykseni mukaan nykyinen sensuurin Suomi ei ole sortokausien aikaa parempi. Kun Nikolai II oli antanut keisarillisen manifestinsa 15.2. 1899, Päivälehti onnistui julkaisemaan 18.2. vielä Eino Leinon runon, joka alkaa seuraavasti:

Sumu Suomenlahden päältä hiipii,
peittää kaupungin ja kadut, kirkot,
ilma myrkyllinen maata myöten
kulkee, vierii, suun ja keuhkot sulkee,
kansa astuu katuvieriänsä,
astuu hiljalleen ja hiljaa kuiskii:
tullut turman on ja taudin aika.

Tämän jälkeen läpi meni vielä muutama runo, mutta jatkossa lehteen ilmestyi ilmoitus: ”Painoasiamies pyyhki pois runomme *Voi konsuleita!*”. Roomalaiseen historialliseen analogiaan turvautunut yritys kiertää sensuuri ja arvostella valtaapitäviä ei onnistunut, ja suut tukittiin historiaan jäävällä tavalla. – Niin kuin nytkin.

Sunnuntaina 8. heinäkuuta 2018

JAKAVATKO TRUMP JA PUTIN SUOMEN?

Eivät jaa, ainakaan geopoliittisesti – sen sijaan mielenosoittajat saattavat jakaa suomalaisten ihmisten mielipiteet kahtia omalla Trump-vastaisuudellaan. Myönnän siis avoimesti, että otsikkoni on klikkijournalismin multihuipentuma, jolle vertoja voi vetää vain aiheeseen liittyvä mätäkuinen sensaatiojournalismi.

Kun Donald Trumpin ja Vladimir Putinin kokouspaikaksi oli varmistunut Helsinki, Suomen poliittinen älymystö masinoi mielenosoituksen, jossa ääntään ovat lupautuneet käyttämään ainakin europarlamentaarikko Heidi Hautala (vihr.) ja feministinen kirjailija Sofi Oksanen.[278] Heitä molempia yhdistää se, ettei kumpikaan ymmärrä ulkopolitiikasta ja maailmapolitiikasta mitään, eikä kumpikaan ole varmasti kansainvälisten suhteiden asiantuntija.

Paljastavaa on, että *Putinin* käydessä toistuvasti Suomessa kyseinen protestoijakaarti ei vaivautunut kiljumaan *Venäjällä* tapahtuvia ihmisoikeusrikoksia vastaan, vaikka ne ovat olleet ilmeisiä ja räikeitä. Ja kun Kiina mellastaa Afrikassa riistäen sen luonnonvaroja, Suomen poliittinen vihervasemmisto, valtamedia ja muu itseään älymystönä pitävä porukka on asiasta hiljaa.

Mutta kun *Yhdysvaltain presidentti* tulee USA:n ja Venäjän yhteisestä aloitteesta sovittuun tapaamiseen käyttäen kokouspaikkana Venäjän astinlautana tunnettua maatamme, Suomen poliittinen suvaitsevaisto kokoaa ”suurmielenosoitukseksi” kuvaillun mudanheittokampanjan, jolla yritetään vesittää Sauli Niinistön ulkopoliittisilla taidoilla saavutettu johtamisnäyttö.

Voisiko isäkompleksinsa tehdä selväksi vähemmälläkin Uncle Samin mustamaalailulla? Huomattavasti kypsemmin asiaan suhtautuivat perussuomalaiset nuoret, jotka toivottivat Trumpin tervetulleeksi omaan tapahtumaansa.[279] Ohitsemme pyyhkäisevä presidentti ei taida paikalle ehtiä 22 tunnin risteilyllään, mutta myöskään kansalaisten suhtautumisen ei tarvitsisi olla huipputyhmää, vaikka huippukokous kyseessä onkin. Joskus voisi asettua myös ulkopoliittisen johdon tueksi, aivan kuten PS-nuoret.

Ensin he loivat hänet...

Lisää gasoliinia Trump-vastaiseen vyörytyskoneeseen lisäsi Yleisradion TV-uutiset viime torstaina, jolloin eräs toimittaja kertoi Yhdysvaltain Venäjän-suurlähettiläältä Jon Huntsmanilta saatuihin tietoihin viitaten, että "Trump aikoo nostaa esiin myös tiedot Venäjän sekaantumisesta Yhdysvaltojen presidentinvaaliin".[280]

Olisi kieltämättä kiintoisaa selvittää, miten paljon tai millä tavalla Venäjä vaikutti vaaliorganisaatioon, ellei kysymys asennoituisi itseensä kuin käärme, joka söi itsensä pois. Puhe *vaaleihin* sekaantumisesta on väistämättä pelkkää palturia, sillä olisi absurdia väittää, että vaaleissa äänestänyt kansakunta olisi ollut vedätettävissä vanhan poliittisen kilpailijan – Venäjän – puolelle! Vaalithan ratkaisee kansa – ei mikään agenttien juonittelu.

Mikäli nyt vielä Trump pesee väitteet omaan *kampanjaansa* sekaantumisesta pois, tulee pöytä pyyhityksi kahteen kertaan. Valtamedian *omia* manipulaatio-, agitaatio- ja indoktrinaatioyrityksiä ei arvostele ainakaan valtamedia itse, joka ilmoitti "avoimesti ja reilusti" asettuvansa vaaleissa lähes sataprosenttisesti Trumpin vastaehdokkaan puolelle antaen todella oudon kuvan valtamedian puolueettomuudesta. Näin etevää on valheita vastustava ja totuutta edistävä *tiedon* välitys ja faktapohjainen journalismi. Huvittavaa kyllä, levy pyörii edelleen entisissä urakierteissä.

Sensaatiohakuinen viestintä on harhaan viskattua likasankojournalismia ja kakutuspolitiikkaa, jonka tulokset osuvat lopulta heittäjiin itseensä. Trump-vastaisen valtamedian olisi hyvä muistaa, että myös Trump ja hänen julkisuutensa ovat *valtamedian* oma tuote. Tavallisesta monimiljonääristä maailmanjulkkiksen teki esiintyminen populistisessa Diili-ohjelmassa valtamedian omilla populistisilla TV-kanavilla! – Vai kuinka?

Anti Suomelle

Suomalaisia odottaa joka tapauksessa harvinainen näytös. Yhdysvaltain presidentti kävi virassa ollessaan Suomessa viimeksi vuonna 1997, jolloin Bill Clintonin ja Boris Jeltsinin autosaattue sattui katkaisemaan minunkin kauppareissuni kiitäessään pitkin Esplanadia ja tukkien kulun Stockmannilta kotiini Isolle-Roballe.

Politiikka oli tuolloin toisenlaista. Pirkka-Pekka Petelius ja Jukka Puotila väänsivät johtajien tapaamisesta mieleenjäävän sketsin, jossa jalkansa satuttanut ja koivestaan kipsattu Clinton roikkui leikkauksesta toipumassa olleen hyväkuntoisen Jeltsinin selässä.

Yhdysvaltain presidentin ensimmäinen vierailu Suomeen oli vuonna 1975, jolloin Gerald Ford kävi Helsingin ETY-kokouksessa. Isäntänä toimi tuolloin Kekkonen ja näyttämönä Finlandia-talo. Luettelo USA:n presidenttien vierailuista maassamme on kaiken kaikkiaan lyhyt kuin Suomen kesä, ja keskeistä Suomen kannalta onkin lähinnä se, veistetäänkö myös Trumpin ja Putinin tapaamisesta puureliefi Näsinneulan aulaan. Edellistä ja Neuvostoliiton vastavallankumouksen jälkeen pois kannettua on ehdotettu sittemmin Tampereen yliopiston huomaan.

Muutakin hyötyä kokouksesta voi olla. Lentokonespottarit voivat jälleen tehdä hedelmällisyysriitin ja työntää objektiivinsa esiin puskista Air Force Onen koskettaessa kentän pintaa Helsingin ja Vantaan lentoasemalla. Putinin hyvis-kone täällä jo kierteli ja kaartelikin eksyneen rauhankyyhkyn tavoin tehden ”lähestymisharjoituksia” ilman, että tapaus olisi pahastuttanut edes ilmatilaloukkauksista harmistuneita.

Yhdestä olen joka tapauksessa varma: ystävällismielinen Yhdysvaltainpolitiikka on ollut parasta viisautta torjuttaessa mahdollista etupiirijakoa, joka väijyy tämänkin kokouksen asialistan marginaalissa, kun keskustellaan Itämeren jännitteistä, Natosta ja kokonaan uusista puolustusjärjestelyistä, joita on muodostunut Eurooppaan kuin sieniä sateen jälkeen.

Kokouspöydän anti voi siis olla myös isännille itselleen Hietasen saamaa kala-ateriaa runsaampi. Itse rohkenen toivoa vain yhtä: ettei Donald Trump Suomeen tullessaan luulisi olevansa matkalla Venäjälle tai johonkin mielikuvakartastossaan Venäjä-myönteiseen vasallivaltioon. Toivottavasti kukaan ei myöskään tule ulos kokoushuoneesta mukanaan hyvä kontrahti ja maininta ”rauha meidän ajallemme”.

Sivistyksensä voi osoittaa myös esimerkillisesti

Kun CIA:n, FSB:n, FSO:n, MI6:n ja Kiinan (täysin vailla nimeä olevan ja siten aidosti salaisen) tiedustelupalvelun sekä monen muun tarkkailijatahon virkailijat täyttävät jälleen Helsingin, saapunee kaupungin katuja reunustamaan myös kansalaisten sankka parvi. Minulle tulee etsimättä mieleen sosiobiologiassa tuotettu tutkimustulos, jonka mukaan ”kädelliset tuntevat *fyysistä* mielihyvää *suurten* johtajien läheisyydessä”. ”Jos sulla lysti on, niin kädet yhteen lyö” olkoon siis ihmisten joukkokäyttäytymisen selitys myös nyt.

Olen joka tapauksessa sitä mieltä, että vierailun lähestyessä suomalaisten kannattaisi hillitä ylikriittisyytensä ja olla vähemmän puulla päähän lyödyn näköisiä. Se, että mahtijohtajat ovat päättäneet saapua maahamme ja kokoustaa täällä, voidaan nähdä hyvän tahdon eleenä suomalaisille ja toisaalta myös suomalaisten luottamuksenosoituksena muille. Kiivaimpienkin kriitikoiden kannattaisi siis osoittaa sivistyneisyytensä pysymällä mahdollisimman sveitsiläisinä.

Myös iltapäivälehtien otsikot ”Euroopan kohtalon viikosta” ovat vahvasti liioiteltuja.[281] Mitään dramaattista tapaamisessa ei sovita eikä päätetä – ei julkisuudessa, puheissa eikä salaisissa lisäpöytäkirjoissa. Siitä pitävät huolen kaulapannassa olevien presidenttien avustajat ja muut taustajoukot, joiden käsissä talutushihnojen toiset päät ja ydinaseiden laukaisusalkut ovat. Mitään Jaltan konferenssia tästä ei tule.

Maailmanpolitiikan väitetty henkilöityminen on uskoakseni puhdas illuusio. Mitä enemmän politiikka on keskittynyt suurten liiderien käsiin, sitä enemmän *todellista* valtaa on siirtynyt kulisseihin: neuvonantajien ja strategien kaadereihin. Se voi olla pois demokratiasta ja läpinäkyvyydestä mutta hyväksi kaikelle muulle.

Trump-ilmiössä on kyse päämäärien ja linjausten muutoksesta

Entä sitten Donald Trumpin vetämä ulkopolitiikka? Sitä kiitin hyvistä avauksista jo Pohjois-Koreaa käsittelevässä jutussani. Myös suhteessa Venäjään on vallitseva pattitilanne ennemmin tai myöhemmin purettava. Sekä Euroopalla, Yhdysvalloilla että Venäjällä on yhteisiä etuja esimerkiksi Syyrian tilanteen ratkaisemiseksi, Ukrainan ja Krimin miehityksen lopettamiseksi ja terrorismin torjumiseksi. Euroopan kannalta vaarallisin on Ukrainan tilanne, jossa Yhdysvaltain ei pitäisi antaa periksi.

Liike-elämän piiristä tuleva presidentti on ilmeisesti huomannut, ettei tuleen pidä jäädä makaamaan. Sen vuoksi jotakin on joka tapauksessa tehtävä. Myös Ronald Reagan tarttui aikanaan härkää sarvista ja sai Neuvostoliiton kaatumaan.

Yhdysvaltain asettamia tuontitulleja ja kauppapolitiikkaa on toki arvosteltu paljon. Olisi kuitenkin muistettava, että protektionismi on jokaisen itsenäisen valtion, kansakunnan, kauppaliiton ja valtiomuodostelman *oikeus*, vaikka se ei olekaan muiden tahojen *etu*.

Kun EU ja tietyt valtiot ryhtyvät vastatoimiin, myös ne alkavat herätä todellisuuteen, joka olisi pitänyt tunnustaa jo paljon aiemmin. Sekä EU:n että Suomen olisi pitänyt vetää tiukempaa protektionistista politiikkaa eikä antaa kansallisen kapitalismin ja sosialistisen internationalismin kulkea kansallisten etujemme yli. Nyt pääomien viennin ja työvoiman tuonnin on annettu pilata talouttamme tavalla, jonka tuloksena yrityksemme on syöty ja työpaikat viety.

Donald Trumpin vetämän politiikan kautta artikuloituu laajempi poliittisen tietoisuuden nousu ja todellisuuteen havahtuminen. Valtamotiivit tunnustetaan taas politiikan *primus motoriksi*.

Aiempien analyysieni mukaisesti olen edelleenkin sitä mieltä, että Trump-ilmiössä ja sen kerrannaisvaikutuksissa on kyse länsimaiden poliittisessa tietoisuudessa tapahtuneesta muutoksesta. Se signaloi kansallisen edunvalvonnan paluuta politiikanteon keskiöön, liian pitkälle jatkuneen

internationalismin ohi. Monissa kehitysmaiksi luokitelluissa valtioissa, kuten Kiinassa ja Intiassa, kansallista etua onkin osattu edistää ihan koko ajan.

Lisäys 10.7.2018

Vieraiden mentyä ei mitään dramaattista tapahtunut. Trump vain kielsi Venäjän vaikuttaneen vaalikampanjaansa ja Putin hyväksyi sen. Oli parempi, että kokous pidettiin kuin että sitä ei olisi järjestetty. Mikäli Putin ja Trump saataisiin pysyvästi Suomeen, olisi kaikilla varmasti turvallinen olo.

Lauantaina 11. elokuuta 2018

LUURANGOT TALOUSTIETEILIJÖIDEN KAAPEISSA

Helsingin Sanomat muistuttaa monia tieteellisiä aikakauslehtiä siinä, että myös Hesari julkaisee *valikoitujen* asiantuntijoiden mielipiteitä, jotka noudattelevat ja tukevat *toimituksen omaa poliittista kantaa*.

Valtiovarainministeriön kansantalousosaston entinen ylijohtaja, EVA:n ex-toimitusjohtaja ja Aalto-yliopiston entinen työelämäprofessori (ei siis taloustieteen emeritusprofessori, kuten lehdessä sanotaan) Sixten Korkman väittää Helsingin Sanomien kolumnissaan, että ”maailma kaipaa rationaalista populismia”, joka laittaisi ”kapitalismia kuriin”.[282]

Saman olisi voinut sanoa ilman titteleitä kuka tahansa.

On huvittavaa, että ”populismi” alkaa kelvata myös populismin kriitikoille. Korkman tosin paheksuu edelleen ”nationalistiseksi” luonnehtimaansa populismia. Hän jatkaa brexitin arvostelua ja iloitsee etukäteen Yhdysvaltain liittotason vaaleista, joissa Donald Trumpin asema saattaa heikentyä. Samalla hän pelkää Ruotsidemokraattien voittoa ja nousua suurimmaksi puolueeksi.

Korkman kirjoittaa, että ”[o]lisi aivan luonnollista, jos populismin syyttävä sormi osoittaisi huonosti säädeltyä rahoitusjärjestelmää ja räikeitä tuloeroja. Mutta ei: syntipukkia haetaan EU:sta, muukalaisista, eliitistä tai mediasta.” Hän myös jatkaa: ”Yritykset sulkea rajoja eivät korjaa niitä Afrikan ongelmia, jotka pakolaisvirtaa aiheuttavat.”[283]

Suomenruotsalaisen huvitteluliberalismin perinteestä ammentava hyvinvointisukupolven edustaja ei näytä pystyvän tulkitsemaan eikä ymmärtämään, mistä brexit ja Trump-ilmiö perimmältään kertovat. Ne kertovat länsimaisen keskiluokan ja työväenluokan halusta pitää asemastaan kiinni: pyrkimyksestä sanoa vastalauseensa niin kapitalismille, globalisaatiolle kuin internationalismillekin.

Juuri niitä EU:n liittovaltiopolitiikalla, maahanmuutolla ja työvoiman siirroilla on edistetty. Kyseisen politiikan tueksi ovat menneet valikoitua journalismia harjoittava valtamedia ja elitisoitunut viranomaisvalta, joka on koettanut tukahduttaa arvostelun sensuurillaan. Niinpä ”populismiksi” (virheellisesti) moitittu yhteiskuntakritiikki on kohdistunut aivan oikein osuessaan federalisteihin, keskittämispolitiikkaan ja väestöjensiirtojen suosijoihin.[284]

Korkmania vastaan voidaan lisäksi todeta, että myöskään kehitysmaalaisten maahanmuutto Eurooppaan tai Pohjois-Amerikkaan ei korjaa Afrikan ongelmia. Sen sijaan kehitysmaille tappiollinen väestövuoto pahentaa kehitysmaiden kurjuuskierrettä ja luo uusia ongelmia velkakurimuksessa ja pankkien talutusnuorassa oleviin entisiin hyvinvointivaltioihin.[285]

Kansallista etua peräänkuuluttava politiikka on luonnollinen seuraus kansainvälisyyden ylikorostamisesta. Kun kansainvälinen kapitalismi ja sosialistinen internationalismi ovat paiskanneet kättä Euroopan kansalaisten oman edun yli, on selvää, että tuloksena on kansalaisten vastareaktio.

Korkman ei näytä lainkaan käsittävän, että brexitin ja Trump-ilmiön kautta halutaan palauttaa kansallista itsemääräämisoikeutta niin taloudellisissa, väestöpoliittisissa kuin kulttuurisissakin asioissa. Sen sijaan hän jatkaa entisen levyn pyörittelyä ja sanoo, että ”[k]aipaamme nykyistä vahvempaa kansainvälistä yhteistyötä”.[286]

Kyseinen tendenssi on väärä, ja painoa pitäisi siirtää kansallisen toimintatason suuntaan, sillä vahvat kansallisvaltiot ovat hyvinvointiyhteiskuntien edellytyksiä. Liberaalit ovat ajatelleet virheellisesti, että kansallista etua edistetään parhaiten kansainvälisen yhteistoiminnan kautta. Nyt lähes kaikki valta on Brysselissä, Strasbourgissa ja Frankfurtissa.

Kontrasti Trumpin ja Putinin vetämiin ryhtiliikkeisiin kasvaa ja korostuu, sillä EU-komission puheenjohtajan Jean-Claude Junckerin juopottelusta on tullut Euroopan unionissa vallitsevan todellisuuspaon ja valheessa piehtaroinnin lohduton vertauskuva.[287] Pääkomissaarin kännissä toikkarointi ja hänen suosionosoituksensa kommunismin pääideologille Karl Marxille eivät ole millään tavoin harmittomia vaan halveksuttavia.[288] Ne kielivät EU:n elitisoitumisesta, byrokratisoitumisesta ja epädemokraattisuudesta sekä siitä, että komissaareja ei valita vapailla vaaleilla, minkä vuoksi puheenjohtajaksi on voinut nousta myös José Manuel Barroson kaltaisia ”entisiä” kommunisteja.

Omasta mielestäni Euroopalla on neljä tietä, joista yksi (1) on eliitin ajama liittovaltiopolitiikan tie. Se johtaa aina vain syvemmälle euroalueen sysimustaan syleilyyn.

Toinen (2) tie on sosialismin tie, jolla valtioiden rahoituskriisi pyritään ratkaisemaan ottamalla pankit valtioiden haltuun. Kolmas (3) on nationalismin tie, jolla kohdataan toisenlaisia pakkotoimia ja väkivaltaisuuksia.

Neljäs (4) tie – ja samalla tie, jota itse kannatan – on paluutie, jota kulkien peräännytään kunnianhimoisiksi osoittautuneista EU-sitoumuksista

ja palautetaan EU hallitusti takaisin vapaakauppaliitoksi. Vapaakauppa on mahdollista ilman yhteistä valuuttaa, niin kuin myös Korkman on jälkiviisaasti tunnustanut kirjassaan *Euro – Valuutta vailla valtiota* (2013). Hänen peräänsä voisi laittaa Milton Friedmanilta tunnetun lauseen, että hyvinvointivaltio ja väestöjen vapaa liikkuvuus ovat mahdoton yhdistelmä.

Korkman voisi löytää etsimänsä "syntipukin" itsestään, sillä hän oli aikoinaan ajamassa Suomea osaksi euroaluetta – kannanotto, jota hän on kierrellen ja kaarrellen katunut kolmessa populaarissa talouskirjassaan.[289]

Korkman on useimpien johtavien poliittisten virkamiesten tavoin menneen maailman mies. Hän vaikuttaa yhtä populistiselta ja epätoivoiselta kuin taloustieteen rocktähdeksi sanottu vasemmiston suosikki Thomas Piketty.[290]

Molemmat talouden ennustajaeukot sopisivat Flow-festareille lyömään noitarumpua, aivan niin kuin Nato-vastustaja Erkki Tuomioja sopisi Linnanmäen jarrumieheksi. Yhdessä he voisivat muodostaa viihdyttävän kansainvälisen bändin.

Vasemmistopopulismi kelpuutetaan median *suosion* kohteeksi, oikeistopopulismia ei – ehkä juuri siksi, että kurinalainen talouspolitiikka, kansallisten erojen tunnustaminen ja kansallisen edun vaaliminen *eivät ole* populismia vaan realismia.

Maanantaina 27. elokuuta 2018

AUTOVEROTUKSEN AGGRESSIIVISUUS VIHERTÄVÄN VIRHEPOLITIIKAN VIKA

Liikenteen verotuksesta on Suomessa tehty aggressiivista, jotta valtio saisi rahaa sosiaaliämmien, turvapaikkaturistien ja muun joutoväen elättämiseen. Autojen hinnassa kannettava autovero, vuotuinen päästöihin perustuva ajoneuvovero sekä polttoaineverot ovat tuottaneet valtiolle miljardeittain vuotuista nettovoittoa, joka ei ole perusteltavissa liikenneyhteyksien ylläpitokustannuksilla. Varat eivät palaudu liikenteen hyväksi vaan päätyvät aivan muiden menojen kattamiseen.

Juha Sipilän hallitus yritti nyhtää rahaa vielä moottoripyörä- ja veneverollakin, kunnes joutui perumaan aikeensa.[291] Venevero kaatui paljon veneitä omistavien suomenruotsalaisten vastustukseen ja siihen, että veneiden verottamista autoveron kohtuullistamiseksi olivat hallituksessa ajaneet epäsuosioon joutuneet entiset Perussuomalaiset (nykyiset Siniset).

Anne Bernerin ehdotus autoveron poistamiseksi oli perusteltu mutta huonosti valmisteltu, sillä kertarysäyksenä se olisi leikannut kaupasta vastikään ulos ajettujen ajoneuvojen arvoa dramaattisesti ja vienyt autokaupan kuolioon aina uudistuksen toteuttamiseen asti. Kumoon meni sekin ehdotus.

Erään mahdollisuuden liikenteen rokottamiseen tarjoaa Euroopan unionin uusi hiilidioksidipäästöjen testimenetelmä, jolla on mahtipontinen nimi: Worldwide Harmonised Light Vehicle Test Procedure, WLTP. Sillä korvataan tähän asti käytössä ollut laboratoriotesti NEDC (New European Driving Cycle), joka luotiin 1980-luvulla.

Uusia instrumentteja hallituksen käsiin

Valtiollinen liikenteen turvallisuusvirasto TRAFI on kirjoittanut uudistuksesta seuraavasti: ”EU:n autoteollisuus kannattaa uudistusta ja se on ollut aktiivisesti mukana uuden päästömittaustestin kehittämisessä. NEDC-testissä arvot määritellään teoreettisen ajotavan perusteella, kun taas WLTP-sykli pohjautuu eri puolilta maailmaa kerättyihin todellisiin lukemiin. Siksi se antaa paremman kuvan päivittäisistä ajoprofiileista.”[292]

Todellisuudessa autoteollisuuden aktiivisuus ei johdu innokkuudesta veroa kohtaan. Teollisuuden mukana olo johtuu ainoastaan pyrkimyksestä varjella etujaan ja estää EU:n hulluimmat verotusratkaisut.

Autoteollisuus on vanhan mittaustavan voimassa ollessa virittänyt tuotteensa niin, että ne kuluttavat ja saastuttavat mahdollisimman vähän niissä idealisoiduissa olosuhteissa, joihin ne alistettiin NECD:ssä. Tällä tavoin 200 hevosvoiman BMW tai Mersu saatiin kuluttamaan 3,9 litraa tasaisella 90 kilometrin tuntinopeudella tuulettomissa oloissa, yhden henkilön kuormalla, suurimmalla vaihteella ja matalakitkaisilla renkailla. Resurssien vapauttaminen nosti kulutuksen 15 litraan.

Tehokkaiden laatuautojen valmistajat onnistuivat joka tapauksessa pelastamaan itsensä sovittamalla kulutus- ja päästölukemat EU:n normeihin. Keinottelua mikä keinottelua, mutta vihreän politiikan painostukseen oli vastattava samalla mitalla. En yhtään moralisoi Volkswagenin pyrkimystä manipuloida autojensa päästöarvoja, vaan ymmärrän sitä täysin, sillä vastassa on vihreä vihollinen.

Koska uusi testi WLTP on ”monipuolisempi” ja ”ottaa huomioon erilaiset olosuhteet”, silmukka kiristyy. Uusi verotusjärjestelmä kohtelee suuripäästöisiksi osoittautuvia autoja, niiden valmistajia ja omistajia häikäilemättömän epäoikeudenmukaisesti. Verottajan kannalta uudistusta on väitetty ”kustannusneutraaliksi”, mutta tosiasiassa uusi laki kompensoi mittaustapamuutoksen vain alle 137 g/km päästäviltä autoilta, kun taas noin 250 g/km päästävien autojen hinnat voivat nousta parikymmentä prosenttia.[293]

Tämä on väärin, sillä mittaustapa ei ota huomioon tehokkaiden autojen *kokonaispäästöjä*. Esimerkiksi päästöarvojen yläpäässä olevalla Ferrarilla (300 g/km) ajetaan sen elinkaaren aikana suhteellisen vähän (tyypillisesti noin 100 000 km), eli kokonaisvaikutus ympäristöön jää lopulta pienemmäksi kuin kuutiotilavuudeltaan *down shiftatulla* pjongjangilaisella kop-

pimopolla tai japanilaisella riisikupilla (130 g/km), joilla ajetaan niiden elinkaaren aikana tyypillisesti 300 000 kilometriä.

Silti näiden ajoneuvojen omistajia verotetaan progressiivisesti eri tavoin. Hammaslääkärien verottaminen on tietenkin ongelma myös ansiotuloverotuksen yhteydessä, mutta heidän autojensa sosialisoiminen valtiolle hinnoittelun kautta ei ainakaan korjaa tilannetta.

Suomessa WLTP-mittausta aletaan soveltaa syyskuun alussa eduskunnan hyväksyttyä hallituksen ehdotuksen viime kesäkuun lopulla. Raskaan autoverotuksen ja pitkien välimatkojen Suomella ei olisi ollut mikään kiire hyväksyä EU:n uusia verotusperusteita varsinkaan, koska Juha Sipilän hallituksen ohjelmassa luvattiin panostaa liikenteeseen ja keventää autoverotusta tavalla, joka olisi vähentänyt autoveron tuottoa 200 miljoonaa.[294] Nyt puhutaan vain ”kustannusneutraaliudesta”.

Hallitus on ollut mestari pyörtämään kaikki lupauksensa ja oman ohjelmansa. Ensi töikseen Kokoomus ja Kepu pettivät koulutuslupauksen, ja sitten ne rikkoivat yhdessä Sinisten kanssa tavoitteen hillitä haittamaahanmuuttoa. Nyt pelkäksi paperiksi osoittautuivat myös liikenteen edistämiseksi annetut lupaukset.

Median suhtautuminen hallituksen toimintaan on ollut epäkriittistä ja kaunistelevaa. Myös Tekniikan Maailman arviot vihertävät: ”Suomi on ensimmäinen maa, jossa verotusperusteeksi otetaan suoraan WLTP-perusteinen lukema. Päätös on ryhdikäs, joskin se sisältää aimo annoksen pimeään sukeltamista”, lehti kirjoittaa kansalaisten EU-kriittisyyttä hillitsemään pyrkien.[295]

MTV3:n uutissivut puolestaan kiirehtivät valehtelemaan kansalaisille, että heidän ”lempparimerkkinsä” Toyotan hinnat putoilevat,[296] vaikka tosiasiassa hinnanalennus kohdistuu puoliksi sähköistettyihin *hybridimalleihin*, joita myydään varsin vähän niiden kalleuden vuoksi. Sen sijaan bensiini- ja dieselkäyttöisten suosikkimallien hinnat nousivat, ja klassisen Land Cruiserin hinta räjähti, kuten myös monen muun tehokkaan ja käyttökelpoisen auton.[297] Media on aktiivisesti mukana EU-bluffissa.

Oikein olisi ollut kirjoittaa: ”Tehottomien ja helposti hajoavien romujen hinnat laskivat ja kunnon autojen hankkiminen tuli entistäkin vaikeammaksi samalla, kun yksilitraisista yliviritetyistä turbo-oravanpyöristä on tulossa korjaamojen kultakaivoksia”. – Siinä totuus.

Ilmastopoliittinen anekauppa lopetettava

Autovero on tietenkin vain yksi symbolinen yksityiskohta sodassa, jota käydään teollisen länsimaailman ja kehitysmaiden välillä. Se on rangaistus ja hinta, jota länsimaalaiset pakotetaan kärsimään kehitysmaissa vallitsevan väestönkasvun ja ympäristökuormituksen vuoksi.

On muistettava, että Suomen kasvihuonepäästöt (56 miljoonaa tonnia vuodessa) muodostavat vain noin 0,175 prosenttia koko maailman päästöistä (32 000 miljoonaa tonnia),[298] joten maailmaa ei pelasteta sillä, vaikka suomalaiset tuhoaisivat taloutensa ja teollisuutensa tai lakkaisivat hengittämästä kokonaan.

Enää vain noin 15,6 % maailman kasvihuonepäästöistä tulee Euroopan unionista (5 000 miljoonaa tonnia), ja jo yli puolet kolmannen maailman kehitysmaista.[299] Suurin päästölähde on lämmöntuotanto ja asuminen, mikä indikoi, että pelkkä ihmisten läsnäolo ja runsastuminen on suurin syy ekokatastrofiin ja ympäristötuhoihin.

Tätä ei kuitenkaan painoteta julkisessa sanassa poliittiseen korrektiuteen vedoten. Vihreä ympäristöliike vaikenee ympäristötuhojen todellisista syistä, sillä se pelkää ideologisesti harhaan johtamiensa hipstereiden kannatuksen menetystä, joka seuraisi, jos heille kerrottaisiin, että ympäristötuhojen todellinen syy onkin kehitysmaiden väestönkasvu. Kutsun aiheeseen liittyvää kaksinaismoralismia *ekokatastrofin intimiteetiksi*.

Kehitysmaiden asukkaat aina Afrikasta Eestiin ajelevat jo paremmilla autoilla kuin suomalaiset, mikä on sairaan verotuspolitiikan seuraus. En tarkoita, ettei ilmakehää tai muuta ympäristöä pitäisi suojella. Mutta tarkoitan, että luontoa ei tule suojella *sellaisella tavalla*, jolla länsimaiden ympäristötehokas ja hyötysuhteeltaan hyvä teollisuus tuhotaan mutta ei puututa ekokatastrofin todellisiin syihin. Ne piilevät kehitysmaissa ja niiden uskonnoissa, jotka kannustavat lisääntymiseen ja joiden vuoksi naisia käytetään lapsitehtaina.

On ylipäänsä väärin, että Euroopan maat pakotetaan maksamaan kehitysmaiden hiilidioksidipäästöistä johtuvia laskuja. Ilmastosopimusten pohjana olevissa laskelmissa tuijotetaan pelkästään eri maiden *kokonaispäästöihin*, mutta ei huomata, paljonko *hyödykkeitä* niillä saadaan aikaan läntisissä teollisuusmaissa.

Länsimaissa *ympäristötehokkuus* on parempi, sillä päästöt tuotettuja yksiköitä kohti ovat paljon rohkaisevampia kuin ympäristötehokkuudeltaan kehnoissa kehitysmaissa. Harhaanjohtavaa tilastointia edustaa myös maakohtaisten päästöjen laskeminen asukasta kohti.[300] Tällöinkään ei oteta huomioon tuotannonalakohtaisten ominaispäästöjen mukaista ympäristötehokkuutta eikä kylmän tai lämpimän ilmaston vaikutusta päästöihin ja niiden oikeutukseen.

Esimerkiksi päästötilastoja johtavassa[301] ja valtamedian puolustelemassa[302] Kiinassa ympäristötehokkuus on huono,[303] ja maa voisi maksaa ympäristön parannustoimet suoraan lihavasta valtionkassastaan. Koska Kiina luetaan YK:n tilastoissa kehitysmaaksi, se on ympäristötukien nettosaaja, jolle muiden muassa Suomi joutuu pulittamaan ilmastomaksuja. Tilanne on epämoraalinen, sillä Suomi ei ole ollut pitkään aikaan mikään rikas länsimaa vaan köyhä ja velkainen valtio, jolla ei ole vähäisimpiäkään siirtomaa-ajan moraalivelkoja mihinkään suuntaan.

Myös Yhdysvallat on velkaantunut Kiinalle tavalla, joka on kääntänyt rikkaan ja köyhän asetelmat päälaelleen. Yhdysvallat ja Donald Trump ovat oikeassa sanoutuessaan irti ilmastopolitiikasta, joka kohtelee teollistuneita länsimaita epäoikeudenmukaisesti. Pohjan vihreältä anekaupalta vie lopullisesti se tosiasia, että ratkaiseva osuus hiilidioksidipäästöistä ei ole ihmisen aiheuttamia.[304]

Autovero poistettava kokonaan

Mitä tämän kaiken keskellä tekee Suomen vasemmisto-oppositio? Vuonna 2014 vasemmiston vaatima autoveron korotus johti autokaupan vähenemiseen ja verotuottojen pienenemiseen.[305] Mikäli vasemmisto voittaa seuraavat vaalit, ovat kansalaiset jälleen unohtaneet, mitä vasemmisto edellisessä hallituksessa sai aikaan.

Omasta mielestäni autovero pitäisi poistaa asteittain kokonaan, eikä muutosta tarvitsisi kompensoida ajoneuvoverojen tai polttoaineverojen korotuksilla. Veromenetykset korvattaisiin leikkaamalla kehitysyhteistyövaroja ja ilmastomaksuja, käännyttämällä sosiaalietuusperäisiä maahanmuuttajia sekä puolittamalla EU-jäsenmaksu rangaistukseksi EU:n sotkeutumisesta kansallisvaltioiden sisäisiin asioihin sananvapauskysymyksissä.

Näin autoilun verottaminen saataisiin yleiseurooppalaiselle tasolle, eikä valtiovallan tarvitsisi jatkaa sosialismin ajalta periytyvää feministis-vihamielistä politiikkaansa, jolla miehiltä viedään heidän penissymbolinsa ja ihmisten perustuslaillista liikkumisen vapautta rikotaan kansalaisia syrjivällä verokohtelulla.

Perjantaina 31. elokuuta 2018

MIKROSKOOPPINEN FEDERALISTI, MAKROSKOOPPISET VIRHEET

Donald Trumpin ja Vladimir Putinin rupateltua maassamme on Suomen olemassaolo huomattu jälleen maailmalla. Muualla ilmeisesti katsotaan, että täällä tiedetään jotakin sellaista, mitä toisaalla ei tiedetä. Niinpä arvovieraita lappaa ja Niinistön kanssa filosofoidaan kuin Alastalon salissa.[306]

Federalismin kaupparatsun Emmanuel Macronin vieraillessa Suomessa teki valtamedia jälleen kaikkensa pehmittääkseen kansalaisia hyväksymään EU-eliitin ajaman liittovaltiopolitiikan. Esimerkiksi sopii kolmannen maailman ongelmista aktiivisesti tviittaavan[307] Afrikka-fani Juho Takkusen juttu Yleisradion verkkosivuilla.[308]

Kirjoituksessa siteerataan ”väitöskirjatutkijaksi” tituleerattua Ilona Lahdelmaa, joka hehkuttaa Macronin saavutuksia:

> Presidentti on sanonut haluavansa vahvemman Euroopan, joka voisi johtaa vapaata maailmaa. Ranskassakin Macron on halunnut kasvattaa suosiotaan esiintymällä suuren maailman johtajana, joka käy huipputapaamisissa ja visioi kansainvälisestä yhteistyöstä. Jos Britannian EU-ero tapahtuu hallitusti, Italian taloustilanne paranee ja Saksan sisäpolitiikka palaa raiteilleen, Macron voidaan tutkija Lahdelman mukaan nähdä jälkikäteen Euroopan pelastajana. – Macron oli ainoa, joka säilytti malttinsa, uskoi tähän eikä lähtenyt EU:n sekasortoon mukaan. Hän pelaa vähän kuin pokeripeliä ja on ainoa, joka ohjaa uppoavaa laivaa tilanteessa, Lahdelma arvioi.[309]

Siihen, miten *vapaata* maailmaa voi *johtaa*, kaikkien suuresti arvostama kansainvälisen politiikan asiantuntija Ilona Lahdelma ei tosin vaivaudu vastaamaan, ei myöskään siihen, paraneeko Italian taloustilanne *todella*, ja mitä oikeastaan *ovat* nuo ”Saksan raiteilleen paluu” tai ”EU:n sekasorto” (melko epämääräisiä mainintoja, jotka omasta mielestäni kuvaavat vain kansalaisten epäluottamuslausetta EU-eliittiä kohtaan).

Itse uskon Euroopan menevän kuin vene ilman tappia kohti pohjaa Emmanuel Macron peräsimessään. Sitä paitsi sellaista kuin ”väitöskirjatutkija” ei ole olemassakaan. Oikea nimike kuvaisi sitä, mitä *jatko-opiskelijat* todellisuudessa ovat, eli *maistereita* tai *lisensiaatteja*.

Yliopistomaailmassa ovat huolestuttavasti lisääntyneet myös sellaiset ilmaisut kuin ”tohtorikoulutettava” tai ”tohtoriopiskelija”, jotka herättävät yleisön mielessä kysymyksen, ”tohtori mikä?” – Varmaan paraskin asiantuntija, vaikka kyseessä ei ole kuin töpselinokkainen nörtti.

”Maisteriopiskelijan” oikea nimi puolestaan olisi *opiskelija*, mutta maisterin titteli on näköjään täytynyt välttämättä yhdistää opiskelijoiden henkilöesittelyihin, kuten The Ulkopolitist -verkkolehden tieteellisesti kontroversiaalilla sivustolla, jolla muutamat feministis-vihervasemmistolaiset toimijat hakevat tukea toisistaan esiintyäkseen maailmanpolitiikan asiantuntijoina.[310]

Visiokehät vinksallaan

Katsotaanpa edelleen, miltä maailma näyttää lapsen silmin. Seuraavaksi jutussa haastatellaankin ”Ranskaan ja populismiin erikoistunutta” Laura Parkkista,[311] joka kirjoittaa aktiivisesti Valtiotieteellisen yhdistyksen julkaiseman *Politiikka*-lehden rinnalle protestilehdeksi synnytettyyn näennäistieteelliseen *Politiikasta*-julkaisuun.

Hän puolestaan ottaa argumentikseen Macronin etevästi junailemat ”visiokehät”. Macron on jakanut Euroopan ”reaktorin ytimeen”, jonka muo-

dostavat tiiviin talousintegraation maat, keskikehän maihin, joiden välillä vallitsevat vapaa liikkuvuus ja puolustusyhteistyö, sekä ulkokehän maihin, jotka jakavat jotakin niinkin tyrmistyttävää kuin demokratian, taloudelliset vapaudet ja eurooppalaiset arvot!

Tässä konstellaatiossa Suomi on nappi, joka Macronin mielestä kuuluu vain keskikehälle huolimatta Suomen hallituksen himosta hukuttautua euroalueen sysimustaan syleilyyn. Sumujen saari Irlanti puolestaan sijoittuu Macronin kaavailuissa ”reaktorin ytimeen” johtuen ehkä Irlannin merkityksestä Ranskalle Britannian eroneuvotteluissa. Brysseliä vastaan hangoittelevat Itä-Euroopan maat taas kuuluvat ymmärrettävästi ulkokehälle. Asian voi sanoa lyhyesti niin, että Macron piirtelee ympyröitään puhtaasti ranskalaiseen tapaan, Ranskan omasta näkökulmasta.

Samaa voi sanoa myös maisteri Laura Parkkisesta ja Juho Takkusesta, jotka pyörittelevät asioita käyttäen selvittelyyn runsaasti bittiavaruutta.

Tapahtumien kululle löytyisi kuitenkin helposti ennakkotapaus historiasta. EU:lle käynee kuin Rooman valtakunnalle 400-luvulla: se jakautuu kahtia. Maat, jotka ovat tyytymättömiä Brysselin komenteluun, ylikansalliseen vallankäyttöön, federalismiin, euroalueella vallitsevaan monetarismiin, sananvapauden varkauksiin, ympäristödirektiiveihin, maahanmuuttoon ja sisäisiin asioihin sekaantumiseen, voivat toki erota yksi kerrallaan, mutta yhteinen etu ajaa niitä myös keskinäisiin sopimuksiin. Näin syntynevät Länsi-Euroopan unioni ja Itä-Euroopan unioni.

Oma visioni voi toteutua piankin, mikäli ainoana mahdollisena politiikkana EU:n sisällä pidetään jatkuvaa integraatiota ja liittovaltiopolitiikan syventämistä. Euroopan unionin voisi pelastaa sen palauttaminen takaisin vapaakauppaliitoksi ja ulkorajan parempi vartiointi.

Mikään kansanvaltaiseksi väitetty politiikka ei voi olla sellaista yhden vaihtoehdon kaupustelua, jota EU-eliitti harjoittaa federalismia lobatessaan. Aito demokratia EU:n sisällä edellyttää vaihtoehtoja, joilla valtaa palautetaan jäsenmaille ja kamppaillaan tänne kutsumatonta siirtolaisuutta vastaan.

Näissä tavoitteissa Macron on epäonnistunut, sillä hän on omien tavoitteidensa ajamisessa onnistunut. Siksi hänen politiikkaansa tukee enää vain noin kolmannes ranskalaisista,[312] ja sisäpoliittiset ongelmat[313] ovat suuria.[314]

Juho Takkunen päättää EU:n ongelmissa kiemurtelevan ja takkuilevasti etenevän kirjoituksensa toteamukseen, jonka mukaan ”[m]yös populismi, Britannian eroprosessi ja itäisen Keski-Euroopan irtiotot oikeusvaltioperiaatteesta repivät unionia hajalle”.[315] Korjattakoon kirjoittajan ajatusvirheitä niin, että ei EU:ta mikään *populismi* rikki revi, vaan *EU:ssa harjoitettu politiikka*.

”Populismiksi” väitetty aktiivisuus puolestaan on *kansanvaltaa*, jolla ilmaistaan poliittista tahtoa demokraattisten oikeusvaltioperiaatteiden mukaisesti. Sen sijaan jutussa haastateltujen mielipiteenmuodostusta lei-

maa voimakas ideologinen presuppositio, jonka mukaisesti EU:n ongelmat pyritään selittelemään parhain päin ja koko konglomeraatin kuolinkouristuksiin suhtaudutaan kierrellen ja kaarrellen kuin menehtymässä olevaan potilaaseen, jolle ei kehdata kertoa totuutta hänen tilastaan.

Macron valtaa Eurooppaa Napoleonin selässä

Kaikkien aikojen nuorimpana Ranskan presidentin virkaan astunut Emmanuel Macron ei käynyt Suomessa vain markkinoimassa rahaliiton syventämistä, yhteistä budjettia, valtiovarainministeriä tai euroalueen parlamenttia, vaan hän oli täällä myös kaupitellakseen puolustus- ja turvallisuuspolitiikan vahvistamista.

Hintana Ranskan tuesta näyttäisi kuitenkin olevan, että Suomi korvaa Hornetit ranskalaishävittäjillä.[316] Rafalea on toistaiseksi ostettu vain Qatariin, Egyptiin ja Intiaan, ja maa tuskin saa niitä kaupaksi muihin kuin poliittisissa liistereissä oleviin kehitysmaihin, joiden asiat ovat solmussa Yhdysvaltoihin päin eivätkä saa aseita sieltä.

Ranskalaiset osaavat kyllä valmistaa vaatteita, parfyymeja ja viinejä, mutta itse en ostaisi heiltä mitään giljotiinia pelottavampaa asetta. En ostaisi ranskalaista autoakaan, sillä niiden hinta puolittuu kolmen vuoden välein. Siemensiltä ja Arevalta tilattu ydinvoimala on viivästynyt jo parikymmentä vuotta, ja saksalaista siinä ovat vain turbiinit, ei reaktoritekniikka, joka tulee Ranskasta.

Ranskalaiset ovat aivan liian affektiivisia ihmisiä, jotta heidän kanssaan kannattaisi tehdä puolustussopimuksiakaan. Napoleonin sotaretkille heidän kanssaan ei kannata lähteä.

Lauantaina 1. syyskuuta 2018

YKSITTÄISTAPAUS KAHDELLE (EIN FALL FÜR ZWEI)

Kun vapauden ja suvaitsevuuden eräässä Eldoradossa, Amsterdamissa, sai jälleen pari ihmistä Moran kylkeensä, ei Suomen valtamedia pahoitellut tapahtunutta mitenkään. Sen sijaan se raportoi aiheesta viileän lakonisesti perustellen suhtautumistaan tapahtuneiden tosiasioiden kylmään kirjaamiseen keskittyvällä ”faktajournalismilla”.

Sanoma-konserniin kuuluvien Ilta-Sanomien jutussa ”Amsterdamin puukottaja halusi kostaa islamin solvaamisesta – Oli saanut myös kielteisen turvapaikkapäätöksen” oli terrorismia puolusteleva selitys nostettu otsikkoon selvästi näkyville.[317] Nykyisenä klikkijournalismin aikana, jolloin kaikki eivät lue kaikkea, on näköjään syytä varmistaa propagandan perille meno jo otsikossa.

Samoilla linjoilla oli Helsingin Sanomat jutussaan ”Amsterdamin puukottaja kertoi motiivikseen loukkaukset islamia vastaan”.[318] Näin valtamedia taivuttelee lukijoita pitämään väkivallantekoa ”ymmärrettävänä” tai ”hyväksyttävänä”. Onhan syyllisiksi lavastettu jälleen länsimaiset ihmiset, jotka mukamas loukkaavat muslimeja niin, että noiden ammatikseen loukkaantujien raivokas väkivalta tulee näennäisesti oikeutetuksi.

Tuolla tavalla otsikoitaessa tuskin taaskaan muistetaan, kuinka paljon muslimeilla itsellään voi olla meidän länsimaalaisten ihmisten kulttuuria ja elämäämme vastaan heidän murhatessaan viattomia ihmisiä kaduilla ja kujilla.

Turvapaikanhakijoiden motiivien todeksi osoittautumista ei pidetty nyt ainakaan ”rasismina”, vaikka epäilyjä on sellaiseksi väitettykin. Mutta rehellistä motiivien kertominen kyllä oli, tosin aivan liian myöhäistä. Uutinenhan olisi kerrottava heti terroristien maahan tullessa.

Lehtien viesti oli taaskin länsimaisia ihmisiä syyllistävä. Terrorismiksi sittemmin todettua[319] hyökkäystä yritettiin perustella ja puolustella lavastamalla tapaus ikään kuin ansaituksi kostoksi islamin arvostelemisesta ja kielteisestä turvapaikkapäätöksestä. Tarkoitus lienee vihjata lukijoille, että syy onkin niiden, jotka esittävät uskontokritiikkiä (kuten Ilta-Sanomien jutussa mainitun Geert Wildersin) tai viranomaisten, jotka palauttelevat maahan laittomasti tunkeutuneita.

Puolueetonta viestintää ei ole myöskään väkivallan näennäisen neutraali kirjaaminen silloin, kun teot sinänsä edellyttäisivät moraalista tuomiota myös lehdiltä. Missä se ”asioihin puuttuminen” viipyy nyt, kun muissa yhteyksissä media pitää velvollisuutenaan puuttua ”rasismiksi” väittämäänsä maahanmuuton arvosteluun, vaientaa ja sensuroi?

Valtamedia muistaa kyllä esittää moraaliset paheksuntansa silloin, kun länsimainen ihminen syyllistyy johonkin rikokseen, ja tämä epätasapaino paljastaa median puolueellisuuden. Kun muuan sekopää ampui Floridan Jacksonvillessä järjestetyssä videopelitapahtumassa kaksi ihmistä, Sanoma-konserniin kuuluva Helsingin Sanomat kertoi auliisti ampujan etnisen alkuperän selittäen, että ampuja on ”24-vuotias valkoihoinen mies”.[320]

Näin haluttiin kenties viestittää, että tällä kerralla väkivaltaan ei syyllistynytkään muun värinen. Mutta olisiko etnistä alkuperää tai ihonväriä kerrottu, mikäli rikoksen olisi tehnyt joku *people of colourin* edustaja? Ilta-Sanomat ei puhunut Amsterdamin hyökkääjän ihonväristä tai rodusta mitään vaan totesi hänen olleen vain ”afganistanilainen”. Etnografista, rotuun tai kansaan liittyvää, argumenttia ei käytetty.

Myöskään sitä ei kerrottu, olivatko uhreiksi valikoituneet kaksi amerikkalaismiestä mahdollisesti homoja, jotka olivat tulleet Damiin hieman vapautumaan. Tätä voisi epäillä viime kesäkuisen pidätyksen perusteella, kun poliisi paljasti ääri-islamistien punoman salajuonen homoyhteisön terrorisoimiseksi.[321]

Asialla ei ole ilmeisesti vaikutusta Suomen turvapaikkapäätöksiin, sillä Helsingin Sanomien mukaan Migri keskeyttää turvapaikanhakijoiden palauttamisen Afganistaniin ”muista syistä”.[322] Myönteisiä (eli Suomen kannalta kielteisiä) on päätöksistä ollut lehden mukaan 3000 ja kielteisiä (eli meidän kannaltamme myönteisiä) vain noin tuhat.

Monikulttuurisen islamokratian edistymisestä Amsterdamissa voi iloita lukemalla vaikkapa Ilta-Sanomien jutuista ”Hollannissa 7 kiinni terrori-iskun suunnittelusta”[323] ja ”Poliisi ampui laukauksia Amsterdamin päärautatieasemalla – kolme pidätystä.[324]

Sunnuntaina 2. syyskuuta 2018

MONIOSAAJAT LOIHTIVAT KAIKILLE MIEHILLE PORTTIKIELLON OMILLA RAISKAUKSILLAAN

Helsingin Sanomat jatkaa naisia aliarvioivaa feminismin truuttaamistaan iloitsemalla, että ”Ruotsissa järjestettiin festivaali, jonne pääsivät vain naiset ja muunsukupuoliset”. Lehden mukaan ”Göteborgissa järjestetty festivaali sai alkunsa viime vuonna, kun Bråvallasta raportoitiin raiskauksia ja ahdistelutapauksia”, ja ”kielto koskee ainoastaan cis-miehiä, eli miehiä, jotka kokevat sukupuoli-identiteettinsä vastaavan syntymässä määriteltyä sukupuolta”.[325]

Huvittavaa on, että juuri äsken Ruotsin yleisradio selvitti raiskausten tekijöiden alkuperää ja päätyi tulokseen, jonka mukaan raiskaustuomioista 58 % langetettiin ulkomailla syntyneille![326] Kun luku suhteutetaan väestöön, selviää, että seksuaalirikollisuus on ulkomaalaistaustaisten uusruotsalaisten keskuudessa huomattavasti yleisempää kuin kantaväestön keskuudessa, aivan kuten ”valhemediaksi” väitetty PT-media raportoi jo viime vuonna.[327]

Niinpä feministien pyrkimys suojella naisrauhaa musiikkifestareilla on hullunkurista. Raiskaajia yhdistävä merkitsevä selitystekijä ei ole heidän sukupuolensa tai miehuutensa vaan heidän etninen taustansa.

Porttikieltojen langettaminen sukupuoleen viitaten on ihmisten niputtamista sukupuolirasistisella tavalla. Koska miesten syrjinnälle heidän sukupuolensa perusteella ei ole tilastojen valossa katetta, tapaus täyttää diskriminaation tunnusmerkit. Mikäli festivaalissa olisi haluttu oikeasti puuttua seksuaaliseen ahdisteluun, olisi ovia pitänyt sulkea etnisen taustan perusteella.

Vitsikkäintä asiassa onkin feministien oma suhtautuminen. Yhtäältä feministit katsovat olevansa seksuaalisen ahdistelun uhreja, mutta toisaalta he puolustelevat tahoja, jotka heidän täytyy tietää potentiaalisiksi raiskaajiksi. Tähän ei tuone valoa muu kuin psykoanalyyttinen logiikka, joka

paljastaa feministien puheiden olevan jatkuvaa freudilaista lipsahdusta. Torjunnasta toiveisiin on lyhyt matka.

Lopuksi kommentti koskien cis-miesten ja miesten erottamista toisistaan. Kieroa on, että biologisen sukupuolensa hyväksyvät miehet on Helsingin Sanomien jutussa ja feministien mestaroimassa pseudotieteessä pyritty nimeämään ”cis-miehiksi” (latinan sanasta *cis*, ”tällä puolella”), kun taas identiteetiltään epäselviä tai miehiksi muuttumaan pyrkiviä naisia sanotaan trans-keskusteluissa ”miehiksi”.

Totuus on, ettei ole olemassa erikseen cis-miehiä ja miehiä, vaan olemassa on vain miehiä, jotka tunnistetaan XY-kromosomeista ja synnynnäisistä sukupuolielimistä. Sukupuoliero on kaksiarvoinen tosiasia, ja sitä koskevat poikkeukset ovat patologioita, kuten Klinefelterin syndrooma. Ainoa todellinen sukupuoli on ihmisen biologinen sukupuoli, ei sitä koskeva käsitys, vaatetus, tyyli tai sosiaalinen konstruktio. Ei myöskään sormi, joka osoittaa kuuta, *ole* kuu. Samaan tapaan mielipide omasta sukupuolesta ei ole sukupuoli, niin kuin konnotaatio ei ole denotaatio.

Maanantaina 3. syyskuuta 2018

”VIHERVASEMMISTOA EI OLE” – KUNPA SE OLISI TOTTA

Kun Vasemmistoliiton Li Andersson arvosteli Juha Sipilää ”vihervasemmisto”-termin käyttämisestä,[328] Helsingin Sanomat väitti kengän puristavan siitä, että käsite ”on Jussi Halla-ahon levittämä”.[329] Tämän mukaan Sipilä ja Halla-aho nähdään aidan samalla, tosin vihervasemmistoon nähden eri puolella.

Andersson keuhkosi,[330] että hän ei edelleenkään hyväksy ”vihervasemmisto”-nimitystä, vaikka sitä ovat käyttäneet hän ja hänen puoluetoverinsa itse.[331] Anderssonin mielestä mitään vihervasemmistoa ei nyt ole. Minä puolestani toivon, että väite olisi totta, sillä niin paljon porua, panettelua ja pahaa kyseinen klusteri on saanut aikaan.

Olen aina ihmetellyt, miksi ihmiset ylipäänsä ovat vihervasemmistolaisia. Mutta nyt se selvisi: he eivät *ymmärrä* olevansa vihervasemmistolaisia!

Käsitettä sopii käyttää ryhmistä, joita yhdistää useampi tekijä kuin erottaa, ja nämä tekijät ovat myös merkittävämpiä kuin erottavat. Vihreissä ja vasemmistopuolueissa ajatellaan pitkälti samalla tavalla: yhteiskunta tietää aina paremmin, mikä on yksilöille hyväksi, ja siksi ihmisiä pitää määrätä ja pakottaa. Maahanmuuttoa on edistettävä, vaikka sitten omien kansalaisten vahingoksi. Ja julkisen talouden pitää maksaa ihmisten elinkustannukset, mieluiten verotkin. Monella vihreällä, kuten Satu Hassilla ja Anni Sinnemäellä, on stalinistinen tausta. Luetteloa olisi helppo jatkaa.

Sitä paitsi Ruotsin monipuoluejärjestelmään ovat vakiintuneet vihervasemmiston ja keskusta-oikeiston allianssit. Joten vihervasemmisto *does exist*.

Valtamedian joutuessa pitkin hampain myöntämään,[332] että vihervasemmiston käsite kuuluu poliittiseen kieleen ja kuvaa todellisuutta, ei muisteta, millaisen rääkymisen lehdistö on nostanut ”äärioikeistolaisiksi” leimatuista. Perussuomalaisia on haukuttu ”oikeistopopulisteiksi”, ”natseiksi”, ”fasisteiksi” ja ”rasisteiksi” ilman, että valtamedia olisi haalinut haasteltavakseen tutkijoita, jotka olisivat voineet heti kumota nuo median ja vasemmistopopulistien ajatusvirheet.

Sen sijaan Helsingin Sanomat antoi puheenvuoron Turun yliopiston eduskuntatutkimuksen keskuksessa toimivalle ja ”populismia” mukatutkivalle Niko Hatakalle, joka antautui laskemaan ”vihervasemmisto”-sanan käyttöä *Helsingin Sanomissa* (ei siis kaikkialla). Tviittauksessaan hän kuitenkin selitti, että vihervasemmiston käsiteen ”[e]ka käyttökonteksti [on] Halla-ahon blogi. Toimittajien käyttämänä vihreisiin ja vasemmistoon viittaavana terminä yleistynyt 2013, mutta tosissaan normalisoitunut vasta kuitenkin 2017.”[333]

”Tohtorikoulutettavaksi” jo aiemmin tituleeratun Niko Hatakan – siis oikeasti *jatko-opiskelijan* – toteamus on kaikessa huteruudessaan ja banaaliudessaan valaiseva. Jussi Halla-aholla näyttää olevan paljon valtaa, sillä hän *asettaa keskusteluille standardin*, ja median pienet kynät hoipertelevat perässä. Helsingin Sanomat tekee luonnollisesti kaikkensa murjoakseen perussuomalaisten puheenjohtajaa, mutta yritykset kääntyvät lehteä ja sen tulipunavihreää toimitusta vastaan.

Helsingin Sanomien kolumnistina toimiva ja ”uusnatsien sisäpiirissä” liikkunut Tommi Nieminen väitti hiljattain lehdessä, että ”[m]itä useamman auton jengiläiset polttavat Ruotsin lähiöissä, sitä paremman vaaliaseen saa Jussi Halla-aho”.[334] Mikäli kirjoituksen ideologisena taka-ajatuksena on, että mikään ei ole tärkeämpää kuin vastustaa Jussi Halla-ahoa, voi kirjoittajan motiivina olla suositus hillitä autojen polttamista vain siksi, että Perussuomalaisten kannatus ei kasvaisi.

Kolumnistin ajatus on kuitenkin pahasti juntturalla. Perussuomalaisia ei kannateta siksi, että ”jengiläiset” (lue: etniseltä taustaltaan vierasperäiset uusruotsalaiset) polttelevat ajoneuvoja Ruotsin lähiöissä. Meitä kannatetaan siksi, *että niin ei kävisi Suomessa*.

”Jengiläiset” tuskin myöskään lopettavat katuväkivaltaa, vandalismia ja terrorismia siksi, että Perussuomalaiset eivät saisi ”vaaliasetta”. Sen sijaan rähinöinti jatkuu Ruotsissa ja yleistynee meidänkin maassamme, jos Suomi ei ota käyttöön Perussuomalaisten ainoana puolueena vaatimaa maahanmuuttajamäärien leikkaamista.

Suuret tulija*määrät* ovat pääsyy slummiutumiseen ja kurjuuteen, jotka puolestaan generoivat juuri sitä katuväkivaltaa, jota me joudumme [k]estämään ja raivaamaan. Ei sitä työtä kukaan mielikseen tee, niin kuin Tommi

Nieminen kuvittelee kierojen ajatuskulkujensa käänteissä. On sangen epärehellistä uskotella lukijoille, että joku tavoittelisi poliittista valtaa ulkomaalaisterrorin verukkeella.

Vallan motiivina olisi tällöin valta itse, mutta Perussuomalaisten toiminnassa kaikki on viitannut siihen, ettei puolue ole kiinnostunut myöskään hallituksessa olosta itseisarvoisena asiana. Sen sijaan puolueen toiminta on reaktiota niihin suuriin virheisiin, joita joudumme nyt korjaamaan niin maahanmuuttopolitiikassa kuin Eurooppa-politiikassakin.

Autojen polttelu, poliisien suojelemat ambulanssikyydit ja terrorin uhka eivät ole kansallismielisten puolueiden imaginaarinen ”vaaliase” vaan kurjaa todellisuutta: ase, joka savuaa islamistien ja Helsingin Sanomien toimittajien omassa kädessä.

Tiistaina 4. syyskuuta 2018

SDP PERUSSUOMALAISTEN APAJILLA

Uusi Suomi, jonka päätoimittaja Markku Huusko lobbasi Timo Harakkaa SDP:n puheenjohtajaksi,[335] kiillottaa nyt suosikkinsa julkisuuskuvaa esittämällä hänet maahanmuuttopolitiikan välkkynä neropattina. Lehti kertoo, että ”Timo Harakka esittää Suomen maahanmuuttopolitiikkaan Kanadan-mallia, jossa humanitaarinen ja taloudellinen maahanmuutto erotettaisiin selkeästi toisistaan.”[336]

Vai ”Kanadan mallia”? Eduskunta-, europarlamentti- ja mahdollisesti myös maakuntavaalien lähestyessä vasemmistopuolueet ovat aloittaneet kosmetiikkakoulun, jossa ne pyrkivät uskottelemaan tekevänsä ”järkevää” maahanmuuttopolitiikkaa, vaikka käytännön politiikka on ollut koko ajan aivan muuta.

SDP:n esikuvaa ei tarvitse hakea Kummelista eikä Kanadasta. Puoluehan jäljentää Perussuomalaisten maahanmuuttopoliittista ohjelmaa sitä pyöristellen, sievistellen ja vesittäen! Jo Tanskan demarien hiljattain julkaisema maahanmuutto-ohjelma oli kuin kopio Perussuomalaisten ohjelmasta.

Demarien pyrkimykset oikeuttaa maahanmuuttoa jakamalla sitä humanitaariseen ja työperäiseen ovat kuitenkin mitättömiä, sillä oletus, että työperäisestä maahanmuutosta *ei* olisi haittaa, on vailla katetta. Tosiasiassa työperäinen maahanmuutto saattaa olla kaikkein haitallisinta, sillä työhön tuleva maahanmuuttaja vie usein työpaikan suomalaiselta. Asiaa pahentaa, että kasvukeskukset täyttävät työpaikat ulkomailta tulevilla, vaikka Suomen työttömyyskunnissa olisi saatavilla kotimaista työvoimaa.

Humanitaarista maahanmuuttoa puolestaan voitaisiin suoraan kutsua haittamaahanmuutoksi tai sosiaalietuusperäiseksi maahanmuutoksi, sillä tulijoiden motiivina on yleensä etujen tai paremman elintason tavoittelu,

mikä puolestaan tapahtuu Suomen kansalaisten kustannuksella. Laskujen kääntäminen meidän piikkiimme on epämoraalista, sillä verottamisen oikeutus on siinä, että kerätyt varat päätyvät niiden maksajien eduksi, eivät vieraiden kansakuntien hyväksi.

Etujen tavoittelu on pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden selvä motiivi, jonka piilottelu on silkkaa poliittista valetta. Maahanmuuton jakaminen työperäiseen ja humanitaariseen ei siis auta oikeuttamaan maahanmuuttoa.

Jakaminen olisi erikoista muistakin syistä. Kun eduskunnan tarkastusvaliokunta alkoi puolestaan teettää tutkimusta maahanmuuton kustannuksista viime vuonna, tutkimuksen toivottiin jo tehtävänannossa kohdistuvan nimenomaan maahanmuuttoon *kokonaisuutena*, josta ei eroteta mitään osaa.

Tällä poliittisella ripityksellä sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton kulut yritettiin hukuttaa työperäisestä mahdollisesti koituviin hyötyihin. Ainakin haitallisuus yritettiin liudentaa niihin.

Niinpä Eero Heinäluoman (sd.) johtamassa valiokunnassa tutkimus annettiin Arno Tannerin tehtäväksi, ei minun, vaikka myös oma hakemukseni oli joukossa. Valinnan tapahduttua lupasin laittaa tarkkailun alle, mitä nimitetty tutkija lopulta tekee ja laatia tarvittaessa asioiden todellista tilaa valaisevan vastatutkimuksen.[337] Asiaa tutkitaan nyt systemaattisesti myös Suomen Perustassa, jossa tutkimusta tekee taloustieteilijä Samuli Salminen.

Eduskunnan valiokunnan tehtävänanto oli täysin puolueellinen, sillä aihetta ei haluttu tutkittavan suomalaisten ihmisten tai kansantaloutemme näkökulmasta vaan maahanmuuttajien näkökulmasta. Tavoitteeksi tyrkytettiin sen selvittämistä, miten maahanmuuttajat ovat integroituneet yhteiskuntaan. Tarkkojen talousvaikutusten tutkimisen sijasta asia käännettiin sosiaalisten ilmiöiden arvioimiseksi.

Tämä kaikki on Uuden Suomen mielestä ilmeisesti niin hienoa, että lehti latasi nettiin mairean jutun, jossa Antti Rinne poseerasi valokuvassa ja demaripuheenjohtajaa tituleerattiin tulevaksi pääministeriksi.[338] Jos SDP kohoaa ensi vaaleissa ykköseksi, kansa on unohtanut, mitä puolue teki Jutta Urpilaisen kaudella hallituksessa: poltti miljardeittain rahaa Kreikassa ja leikkasi ammatillisesta koulutuksesta sekä perusopetuksesta enemmän kuin nykyhallitus on leikannut yliopistoilta – syynä maahanmuuttokulut.

Erityisesti on syytä muistaa, mitä vasemmisto-oppositio on saanut aikaan työpolitiikassa tällä hallituskaudella. Vasemmistoliiton kansanedustajan Anna Kontulan lakialoite ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi[339] jää historiaan vasemmistolaisen maahanmuuttopolitiikan ja työpolitiikan yhdistävänä merkkipaaluna. Aloite tarkoittaa, että työperäisen maahanmuuton tarvetta ei enää tutkittaisi ja ulkomailta tultaisiin ”töihin”, vaikka töitä ei olisikaan.

Sen tuloksena Rakennusliiton toinen puheenjohtaja Kyösti Suokas (vas.) totesi, että hankkeen mentyä läpi suomalaiset eivät enää voi työskennellä rakennuksilla ja ”ikinä en enää äänestä Vasemmistoliittoa”.[340] Oppositiossa syntyneen aloitteen allekirjoittajiksi löytyi kuitenkin yli puolet kansanedustajista, myös Kokoomuksesta ja Kepusta.

Vaikuttaa siltä, että (Perussuomalaisia lukuun ottamatta) mikään ei ole tämän maan poliitikoille niin tärkeää kuin ulkomaalaisten etujen edistäminen ja suomalaisten oman edun polkeminen.

Keskiviikkona 5. syyskuuta 2018

KEPU PERUSSUOMALAISTEN APAJILLA

Enää ei voi mennä vaaleihin sammutetuin lyhdyin. Lähestyvät eduskunta- ja europarlamenttivaalit tunnistaa siitä, että puolueiden maahanmuuttolinjaukset kiristyvät. Tämä ei ole ihme, sillä puolueissa tiedetään, mistä ihmiset tykkäävät ja mistä eivät.

Hetki sitten SDP näytteli ”järkevää” maahanmuuttoasioissa. Nyt myös istuva pääministeri Juha Sipilä loihe lausumaan, että suurin osa maahanmuuttajista ”on liikkeellä taloudellisten syiden takia”. Uuden Suomen mukaan hän sanoi:

> Nythän tämän tilanteen teki vaikeaksi se, että suurin osa näistä liikkeellä olijoista oli taloudellisten syiden takia. Ei sen takia, että he pakenisivat sotaa tai henkilökohtaista vainoa. Se on tämän epäjärjestyksen aiheuttanut Euroopassa.[341]

Kunpa Sipilä olisi saanut tämän oivalluksensa syyskesällä 2015, kun hän pääministeriydestä johtuvissa mielihyvähormoniensa hyrskeissä lupautui luovuttamaan omakotitalonsa maahanmuuttajille heitä houkutellakseen. Mutta ei tullut mieleen silloin.

Minua huvittaa myös Uuden Suomen toimittaja Katja Incoronaton juttuunsa haalima vasemmistolaisten öyhöttäjien kuoro. Laittomiksi todettujen maahantunkeutujien pakkopalautuksia vastustava tendenssitutkija Erna Bodström hysterisoitui Twitterissä kiljuen, että ”ihan oikeasti Juha Sipilä, onko sinulla näyttöä ruman väitteesi tueksi”.[342]

Bodströmiä tukemaan oli Uuden Suomen toimittaja onkinut kannanottoja muiden muassa kommunisti Martin Scheininilta ja Veronica Honkasalolta (vas.) sekä parilta muulta tietoviisaana esiintyvältä äänitorvelta ja tietysti myös Yleisradion aina asiantuntevalta ja Irakissa mellastaneelta Eero Mäntymaalta, jonka tviittaus oli niin ikään saatu mahtumaan juttuun.

Itse kiitän Sipilää totuuden tunnustamisesta. Sen sijaan Uuden Suomen toimitus antoi paljon sivutilaa kritiikille vyöryttäen pääministeriä vastaan kokonaisen aiheelle omistetun artikkelin, jossa eräät tilastonikkarit ja tieteen mittarimadot kävivät numerosotaa prosenteista.[343]

Hiusten halkominen on lapsellista ja turhaa asioissa, jotka ovat tulkintojen varaisia ja sisältävät subjektiivisia motiiveja, kuten pakolaisten tuntema ”pelko”. Maahanmuuton motiiveja puolustettaessa on väärin vedota esimerkiksi siihen, että ”turvapaikanhakijoista yli puolelle myönnetään kv-suojelua EU:ssa”, kuten Bodström. Suojelun myöntäminen on pelkkä aihetodiste, sillä suojeluahan tulijat ovat voineet saada nimenomaan väärin perustein, *teeskennellyn* pelkotilan kautta.

Toiseksi on väärin pitää motiiveja hyväksyttävinä sillä perusteella, että vuosina 2015 ja 2016 noin puolet turvapaikanhakijoista tuli maista, ”joissa on meneillään vakava konflikti”, kuten väittää Pelastakaa Lapset ry:n Tapio Laakso.[344] Kyseessä on taaskin pelkkä aihetodiste, joka kiertyy kehälle. Vastaväite kuuluu: tulijat ovat voineet *käyttää hyväkseen* lähtömaissa vallitsevia konflikteja, jotka ovat toimineet verukkeina heidän *elintasopakolaisuudelleen*.

Sipilä on saattanut näkökulmasta riippuen erehtyä joissakin prosenttilaskelmissaan, mutta on eri asia tehdä virheitä pienissä yksityiskohdissa kuin olla väärässä koko ajattelunsa peruslinjoissa, kuten Uuden Suomen haastattelemat tendenssitutkijat ja agendajournalistit. *Never underestimate the power of human stupidity!*

Valittajien nalkutus voidaan torpata jo sillä perusteella, että Suomeen muuttaminen ei ole subjektiivinen oikeus, johon kenellä tahansa olisi oikeus. Sen sijaan jokaisella maalla on oikeus omaan turvapaikka-, väestö- ja maahanmuuttopolitiikkaan sekä rajapolitiikkaan, jonka tuloksena laittomat maahanmuuttajat voidaan ja pitäisi käännyttää. Niin tehdessään Sipilä olisi hoitanut tehtäväänsä myöhempien viisastelujensa edellyttämällä tavalla.

Kyseessä oli pääministerin poliittinen linjakannanotto, mutta ikävää on, että käytännön toimet ovat vieneet aivan toiseen suuntaan. Haittamaahanmuuttoa vastustava linja on ollut johdonmukaisesti vain Perussuomalaisilla, jotka Sipilä savusti röyhkeästi ulos hallituksesta.

Tulevaisuus näyttää joka tapauksessa hyvältä, sillä EU-komission johtoon on juoppo-Junckerin tilalle nousemassa baijerilainen maahanmuuttokriitikko Manfred Weber, joka lupaa parempia aikoja myös eurooppalaisen maahanmuuttopolitiikan kokonaisuudelle.[345]

Perjantaina 7. syyskuuta 2018

MISTÄ RUOTSIDEMOKRAATTIEN MENESTYS JOHTUU?

Samalla kun gallupit lupailevat Ruotsidemokraateille voittoa ensi sunnuntain vaaleihin, on valtamediassa kärvistelty sen kysymyksen edessä, mistä puolueen noste oikein johtuu. Ruotsidemokraattien kannatuskasvu nähdään mediassa suurena ongelmana, vaikka toimittajien ei pitäisi puuttua kansalaisten äänestyskäyttäytymiseen tai vaaleissa tehtäviin ratkaisuihin.

Varsinaiseksi taiteeksi aihetta koskevan selittelyn, kiertelyn ja kaartelun vei Helsingin yliopiston Eurooppa-tutkimuksen keskuksessa työskentelevä nollafilosofi Timo Miettinen, jota Helsingin Sanomat oli haastatellut toimittaja Alma Onalin ja Petja Pellin väsäämään ja otsikoltaan opettavaiseen juttuun ”Ruotsi on viimeisin esimerkki demarien ahdingosta Euroopassa – Miksi äänestäjät ovat hylänneet hyvinvointivaltion rakentajat, ja mitä siitä seuraa”.[346]

Toissapäiväisen jutun mukaan demarien kannatusromahdus selittyy neljällä syyllä. Ne ovat globalisaatio, talouden rakennemuutos, joka on heikentänyt työväestön asemaa, vuoden 2008 finanssitaantuma sekä demaripuolueen oma sisäinen kriisi.

Oikeasti nämä eivät ole syitä vaan *seurauksia* EU:n toiminnasta ja maahanmuutosta. Maahanmuuttoa edistäessään internationalistinen demariliike on tullut rakentaneeksi pahoinvointivaltion.

Ei ole tietenkään Miettisen vika, mikäli toimittajat sensuroivat hänen näkemyksistään jokaisen *maahanmuuttoon* liittyvän selitystekijän. Mutta jos tutkija itse on todellakin niin sokea, ettei hän myönnä *nimenomaan maahanmuuton olevan keskeinen syy, jonka vuoksi koko Eurooppa kuohuu ja poliittiset kartat ovat mullistumassa*, häneltä pitäisi ottaa virka ja palkka heti paikalla pois.

Tätä johtopäätöstä puoltaa Miettisen eilinen tviittaus, jossa hän toteaa, että ”Ruotsin vaaliasetelmia selitetään vuoden 2015 pakolaiskriisillä, mutta onko kyse sittenkin yleiseurooppalaisesta kehityksestä? Globalisaatio ja rakennemuutos, työpaikkojen katoaminen, osattomuus, työmarkkinareformit, identiteettipolitiikka & äärioikeiston nousu.”[347]

Kuinka tyhmä täytyy olla, jotta ei ymmärrä *pakolaiskriisin* itsensä olevan osa tuota ”yleiseurooppalaista kehitystä”, jota minä puolestani kutsuisin taantumukseksi?

Miettisen luettelemat muut ongelmat ovat seurausta siitä ja Eurooppaan tunkeutuneen vierasperäisen väestön invaasiosta. Myös lopussa mainitusta ”identiteettipolitiikalla” ratsastamisesta on tullut pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden harjoittamaa ja kantaväestöihin kohdistamaa rasismia.[348]

Kun projektijohtaja Miettinen on ripustanut mielipiteensä loppuun hämärän seurausnuolen, jonka päässä on ”äärioikeiston nousu”, hän ei ole ymmärtänyt sitäkään, että nykyisin tuota ”äärioikeistolaisuudeksi” leimattua järkevää harkintaa on alkanut esiintyä poliittisen väriviuhkan kaikilla sektoreilla.

Oikeiston ja vasemmiston perinteinen asetelma on murentunut, ja tilalla on asetelma, jossa kansallisen edun puolustajia vastustavat ne, jotka eivät kansallisista eduista mitään välitä.

Miettisen omasta näkökulmasta arvioiden keskuslainenkin on ymmärrettävästi ”äärioikeistolainen”. Valheellisuus ja vihervasemmistolaistuminen ulottuvat ”tieteestä” mediaan ja median manipulaatiomankelista ”tieteeseen”.

Ruotsidemokraatit ja Perussuomalaiset samoilla linjoilla

On kuitenkin viestimiä, joiden kautta totuus pilkistää esiin. Miksi asiaa ei kysyttäisi puheena olevilta ihmisiltä itseltään? Suomen Uutiset julkaisi kesällä erinomaisen jutun[349] Perussuomalaisten puoluejohdon ja ruotsidemokraattien kohtaamisesta Suomi-areenalla, jossa heitä haastatteli Riikka Purra.

SD:n puoluesihteeri Richard Jomshof totesi tuolloin, että ”[m]uut puolueet haluavat oudosti kyllä puhua meistä, mutta eivät meidän kanssamme”. Puolueen europarlamentaarikko Peter Lundgren taas pitää kannatusnousun ilmiselvänä selityksenä maahanmuutto-ongelmaa ja sitä, että ”me otimme ensimmäisenä tietyt asiat esille”.[350]

Hänen mukaansa ”SD:n nousua suurten puolueiden joukkoon on yritetty torpata siten, että muut puolueet ovat yrittäneet ottaa asialistalleen SD:n teemoja”.[351] – Mutta se ei ole onnistunut.

Jussi Halla-ahon mukaan Ruotsissa on jo havaittu, etteivät yritykset SD:n leimaamisesta toimi: ”Mutta toisaalta sekään ei toimi, kun muut puolueet yrittävät kopioida SD:n ajamaa politiikkaa.”[352]

Sama pätee nähdäkseni myös Suomen tilanteeseen: Perussuomalaisten maahanmuuttolinjauksia vastustaneet muut puolueet ovat viritelleet viulujaan soittaakseen ensisäveliä kevään 2019 vaaleihin. Ne ovat alkaneet kopioida Perussuomalaisten maahanmuuttokantoja ja vaatia ”järkevämpää” maahanmuuttopolitiikkaa, vaikka niillä itsellään olisi ollut tilaisuus tehdä sitä koko ajan.

”Maahanmuuton rajoittamisesta” on tullut meemi, joka monistuu umpikujassa olevan hallituksen ja vasemmisto-opposition retoriikassa – ja johon liittyvät lupaukset vaalien jälkeen heti pyörretään.

Uskottavuuskriisiä ei olekaan mielestäni Perussuomalaisilla, joiden eduskuntaryhmän jakautuminen oli osoitus puolueen *kuuliaisuudesta äänestäjiensä maahanmuuttonäkemyksille*. Siksi mitään luottamuksen pa-

lauttamista ei tarvita. Mutta äänestäjille pitäisi saada välittymään viesti, että Perussuomalainen puolue on linjoillaan ja vie omia teemojaan tiukasti eteenpäin.

Luottamuskriisi on koko ajan ollut hallitukseen jääneillä muilla puolueilla, joiden henkinen hiv heittää epäluottamuksen varjon niiden keskinäisten suhteiden ylle. Ruoho ei kasva siellä, missä vihervasemmisto kulkenut on. Sen sijaan Perussuomalaiset ja Ruotsidemokraatit asettavat standardin keskusteluille. Tämä tarkoittaa, että nämä puolueet puhuvat kansalaisilleen tärkeistä asioista, ja muut puolueet puhuvat sitten niistä. Asian voi sanoa myös niin, että me perussuomalaiset puhumme suomalaisille tärkeistä asioista, ja muut puolueet haukkuvat sitten meitä.

Suomessa toistuvat joko ruotsidemokraattien nosteet tai Ruotsin maahanmuuttovirheet

Jussi Halla-ahon mielestä kansainvaellus on tämän vuosisadan megatrendi, mutta maahanmuutolla on myös eroa riippuen, missä tarkoituksessa siirtyillään ja ketkä tulevat ja menevät. Jomshof ja Halla-aho ovat yhtä mieltä siitä, että suhtautuminen maahanmuuttoon on avainasemassa, kun ratkaistaan, millaisissa oloissa Euroopassa jatkossa eletään.

Puoluesihteeri Jomshof tunnustaa, että ”suomalaisten työssäkäyvien maahanmuutto oli aikoinaan menestystekijä Ruotsille. Nykyään myös meillä on suuria ongelmia islamilaisista maista tulevien maahanmuuttajien kanssa, eikä heitä voi verrata suomalaisten maahanmuuttoon.”[353]

Hän myös arvioi Suomen tilannetta näin: ”Monet ihmiset Suomessa eivät näe maahanmuutossa ongelmia. Kuitenkin teidän on tehtävä kaikki tarpeellinen, ettei tilanne mene niin pahaksi kuin se on Ruotsissa mennyt.”[354]

Halla-ahon arvio Suomen tilanteesta on kuitenkin pessimistisempi kuin Jomshofin, sillä hänen mukaansa Ruotsiin on ”tullut myös työssäkäyviä maahanmuuttajia”.[355] Suomalaisten muutto länsinaapuriin oli Ruotsille menestystekijä, mutta samaa ei voida sanoa Afrikasta ja Lähi-idästä virranneista siirtolaisista.

Tässä valossa kulttuuriongelmien keskeinen selitystekijä on tulijoiden etninen tausta ja heidän uskonnolliset näkemyksensä, jotka johtavat syrjäytymiseen, korkeaan työttömyyteen, slummiutumiseen ja islamistien mikrovaltioiden (*islamists mini-states*) syntymiseen kaupunkien lähiöihin.[356]

Perussuomalaiset ja Ruotsidemokraatit eivät ole mitään yhden asian puolueita, mutta ne ovat *ainoat parlamentaariset puolueet*, jotka tunnustavat, että Euroopan maiden taloudelliset, sosiaaliset ja turvallisuusongelmat sikiävät Afrikan ja Lähi-idän maista tulvivasta maahanmuutosta.

Nämä ovat myös ainoat puolueet, jotka voivat saada myönteisen muutoksen aikaan sekä Pohjolassa että ”yleiseurooppalaisessa politiikassa”. EU voisi edelleen olla kelvollinen instrumentti Euroopan ulkorajojen valvomiseksi, kunhan päätösvalta palautettaisiin Brysselistä kansallisvaltioille.

Tärkeä askel oli Ruotsidemokraattien siirtyminen Euroopan parlamentin ECR-ryhmään, jossa toimivat myös Perussuomalaiset ja Tanskan kansanpuolue. Puolueiden yhteistyö yhdistää Skandinavian kansallismieliset voimat.

Lauantaina 8. syyskuuta 2018

VIHERVASEMMISTON SOME-RAIVO MYRKYTTÄÄ EDUSKUNTATYÖTÄ – NYT ABORTTIKIISTASSA

Vihervasemmiston some-raivo on tarttunut eduskuntatyöskentelyynkin. Vasemmisto-oppositio ja vihreät pitävät tunnetusti oikeutenaan bänniä, ghostata, feidata, deletoida, ingnoroida, diskriminoida ja sensuroida ihmisiä ja heidän ajatuksiaan sosiaalisessa mediassa.

Nyt vihervasemmisto ja RKP vaativat ulkoministeri Timo Soinin (sin.) erottamista, koska mies vastustaa abortteja ja osallistui abortinvastaisen Pro life -järjestön iltatilaisuuteen työmatkallaan Kanadassa.[357]

Puolueet joko pyrkivät vipuamaan hallituksen kumoon vaatimalla luottamusäänestystä yhdelle ministerille, tai sitten kyseessä on henkilökohtainen ajojahti. Vaikuttaa jälkimmäiseltä, sillä hallitus ei kaadu yhden ministerin vuoksi.

Asenne on some-kolhinnan kopio. Se on aivan samanlaista kuin vihervasemmiston rähinöinti Internetissä: vaaditaan hiljentämistä vain siksi, että näkemykset eivät miellytä itseä.

Moinen suhtautuminen olisi kuolemantuomio filosofiselle argumentaatiolle. Se on tieteellisen asennoitumisen vastaista ja rikkoo ihmisten oikeutta poliittiseen osallistumiseen. Mistä myöskään äänestäjät saisivat tietää poliitikkojen mielipiteitä, mikäli nämä eivät voisi lausua näkemyksiään pelkäämättä rangaistusten uhkaa?

Kannanottoni ei ole henkilökohtainen vaan yleispätevä. En siis puolustele Soinia, joka käänsi takkinsa, pyllisti puoluekokouksen päätökselle ja poltti laivastaan mastot ja purjeet. Mutta puolustan jokaisen poliitikon oikeutta lausua näkemyksensä asiasta kuin asiasta.

On epäeettistä painostaa poliitikkoja itsesensuuriin henkilökohtaisen koston uhalla. Se on ala-arvoista, epäherrasmiesmäistä ja halveksuttavaa.

Ad abortus arte provocatus

Mitä aborttiin tulee, aihe on todellakin vahvasti mielipiteiden ja keskustelujen varainen, ja asiassa vallitsee ja on sallittava erilaisia arvokantoja. Totuus on, että Suomen sairaaloissa ja terveysasemilla tehdään noin 10 000 raskaudenkeskeytystä vuodessa. Se on melkoista teurastusta.[358]

Abortteja ei voida puolustella yksiselitteisesti millään ”naisten oikeuksilla”. Lähes käsittämätön on demareissa vaikuttavan Dimitri Qvintuksen lausuma, että epäluottamuslausetta esitetään ”toiminnasta naisten oikeuksia ja *Suomen ulkopoliittista linjaa* vastaan”.[359]

Aborteista koituu myös tuskaa naisille, ja miesosapuolten tahdonmuodostus on aborttia haettaessa tukahdutettu kokonaan. Naisten oikeuksia hehkuttava voluntarismi ei auta siksikään, että sen presuppositiona on käsitys, jonka mukaan yksilö tietää aina itse, mikä on hänelle hyväksi. Näinhän ei ole, ja sen merkiksi niin sanotut ammattiauttajat ovatkin olemassa.

Myös syntymättömän lapsen oikeuksia ja etuja on suojeltava. Yhtäkään ihmistä ei olisi olemassa, jos raskaudet olisivat päättyneet abortteihin. Koska inhimillisen olemassaolon edellytys on hedelmöityksen jälkeinen raskaustila sikiömuodossa, on ihmisarvon katsottava alkavan jo hedelmöityksessä.

Mikäli ihmisarvoa ylipäänsä on, sen on myönnettävä olevan jokaisella potentiaalisella ihmisellä, joka näin ollen nauttii ihmisarvon suojaa jo sikiönä. Arvostetun yhdysvaltaisprofessori Tom Reganin ajatuksia soveltaen voidaan syntymätöntä lasta pitää niin sanottuna elämäsubjektina (*subject-of a-life*), jolla on vanhempiensa tahdosta riippumaton oikeus elämään.

Mikäli ihmiselämää pidetään itseisarvoisena, velvoittaa etiikan universalaisoitavuusperiaate suojelemaan myös sikiömuotoista elämää, joka loogisesti ajatellen on ihmiselämän syntymisen välttämätön ehto. Jos tästä periaatteesta luovutaan, koskee ihmisarvosta luopuminen universalisoitavuuslausekkeen mukaan myös kaikkea syntynyttä ihmiselämää, ja näin ihmisarvon kunnioittaminen *sinänsä* viskattaisiin romukoppaan.

Seuraukset olisivat dramaattiset koko moraalifilosofiaa ajatellen, sillä silloin hylättäisiin – eivät vain tunteet – vaan etenkin rationaalisesti velvoittava päättely. Ihmisarvoa kohdeltaisiin kaltoin tavalla, joka antaisi kyynisen kuvan siitä, miten ihmiset ajattelevat ihmisyydestä myös itsessään. He siis vetäisivät kuraan itsensä.

Edellä esittämäni ajatuskulut perustuvat kantilaiseen ja tieteelliseen etiikkaan, eikä niillä ole tekemistä uskonnollisten motiivien kanssa. Myös filosofiassa aborttikysymys on koetettu usein aidata ”bioetiikaksi” sanottuun rooteliin, mutta sitäkään ei tulisi pitää konteksti- ja situaatioetiikan tapaisena disipliininä, joka mahdollistaa täyden relativismin. Sen mukaan parasta etiikkaa olisi, ettei ole etiikkaa lainkaan.

Aihetta ei pidä rajata sen enempää postmodernin biokiellon piiriin kuin naturalistiseen tarkasteluunkaan, joka tunnustaa pelkän biologian. Soveltava tieteellinen näpertelyteoria on unohtanut inhimillisen olemassaolon kokonaisuuden, johon kuuluvat myös arvot ja päämäärät.

Sen sijaan kysymys pitäisi alistaa yleiselle filosofiselle etiikalle, johon sisältyvät (1) deonttinen velvollisuusetiikka yhteiskunnallisesti välttämättömine sääntöineen, (2) seurausetiikka hyöty- ja haitta-analyysiin perustuvine päättelysääntöineen ja (3) hyve-etiikka, jonka mukaisesti tunnustetaan, että eräät asiat ovat todellakin parempia tai suositeltavampia kuin toiset tai peräti itseisarvoisia.

Hierarkioiden, epätasa-arvon ja arvojen erilaisuuden myöntäminen taas on kaikkien arvojen olemassaolon välttämätön apriorinen edellytys, sillä yksi- tai tasa-arvoisuudessa (eli totalitarismissa) ei voitaisi tunnistaa mitään arvoja muita paremmiksi, eikä näin ollen tunnustettaisi moniarvoisuutta.

Kun asioista ajatellaan näin, ne eivät enää näytäkään enää niin mustavalkoisilta kuin punavihreät yrittävät kurveja suoristellen esittää omassa nihilismissään.

Aborttien vaikeuttaminen ennaltaehkäisisi myös sukupuolitauteja

Feministinen liike väittää, että naisella on oikeus omaan kehoonsa. Uskon kaikkien järkevien ja tunne-elämältään tasapainoisten naisten ymmärtävän, että syntymätön lapsi ei ole heidän *omaisuuttaan*, eikä sikiöiden elämästä ja kuolemasta päättäminen ole naisen vartaloa koskevan itsemääräämisoikeuden (*self-ownership*) varaista.

Abortti on heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäinen tabu. Juuri asiaan liittyvä tuska vaatii ongelmien salaamista, mikä ei suinkaan vähennä tuskaa. Aborttilainsäädännön tiukentamista vaatisi se, että aborteista on tullut *jälkiehkäisykeino*, jonka laaja käyttö kertoo myös siitä, ettei ehkäisystä välitetä huolehtia, ja siksi myös *sukupuolitaudit* ovat lähteneet lentoon.

Ei ole syytä vastustaa ehkäisyä tai jälkiehkäisyä, mutta kylläkin aborttien käyttämistä jälkiehkäisykeinona. Aborttien vaikeuttaminen ohjaisi ennakolta vaikuttavasti parempaan harkintaan, mikä olisi osapuolille onneksi.

Vihervasemmisto kitisee ihmisarvon puolesta maahanmuuttoasioissa mutta näyttää vähät välittävän ihmisarvosta silloin, kun on kyse ihmisten muuttamisesta tähän maailmaan syntymän kautta.

Viherpiiperot narisevat äänekkäästi eläinten suojelemiseksi ja vaativat lihansyönnin ja turkistarhauksen lopettamista ”eettisin perustein” mutta katselevat läpi sormien sitä Mengelen menoa, jonka mukaisesti ihmissikiöitä viskataan ongelmajätteenä sairaaloiden pienkrematorioihin.

Se lienee sitä ”valikoivaa suvaitsevaisuutta”, jossa tarkoitusperillä pyritään oikeuttamaan keinoja, kunhan nuo päämäärät ovat feministis-vihervasemmistolaisen ajatusklusterin omien *etujen* ja *intressien* mukaisia.

Olen kirjoittanut aiheesta aiemmin perusteellisen analyysin.[360] Vastustan sellaista ”Rakasta, kärsi ja unhoita” -relativismia, jota Suomessa edusti niin sanottu Häyry-etiikka, toisin sanoen erään tutkijapariskunnan henkilökohtaiset mielipiteet, jotka muutamat kärryiltä pudonneet poliitikot valitsivat sittemmin myös virallisten aborttikantojensa perustaksi.

Sellainen ihminen, joka ensi töikseen haluaa surmata omat jälkeläisensä, on kylmä ämmä.

Abortit ja väestöpolitiikka

Koska abortit eivät ole täysin yksilöiden itsemääräämisoikeuden varaisia ja koska Euroopan maiden väestöpyramideissa on lommoja, voidaan tiukempaa aborttipolitiikkaa vaatia myös *demografisin* perustein. Syntyvyydestä puuttuu aborttien määrää vastaava osuus, jota vihervasemmisto vaatii korvattavaksi tuottamalla ihmisiä kuin karjaa kehitysmaista.

Tässä myös kapitalistien, globalistien, internationalistien ja huvitteluliberaalin oikeiston kannattamassa esineellistävässä ajattelussa ihmiset nähdään työvoimana tai suorittajina, jotka ovat muka keskenään korvattavissa tai vaihdettavissa ilman, että kansakunnan kokonaisuus muuttuu. Suurikin laiva uppoaa pienen reiän vuoksi, kunhan aikaa kuluu riittävän pitkään.

Toistan vielä alussa korostamani ajatuksen: en puolustele Timo Soinia, sillä argumentaationi ei ole henkilökohtaista vaan yleispätevää. Miesparka näyttää sitä paitsi menneen vallasta sekaisin. Viime kuussa hän nosti *Afrikan* Suomen ulkopolitiikan kärkihankkeeksi.[361]

Tähän ei tosin velvoita mikään etiikka. Siihen näyttää ohjaavan pelkkä ahneus, jonka mukaisesti myös kiinalaiset ovat jo pitkään riistäneet Afrikan luonnonvaroja ilman, että länsimaiden vihervasemmisto olisi puuttunut asiaan millään tavalla. Kaiken lisäksi Kiina ei rahoita Afrikkaa kehitysavulla vaan velaksi, mikä osoittaa maan omahyväiset pyyteet.

Kiinassa muuten tehdään[362] noin 15 miljoonaa aborttia vuodessa. Siellä ne ovat keskeinen osa väestöpolitiikkaa ylikansoituksen vahentämiseksi – aivan niin kuin abortin saannin vaikeuttaminen voisi olla länsimaissa väestön lisäämiseksi! Sir David Attenborough puolestaan piti liikakansoituksen, väestöräjähdyksen ja alueellisen ylikuormituksen juurisyynä sitä, että luonnon ei anneta hoitaa ongelmaa itsestään, ilman kehitysapua.[363]

Todettakoon aborteista vielä se, että maailman maista ensimmäisenä abortit laillisti 1920 Neuvosto-Venäjä, tuo etiikan ja moraaliposeerauksen Paratiisi, jossa ihmisarvon perustan muodosti marxilais-leninistinen näkemys, että ihminen on pelkkää materiaa ja hänen tajuntansa heijastusta

ulkoisesta maailmasta. Ehkä tämä selittää eräiden salonki-stubidojen ajatusten varjostumisen myös Soinin oman tajunnan valkokankaalle.[364]

Aborttinäkemyksissään Soini tulee kyllä olleeksi moraalisesti oikeilla linjoilla, vaikka hänen perustelunsa ovatkin pelkästään uskonnollisia. Myös Saksa sallii abortit lähinnä ja ainoastaan lääketieteellisistä syistä, eikä kukaan voine väittää Saksaa moraalifilosofian takapajulaksi.

Abortit ovat täysin laittomia monissa Afrikan ja Lähi-idän maissa sekä Intiassa, joissa niitä voitaisiin oikeuttaa sekä lääketieteellisillä, sosiaalisilla että väestöpolitiikkaan ja naisten asemaan liittyvillä syillä.

Kunpa vihervasemmisto ei koskaan enää saisi hallitusvaltaa Suomessa – eikä varsinkaan sellaista värisuoraa, joka sillä on yliopistoissa. Syy: arvostelukyvyttömyys ja kaunainen tukahduttamisvimma, joilla pyritään estämään tieteellinen keskustelu ja kansanvaltainen moniäänisyys vaikeiksi koetuissa kysymyksissä.

Kirjallisuus

Häyry, Heta ja Matti Häyry, *Rakasta, kärsi ja unhoita – Moraalifilosofisia pohdintoja ihmiselämän alusta ja lopusta*. Helsinki: Kirjayhtymä, 1987.

Regan, Tom, *The Case of Animal Rights*. Los Angeles, CA: University of California Press, 1983 [2. ed. 2004].

Sunnuntaina 9. syyskuuta 2018

MIKSI RUOTSIDEMOKRAATIT VOITTIVAT VAALIT?

Grattis till Sverigedemokraterna! Onnitteluni Perussuomalaisten kanssa yhteistyötä tekeville Ruotsidemokraateille, jotka voittivat vaalit. Puolueen kannatus nousi rakettimaisesti, ja äänestäjät hakeutuivat äänestyspaikoille kuin palava bensavana.

Ruotsissa maahanmuutto-ongelmat ovat olleet suurempia kuin Suomessa, mutta ruotsalaisten kansankotiajattelu on estänyt tiedostamasta ongelmia yhtä nopeasti kuin sotia kokemaan joutuneessa Suomessa, joka on aiemminkin ollut maahanmuuttopyrkimysten kohteena. Niinpä Ruotsin jytky viipyi. Ruotsidemokraattien hyväksyminen ”uudeksi normaaliksi” viipyy yhä kansallisen edun vastaisten puolueiden harjoittaman syrjinnän vuoksi.

Myös imperiumin vastaisku oli odotettavissa. Kovin korkeaa kannatusta Ruotsidemokraatit eivät voi saavuttaa, eikä vasemmisto koskaan vaivu valliriutan alapuolelle, sillä Ruotsissa on jo niin paljon maahanmuuttaja-

taustaisia ihmisiä, etteivät ruotsalaiset enää voi pelastaa maataan etniseltä valloitukselta.

Tämän estää vierasperäisten laaja edustus ja poliittinen vaikutusvalta, jota he käyttävät identiteettipoliittisin ja käänteistä rasismia edustavin perustein: kanavoiden kannatuksensa aina sinne, missä se edistää vieraiden kansakuntien etua.

Ruotsidemokraattien menestys ja sosiaalidemokraattien tappio johtuivat siitä, että Ruotsidemokraatit ovat *ruotsalaisella tavalla demokraatteja* ja sosiaalidemokraatit *sosialistisella tavalla demokraatteja*.

Kun demarit saivat historiallisen huonon vaalituloksen Ruotsissa, olisi yleiseurooppalaisesta näkökulmasta outoa, että demarit pärjäisivät paremmin Suomessa. Siksi SDP:n vaalivoitto on erityisen epätoivottavaa.

Ongelmien ytimen muodostavat maahanmuutto ja sen mukanaan tuomat pulmat, jotka ovat aiheuttaneet päänsärkyä monille toimittajille. Esimerkkinä olkoon vaikka Uuden Suomen Markku Huusko, joka kirjoituksessaan ”Varissuo, Suomen Rinkelby?” selitteli ja pyöritteli maahanmuutosta johtuvaa slummiutumista parhain päin.[365]

Millaista noissa Ruotsin maahanmuuttajalähiöissä, sitten oikein on? Asetuin hetkeksi dokumentaristi Michael Mooren rooliin ja menin katsomaan. Ehkä selitys löytyisi sieltä.

Julkaisin pian sen jälkeen Rinkebytä käsittelevän YouTube-videon, josta selviää, että Ruotsista on tullut Afrikka.[366] On syntynyt islamilaisia mikrovaltioita, jollaisia The Washington Times on löytänyt myös Ranskasta. Poliittinen kysymys on, *haluammeko* me tätä ja millaisen Suomen suomalaiset haluavat. Tässä videon johdanto myös teksinä:

Perussuomalaiset ja Ruotsidemokraatit ovat päässeet erinomaiseen yhteisymmärrykseen maahanmuuttopolitiikasta ja siitä, kuinka yleispohjoismaista väestöpolitiikkaa pitäisi hoitaa. Ruotsissa nähdyt ongelmat, kuten katuväkivalta, vandalismi, naapuruussovun heikkeneminen, koulujen jakautuminen kantaväestön ja uusruotsalaisten kesken sekä afrikkalaisperäisen ja lähi-itäläisen väestön slummiutuminen kertovat monikulttuurisuuskokeilun epäonnistumisesta. Eräs kansalainen totesi, että ennen Ruotsissa tehtiin autoja, nykyään Ruotsissa poltetaan autoja.

Johtopäätökset eivät kerro mistään peloista, ennakkoluuloista, rasismista eivätkä ksenofobiasta. Sen sijaan tulokset ovat osoittaneet maahanmuuttokriitikoiden esittämän arvostelun *ennakkotiedoksi*.

Meillä filosofeilla on tapana tarkastella asioita epäaffektiivisesti eli epätunteenomaisesti. Me teemme analyysia siitä, mikä on yhteiskunnallemme hyväksi ja mikä ei.

Ongelmien juurisyy on, että maahanmuuttajamäärät ovat olleet liian suuria. Tulijatulva on johtanut maahanmuuttajaväestön keskittymiseen ja vaikutusvallan kasvuun, korostettuun identiteettipolitiikkaan. Tästä puolestaan on seurannut haluttomuutta integroitua yhteiskuntaan ja omalle saarelleen hakeutumista.

Viime vuosien pakolaisuus on johtanut valtavaan siirtolaistsunamiin, jonka vaikutukset ovat väestöpoliittisia. Tulijamäärien kasvu uhkaa väestöämme, kulttuuriamme, elämäntapojamme ja talouttamme. Mikään maa ei ole entisensä, jos sen väestö vaihdetaan.

Muutamat äärivasemmistolaiset tendenssitutkijat ja agendajournalistit ovat väittäneet omissa pseudotutkimuksissaan suomalaisia ”fasisteiksi” ja ”mustan sarastuksen airueiksi”. Tosiasiassa suomalaiset eivät koskaan ole harjoittaneet siirtomaaimperialismia.

Valloitus suuntautuukin nyt kolmannesta maailmasta ja etenkin Afrikasta ja Lähi-idästä Eurooppaan ja Pohjois-Amerikkaan. ”Mustan sarastuksen airueet” ovat siis olleet aivan muita kuin Oula Silvennoinen ja hänen kanssakirjoittajansa väittävät teoksessaan.

Kysymystä siitä, haluavatko kansalaiset väestörakenteemme muuttuvan tai vaihtuvan peruuttamattomasti, on pidetty visusti poliittisen prosessin ulkopuolella, eikä asiasta ole voinut missään äänestää, tuskin äännähtääkään. Näin on tehty pelkän poliittisen korrektiuden varjelemiseksi, vieraskoreuden, jonka esimerkkitapauksina ovat avulias Aatu ja pölhö-Kustaa, jotka auttoivat muita omaksi velaksi, sekä tietysti Turmiolan Tommi, joka joi talonsa.

Vallassa olevat vanhan sukupolven poliitikot ovat toimineet niin. Kun Euroopassa viriää nyt poliittista aktiivisuutta kansallisen edun suojelemiseksi eri maissa, on sitä tervehdittävä iloiten.

Euroopan unionin ylikansallinen vallankäyttö ja puuttuminen maiden sisäisiin asioihin ovat menneet liian pitkälle. On huono juttu, että kansalaiset ja Euroopan maiden kantaväestöt eivät saa itse asioistaan päättää.

Perussuomalaiset on ainoana parlamentaarisena puolueena vaatinut maahanmuuttajamäärien alentamista Suomessa. Niin sanottua humanitaarista maahanmuuttoa on vähennettävä voimakkaasti, sillä se on osoittautunut sosiaalietuusperäiseksi haittamaahanmuutoksi. Myös työperäistä maahanmuuttoa on karsittava, sillä työperäinen maahanmuuttaja on usein kaikkein haitallisin viedessään työpaikan suomalaiselta. Lisää maahanmuuttajia voidaan ottaa vasta, kun jokaisella suomalaisella on työ- tai opiskelupaikka, säännölliset tulot ja katto pään päällä sekä julkistalouden velka on maksettu.

Melkein kaikki suuret ongelmat, kuten sosiaalimenojen kasvu, valtioille karttuva syömävelka, asuntopula, pula työpaikoista, terrorismi, rikollisuuden lisääntyminen, kulttuurikitkat ja kieliongelmat johtuvat välillisesti tai välittömästi maahanmuutosta. Maahanmuutto on siis ongelmien ydin, ja suhtautuminen maahanmuuttoon on avainasia, kun päätetään, millaisessa Suomessa haluamme tulevaisuudessa elää.

Tiistaina 11. syyskuuta 2018

LÄKEROLIT VÄÄRÄÄN KURKKUUN – TERVALEIJONIA POSKEEN

Siskonpetissä piehtarointi ei anna oikeaa kuvaa asioiden todellisesta kokemisesta. Ruotsidemokraattien kannatuskäyrän nousujohde antaa silti hyvän kuvan siitä, millainen yllätys saattaa muhia myös Suomessa, kun äänestäjät palaavat täälläkin epäsuositusta päähallituspuolueesta takaisin Perussuomalaisiin.

Sillä eivät ongelmat ole mihinkään kadonneet. Maahanmuutto- ja EU-kriittisten puolueiden kasvu jatkuu Euroopassa niin kauan kuin EU:n liittovaltiopolitiikka sekä puuttuminen jäsenmaidensa sisäisiin asioihin ja väestöpolitiikkaan jatkuvat.

Suomessa on surtu Ruotsidemokraattien menestystä äänekkäästi. Mediassa ongelmana nähdään Ruotsidemokraattien kannatus.

Ajattelutapa on outo, sillä ei ilmastonmuutoksestakaan kähistäessä ongelmana pidetä ympäristöliikkeen kasvua tai sitä, että vihreiden kannatus nousee. Myöskään maahanmuutto-ongelmien vuoksi ei pitäisi paheksua maahanmuuttokriittisten puolueiden kasvua vaan keskittyä ratkaisemaan ongelmia.

Ongelmat eivät ratkea, jos kriitikot koetetaan pitää poliittisen vaikutusvallan ulkopuolella. Se on demokratian ylenkatsomista, jopa röyhkeää.

Kaikkialla toistellaan nyt, että Ruotsin hallitusneuvotteluista ”tulee vaikeat”. – Miten niin?

Itsehän nuo kansallisen edun vastaiset puolueet tekevät neuvotteluista vaikeat, kun torjuvat kansalaisten selvästi ilmaiseman tahdon ja sulkevat yhden puolueen yhteistoiminnan ulkopuolelle, ihan vain oman valtansa pönkittämiseksi. Sellainen on huonoa politiikkaa. Koska politiikka on kykyä yhteistoimintaan, on epäiltävä, onko siinä politiikkaa enää lainkaan. Tilanne on samanlainen kuin blokkien johtajat pudottautuisivat avantoon ja ulisisivat, että ”tilanteemme on vaikea”.

Eräs kummallisuus Ruotsin poliittisessa järjestelmässä on blokkiutuneisuus ja vähemmistöhallitusten ratsastus oppositiopuolueiden selässä. Tähän on syynä Ruotsin demariperinne. Vähemmistöhallitukset ovat tyypillisiä järjestelmissä, joissa on yksi valtapuolue, kuten Ruotsissa sosiaalidemokraatit. Demarit eivät ole mielellään tehneet kompromisseja hallitukseen ”sopimattomiksi” katsomiensa puolueiden kanssa. Puolue on tehnyt mieluummin erillisiä sopimuksia oppositioryhmien kanssa ja käyttänyt valtaa niiden valikoivalla tuella. Oikeistoallianssi omaksui tämän mallin demareilta ja alkoi peilata sitä.

Sosialistit ovat aina hallinneet mieluummin yksin kuin muiden kanssa. Se on aatteen totalitaarinen olemus.

On hyvä, että blokkijärjestelmään tulee särö kolmannen tahon kautta. Ruotsidemokraateilla on prosentuaalista kannatustaan enemmän valtaa, sillä ollessaan oppositiossa puolueella on ratkaisijan rooli. Jos taas oikeisto liittoutuu vasemmiston kanssa, blokit muodostuvat Ruotsidemokraattien ja oikeisto–vasemmisto-yhteenliittymän välille, jolloin Ruotsidemokraatit muodostavat ainoan vaihtoehdon hallitukselle, ja kannatus nousee.

Erikoista ruotsalaisten poliittisessa käyttäytymisessä on tietty epäjohdonmukaisuus. Suuri osa heistä on suhtautunut vuoden 2015 pakolaiskriisin jälkeen torjuvasti humanitaariseen maahanmuuttoon, mutta silti he antavat kannatuksensa maahanmuutosta vastuussa oleville valtapuolueille, jotka eivät muutosta tee.

Tämä on tyypillistä ihmisten hyväuskoisuudelle. Ihmiset kun eivät tutkitusti vaihda umpisolmussa olevia käsityksiään helposti vaan etsivät niille tukea viimeiseen asti. Eivät suomalaisetkaan vaihda pankkia, vaikka heitä kuinka riistettäisiin.

Yksi ruotsalaisen demokratian omituisuus on lipukeäänestys, jossa äänestäjä ottaa julkisesti nähtävillä olevasta avolokerikosta puoluekohtaisen äänestyslipun ja vie sen koppiin. Vaalisalaisuus on varmasti turvassa, kun siitä huolehtii tuttu vaalivirkailija.

Sauli Niinistöllä on Ruotsin vaalien jälkeen yksi huoli vähemmän. Natoon Ruotsi ei tällä vaalituloksella liity, eikä kansanäänestystä tule, sillä heiveröinen hallitus ei ota ohjelmaansa mitään suuria kysymyksiä, jotka voisivat sen asemaa horjuttaa.

Tämä on ilmeisesti Suomen ulkopoliittisen johdon toiveiden mukaista, sillä se ei ole ollut asiassa aloitteellinen, ja pidättyvää esimerkkiä osoittaen on keskitytty monitoroimaan Ruotsin ratkaisuja. Nato-oven lonksahdettua kiinni (muttei lukkoon) ja Venäjän pullistellessa naapurissa on viisasta keskittyä ylläpitämään hyväksi koettua turvallisuustilannetta sen asemasta, että sitä ryhdyttäisiin kyseenalaistamaan millään, minkä tehtävä olisi taata turvallisuus.

Perjantaina 14. syyskuuta 2018

MYKISTÄVÄN TYPERÄÄ TURVAPAIKKAPOLITIIKKAA

Yleisradio ja Helsingin Sanomat ovat iloinneet sisäministeri Kai Mykkäsen (kok.) ilmoituksesta, jonka mukaan hän on ”sopinut” Irakin sisäministeriön kanssa siitä, että Irakin viranomaiset tulevat Suomeen jakamaan täällä kielteisen päätöksen saaneille turvapaikanhakijoille passeja.[367] Näin he voisivat hakea työperäistä oleskelulupaa ja jäädä Suomeen.

Tällaisessa menettelyssä ei ole vähäisintäkään järkeä, ja todennäköisesti ministerin toiminta on myös lain vastaista.

Ensinnäkin (1), mikäli turvapaikanhakijat ovat paenneet lähtömaastaan vainoa, olisi epäjohdonmukaista, että Irakin hallitus *nyt* voisi identifioida maahamme pakolaisina vastaanotettuja kansalaisiaan passeilla. Jos tällaiseen vispilänkauppaan ryhdyttäisiin, osoittautuisi, että Irak onkin turvallinen maa. Niinpä Suomen tulisi palauttaa kielteisen päätöksen saaneet ja mahdollisesti myös oleskeluluvalla täällä olevat välittömästi. En siis vastustaisi *lähtöpassien* jakamista Suomen viranomaisten omasta toimesta.

Toiseksi (2), Suomi ei voi antaa Irakin viranomaisille tietoja täällä olevista turvapaikanhakijoista, mikäli he ovat poliittisia pakolaisia tai turvapaikanhakijoita. Jos Irak osoittautuu turvalliseksi maaksi myöntämällä heille passeja, Irakin pitäisi ottaa heidät maankamaralleen lentoteitse toimitettuina, sillä heillä olisi silloin passi, ja heidän kansalaisuutensa olisi varmistettu.

Kolmanneksi (3), turvapaikkaprosessia ei saa käyttää työperäisen maahanmuuton edistämiseen. Ei siis ihme, että myös Uusi Suomi joutui raportoimaan Suomen viranomaisten "osallistumattomuudesta" hankkeeseen.[368] Ministeriön juristit taitavat tietää, että hanke ei ole laillinen. Suomen viranomaisten halu nostaa kätensä pystyyn, jotta Irakin viranomaiset voisivat pelata täällä korttia kansalaistensa henkilöpapereilla, on Suomen viranomaisilta yritys tehdä maahanmuuttomyönteistä politiikkaa laiminlyömällä omat velvollisuutensa.

Kyse onkin löperöstä maahanmuuttopolitiikasta, jota Kokoomus ajaa suomalaisten tappioksi ja halvan työvoiman saamiseksi. Koska turvapaikan myöntäminen ei oikeuta työperäiseen oleskelulupaan, Mykkänen on sopinut passien haalimisesta, jotta myös täällä olevat kielteisen päätöksen saaneet voisivat hakea oleskelulupaa työnhaun verukkeella. Näin Mykkänen on tullut käyttäneeksi turvapaikkaprosessia työnhaun välineenä.

Maahanmuutto- ja työpolitiikkaa suomalaisten tappioksi

Mykkänen on ollut mestari valjastamaan kärryt hevosen eteen. Nyt hän heitti ne keskelle hevosta. Poliittisena tavoitteena tulisi olla laittomasti maahan saapuneiden ja kielteisen päätöksen saaneiden nopea palauttaminen. Sen sijaan kokoomuslainen ministeri lähettää Irakiin viestin, jonka mukaan Suomesta *kannattaa* hakea turvapaikkaa, sillä kielteisen päätöksen saaneetkin voivat prosessin aikana hakea työpaikkaa, ja Suomen valtio hankkii heille matkustusasiakirjan työperäisen oleskeluluvan saamista varten!

Tämä kaikki tehdään tietenkin suomalaisen työnhakijan vahingoksi. Olen usein sanonut, että työperäinen maahanmuuttaja on kaikkien haital-

lisin viedessään työpaikan suomalaiselta, kun taas suomalaisten oman työvoiman tulisi olla hallitusvallan erityisessä suojeluksessa.

Mykkäsen hanke on kiero ja osoittaa samanlaista välinpitämättömyyttä kuin Vasemmistoliiton kansanedustajan Anna Kontulan hanke ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta luopumiseksi. Jos tarveharkinta poistetaan, avataan tie työperäisten oleskelulupapäätösten hyväksymiselle. Tätä vastustaa eduskunnassa yksimielisesti vain Perussuomalaiset.

Asia voidaankin nähdä niin, että Irakin viranomaisten pitäisi myöntää avokätisyydessään ja ystävällisyydessään passit *kaikille* Suomeen ja Eurooppaan paenneille, *jotta heidät voitaisiin palauttaa kotikonnuilleen*. Nykyisin irakilaisia oleskelee maassamme veronmaksajien kustannuksella, ja oleskelulupapäätösten myöntäminen työnhakua varten on kerrassaan järjetöntä porukalle, jonka työllisyystilanne on muutenkin huono.

Mykkänen mykistäisi kritiikin

Pari päivää ennen uuden porsaanreiän julkistamista Kai Mykkänen kirjoitti blogiinsa kolumnin ”Mielipiteenilmaisun vapaus ja vastuu”, jossa hän pyrki syyllistämään suomalaisia ihmisiä heidän esittämästään yhteiskuntakritiikistä, leimaamaan järkiperäisen ajattelun edustajat ”äärioikeistolaisiksi” ja vaatimaan sananvapauden tukahduttamiseksi ”nollatoleranssia”.[369] Mykkänen on itse niin vasemmalla, että keskustalainenkin näyttää hänestä äärioikeistolaiselta.

Ei sananvapautta voida puolustaa sananvapautta rajoittamalla, kuten Mykkänen aikoo. Poliitikkojen ei yleensäkään pitäisi vartioida ja partioida sitä, mitä kansalaiset saavat ajatella ja sanoa.

Jo Magna Cartan ajoista asti on sananvapauden tehtävä ollut vertikaalinen: turvata kansalaisten oikeudet hallituksen mielivallalta. Niinpä hallitustahon pyrkimys määrätä siitä, missä sananvapauden rajat kulkevat, on surkeaa puolustelua, joka osoittaa todeksi sananlaskun: ”rikolliset tekevät kaikkensa paljastaakseen itsensä”.

”Vihapuheeksi” leimattua yhteiskuntakritiikkiä ei aiheuta mikään *ääriajattelu* vaan *harjoitettu politiikka*. Ekstremismi ei ole syy vaan seuraus holtittomasta maahanmuuttopolitiikasta.

Mykkäsen ja hänen puolueensa kannattaisi lopetaa humanitaarisen maahanmuuton haalinta, sillä pakolaisuuden ja turvapaikkapolitiikan uhreja eivät ole vain pakolaiset vaan ne *suomalaiset*, joiden sosiaaliturvasta elatuskustannukset ovat pois tai jotka maksavat verot.

Hallitus on *itse* saanut aikaan ääriajattelun nousun lepsulla rajapolitiikalla, ja nyt se syyttää asiasta ulkoparlamentaarisia ja kannatukseltaan mitättömiä ryhmiä. Ovelaa on.

Keskiviikkona 26. syyskuuta 2018

VENÄLÄISTEN MAIHINNOUSU AIRISTOLLA

Kyseessä ei ole kesäinen ”Aamu Airistolla”, kuten Timo Koivusalon uuteen elokuvaan ”Olavi Virta” viitaten voisi ajatella. Nyt on kyseessä venäläisten maihinnousu Airistolla, kun hämärät venäläisliikemiehet ovat ostaneet alueelta kokonaisia saaria ja ripustelleet rakennusten pieliin valvontakameroita.[370]

Turun saaristossa sijaitseva Airisto on, paitsi kaunista, myös strategisesti tärkeää aluetta, jolla venäläiset voivat kontrolloida Suomen viennin ja tuonnin reittejä sekä tukea Venäjän pyrkimyksiä laajentaa merenrantanäköalojaan esimerkiksi Ahvenanmaan äkillisellä militarisoinnilla.

Niinpä myös minua ihmetyttää median, viranomaisten ja valtavirtapoliitikkojen silmien pyörittely sellaisen asian edessä, johon reagoimisen olisi pitänyt olla itsestään selvää jo silloin, kun ensimmäiset merkit venäläisten kiinteistöostoista saatiin viime vuosikymmenen lopulla.

Vihervasemmistolaiset, huvitteluliberaalit ja muut populistipuolueet eivät kuitenkaan ottaneet asiaa vakavasti tuolloin. Vasta nyt ovat naiivien poliitikkojen naamat joutuneet silmämunakuivuriin.

Perussuomalaisten entinen kansanedustaja Reijo Tossavainen kertoi tehneensä eduskuntakaudellaan 2011–2015 EU:n ja ETA-maiden ulkopuolisten kansalaisten kiinteistöjen ostoa rajoittavan lakialoitteen, mutta muiden puolueiden suhtautuneen asiaan ylenkatseellisesti.[371]

Hän sai hankkeensa tueksi Etelä-Karjalasta valitun Suna Kymäläisen (sd.), joka suostui mukaan sillä ehdolla, että saisi olla aloitteen ensimmäinen allekirjoittaja. Näin Kymäläinen pystyi varmistamaan, että hanke kulkisi hänen nimissään ja ansiot siitä kirjattaisiin hänelle. Se puolestaan tietäisi varmaa valituksi tuloa seuraavissa vaaleissa. Kansalaisten keskuudessa kyti terve epäluottamus venäläisten motiiveja kohtaan.

Myös valtamedia innostui uutisoimaan asiasta vasta, kun aloite pantiin demarin nimiin, sillä näin media pystyi kätilöimään kannatusta sosiaalidemokraatille, vaikka kyseessä oli perussuomalaisen idea – ja täysin puolueen maahanmuuttokriittisen linjan mukainen.

Kesäpäivä voisi edelleen kimmeltää Airistolla, mikäli kyseistä typeryyttä, johon liittyy myös venäläisten kalustohankintoja Suomen ylijäämävarastoista, ei olisi päästetty tapahtumaan. Asian paha puoli on, että jos venäläisiä päästetään tähän maahan asumaan ja omistamaan, heitä ei saa täältä millään pois, ja väestöt sotketaan kuten Baltiassa.

Niinpä tässäkin asiassa olisi jälkiviisaus pitänyt esittää etukäteen eikä taivastella asiaintilaa jälkikäteen. Vika on niiden suomalaisten poliitikko-

jen, jotka ovat jättäneet oven apposen auki myös valloitustarkoituksessa tapahtuvia kiinteistökauppoja varten.

Otin itse kantaa venäläisten Suomessa tekemiä maakauppoja vastaan jo vuonna 2009 julkaisemassani kirjoituksessa ”Venäläinen puuhevonen”, joka löytyy blogistani.[372] Venäläiset ovat vallanneet Suomea jo pitkään niin kuin britit intiaanien maita, ja tämä kaikki tilanteessa, jossa suomalaiset eivät saa ostaa tontteja Karjalasta. Autoiluakin on rajoitettu pysäyttämällä velkavetoiset rajalle.[373]

Hullunkurisinta on, että venäläisten on annettu ostaa huolettomasti saaria Turun arkipelagosta, mutta mannersuomalaiset eivät saa omistaa eivätkä hallinnoida omaisuutta Ahvenanmaalla eivätkä harjoittaa siellä elinkeinoa, vaikka Ahvenanmaa kuuluu Suomeen ja olemme Suomen kansalaisia! Sen estää Ahvenanmaan maakunnassa käytössä oleva kotiseutuoikeus, joka on jyrkässä ristiriidassa perustuslaillisten ja asuinpaikan valintaan liittyvien oikeuksiemme kanssa.

Kotiseutuoikeutta voi hakea myös Ahvenanmaalle muuttanut, mutta vasta asuttuaan saarella yhtäjaksoisesti viisi vuotta, joten mannersuomalaisia kohdellaan kuin Somaliasta Suomeen pyrkiviä pakolaisia. Venäläiset puolestaan päästetään pelaamaan golfia lomamajoilleen Turun saaristoon.

Tämän kaiken ovat saaneet aikaan entisen maahanmuuttoministerin Astrid Thorsin ja entisen oikeusministerin Anna-Maja Henrikssonin kaltaiset rkp:läiset omassa suvaitsevuudessaan. Mainitsisin vielä kaksoiskansalaisuuden ongelmista, jotka jäivät Anneli Jäätteenmäen lyhytaikaisen hallituksen pitkäaikaisimmiksi tuotteiksi, mutta juuri nyt tila ja aika uhkaavat loppua. Idässä meillä ovat ryssät ja lännessä hurrit, ja tämä on kohta, jossa kuvaan astuu jälleen se pensasneuvostoliittolainen.

Lauantaina 29. syyskuuta 2018

MYKISTÄVÄN TYPERÄÄ SANANVAPAUDEN SENSUROINTIA

Kokoomuslainen sisäministeri Kai Mykkänen on osoittautumassa todelliseksi sananvapauden ja kansanvallan viholliseksi. Pari viikkoa sitten hän halusi kätilöidä passeja Irakista saapuneille pakolaisille, jotta heistä voitaisiin tekaista laillisia työnhakijoita työttömyydestä kärsivään Suomeen.

Maahanmuuttajien palvomiseen ja suomalaisten ihmisten syyllistämiseen tähtäävässä ”Integration 2018” -tapahtumassa hän paljasti viime viikolla, että Kokoomuksen ministerien perustamassa ”vihapuheen vastaisessa hankkeessa” suunnitellaan anonyymin nettikeskustelun kieltämistä. Mykkänen vaatisi käyttäjien toimivan omalla nimellään sosiaalisen median palveluissa, kuten Facebookissa ja Twitterissä.

Yleisradion puhelimitse urkkiman kannanoton mukaan Mykkäsen tavoite on, että anonyymia viestintää alettaisiin rajoittaa EU:n toimenpiteil-

lä, sillä ”koululaisia kiusataan ja etnisten ryhmien välisiä riitoja käydään yhä useammin anonyymien nettiprofiilien kautta keskusteluryhmissä”.[374]

Kenenkään ei kannata uskoa, että Mykkäsen kannanotossa olisi kyse mistään lasten oikeuksista. Lapsikortti on jälleen pelkkä veruke, jolla *Euroopan unioniin*, *maahanmuuttoon* ja *pakolaisten tuputtamiseen* kohdistuvaa arvostelua koetetaan riipiä pois nettilangoilta.

Lasten hyvinvointi on tietysti tärkeä asia, mutta käytännössä kiusaajat esiintyvät aina omalla naamallaan ja nimellään. Koulujen ja takapihojen pahikset tiedetään ja tunnetaan laajalti kulmakunnilla. Oman muistini mukaan useimmat heistä ovat sitä paitsi vihervasemmistolaisia hulttioita, joista ei koskaan tullut mitään pilvenpolttajia kummempia, tai sitten he ovat porvarien hemmoteltuja hyvinvointikakaroita, joiden myöhempi kriminalisoituminen on toiminut eräänlaisena luonnon kostona riistokapitalistisille vanhemmilleen.

Ei ole Mykkäsenkään mykistävissä pyrkimyksissä kyse mistään ”nettikiusaamisen” kieltämisestä. Kokoomuksen ministeriryhmä haluaisi kieltää *itseensä kohdistuvan kritiikin*.

Sensuuri on sairaus

Kaikkien pitäisi ymmärtää, miksi ihmiset ylipäänsä esiintyvät salaidentiteeteillä. He kirjoittavat anonyymisti, sillä poliittisen vallan nostamat juridiset ja sosiaalisilla menetyksillä uhkaavat ajojahdit pelottavat kansalaisia jo niin pahasti, ettei heille ei ole jäänyt muuta mahdollisuutta kuin kurkistella salusiinien ja rullakardiinien takaa.

Salanimien suojissa ovat vuosisatojen ajan kirjoittaneet monet kuuluisat kirjailijat, jotka eivät ole halunneet tekstiensä leimautuvan persoonallaan tai persoonansa leimautuvan tekstillään. Tai he ovat joutuneet varautumaan siihen, että joku valtias pudottaa heiltä pään! Anonyymi esiintyminen on siis oire. Varsinainen tauti pesii poliittisten vallankäyttäjien oman ihon alla.

On sairasta, että nyky-Suomessa monet professoritkaan eivät uskalla enää sanoa asioita niin kuin hyväksi katsovat. Esimerkiksi sopii vaikka Professorin Ajatuksia -blogi,[375] jossa eräs yliopiston professori tilittää näkemyksiään anonyymisti – ilmeisesti peläten vihervasemmistolaisten kollegojensa kostoa ja tiedepoliittista syrjintää, jolla voidaan torpedoida koko tieteellinen ura. Toisen esimerkin tarjoaa salanimellä ”Ilmari Hiidenlehto” hiljattain julkaistu teos ”Profeetta Muhammedin haamu”, jonka kirjoittaja on varttunut yliopiston professori.[376]

Poliittisen vallan halu rajoittaa ja sensuroida islamiin ja Euroopan unioniin kohdistuvaa arvostelua on jo nyt johtanut kieroon itsesensuuriin, jonka syy on Mykkäsen tapaisten poliitikkojen ajamissa mykistyspyrkimyksissä.

Netissä pitää voida esiintyä sekä anonyymisti että omalla identiteetillään

Mitä itse ajattelen asiasta? Myös minä olen poliittinen taho ja ryhtymässä kamppailemaan tässä kirjassa esittämieni näkemysten hyväksi.

1. On tärkeää, että sosiaalisessa mediassa voi jatkossakin esiintyä *sekä* omalla nimellään ilman sensurointia *että* halutessaan myös anonyymisti tai salanimellä.

2. On tärkeää, että me perussuomalaiset taistelemme entistä vapaamman sosiaalisen median puolesta ja turvaamme perustuslaillisen sananvapauden sekä poistamme "yhteisönormeiksi" sanottuja sananvapauden rajoituksia, jotka eivät perustu mihinkään lakeihin vaan ovat pelkkiä punavihreiden tai kaupallisten tahojen levittämiä ideologisia näkemyksiä.

3. On tärkeää, että kamppailemme sellaisten ideologisten lainkohtien poistamiseksi, joilla rajoitetaan ihmisten mielipiteiden- ja ilmaisunvapautta.

Kun Erkki Tuomioja (sd.) ja Paavo Arhinmäki (vas.) vaativat anonyymin kirjoittamisen kieltämistä vuonna 2011, informaatio-oikeuden professori Jukka Kemppinen totesi anonyymiin esiintymiseen kohdistuvan kiellon olevan sekä sananvapauden, tekijänoikeuksien että lähdesuojan vastaista, sillä lähteitäänkään ei tarvitse välttämättä paljastaa.[377]

Kai Mykkänen ei sitä paitsi näytä ymmärtävän mitään Internetin olemuksesta. Vapaa verkkokeskustelu (esimerkiksi IRC-pikaviestipalvelussa) on tehnyt kansalaisten keskinäisen yhteydenpidon mahdolliseksi riippumatta sen enempää viranomaisvallasta, sosiaalisen median portaaleista, valtioista kuin poliitikoistakaan.

Anonyymi viestintä on auttanut kumoamaan diktatuureja jopa niin, että diktatuurien paljastavana tunnusmerkkinä voidaan nykyisin pitää sitä, että anonyymia viestintää tarvitaan.

EU:ssa anonyymiä viestintää tarvitaan yhtä paljon kuin Neuvostoliitossa, sillä liittovaltiopolitiikkaa yksisilmäisesti ajavassa unionissa ovat sensuuritoimet edenneet jo niin pitkälle, että kansalaiset joutuvat pelkäämään viranomaisvaltaa – ja siksi huutelevat puskista.

On muistettava, että jo Magna Cartan ajoista asti sananvapauden tarkoitus on ollut turvata kansalaisten oikeudet poliittista valtaa ja viranomaisvaltaa vastaan. Niinpä EU:ssa ei pitäisi tehdä sellaista maahanmuuttopolitiikkaa, jota vastustaakseen kantaväestön pitää kaivautua poteroihin.

Olen muuten aikojen saatossa itse sanonut kaiken omilla kasvoillani ja nimelläni ja joutunut siitä myös kärsimään, sillä vihervasemmistolainen valtaklusteri on kiistänyt minulta toimintaresurssit yliopistolaitoksessa. Henkilökohtainen tappio olisi kuitenkin vielä suurempi, jos minun olisi täytynyt filosofina kieltää persoonani ja antautua anonyymiin kommunikaatioon noiden klikkihiirien kanssa.

Eroamalla voi osoittaa arvojohtajuutta

Olisi mielenkiintoista tietää, millä tavoin ministeri Mykkänen toimisi Internetin *seuranhakufoorumeilla*, kuten erilaisissa chat-palveluissa. Laittaisiko hän muitta mutkitta näkyviin oman naamataulunsa, nimensä, osoitteensa ja puhelinnumeronsa kauniiden naisten yhteydenottoja varten?

Uusherrasmiesmäisyydestä kertoo myös hänen äskettäinen moraaliposeerauksensa ja hyveellisyyden signalointinsa. Suomalaisesta Klubista hän joka tapauksessa luikki housut kintuissa pakoon, kun huomasi, että kerho ei kelpuuta jäsenikseen naisia.[378]

Keskiviikon Iltalehti ihasteli pääkirjoitussivullaan Emma Karin (vihr.) taivastelua, kuinka ihmeellistä on, ettei asia tullut Mykkäselle mieleen Klubiin liittyessään. Paavo Arhinmäki puolestaan pohti, voiko olla olemassa sellaista yhdistystä, josta eroamalla voisi osoittaa arvojohtajuutta.

Vastaan hänelle mielelläni: On, nimittäin Seta, josta itse erosin järjestön muututtua pelkäksi maahanmuuttajien ja transgenderistien etujärjestöksi, johon tavallisilla homoilla tai lesboilla ei ole enää asiaa.[379]

Suomalaisesta Klubista puhuttaessa todettakoon vertailun vuoksi, että maassamme toimii useita yhdistyksiä ja muita yhteenliittymiä, joiden jäseninä on tosiasiallisesti vain naisia. Miehiä ei oikeasti kelpuuteta jäseniksi, vaikka mukanaoloa ei suoraan kielletäkään. Miehet eivät toisaalta myöskään halua jäseniksi ja ovat tilanteeseen tyytyväisiä eivätkä valita.

Esimerkkejä naisten salongeista ovat erilaiset mammakerhot ja ompeluseurat, mutta myös yliopistojen tietyt laitokset ja tiedekunnat. Hallintotieteiden tohtori Pasi Malmi osoitti väitöskirjassaan, että myös Suomen tasa-arvoviranomaisten toimielimet ovat lähes täysin naisten valloittamia.[380] Siis tasa-arvoviranomaisten omat pöydät ja tuolit!

Suomalaisen Klubin paternalistisuudesta ja sovinistisuudesta nostetaan valtamediassa suuri häly, vaikka kalapuikkoviiksekkäiden herrakerholla ei ole edes mitään merkittävää toimintaa. Sen sijaan yliopistoilla on. Samoin merkitystä on niiden oppiaineiden sukupuolijakaumalla varsinkin kasvatus- ja psykologiatieteissä.

Silti valtamedia ei nosta meteliä siitä, että esimerkiksi sosiaalipsykologian ja viestinnän oppiaineisiin vuosittain valittavista paristakymmenestä opiskelijasta vain yksi tai kaksi ovat olleet miehiä. Mieskiintiöiden käyttöönottoa pidettäisiin sukupuolisena rasismina, vaikka feministit itse rää-

kyvät, kuinka tärkeää muka on, että naisten määrä nostetaan miesvaltaisilla aloilla keinotekoisesti piripintaan ja vähintään neljään- tai viiteenkymmeneneen prosenttiin.

Kun nämä vihafaktat lausuu omalla nimellään, epäanonyymisti ja ääneen, seurauksena on tietysti vihervasemmistolaisten ristiretki ja kaunainen kosto, jonka syynä on heidän *omassa päässään* syttynyt viha.

Jos Kai Mykkänen ottaisi hyveellisyytensä todesta, hän tekisi tasa-arvolle palveluksen eroamalla maan hallituksesta ja tekemällä tilaa naisille, sillä hallituksessa on nyt 12 miestä ja vain 5 naista. Oikeudenmukaisuus on muuten (demaritasa-arvolla tykityksestä poiketen) sitä, että tehtäviin valitaan pätevyyden ja muiden relevanttien ominaisuuksien perusteella ja sukupuoli *ei vaikuta*.

Keskiviikkona 3. lokakuuta 2018

PERUSSUOMALAISTEN VASTAINEN PROPAGANDAKOULU

Perussuomalaisten varapuheenjohtaja Laura Huhtasaari otti kantaa tärkeään asiaan julkaistessaan kansalaispalautetta, jossa eräs lukiolainen kertoi, kuinka oppilaita ohjataan persuvastaisiksi. Heille tähdennetään kouluopetuksessa, miksi ”Perussuomalaisia ei tulisi kannattaa”.[381]

Kiistelyn taustan muodostaa tällä kertaa tamperelaisessa koulussa toteutettu ”Taidekaari”-projekti, josta koulun rehtori ja Tampereen kaupungin kasvatus- ja opetustoimen johtaja Kristiina Järvelä ovat todenneet, että töiden pitää olla ”kantaa ottavia”, eikä ennakkosensuuria tule suosia.[382] Muotoilu paljastaa tehtävänasettelun olleen yhteiskunnallisesti tavoitteellista.

Instagramissa julkaistussa eräässä oppilastyössä Sauli Niinistö ja Pekka Haavisto (vihr.) esitettiin sitten maahanmuuttoa ”Suomeen” suosivina ”hyviksinä” ja Jussi Halla-aho sekä Laura Huhtasaari puolestaan pakolaisia ”kuoleen” lähettävinä ”pahiksina”. Koulu oli itse alun perin julkaissut yhdeksäsluokkalaisten työt Instagramissa mutta sittemmin jälkikäteissensuroinut ne omin toimin, mikä kertoo vastuun hiipimisestä mieleen. Töiden julkaisun oikeutus on joka tapauksessa pelkkä vähäarvoinen muotoseikka, josta kohisemalla koetetaan peittää asioiden ydin.

Olennaista on, että oppilaille on hankkeen kautta luotu voimakas presuppositio siitä, miten asioita pitää kuvata. Irvikuvien tuottaminen perussuomalaisista on helposti tarjolla, sillä median ja koulun asenneilmapiirissä oppilaat ehdollistetaan voimakkaalle ristiriidalle, jossa tuputettu maailmankatsomus johtaa tunteelliset vetoomukset ja oppilaiden järkiperäiset näkemykset konfliktiin.

Huhtasaaren siteeraama lukiolainen kirjoitti:

> Opettajat todellakin ohjailevat tai suorastaan käännyttävät ’väärän’ poliittisen mielipiteen omaavia ’oikeaan’ suuntaan. [...] Opettaja on saattanut esimerkiksi yhteiskuntaopin tai historian tunnilla luetella syitä, miksi Perussuomalaisia ei tulisi kannattaa.[383]

Hän myös jatkoi:

> Valitettavasti esimerkiksi minä henkilökohtaisesti en aina uskalla tuoda omia mielipiteitäni esiin oppitunneilla poliittisista aiheista keskusteltaessa, koska pelkään sen olevan opettajan mielestä olevan ”väärin”. [...] Yläkoulussa meille jaettiin teos ”Meidän kaikkien tulisi olla feministejä”, jota pidin vähintäänkin kyseenalaisena. Mielestäni nykyinen feministiliike on muuttunut siitä, millaiseksi se aikanaan tarkoitettiin; parantamaan naisten oikeuksia. Nykyään se tuntuu keskittyvän enemmän miesten oikeuksien sortamiseen ja vähäpätöisyyksiin, minkä vuoksi itse en ole feminismin kannattaja. Äidinkielen opettajamme tituleerasi itseään feministiksi, ja yritti suoranaisesti käännyttää meitä oppilaita myös siihen suuntaan.[384]

Oppilas siis kokee voimakasta dissonanssia, jonka hän pyrkii ratkaisemaan alistumalla tai mielistelemällä opettajien näkemyksiä sekä välttyäkseen näin arvosanojen heikennyksiltä tai opettajien hyväksynnän menetyksiltä.

Kyseinen ehdollistaminen on oppilaiden hyväksikäyttöä ja altistamista poliittisen propagandan kohteeksi. Se ei ole missään tapauksessa hyväksyttävää sen enempää eettisesti, pedagogisesti kuin psykologisestikaan.

Perussuomalaisten mustamaalausta helpotetaan ”taiteen” keinoin

Perussuomalaisiin kohdistuvaa vyörytystä on helppo harjoittaa kouluopetuksessa, kun pöytä katetaan mustavalkoisilla tehtävien asetteluilla. Asiat siirretään *tiedollisesta* viitekehyksestä *taiteelliseen*, ja *älyllisten* tarkastelutapojen sijaan tilalle tarjotaan *esteettistä*, kuten kuvittamista.

Kognitiivisten ja rationaalisten tarkastelutapojen sijaan käytetyt emotionaaliset ja affektiiviset lähestymistavat tuottavat sitten tunteiden ja mielikuvien mukaisia tuloksia ja ”vaihtoehtoisia todellisuuksia”. Niin käy aina, kun estetiikka ja ”taide” toimivat politiikan menetelminä.

Tiedollinen tarkastelu toisi esiin sen, että Halla-aho ja Huhtasaari ovat toimineet moraalisesti oikein pyrkiessään estämään pakolaisten matkaan lähtöä Välimeren yli Eurooppaan ja Suomeen. Esimerkiksi Italian ja Libyan rajanvalvontasopimuksen tuloksena hukkuminen Välimerellä tilapäisesti loppui ja ainakin väheni merkittävästi.

Kieroa on, että valtamediassa Huhtasaaren esittämää koulutyön politisoitumista koskevaa kritiikkiä koetettiin kääntää nurin. Ylen toimittaja

Anu Leena Koskisen jutussa ongelmana pidettiin *Huhtasaaren puuttumista* koulujen opetukseen, ja häntä säesti Tampereen sosiaalidemokraattinen apulaiskaupunginjohtaja Johanna Loukaskorpi.[385]

Tosiasiassa Huhtasaari oli arvostellut tapaa, jolla *opettajat ja heidän opetuksensa ovat politisoituneet*. Kouluopetus ei ole mikään koulujen sisällä päätettävä asia, sillä jo kasvatuksen käsite on voimakkaasti ideologinen, kun pohditaan, *mihin* oppilaita on tarkoitus kasvattaa. Tendenssien ja agendojen mukaiseen opetukseen puuttuminen on siis oikein.

Uuden Suomen politikoinnista näyttöä antoi puolestaan päätoimittaja Markku Huuskon kirjoitus, jonka mukaan ” Laura Huhtasaari veti alaikäiset oppilaat politiikkansa välineeksi”,[386] vaikka asia oli päinvastoin. Huhtasaarihan kritisoi tapaa, jolla *opettajat* manipuloivat ja indoktrinoivat oppilaita kouluopetuksessa! – Pöyristyttävä rimanalitus Huuskon huusilta.

Täysin koulutettuna sosiaalipsykologina rohkenen epäillä, että oppilaiden mielikuvamaailman muokkaus ei toimi, kuten ei myöskään median harjoittama mielipiteiden manipulointi. Sen sijaan ne herättävät voimakkaita defensioita erityisesti sen ikäisten keskuudessa, jotka muutenkin kapinoivat kaikkea tuputusta vastaan.

Monikultuurinen koulu: opetusjärjestelmää läpäisevä ideologia

Tapaus on oire laajemmasta symptoomista, nimittäin monikulttuurisesta koulusta. Nykyinen monikulttuurinen koulu tuo mieleen Pirkkalan marxilaisen peruskoulukokeilun, jonka kautta kouluista yritettiin poistaa kaikki sellainen, mikä kulttuurissamme on suomalaista.[387]

Monikulttuurisen koulun kautta universaalikommunistisia oppeja, kuten kansallisvaltioiden mitätöimistä ja väestöjen vapaata vellomista, koetetaan juurruttaa oppilaiden tajuntaan myös nykyisin. Kyseinen ideologia läpäisee koko koulutusjärjestelmää, ja erityisesti se kukoistaa *yliopistojen* humanistisilla ja yhteiskuntatieteellisillä aloilla, joiden oppituolit ovat vihervasemmistolaisen värisuoran hallussa: Markus Jäntti (vas.), Heikki Patomäki (vas.), Kimmo Rentola (kom.), Heikki Hiilamo (vihr.), Martin Scheinin (kom.), J-P. Roos (vas.), Vesa Puuronen (vas.), Thomas Wallgren (sd.), Panu Raatikainen (vas.) ja niin edelleen. Luetteloa olisi helppo jatkaa.

Heidän kädestään syövät tendenssitutkijat laulavat samoja lauluja. Yliopistolaitoksesta on tehty vihervasemmiston puoluetoimisto, jossa ”tieteelliselle uralle” valinta ei ole näyttö tai seuraus mistään ”tieteellisestä pätevyydestä” vaan osoitus vihervasemmiston vispilänkaupasta, kun poliittista sitoutumista ja yleisvasemmistolaisia näkemyksiä pidetään akateemisina ansioina. He eivät ole viroissa poliittisuudestaan huolimatta vaan sen vuoksi.

Vihervasemmiston jäsenkirjaprofessorit käyttävät yliopistoja poliittisen propagandatyönsä esiintymislavoina ja henkilökohtaisten kompleksiensa

esillepanoon, mikä johtaa tieteen tappioon ja yliopistojen aseman mädäntymiseen tiedon tuottajina.

Lisäksi he istuvat "tieteellisinä" pidettyjen julkaisukanavien päällä tukkien ne muiden töitä sabotoivalla sensuurillaan ja repimällä toisinajattelijoiden tutkimuksia kappaleiksi omalla panettelevalla ja ilkeämielisellä tavallaan. Siten he yrittävät saattaa ei-sosialistiset ihmiset akateemisen ansiottomuuden kierteeseen, jos "julkaisufoorumi" ei ole oikea, siis vihervasemmistolaisten ja feministien kontrollissa – ja siten oikeasti väärä. "Menestyksekäs tieteellinen ura" ja "affiliaatio" ovat pelkkää vasemmistolaisten slangien, jargonien ja äänenpainojen myötäilyä ja perustuvat sosiaaliseen seuraleikkiin.

Valt. lis. ja Tieteentekijöiden liiton jäsen Mai Allo kirjoitti jokin aika sitten Oikeassa Mediassa istuneensa luennolla, jolla eräs Helsingin yliopiston professori keuhkosi Donald Trumpia vastaan ja arvosteli hänen ulkopolitiikkansa "sangen värikkäin sanakääntein".[388]

Normittava, moralistinen ja tuomitseva eetos jää filosofisesti katsoen alkeelliseksi ja ohueksi, sillä se ei *selitä* eikä auta *ymmärtämään*, mistä esimerkiksi Trump-ilmiössä on kyse, toisin sanoen yhdysvaltalaisen keski- ja työväenluokan halusta pitää asemastaan ja oikeuksistaan kiinni.

Lisensiaatti Allo on oikeassa kirjoittaessaan, että

> [m]oraalisten ja muiden henkilökohtaisten näkemysten esittäminen – toivottavasti erillään varsinaisista tutkimustuloksista – tulisi sallia joko kaikille tieteentekijöille tai ei kenellekään. Oikeiden ja väärien mielipiteitten valikointi johtaa silkkaan mielivaltaan.[389]

Monikulttuurisuuden ideologia on hullunkurista, sillä aidon dialektisen paradoksin tavoin se johtaa suureen konformismiin: sopeuttamisen ja mukauttamisen vaatimuksiin, valinnan vapauden pois korventamiseen, rajoituksiin, sensuuriin ja sietokyvyn koetteluun, joiden tuloksena on kulttuurinen monoliitti.

Lauantaina 6. lokakuuta 2018

POPULISMIA TANKKIIN, PETTERI ORPO

Kokoomuksessa taidetaan lukea blogiani, joka on hyvien poliittisten ideoiden vastaansanomaton varasto. Täältä poimitut ajatukset valtamedia puolestaan laittaa niiden poliitikkojen nimiin, joille valtamedian toimittajat haluavat tuottaa julkisuutta ja vaalikannatusta.

Kirjoitin elokuussa laajan artikkelin siitä, miten uusi autoverojärjestelmä rankaisee autoilijoita kohtuuttomasti. Arvostelin myös hallituksen kii-

rettä saattaa tuo käyttökelpoisten ja tehokkaiden ajoneuvojen hintaa poskettomasti nostava järjestelmä voimaan.

Nyt, kuusi kuukautta ennen eduskuntavaaleja, Kokoomuksen puheenjohtaja Petteri Orpo vaatii Ylen jutussa, että autoverosta pitäisi päästä kokonaan eroon ensi vuosikymmenen loppuun mennessä![390] Näin hän heitti vesille verkot, joilla hän koettaa kalastella autoilijoiden kannatusta.

Oppositiossa olevat Perussuomalaiset ovat vaatineet autoveron kohtuullistamista koko ajan, kun taas Kokoomuksella olisi ollut tilaisuus alentaa autoveroa ollessaan monessa peräkkäisessä hallituksessa. Kepun Anne Bernerin ehdotus kuitenkin ammuttiin alas, eikä ihme, sillä se oli huonosti valmisteltu ja olisi jumiuttanut autokaupan koko lainsäädäntötyön ajaksi. Lisäksi se olisi romahduttanut kaupasta äskettäin ulos ajettujen autojen arvon kertaheitolla. Hyvä tarkoitus, mutta huono toteutus.

Ei onnistu myöskään Petteri Orpon onnenonginta. Se varmaan puhuttelee aggressiivisesti verotettuja autoilijoita, mutta Orpon ajatukset ovat heitetyt ilmaan niin huolettomasti, että niitä ampuu alas kuin savikiekkoja.

Perussuomalaiset pois sulkiessaan ei Kokoomuksella ole muita mahdollisia hallituskumppaneita kuin demarit ja vihreät, jotka eivät autoilun verotusta alenna. Niinpä hankkeen toteutumattomuudesta voi sitten syyttää asialle nihkeitä hallituskumppaneita.

Orpon hankkeen ankkuri on heitetty taktisesti niin pitkälle tulevaisuuteen (2020-luvun loppu), että puolueen ei tarvitse todennäköisesti vastata lopputuloksesta lainkaan, vaan epäonnistumisesta voi syyttää aina seuraavaa hallitusta. Populismilla autonsa tankkaa Petteri Orpo.

Ylen toisessa jutussa haastateltujen tutkijatahojen mukaan autoveron alennus ei voisi käydä päinsä ilman polttoaineverojen tuntuvaa korotusta.[391] Koska verotusmuutoksen tulisi olla valtion varainhankinnan kannalta kustannusneutraali, auto- tai ajoneuvoveron alennus merkitsisi väistämättä sitä, että polttoaineiden hintoja täytyisi nostaa.

Jos uudistus tehdään näin, kätilöi Kokoomus veronalennuksen varakkaille, joilla on uuteen autoon varaa. Samalla se laittaa laskut kaikkien kansalaisten polttoainepiikkiin, jolloin verotusta tullaan siirtäneeksi hyvätuloisten verotuksesta pienituloisten kontolle. Verosta vapautetuilla sähköautoilla kurvailevat porvarit eivät maksa polttoaineveroja lainkaan, kun taas polttoaineverojen korottaminen nostaisi paljon kuluttavilla vanhoilla autoilla autoilla ajavan köyhälistön verotaakkaa. Ja tätähän Kokoomus tietenkin ajaa.

Petteri Orpo on sikäli cityvihreä, että hän myöntää ekofundamentalismin oman poliittisen linjanvetonsa lähtökohdaksi. Sillä hän kosii vihreitä. Kokoomus perustelee autoveronalennusta pyrkimyksellään saada hiilidioksidipäästöt laskuun, ja siksi puolue muka ajaa verotuksen siirtämistä polttoaineveroihin.

Sen sijaan Perussuomalaiset otti jo aiemmin kannan, että autoveron alennusta ei pitäisi kompensoida polttoaineiden hinnan nostolla vaan leik-

kaamalla kehitysyhteistyövaroja, EU-jäsenmaksua ja ilmastomaksuja. Näin autoilun verottamista saataisiin oikeasti purettua, eikä suomalaisten tarvitsisi ajaa huonommilla autoilla kuin vironpojat ja afrikkalaiset.

Suomi tuottaa Tilastokeskuksen mukaan vain 0,175 prosenttia maailman kasvihuonepäästöistä,[392] joten sillä ei maailmaa pelasteta, vaikka kansalaiset hirttäytyisivät hallituksen autoilijoille tarjoilemaan hinausköyteen ja tuhoaisivat taloutensa ja teollisuutensa kokonaan. Ympäristöpolitiikan ei pidä olla finanssipolitiikan lähtökohta, jollaisena ilmastopoliittista anekauppaa käyvät sinivihreät kokoomuslaiset sitä pitävät.

Päivitys 8.10.2018

Hallitus jatkaa hirttonarun tarjoamista suomalaisille tavalla, jolla hirtettävien jalat ulottuvat toivottavasti ennen pitkää maahan.

Ilta-Sanomat kertoi tänään, että liikenneministeri Anne Berner (kesk.) tavoittelee ”autoille erittäin tiukkoja päästörajoja”,[393] ja ympäristöministeri Kimmo Tiilikainen (kesk.) väittää ilmastoraportin shokeeraamana, että ”Suomen on entisestään kiristettävä tavoitteita, koska nyt puhutaan ihmiskunnan kohtalon kysymyksistä”.[394]

Selvähän se, että ilmastopoliittinen Angst alkaa kiihottaa juuri näin budjettikäsittelyn loppusuoralla. Mutta kaikkien ministerien kannattaisi vaatia väestönkasvun lopettamista Afrikassa ja Lähi- sekä Kaukoidässä, sillä jo yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä tulee kehitysmaista ja enää vain noin 15 prosenttia EU:sta.

Suomen osuus on mitätöntä luokkaa, ja Australian aroilla jolkottelevista pihvilehmistäkin tulee enemmän pakokaasuja kuin suomalaisten autoista. Kepulaisten ministerien kannanotot eivät tulleet yllätyksinä, sillä onhan heidän tavoitteenaan ollut suomalaisten ihmisten tuho ja tappio myös monissa muissa asioissa.[395]

Sunnuntaina 7. lokakuuta 2018

”UUSI NORMAALI” TOTEUTUMASSA MYÖS SUOMESSA

Raportoin syyskuun alussa Ruotsin maahanmuuttajalähiöistä, joissa autojen tuhopolttelu on yhtä arkipäiväinen ilmiö kuin huumeidenkin polttelu. Viittasin erään ruotsalaisen nettikirjoittajan toteamukseen, että ”ennen Ruotsissa tehtiin autoja, nykyisin Ruotsissa poltetaan autoja”.

Suomi näyttää seuraavan orjallisesti Ruotsin esimerkkiä. Ilta-Sanomat otsikoi hetki sitten jutussaan, että ”[u]seita autoja paloi Espoossa, tuhon jäljet paljastuivat aamun koittaessa ”. Lehti jatkoi lakonisesti: ”tältä Matinkylässä näyttää nyt”.[396]

Eivät kai ne itsestään palaneet, kun olivat kahden eri taloyhtiön parkkipaikoillakin. Kyllä ne joku poltti. Mutta kuka joku? Jutun lopussa lausahdetaan, että poliisi tutkii tapauksia törkeinä vahingontekoina.

Huomionarvoista on, että mitään arvioita tekijätahosta ei esitetty, vaikka epäilys varmaan kytee monen mielessä. Myös jutun kommentointipalsta on suljettu, ymmärrettävistä syistä.

Lehden kirjoitus on toteava ja raportoiva. ”Tunnelmaa” kuvataan ”uteliaaksi”, ja kerrotaan, että ”ohikulkijat pysähtyivät ottamaan kuvia”. Moraalista paheksuntaa ei esitetä. Vain fiilistellään, ikään kuin kyse olisi ihastuttavasta karnevaalista. Jos paheksuntaa esitettäisiin, sitä esitettäisiin todennäköisesti vain suomalaisia rasisteja vastaan. Tämä tuskin on paikallisten asukkaiden asenne. Sen sijaan se on osa Ilta-Sanomien pyrkimystä rakentaa terroriteoista suvaitsevaista narratiivia, jolla ongelmat lakaistaan maton alle.

Kiintoisaa on, ketkä teon takaa lopulta paljastuvat tai saadaanko heitä koskaan selville. Vai pääsevätkö he kuin koirat veräjästä? Meidän tulee kuitenkin pysyä huolettomina. Jos suomalaiset rasistit polttivat autot, kyllä heidät varmasti kiinni saadaan!

Tapaus ei ollut suinkaan Espoon ensimmäinen, ja Matinkylästä on tulossa autopyromaanien Mekka. Autojen polttajat juhlivat Matinkylässä myös kesällä 2017[397] ja kaksi vuotta sitten keväällä 2016.[398] Myös renkaat näyttävät herättävän vihaa samalla alueella, sillä 12 auton alta pisteltiin ilmat pari vuotta takaperin.[399]

Koska Ruotsissa autojen tuhopoltot keskittyvät maahanmuuttajavaltaisille alueille, joissa ne ovat lähes kaksinkertaistuneet kymmenessä vuodessa siirtolaisväestön kasvun myötä,[400] on luontevaa epäillä, että asioiden yhteisesiintymiseen liittyy kausaalinen syy–seuraus-suhde. Myös Matinkylä on tietyn vähemmistön keskus, jonka asenneilmapiiriä manifestoi lähistöllä toimiva moskeija.

Jostakin syystä valtamedia ei kuitenkaan seuraa rikostutkimusten etenemistä aktiivisesti. Matinkylän tapausten selvittäminen on jäänyt hämärän peittoon lukuun ottamatta tapausta, jossa anonyymiksi jäänyt tekijä oli puhkonut kaikkiaan 130 auton renkaat Espoossa. Hänestäkään ei kerrottu muuta kuin tieto aiemmasta rikoshistoriasta.[401] – Miksihän?

Näyttöä rikollisuuden mahdollisesta taustasta antaa se, että puoliksi venäläisperäinen sisäministeri Kai Mykkänen (kok.) on ongelmista hipi hiljaa, mitä hän ei ole silloin, kun on kyse *suomalaisten* syyllistymisestä sananvapauteen.[402] Joka tapauksessa Matinkylän tapaukset osoittavat, että kyse ei ole enää yksittäisistä teoista, vaan kulttuuri-ilmiöstä tai järjestelmällisestä ja suunnitelmallisesta toiminnasta.

Ruotsissa vandalismi ja omaisuuden tuhoaminen liittyvät väestöpoliittiseen ja kulttuuriseen muutokseen. Sitä edeltää henkisen ja kulttuurisen pääoman sekä sosiaalisen luottamuksen rapautuminen.

Siksi meidän suomalaisten tulee taistella poliittisin keinoin sellaista taantumusta vastaan, jonka kautta sosiaalista pääomaamme romutetaan ja kulttuuriamme syövytetään yhteiskunnallista tehokkuutta, arvojamme sekä turvallisuuttamme heikentävillä vaikutuksilla. Sen tyyppisen ”kulttuuri-ilmiön” maihinnousu Suomeen on päättäväisesti estettävä.

Milloin saavutamme Ruotsin etumatkan?

Ylen TV1 esitti 4.10.2018 Ulkolinja-ohjelmassaan dokumentin ”Malmö – Jengien varjossa”, jossa kerrottiin poikkeuksellisen avoimesti, millaiseksi Mogadishuksi eteläisen Ruotsin maahanmuuttopääkaupunki on vajonnut: ”huumekauppaa, pahoinpitelyjä, tuhopolttoja ja ampumisia”.

Vuosina 2010–2017 Malmössä on ollut 466 ampumistapausta, joissa on tapettu 35 ihmistä, ja ohjelman oheissivustolla sanotaan: ”Malmössä jengirikollisuus ja ampumiset ovat keskittyneet maahanmuuttajavaltaisille vuokrataloalueille”.[403]

Koska *ongelmia* ei voi suvaitsevaisinkaan pitää enää piilossa, ne on ollut pakko tunnustaa, mutta *ratkaisuyritys* on aina vain sama. Malmön yliopiston sosiaalityön professori Tapio Salonen valistaa Ylen jutussa, että ”Ruotsin yhteiskuntaa pitäisi avata niin, että tulijoiden olisi helpompi saada koulutusta ja päästä työmarkkinoille. Myös eri kaupunginosien ja ryhmien välisiä eroja pitäisi kaventaa”.[404]

Tätä on yritetty vuosien ajan, mutta erot eivät kapene, sillä ongelmien syyt löytyvät etnisestä diversiteetistä itsestään. Kaupungin työttömyysprosentti on Ruotsin korkein, eli 14 prosenttia. Malmön 22 000 työttömästä peräti 15 500 on syntynyt ulkomailla.

Minna Pyen toimittamassa Ylen ohjelmassa korostetaan ongelmien sosiaalista luonnetta, mutta jätetään köyhyyden perimmäiset syyt ja siihen liittyvä etninen dynamiikka mainitsematta. Visusti varjellaan nostamasta esille Malmössä tappelevien ”jengien” ulottautumista läpi maahanmuuttajaväestön kaikkien kerrosten, vaikka totuus tihkuukin lähetyksen läpi, kun huumekauppiaina käytetään ala-ikäisiä nuoria.

Ohjelmassa vakuutellaan, että kaikki on pinnalta katsoen hyvin, kunhan vain lisätään poliisin voimavaroja, sosiaaliohjausta ja tasa-arvon sekä reilun pelin mitätöntä symbolia, eli jalkapallon peluutusta – siis jalkapallon, joka tunnetaan yksinkertaisten älypelinä ja älykkäiden yksinkertaisena pelinä.

Ohjelman lopulla muslimiväestö niputetaan yhteen juutalaisväestön kanssa huolimatta niiden keskinäisistä kiistoista, ja näin nostetaan molempien uhristatusta. Sopusoinnun merkiksi puristetaan ohjelmassa haastatelluista imaami Salahuddin Barakatista ja rabbi Haconenista ulos yhteinen interssi ja kauna ruotsalaista kantaväestöä vastaan.

Syyllisiksi löydetään siis ruotsalaiset, jotka muka vihaavat valikoimattomasti kaikkia etnisiä vähemmistöjä. Mutta silmät suljetaan tosiasialta: sosiaalidemokraattisen maahanmuuttopolitiikan oma valikoimattomuus ja kehitysmaalaisten massainvaasio ovat yhdessä saaneet aikaan sen, että Lähi-idän suvaitsematon ja jatkuvassa sotatilassa oleva fundamentalismi ovat siirtyneet Ruotsin maaperälle.

Afrikkalaisperäisen ja lähi-itäläisen haittamaahanmuuton lopettamista kukaan ei pidä (Ruotsidemokraatteja lukuun ottamatta) vaihtoehtona, vaikka ”maahanmuuttajan työllistymisessä voi kestää jopa 8–9 vuotta”. – Ja vaikka ”tiettyjen ryhmien pääsy osaksi ruotsalaista yhteiskuntaa kestää todella pitkään”, kuten Salonen asian muotoilee.

Salosen mielestä ”yhteiskunta on kuin painekattila”, ja luvassa on ”sosiaalista levottomuutta”. Hän toteaa, että ”autopalot ovat merkki siihen suuntaan”, mutta viranomaiset, poliitikot, tieteen harjoittelijat ja valtamedia jatkavat entisen demariretoriikan toistelua. Hulluuden yksi tunnusmerkki on toistaa samaa kaavaa, mutta odottaa erilaisia tuloksia.

On mielenkiintoista havaita ja todistaa, milloin Suomi saavuttaa Ruotsin etumatkan monikulttuurisen painajaisen luomisessa, kansakunnan itsetuhon varmistamisessa ja maamme muuttumisessa pelon ja anarkian valtakunnaksi. ”Tämä paikka ei ole osa Ruotsia”, toteaa eräs pitserianpitäjä oloihinsa tyytyväisenä ja sarkastisesti.[405]

Päivitys 9.10.2018

Maahanmuuttoa puolusteleva Helsingin Sanomat kirjoitti tämänpäiväisessä numerossaan, että poliisin mukaan ”Espoon autopalojen motiiville ei ole yhteyttä Ruotsin tapauksiin”,[406] vaikka julkisuudessa niin on epäilty – ei myöskään Helsingissä ja Vantaalla samana viikonloppuna sattuneisiin paloihin tai siihen, että elokuussa Ruotsissa tuhopoltettiin peräti 200 autoa, joista suuri osa Göteborgissa.

Mistäpä asia tiedetään, jos tekijöistä ei ole vihiä? Olisikin pohdittava, mitä ”motiivien yhteydellä” tarkoitetaan.

Jos tekijät osoittautuvat saman viiteryhmän jäseniksi ja edustavat samaa maailmankatsomusta, voidaan tapausten sanoa liittyvän toisiinsa heidän *kulttuurinsa* kautta, vaikka tekijöiden välillä ei olisi henkilökohtaista kanssakäymistä. Niinpä tapausten yhteys voidaan selittää *ideologian*, *maailmankatsomuksen* tai *kulttuurin* manifestaatioksi, toisin sanoen laadullisen tutkimuksen lähestymistavoilla, jotka tilastokorrelaatio väestöryhmien ja niiden rikoksentekoalttiuden välillä voi vahvistaa.

Erikoista onkin, että Helsingin Sanomien vihervasemmistolaisille toimittajille, jotka muutoin vetoavat usein sosiaaliseen konstruktionismiin, ei tämä kulttuurisia selitystekijöitä painottava malli kelpaakaan, kun sillä

läpivalaistaan tiettyjen *maahanmuuttajaväestöjen* käyttäytymistaipumuksia tai sosiaalisia rakenteita.

Itse asiassa se, että tietyt maahanmuuttajataustaiset tekevät samanlaisia rikoksia eri puolilla Eurooppaa myös *toisistaan tietämättä*, vailla henkilökohtaista yhteyttä tai keskenään sopimatta, antaa näyttöä siitä, että selitystä pitäisi etsiä joistakin muista kuin sosiaalisista tekijöistä: esimerkiksi etnisistä tai rodullisista ominaispiirteistä, jotka toteutuvat paikasta ja ajasta riippumatta samankaltaisina eri puolilla maailmaa, niin Suomessa kuin Ruotsissakin.

Mikäli motiiveiksi paljastuvat ideologiset tai biologiset piirteet, tällainen selitys on paljon vahvempi kuin pelkkään tilastokorrelaatioon perustuva induktiivinen kausaaliyleistys, sillä näkemys tietyn kansanryhmän käyttäytymistaipumuksista voidaan silloin johdella deduktiivisesti: seuraukseksi heidän biologisista ominaisuuksistaan tai maailmankatsomuksellisista premisseistään, jotka velvoittavat yhteisön jäseniä tietynlaiseen käyttäytymiseen.

On jokseenkin vaivaannuttavaa, että tällaisia tieteellisen selittämisen ja päättelyn perusasioita joutuu vääntämään rautalangasta kommunistilehtien monikultturisteille, mutta mitäpä sitä ei tekisi yhteiskunnallisen totuuden vuoksi.

Kirjailija Heinrich Heine kirjoitti vuonna 1823, että ”siellä missä poltetaan kirjoja, poltetaan pian myös ihmisiä”. Nykyään, kun autoja pidetään arvokkaampina kuin kirjoja, voidaan kysyä, mitä Euroopassa pian poltetaankaan, paitsi pilveä vasemmistomedian punavihreässä kuplassa. Ei ainakaan saunapuita, sillä EU uhkaa kieltää puulämmitteiset saunat. Se jos mikä osoittaa, miten pahasti maamme on Brysselin tossun alla.

Maanantaina 8. lokakuuta 2018

POPULISMILLA TAITEILIJAKSI

Kun maineikas kirjailija William S. Burroughs vei novellinsa *Alaston lounas* käsikirjoituksen erääseen lontoolaiseen kustantamoon, kustantaja vastasi, että me emme sitä julkaise, mutta painaisimme sen kyllä, mikäli kirjoittaja olisi Winston Churchill. Brittipääministerille oli jo tuolloin myönnetty kirjallisuuden Nobel-palkinto, joten päätös ei olisi syntynyt vain poliittisista ansioista.

Kun autoilija Kimi Räikkönen puolestaan kirjoitti kokoelman haikurunoja, tuotosta ilmaismarkkinoitiin mediassa ja Ylen urheilutoimittaja luonnehti tapausta ”aluevaltaukseksi”.[407]

Tätäkään teosta ei olisi todennäköisesti painettu, mikäli sen tekijä ei olisi julkkis, joka kaahaa kuin Aku-setä avoautolla TV-kameroiden edessä.

Samasta syystä myös Kari Hotakaisen elämäkerta Räikkösestä on varmaa rahaa päähenkilölle, kirjailijalle ja kustantajalle.[408]

Asia ei olisi kommentoimisen arvoinen muutoin paitsi julkaisupolitiikan kannalta. Kust'antamoissa näyttää menevän läpi kaikki sellainen, mikä nojaa *julkisuuteen*, vaikka tekijät eivät olisi kuuluisia muusta kuin siitä, että he ovat kuuluisia.

Suomessa on tapana ajatella, että jos joku ihminen osaa jonkin yhden asian, kuten hypätä mäkisuksilla, hänen täytyy olla hyvä kaikessa muussakin. Sitä voitaisiin sanoa populismiksi, ellei kyseinen nimitys olisi varattu maahanmuuttoon ja kaikkeen muuhunkin kriittisesti eli arvostelukykyisesti suhtautuvien perussuomalaisten murjomiseen.

Kovia yhteiskuntakriittisiä esseitä, pamfletteja ja asiaproosaa, joilla on jotakin merkitystä, eivät valtavirtakustantajat julkaise vaan välttelevät ja saksivat niitä silakankatkuisissa takahuoneissaan. Jopa Räikkösen runokirjasta kehdattiin sensuroida "tuhmaksi" arvioitu vitsi kirjoittajan nöyryyttämiseksi ja housujen laskemiseksi kinttuihin lukijoilta.[409]

Seuraava Räikkösen teksti on kyllä niin hyvää, että se voisi olla valtakunnanfilosofi Pekka Himasen kynästä:

helmets are special
I wipe it
so that I can see better.
it protects my head

Ja:

the circuit
narrow in some places,
it depends
on where you are

Vertailun vuoksi Pekka Himanen päätti Teknologiateollisuuden taannoin maksaman "Suomalainen unelma" -innovaatioraporttinsa seuraavaan itse sepittämäänsä runoon:

Meillä on ollut Sibelius,
meillä on ollut Gallén-Kallela,
meillä on ollut Leino.
But you ain't seen nothing yet.

Meillä on Nokia,
meillä on jääkiekon MM-joukkue,
meillä on musiikin uusi menestystarina.
But you ain't seen nothing yet.[410]

Uskon loppurivin. Sananvapauden hienoin ja samalla viimeinen muinaisjäänne on se, ettei se estä painamasta arvotonta roskaa.

Postmodernissa yhteiskunnassa mikä tahansa voi tietenkin muuttua taiteeksi, niin kuin lakipykälät lauluiksi professori M. A. Nummisen käsittelyssä. Mutta hauskuuden todistelu ei luo asialle kantavuutta eikä arvoa, eikä viihteellisyyden pitäisi riittää rummutuksen perusteeksi mediassa.

Kunnon filosofian sijaan painetaan lätkäkirjoja, tulevaisuushaikuja sekä TV-ohjelmien librettoja tai erilaisia käyttö-, hyöty- ja opaskirjoja, kuten keittokirjoja ja ruohonleikkurin huoltovihkoja ynnä muita jääkaappipakastinten käyttöohjeita.

Kustantajien ja kirjoittajien leipä näyttää koostuvan nykyisin kahdesta puolikkaasta. Niistä isomman muodostaa tyhjää täynnä oleva pinotavara.

Toinen muodostuu monikultuurisuuden ideologian penetroimasta propagandakirjallisuudesta, jonka supertähtenä keekoilee joku monietnistä alkuperää oleva feministinen, muunsukupuolinen tai miesoletettujen vastainen koko lailla hupaisa suvaitsevainen, jonka esittämässä vihafaktojen kritiikissä menee hyvä rasisti hukkaan.[411]

Kun kirjakauppaportaan valinta on yliopistojen feministisillä kirjallisuuden laitoksilla ”taiteeksi” tai ”tieteeksi” taiottu narsistinen nymfomania, ei ole ihme, että myös bensalenkkarien ja petroolipäiden teokset myyvät, sillä muita vaihtoehtoja ei ole. Ei ole tietenkään tekijöiden vika, jos *anything goes*, ja siksi jokaisen itseään arvostavan kirjailijan ja lukijan kannattaa välttää kirja*messuja*. ”Älä koskaan tapaa idoliasi”, sanoo sananlasku, sillä illuusiot särkyvät helposti.

Luuletteko muuten, että jokin kustantamo olisi saanut Friedrich Nietzschen raahattua kirjamessuille? Arvaan hänen vastauksensa: Apinanne voitte hakea muualta! Niinpä Nietzschen teoksilta puuttui alun perin kustantaja, vaikkakin monet tekevät hänen kirjoillaan nykyisin rahaa tekijänoikeuksien rauettua.

Perjantaina 19. lokakuuta 2018

DIALEKTIIKAN PIMEÄ YDIN: SANANVAPAUDELLA VANKILAAN

Kun ylioppilasvuonnani 1985 voitin kirjallisuusjärjestö Nuoren Voiman Liiton kirjoituskilpailun, eräs toimittaja kysyi minulta, mihin tähtään kirjoittajana. Vastasin, että toimittajaksi – ja että haluan kirjoittaa sellaisen jutun, joka veisi minut kiven sisään vääristä sanoista!

Tuohon aikaan vastausta pidettiin kai hauskana, sillä kaikki nauroivat. Nauru kertoi, että tehtävä olisi mahdoton. Ja olihan kirjoitukseni otsikkonakin ”Nauru tulevaisuudelle”.[412]

Myöhemmin en ole ollut lähelläkään tuota kunniaa. Sen sijaan olen päässyt todistelemaan taitojani kahdesti tieteen tuomioistuimessa väitellessäni tuplasti tohtoriksi. Tämä puolestaan on koitunut pelkäksi rasitteeksi minulle, ja rippikoulun käymisestäkin on ollut itselleni enemmän hyötyä.

Vasemmistolaiset kollegani ovat nimittäin kääntäneet asian tappiokseni pitämällä viatonta todistelunhaluani osoituksena siitä, ”kuinka huono” muka olen, kun minulle ei moninkertaisillakaan näytöillä myönnetä virkaa kommunistien hallitsemissa yliopistoissa. – Eikö olekin etevää?

No niin. – Myös puskista tullut Ilja Janitskin veti ohitseni. Hän puolestaan pystyi kirjoittamaan itsensä ihan oikeaan vankilaan (ei siis tieteelliseen) osoittamalla vapautta.

Hänet kruunattiin sananvapauden käyttämisestä vuoden ja kymmenen kuukauden ehdottomalla vankeusrangaistuksella[413] – täysin dialektiikan pääsääntöjen mukaisesti. Bonuksena tuomion saivat dosentti Johan Bäckman ja eräs nimettömänä uutisoitu 54-vuotias nainen, joita oikeus ahdistelee yhteensä 239 000 euron vahingonkorvaus-, hyvitys- ja oikeudenkäyntikulutuomiolla.

Vapaus kääntyi vankeudeksi, ja sananvankeutta puolestaan sanotaan vapaudeksi tässä postmarxilaisessa mediatodellisuudessa, jossa vallankäyttäjät, tieteilijät ja tuomarit pyrkivät medioimaan itsensä valtaa käyttääkseen. Ja toimittajat puolestaan käyttävät valtaa laulattamalla heitä kaikkia oman mielensä mukaisesti sekä valikoimalla, keiden nimiin poliittiset aloitteet, hankkeet ja näkemykset on lupa kirjata.

Perinnemediassa tuomiota on juhlittu laajasti, sillä siirtäähän se valtaa palkattujen agendatoimittajien käsiin, kun toimittajia ja heidän kellokkaitaan ei saa enää arvostella ilman rangaistuksen uhkaa.[414]

Helsingin Sanomien alleviivaamat ”maineen loukkaaminen”, ”kunniansa” loukatuksi kokeminen ja itsensä ”vainotuksi” epäileminen[415] eivät ole mitään sellaista, mistä pitäisi rangaistuksia jaella, varsinkaan kun asianomistajista toinen oli valtamedian suojista omia valheitaan huuteleva toimittaja ja toinen poliittista valtaa käyttävä taho: Sosialidemokraattiset Opiskelijat -yhdistyksen puheenjohtaja.

Tuomion motiivi oli täysin poliittinen, niin kuin koko oikeudenkäyntikin, jossa käräjäoikeus hyppäsi innosta kiljuen syyttäjän kelkkaan langettaen vieläpä vaatimuksia ankaramman rangaistuksen.

Poliittisilla oikeudenkäynneillä suojellaan EU:n valheellisuutta ja vilppivaltaa

En pitänyt erityisemmin MV-lehden rabulistisesta tyylistä, joka kohotti tyylin puuttumisen tyyliseikaksi ja osoitti (jälleen dialektisesti), että kun jokin on tarpeeksi arroganttia, siitä tulee eleganttia.

En olisi toisaalta uskonut näkeväni koskaan Suomessa päivää, jolloin joku ihminen tuomitaan vankilaan pelkästä kirjoituskoneen kilistelystä.

Tapaus ei osoitakaan tuomittujen tekojen rikollisuutta vaan niiden henkilöiden ja medioiden omaa epäilyttävyyttä, joita tuomiolla koetetaan suojella.

Koska loukatut ja sananvapautensa varastetuksi kokeneet tahot ovat mediataloja tai niiden turvamuurien takaa kiviä heitteleviä toimittajia ja poliitikkoja, he eivät ole olleet minkäänlaisen suojelun tarpeessa. Sen sijaan heidän asiansa on näköjään sitä ollut.

Ja se on maahanmuuttoa edistämään pyrkivä sekä Euroopan unionin liittovaltiopolitiikkaa ja monikulttuurista painajaista rakentamaan tähtäävä asia. Tämä yksi asia näyttää olevan koko Euroopan unionia hallitsevan poliittisen eliitin tunnustama ideologia, jolle ei myönnetä olevan vaihtoehtoa Euroopan unionin sisällä. Vaihtoehdottomuus ei ole enää demokratiaa. Se on totalitarismia.

Ja sitä yritetään pönkittää valheen rippeiden pelastamiseksi, vaikka Maastrichtin kasvu- ja vakaussopimusta, peruskirjan *no bail out* -säädöstä, Schengenin sopimusta tai Dublin II -asetusta ei noudata enää kukaan, ja U-käännös unionin palauttamiseksi takaisin pelkäksi vapaakauppaliitoksi olisi tarpeen.

Byrokraateilla on kuitenkin yhtä paljon menetettävää kuin Erich Honeckerilla ja Leonid Brezhnevillä aikoinaan: edustus-Mersut, kaviaaripäivälliset, hienoimmat viinit ja lentomatkat yksityiskoneilla. Tavalliset huvitteluliberaalit puolestaan menettäisivät EU-teemapuistonsa pomppulinnoineen. Heihin kuuluu myös pääkomissaarin virkaa Juoppo-Junckerin jälkeen tavoitteleva todellisuuspakolainen, Alexander Stubb.[416]

Janitskin tuomittiin astumisesta valtaapitävien varpaille

Ilja Janitskin tuomittiin siksi, että hän astui valtaa pitävien varpaille. Kuten jo sanoin, en pitänyt erikoisesti MV-lehden tyylistä, mutta lehdellä ja sen työllä oli tärkeä funktionsa mediassa.

Sanon ”oli”, sillä nykyisellään lehti ei enää vakuuta. Onhan sivusto edelleenkin olemassa, mutta varoivaisuus antaa viestin, että kaikki ei taida enää olla totta. Jotain vältellään. Ja se ei enää kiinnosta ihmisiä, vaan lehteä pidetään satiirijulkaisuna, joka vain ”oirehtii” valtamedian ongelmista, niin kuin ironia, satiiri ja parodia sosialistimaissa. Vian väitetään olevan kritiikissä, vaikka se on kritiikin kohteessa: valtamediassa.

Janitskinin MV-lehti muistutti Urpo Lahtisen perustamaa Hymy-lehteä siinä, että sekin kehtasi arvostella vallanpitäjiä. Seiskan kaltaiset julkaisut keskittyvät raportoimaan vain popparien munauksista.

Sen sijaan MV paljasti vallassa olevien poliitikkojen ja virkamiesten väärinkäytöksiä ja valtamedian suojelemia tai levittämiä valheita. Niinpä

lehden omistaja-toimittaja teurastettiin kuin varis kepin nokkaan: varoitukseksi muille.

Juuri näin diktatuurit toimivat myös National Geographic -kanavalla pyörivän ”Hirmuhallitsijoiden käsikirja” -ohjelmasarjan mukaan. Siinä eräs psykologi totesi pelotenäyttöjen olevan erittäin vahva tapa ehdollistaa ihmisiä elämään vallan alaisuudessa ja harjoittamaan itsesensuuria.

Mieleeni tulee myös Michel Foucault'n ajatus, jonka mukaan itsekontrolli on tarkkailun muodoista pahin. Normit ovat silloin menneet ihmisten ihon alle, ja jokaisesta itsestään on tehty itsensä vihollinen.

Näin on jälleen todistettu, että diktatuureilla täytyy olla puolellaan eliitti ja EU-eliitillä puolestaan älymystön roolia raihnaisesti vetävä perinnemedia ja sen luoma populistinen valtavirtajulkisuus.

Valtamedian sankaritoimittajat ovat poliittisen vallan sorminukkeja

Janitskinille langetettu tuomio ja vahingonkorvausvaatimukset ovat kohtuuttomia siksikin, että ne perustuvat subjektiivisesti koettuihin haittoihin. Hänen vastaisensa vyörytyksen takana on Ylen omankin kehuskelun mukaan koko ajan ollut eräs Yleisradion naistoimittaja, joka on haukkunut Janitskinia Venäjän agentiksi ja joka itse on tuomittu amfetamiinin suonensisäisestä käytöstä ja hallussapidosta.[417] Hän on omassa suvaitsevuudessaan se, jota jokainen konflikti totisesti tarvitsee.

Etsimättä voi todeta, että toimittajan tueksi mennyt valtamedia leipoo loukatusta marttyyria. Sankaritoimittajaa uhriuttamalla koetetaan pestä valtamedian paitaa ja antaa toimittajakunnan mukasuurille kärsimyksille kasvot.

Tuomioita rääkyviltä toimittajanplantuilta ja juristinäädiltä näyttää puuttuvan kaikki ymmärrys siitä, että sananvapauden pitää olla myös jälkikäteissensuurin ulottumattomissa, sillä rikosoikeudellinen rangaistusten uhka kiertyy aina myös perustuslain vastaiseksi ennakkosensuuriksi pelotevaikutustensa kautta.

Vielä tärkeämpää on, että jos sananvapautta vähänkin rajoitetaan, vain *valta* voi määritellä sen, missä nuo rajat kulkevat, ja silloin sananvapautta ei ole. Media ja juristit kiljuvat siis perimmältään ihmisoikeuksia ja sananvapautta vastaan.

Hyökätessään Janitskinia vastaan valtamedia ei ole ymmärtänyt, että *valtamediassa* toimivien toimittajien ideologisen propagandatyön *pitää olla* ankarankin arvostelun alaista. Mediassa ja oikeuslaitoksessa on tahallisesti suljettu silmät siltä tosiasialta, että yhteiskunnallista totuutta ei voida koskaan tavoitella juridis-normatiivisessa diskurssissa eikä oikeussaleissa, joissa sanankäyttöä varjostaa rangaistusten uhka.

Valtamedia on pyrkinyt kääntämään huomiota pois siitä, että Yleisradio, Sanomien mediat ja muu valtamedia ovat muuttuneet tiedon välittäjistä tiedon muokkaajiksi, mielipidefoorumeiksi sekä valikoivaa ja puolueellista tendenssijournalismia harjoittaviksi pesukoneiksi, joissa musta pyykätään valkoiseksi.

Siitä kertovat kierolla tavalla myös uhriutettujen omat väitteet, joissa MV-lehteä on pidetty yksiselitteisesti ”valhemediana”, vaikka lehti on tuonut julki paljon paikkaansa pitäviä tosiasioita muun muassa maahanmuuton ongelmista.

Kansalaisten valtamediasta antama palaute on osoittanut, että suurissa mediataloissa toimivien toimittajien todellisuuskäsitys ei enää vastaa yleisöillä olevaa näkemystä asioiden tilasta, ja on syntynyt kaksi todellisuuden tulkintalinjaa tai narraatiota.

Lullukkaväen kulttuurimädättämässä Ruotsissa 65-vuotiaita mummojakin tuomitaan jo vankilaan liiallisesta kiihottavuudesta heidän parahdettuaan jotakin kulmakuntaansa vandalisoivia ulkomaalaisia vastaan,[418] ja valtamedia vaikenee tästä kantaväestöjä kohtaan suunnatusta hyökkäilystä kaikin keinoin ja kuuluvasti. Näin siitä huolimatta, että tänä syksynä julkaistun tutkimuksen mukaan 58 prosenttia maan raiskaustuomioista on langetettu ulkomailla syntyneille, mikä ulkomaalaisväestön määrään suhteutettuna pudottaa kantaväestöön kuuluvien osuuden rikoksista minimaaliseksi.[419]

Vaihtoehtomedialla olisi haastajan asemassaan tärkeä tehtävä, mutta nyky-Euroopan kureliiveillä itseään kokoon kiristävässä käytännössä sen ei anneta elää. Liike-elämä puolestaan suuntaa mainosrahansa älyllisten medioiden sijasta viihteellisiin medioihin, jotka tyydyttävät tavallista demaritelevisionkatsojaa.

Demarien taholta oli lähtöisin myös se viha- ja maalituskampanja, jolla kansalaisia yllytettiin hyökkäämään MV-lehteä vastaan Facebookissa, yrittäen katkaista lehden suuriksi väitetyt mutta todellisuudessa mitättömät mainostulot.

Tekijänoikeuksilla ratsastaminen on kerjäläisten koreografiaa

MV-lehti varasti toki myös minulta lainailemalla yksityisen blogini kirjoituksia sivuilleen ilman lupaani ja minulta mitään kysymättä tai minulle ilmoittamatta. En ole kuitenkaan kärsinyt ajatusteni leviämisestä, ja tekstini ovat avattavissa alkuperäisestä julkaisuyhteydestäänkin periaatteessa rajattoman monta kertaa. Yli miljoona kävijää on voinut huomata tämän.

Niinpä en ole mediatalojen tapaan mustasukkainen filosofisten analyysieni menettämisen vuoksi, sillä viisaus lisääntyy jakamalla, ja enemmänkin saa varastaa, jos käsi on jo piparipurkilla. Mutta en ole myöskään

kiitollinen näkemysteni toistelemisesta, vaan lukijoiden pitäisi olla, kun saavat näitä lukea.

Tekijänoikeuksiin vetoaminen vaikuttaa pelkältä verukkeelta nykyaikana, jolloin kaikki netissä julkaistava voi päätyä kopiona minne tahansa. Copyright-säädösten taakse linnoittautuminen tuo mieleen 1970-luvun, jolloin eräät homokammoiset papit ja psykiatrit yrittivät salata myös *homoseksuaalisuutta* koskevaa informaatiota ja sensuroida väärän tiedon vääräksi paljastaneita ”tekijänoikeuksiin” vedoten.

Informaation totuusarvon selvittämistä ei pitäisi säännöstellä *muotoseikkoihin* vetoamalla. Myös tieteellisesti ja prosessioikeudellisesti arvioiden on asian tuomittavuus sekä asiaa koskevan tiedon hankintatapa pidettävä erillään.

Esimerkiksi jos MV-lehti on paljastanut jonkin viranomaisrikkomuksen mutta tehnyt sen tekijänoikeussäädöksiä hipoen tai loukaten, ei paljastetun teon tuomittavuus tai moraalinen paheksuttavuus riipu tiedon hankintatavasta, olipa metodi luvallinen tai luvaton, laillinen tai laiton.

Näin on myös tieteessä, jossa uuden tiedon arvoa ei kumoa, vaikka se olisi tuotettu ”epätieteellisenä” tai ”epäkorrektina” pidetyllä menetelmällä. Eihän sattumalta löydettyä pyramidiakaan haudata hiekkaan vain siksi, että se voitaisiin löytää ”tieteellisin menetelmin”.

Valheiden valhe on valtamediassa ollut se, että ministerien väärinkäytöksiin ei ole pakolaiskriisin keskellä puututtu, vaan huomio on käännetty poliitikkojen toimintaa kritisoineisiin medioihin ja väitetty niitä ”valhemedioiksi”.

Länsimaissa on yleisesti hyväksytty käytäntö, että poliitikkojen ja median ei pitäisi yrittää vastata itseään koskevaan kritiikkiin juridisin keinoin. Siksikin oikeudenkäynti on ollut (myös käräjäoikeuden omin sanoin) ”täysin poikkeuksellinen kokonaisuus” – tosin eri syistä kuin oikeus katsoo.

On muistettava, että myös valtamedia lainaa ja varastaa toinen toiseltaan jatkuvasti laittaen referoimansa jutun perään vain maininnan siitä, mistä uutinen on saatu. Jos samoilla markkinoilla kilpaileva vaihtoehtomedia ei saa tehdä niin, on perinnemedian moralismissa kyse yrityksestä poistaa markkinoilta poliittisesti eri mielipidettä edustava toimija. Ja varas huutaa: ”Ottakaa varas kiinni.”

Poliittisen oikeudenkäynnin ”ymmärrettävät syyt”

Hullunkurisinta on, että Janitskinin väitetään olevan neuvostotuote, kun hänen historialliset juurensa ovat Neuvostoliitossa. Näyttää kuitenkin siltä, että juuri tästä syystä hänen motiivinsa ovat olleet totalitarismin vastaiset, ja tuomioistuinlaitoksen oma kello käy neuvostoaikaa.

Lieksalaissyntyinen Janitskin kävi myös jonkinlaista presidentinvaalikampanjaa, millä perusteella häntä on pidetty Venäjän kätyrinä hänen kriitikoidensa toimesta. Arvelen kuitenkin, että hän aktivoitui poliittisesti vastustaakseen haitalliseksi koettua maahanmuuttoa, ja sillä perusteella häntä voitaisiin pitää isänmaanystävänä. Venäjän informaatiovaikuttamisen Janitskin on kiistänyt Nykysuomen haastattelussa.[420]

Vastustamalla Brysselin suunnasta tulevaa kansallisen itsemääräämisoikeutemme kaventamista ja komentelua on ajettu Suomen etua. Myöskään Venäjää ei voida haukkua yksipuolisesti turvallisuuden vaarantamisesta. Jämäkät suhteet itänaapuriin ovat hyvien yhteiskuntaolojen elinehtoja tällä maailmankolkalla.

Ihmeellistä on, että poliittinen vihervasemmisto, joka aina keuhkoaa maahanmuuttajien ja maahanmuuttajataustaisen puolesta, ei ole kiljunut Ilja Janitskinin vapauttamiseksi, vaikka hänkin on maahanmuuttajataustainen!

Kun Pussy Riot -niminen tyttöbändi tuomittiin Venäjällä vankeuteen Putinin hallinnon halventamisesta ja itsetyydytyksen harjoittamisesta ortodoksisessa kirkossa, kirjoitin, että vasta tuomittuina kaikenlaiset kylähullut ovat aidosti vaarallisia.[421] Täyttä ymmärrystä vaille määriteltyinä eivät olisi, mutta todesta otettuina ja kiven sisään laitettuina he muodostavat valtapotentiaalin, joka odottaa realisoitumistaan, aktualisoitumistaan, manifestoitumistaan ja disposition toteutumistaan – ja miksi kaikiksi erilaisia räjähdyksiä ja purkautumisia voidaankaan sanoa?

Onko akronyymia aviisinsa nimessä ”pieteettisyys- ja hienotunteisuussyistä” käyttänyt ja sitä kautta sensuurille ilkeilevä Mitä Vittua? -lehden perustaja Ilja Janitskin Suomen pillumellakka? Jos on, niin silloin tuomitseminen ainoastaan legitimoi hänet ja viranomaisvahvistaa hänen asiansa.

Keskustelukulttuurin kaventuminen

Kaiken yläpuolella on kysymys, mitä tapaus kertoo keskustelukulttuuristamme ja vallitsevasta mielipideympäristöstä. Esseisti Timo Hännikäinen arvioi Arto Luukkasen Dosentti-ohjelmassa, että totalitaristisiksi haukutuilla 1920- ja 1930-luvuilla Suomeen mahtui enemmän moniäänisyyttä kuin nykyisin.

Selvästi vasemmistolaisten, kuten Elvi Sinervon, Arvo Turtiaisen ja Katri Valan, lisäksi oli oikeistokonservatiiveina pidettyjä, kuten Mika Waltari ja V. A. Koskenniemi, sekä kaikenlaisia tulen ja veden kantajia, joista osa kuului tuohon alussa mainitsemaani Nuoren Voiman Liittoon. Kaikki keskustelivat keskenään ilman, että ketään olisi pyritty vaientamaan tai sensuroimaan, kuten nykyisin.

Nykyään lähes kaikki sensurointiyritykset ovat vihervasemmistolaisten, feministien sekä muiden ”liberaaleina” esiintymään pyrkivien tekemiä tai

vaatimia. Sen sijaan en ole havainnut yhdenkään perussuomalaisen pyytävän jotain äärivasemmistolaista rähinöitsijää *hiljennettäväksi*. Jos jossain on niin käynyt, ovat anelut olleet vaikutuksettomia. Pahimmassa tapauksessa kunniaansa puolustamaan antautunutta perussuomalaista vastaan on aloitettu mudanheitto, ja vasemmistolaista vandalismia on puolustettu ”lehdistönvapaudella” tai ”sananvapaudella”.

Perussuomalaisten poliittinen suunnittelija Riikka Purra kirjoitti hiljattain Facebook-sivullaan, että ”[t]iedät olevasi oikealla asialla, kun vasemmistotrollit bannaavat sinut, mutta jakavat tviittejäsi pakkomielteisesti, tekevät sinusta eri some-kanavissa perusteettomia ilmiantoja ja eivät vastaa kadulla tervehdykseesi, vaan luikkivat kiireesti karkuun.”[422]

Haluan lisätä, että kaiken tuon ohella vihervasemmistolaiset sopivat keskenään myös perättömien lausuntojen antamisesta yliopistollisissa yhteyksissä ja levittävät pahanilkisiä juoruja ja arvioita ansioituneista ihmisistä kaikkialla.

Kyseisen panettelun tuloksena keskustelukulttuuri on kaventunut, mutta syy ei ole vaihtoehtoisen uusmedian vaan perinteisen valtamedian itsensä. Tilaa ei löydy sen enempää yliopistoissa, kustantamoissa, lehdissä kuin sähköisessä mediassakaan muulle kuin yhdelle yhteiskuntanäkemykselle. Ja tuo näkemys on maahanmuuttoa itseisarvona pitävä ja loputtomasti edistävä, toivotonta eurotaloutta pönkittävä ja monikulttuurista Mogadishua rakentamaan pyrkivä vihervasemmistolainen, huvitteluliberaali ja feministinen todellisuuskäsitys.

Ennen oli paremmin

Eräiksi esimerkeiksi ”sopimattomista sanoista” käykööt nyt vaikkapa jokin aika sitten julkisessa sanassa esillä olleet ’ihmissaastan’ (Jussi Halla-ahon käyttämä ilmaus)[423], ’ihmisjätteen’ (Juhani Kenttämaan termi)[424] ja ’ihmisroskan’ (Riikka Moilasen ilmaus)[425] käsitteitä sisältäneet puheet.

Nykyisin ne yritetään jynssätä pois todellisuudesta, ikään kuin ihmisten aggressiot täytyisi tukahduttaa. Yleisradion toimittajaa Juhani Kenttämaata ja keskustalaista Riikka Moilasta ei tosin haastettu käräjille, koska he eivät täytä rikoksen varsinaista tunnusmerkkiä, eli edusta Perussuomalaista puoluetta.

Jokaisen vähänkin filosofian historiaa tuntevan pitäisi tietää, että jo Friedrich Nietzsche kirjoitti monta valittua sanaa ”roskaväestä” (kyllä, hän todellakin käytti tuota sanaa), ja sillä sai maineen arvostettuna kirjailijana 1800-luvulla. Esimerkiksi äidistään ja sisarestaan Nietzsche kirjoitti – saanhan siteerata – seuraavasti: ”Veriside moiseen roskaväkeen on jumalallisuuteni herjaamista...”[426]

Sosialisteista puolestaan Nietzsche sanoi teoksessaan *Antikristus* näin: ”Ketä vihaan enin tämänpäivän roskaväestä? Sosialistiroskaväkeä, Tshan-

dala-apostoleita, jotka turmelevat työmiehen vaiston, ilon, hänen tyytyväisyydentunteensa pienellä olemisellaan, – jotka tekevät hänet kateelliseksi, jotka opettavat hänelle kostoa. Vääryys ei ole milloinkaan erilaisissa oikeuksissa, se on 'yhtäläisten' oikeuksien vaatimisessa."[427]

Ja byrokraateista Nietzsche lausui: "Hallitseville minä käänsin selkäni, kun näin, mitä he sanovat hallitsemiseksi: kaupan hierontaa vallasta ja tinkimistä – roskaväen kanssa."[428]

Kuinka sattuvasti nämä sanat sopivatkaan kuvaamaan helmikanojen, poliittisen eliitin ja vihervasemmistolaisen vaalikarjan vispilänkauppaa myös nykyisin? Mutta järjen tappiolle tunnusmerkillisesti moisen lausujaa ei nykyaikana kiitetä vaan viedään kuin sikaa korvasta teurasautoon.

Kriittisyyden tukahduttaminen ei ole hyväksi

Viimeisimpänä esimerkkinä järjen vararikosta on tapa, jolla Timo Hännikäisen Kiuas-kustannus suljettiin pois Helsingin kirjamessuilta vain siksi, että turkistarhauksen vastaiseen terroriinkin kannustaneen Animalia ry:n äärivasemmistolainen aktivisti Veikka Lahtinen vaati "turvallista tilaa" messuhalliin.[429] Hänen Facebookissa tekemänsä kavallus oli ilmeisen aiheeton ja perätön. Sellainen turvallinen tila, jossa asioitaan ei saa vapaasti esittää, on totuuden tavoittelun kannalta vaarallinen.

Samasta kertoo myös professori Timo Vihavaisen yleispätevä toteamus, joka sopii vähän kaikkeen: "Juuri nyt olen huomannut netissä paljonkin sitä mielipidettä, että on hienoa, kun globalisaation ja kulttuurivallankumouksen epäilijät, heikkouskoiset ja väärien yleistysten levittelijät saavat ankaran rangaistuksen."[430]

Toisessa yhteydessä hän kirjoittaa: "Selittelyt, joiden mukaan Kiuaskustantamon linja ei seuraa kirjamessujen arvoja, ovat idioottimaisuudessaan kauhistuttavia", ja pöyristyttävää on, kun sensuurilla vieläpä ylpeillään.[431] Filosofina lisäisin, että nuo paljon puhutut "arvot" eivät ole mitään *arvoja* vaan pelkkää *ideologiaa*, aivan niin kuin "yhteisönormitkin" ovat mediaa hallitsevan sosialistisen tai puhtaasti kaupallisesti ohjautuvan toimituskunnan *mielipiteitä*.

Eräs anonyyminä esiintyvä professori puolestaan kirjoittaa, että paras rokotus ääriajattelua vastaan on sananvapauden salliminen kaikille: sananvapauden rajoittaminen "arvojen" perusteella on ensimmäinen askel kohti totalitarismia, ja valikoivasta sananvapaudesta on seurannut vain rumia hedelmiä.[432]

Filosofina huomauttaisin, että sensuurin vuoksi pintaan noussut sananvapauden käsite on jo sinänsä oireellinen ja johtaa ajattelua harhaan. Siinä tullaan väittäneeksi, että sananvapauden pitää olla joko luovutettua tai pidätettyä, niin kuin vapaus johonkin tai vapaus jostakin suhdekäsitteinä ovat. Sen enempää John Stuart Millin kuin Nietzschenkään näkökulmasta

sananvapaus ei ole mitään relatiivista, ei luovutettua eikä pois suljettua, vaan ajatustensa ja sanomistensa osalta on yksilö niiden ehdoton valtias.

Omaa sananvapauttaan ritarillisesti ja puhtain purjein purjein suojeleva valtamedia ei poikkea mitenkään Neuvostoliiton aina faktat tarkistaneesta journalistiikasta, jolla totuus kahlittiin ja vapaus vangittiin sen omaan valtaan ja tästä kulttuuri-indoktrinaatiosta poikkeavat yhteiskuntanäkemykset tuomittiin vihatotuuksiksi. Ennen pitkää kahle kääntyi vallanpitäjien omaan nilkaan, ja tuloksena oli totaalinen romahdus.

Sensuuri ei ole vain poliittinen tai viestinnällinen käsite, vaan myös psykoanalyyttinen. Teoksessaan *Johdatus psykoanalyysiin* Sigmund Freud kirjoitti sensuurista, että se ei ole psyykelle hyväksi, kun ajatukset alkavat kalvaa ihmisiä heidän sisällään. Jos jostakin ei pidä, se täytyy voida sanoa ulos. Ilman tätä ihmisoikeutta emme saa myöskään tietää, mitä toisistamme ajattelemme.

Sensuuri on sivistymättömyyttä ja kyvyttömyyttä käsitellä tai sietää kognitiivisia ristiriitoja. Siinä mielessä yhteiskuntamme vallanpitäjät ja oikeuslaitos ovat dynamiittityhmistyneet peruuttamattomasti, häpeämättömästi ja anteeksiantamattomasti.

Brutaalius ei ole tietämättömyydestä vaan välinpitämättömyydestä syntyvää tyhmyyttä, ja siksi niin sanotun EU-eliitin, puupääjuristien ja älymystönä esiintymään pyrkivän toimittajakunnan ylenkatseellisuus ja ylimielisyys ovat muuttuneet sietämättömiksi.

Kirjallisuus

Freud, Sigmund, *Johdatus psykoanalyysiin*. Suom. Erkki Puranen, alkut. *Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse* [1916–1917] ja *Neue Folge der Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse* [1933]. Jyväskylä: Gummerus, 1981.

Hankamäki, Jukka, ”Nauru tulevaisuudelle”. Eila Jaatinen ym. (toim.) *Antaa tulla – ”Tähtäimessä tulevaisuus” -antologia*, s. 104–105. Helsinki: Nuoren Voiman Liitto ja Ikaros-kirjat, 1985.

Nietzsche, Friedrich, *Antikristus*. Suom. Aarni Kouta, alkut. *Der Antichrist – Fluch auf das Christentum*, 1888. Helsinki: Unio Mystica, 1995.

---, *Ecce homo – Miten tulla sellaiseksi kuin on*. Suom. Tuikku Ljungberg, alkut. *Ecce homo – Wie man wird, was man ist*, 1888. Helsinki: Unio Mystica, 2002.

---, *Näin puhui Zarathustra – Kirja kaikille eikä kenellekään*. Suom. J. A. Hollo, alkut. *Also sprach Zarathustra – Ein Buch für alle und keinen,* 1883–1885. Helsinki: Otava, 2009.

Lauantaina 20. lokakuuta 2018

MIKÄ MONIKULTTUURISUUDEN TAVOITE ON?

Vihervasemmiston feministinen äärijärjestö Fem-R, joka ilmoittaa olevansa ”anti-rasistinen” ja toimivansa ”rodullistettujen ehdoilla”,[433] julkaisi Aleksis Kiven päivän kunniaksi kannanoton, jonka mukaan ”poliisi ei saa työssään vahvistaa rasistisia stereotypioita”. Kirjoituksessa vaadittiin Helsingin poliisilta ”julkista anteeksipyyntöä”.[434] Sivulla lirkuteltiin näin:

> Helsingin poliisi järjesti yhdessä Helsingin kaupungin kanssa paperittomuutta käsittelevän seminaarin. Seminaarissa olleet ihmisoikeusaktivistit ovat jakaneet kuvia koulutusmateriaaleista, jotka ovat erittäin rasistisia ja järkyttäviä. Materiaalit liittyivät ulkomaalaisvalvontakoulutukseen, jonka piti komisario Heli Aaltonen. Koulutusmateriaaleissa paperittomat rodullistetut on jaettu ”seitsemään veljekseen”, jossa heitä käsitellään rasististen stereotypioiden kautta. Kuvaukset paperittomista pohjaavat rasistisiin ennakkoluuloihin rodullistetuista, esimerkiksi somaleista ja aasialaisista.[435]

Helsingin poliisi puolestaan kiirehti tviittaamaan, että tarkoitus oli ”esitellä ulkomaalaisvalvonnassa esille tulleita esimerkkitapauksia Aleksis Kiven päivän teeman kautta”.

Asiasta uutisoitiin muun muassa Ilta-Sanomissa, jonka mukaan esitelmöitsijän rinnastukset ja esityskalvot tulivat laajempaan julkisuuteen, kun Valtakunnallisen rasismin ja muukalaispelon vastaisen verkoston Rasmuksen aktivisti Sanna Valtonen jakoi ne sosiaalisessa mediassa saatteilla ”Olenko hereillä” ja ”Istun ulkomaalaispoliisin Helsinkiin kadonneet -seminaarissa. Uskomaton esitys by komisario Heli Aaltonen”.[436]

Aaltosen esityksessä *Seitsemän veljeksen* hahmot oli roolitettu uudestaan maahanmuuttajataustaisiksi työmiehiksi ja kotona istui vain Aino, joka ei osallistu työmarkkinoihin, sillä ”uskonto velvoittaa häntä”. Esityksen mukaan hän kokee perheväkivaltaa ja ihmiskauppaa, jopa prostituutiota. Esitelmä oli kaikessa ironisuudessaan hauska, ja sen pääpiirteet voi lukea Ilta-Sanomien jutusta.

Vähemmistöjen etujen edistäjiksi ilmoittautuneen järjestön tosikkomaisesta typeryydestä antaa näyttöä kyvyttömyys ymmärtää esitelmän pitäjän toimintatapaa, jolla tavoiteltiin leikkisyyttä ja huumoria. Asian olisi voinut tulkita myös niin, että maahanmuuttajat haluttiin identifioida tai integroida entistä paremmin suomalaiseen kulttuuriin. Jopa maahanmuuttoa puolustavassa Ilta-Sanomissa esitystä luonnehdittiin vain ”vauhdikkaaksi”.[437]

Vähemmistöjen asemaa ei voida parantaa ryppyotsaisuudella, jolla kirvoitetaan esiin kritiikkiä ja vihaa. Sellaisia järjestöjä, jotka toivovat työpaikan menetystä, mikäli ei pidä jostakin vähemmistöstä, voisi pyytää lopettamaan vähemmistöjen tukemisen. Henkilöistä, jotka vaativat poliisia vankilaan, jos kritisoi hymyileviä viranomaisia, ei ole vähemmistöille muuta kuin pelkkää haittaa.

Kun telaketjufeministinen Fem-R vaati viranomaisia polvistumaan näiden prinsessojen ja oikeuden primadonnien edessä, järjestössä ei ole sisäistetty, että Suomessa tai missään muuallakaan maailmassa poliisi ei antaudu palvelemaan asiakkaitaan muulla tavoin kuin kielloin, käskyin ja kehotuksin.

Poliisi on laillisuuden ja järjestyksen toteutumista valvova ja pakkokeinoja käyttävä viranomainen, joka ei tietenkään vain pyydä vaan käskee. Sinisten vilkkujen välke tuo ”vastinetta verovaroille” ja tasa-arvoa kaikkialle, missä sitä etsitään, ja tämä koskee yhtäläisesti kaikkia ihmisiä.

Uhriutettu ja maalitettu Heli Aaltonen on Ilta-Sanomien mukaan todennut esityksestään, että ”he halusivat ymmärtää tämän rasistisesti, sille en voi mitään”, kun taas Fem-R vaatii itkuisessa parahduksessaan: ”Tämä ei ole mikään selitys sille, miksi juuri näin on päätetty toimia. Vaadimme Helsingin poliisilta kunnollista anteeksipyyntöä. Näin ei voi enää jatkua.”[438]

Ei voikaan. En myöskään minä kykene enää erottamaan, oliko kannanotto parodiaa tai niin sanottu trolli, jolla haluttiin kirvoittaa lisää hullunkurista viestintää. Todesta tuota tuskin voi ottaa edes aina asiassa pysyvä vihapuhepoliisi Keijo Kaarisade, joka on kyllä ollut hyvin anteeksipyytelevä ja aktiivinen.[439]

Parodia on juuri siksi vaarallinen laji, että se jättää tulkinnan avaimet lukijoiden käsiin. Ja vaarallinen se on myös kertoessaan Neuvostoliitosta, jossa parodia oli suositumpaa kuin missään muualla. Kaikkialla kun piti sipsutella varpaillaan ja nurkkapieliä nuollen.

Nykyisille monikulttuurisuuden ja antirasismin perääjille voisi esittää kysymyksen, *mikä* tai *minkälainen* se teidän unelmayhteiskuntanne oikein on. Mihin te tähtäätte ja mitä seuraa sitten, kun monikulttuurinen yhteiskunta on valmis?

Kun suomalaiset ihmiset ovat jo nyt toistensa tukassa ja kurkussa kiinni kuin satiaiset, ja kaiken maailman kitisijät rääkyvät anteeksipyyntöjä kokeneilta suomalaisilta viranomaisilta, voidaan kysyä, mitä nuo ”antirasistit” oikein tavoittelevat ja haluavat.

Milloin monikulttuurinen yhteiskunta saavutetaan, ja minkälaista siellä on? Poliisit sen varmaan arvaavat, sillä käytännön havaintojensa kautta he tietävät, millaisen painajaisen sosiaalietuusperäinen haittamaahanmuutto on luonut rikollisuuden ja eripuran kasvun kautta.

Kun feministien ja ”antirasistien” toiminta muistuttaa jo nyt kissalaumaa, joka kynsii koulujen luokkahuoneille tyypillistä liitutaulua niin, että

amalgaamipaikat irtoavat hampaista, tuloksena ei voi olla muuta kuin sisällissota.

Kun jo nyt maamme sihisee ja kihisee kaiken maailman yhdenvertaisuusvaltuutettuja, suvaitsevaisia ja muita yhteiskunnan vihollisia mustanaan, näen kristallipalloon katsomatta, että tämän alati syvenevän monikulttuurisuuskehityksen lopputuloksena on Euroopan laajuinen Harmageddon.

Kun monikultturisuuden luominen on jo alusta alkaen ollut pelkkää ghettoblasterin soittoa, graffiteilla töhrimistä, pilven polttoa, rähinöintiä, yhteiskunnan alaluokkaan kuuluvien ihmisten anarkiaa, terroria, riitelyä, kiistelyä ja arvo-, etu- sekä kulttuurikonflikteja, minua säälittävät ne vanhat kunnon suomalaiset ihmiset, jotka rakensivat tämän maan.

Nyt heidät pakotetaan sietämään muualta tulevien vaatimuksia ja heidän hyysäämistään sekä katselemaan ohituksia työpaikkojen ja kunnallisten vuokra-asuntojen täytössä, kun niitäkin jaellaan vierasperäisille ”positiiviseksi” sanotun syrjinnän mukaisesti, eli oikeudettomasti tai etuoikeuttamalla.

On sietämätöntä, että maahamme tuppautuu kutsumatta ja laittomasti epäperäisiä tunkeutujia, jotka valittavat tarjotusta ylläpidosta. Sitten he haukkuvat suomalaista yhteiskuntaa, jota eivät ole itse luoneet eivätkä ansainneet. Minun tietääkseni kohtelu on ollut parasta, mitä koko universumissa on maahanmuuttajille ollut tarjolla.

Suomessa kukaan ei ole rodulli*stettu*, vaan ihmiset ovat kaikkialla muallakin sitä mitä ovat, ja sillä selvä.

Kyseinen porukka tavoittelee jonkinlaista kunniakansalaisen kohtelua käänteisen rotuopin tuella, jossa *people of colour* pitää itseään automaattisesti etuoikeutettuna yhteiskunnan palveluihin alkuperäänsä vedoten. Keskeinen kysymys on, miten he kehtaavat?

Jos afrikkalaiset ja lähi-itäläiset muka ovat niin hyviä ”vastustamaan rasismia”, luomaan oikeudenmukaisuutta, etiikkaa, kehittynyttä filosofiaa, tiedettä, taidetta, kulttuuria, arkkitehtuuria ja ihmisoikeuksia, miksi heidän omilta jäljiltään jäänyt yhteiskunta ei ole muuta kuin raunioina savuava roskaläjä?

Se ei ole toden totta länsimaiden syytä, sillä elintaso on paras juuri niissä kehitysmaissa, joissa länsimaisen kulttuurin vaikutus on ollut voimakkainta ja rationalismi on syrjäyttänyt taikauskon.

Sunnuntaina 21. lokakuuta 2018

SUOMALAISISTA EI SAA TEHDÄ ILMASTOPOLITIIKAN SIJAISKÄRSIJÖITÄ

Jos muistaa jotakin 1970- ja 1980-luvuista, tietää, mitä olivat happosateet. Tuolloin kasvoi tiedostava punk-sukupolvi, jonka maailmankatsomus oli musta, sillä jo alakouluissa lasten ja nuorten päähän taottiin, että Saksasta – tarkemmin sanoen Ruhrin teollisuusalueelta *Länsi*-Saksasta – tulee pahoja happosateita, jotka tuhoavat kaikki Suomen metsät. Sen jälkeen paha Ronald Reagan räjäyttää päämme yläpuolella ydinpommin, ja kaikki ihmiset kuolevat, ja koko maailma tuhoutuu.

Koska tuohon aikaan koetut uhat olivat absoluuttisia, eräänlaisia lekalla päähän taottuja totaaliuhkia, myös nuorisosta kasvoi hyvin periaatteellista. Päiväkerhojen koleissa eteishalleissa lastentarhanopettajat rämpyttivät epävireistä pianoa ja lauloivat euforiseen tilaan antautuen, että ”harakalla kolme suurta munaa on”. Ja mikä pahinta, vaarilla on (kapitalismin merkiksi) saari. Kommarien mielestä se oli huolestuttavaa, sillä: ”Ai, ai, vaaria, kaikilla ei ole saaria, mutta meidän vaarilla oma saari on.”

Kasvavien aikuisten mielipiteet eivät nykyisin poikkea kovin paljon noiden aikojen ajatuksista, sillä nykyäänkin ihmisiä ahdistellaan erilaisilla globaaleilla uhilla, joita tosin on aina ollut olemassa. Yleensä ne katoavat muutamassa vuodessa jälkiä jättämättä.

Omasta mielestäni nykyisten suvaitsevaisten asenteissa on paljon samaa kuin 1970-luvun kiilusilmäisten kommunistien näkemyksissä. Vain he kykenevät kilpailemaan hyvyydessä nykyisten maailmanparantajien kanssa – ja ovat usein samoja henkilöitäkin.

Tämän päivän megatrendi on käyttää sanaa ”megatrendi”. Sellainen on myös *ilmastonmuutoksesta* vouhottaminen ja vihreällä anekaupalla ratsastaminen.

Jokaisena historiallisena ajanjaksona ihmiset kanavoivat eksistentiaalista olemassaolon Angstiaan erilaisten poliittisten huolten kautta. Ajassa taaksepäin katsellen ne näyttävät usein koomisilta, mitä ne eivät ole tietenkään olleet sisältä päin nähtyinä. Onhan menneisyys jo turvallisesti eletty. Jokaista mennyttä nykyaikaa leimanneet epävarmuustekijät eivät enää varjosta nykyisyyttä. Sen sijaan nykyisyyteen liittyy aina omia uhkia.

Niinpä on paikallaan suhtautua tyynen rauhallisesti, kun joku tieteen ja politiikan rajapinnalla operoiva mittarimato tuo ihmeteltäväksemme raportteja, jotka aivan ehdottomasti näyttävät velvoittavan meitä tietynlaiseen käytökseen. Eräs sellainen on YK:n alaisuudessa toimivan kansainvälisen ilmastopaneelin IPCC:n erikoisraportti nimeltään *Special Report on*

Global Warming of 1,5° C. Edellinen julkaistiin 2014, ja seuraava on odotettavissa 2022.

Raportin mukaan ilmasto on lämminnyt esiteolliselta ajalta yhdellä asteella, ja puolen asteen muutos on odotettavissa kasvihuonekaasujen vuoksi. Koska hiilidioksidi ja pienhiukkaset pysyvät ilmakehässä vuosikymmeniä, muutos ei ole käännettävissä eikä edes pysäytettävissä.

Ilmastosopimukset eivät auta tilanteessa, jossa väestö paisuu kolmannessa maailmassa ja kehitysmaat puskevat ilmakehään hiilen kaasuja täysin piittaamattomasti. Kiina avaa uusia hiilivoimaloita muutaman viikon välein. Aktiivinen ilmastonmuokkaus taas ei onnistu hankkeen huonon hyötysuhteen ja energiaintensiivisyyden vuoksi.

Melkein kaikki alkavat ymmärtää, että ilmastopolitiikasta on tullut länsimaissa pelkkä retorinen veruke. Ilmaston lämpenemisestä muistuttaminen luo huolta, jonka odotetaan kaatuvan kannatuksena vihreiden puolueiden laariin ilman, että vihreän liikkeen tukemisesta olisi mitään todellista hyötyä ilmaston kannalta. Myös mielipideilmasto heikkenee, kun vihreät saavat valtaa, joka johtaa valtioiden johtamiseen vihreiden mimosojen ja huvitteluliberaalien logiikalla, aivan kuten EU:ssa on käynyt.

Ilmastopolitiikassa esiintyy paljon retorista kannatuksen kalastelua, kun myös sinivihreä hallitus on käynyt autoilijoiden kimppuun. Suomalaisista ihmisistä ei pidä tehdä ilmastopolitiikan sijaiskärsijöitä.

Ilmastopolitiikassa tiivistyy länsimaiden vastuu ja kehitysmaiden vastuuttomuus

Tilastokeskuksen mukaan Suomi tuottaa maailman kasvihuonepäästöistä ainoastaan 0,175 prosenttia. Enää vain noin 15 prosenttia tulee EU:sta ja jo yli puolet kehitysmaista, joissa suurin päästöjen lähde on asuminen. Pelkkä ihmismäärän paisuminen ja olemassaolo siis luo ympäristötuhoja.

Suomi on pitkien etäisyyksien pimeä ja kylmä maa, jossa energiankulutus ja päästöt ovat perusteltuja olosuhteiden vuoksi. Nykyinen ilmastomaksujärjestelmä kohtelee meitä epäoikeudenmukaisesti, sillä se ottaa huomioon lähinnä kokonaispäästöt tai päästöt henkilöä kohti. Niitä ei suhteuteta tuotannon tasoon eikä hyötysuhteeseen, ja näin ollen teollisen kulttuurimme hyvä *ilmastosuhde* jätetään huomiotta. Ei pohdita, mitä päästöillä saadaan aikaan.

Koska läntisissä ja pohjoisissa teollisuusmaissa ilmastollinen hyötysuhde on parempi kuin Aasian kehittyvissä maissa, tuotantoa ja työtä tulisi palauttaa täällä tehtäväksi. Lisäksi pitäisi siirtyä tuotannonalakohtaiseen ominaispäästöjärjestelmään, jossa arvioitaisiin *ympäristötehokkuutta*, ja päästöt suhteutettaisiin saavutettaviin hyötyihin. Koska kehitysmaissa hyötysuhde on huono, työ ja tuotanto kannattaisi suorittaa länsimaissa.

Moraalifilosofisen aiheuttamisperiaatteen mukaan *vastuu* heikosta ilmastosuhteesta ja väestöräjähdyksestä kuuluu kehitysmaille itselleen. Esimerkiksi Kiina voisi maksaa ympäristön parannustoimet suoraan lihavasta valtionkassastaan ilman, että meitä laskutetaan Kiinan ongelmista. Päästöjä pitäisi rajoittaa siellä, missä niitä eniten tuotetaan.

Ilmastosopimusten pohjana oleva nykyinen arviointijärjestelmä kohtelee kaltoin Suomen teollisuutta ja esimerkiksi lentoliikennettämme. Vaikka Finnairin päästöt ovatkin lukumääräisesti suuria, ovat ne matkustajaa ja kilometriä kohti laskettuina pieniä, sillä yhtiö lentää paljon pitkiä reittejä, ja koneiden energiatehokkuus on erinomainen.

Globaalisti ajatellen ilmastonmuutosta ei pitäisi pyrkiä hillitsemään tappamalla suomalaista teollisuutta päästödirektiiveillä. Meidän ei pitäisi suostua myöskään ilmastopoliittiseen anekauppaan, jolla meitä pakotetaan maksamaan muiden tehottomuudesta ja vastuuttomuudesta suorilla almuilla ja kolehdeilla.

Mitä ilmastopolitiikassa pitäisi tehdä?

Kasvihuonepäästöjä hillitsemään pyrkivä ilmastopolitiikka voidaan kiteyttää kolmen kohdan ohjelmaan.

1. Koska suurin yksittäinen päästölähde on asuminen, *pitäisi hillitä väestöjen siirtymistä eteläisistä maista pohjoisiin*. Massamaahanmuuton rajoittamista vaatii siis myös luonnonsuojelu, ja ristiriitaista onkin, että vihreä ympäristöliike ei pyri rajoittamaan maahanmuuttoa kehitysmaista.

2. Pitäisi *säilyttää teollisuus länsimaissa*, joissa ympäristötehokkuus on parempi, ja siirtää tuotantoa takaisin läntisiin maihin.

3. Pitäisi *rajoittaa tavaraliikennettä* kehitysmaista, sillä rahtaus on suurimpia ympäristön pilaajia nykyisin. Samasta syystä voidaan vaatia massamatkailun ja turismin rajoittamista erilaisin taloudellisin sanktioin ja tehostein.

Tulli ja verot ovat kuitenkin vain yksi ja melko keinotekoinen instrumentti, enkä kannata kauppasotaa. Onkin huomattava, että kolmas kohta toteutuu osittain jo, mikäli toisen kohdan asiaintila saadaan voimaan. Siksi poliittisen vallan pitää kannustaa pitämään investoinnit, työ ja tuotanto kotimaassa, mikä puolestaan tapahtuu kansantalouden *sisäisillä* veropoliittisilla ratkaisuilla.

Mitä ilmastopolitiikassa *ei* pitäisi tehdä?

Ei pitäisi tuomita eikä kurittaa yksipuolisesti autoilijoita, sillä hiilidioksidipitoisen autoilun jatkuessa ja fossiilisia polttoaineita käytettäessä voidaan ostaa halvalla lisäaikaa ympäristön parantamista koskevien keksintöjen kehittelyyn.

Innovaatioiden toteuttaminen vaatii suuria investointeja, mutta tuloksena voidaan löytää kokonaan uusia energiamuotoja, esimerkkinä nyt vaikkapa maaperän syväkairauksilla saatava energia. Halpaan hiileen turvautumalla voidaan löytää rahoitus pitkäkestoisille muille energianlähteille.

Siksi ei pitäisi ajaa alas myöskään Helsingin hiilivoimaloita, jotka on todettu Euroopan ympäristöystävällisimmiksi. EU:n kontekstissa alasajo pitäisi aloittaa esimerkiksi Puolasta, jossa nyt käytettävä hiili kannattaisi polttaa meidän huomattavasti vähäpäästöisemmissä voimaloissamme.

Tärkeää on, ettei lopetettaisi ydinvoiman käyttöä, mutta kylläkin puheet ydinvoiman käytön lopettamisesta. Yhteiskunnallinen tosiasia on, että jos hiilestä luovutaan, jäljelle ei jää mitään muita mahdollisuuksia tuottaa suuria määriä energiaa kuin ydinvoima. Ydinvoimaa vaatii myös liikenteen sähköistyminen.

Saksa teki Fukushiman ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen hätäisen ydinvoimasta luopumispäätöksen, vaikka Keski-Euroopan maaperä ei liioin järise eikä muitakaan luonnonmullistuksia ole odotettavissa. Silti Saksa aikoo korvata ydinvoiman – milläpä muulla kuin – hiilellä, kunnes joutuu todennäköisesti pyörtämään päätöksensä. Ruotsi on ydinvoiman lisärakentamisesta luovuttuaan sallinut korvaavien voimaloiden rakentamisen, ja näin on pakko tehdä myös Suomessa.

Ydinvoiman käyttöönotto on tietenkin ihmiskunnan suurimpia erehdyksiä saasteiden pitkäaikaisuuden vuoksi. Kun tuo virhe on kertaalleen tehty, toinen suuri virhe olisi jättää käyttämättä resurssit loppuun. Kaksinkertainen määrä ydinjätettä ei yhteen paikkaan sijoitettuna aiheuta nykyistä suurempaa varastointiriskiä.

Käyttöriskit puolestaan pienenevät uusien ydinvoimaloiden myötä, sillä uusi ydinvoimalaitos on kuin uusi BMW verrattuna vanhaan Trabantiin, jollaisia puhisee Suomenlahden pohjukassa neljä: kaikki grafiittihidasteisia Tshernobyl-tyyppisiä reaktoreita.

Mitä enemmän ydinvoimaa käytetään, sitä enemmän voitetaan aikaa uusien energiamuotojen kehittelyyn. Siksi ydinvoimasta luopuminen pelkän moraalipaniikin vuoksi on pelkkää populismia, vihreiden onnenongintaa ja kannatuksen kalastelua sekä epätoivoista moraaliposeerausta.

Ydinvoiman arvostelun sijasta ympäristöliikkeen tulisi keskittyä vaatimaan IAEA:lta maailmanlaajuisia turvallisuusnormeja ydinvoimaloille. On

käsittämätöntä, että YK on saanut aikaan globaalit standardit sananvapaudelle ja ihmisoikeuksille mutta ei ydinvoimaloille, joiden vaikutukset voivat olla konkreettisia ja maailmanlaajuisia.

Ei pitäisi tuomita ilmastopolitiikan toisinajattelijoita, jotka epäilevät valtavirran ilmastopolitiikkaa ja tekevät ilmastonmuutoksesta erilaisia tulkintoja. On selvää, että ihmisen toiminta vaikuttaa ilmastoon, sillä miljardit hiilidioksiditonnit eivät ole voineet olla vaikuttamatta ilmakehään. *Jotakin* vaikutusta ihmisen toiminnalla väistämättä on. Niinpä väite ilmastonmuutoksesta on analyyttis-apriorinen eli käsitteellinen totuus ja sellaisena hieman banaali.

Olennaista onkin, *miten* ihmisen toiminta suhteutuu *luonnon omaan toimintaan*. Kukaan tuskin voi kiistää ihmisen vaikutuksia, mutta *tulkinnat* vaikutusten *merkityksistä* vaihtelevat. Ihmisen aikaansaamat muutokset ovat jääneet historian aikana luonnon omien muutosten, kuten auringon aktiivisuuden, tulivuortenpurkausten ja meteoriittien, rinnalla usein marginaalisiksi.

Maapallon ilmakehä myös säätelee itseään, mistä näyttöä antaa Massachusetts Institute of Technologyn professorin Richard Lindzenin löytämä iirisilmiö. Satelliiteilla tehdyt tarkat mittaukset osoittavat, että ilmakehän yläkerros mukautuu kuumenemiseen ja supistuu tai laajenee silmän iiriksen tavoin sekä päästää lisälämpöä ulos avaruuteen. Tätä adaptiivisuutta voidaan pitää läpi koko luonnon ulottuvana toimintaperiaatteena, jonka syistä ja olemuksesta filosofit keskustelevat seminaareissa.

Myös Aalto-yliopiston dosentin Antero Ollilan ilmastoskeptiset kirjoitukset kuuluvat tieteeseen.[440] Kriittinen, haastava ja valtavirran paradigmoista poikkeava argumentaatio on tieteenfilosofisesti katsoen usein osoittautunut tieteen arvokkaimmaksi osaksi, sillä sen kautta on voinut tulla esille jotakin uutta.

Ilmastovouhotuksesta ei pidä tehdä uskontoa, jolla kuristetaan Suomen talous ja teollisuus ja jota myötäilemällä tullaan ampuneeksi itseä nilkkaan.

Perjantaina 26. lokakuuta 2018

MITEN PILATAAN SUOMEN YLIOPISTO- JA KORKEAKOULUJÄRJESTELMÄ?

Opetusministeri Sanni Grahn-Laasosen (kok.) asettama työryhmä jätti äskettäin toimeksiantajalleen ehdotuksen, jolla yliopistojen ja ammattikorkeakoulujen rahoitus yritetään sitoa entistäkin tiukemmin suoritettujen tutkintojen määrään.[441] Valmisteluryhmän ehdotuksen mukaan tutkintojen osuutta yliopistojen rahoituksessa kasvatettaisiin nykyisestä 19 pro-

sentista 30 prosenttiin ja ammattikorkeakoulujen nykyisestä 40 prosentista 56 prosenttiin.

Kun STT kysyi Grahn-Laasoselta, ”onko vaarana, että korkeakoulujen tutkintoja painottava rahoitusuudistus johtaa tasosta tinkimiseen?”, hänen vastauksensa oli: ”Sellaista vaaraa ei saa olla. Laadun vahvistaminen ja edistäminen on nimenomaan vision ytimessä.”[442]

”Ei saa olla.” Ministeri siis kieltää sen, mihin hänen työryhmänsä toimintaa *tosiasiallisesti ohjaa*. Samaan tapaan voisi sanoa lapselle, että ”älä itke”, tai köyhälle, että ”kerjuu kielletty”. Tyypillistä kokoomuslaista politiikkaa on siis kyseinen ”visiointi”.

Yliopistojen simputusmalli mädättää tieteiden sisällöt

On tietysti hyvä, että yliopistoistakin valmistutaan. Mutta: yliopistojen ulkopuolelta tuputetut tuloksellisuusvaatimukset ovat johtaneet yliopistojen hallintovirastoja solmimaan kunnianhimoisia sopimuksia, joiden toteuttaminen on siirretty oppiaineiden vastuulle ilman käsitystä siitä, mitä laitoksilla tehdään, miksi laatu pitäisi korvata määrällä tai kuinka määrä saataisiin loihdituksi laaduksi.

Rahankiilto silmissä ja kuristusköysi kaulan ympärillä harjoitettu tutkintotehtailu on jo nyt johtanut tieteen tason laskuun. Esimerkiksi väitöskirjoja sorvataan mitättömistä ja tieteellisesti mielenkiinnottomista aiheista, ja eräillä disipliinimäisillä tieteenaloilla aiheet ovat päässeet jopa loppumaan.

Tutkintojen rimaa alennetaan, jotta kukaan ei mahtuisi ryömimään alta. Useimmat yliopistot ovat poistaneet *väitöskirjojen arvosana-arvostelun*, jotta tieteen tason lasku voitaisiin tehokkaammin peittää.

Eräs tieteellinen petos on hyväksyä *artikkeleista* koottuja nippuväitöskirjoja. Niissä harvoin pystytään osoittamaan sen enempää asiakokonaisuuksien hallintaa kuin kykyä teorioiden muodostamiseenkaan.

Artikkelit sopivat keskustelujen käymiseen, mutta tieteen ydin ei voi olla sormetusdemagogiaa: irrallisia, esitteleviä ja hätäisesti kirjoitettuja raportteja. Silppuisissa artikkeleissa harvoin voidaan teorioida, kuten oikeissa väitöskirjoissa, jotka ovatkin monografioita. Sen sijaan artikkeleissa julkaistaan kertakäyttötietoa, joka vanhenee nopeasti.

Artikkeliraportointi voi sopia luonnontieteellisen datan välittämiseen, mutta humanististen tai yhteiskuntatieteiden opinnäytteiksi ei artikkelipinoista ole. Omasta mielestäni väitöskirjoilta tulisi vaatia monografiamuotoa, kun taas artikkelinivaskojen hyväksynnän pitäisi olla poikkeus, johon vaaditaan erityiset perustelut.

Nykyisin asia on käännetty *vice versa*. Oikean väitöskirjan kirjoittajia vaaditaan perustelemaan, miksi he eivät julkaise artikkelipinotavaraa. Nippuväitöskirjoja väsää nyt kolme neljäsosaa *jatko-opiskelijoista*, joita sa-

notaan harhaanjohtavasti ”tohtoriopiskelijoiksi” tai ”väitöskirjatutkijoiksi”, kun taas *perustutkinto-opiskelijoita* tituleerataan ”maisteriopiskelijoiksi”. He varmaan tukehtuisivat suihkuun, jos eivät laskisi leukaansa vähän.

Pahinta on, että kiero rahoitusmalli on ohjannut kohottamaan artikkelijulkaisemisen ihanteeksi. Sen tuloksena opiskelijat ovat menettämässä kykynsä kirjoittaa akateemista proosaa ja ajatuksia sisältävää esseetekstiä.

Eräs vääryys on *yhteisartikkelien* hyväksyminen opinnäytteiksi. Artikkelijulkaisemista puolustettaessa vedotaan usein sääntöön, jonka mukaan kirjoittajien oman työn osuutta pitää valvoa. Toiveista ei kuitenkaan seuraa tosiasioita. Käytännössä väittelijän oman työn osuus ei ole mitenkään osoitettavissa artikkeleista, joissa on parikymmentä sivua tekstiä ja kolme tai neljä kirjoittajanimeä päällä.

Sitä paitsi kaikki kolme tai neljä saavat vieläpä käyttää samoja artikkeleita väitellessään kukin omalla tahollaan, joten ei ole ihme, että tohtoriksi väittelevien määrä on kahdessakymmenessä vuodessa moninkertaistunut. Asukaslukuun suhteutettuna Suomessa suoritetaan 3–5-kertainen määrä tohtorintutkintoja verrattuna esimerkiksi Yhdysvaltoihin, Ranskaan, Saksaan ja Japaniin, jotka kaikki pitävät itseään tieteen suurvaltoina.

Pääsyy vääristymiin on hoputtava rahoitusmalli. Jo tuloksellisuuden ja johtamisen käsitteet ovat karkeita yliopistoyhteisöön. Olen asettanut tiedepoliittiseksi tavoitteekseni sen, että hiostavaksi koetusta rahoitusmallista luovutaan ja palataan monessa muussa Euroopan maassa vallitsevaan malliin, jossa yliopistot saavat julkisen perusrahoituksensa ilman turhaa ehdollistamista, niin kuin tieteen vapauteen kuuluu.

Tiedepoliittinen inflaatio syö tutkintoja ja oppilaitoksia

MTV3:n edellä viitatussa jutussa Sanni Grahn-Laasonen viittaa ”laadun vahvistamisen ja edistämisen” tueksi visioon, jonka yhtenä tavoitteena on, että vuonna 2030 vähintään puolet nuorista aikuisista suorittaisi korkeakoulututkinnon. Vasemmiston ja liberaalin porvariston mielestä sivistyksen taso nousee, kun tutkintotodistukset saadaan mahdollisimman moniin käsiin.

Tällä logiikalla opetusministeriön kannattaisi perustaa postimyyntiliike ja lähettää maisterinpahvit jokaiseen kotiin. Mikäli Kokoomuksessa vaivauduttaisiin ajattelemaan omien liiketaloudellisten ihanteidensa mukaan, huomattaisiin, että monistamalla tutkintojen arvo oikeastaan laskee.

Miten käykään aidoille tuotteille, jos markkinoille ilmestyy väärennöksiä? Ensisijaisesti putoaa aitojen arvo.

Näin kävi myös opistoasteen uudistuksessa. Ammattikorkeakoulut pyrkivät profiloitumaan yliopistoiksi valehtelemalla englanninkielisissä nimissään olevansa ”soveltavien tieteiden yliopistoja” (*university of applied sciences*). Tämä nimenkäyttöoikeus pitäisi ottaa opistoilta pois.

Soveltavat tieteet ovat yliopistoissa harjoitettavia tieteitä, kuten soveltava matematiikka ja soveltava filosofia, jotka ovat hyvin teoreettisia tieteenaloja. Ammattikorkeakoulut ovat opistoja, joten niistä sopisi käyttää tätä suomen kielen sanaa, kun taas englanniksi sama asia on *school*.

Kansainvälisyyskiimaisissa kauppaopistoissa etukenosta otetaan kaikki irti. Esimerkiksi Suomen Liikemiesten Kauppaopisto ”on nyt Business College Helsinki” ja Kauppiaitten Kauppaopisto Mercuria Business School. Niiden rinnalle on tullut Helsinki School of Business, jossa voi suorittaa MBA-tutkintoja brittiläisen, vuonna 2005 yliopistostatuksen saaneen University of Northamptonin, alaisuudessa.

University of Northampton puolestaan vetoaa mielellään ”pitkään historiaansa”, sillä paikkakunnalla toimi samanniminen yliopisto *neljän* vuoden ajan 1200-luvulla.

Merkonomien hätäily urapolkunsa vuoksi tuo mieleen 1980-luvun juppivuodet ja tietysti myös 1990-alun talouskrapulan. Koulutuksen inflaatio on ollut samanlaista kuin rahan arvon piiloinflaatio nykyisin, kun asunnot maksavat enemmän kuin aurinkokunta – ainakin tasehäiriön paljastumiseen ja kuplan puhkeamiseen asti.

Tittelitaudista johtuu, että vasta todellisten suoritusten kautta nähdään, kuka pystyy sanomaan asioista jotakin merkityksellistä. Nykyisin kauppatieteiden maisterit ovat vain ”niitä parempia tradenomeja”, ja tradenomit jatkavat opintojaan McDonald's-akatemioissa vuoropäällikön virkojensa ohella.

Kansainvälisyyskylvetys mitätöi kotikieltä ja hämärtää ajattelua

”Laurea”, ”Omnia”, ”Stadia”, ”Studia”, ”Metropolia”, ”Helia”, ”Praktikum”. Samalla kun ammattioppilaitokset harjoittelevat *lorem ipsumia* kuvitellen, että asemansa tulee muka jotenkin tieteellisemmäksi pseudolatinaa lukemalla, Suomen valtio puolestaan ottaa kaiken irti koulutusresursseistamme uhkaamalla myydä ne ulkomaalaisille.

Yleisradion uutiset kertoivat vuosi sitten, että ”[s]uomalainen koulutusvientiyritys *Edunation* aikoo tuoda suomalaisiin korkeakouluihin 150 000 ulkomaista tutkinto-opiskelijaa vuoteen 2020 mennessä”.[443]

Ahneet firmat aikovat siis myydä suomalaisissa yliopistoissa ja korkeakouluissa annettavan koulutuksen ulkomaalaisille välityspalkkiota vastaan. Yliopistojen yksityistäminen on luonut tähän mahdollisuuden, sillä etenkin yliopistot voivat solmia sopimuksia melko vapaasti.

Eräs vääryys suomalaisia ihmisiä kohtaan vallitsee myös siinä, että verovaroilla on tarjoiltu ilmainen tai puoli-ilmainen yliopistokoulutus muualta tuleville, jotka pääsevät hyödyntämään lähes maksuttoman koulutusjärjestelmämme edut suomalaisten ihmisten maksaessa kaiken ja jäädessä tulijoiden vuoksi vaille omaa opiskelupaikkaa.

Jotkut yliopistot ovat asettaneet oikein tavoitteekseen, että opiskelijoista ja tutkijoista tietty osuus, esimerkiksi 15–30 prosenttia, olisi ulkomaalaisia. Mikään itseisarvo ulkomaalaistuminen ei kuitenkaan ole, eikä siitä ole osoitettu olevan mitään sellaista hyötyä, joka loisi sille poliittisen tai tieteellisen oikeutuksen.

Opiskelijaliike, joka on asettunut tukemaan ulkomaalaisten rekrytointia, ei ymmärrä omaa parastaan eikä sitä, kuinka vääristyneitä myös opiskelijoiden *vaihtosuhteet* ovat. Ulkomailta on tätä nykyä huomattavasti suurempi määrä opiskelemassa Suomessa kuin suomalaisia on opiskelemassa ulkomailla, joten lisää tänne ei tarvita eikä voida ottaa myöskään vaihdon verukkeella. *Tieteen kansainvälisyys* ei edellytä *maahanmuuttoa* eikä koulutuksen jakamista lahjaksi.

Yliopistot kuitenkin muuttuvat sulaksi vahaksi ja hallintovirastojen byrokraatit menevät tainnoksiin, kun sanotaan sana ”kansainvälisyys”. Kansainvälisyyteen pakottamisesta ja ohjaamisesta on tehty ideologinen normatiivi, joka vahingoittaa kotimaista kulttuurielämää ja kotimaisten kielten asemaa. Kun suomalaisessa tieteessä ei saa puhua suomea, pyritään vetämään matto suomen kielellä esitettävän tieteen ja varsinkin yhteiskuntakritiikin alta.

Virhe on ollut myös puolikoulutettujen opiskelijoiden lähettäminen ulkomaille. Ulkomailla oleskelu kuuluu nykyisin pakollisena melkein jokaiseen perustutkintoon, jonka suorittaminen katkeaa ikävästi opiskelijan kadotessa Brysseliin bailaamaan tai Britanniaan ”*I like ice cream*” -englantia puhumaan.

Tosiasiassa ulkomailla oleskelun resurssit kannattaisi suunnata jatko-opiskelijoille tai valmistuneille tohtoreille, joilta voi odottaa jonkinlaisia tieteellisiä valmiuksia sekä kykyä tieteellisten asiantuntijavaikutteiden omaksumiseen, jakamiseen tai välittämiseen. Sen sijaan töpselinokkaisia nörttejä ei pitäisi ainakaan julkisin varoin kylvettää kansainvälisyydessä.

Koulutuspolitiikan mahtipontinen moraaliposeeraus ja ristiriitainen dekadenssi

Nykyinen hallitus kuittasi pakolaiskriisin kuluja ottamalla satoja miljoonia yliopistoilta, ja edellinen hallitus puolestaan vei vielä enemmän ammatillisesta ja perusopetuksesta, joten myöskään vasemmisto-opposition ei pitäisi aivan pian päästä ratsastamaan nykyhallituksen virheillä.

Tämän kuun alkupuolella Yle uutisoi ammattikoululaisesta, joka opiskelee kotona sähköasentajaksi samalla, kun hänen äitinsä katselee miehentaimen toimettomuutta kaulin kädessään ja kallella kypärin.[444]

Eräs ystäväni puolestaan aloitti äskettäin ammattikorkeakoulun ja valitti ensi töikseen opetuksen vähyyttä ja kreisin vieraantunutta tunnelmaa sekä opetuksessa vallitsevaa huonoa otetta.

Suurin osa ammattioppilaitosten opetuksesta järjestetään etäopetuksena, opettajat eivät viitsi tulla paikalle, ja kukaan ei opi mitään. Tämä voi tosin johtua yhtä hyvin rahoituksen leikkaamisesta kuin siitä, että opettajat käyttävät rahoituksen vähentämistä tekosyynä välinpitämättömyyteensä.

Yhtä kaikki, nämä ovat tuloksia koulutuspoliittisesta dekadenssista, joka maassamme vallitsee. Ja kaiken edellä olevan sanoin tieteen ja opetuksen hyväksi – en tappioksi.

Lauantaina 27. lokakuuta 2018

KARMEAT KIRJAMESSUT JA SENSUURIN SYYT

Kävin Helsingin kirjamessuilla viimeksi neljä vuotta sitten. Tuolloin yleisöä näytti vetävän puoleensa Ville Haapasalon ja Kauko Röyhkän jutustelu, jonka lopuksi ammattinäyttelijän ja trubaduurin edessä kiemurteli parikymmenmetrinen jono omistuskirjoituksen metsästäjiä.

Sentapainen näky on tietenkin kirjojen kustantajille mieleen. Mitään kovin älyllistä näkökulmaa Haapasalon matkat ja hänen ”tikka ikenessä” kirjoitetut ”et muuten tätäkään usko” -kirjansa eivät ole tosin tarjonneet – enemmänkin vain uteliaisuutta puhuttelevaa tarinankerrontaa, jota Venäjällä suosioon noussut ja Putinin palkitsema näyttelijä on pystynyt televisiollistamaan myös Suomessa.

Kirjamessujen messumaisen ilmapiirin vuoksi en lainkaan ihmettele, miksi Sokrates halveksui kansanvaltaa. Messuista innostuville massoille kun voi syöttää mitä tahansa, ja ne myös järsivät kaiken, niin kuin lehmä hamuaa suuhunsa mitä vain: puuta, heinää, nahkaa. Sen sijaan älyllinen kulttuuri ja ajatuksen syvyys eivät viihdy missään sellaisessa, mikä seurailee, mielistelee tai myötäilee valtavirtoja. Totuus tulee uomien ulkopuolelta ja ”tiskin alta”.

Kirjoitin aiheesta viimeksi arvostellessani Räikkös-kirjoista nostettua mediarummutusta ja siihen liittyvää populismia. Kirjojen markkinointiin liittyvää rappiota osoittaa nyt skandaali, jolla esseisti Timo Hännikäisen Kiuas-kustantamo ja hänen Sarastus-lehtensä suljettiin pois Helsingin kirjamessuilta.

Oli häikäilemätön läimäytys sekä kirjailijoita että lukevaa yleisöä kohtaan ryhtyä sensuroimaan yhtä kirjantekijää vain siksi, että muuan äärivasemmistolainen eläinanarkisti vaati messuhalliin ”turvallista tilaa”. Sellainen tila, jossa kirjailijoita boikotoidaan tai sensuroidaan, ei ole totisesti turvallinen vaan vaarallinen yhteiskunnallisen totuuden tavoittelulle!

Aktivisti Veikka Lahtinen, joka vaati aikoinaan myös Alfred Kordelinin Säätiötä perumaan apurahan kirjailija Maria Asunnalta, kriitikko Kari

Salmiselta ja muusikko Erkki Seppäseltä, osoitti jälleen kerran kavalan nilkkimäisyytensä.[445]

Kirjamessujen johtaja, toimittaja-juontaja Ronja Salmi puolestaan paljasti arvostelukyvyttömyytensä hyppäämällä Hännikäistä edes kuulematta anarkistin kelkkaan ja sulkemalla kirjailijan tapahtumasta pois. Tämä ei ollut mikään ihme, sillä Salmi on vakaumuksellinen monikulttuuristi, joka keväällä 2017 ylisti erästä rap-artistia sekä vaati Helsingin Sanomissa ”naisia ja värillisiä eturiviin, koska itse emme tajua sitä tehdä”.[446] – Nytkö, kun hän on potkinut Hännikäistä munille, kaikki on muka hyvin?

Poliittinen vihervasemmisto pyrkii käyttämään *valtaa* tilan hallinnalla, lavastamalla uhkakuvia sekä muodostamalla itse uhan numero yksi. Sitten nuo riidankylväjät koettavat estää ihmisten fyysisen läsnäolon voimatoimin: pitämällä eri mieltä olevat loitolla.

Mitäpä muuta se on kuin fyysistä *ja* henkistä väkivaltaa? Tämä tarkkaan harkittu ja viestinnän avainkohtiin suunnattu ilkeily on äärivasemmiston, koulukiusaajien, telaketjufeministien ja muiden rabulistien perinteinen toimintamuoto.

Saksassakin sananvapaus laajempi

Helsingin kirjamessuja on jo ehditty verrata Frankfurtin vastaavaan tapahtumaan.[447] Jopa natsikammoisessa ja julkaisutoimintaa rajoittamaan alkaneessa Saksassa sananvapaus on ollut laajempi ja ihmisten suvaitsevaisuus korkeammalla tasolla kuin Suomessa.[448]

”Äärioikeistolaisiksi” leimattujen kustantamojen ständeillä on tosin järjestetty mielenilmaisuja,[449] mutta poliisi on laittanut Antifaa edustaneet äärivasemmistolaiset siellä kuriin.[450] On vaikea sanoa, ilmentääkö Frankfurtin kirjamessujen johdon suvaitsevaisuus vasemmistolaisten pään silittämistä, mutta joka tapauksessa johtaja Jürgen Boos on todennut, ettei pidä kieltelyä edes vaihtoehtona.[451]

Sen sijaan hän on arvioinut (aivan oikein), että ajatukset eivät katoa pyrkimällä eroon niiden esittäjistä.[452] Myös Deutsche Welle on pitänyt kirjamessujen avointa politisoitumista myönteisenä.[453]

Tämä voi tarkoittaa, että Saksassa ei ole katsottu sensuurin toimivan toivotusti edes siinä tapauksessa, että jotakin pidettäisiin selvästi julkaisukelvottomana. Hullunkurista onkin, että kiristyneen nettisensuurin tuloksena myös juridinen päätösvalta on siirretty tuomioistuinlaitokselta yksityisten firmojen takahuoneisiin, joissa nettinörtit tarkkailevat ja deletoivat kansalaisten viestintää.[454]

Jokaisen vähänkin psykodynamiikkaa tuntevan pitäisi ymmärtää, että sensuroituja asioita alkaa leimata kielletyn hedelmän houkutus, toisin sanoen uskomus, että kielletyissä asioissa täytyy olla jotakin todenperäistä, kun ne yritetään pakkotoimin kieltää. Ne eivät ole ehkä joidenkin ihmisten

etujen mukaisia, mutta niistä voi olla joillekin toisille *hyötyä*. *Todellisuutta* ja sitä koskevan *totuuden* tavoittelua ei pidä kieltää siksi, että maailmassa on erilaisia *intressejä*.

Käsitykset soveliaisuudesta ja sietokyvystä ovat ennakkoluulojen varaisia

Filosofisesti arvioiden sensuurin harjoittaja julistaa itsensä hävinneeksi, sillä hän tulee osoittaneeksi, että näkökantansa ei kestä keskustelua tai kritiikkiä. Sensuurin kohteena oleva puolestaan voittaa retorisesti, eli riippumatta todistelunsa toimivuudesta, sillä hän saa huomiota, jota ei muuten saisi lainkaan.

Tämä ampuu alas sensuurin käyttökelpoisuuden osana propagandaa ja siihen liittyvää tukahduttamispolitiikkaa. – Siis ihan vain opiksi vihervasemmistolle.

Nähdäkseni jokaisen kirjamessuilla esiintymään merkityn kirjailijan pitäisi olla huolissaan yhden kirjoittajan julistamisesta mustaksi lampaaksi, ja boikotoida messuja. Uskon monien ajattelevan näin, mutta he eivät uskalla kapinoida, sillä he pelkäävät kustantajiensa reaktioita ja nämä puolestaan ”markkinoita”, eli kirjakauppoja ja lukijoiden mielipiteitä.

Käsitys, että ”sopimattomaksi” julistettu ei muka kiinnostaisi ihmisiä, on kuitenkin mitä ilmeisimmin väärä. Poliittinen vihervasemmisto käyttää levittämäänsä ennakko-oletusta presuppositiona, jonka se katsoo vallitsevan ”yleisenä mielipiteenä” ja vaatii sitten sensuuria jopa kustantajien ”taloudellisen edun” nimissä. Tehosteeksi se esittää uhkauksia.

Näyttönä tästä on tapa, jolla äärivasemmistolainen Varis-järjestö vaati kirjakauppoja lopettamaan Savukeidas-kustantamon kirjojen välittämisen silloin, kun se vielä julkaisi Hännikäisen esseeteokset.[455] Samoin Varis-verkosto painosti Savukeitaan kustannuspäällikköä Ville Hytöstä, jotta se ei enää julkaisisi Hännikäisen kirjoja. Juudaksentyö johtikin kirjalijan ja kustantajan suhteen katkeamiseen.

Variksen menettely osoittaa vasemmiston kataluutta ja menetelmien häikäilemättömyyttä. Ihmistä uhkaillaan, yhteistyökumppaneita painostetaan ja lopulta lyödään puukolla selkään. Sananvapaudesta ihmisoikeutena vasemmisto ei välitä mitään, ja lukijoiden silmille se heittää märän rätin ja nauraa päälle.

Perättömien juorujen levittelystä ja pelkkiin omiin mielipiteisiin tukeutuvasta kavaltelusta on tullut vihervasemmiston toimintamuoto myös laajemmin. Monet muistanevat, että myös tiernapoikien sensuroiminen Stockmannin tavaratalosta perustui erään kulttuuriamme ymmärtämättömän maahanmuuttajaopiskelijan Baiar Siyanin tekemään ilmiantoon,[456] jonka takana oli Yleisradion toimittajan Päivi Puukan juttu ”Hoo, jos minä olen musta! Tiernapoikien murjaani on osa alentavaa blackface-perinnettä”.[457]

Kavallus oli tosiasiassa tavarataloon suunnattu ideologinen terrori-isku, jolla tuhottiin suomalaista kulttuuria, ja sen välineenä käytettiin pelkkää oletusta, että markkinat ja kuluttajien mielipiteet eivät muka sietäisi joulukuvaelman esittämistä. Totuus tässäkin asiassa on toisenlainen: ostovoimaisia ovat aivan muut kuin nuo rähjäiset anarkistit. Jopa lapsiasiavaltuutettu Tuomas Kurttila piti tavaratalon alistumista anarkistien temmellyskentäksi ”mistään mitään ymmärtämättömänä”.[458] Kiintoisaa on nähdä, kuinka kontalleen tavaratalo jää.

Työnantajien kautta tikaria selkään

”Soveliaisuuteen” vetoamisen ohella vihervasemmisto käyttää hyväkseen myös *työelämän mielipidevankeutta*. Tämä tarkoittaa, että vihervasemmiston koirat alkavat lähestyä (omasta mielestään) sopimattomia puhuneiden ihmisten työnantajia ja vaativat heitä potkaisemaan kanssaan eri mieltä olevat ihmiset palveluksestaan. Näyttöä on syntynyt Aleksi Valavuoren[459] ja Aki Ruotsalan[460] tapauksissa.

Jos Suomessa ei ollut homoihin kohdistuvaa vihaa ennen vasemmiston käynnistämää ja kaikkia osapuolia nöyryyttävää suvaitsevuuden kerjuuta, sitä varmaan moisen ajojahdin tuloksena on. Näitä hyväntekijöitä voisi pyytää mahdollisimman nopeasti lopettamaan vähemmistöjen puolesta puhumisen – vähemmistöjen omaksi eduksi.

Vihervasemmiston kiero ja kaunainen ilmianto- sekä kavalluskulttuuri on tunnettu reaalisosialismista. Se on sairasta, sillä se kertoo tekijöidensä narsistisesta persoonallisuushäiriöstä, jolle on ominaista ihmisten halkominen ystäviin ja vihollisiin ja siltä pohjalta kolmansien osapuolien lähestyminen uhkauksella, että jos et ole puolellamme, olet meitä vastaan!

Kammottavaa on, että Suomessa myös kirjojen ja lehtien julkaisuporras sekä muu valtamedia ovat menneet kuin laupiaat lampaat poliittisen vihervasemmiston sille virittämään ansaan pystymättä säilyttämään minkäänlaista henkistä itsenäisyyttä.

Huvittavaa on, että medialle syötetty uhkaus taloudellisten etujen menetyksestä, jos ei noudata vasemmiston tahtoa, on sisältä tyhjä. Siihen harhaan ovat kuitenkin langenneet myös porvarilliset piirit, kuten Koneen Säätiö, joka näyttää olevan vasemmiston talutusnuorassa akateemisen asiantuntijainstituutionsa kautta.[461]

Säätiön omaksumaan internatsismiin saattaa olla myös yhtiön kansainväliseen liiketoimintaan liittyviä syitä, jotka ohjautuvat globalisaation hyväksymisestä ja kaiken kansallismielisyyden näkemisestä virheellisesti kielteisenä. Hissejä ja liukuportaita on ilmeisesti vaikea myydä Lähi-itään, jos Helsingin Sanomat ei julista olevansa samaa mieltä islamisaatiosta muslimien kanssa. Tämä osoittaa, että jälki on rumaa aina kun journalismiin alkaa takertua liiketaloudellisia intressejä.

Perussuomalaisia muilutetaan, vasemmistoa marttyyrisoidaan

Kirjalliset kavallukset ovat arkipäiväistyneet niin, että uskon päivä päivältä enemmän Timo Hännikäisen analyysiin, jonka hän esitti Arto Luukkasen Dosentti-ohjelmassa: totalitaristisiksi haukutuilla 1920- ja 1930-luvuilla Suomeen mahtui enemmän moniäänisyyttä kuin nykyisin.

Monet muistavat varmaan myös sen, kuinka naamioituneet mielenosoittajat keskeyttivät Suomen Uutisten päätoimittajan Matias Turkkilan luennon Turun yliopistossa kaksi vuotta sitten.[462] Turun ylioppilaslehden vasemmistolainen toimitus ja Helsingin Sanomiin kirjoittava Riku Rantala menivät silloin innosta kiehuen häiriköiden puolelle, haukkuivat Turkkilaa rasistiseksi ja pitivät vääränä, että kutsuttu luennoitsija oli päästetty yliopiston ovesta sisään.[463]

Samaan aikaan yliopistot kaikkialla Suomessa ovat jakaneet esiintymislavoja avokätisesti vihervasemmiston poliitikoille ja jäsenkirjaprofessoreille sosialismin ilosanomassa piehtarointia varten. Kutsuipa Turun yliopisto viime keväänä luennoimaan pommi-iskuihin 1960- ja 1970-luvilla syyllistyneitä terroristijohtajia![464]

Viimeisimmän näytön perussuomalaisten ihmisten hiillostamisesta antoi tapa, jolla eräs pienkustantamo ilmoitti dosentti Arto Luukkaselle, että hänenkään ei tarvitse tulla Helsingin kirjamessuille uutta kirjaansa esittelemään.[465] Myös Luukkasen eräältä julkaisufoorumilta, Uuden Suomen puheenvuoropalstalta, on sensuroitu lähes kaikki kiinnostavat kirjoittajat, ja laariin ovat voineet jäädä kinastelemaan lähinnä vihreiden ja vasemmistopuolueiden riidankylväjät, kavaltajat ja trollit.

Esimerkkinä voin mainita tavan, jolla Luukkasen blogikirjoituksen kommenttiosaston täyttivät heti vasemmiston päivystäjät, jotka pitivät messuilta sulkemista oikeana ja pyrkivät vetoamaan jopa Luukkasen yliopistotyönantajaan toivoen akateemisen statuksen rajoittavan hänen näkemyksiään. Sensuurin vaatijat eivät näköjään ymmärrä, että dosentuuri tarkoittaa oikeutta antaa itsenäisesti opetusta yliopistolla. Myös tohtorintutkinto on ajokortti, jolla vahvistetaan tieteenharjoittajan mahdollisuus sanoa sitä, minkä hän osoittamansa arvostelukyvyn pohjalta *katsoo hyväksi*.

Vahinko vain, että yliopiston humanistiset ja yhteiskuntatieteelliset tieteenalat ovat niin pahoin vihervasemmistolaisen värisuoran hallussa, että myös dosentti-instituutiosta on sulanut sen alkuperäinen idea pois.

Miksi tyhmät sensuroivat viisaita?

Pohditaanpa lopuksi, miksi ihmiset ylipäänsä ryhtyvät sensurointiin, joka on kaikella tavalla halpamaista, ala-arvoista ja halveksuttavaa sekä vahingollista viestinnälle. Julkaisutoiminnassa vallitsevan sensuurin ja pimittämisen motiiveja on nähdäkseni neljä.

1) *Älyn heikkous.* Sensuurin vaatijat ovat älyltään heikkoja tai keskinkertaisia. He eivät pysty sietämään eivätkä käsittelemään älyllistä ponnistelua vaativia ristiriitatilanteita asioiden vaatimalla moniselitteisellä tavalla vaan turvautuvat helppoihin ratkaisuihin, kuten normatiiviseen rajoittamiseen. Normittava eetos on ohut, sillä sen selitysvoima on heikko, eikä sillä ole mitään filosofista arvoa.

Jo keskivertomielipiteisiin, poliittiseen korrektiuteen ja sovinnaisuuteen rajoittumista sinänsä voidaan pitää merkkinä epävarmuudesta, joka puolestaan ilmentää kyvyttömyyttä tehdä analyysejä. Sen vuoksi tukeudutaan totuttuihin ja massakulttuurissa vallitseviin näkemyksiin. Koska vihervasemmisto ei pysty käsittelemään eikä ratkaisemaan konflikteja eikä kognitiivisia dissonanssitilanteita älyllisesti, se turvautuu keinoista alkukantaisimpaan, eli tukahduttamiseen valtapolitiikalla. Takana voi olla myös vihervasemmiston idealismista johtuvaa itsepetosta ja valheellisuutta.

2) *Moraalikarisman tavoittelu.* Kun poliittinen vihervasemmisto puolustaa sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa omien taloudellisten etujensa vastaisesti, on kyseessä yritys tuottaa itselle sosiaalista arvostusta ”heikompiosaisten auttajana”. Tähän liittyy sekä masokistista pyrkimystä samastua kurjalistoon että halua samastaa kurjalisto itseensä. Päämotiivina on pyrkimys osoittaa omaa *ylemmyyttä* ”suopeana hyväntekijänä”, jolla on vihdoinkin varaa osoittaa paremmuuttaan, kun maahan saadaan joitakin, joilla menee vielä huonommin. Tarvittava etäisyyden pito suhteessa avustettaviin onnistuu kuitenkin vain rahalla, jonka vihervasemmisto ammentaa nettoveronmaksajien kukkarosta.

Erityisesti toimittajien moraaliposeeraus selittyy heidän halullaan laittautua sankaritoimittajiksi. Tämä on helppoa, sillä asioiden *kirjoittaminen* vasemmistoidealisteille parhain päin on aina helpompaa kuin todellisuudessa olevien ongelmien *ratkaiseminen*. Pöyristyttävää on, että älymystönä itseään pitävä kustantaja- ja toimittajakunta vieläpä ylpeilee sensurointitoimillaan.

3) *Kirjankustantajien ja toimittajien uusmarxilainen perinne.* Kaikki alkavat tietää, että sähköisessä mediassa ja lehdissä työskentelevät toimittajat ovat enimmäkseen joko vihervasemmistolaisia tai oikeistolaisia huvitteluliberaaleja. Tämä juontaa juurensa toimittajien koulutuksesta, jolla vallitsee kulttuurimarxilainen perinne. Sama pätee kirjankustantamiseen. Vasemmistolaiset asenteet on paukutettu kustannustoimittajien päähän

yliopistojen laitoksilla, joilla vihervasemmistolaisuus ja feminismi ovat hallitsevia ideologioita ja oikeauskoisuus korkeassa kurssissa.

4) *Julkaisualan naisvaltaisuus.* Maassamme ei vallitsisi nykyisenlaista sensuurin, kavaltamisen ja ilmiantamisen käytäntöä, mikäli valtaa lehdissä, kustantamoissa ja sähköisessä mediassa eivät käyttäisi naiset. Kun kokeneet, maltilliset ja arvostelukykyiset miehet on sivuutettu ja toimitukset on täytetty halvoilla nuorilla neideillä, on myös kirjankustantaminen ajautunut hysteeriseen tilaan. Kun päätöksiä tekevät rippikoulusta juuri päässeet ja henkisesti epäkypsät lapsinerot, on pöytä katettu pähkähullulle sensuurille.

Julkaisualan naisvaltaistuminen on seuraus siitä, että yliopistojen feministiset professorit eivät päästä kirjallisuustieteen laitoksilta läpi miesopiskelijoita, jos he eivät ole sisäistäneet monikulttuurisuuden ideologiaa ja kaksiarvoisen sukupuolieron kieltävää *queer*-teoriaa. Vasta kun mies on ruoskittu mehiläiskuningattarina esiintyvien valtiaiden korkokengän alle, on miehestä kuohittu esiin aidosti humaani *cuck*-mies ja mekkoeinari. Lopputuloksena suuretkin kustannusyhtiöt antavat käännytellä tuuliviirejään sen mukaan, mikä miellyttää tai ei miellytä jonkin mimosan mielipiteitä.

Naisten hallitseva asema kulttuurin kentällä liittyy myös älymystön kuolemaan. Maailma ei tunne juurikaan huipputason naisfyysikoita, naismatemaatikoita eikä naispuolisia poliittisen älymystön kirjallisia edustajia, sillä älykkyyden keskihajonta on naisten keskuudessa suppeampi kuin miesten keskuudessa. Miesten joukossa on enemmän sekä älyn huippuja että rappiota, kun taas naisten keskuudessa älykkyys on keskittynyt tiiviimmin keskiarvon ympärille, eikä huippuja esiinny.

Tästä johtuu myös naisten havaittu sopeutumis- ja mukautumiskyky, konsensushakuisuus sekä pyrkimys kompromisseihin, joihin ei älyllisen rehellisyyden nimissä pitäisi mennä mukaan, varsinkaan ilman syytä. Sukupuolierolla on siis vaikutusta siihen, mitä ja miten sanomme, ja älyllisen tinkimättömyyden nimissä maskuliinisten ilmaisutapojen ja julkaisukanavien edustus pitäisi turvata sekä tieteissä että mediassa.

Mitä pitäisi tehdä?

Kirjankustantamoihin ja lehtiin pitäisi vaihtaa henkilökunta. Mikään muu ei auttaisi, sillä älyllistä ja henkistä vapautta ei voida kenenkään päähän kasvattaa hetkessä. Mediassa nyt vaikuttavien vihervasemmistolainen kleroosi ei lähde missään pesussa.

Eräs keino on vastata vihervasemmiston omilla aseilla ja lopettaa sensuuria harjoittavien kustantamojen julkaisujen ostaminen sekä lehtien tilaaminen, boikotoida vihervasemmiston kirjakauppoja ja mediaa sekä lopettaa heidän itselleen omimissaan tapahtumissa käyminen. Pelkkä pas-

siivinen vastarinta ei tosin tuota tulosta, sillä vihervasemmiston hallussa oleva media saa rajattomasti taloudellista tukea poliittiselta vallalta, ja kärjessä on Yleisradio.

Muutamat amatöörikirjoittajat ovat lähestyneet minua kysyen, miten saada käsikirjoituksensa julkaistuksi. Vastaukseni on: vain olemalla omatoiminen. Mikään muu ei auta, ja myös minua on yritetty säännöllisesti sensuroida lehdissä ja kustantamoissa. Hyvä puoli asiassa on, että tuotokseni eivät halpene niin kuin rekkalavoilta myytävät populaariteokset, vaan harvinaistuessaan niiden arvo nousee.

Samalla tavoin ajattelevilta toivotaankin aina muutamia tukiostoja. Esimerkiksi Hännikäisen Kiuas-kustantamossa ja Sarastus-lehdessä kannattaa käydä, samoin kuin vaikkapa Tapio Holopaisen Tapionkirjassa.[466] Myös professori Timo Vihavainen sanoo kantavansa mukanaan Helsingin yliopiston kirjastosta ostamaansa kassia, jossa on teksti: ”Luen kiellettyjä kirjoja.”[467]

Maanantaina 29. lokakuuta 2018

VASEMMISTO JA EU:N ARVOPOHJA

Poliitikon *burn out* voi tietenkin kertoa väsymyksestä. Koska ammattipoliitikot ovat kovapintaisia ja teflonilla kyllästettyjä pukareita, loppuun palaminen kertoo yleensä kuitenkin aatteellisesta kriisistä, toisiin ajatuksiin tulemisesta, valheellisten menetelmien tehon menetyksestä ja siitä, että totuus pyrkii esiin.

Poliitikon luovuttaminen on melkein yhtä tehokasta kannatuksen kalastelua kuin poptähtien taipumus kertoa masennuksestaan juuri ennen uuden levynsä julkaisemista. *Burn outista* mainitseminen kuuluu tunnetusti ansioluettelon kärkipäähän, mielellään kursiivilla ja lihavoidusti painettuna. Suomessa on myös valittu tasavallan presidentin virkaan henkilöitä, jotka ovat väittäneet luopuvansa kaikesta vallasta.

Vihreiden puheenjohtajan Touko Aallon luovuttaminen ei ollut masentava uutinen kenellekään muille kuin vihreille itselleen, ellei nyt ajatella niitä vihreiden äänistä kilpailevia vasemmistopuolueita, jotka saavat ehkä vähemmän toverillisen haastajan.[468] Hän ei ollut johtajatyyppiä, näkihän sen.

Jani Toivolan (vihr.) luovuttaminen taas oli timanttinen idea,[469] joka tuli mieleen juuri 22 000 euron taksilaskun ja asuinpaikalla keinottelun paljastuttua.[470]

Valtamedian mielestä myös Liisa Jaakonsaaren (sd.) päätös olla asettumatta ehdokkaaksi europarlamenttivaaleissa oli suuri uutinen, jota rummutettiin kaikilla kanavilla. Jopa Kokoomuksen verkkouutiset antautui kirjoittamaan aiheesta näin:

”On jäsenmaita, jotka eivät jaa arvopohjaa, kuten oikeusvaltiota ja ihmisoikeuksia, Jaakonsaari viittasi Ylen Ykkösaamun haastattelussa Puolaan ja Unkariin.”[471] Ylen ohjelmassa Jaakonsaari murehti Euroopan unionin hajoamista todeten myös: ”Italia on viimeisin esimerkki siitä, että he viis veisaavat Euroopan yhteisistä taloussäännöistä ja muusta.”[472] Käsittääkseni Puola, Unkari ja Italia ovat itsenäisiä ja suvereeneja maita, joissa kansa tekee niin kuin tykkää *omia oikeuksiaan puolustaakseen*, ja niin suomalaistenkin pitäisi – EU:n paimennuksesta riippumatta.

Filosofian ja yhteiskuntatieteiden piirissä on tavattu ajatella, että mitkään arvot eivät toteudu yhteiskunnassa sellaisinaan: toivomalla tai julistamalla. Arvoja, ihanteita tai normeja ei voida taikoa tosiasioiksi heittämällä lampeen lantteja ja toivomalla, että tuloksena saataisiin kukkeaa kehitystä.

Sen sijaan yhteiskunta on *prosessi*, eräänlainen koneisto. Kun koneen yhdestä päästä laitetaan sisään arvoja, toiveita tai muita ihanneyhteiskunnan valmistusaineita, ne prosessin kuluessa voivatkin *muuntua* niin, että koneiston toisesta päästä tulee ulos aivan muuta kuin oli odotettu.

Esimerkiksi kun kristillisdemarien Angela Merkel yrittää luoda suvaitsevaista yhteiskuntaa kätilöimällä Saksaan suurin määrin pakolaisia ja sanoo, että maahanmuuttoa on lisättävä, jotta rasismi ei nousisi, hän menettelee dynamiittityhmästi, sillä hän ei ymmärrä yhteiskunnan prosessuaalista luonnetta.

Hän ja hänen kaltaisensa eivät pysty ymmärtämään, että toiveet eivät muutu tosiasioiksi lähettämällä pakolaislaumojen perään direktiivejä, joissa kantaväestöjä ripitetään olemaan heille kilttejä, vaikka maailma ympäriltä räjähtäisi. Ei siis ihme, että myös Merkel-mummu vahvisti juuri tappionsa ja totesi, ettei asetu enää ehdolle puoluejohtajaksi eikä liittokansleriksi.[473] Aiheuttamansa ongelmat kaatuvat muiden käsiin.

Itsensä kumoava eurooppalainen demari-ideologia

Silloin kun arvojen, kuten ihmisoikeuksien, vapauden tai suvaitsevuuden selässä ratsastaen tuotetaan yhteiskuntaa, joka oikeasti onkin eripurainen, vihamielinen, ristiriitainen ja pahoinvoiva, on kyse *ideologiasta*, ei siis arvoista ollenkaan vaan: i-de-o-lo-gi-as-ta.

Ideologian tunnusmerkki on sekä marxilaisen että billigiläisen teorian mukaan se, että *symbolisella* tasolla esitetyt ihanteet johtavat *todellisessa elämässä* niiden täydelliseen *vastakohtaan*.

Näin on käynyt, kun väestöjen vapaa liikkuvuus on vetänyt sananvapauden huurteeseen. Näin on käynyt, kun valistusaatteista ammentava veljellinen demarifilosofia on luonut otollisen maaperän kiilusilmäiselle muslimiterrorismille johtaen kaiken kansan tarkkailemiseen sekä yksityisyydensuojan pois korventamiseen. Ja näin on käynyt, kun EU:n paljon

mainostetut arvot ja ihanteet ovat kääntyneet päälaelleen melkein joka ikinen, aidon marxilaisen dialektiikan mukaisesti.

Myös Michel Foucault ajatteli vallasta, vapaudesta ja normien luonteesta niin, että Valistuksen ihanteet eivät ole mitään sellaista, mikä voitaisiin mieltää esineen tai tuotteen kaltaiseksi ja ojentaa politiikan kuluttajille.

Niitä ei siis voida luoda julistelemalla, kuten arvofilosofian ihmemaassa seikkaileva Liisa Jaakonsaari näyttää ajattelevan. Sen sijaan nämä käsitteet ovat suhdekäsitteitä. Valta ei ole potentiaali vaan rajankäyntiä esimerkiksi sananvapautta koskien, jolloin jo rajanveto sinänsä vesittää koko sananvapauden idean. Koska mitään yhteisiä kriteerejä ei ole, vain valta voi määrätä, missä rajat kulkevat. Valta on siis tuo raja.

Samoin vapauskaan ei ole potentiaali, jota voitaisiin julistaa tai jakaa valistusfilosofien kauhalla tai vallankumousfilosofien armeliaisuudella. Tuloksena moisesta hurmoksesta on ollut robespierremäisiä hirmuhallintoja, joiden vuoksi monilta on pudonnut pää.

Sen sijaan vapaus on aina vapautta jostakin tai vapautta johonkin ja siten relatiivista. Kaiken yläpuolella on tietenkin ihmisen *henkinen* vapaus, joka on ehdotonta, luovuttamatonta ja mahdotonta pidätettäväksi pois, niin kuin sananvapauden pitäisi olla. Sen tosin ymmärtää vain 20 vuotta vuorilla viettänyt yli-ihminen – ei kukaan sellainen, joka on viettänyt vastaavan ajan Brysselissä.

EU kuristuu liittovaltiopolitiikan silmukkaan

Euroopan unioni ei ole hajoamisen partaalla siksi, että ”Italia viis veisaa Euroopan yhteisistä taloussäännöistä ja muusta”, vaan siksi, että Euroopan puoliksi oppineet poliitikonplantut ovat laittaneet Euroopan maille kuristussilmukan kaulaan ja taivutelleet erilaisia kansantalouksia ja kulttuureita elämään yhteisten sosiaalidemokraattisten ja internationalististen sääntöjen alla.

Olen toki samaa mieltä siitä, että Euroopan unioni natisee liitoksistaan, mutta syy ei ole se, että omille teilleen lähdössä olevat maat eivät *jakaisi yhteistä arvopohjaa*. Muun muassa Puola ja Unkari jakavat tasan tarkkaan yhteisen eurooppalaisen arvopohjan, johon kuuluvat esimerkiksi *kansallinen itsemääräämisoikeus*, *omakulttuurisuus* ja *kantaväestöjen ihmisoikeuksien* sekä *vapauden* kunnioittaminen.

Juuri nämä maat osoittavat toiminnallaan, mitä vasemmistonkin palvomat valistusihanteet *oikeasti merkitsevät*. Ne tarkoittavat kykyä päättää *itsenäisesti* ja *kansanvaltaisesti* valtioiden *omasta väestöpolitiikasta.* Ne merkitsevät *riippumattomuutta ylikansallisesta vallankäytöstä* ja *oikeutta päättää päämääristä ja tavoitteista kansallisvaltioiden sisällä, itsenäisesti.* Nämä ihanteet tosin eivät toteudu missään vasemmistolaisessa ajattelussa

vaan lähinnä Euroopan nykyaikaisissa kansallismielisissä puolueissa ja liikkeissä.

En moiti tässä yhteydessä vihervasemmiston äänestäjiä enkä kannattajia, sillä he ovat harhaanjohdettuja. Heidän hakoteillä hoipertelunsa johtuu siitä, että heillä on koko Euroopan laajuisesti aivan surkeat johtajat, jotka eivät ymmärrä poliittisesta teoriasta eivätkä yhteiskuntafilosofiasta yhtään mitään.

Tämä on syynä koko EU:n alennustilaan. Euroopan unionin ideologista syväunta osoittaa, että EU:sta on tullut muodollisesta kansanvaltaisuudestaan huolimatta erittäin epädemokraattinen.

EU:n sisällä tunnustetaan vain yksi tie, ja se on integraation ja federalismin jatkuva syventäminen. Sillä ei ole tekemistä minkään filosofisesti perustellun arvopohjan kanssa. Jäsenvaltioiden määräileminen, komentelu ja rankaiseminen eivät voi olla demokratian ihanteiden mukaisia.

Mikään kansanvaltainen organisaatio ei voi olla myöskään sillä tavoin vaihtoehdoton, että se tunnustaisi vain yhden tien. Ja tämä tie johtaa aina vain syvemmälle liittovaltion ja eurotalouden sysimustaan syleilyyn.

EU-eliitin tuhoisa liittovaltio- ja keskittämispolitiikka

Euroopan unionin hajoaminen on harmillista, sillä unionilla olisi paljon tehtävää esimerkiksi ulkorajojen vartioimiseksi ja pakolaisten käännyttämiseksi, mutta juuri tätä tärkeää työtä unioni ei tee. Unionin idea olisi edustaa eurooppalaisten kantaväestöjen etua eikä toimia globalisaation ja väestönsiirtojen asianajajana. Koska unionin yhteinen idea ei toteudu, se on muuttunut kelvottomaksi.

”Populistisiksi” haukutut kansallismieliset puolueet edustavat nykyisin totalitarismin *vastaisuutta* omassa kansanvaltaisuudessaan. Siksi niitä on syytä pitää demokratian airueina.

Todellinen totalitarismin muoto onkin nyky-Euroopassa Euroopan unioni. Se on kaikkien aikojen ensimmäinen Euroopan kattava päätöksentekojärjestelmä, jonka ei tarvitse pyytää säädöksilleen hyväksyntää kansallisista parlamenteista ja jonka keskeisiä vallankäyttäjiä (komissaareja) ei valita kansanvaaleilla.

Puhe EU:n demokratiavajeesta ja korjaamisesta kansanvaltaisemmaksi on palturia, sillä EU:lla ei ole omaa kansakuntaa, vaan se koostuu useista kansakunnista, joita erottavat kymmenet eri kielet, kulttuurit ja arvomaailmat. EU ei siis ole vain kommunistinen versio USA:sta, vaan se on aidosti Neuvostoliiton kaltainen.

Näin ollen EU ei ole vain epädemokraattinen, vaan se on suorastaan demokratian vastainen luomus. Sen 600-miljoonaista väestöä on mahdotonta hallita demokraattisesti, sillä yhteistä intressiä ja tahtotilaa on toivottoman vaikeaa löytää.

Yhteinen päämäärä voisi löytyä rajavalvonnasta ja ulkoisesta turvallisuudesta, mutta näillä alueilla EU näyttää tekevän kaikkensa, että rajat pidettäisiin auki kansakuntien ja väestöjen vaihtamiseksi Euroopassa.

Ei siis ole ihme, että niin sanotut ääriliikkeet nousevat myös kansallismieliseltä pohjalta. Ne eivät ole kuitenkaan itse itsensä syy, vaan ne ovat *seuraus* EU:n harjoittamasta kansanvallan ryöstöstä ja maahanmuuton lietsonnasta, joka on johtanut kantaväestön ja siirtolaisten välisiin arvo- ja eturistiriitoihin.

Euroopan unionia eivät hajota Puolan, Unkarin, Tšekin, Slovakian, Itävallan ja Italian kaltaiset tottelemattomat maat, vaan ne EU:n komission ja parlamentin poliitikot, jotka pakottavat eri mieltä olevat kansakunnat erilleen omalla yksisuuntaisella ja yksisilmäisellä politiikallaan. Heihin kuuluu erityisesti pääkomissaarin virkaa tavoitteleva todellisuuspakolainen Alexander Stubb.

Juuri sitä työtä myös Liisa Jaakonsaari on oman sukupolvensa edustajien kanssa ollut EU:ssa tekemässä. Ei siis ole ihme, että havaitessaan työnsä tulokset valta alkaa polttaa käsissä ja hellankoukusta tekee mieli päästää irti. Poliitikon luovuttaminen on tietenkin raskas isku kannattajille, ja he pettyvätkin yleensä enemmän kuin johtajansa, joka on koko ajan tiennyt tai aavistanut oman bluffinsa.

Tiistaina 30. lokakuuta 2018

KAIKKI KEINOT KÄYTETÄÄN – SEKSUAALISUUDESTA JA INTERSEKTIONAALISUUDESTA

Sana ”intersektionaalisuus” tulee latinan kielen sanoista ”*inter*”, joka merkitsee ’keskuudessa’, ja ”*sectio*”, joka merkitsee ’jaksoa’. Suomen kieleen käsite on välittynyt englanninkielisestä keskustelusta, jossa sanalla ”*intersectonality*” viitataan ’ryhmien välisyyteen’. Ajatussuunta on lähtöisin mustan yhdysvaltalaisen naisjuristin Kimberlé Williams Crenshaw’n näkemyksistä, ja myöhemmin intersektionaalisuutta on analysoinut muiden muassa sosiaalipsykologi Jonathan Haidt.

Nykyisissä yhteiskuntatieteissä intersektionaalisuudella tarkoitetaan ristiriitatilanteita, joita yksilöt saattavat kokea kuuluessaan yhtä aikaa moneen keskenään erilaiseen arvo- tai intressiryhmään. Niinpä intersektionaalisuuden yhteydessä puhutaan löyhästi risteytyksistä tai risteymistä.

Käsite on kuorrutettu sosiologisella sanamagialla, jonka tuloksena intersektionaalisuuden tutkijat eivät itsekään oikein pysty kertomaan, mitä he tekevät. Filosofisesti selkeän ajattelun valossa intersektionaalisuuden tutkiminen ei ole sen kummempaa kuin *väliinputoajaryhmien* tai -yksilöiden tutkimista.

Niinpä intersektionaalinen lähestymistapa on ollut suosittua vähemmistötutkimuksen piirissä, ja erityisesti se kuumottaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen tutkijoita sekä feministejä.

Sosiaalitieteissä onkin uhrattu paljon aikaa, vaivaa ja rahaa esimerkiksi sen tutkimiseen, millaisessa asemassa elävät ne musliminaiset, joiden tekisi mieli liittyä naisten vapautusliikkeeseen mutta jotka eivät koe voivansa niin tehdä – tai millaisia ristiriitoja potevat ne pakolaisina maahamme tulleet homomiehet, jotka ovat muslimeja mutta joita uskonto kehottaa kieltämään itsensä.

Sen sijaan vähemmän huomiota on kiinnitetty esimerkiksi siihen, mitä asioista ajattelevat vaikkapa ne länsimaalaiset homomiehet, jotka eivät pidä järkevänä samastua homojen asianajajana näyttäytyvään vihervasemmistoon mutta jotka eivät toisaalta koe voivansa identifioitua myöskään konservatiivisina pidettyihin oikeistopuolueisiin.

Tuskin lainkaan on intersektionaalisuuden yhteydessä pohdittu sitä, miten asemansa ymmärtävät tavalliset suomalaiset keski-ikäiset duunarimiehet. Siis he, jotka kokevat, että heidän ammattitaustansa velvoittaisi heitä kuulumaan vasemmistolaiseen ay-liikkeeseen, mutta jotka eivät voi hyväksyä vasemmistopuolueiden harjoittamaa maahanmuuttopolitiikkaa, jonka tuloksena ulkomainen halpatyövoima tulee syömään heidän leipäänsä. Siinä onkin pohdittavaa perinteisille vasemmiston kannattajille seuraavia vaaleja ajatellen.

Kaikissa edellä mainituissa tapauksissa on kyse eri ryhmiin kuulumisen ristiriidoista, eli intersektionaalisuudesta. Tieteellisessä tutkimuksessa intersektionaalisuudesta puhutaan kuitenkin yleensä vain feminismin, seksuaalivähemmistöjen ja sukupuolentutkimuksen yhteyksissä. Aiheiden painottuminen noiden helposti tarjolla olevien ongelmien pohtimiseen on tiedepoliittinen valinta. Puhumalla äänekkäästi ruskeiden tyttöjen tai homoseksuaalisten pakolaisparkojen ongelmista korostetaan heidän uhristatustaan.

Ristiriitaiset pakolaisuuden perusteet

Asia tuli mieleeni, kun luin viime viikolla julkaistun, toimittaja Heidi Vaaliston kirjoittaman Ilta-Sanomien jutun ”Kasvava ilmiö: Turvapaikkaa haetaan kielteisen päätöksen jälkeen uudelleen – syynä seksuaalinen suuntautuminen”.[474]

Tässä jos missä on kyse intersektionaalisuudesta. Lehti kirjoittaa, että ”[k]ristityksi kääntyminen ja homoseksuaalisuus ovat toisen hakemuksen jättäneillä yleisimmät perusteet”. Myös Suomen Kuvalehti on uutisoinut aiheesta.[475]

Ilta-Sanomien jutussa Maahanmuuttoviraston turvapaikkayksikön johtaja Esko Repo sanoo, että ”2017 oli selkeä muutos siinä, että ensimmäisen

päätöksen jälkeen, joka on kielteinen, heti tehtiin uudella perusteella hakemus”. Hän myös luonnehtii ”tämän ajan ilmiöksi, että samat hakijat pyörivät prosessissa”.[476]

Lehden mukaan Revosta ”tuntuu välillä turhalta, että sama hakija on monta kertaa edessä, jos ei ole kyetty esittämään mitään uutta”, mikä puolestaan liittyy siihen, että ”Suomessa ei ole laissa rajoitettu turvapaikkahakemusten määrää”.[477]

”Jos esitetään uusi peruste, yleisin syy on kristinuskoon kääntyminen. Toiseksi yleisin syy on seksuaalinen suuntautuminen”, Repo sanoo yleisellä tasolla. Kuitenkaan ”Esko Repo ei osaa tarkalleen sanoa, kuinka moni uusijoista vetoaa homoseksuaalisuuteen”. Niinpä asiassa on paljon hämärää, kun ”Maahanmuuttovirasto ei tilastoi hakuperusteita”.[478]

Löyhät arviot heijastelevat maahanmuuttoviranomaisten turhautuneisuutta ja viraston harjoittamaa salailua. Olen myös itse kuullut muutamilta maahanmuuttoasioiden yksiköissä toimivilta, kuinka kieroa perusteiden vaihteleminen on.

Mikäli kielteiseen päätökseen ei olla huolellisenkaan tutkimisen jälkeen tyytyväisiä ja sitä vaaditaan kumotuksi, arvostelu ei kohdistu enää ratkaisun sisältöön vaan turvapaikkapolitiikkaan ja päätöksenteon muotoon. Hallinnossa on kuitenkin periaate, että järjestelmän muotoseikoista, kuten pohjana olevista laeista, ei voi valittaa. Muutoin hallintolainkäytöltä katoaisi pohja.

Monista suomalaisista vaikuttaa kaksinaamaiselta, että homoseksuaalisina pakolaisina maahamme saapuvilla miehillä on lähtömassaan vaimo ja lapsia, eikä perhettä voida pitää itsestään selvästi kulissina.

Olen usein itse ihmetellyt kulkiessani erään kristillisen kahvilan ohi sen ovella ja katualueella parveilevien irakilaisten ja syyrialaisten miesten määrää. Viesti, että kirkko piilottelee laittomasti maassa olevia ja kielteisen turvapaikkapäätöksen saaneita, on näköjään mennyt perille, ja nyt he pörräävät kristinuskon ympärillä kuin kiimaiset kimalaiset.

Onhan äkillinen kristinuskoon kääntyminen toki tehokas veruke paluumatkalle lähettämistä vastaan, sillä islam rankaisee uskostaan luopuneita kuolemalla. Koska islam rankaisee myös homoseksuaalisuudesta kuolemalla, sekin vaikuttaa tehokkaalta syyltä, jolla voidaan kiljua pakkopalautuksia vastaan.

Houkutus vedota kristinuskoon kääntymiseen ja homoseksuaalisuuteen on kuitenkin aivan liian helposti tarjolla, jotta niitä ei käytettäisi *tekosyinä*. Pakolaisten motiivien arvosteleminen ja epäileminen eivät ole rasismia, kuten Petteri Orpo väitti, vaan kartesiolaista *rationalismia*, joka ohjaa epäilijöitä vähintään yhtä terävään viekkauteen kuin pajunköyden syöttäjiä itseään.

Erikoista onkin, että ensin hakemus on voitu tehdä homoseksuaalisuuden perusteella mutta kielteisen päätöksen jälkeen kristinuskoon kääntymisen perusteella. Homoseksuaalisuus kun ei ole oikein koskaan sopinut

saman katon alle minkään uskonnon kanssa. Palauttamisesta taitaa olla siis todellinen hätä, kun suuntautuminen tuolla tavalla vaihtelee ja seilaa.

Setan kaappaus

Ilta-Sanomien jutun mukaan maahanmuuttajien kertomukset homoseksuaalisista suhteista ovat olleet kovin seksipainotteisia, ilmeisesti uskottavuuden tavoittelemiseksi. Takaa pilkistää epärealistinen kuva homojen elämästä ja sitä kautta myös kokemattomuus sekä tarinoiden paljastuminen valheiksi.

Feministisen puolueen Aaro Horsma, joka toimii Helsingin seudun seksuaalinen tasavertaisuus ry:n HeSetan toiminnanjohtajana, on kävellyt tähän lankaan täydellisesti. Horsman mukaan HeSetassa on satoja jäseniä, jotka ovat pakolaisia ja turvapaikanhakijoita sekä ”asiakkaita, jotka ovat kotimaassaan nähneet samaa sukupuolta olevan kumppaninsa murhan”.[479]

Silti heille ei ole tullut mieleen kertoa asiasta ennen kielteisen turvapaikkapäätöksen saamista, sillä ”kokemus on niin traumaattinen, ettei siitä ole helppo kertoa” ja haastatteluja varjostaa ”tunneilmaisun rajallisuus, joka on kyllä yksi traumaperäisen stressihäiriön yleisin oire”. Horsma syyttää myös ”tulkkien tasoa”, joka ”vaikuttaa haastattelujen sujuvuuteen”.[480]

Minusta tämä vaikuttaa kiertelyltä ja kaartelulta. Keskeinen kysymys on, meille suomalaisilleko kuuluu vastuu Lähi-idän homojen kurjuudesta. Oikeasti se kuuluu *islamille*, jota vastaan Horsmankin kannattaisi pullikoida poliittisesti eikä siirrellä muunmaalaisten ongelmia suomalaisten veronmaksajien kärsittäviksi.

Sen uskon kyllä, että HeSetassa on satoja pakolaisia ja turvapaikanhakijoita jäseninä. Jos asia todellakin on niin, ei jäseninä taida olla enää juuri muita, sillä jäsenmäärä on muistaakseni hädin tuskin ylittänyt nelinumeroisen luvun.

Viimeinen niitti HeSetan muuttumiselle maahanmuuttoa propagoivaksi järjestöksi olikin se, kun yhdistys nimitti 30.11.2016 puheenjohtajakseen tunisialaisen ihmisoikeusaktivistin Hassen Hninin, joka saapui Suomeen pakolaisena vuonna 2013 ja on siitä asti ”vetänyt HeSetan seksuaali- ja sukupuolivähemmistöihin kuuluville turvapaikanhakijoille ja pakolaistaustaisille suunnattua Together-vertaistoimintaa”. QX-lehti kertoi, että hänen tavoitteenaan on muun muassa ”lisätä vaikuttamistyötä lhbtiq-turvapaikanhakijoiden ja pakolaistaustaisten oikeuksien ja hyvinvoinnin edistämiseksi”.[481] Tuota pikaa hän kunnostautui myös järjestämällä tornihotelli Clarionissa blingibileet valitulle järjestöeliitille.[482]

Sama vihervasemmistolainen tendenssi oli tietenkin vallalla jo ennen tuota kaappausta, sillä myös Setan entinen puheenjohtaja Juha-Pekka Hippi tulkitsi asiaa niin, että homoseksuaalisen esiintymisen kieltäminen

Venäjällä voisi olla sellainen syrjintäperuste, joka oikeuttaa turvapaikanhakijan statukseen Suomessa. ”Periaatteessa Suomen olisi tarjottava oikeuskäytäntömme perusteella homovastaisen lain vuoksi turvapaikka seksuaalivähemmistöihin kuuluville ja vainon kohteeksi joutuville venäläisille”, Hippi sanoi.[483]

Kirjoitin tuolloin, että sillä perusteella maahamme voisi heilahtaa muutama miljoona venäläistä homoa, sillä 146 miljoonan asukkaan maasta löytyy seksuaalivähemmistöihin kuuluvia varmasti yhtä paljon kuin on suomalaisia yhteensä.[484] Siitä varmaan hippi kuin Hippi tykkäisi.

Väliin pudotetun asemasta on helppo loikata pois

On väärin, että pakolaiset ja turvapaikanhakijat käyttävät homoseksuaalisuutta verukkeena ajattelematta lainkaan, millaiseen asemaan *suomalaiset* seksuaali- ja sukupuolivähemmistöt joutuvat *kansallisena vähemmistönä*, kun nimissämme tehdään kansallisen edun vastaista väestöpolitiikkaa.

On väärin että seksuaalivähemmistöjen järjestöt niputtavat homoja yhteen ja että meitä käytetään epäisänmaallisten tai yhteiskuntaamme vahingoittavan haittamaahanmuuton edistämiseen, vaikka emme olisi lainkaan samaa mieltä.

Tämän klusteroituneen mädätyspolitiikan keskellä ei pohdita, miten oman intersektionaalisen väliinputoajan asemansa kokee sellainen suomalainen homo, joka ei ollenkaan kannata Setan, vihervasemmiston eikä huvitteluliberaalin porvariston ajamaa politiikkaa, jossa pelkkä seksuaalinen suuntautuminen mielletään tärkeämmäksi ja ryhmää enemmän yhteen sitovaksi ominaisuudeksi kuin suomalaisten ihmisten oma kansallisuus.

Monet suomalaiset homot joutuvat tällaisessa tilanteessa helposti ymmälleen ja suurten kognitiivisten, emotionaalisten ja intersektionaalisten haasteiden eteen. Olisi valittava, kumpaa pitää tärkeämpänä: tunneperäistä yhteenkuuluvuutta ventovieraiden ja laittomasti maahan pyrkivien ihmisten kanssa, vai yhteenkuuluvuuttamme oman maan kansalaisten kanssa, ovatpa he seksuaaliselta suuntautumiseltaan mitä tahansa.

Itse olen tehnyt asiassa selvän valinnan ja asetan etusijalle oman yhteiskuntamme edun ja yhteenkuuluvuuteni suomalaisten ihmisten kanssa. Perusteluni ovat seuraavat:

1) On tärkeää, että yhteiskuntamme pysyy kulttuurisesti yhtenäisenä ja että maassamme säilyy liberaali länsimainen vapaus, eikä islamin myötä tuleva ahdasmielisyys ala vaikeuttaa elämäämme täällä. Moniarvoisuus on mahdollista yhdessäkin kulttuurissa, kun taas monikulttuurisuudessa vapaudet kuoleentuvat pois suvaitsevuuden vaatimuslistan vuoksi.

2) Jos pitää valita laittoman maasta toiseen hyppelehtimisen ja tiukan rajapolitiikan välillä, valitsen epäröimättä maahanmuuton rajoittamisen, sillä se on suomalaisten ihmisten etujen mukaista.

3) Maailman homoväestö ei muodosta mitään sellaista ryhmää, jolla olisi oikeus siirtyillä pakolaisina tai turvapaikanhakijoina maasta toiseen ja saada kansalaisuus sieltä, minne sattuvat asettumaan.

4) On väärin klusteroida suomalaisia homoja pakolaisten kanssa samaan junaan ja kuvitella, että yhteen ryhmään niputtaminen herättelisi esiin joitakin velvollisuudentunteita pelkkien muotoseikkojen perusteella.

Asetan siis suomalaisuuteni ja kansakuntamme edun pelkän viiteryhmien varassa tapahtuvan politikoinnin edelle. Valinta ei ole edes vaikea, kuten intersektionaalisuuden tutkijat usein valittelevat, vaan helppo.

Kompensoiva suvaitsevuus on huonoa kauppaa

Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:ltä on perin kieroa politiikkaa se, että yhdistys pyrkii myymään suomalaiset homot ja meidän yhteiskunnallisen arvostuksemme ja sekä komprometoi rationaliteettimme hintana omasta epäisänmaallisesta politikoinnistaan maahanmuuttajien hyväksi.

Nostaessaan sateenkaarilipun Suomen lipun yläpuolelle Seta osoittaa, että se on pelkkää ylirajaista pariutumista markkinoiva maahanmuuttojärjestö eikä suomalaisten seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen järjestö.

Käytän Setan ja poliittisen vihervasemmiston vispilänkaupasta *kompensoivan suvaitsevuuden* nimeä: poliittinen vihervasemmisto odottaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöiltä kannatusta hyvitykseksi siitä, että se on asettunut edustamaan homojen sinänsä mitättömiä ja muodollisia etuja kuten avioliittoa, jolle useimmat homot eivät anna arvoa.

Kompensoiva suvaitsevuus tarkoitaa homojen käyttämistä vaalikarjana, jonka vihervasemmisto toivoo äänestävän itseään kiitokseksi siitä, että vasemmisto ajaa ”sosiaalista tasa-arvoa”, vaikka sen tuloksena emme enää olekaan paremmassa asemassa kuin muut!

Muslimien suosiminen homoseksuaalisuuden verukkeella on islamin puolustamista, jolla tosiasiassa tuetaan islamin vallan leviämistä. Se puolestaan on vastoin länsimaisten seksuaalivähemmistöjen omaa etua.

Monien homomiesten mielestä on väärin, että homojen seksuaali-identiteetti pyritään esittämään yhteisenä ja rajoista riippumattomana sekä asettamaan näennäinen yhteenkuuluvuuden tunne etusijalle verrattuna Suomen kansalliseen etuun ja suomalaisten ihmisten kansalliseen yhteenkuuluvuuteen.

Vihervasemmisto ja huvitteluliberaali oikeisto on vetänyt homot niin räikeästi maahanmuuton puolustelun välineiksi, että mikään ei ole nykyään helpompaa, luontevampaa ja ristiriidattomampaa kuin olla perussuomalainen homo.

Keskiviikkona 31. lokakuuta 2018

MITEN MUSLIMIEN LAPSIAVIOLIITTOJA PIILOPUOLUSTELLAAN?

Hallitus on oikeusministeriön mukaan esittänyt alaikäisten avioliittojen poikkeuslupamenettelyä kumottavaksi.[485] Tämä tarkoittaa sitä, että jatkossa alle 18-vuotiaat eivät voisi solmia avioliittoja Suomessa.

Valtamedia reagoi tietenkin heti, ja niinpä muiden muassa maanantain Ilta-Sanomat laati sivuilleen aukeaman kokoisen jutun ”Ripille toukokuussa, häät heinäkuussa”, jossa muuan naistoimittaja esitteli kolmen alaikäisenä avioliiton solmineen parin tai henkilön elämäntarinoita letkeän nostalgisessa ja sympatisoivassa hengessä.[486]

Kirjoituksen pääosassa olivat naisten kertomukset, sillä naimisiin meneminenhän on naisten juttu, naiminen miesten. Näinä feminismin kulta-aikoina voidaan ennen muuta kysyä, *miksi lehteen ilmestyy yllättäen kirjoitus, jossa alaikäisenä avioitumisesta pyritään antamaan yksipuolisen ruusuinen kuva*. Kun valtamedian äänitorvet ovat täynnä valitusta, joka koskee ”tyttöjen huonoa asemaa”, ”liian varhaista lastenhankintaa” ja ”koulutien katkeamista”, on erikoista, että yhtäkkiä lehdessä onkin pinkillä värillä elävöitetty kollaasi, jossa vuosikymmeniä sitten lapsena avioituneet ihmiset muistelevat nuoruuttaan kaihoten ja pittoreskeissa tuokiokuvissa tunnelmoiden.

Sitä paitsi kaikki jutussa haastatellut olivat suomalaisia. Yhtään maahanmuuttajaa ei kumma kyllä tähän kirjoitukseen mahtunut, vaikka heidän esittelemisensä pitäisi olla tasa-arvon mukaista. Helposti herää epäilys, että tällä viattomalla viestinnällä oli tarkoitus luoda kuvaa, jossa lapsena avioituminen nähdään huolettomana kellistymisenä heinäkasaan.

Myös minä hellyin hieman ja aloin toivoa, että kunpa nykyiset teinitytöt olisivatkin nykyajan pojanjanttereille hieman vähemmän kovasydämisiä ja soisivat heille tuota naimisiin menon suloisuutta, jottei poikuleiden tarvitsisi viettää aikaansa pipo silmillä baarin nurkissa torjutuksi tulemista peläten taikka tietokonepelien parissa yksinään masentuen.

Mutta ei. Kunnes nyt, kun Ilta-Sanomat suvaitsee esittää lapsiavioliitot poikkeuksellisen positiivisessa valossa. Tähän täytyy olla hyvä syy. Ja se syy on: lehdessä tiedetään, että lait ovat universaaleja ja koskevat *kaikkia*.

Koska lapsena avioitumisen pääasiallisia subjekteja, joita asia ensisijaisesti koskee, eivät ole nykyisenä feminismin aseksualisoimana aikana enää Suomen kantaväestöön kuuluvat parit, vaan islamilaiseen käytäntöön liittyvät lapsiavioliitot, Ilta-Sanomien maahanmuuttomyönteinen toimitus julkaisee muslimipatriarkaattia puolustelevan jutun, jolla vahvistetaan

myös suomalaisten tyttöjen oikeutta päästä alaikäisenä naimisiin ja islamin määräämän hunnun alle.

Lehden tarkoitus on vastustaa oikeusministeriön hanketta, jolla alaikäisten avioliitot kiellettäisiin Ruotsin, Tanskan ja Norjan tapaan. Muiden pohjoismaiden edistyksellisyys ei nyt kelpaakaan Ilta-Sanomille, vaan lehti tulee ”kuin sattumalta” puolustaneeksi juuri sitä ryhmää, jonka intressi päätyä lapsiavioliittoon on nykyisin kaikkien suurin: muslimien yhteisöä.

Helsingin Uutiset tietää kertoa muutaman vuoden takaisessa jutussaan, että poikkeusluvan saamiseksi ovat ”yleisimpiä erityisiä syitä” olleet ”muun muassa raskaus, uskonnollinen vakaumus ja kulttuurilliset syyt”.[487] Tämä ehkä vihjaa, mistä on kyse.

Erikoista on, että Ilta-Sanomille saattoi tapahtua tällainen feminismin emansipatorisesta identiteettipolitiikasta poikkeava hairahdus, etenkin kun jutun rivien väleistä kuultaa, että myöskään kirjoituksessa mainitun ”Minnan” (nimi toimittajan muuntama) 1980-luvulla vain 14-vuotiaana solmima avioliitto ei tainnut toteutua kovin onnellisissa olosuhteissa. Molemmat hänen nuorena saamansa lapset kuolivat surullisesti ennen aikojaan.

Vakavalla asialla politikoivaan iltapäiväjournalismiin luo hullunkurista sävyä edempänä lehdestä löytyvä juttu, jossa Britannian prinssi Charles katuu omaa avioliittoaan ja sanoo: ”halusin perua häät”. Tapahtumaa ei olisi välttämättä tarvinnut perua, kunhan olisi muistanut vihkikaavaan sisältyvän mahdollisuuden sanoa ratkaisevalla hetkellä: ”en”.

Torstaina 1. marraskuuta 2018

VIHATOTUUKSIA JA VASTUUVALHEITA

Suomen Trump-vastainen valtamedia odottaa vesi kielellä ja hihat palaen Yhdysvaltain kongressivaaleja, jotka järjestetään marraskuun kuudentena päivänä. Vaaleja sanotaan välivaaleiksi, sillä ne järjestetään presidentin virkakauden keskellä, ja niissä republikaaneilla (joilla nyt on enemmistö sekä edustajainhuoneessa että senaatissa) on mahdollisuus menettää tai säilyttää kannatustaan.

Niinpä Sanoma-yhtiöiden Ilta-Sanomat truuttasi viime maanantaina ilmoille anonyymisti laaditun pääkirjoituksen ”Yhdysvaltain välivaalit eivät poista vihaa ja väkivaltaa”,[488] jossa Trumpin hallintoa syytettiin ”vihapuheen” ja ”vihatekojen” lietsomisesta estottomasti. Kirjoituksen keskelle oli lihavoitu nosto: ”Yhdysvalloissa istuu presidentti, joka itse lietsoo ja levittää vihaa vastustajiaan ja mediaa kohtaan.” Jutussa surtiin, että ”[j]os republikaanit voittavat, presidentti Trump todennäköisesti koventaa toimintaansa ja retoriikkaansa entisestään [...]”.[489]

Asian voisi sanoa pikemminkin niin päin, että häviääpä tai voittaapa Trump esikuntineen tai ei, *Yhdysvaltain demarit* ja *vihervasemmistolainen media* joka tapauksessa ”koventavat toimintaansa ja retoriikkaansa entisestään”.

Näytöksi siitä sopii vaikkapa Helsingin Sanomien toimittajan Laura Saarikosken 28.12.2017 julkaistu juttu ”Trumpin vastainen vasemmistoliike on kasvanut dramaattisesti – HS vieraili aktivistien toimistossa Kaliforniassa, jossa suunnitellaan vallankumousta ja ollaan valmiita suoraan toimintaan”.

Sanomien toimitus muistuttaa anarkistista vallankumousjärjestöä, sillä se on hiipinyt kumousliikkeiden tueksi tavalla, joka tuo mieleen 1970- ja 1980-luvun kommunistien tavan vihata Amerikan konservatiiveja, republikaaneja ja Ronald Reagania.

Viha, jota Trumpin vastustajat väittävät presidentin herättämäksi, on heidän omassa tajunnassaan syntynyttä vihaa.

Yleisen vihamielisyyden perimmäinen syy ei ole Trump eikä hänen politiikkansa vaan *kansallisvaltioiden rajoja rikkova kansainvaellus*, joka uhkaa laittaa sekaisin sekä Pohjois-Amerikan että Euroopan unionin maat ja jota on sen vuoksi järjen nimissä vastustettava.

Ilta-Sanomien pääkirjoittaja sen sijaan näkee edessään vain ilmiön pintatason ja painottaa, että vihapuheen ja vihakampanjoiden lietsojat joutuvat Suomessa rikosvastuuseen!

Hän ei tosin määrittele, keitä hän tarkoittaa. Ilmeisesti Sanomien toimituksia itseään, sillä yhtiön lehdet käyvät jatkuvaa vihakampanjaa perussuomalaisia poliitikkoja vastaan.

Syyllisiksi vihan kasvuun voisi epäillä myös Suomen maahanmuuttopolitiikasta vastaavia sisäministereitä. He eivät halunneet pysäyttää pakolaisten virtaa, ja sen vuoksi heille kuuluu kausaalinen vastuu myös Turun terrori-iskusta, jonka tekijät tulivat maahan vuoden 2015 pakolaisaallon mukana. – Pitäisikö ministeritkin saattaa rikosvastuuseen?

Ilta-Sanomat valistaa, että ”vihan ja väkivallan taustalla on ajatus toiseudesta: siitä, että ’oma’ ryhmä on arvokkaampi ja parempi kuin ’vieras’ ryhmä. Toiseutta voidaan tuottaa vihaa levittämällä, ja tässä sosiaalisen median ja valeuutisten maailmassa se on valitettavan helppoa.”[490]

Lehti käyttää sanoja ”oma” ja ”vieras” lainausmerkeissä ikään kuin mikään ei olisikaan *oikeasti* omaa tai vierasta, ja tämä on tietenkin vasemmistolaisen retoriikan mukaista.

Lisäksi toimittaja sekoittaa sanoja, sillä *toiseus* on filosofisesti katsoen aivan eri asia kuin *erilaisuus*, sillä kaikkihan ihmiset ovat toisilleen toisia. Erityisen harhaan ajatus menee siksi, että siinä valitetaan oman ryhmän ja vieraan ryhmän olevan erilaisessa arvoasemassa.

Ajatus, että valtion tehtävä on huolehtia *ensisijaisesti omasta kansakunnasta eikä vieraasta*, on kaiken poliittisen edunvalvonnan lähtökohta ja osa ihmisten situaatiota pysyvästi. Jos ei sitä ymmärrä, kuuluu takaisin

koulunpenkille lukemaan valtiofilosofian läksynsä loppuun. Maailmassa on asioita, jotka ovat omia tai toisten.

Myöskään ”vihaa” ei tuoteta millään kansankiihottajien taikasanoilla, vaan luomalla arvo-, etu- ja kulttuurikonflikteja *massamaahanmuutolla*.

Suorastaan absurdia on, että valtamedia ja poliittinen hallinto pyrkivät lavastamaan kaiken omasta viestinnästään poikkeavan aineksen ”vihapuheeksi” tai ”valeuutisoinniksi”.

Suomen Perustan toiminnanjohtaja Simo Grönroos kertoi hiljattain olleensa Ulkopoliittisen instituutin seminaarissa, jossa pohdittiin, ”miten valeuutisten vaikutusta vaaleihin saataisiin vähennettyä”. Niinpä Grönroos kysyy,

> mikä komitea olisi tavallista kansalaista parempi arvioimaan, mikä tieto on enemmän totta kuin toinen? Pitäisikö jonkun komitean myös määritellä onko Kansan Uutisten vai Nykypäivän näkemys jostain tuloeroihin liittyvästä kysymyksestä ’oikea’? Tai onko Vihreä lanka vai Suomen Uutiset oikeassa jostain maahanmuuttoon liittyvästä kysymyksestä?[491]

Tätä kautta kirkastuu filosofian piirissä tunnettu yleispätevien kriteerien ongelma. Kirjoittajan mielestä on huolestuttavaa jos valeuutisten torjunnassa pelkkä medialukutaidon lisääminen ei riitä vaan tarvitaan säätelyä ja jopa sensuurilta näyttäviä toimenpiteitä, niin kuin muuan esitelmöitsijä julisti Ulkopoliittisen instituutin seminaarissa.

Yhtä huolestuttavaa on, kun valtamedian viestimet toistelevat ”vastuullisen journalismin” kampanjoitaan. Oikean Median Reijo Tossavainen puolestaan totesi juuri, että ”jokainen asiaan vähänkin perehtynyt ymmärtää, että kyseessä on agendajournalismin peittely-yritys”.[492]

Samaan lehteen kirjoittava Heikki Porkka taas kysyi valtamedialta: ”miksi markkinoitte olevanne vastuullisia, miksi ette vain yksinkertaisesti ole sitä?”[493] Hän myös vastasi itse: valtamedia alleviivaa nuhteettomuuttaan siksi, että se kiertelee, kaartelee, sensuroi, vaikenee ja valikoi sekä on – kärjessään Yleisradio ja sen vihervasemmistolaiset toimittajat – hävinnyt kaikki lähiaikoina käydyt vaalit:

> Ruotsin parlamenttivaalit, Saksan useat vaalit, Italian parlamenttivaalit, Brasilian presidentinvaalit, Itävallan parlamenttivaalit, Unkarin parlamenttivaalit, Puolan parlamenttivaalit sekä nämä ja muutamat muut, kuten esimerkiksi Hollannin parlamenttivaalit, joiden suhteen Yle toteutti valikoivaa uutisointia unohtaen kertoa selkeästi, että maahanmuuttokriittisyys valtasi lisää alaa, koska valtaa pitävä puolue kaappasi itselleen teemoja Geert Wildersin puolueelta.[494]

Twitterissä vihafaktoja jakeleva Vihapuhuja™ puolestaan toteaa seuraavasti: ”Maailman tyhmin ja [...] mies Donald Trump onnistui kaikista puutteistaan huolimatta tekemään itsestään miljardöörin ja Yhdysvaltain pre-

sidentin. Millaisiin urotöihin hän olisikaan pystynyt, jos olisi syntynyt yhtä lahjakkaaksi kuin suomalainen toimittaja?”[495]

Perjantaina 2. marraskuuta 2018

MIKSI PERUSSUOMALAISET ON AINOA KANSANRINTAMAPUOLUE?

Kun kansanedustajat Emma Kari (vihr.), Anna Kontula (vas.), Tytti Tuppurainen (sd.), Veronica Rehn-Kivi (r.) ja Juhana Vartiainen (kok.) jättivät Kontulan johdolla aloitteen ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi syyskuussa 2017, hankkeen suostui allekirjoittamaan eduskunnan enemmistö.

Menettely oli poikkeuksellinen ensinnäkin siksi, että edustaja-aloitteet harvemmin etenevät. Toiseksi, aloite oli opposition edustajan vetämä, ja kolmanneksi: hankkeella heikennetään suomalaisen työvoiman asemaa, jonka pitäisi olla hallituksen erityisessä suojeluksessa. Silti sen allekirjoittivat myös monet hallituspuolueiden edustajat.

Suomen Perustan tutkija Samuli Salminen julkaisi aiheesta viikko sitten perusteellisen tutkimuksen *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee? – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous*, jota esiteltiin teoksen julkaisutilaisuudessa Tuumaustunnilla

Salminen toteaa, että saatavuusharkinnan poistamista perustellaan julkisuudessa käsityksellä, jonka mukaan muuten Suomi ei saa ”osaajia”. Salmisen mukaan työvoimapula on yritysjohtajien mielestä huutava, mutta matalapalkka-aloille kohdistuvan työperäisen maahanmuuton vapauttamista vaativien puheenvuorojen alle on hukkunut kokonaan keskustelu siitä, pitäisikö pikemminkin korjata *suomalaisten ihmisten omia kannustoloukkuja tai palkkauksen tasoa niin, että työvoima ja työpaikat kohtaisivat*.

Käytän itse ”saatavuusharkinnasta” tarveharkinnan nimeä, sillä työvoiman tarpeen arvionnistahan siinä on kyse. Poistamalla ulkomaisen työvoiman tarveharkintaa ongelmaa puretaan väärästä päästä. Raportissa tarkastellaan sekä harkinnan poliittista käsittelyä että tuodaan esille tilastollista tutkimusaineistoa, joka kukaan ei ole aiemmin julkaissut.

Salminen käsittelee selkeästi ja analyyttisesti, mitä tarveharkinnan purkamisesta seuraisi ja mitä siitä on seurannut Ruotsissa, joka on ainoana EU-maana luopunut harkinnasta. Tosiasia on, että maahan tulleista vain 12 % on sijoittunut aloille, joilla on työvoimapulaa. Sen sijaan yli 70 % niistä tietyllä aikajänteellä saapuneista, jotka maahan jäivät, haki turvapaikkaa.

Halpatyövoimaraportin tutkimusosasta selviää, että EU- ja ETA-maiden ulkopuolelta tulevien nettovaikutus julkiseen talouteen heikkenee maassaolovuosien myötä. Suomeen tulevien työllisyysaste laskee kantaväestön

työllisyysasteen alapuolelle muutaman vuoden maassa olon jälkeen. Tähän lukuun ei ole otettu huomioon pakolaisia ja turvapaikanhakijoita vaan työperäiset maahanmuuttajat.

Pyrittäessä oikeuttamaan maahanmuuttoa on pakolaisina ja turvapaikanhakijoina tulleiden heikko työllisyystilanne pyritty liudentamaan vetoamalla käsitykseen, että kaikkien maahanmuuttajien keskuudessa työperäisten siirtolaisten myönteinen työllisyystilanne kompensoisi muiden aiheuttamat tilastolommot lähelle nollaa. Salmisen tutkimuksen valossa tämäkään puolustelu maahanmuuton yleiseksi oikeuttamiseksi työvoimapulan varjolla ei toimi.

Kuka hyötyy? – Seurausvaikutukset vailla huomiota

Filosofisesti voidaan lisäksi kysyä, miksi maahanmuuttoa pitäisi ylipäänsä käsitellä pelkkänä taloudellisena ilmiönä ja ihmisiä kohdella esineellisesti työvoimana, joka on muka siirreltävissä maasta toiseen ilman, että sillä on vaikutuksia myös kielipolitiikkaan, kulttuuripolitiikkaan, turvallisuuspolitiikkaan, sosiaalipolitiikkaan, väestöpolitiikkaan ja kansakunnan identiteettiin sekä itsemääräämisoikeuteen. Näiden tärkeiden asioiden pois sulkeminen ei onnistu.

Kun asiaa pohditaan politiikan näkökulmasta, on hyvä huomata, *kuka hyötyy* ja *kuka häviää*, jos ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta poistetaan. Raportissa julkaistut tutkimustulokset matalapalkka-aloille tulevien maahanmuuttajien työllisyydestä sekä työtulojen ja nettotulonsiirtojen kehityksestä osoittavat, että halpatyövoiman maahantulon vapauttaminen hyödyttää *työnantajia* ja *muuttajia itseään*, mutta hyötyminen tapahtuu *suomalaisten työntekijöiden* ja *Suomen julkisen talouden* kustannuksella, kun suomalaisia joutuu työttömiksi.

Myös julkisen talouden kustannukset kiertyvät viime kädessä verorasitukseksi ja osittain yritysten maksettaviksi, joten halpatyövoimana yritysten saavuttama hyöty sulaa korkeampiin veroihin. Salmisen teoksen valossa on kysyttävä, onko suurimmalla osalla Suomen kansanedustajista kerta kaikkiaan mitään tärkeämpää tekemistä kuin toimia suomalaisen työläisten, palkansaajien ja koko kansantalouden vahingoksi. Kysymys on eduskuntavaalien lähestyessä aiheellinen ja poliittisesti polttava.

On tietenkin myönnettävä, että Salminen on tehnyt tutkimuksensa Perussuomalaista puoluetta lähellä olevan ajatuspaja Suomen Perustan piirissä. Tämä on seuraus tiedenorgaanien ja yliopistolaitoksen puolueellisuudesta. Tällaista tutkimusta pitäisi tehdä yliopistoissa, mutta sitä varten ei myönnetä resursseja, sillä se ei ole yliopistoja hallitsevan vihervasemmiston edun mukaista.

Puoluetahoilla tehtävää tutkimusta ei pidä myöskään kieltää, ja onhan eri korporaatioillakin omat taloudelliset tutkimuslaitoksensa. Kun Salmi-

sen metodologia on kunnossa, myös tutkimustulokset pitäisi hyväksyä ja tehdä tarvittavat johtopäätökset.

Vaikuttaa siltä, että Perussuomalainen puolue on ainoa parlamentaarinen puolue, joka pystyy vastustamaan suomalaisten ihmisten tappioksi suunnitteilla olevaa ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumista. Tässä mielessä Perussuomalaiset on Suomen ainoa ja viimeinen kansanrintamapuolue, tosin ilman sosialismin painolastia.

Salminen on puolueettomuutta tavoitellen sisällyttänyt raporttiinsa myös Rakennusliiton entisen varapuheenjohtajan Kyösti Suokkaan (vas.) lausunnon (s. 54–55). Se tarjoaa työntekijäpuolen kriittisen näkökulman tarveharkinnasta luopumiseen ja halpatyövoiman käyttöön alalta, jota asia erityisesti koskee.

Salmisen tutkimus liittyy myös hänen aiemmin julkaisemaansa laajaan maahanmuuton kustannuksia selvittävään tutkimukseen *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous, osa 1 – Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*, jossa käsitellään eri maahanmuuttajaryhmien vaikutuksia Suomen julkiselle taloudelle ja jota on pidetty pätevänä pioneerityönä aiheesta.

On mielenkiintoista nähdä, mitä tämän nuoren tutkijan valmisteilla oleva jatko-osa, jossa käsitellään elinkaaren yli laskettuja maahanmuuton kustannuksia, tuo julki.

Miksi media vaikenee?

Mediatutkimuksen kannalta hämmentävää ja paljastavaa on, että Salmisen viikko sitten julkistettua raporttia ei ole käsitelty sanallakaan missään mediassa. Ei missään, Perussuomalaisten omaa puoluemediaa lukuun ottamatta. – Miksi? Miksi media ei ole pukahtanut aiheesta puolesta eikä vastaan? Onko tutkimuksessa jotakin vikaa? Mielestäni ei. Onko asia merkityksetön? Vai olisiko niin, että vaikeneminen on myöntymisen merkki ja mitään vastaansanomista ei ole?

Jos ei ole vastaansanomista, miksei ole myötäsanomistakaan? Tutkimuksesta pyrittäneen vaikenemaan, koska se saattaisi eduskunnan enemmistön ja ministerien toimet kielteiseen valoon. On toki mahdollista, että valtamedialle on mennyt ohranjyvä kurkkuun ja sen oma ideologia on ristiriidassa tutkimuksen tulosten kanssa, eikä jäljelle ole jäänyt muita keinoja kuin sensurointi julkisesta sanasta.

Arvioitu teos

Salminen, Samuli, *Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee – Ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinta, työmarkkinat ja julkinen talous*. Helsinki: Suomen Perusta, 2018.

Keskiviikkona 7. marraskuuta 2018

DEMOKRAATTIEN VOITTO USA:SSA VAARASSA VIEDÄ TAANTUMUKSEN AIKAAN

Demokraattien voitto Yhdysvaltain kongressivaaleissa merkitsee, että saadessaan enemmistön edustajainhuoneeseen Amerikan demarit voivat pysäyttää Trumpin toimesta alkaneen yhteiskunnallisen kehityksen ja viedä maansa takaisin taantumuksen aikaan.[496]

Demokraattien kapina on myös vaarassa vakiinnuttaa kansakunnan kahtiajaon, sillä kieli todennäköisesti kovenee entisestään. Koska republikaanit vahvistivat valtaansa senaatissa, balanssi pysyy, eikä politiikan suunnassa mikään muuttune paljon.

Slovenilainen kommunistifilosofi Slavoj Žižek on katsonut, että kurjinta ei ole, jos Trump epäonnistuu, vaan se, jos hän onnistuu presidentintoimessaan. Žižek ei ole kuitenkaan toivonut Yhdysvaltain vasemmiston tapaan Trumpin epäonnistumista, vaan onnistumista, koska se on hänen mukaansa tehokkain keino vasemmiston ja EU:n masinoimiseksi Trumpia vastaan![497] Kyse on siis tietoisesta vihamielisyyden lietsomisesta, jota hän toivoo myös siinä tapauksessa, että Trumpin saavutukset olisivat myönteisiä.

Jonkin verran järkeäkin Žižekin päästä löytyy, ja järjen valo kajastaa pakolaiskriisiä koskevissa kannanotoissa. Ne johtuvat hänen kotimaansa joutumisesta maahanmuuttajalaumojen jyräämäksi. Žižek on tunnustanut, että avoimien rajojen vaatijat ovat tekopyhiä ja ettei oman elämäntavan puolustaminen ole rasistista.[498] Tuntuu kuin hän olisi oppinut jotakin minulta.

Tai Trumpilta itseltään. Trump on aivan oikein lähtenyt siitä, että jokaisella valtiolla on suvereeni, kansakunnan itsemääräämiseen perustuva oikeus määritellä oma maahanmuuttopolitiikkansa, väestöpolitiikkansa ja rajapolitiikkansa omien kansallisten etujensa pohjalta. Se on itsenäisen valtion olemus.

Paljon muutakin hyvää hän on saanut aikaan, esimerkiksi irrottanut maansa Pariisin ilmastosopimuksesta, joka kohtelee kaltoin hyvällä hyötysuhteella toimivaa länsimaiden teollisuutta. Yhdysvalloissa päästöt putosivat vuonna 2016 noin 3 prosenttia, kun taas talous kasvoi 1,6 prosenttia.[499] Yli puolet maailman kasvihuonepäästöistä tulee kolmannesta maailmasta, ja enää vain 15,6 prosenttia EU:sta,[500] joten ympäristötehokasta tuotantoamme ei pidä hirttää syyllisyydentunnossa piehtaroivien vihreiden direktiiveihin.

Trump on tehnyt aivan oikein irtautuessaan ympäristösopimuksista, jotka velvoittavat maksamaan suoria tukia muiden muassa Kiinalle, vaik-

ka Kiina on Yhdysvaltain suurin velkoja sekä suurimpia saastuttajia, ja maa voisi itse maksaa ympäristön parannustoimet lihavasta valtionkassastaan.

Laittomaan maahantuloon puuttumisen lisäksi Trump on toiminut tehokkaasti myös Pohjois-Korean rakettimiehen pysäyttämiseksi ja pudottanut veroja talouskasvun aikaansaamiseksi. Kun kannatus kasvaa, vastustuskin kasvaa. Niinpä Trump on ollut yhtä vihattu ja pidetty kuin Ronald Reagan aikanaan.

Suomen Yleisradio ehti jo iloita siitä, että demokraattien voitettua kongressivaaleissa muuria ei rakenneta ja demokraatit voivat nostaa Trumpia vastaan virkasyytteen![501]

Menettely on vasemmistolle tyypillinen. Hävittyään aattellisesti ja moraalisesti vihervasemmisto yrittää siirtää yhteiskunnallisen keskustelun ja kamppailun poliittisesta vallasta lakitupaan. Se on ominaista myös vasemmistopopulistiselle medialle, joka koettaa horjuttaa kansalaisten ja yleisöjen omaa havainto- ja päättelykykyä juridisin ja normatiivisin rajoituksin sekä keinoin.

Myös itsehillinnän kipinä pilkahtaa esiin Ylen voitonkarnevaaleissa. Toimittajat myöntävät, että ”[l]opulta kyse on kuitenkin edustajien poliittisesta harkinnasta: onko syytteen nostamisesta enemmän haittaa vai hyötyä omalle puolueelle?” Kysymys onkin siis vain opportunismista, ei esimerkiksi kansallisesta edusta.

Päivitys

Yleisradion TV1:n Sannikka & Ukkola -ohjelmassa juontajana toimiva Marja Sannikka kysyi minua tänään 7.11.2018 kommentoimaan Åbo Akademin feminististä terrori-iskua, lähinnä Miesten tasa-arvoyhdistykseen kuuluvien aktiivien suosituksesta. Lupauduinkin, tosin pitkin hampain, sillä yleensä annan lausuntoja vain luotettavalle medialle.

Seuraavana päivänä Sannikka lähetti minulle tekstiviestin, jossa hän kertoi, että ruutuun tuleekin ”tällä kertaa” Tuomas Enbuske, koska hän kuulemma tuntee seminaarista pois potkitun homon, Alexander Bardin.

On totta kai hienoa, että televisioon saadaan uusia kasvoja. Näin ei mene vuokseni kallista lähetysaikaa hukkaan. Enbuskehan se tietää syrjinnästä ja feministien Ku Klux Klanista enemmän kuin pastori Billy Bob Baker.

Torstaina 8. marraskuuta 2018

TOTUUS ULOS YLIOPISTOISTA – VAIKKA PALAVILLA SEIPÄILLÄ

Sosiaalisessa ja vaihtoehtomediassa suosioon noussut kanadalainen psykologian professori Jordan B. Peterson ei ole omasta mielestäni kovin rohkea eikä omaperäinen tieteenharjoittaja. Erikoisen ja kiinnostavan hänestä tekee vain se, että hän sanoo *professorin asemasta* asioita, jotka lähes kaikki järkevät ihmiset tietävät ja haluavat myös kuulla.

Hän on siis poikkeus professorikunnassa, joka on poliittisen vihervasemmiston hallussa – johtuen mafiaa muistuttavasta kansainvälisestä virkakartellista. Siihen ei hyväksytä vaan suljetaan pois, koska päätökset kysymyksestä, ketkä saavat esiintyä yliopistoissa, tekee kansainvälinen raati. Sen paneelin jäseneksi voi päätyä vain, jos on lähtökohtaisesti kansainvälisyyskiimaiset asenteet ja mielipiteet.

Jordan B. Peterson on toiminut psykologisesti viisaalla tavalla, sillä hän on pitänyt kiinni käsityksistään eikä ole taantunut puolustelevalle kannalle. Hän on lausunut näkemyksiä, joita voidaan pitää *epäsovinnaisina* mutta jotka ovat kuulijoille hyväksi toimiessaan terapian tavoin.

Puhuessaan Helsingin Kulttuuritalossa viime sunnuntaina Peterson yllätti liirumlaarumiin tottuneen yleisönsä toteamalla, että ”älä anna lastesi tehdä mitään mikä saa sinut olemaan pitämättä heistä”.[502] Tavallaan tätä voidaan pitää uudelleenmuotoiluna sananlaskuviisaudesta ”joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa”.

Terveen järjen tieteenharjoittaja Peterson on myös vastustanut feminismin ja identiteettipolitiikkojen tuella tapahtuvaa sananvapauden rajoittamista yliopistomaailmassa – ja joutunut ottamaan silmilleen valtavirraksi muuttuneen vaihtoehtoväen vesikauhuiset vaahdot. Parasta Petersonissa onkin hänen arvostelunsa feministien vallankäyttöä vastaan. Mitään muuta oppineelta psykologilta ei voisi odottaakaan kuin feminismin kritiikkiä, sillä ei ole vain naisten asia päättää sukupuolten välisen kanssakäymisen ehdoista.

Identiteettipoliittinen tendenssijournalismi ja sen ympärille rakentuva tieteen medioituminen eivät anna korkeaa kuvaa tieteen ja agendajournalistien vispilänkaupasta. Puolueellisuus ei edistä minkään asian legitimoitumista, niin kuin etuoikeuttamalla tuotettu tasa-arvokaan ei luo oikeudenmukaisuutta. Vihervasemmiston agenda ja toimintametodi ovat luhistumassa.

Koska Petersonin suosio johtuu hänen opetustensa selkeydestä ja vastaansanomattomuudesta sekä ennen kaikkea niiden harvinaisuudesta, hä-

nen suosionsa antaa huonon kuvan siitä, mitä *monet muut* yliopistoissa tekevät ollessaan kykenemättömiä samaan. Niinpä ei ole ihme, että vihervasemmisto pyrkii kieltämään hänen esiintymisiään ja sensuroimaan häntä kaikkialla.[503]

Terrori-isku jälleen Turussa – Kohteena sanan- ja tieteen vapaus

Sen tyyppinen tapaus kohdattiin äskettäin Åbo Akademissa, kun yliopiston rehtori esikuntineen hätisti miesten tasa-arvoyhdistyksen suunnitteleman seminaarin pois tiloistaan ihan vain muutamien eri mieltä olevien ryhmien ja henkilöiden painostuksesta.[504]

Ei ole pitkäkään aika siitä, kun kirjailija Timo Hännikäiselle annettiin potkut Helsingin kirjamessuilta. Myös yhdysvaltalaisen kasvatuspsykologian professorin Linda Gottfredsonin kutsu tieteelliseen konferenssiin peruttiin hiljattain, koska joukko tutkijoita protestoi kutsua väittäen Gottfredsonin tutkimustulosten olevan konferenssin järjestäjien ”eettisten standardien” vastaisia.[505]

Jos asia oli niin, miksi vaivaisen professorin ei annettu puhua – edes puhua itseään pussiin, mikäli niin oli käydäkseen? Mikä hänen mielipiteissään saattoi olla totuutta vaarantavaa? Paljon viitatut ”yhteisönormit” tai ”Euroopan unionin arvot” eivät ole oikeilta nimiltään mitään muuta kuin *poliittista ideologiaa*. Puhumattomuus taas on huonoa politiikkaa, ja potkimalla potkittava loppuu, kun viisaammat väistyvät ja jättävät areenan koulukiusaajille.

Ei tarvittane Karl Popperia eikä Jürgen Habermasia selvittämään, miksi tieteellistä totuutta ei voida saavuttaa ilmapiirissä, jota varjostaa sensuurin tai rangaistusten uhka. Myös yhteiskunnallisen totuuden tavoittelu vaarantuu kurinpidon ja poliittisen korrektiuden ilmapiirissä. Tunnetuin esimerkki vapaan sanankäytön puolesta myös virheellisten näkemysten falsifioimiseksi lienee Robert Faurissonin tapaus, jossa Noam Chomsky otti kantaa rajoittamattoman argumentaation puolesta.

Ehkä ilmiselvät ja laajalti hyväksytyt näkemykset pyritäänkin poistamaan yliopistoista harjan ja varren kanssa vain siksi, ettei niissä ole sellaista tieteellistä lisäinformaatiota, joka olisi uutta tai yllättävää ja joka nimenomaan siksi pitäisi yliopistoissa esittää. Tai sitten ovat tieteenfilosofian perusteet päässeet sensuurin vaatijoilta unohtumaan, ja mieleen palauttamista tarvitaan juuri sen vuoksi.

Palavilla seipäillä tökkiminen luo joka tapauksessa onnettoman kuvan tökkijöistä itsestään. Nimittäin jos yliopiston hallinto ei hyväksy ”minkäänlaista rasismia eikä vihapuhetta” tiloissaan, sen ei pitäisi hyväksyä tiloissaan myöskään omaa itseään, sillä miesasiamiehiin kohdistuva syrjintä on sukupuolista rasismia ja vihapuhetta. Moinen tilan hallinta ja ope-

tusresurssien pois pidättäminen on mitätöimistä ja valtapuhetta, jossa feministien korkokengillä poljetaan miesten kulkusia.

Asia on yhtä hullunkurinen kuin Helsingin kaupunginhallituksen päätös, jolla se kielsi kaupungin tilojen käytön "rasistiseksi" väitettyyn toimintaan.[506] Tämän päätöksen voimassa ollessa Helsingin viranomaisilla itsellläänkään ei olisi enää asiaa kaupungin tiloihin, sillä Helsingin kaupunki on ottanut käyttöön "positiivisen syrjinnän", jolla vierasperäisiä suositaan työhönotossa kantaväestön tappioksi.[507] Ehkä se on sitä "parempaa rasismia".

Psykologinen selitys kommunikaatiokuiluihin mediassa ja tieteissä

Tieteen ja median politisoitumista sekä kansalaisten kahtiajakoja voidaan lähestyä psykologisesti intersektionaalisuuden käsitteen avulla, jolla viitataan monen ryhmän jäsenyyteen liittyvään väliinputoajuuteen sekä ristiriitatilanteisiin.

Intersektionaalisuuden olemusta on selventänyt sosiaalipsykologi Jonathan Haidt. Hänen mukaansa intersektionaalisuutta opetetaan yliopistoissa nyt tavalla, joka kylvää vastakkainasetelmia eikä pura niitä, kuten väitetään. Jopa kaksiarvoista sukupuolieroa kiistävien feministien vetoaminen naiseuteen, aina kun se edistää heidän oman viiteryhmänsä etua, luo nais–mies-vastakkainasettelua.

Siten se lietsoo esiin heimosotaan erikoistuneita vaistoja ja täyttää nuoret tarkoituksen ja merkityksen tunteella sodassa yhteistä vihollista vastaan. Koska kaikkia harhaisia loukkaantumisia ja väärinkäsityksiä ei voida poistaa, vallitsee myös yliopistojen kampuksilla ja sosiaalisessa mediassa ikuinen konflikti.

Niinpä totuuden sijasta yliopistoissa etsitään nyt "sosiaalista oikeudenmukaisuutta" ja "tasa-arvoa", minkä tuloksena opiskelijat omaksuvat asioihin *valtapoliittisen* näkökulman. Toimittajat tai sellaisiksi aikovat eivät puolestaan ole kiinnostuneita tiedonvälittämisestä vaan maailmanparantamisesta.

Tuossa työssä jokainen kokee velvollisuudekseen erottua "pahoista" ihmisistä ja liittyä "hyvin", mitä kutsutaan moraaliposeeraamiseksi, hyvesignaloinniksi ja moraalisankaruudeksi. Ne johtavat juuri sellaiseen epäälyllisyyteen, johon feministinen ja vihervasemmistolainen tiede on ajautunut, kun kantelupukkina toimimisesta on tullut kansanhuvi. Tämä on fataalia, sillä mikään matka maailmassa ei ole niin lyhyt kuin matka hyvästä pahaan.

Sen osoittaa vaikkapa Philip Zimbardon toimeenpanema Stanfordin vankilakoe, jollaista ei voitaisi enää valitettavasti tehdä, vaan tieteen kirkkotädit kieltäisivät sen epäeettisenä, vaikka koe toi näkyville tärkeää

tietoa ihmisten käyttäytymisestä. Nykyaikana kiellettäisiin luultavasti myös Staley Milgramin kuuluisa auktoriteettikoe, Karin pilapiirrokset ja komedia nimeltä "Uuno D. G. Turhapuro vähemmistövaltuutettuna", mikä kuvastaisi poliittisen vihervasemmiston kiilusilmäistä tosikkomaisuutta.

Epä-älyllistymisestä sopii moittia nimenomaan vasemmistoa, sillä intersektionaalisuus ja siihen liittyvä identiteettipolitikointi nojaavat marxilaiseen *standpoint*-teoriaan. Sen mukaan sorretun tai vähemmistöryhmän näkökanta on aina muita puolueettomampi, totuudenmukaisempi ja oikeutetumpi.

Perustuessaan äärivasemmistolaisuuteen intersektionalismi tulee sulkeneeksi pois niitä vähemmistöihin kuuluvia ihmisiä, jotka eivät ole äärivasemmistolaisia, ja näin markan suutari tekee kolmen markan vahingon. Tämä on tosin tyypillistä kaikille samppanjasosialisteille ja kaviaarikommunisteille, jotka aina ennen pitkää erottuvat omaksi eliitikseen.

Lisäksi identiteettipolitiikassa on sekoitettu kaksi tarkastelutasoa: mikrotaso ja makrotaso. Mikrotason henkilökohtaiseen kohtaamiseen liittyvältä tasolta (esimerkiksi ylirajaisesta pariutumisesta) koetetaan johdella periaatteita makrotasolle, jota edustaa valtion väestö- ja ulkopolitiikan taso. Tällöin pienryhmät pyrkivät määräämään valtionpolitiikan suunnan ("rajat auki"). Väestö- ja ulkopolitiikkaa ei voida kuitenkaan tehdä avioliittoneuvojien logiikalla, vaan makrotason kysymyksistä pitäisi päättää valtionpolitiikan tasolla kansanvaltaisesti, koko kansaa kuunnellen.

Perimmäinen syy diskurssin halkeamiseen on se, että yliopistoihin on palkattu kelvottomia filosofeja ja yhteiskuntatieteilijöitä, jotka eivät hallitse edes tieteenfilosofian perusläksyjään, ja opiskelijat ovat neuvottomina kuunnelleet heitä.

Sunnuntaina 11. marraskuuta 2018

KULTTUURIMINISTERIÖ KOULUTTAA LAPSISTA KAVALTAJA-AGENTTEJA

Erich Honeckerin harppi-Saksassa Stasi iski silmänsä lapsiin nähden lasten viattomuudessa mahdollisuuden kouluttaa heistä kavaltaja-agentteja valtion vihollisten kiinni saamiseksi. Lapsihan ei osaa pitää mitään sisällään, ja juuri siksi lapsia sanotaankin lapsiksi.

Niinpä valtiollinen poliisi toivoi lasten ilmiantavan myös omat vanhempansa, mikäli heillä oli sosialismin vastaisia mielipiteitä tai toimintaa. Kommunistisella manipulaatiolla ja indoktrinaatiolla lapset yritettiin kasvattaa alusta pitäen lojaaleiksi valtiolle. Sitä kautta koetettiin tunkeutua kasvatuksen perusyksiköihin, perheisiin, ja rikkoa luontaisiin ihmissuhteisiin liittyvä luottamus.

Tämä ei tietenkään täysin onnistunut. Mielenkiintoista on, onnistuuko lasten värvääminen poliittisiksi agenteiksi Suomessa. Lehdet kertoivat hiljattain, että opetus- ja kulttuuriministeriö on myöntänyt yli 100 000 euron rahoituksen 13–18-vuotiaiden nuorten kouluttamiseen ”vihapuheen vastaisiksi agenteiksi”.[508]

Filosofian, kasvatustieteen ja psykologian näkökulmasta on erittäin arveluttavaa, jopa vaarallista, ryhtyä käyttämään nuoria poliittisen toiminnan välineinä. Kirjoitin aiheesta jo käsitellessäni tapausta, jossa eräässä tamperelaisessa koulussa oli lapsille annettu poliittisia aiheita käsiteltäviksi.

Ensinnäkään (1) missään ei ole hyväksytty yleispäteviä kriteerejä sille, mikä on ”vihapuhetta” ja mikä ei. Usein vihapuhe on vain *vastaanottajien* omassa tajunnassa syntynyttä aggressiota sen johdosta, että viestin lähettäjä ei ole hänen kanssaan samaa mieltä.

Toiseksi (2) lasten ja nuorten päättelykyky ja henkinen kypsyys eivät yleensä riitä normatiivisten arvioiden tekemiseen siitä, mihin toimenpiteisiin olisi syytä ryhtyä poliittisesti. Lapsilla saattaa olla hyvin jyrkkiä ja ehdottomia näkemyksiä, ja siten heidän arvionsa voivat johtaa myös väärinkäsityksiin ja leimaamisiin. Vaikeiden haasteiden heittämisestä voi olla haittaa lapsen psyykelle.

Kolmanneksi (3) on ilmeistä, että lasten kouluttaminen ”vihapuhepoliiseiksi” *lisää* epäluottamusta sekä lasten keskinäisissä suhteissa että heidän suhteissaan aikuisiin. Sosiaaliset haitat voivat olla suuremmat kuin ne muutamat hyödyt, joita hankkeella tavoitellaan.

Itse uskon, että kyttäysmielialan lietsominen luo nuorten keskuuteen nonkonformismia, joka ilmenee reliabiliteetin heikkenemisenä. Tämä tarkoittaa, että nuorisoporukoissa epäluottamuksen osoittaminen vertaisryhmää kohtaan on merkki ryhmään kuulumattomuudesta, jolloin koulukiusaaminen ei vähene kantelupukkien värväämisen tuloksena vaan kasvaa.

Suuressa osassa nuorten välisiä kiusaamistapauksia syy piilee myös kiusatun omassa asennoitumisessa ja laittautumisessa kiusatun rooliin. Hänessä koetaan olevan jotakin, johon tartutaan. Ongelmaa ei voida korjata kantelemalla eikä kavaltelemalla, sillä silloin ongelma menee entistä enemmän piiloon, ja ihmisiä lumipestään takapihojen akatemioissa.

On unohdettu, että lapset eivät elä aikuisten maailmassa. Siksi heistä ei pidä tehdä politiikan pelivälineitä. Omasta nuoruudestani muistan, että heikointa arvostusta nuorison keskuudessa nauttivat kantelupukin maineen saaneet ja luottamuksensa menettäneet yksilöt sekä kaikenlaisten demariyhdistysten Nuoret Kotkat, joita aina katsottiin hieman vinosti tirskuen. Ilmiantojärjestelmien kehittely on yhtä alkeellista kuin muinaisessa DDR:ssä ja Pirkkalan marxilaisessa peruskoulukokeilussa.

Oireellinen on myös ”Espoo kaikille” -nimiseen hankkeeseen sisällytetty määräys, jolla kaikki Espoon nuorisotilat julistettiin ”vihapuheesta vapaiksi alueiksi”. Helsingin kaupunginhallitus teki samantyyppisen päätöksen

kieltäessään kaupungin tilojen käytön ”rasistiseksi” väitettyyn toimintaan, vaikka kukaan hankkeen puoltajista ei pystynyt määrittelemään, mitä he tarkoittavat ”rasismilla”.

Tämän päätöksen voimassa ollessa Helsingin viranomaisilla itselläänkään ei olisi enää asiaa kaupungin tiloihin, sillä Helsingin kaupunki on ottanut käyttöön ”positiivisen syrjinnän”, jolla vierasperäisiä suositaan työhönotossa kantaväestön tappioksi. ”Parempaa rasismia” jälleen kerran.

”Turvallisen tilan politiikaksi” mainostetulla eristämisellä on rajoitettu niin akateemista totuuspuhetta yliopistoissa kuin kirjailijoiden sananvapautta kirjamessuilla. Viimeisimmän näytön tarjosi Åbo Akademin rehtorin päätös, jolla yliopisto kielsi järjestämästä tiloissaan miesten tasa-arvoseminaaria.

Yliopistojen punavihreissä bunkkereissa on näköjään menty täysin sekaisin. Kenen asiaa feministit luulevat edistävänsä asiallisten tapahtumien tukahduttamisella ja sensuurilla, joiden ei pitäisi kuulua mihinkään tieteelliseen toimintaan?

Myös lasten ja nuorten edun mukaista olisi elää yhteiskunnassa, jossa mielipiteensä voi sanoa vapaasti. Sellainen yhteiskunta, jossa suomalaisten ihmisten täytyy pelätä omalla maaperällään islamisteja sekä alistua noudattamaan vieraiden uskontojen tapoja, ei ole enää turvallinen.

Espoo on tehnyt monikulttuurisuuden ideologian ja kaikkea läpäisevän internatsismin nimissä monia muitakin huonoja päätöksiä, joista yksi on englannin kielen kohottaminen virastojen asiointikieleksi.[509] Tämä merkitsee vieraskielisten maahanmuuttajien sopeutumismotivaation lakastumista ja kotimaisten kielten taantumista, sillä hallitsevuutensa vuoksi englanti on ”tappajakieli”.

Suomalaisen kulttuurin jatkuvasta heikentämisestä kertoo myös Elinkeinoelämän Keskusliiton Mikael Jungnerilta tilaama raportti, jossa englannin kielen virallistamisen ohella kannatettiin montaa muutakin järjettömyyttä, kuten ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumista.[510] Ex-demari Jungnerin kannattaisi lopettaa sukeltaminen, kun on jo pohjalla. Ei noilla eväillä ainakaan Suomi-laivan kapteeniksi nouse.

Yleensäkin on väärin, että hallitukset tai ministeriöt pyrkivät estämään ihmisten keskuudessa heräävää poliittista arvostelua lavastamalla kritiikin ”vihapuheeksi”, kuten nyt oikeusministeriön uudessa ”Against Hate” -hankkeessa. Manipulaatio on jatkuvaa, sillä viime vuonna opetus- ja kulttuuriministeriö käynnisti ”Sitoudun torjumaan vihapuhetta” -projektin, jota arvostelin jo kirjoituksessani ”Miksi vihapuheen käsite on vaarallinen?”[511]

Mikäli kielteisiä tunteita halutaan estää yleistymästä, pitää tehdä sellaista *maahanmuuttopolitiikkaa*, joka estää vihaa syntymästä. Sen sijaan jo nousseiden aggressioiden tukahduttaminen, torjuminen ja kieltely ovat turhia ja toimimattomia yrityksiä. Jos halutaan vähentää kantaväestön

ärtymystä, pitää rajoittaa sosiaalietuusperäistä haittamaahanmuuttoa, sillä Suomi ei voi olla koko maailman sosiaalivirasto.

Mutta riittääkö lasten oikeustaju ymmärtämään kaiken tämän, kun suuri osa aikuisistakaan – kärjessä Suomen valtavirtapoliitikot – eivät ymmärrä? Vai olisivatko lapset omassa rehellisyydessään ja valehtelemattomuudessaan jopa paremmin asioista perillä?

Entäpä, jos lapsia värvättäessä tai manipuloitaessa käykin päinvastoin kuin 1970-luvulla, jolloin porvarisperheiden kakaroista tuli tiedostavaisia kommunisteja? Nykyaikanahan lapset voivat ilmiantaa *ne* vanhempansa, jotka suosivat monikulttuuri-ideologiaa, juonittelevat alpakka-caseja, kerääntyvät kuin ampiaiset sosiaaliseen median laareihin kunniallisia ihmisiä ahdistelemaan sekä masinoivat uuskommunistisia rähinöintitilaisuuksia kaikkialle.

Maanantaina 12. marraskuuta 2018

MIKÄ GCM? – VÄHEMMÄN ON ENEMMÄN MYÖS MAAHANMUUTTOPOLITIIKASSA

Global Compact for Migration (GCM) on YK-maiden kesken hyväksyttäväksi tuleva asiakirja. Sen mukaan maahanmuuttajien yhteenkuuluvuuden tunnetta on lisättävä maahanmuuttajia vastaanottaneissa maissa ja heidän positiivisia vaikutuksiaan on korostettava julkisessa sanassa. GCM:ssä toivotaan myös uusien ja joustavien muuttoreittien avaamista ja perheenyhdistämisen helpottamista maahanmuuttajille.

Asiakirja on tarkoitus hyväksyä ensi joulukuussa Marokossa järjestettävässä hallitusten välisessä konferenssissa. GCM:llä yritetään puuttua maahanmuuton ongelmiin, joista on tullut maailmanlaajuinen ilmiö.

Myös Yhdistyneissä kansakunnissa on siis havahduttu tarpeeseen säädellä maahanmuuttoa globaalisti. Raja-aitojen madaltaminen ei ole kuitenkaan oikea tapa puuttua ongelmaan, joka johtuu kehitysmaiden väestöräjähdyksestä.

Länsimaiden velkaantuminen, yhteiskunnallisen tehokkuuden heikkeneminen, ekologinen eroosio ja länsimaiden kulttuurieroosio ovat sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton kerrannaisongelmia. Pysyvää ratkaisua asiaan ei saada ilman väestönkasvun rajoittamista ongelmamaissa.

Jos GCM:llä rajoitettaisiin kehitysmaista ja etenkin Afrikasta ja Lähiidästä läntisiin teollisuusmaihin suuntautuvaa maahanmuuttoa, se olisi perusteltu. Hanke olisi oikean suuntainen, mikäli sillä tavoiteltaisiin perheiden yhdistämistä takaisin lähtömaihin.

Mutta kun ei. Tavoitteena on vain helpottaa kehitysmaista virtaavaa maahanmuuttoa ja ”siirtolaisuudeksi” sanottua halpatyövoiman juoksutus-

ta sekä vaikeuttaa länsimaiden julkisen talouden tilannetta, kantaväestöjen asemaa ja poliittisen maahanmuuttokritiikin esittämistä.

Suomen ei pidä hyväksyä kyseistä asiakirjaa. Ainakin Yhdysvallat, Itävalta ja Unkari ovat jo päättäneet jättäytyä sopimuksen ulkopuolelle, sillä sopimus voisi rajoittaa valtioiden itsemääräämisoikeutta maahanmuutto- ja väestöpoliittisissa asioissa. Puola, Australia, Tšekki ja Kroatia ovat ilmaisseet aikeensa vetäytyä sopimuksesta.

Kansainvälisoikeudellisesti katsoen GCM voisi vaarantaa valtioiden itsemäärämisoikeuden ja suvereniteetin. Esimerkiksi kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi on ottanut (sinänsä harvinaislaatuisen) kannan Donald Trumpin maahanmuuttopoliittisten rajoitusten puolesta Helsingin Sanomien viimevuotisessa jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.[512]

Niiden ei pitäisi ajaa myöskään muiden kansallisten etujen tai kantaväestöjen omien oikeuksien edelle. On vääristynyttä, että entinen perussuomalainen, ulkoministeri Timo Soini (sin.), on puhunut hyväksymisen puolesta vetomalla tulkintaan, jonka mukaan GCM ”ei ole sopimus”.[513]

Miksi kyseistä asiakirjaa hyväksyttäisiin, jos sillä ei olisi sitovia vaikutuksia, jos siihen ei olisi tarkoitus vedota ja jos sitä ei aiota noudattaa? Soinin tapa viitata käsitekoreografiaan on merkki ministerin juoksemisesta globalistien ja internationalistien virittämään lankaan. Ei ihme, että ministerit makaavat maassa rähmällään.

Sanakirjan mukaan englannin kielen sana ”*compact*” merkitsee ’sopimusta’, eikä sanallinen saivartelu siitä, että kyseessä olisi ”vain asiakirja”, auta mitään. Tietenkin myös sopimus on asiakirja.

Myös kysymys sopimuksen hyväksymisen tavasta sisältää kiertelyä. Soini on väittänyt, että sopimusta ei varsinaisesti allekirjoiteta. Se, että asiakirja menee ”normaalin YK:n menettelytavan mukaan YK:n yleiskokouksessa päätöslauselmamenettelyllä äänestykseen”, merkitsee kuitenkin, että se tulee voimaan, vaikka siihen ei kerätäkään allekirjoituksia eri maiden valtuuskunnilta. Räpäytä siis silmää, jos suostut.

Suomen maahanmuuttopolitiikassa tarvittaisiin kokonaan toisenlaisia toimia kuin GCM:ssä esitettyjä. Akuutin pakolaiskriisin aikana EU-maista Suomi otti Saksan, Itävallan ja Ruotsin ohella eniten pakolaisia ja turvapaikanhakijoita väkilukuunsa suhteutettuna. Löysää maahanmuuttopolitiikkaa aiemmin vetäneet muut pohjoismaat ovat sittemmin tiukentaneet maahanmuuttopolitiikkaansa kansainvälisten sopimusten velvoittamalle minimitasolle.

Näin olisi pitänyt toimia myös Suomessa. Sen sijaan Suomi on tehnyt vain vähäisiä ja merkityksettömiä tarkennuksia etuisuus-, oleskelulupa- ja perheenyhdistämiskäytäntöihin eikä ottanut käyttöön sisärajatarkastuksia, vaikka olisi voinut.

Samanaikaisesti EU:n omat säädösneuvottelut kansainvälisen suojelun myöntämisestä, turvapaikkamenettelystä ja Dublin-asetuksesta ovat täysin auki eri tahojen välillä. On toivottavaa, että ensi vuoden europarlamenttivaaleissa EU-maiden kansalaiset ilmaisevat poliittisen tahtonsa, jolla pakolaisten vastaanottaminen ja ”taakanjakosopimusten” mukainen lähettely maasta toiseen saadaan loppumaan tai ainakin vähenemään tasolle, joka vastaa Geneven pakolaissopimuksessa tarkoitettua yksittäisten poliittisten turvapaikkojen myöntämistä.

Seuraavat europarlamenttivaalit ovat ensimmäiset vuoden 2015 pakolaiskriisin jälkeiset EU-vaalit, joten odotan äänestysvilkkauden kasvua ja suunnanmuutosta vaativaa tulosta. Sillä kriisi ei ole mihinkään kadonnut eikä ratkennut.

Viime vuonna EU:n alueelle tuli noin 700 000 turvapaikanhakijaa, joten kyse on edelleen väestöpoliittisesta mullistuksesta ja Euroopan kansakuntien väestölliseen rakenteeseen vaikuttavasta kumouksesta, jolla on poliittisiin ja uskonnollisiin voimasuhteisiin liittyviä vaikutuksia.

Kyse on vieraiden kansakuntien ja uskontojen ekspansiivisesta valloituspolitiikasta, joka pitäisi pysäyttää Euroopan kansakuntien ja valtioiden oman sekä yhteisen edun nimissä. Suomen itsenäisyyttä ei saa kaventaa Global Compact for Migration -sopimuksella.

Tiistaina 13. marraskuuta 2018

TAAS UUTTA NÄYTTÖÄ: YLIOPISTOT OVAT VASEMMISTON BUNKKEREITA

BBC ja Suomen Uutiset kertoivat, että kansainvälinen yliopistotutkijoiden ryhmä on perustamassa uuden tieteellisen julkaisun, joka sallii tunteita herättäviä aihepiirejä tutkivien julkaista tutkimusraporttinsa nimimerkillä.[514]

Omasta mielestäni yliopistotutkijoiden kannattaisi olla huolissaan siitä, että kampuksilla ei voi enää keskustella eikä julkaista vapaasti, koska yliopistoja hallitseva poliittinen vihervasemmisto ja feministit leimaavat kriittisen puheen ”vihapuheeksi” *(hate speech)* ja sensuroivat osallistujia sekä heidän näkemyksiään ”yhteisönormeilla” ja ”puhenormeilla” (*speech codes*).

Oxfordin yliopiston moraalifilosofian professori Jeff McMahan väittää, että anonyymin julkaisemisen ”tarve on akuutti” ja että ”pelko tulee sekä vasemmalta että oikealta”. Hän toteaa, että ”yliopistojen ulkopuolelta tuleva uhka tulee tyypillisesti enemmän oikealta”, kun taas ”uhat sananvapaudelle ja akateemiselle vapaudelle yliopiston sisältä tulevat tyypillisesti enimmäkseen vasemmalta.”[515]

Mutta mietitäänpä, miksi oikeiston taholta koetaan kohdistuvan ylipäänsä mitään uhkaa. – Siksi, että poliittista värisuoraa yliopistoissa hallussaan pitävät vihervasemmistolaiset ovat pyrkineet sulkemaan oikeistolaiset ja ei-vasemmistolaiset tutkijat yliopistojen ulkopuolelle.

Tästä myös McMahanin kannanotto on selvä osoitus. Miksi yliopistomaailman sisäiset "uhat sananvapaudelle ja akateemiselle vapaudelle" muutoin tulisivat "tyypillisesti enimmäkseen vasemmalta".

Ongelma on siis yliopistojen sisällä ja vasemmiston aiheuttama. Kun vasemmisto kokee uhkia yliopiston ulkopuolelta (jolloin ne tietenkin tulevat oikealta), on samalla myönnetty, että oikeistolaisten kannanotot ovat vain reaktioita suhteessa pois sulkemisen politiikkaa harjoittaneiden akateemisten uusvasemmistolaisten näkemyksiin. Suhteessa tuohon valtakulttuuriin ne ovat oikeutettuja.

En voi olla kokematta filosofi McMahanin puolesta myötähäpeää siitä, että hän on alistunut kiertelemään ja kaartelemaan, kuin allaan olisi räjähtävä miinakenttä. Anonyymi julkaiseminen pitää toki sallia esimerkiksi Internetissä. Mutta siihen ei pidä kannustaa eikä myöskään suostua akateemisen tiedonmuodostuksen yhteyksissä, sillä se on vastoin yksilöiden respektio-oikeutta (oikeutta julkaisemisesta koituvaan kunniaan) ja heikentää tietona esitetyn informaation takana toimivien ihmisten vastuuta.

Oikea reaktio olisi opettaa yliopistoja kansoittaville uustaistolaisille, mitä tieteellinen ajattelu oikeasti merkitsee, palauttaa mieleen tieteenfilosofian metodisäännöt ja tarvittaessa hylätä heidän tenttinsä sekä poliittisista lähtökohdista kirjoitetut tutkielmansa.

Vihafaktojen metsästys ja vastuuvalheiden suosiminen eivät olisi varmasti koskaan levinneet yliopistomaailmaan ilman islamin, muslimien ja ylipäänsä kehitysmaalaisten maahanmuuttoa sekä siihen liittyvää identiteettipoliittista lähetystyötä. Näitä laupeudentekoja on sitten höystetty erilaisilla pieteettisyyden, soveliaisuuden ja poliittisen korrektiuden vaatimuksilla, jotka ovat merkinneet valheiden ja poliittisen propagandan livauttelua opiskelijoiden korvista sisään.

On karmeaa, että Suomessakin muutamat yliopistotoimijat ovat päättäneet jo omasta aloitteestaan esittää yhteiskuntakritiikkiä sisältävät analyysinsa anonyymisti. Edes professorit eivät enää uskalla sanoa asioita niin kuin hyväksi näkevät vaan salanimien takaa, esimerkkinä nyt vaikka tuo mainio Professorin Ajatuksia -sivusto.[516] Mikä tappio itsesensuuri onkaan tieteelle!

Syynä nimimerkillä julkaisemiseen lienee pelko vasemmistolaisten vesikauhuisesta raivosta, kaunaisesta kostosta, äänettömästä sensuroinnista, anonyymista nettiteurastetuksi joutumisesta sekä sulkemisesta kaiken akateemisen toiminnan ulkopuolelle.

Ongelmien ytimessä löyhkää yksi ja sama punavihreä petos, joka koostuu EU-eliitin, maahanmuuton, universaalikommunismin, globaalikapita-

lismin, monikulttuurisuuden ja kansallisvaltioiden itsenäisyyttä riistävän internatsismin ideologioista.

Ne ovat asuneet yliopistoissa aina, mutta viime vuosina vihervasemmistolaiset ja feministit ovat tappaneet akateemisen vapauden lopullisesti omalla nilkkimäisellä kavallus- ja kostokäytännöllään. He, nuo puoliksi oppineet töpselinokat, ovat aloittaneet omassa itsehillinnän puutteessaan rahvaan kapinan oppineita vastaan ja saaneet aikaan median ja tieteen luottamusta syövyttävän tieto- ja totuuskriisin.

Keskiviikkona 14. marraskuuta 2018

OLEN PERUSSUOMALAISTEN EHDOKKAANA EDUSKUNTAVAALEISSA

Liityttyäni Perussuomalaisten jäseneksi on puolueen Helsingin piiri asettanut minut kansanedustajaehdokkaaksi vuoden 2019 eduskuntavaaleihin. Otan tehtävän vastaan kiitollisena, ja haluan toimia niin, että puolue saisi Helsingin vaalipiiristä 3 + 1 kansanedustajaa ja valtakunnallisesti jälleen jytkykannatuksen.

Samoin annan tukeni puolueen johdolle ja henkilökunnalle sekä työskentelen Suomen kansan etujen edistämiseksi niin työvoimapolitiikassa, maahanmuuttopolitiikassa, sosiaalipolitiikassa, talouspolitiikassa ja turvallisuuspolitiikassa kuin koulutuspolitiikassakin.

Perussuomalaiset on filosofinen puolue

Miksi sitten juuri Perussuomalaiset? – Siksi, että puolue on ainoa parlamentaarinen puolue, joka uskottavasti ja tinkimättömästi rohkenee edustaa kansallista etua tilanteessa, jossa politiikanteon painopiste on lipsahtanut lähes täysin kansainväliseen kontekstiin: maamme rajojen ulkopuolelle.

Politiikassa tarvitaan tasapainotus. Perussuomalaiset ei ole väitteistä huolimatta populistinen vaan kansanvaltainen puolue, jonka kautta asioihin voi vaikuttaa kansalaismielipiteillä: demokraattisesti.

Vertailun vuoksi, monet muut puolueet ovat sidoksissa korporaatioihin, liike-elämään, internationalismin ideologiaan, monikulttuurisuuden agendaan, globalisaation tendenssiin sekä EU-eliitin ajamaan liittovaltio- ja keskittämispolitiikkaan, joiden sätkynukkeina ne toimivat poliittisella näyttämöllä.

Vasemmiston takana ovat ay-liikkeiden enemmistöt, Keskustan takana maatalous ja Kokoomuksen takana kauppa ja teollisuus. Vihreiden takana

on (pienenevä) osa ympäristöliikkeestä, RKP:llä ruotsinkieliset, ja kristillisdemarienkin takana huhutaan olevan jotain.

Sen sijaan Perussuomalaiset sopii hyvin *filosofian* foorumiksi, sillä puolueen kautta voi artikuloida puhdasta kansanvaltaa sekä käyttää järkeä ja esittää tunteitakin silloin, kun tunteilla halutaan osoittaa, missä valtavirtapoliitikot ovat toimineet epäoikeudenmukaisesti ja Suomen kansan etujen vastaisesti.

Tätä työtä olen tehnyt koko ajan kahdesti väitelleenä tohtorina ja aktiivisena verkkokolumnistina. On tärkeää, että maassamme säilyvät sananvapaus ja kriittinen suhde valtavirtapolitiikkaan, sillä politiikan kautta käytetään paljon jokapäiväiseen elämään vaikuttavaa valtaa. Huonojen hankkeiden vastustaminen on hyvien puolustamista. Filosofian päätehtäviä on tehdä arvojen tasalaatuisuudesta poikkeavia arvovalintoja: erottaa hyvä huonosta ja kunnollinen kelvottomasta.

Eduskunnassa täytyy jonkun puhua totta. Millään vihervasemmiston tekaisemilla ”yhteisönormeilla” ei pidä perustuslaillista sananvapautta rajoittaa myöskään sosiaalisessa mediassa. Mikäli siis haluat itsellesi totuuspuhujan parlamenttiin, tervetuloa puolueemme tilaisuuksiin kampanja-aikana sekä äänestämään minua vaaleissa. Ketään filosofia ei ole eduskunnassa pitkään aikaan ollutkaan.

Miksi olen ehdokkaana?

Olen ehdokkaana siksi, että huvitteluliberaalin oikeiston ajamaan politiikkaan pettyneillä olisi osaavia ja toimintakykyisiä ei-vasemmistolaisia vaihtoehtoja.

Olen ehdokkaana, jotta vihervasemmiston harjoittamaan sertifikaateilla ja direktiiveillä tykittämiseen sekä maahanmuuttajuudella ratsastamiseen kyllästyneillä olisi jotakin sellaista äänestettävää, joka tietää, että maahanmuuton pysyvä rajoittaminen on myös kaikkien vähemmistöjen oman edun mukaista.

Ja olen ehdokkaana, jotta jotakin äänestettävää olisi niillä demarien perusäänestäjillä, jotka eivät hyväksy vasemmiston tapaa rajoittaa vapaata puhetta ihmisoikeusteollisella tasalaatuisuuden takomisella. Olen ehdokkaana myös niille, jotka eivät hyväksy vasemmistoliiton pyrkimyksiä toimia suomalaisten työntekijöiden haitaksi ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumisella.

Mottonani on ”järkeä politiikkaan”, mikä tarkoittaa, että olen ehdokkaana, jotta järkipuhe voittaisi sekä vihapuheen että valhemedian. Jonkun pitää – EU-eliitistä poiketen – ajatella yhteiskuntamme kokonaisetua niin, että kansakuntia ei enää pakoteta polvilleen, ja niin, ettei ihmisten tarvitsee täristä pelosta kaduilla tai kodeissaan. Politiikassa on mentävä oman

kansakunnan etu edellä. Näin tekevät ennen pitkää kaikki, jotka ymmärtävät pelastaa maansa kollektiiviselta eurohulluudelta.

Se, että muut puolueet ja media ovat hyökänneet rajusti Perussuomalaisia vastaan tai vaienneet meistä täysin, kertoo, että Perussuomalaisella puolueella on paljon vaikutusvaltaa. Todellinen valta on aina niillä, joita muut vastustavat, murjovat tai sensuroivat kynsin hampain.

Joku tai jotkut saattavat nyt iloita, että ”et sinä kuitenkaan läpi pääse ja että varsinkin oma niin sanottu viiteryhmäsi äänestää kuitenkin vakaumuksellisesti vihervasemmistoa”. – Älkää olko varmoja.

Jos niin on, katson kansalaisten yksinkertaisesti erehtyvän siinä, miltä suunnalta vastauksia aikamme ongelmiin pitäisi etsiä. Globalisaation megatrendi ja EU-päsmäröinnin tie on kuljettu loppuun. Vastaukset eivät löydy integraation syventämisestä eivätkä liittovaltiopolitiikasta, vaan U-käännös myös Eurooppa-politiikassa on tarpeen.

Mikäli kansalaiset jatkuvasti äänestävät vihervasemmistoa tai huvitteluliberaalia porvaristoa, he äänestävät kohtalokkaasti väärin. On aikakausia, jolloin ihmisiä on todellakin johdettu harhaan. Esimerkiksi sopivat vaikka intersektionaalisuuden tutkimuksesta tunnetut kulttuuriset risteyskohdat, joissa vihervasemmisto esiintyy yhtä aikaa naisten, muslimien ja seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen asioiden edistäjänä, vaikka uskonto on niissä koettujen henkilökohtaisten ja yhteiskunnallisten konfliktien juurisyy.

Niinpä en arvostele *vihervasemmiston entisiä äänestäjiä* vaan heidän *ideologiaansa* ja *puolueiden johtoa*, sekä heidän poliittista manipulaatiotaan ja indoktrinaatiotaan. Niissä toistetaan 1980-luvun tilannearviota ”rikkaista länsimaista” sekä uskotellaan, että köyhillä ja velkaisilla länsimailla on muka siirtomaapolitiikan aikaisia moraalivelkoja, joiden vuoksi meidän pitää maksaa ikuista syyllisyyttämme kehitysmaille. Äänestäjät ovat kuitenkin arvostelukykyisiä ja pystyvät korjaamaan kurssia sekä tekemään suunnanmuutoksen.

Ongelmallinen EU-suhde

EU-politiikassa tarvitaan tasapainotus, sillä valtaosa lainsäädännöstämme nyt tulee EU:sta, kun suhteen pitäisi olla päinvastoin. EU on puuttunut jäsenmaidensa sisäpolitiikkaan ja rajapolitiikkaan sekä pyrkinyt muokkaamaan kokonaisia kansakuntia puuttumalla väestöpolitiikkaan sekä hallituspolitiikkaan erilaisilla pakotteilla, sakoilla tai uhkauksilla.

Sellaisten ei pitäisi kuulua mihinkään demokraattiseen järjestelmään, ei myöskään EU-eliitin näkemyksen liittovaltiopolitiikasta ”ainoana tienä”, jolle ei tunnusteta vaihtoehtoja. Jatkossa EU yrittäisi puuttua myös valtioiden finanssipolitiikkaan (veropolitiikkaan), joka on rajattu kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeuden piiriin. En hyväksy kansallisen itsemää-

räämisoikeutemme heikennyksiä, ja annan asiantuntija-apuani luonnollisesti koko maamme hyväksi myös Euroopan unionia koskevissa asioissa.

Hullunkurista on, että EU:n piti viime vuosiin asti laajentua myös suomalaisen komissaarin mielestä. Nyt sen pitäisi muka syventyä, vaikka sekä pakolaiskriisi että euron kriisi ovat edelleen ratkaisematta. Esimerkiksi Turkin ja EU:n sopimuksessa on kyse siitä, että EU maksaa Turkille 6 miljardia vuodessa vain sen uhkauksen vuoksi, että muuten Turkki päästää pakolaiset läpi.

Italian ja muiden oliiviöljymaiden talouden romahtaessa vaikutusta eivät riitä kompensoimaan mitkään puskurirahastot, vaan rahaunioni ja mahdollisesti koko EU menevät nurin. Korkojen nousu kertoo, että rahoittajat eivät enää luota EKP:n elvytyspolitiikan tuottavan tuloksia. Romahdukseen on varauduttava Suomen talouspolitiikassa, ja EU on saatettava palvelemaan sen jäsenmaiden etua – ei jäsenmaita edistämään globaalin kapitalismin eikä universaalisosialismin etua.

Kansallismielisyys on myönteinen asia

Millainen kansallisen edun edistäjä sitten olen? Aatteelliset juureni ovat hegeliläis-snellmanilaisessa kansallismielisyydessä, jonka ympärille koko hyvinvointivaltiomme on rakennettu. Kansallisvaltio on hegeliläinen järjen instrumentti, jonka kautta säädyt löysivät toisensa, luotiin poliittinen konsensus ja päästiin yhteisten etujemme edistämiseen: juurevaan oman tuvan ja luvan identiteettiin.

Sen on maahanmuuton tuottama eripura surullisella tavalla rikkonut niin Suomessa kuin muuallakin Euroopassa. ”Suvaitsevaiseksi” väitetty yhteiskunta ei ole vapaa, vaan se on yhteiskunta, jossa kantaväestöjä lähestytään vapauksia rajoittava vaatimuslista kädessä.

Lähtemällä mukaan politiikkaan haluan vahvistaa puolueessani vallalla olevaa järkeen perustuvaa politiikkaa ja sitä kautta puolueeni uskottavuutta ja toimintakykyä. Puolueemme ei ole asettanut esteitä hallitusyhteystyölle. Se on hallituskelpoinen, vaikka muutamat ovat ennen vaaleja ilmoittaneet, että he eivät halua tehdä meidän kanssamme hallitusyhteistyötä.

Yhteistyöstä kieltäytyminen ja pois sulkeminen ennen vaaleja ovat kansanvallan ylenkatsomista ja vaalien aliarvioimista: äänestäjien mielipiteiden mitätöimistä ennen kuin ääniä on annettu. Sellaisen *cordon sanitaire* -politiikan ei pitäisi kuulua hyvään poliittiseen käytäntöön. Parlamentaarisia puolueita pois sulkeva ”käänteinen kassakaappisopimus” on ruma temppu, ja sen itsessään pitäisi estää tekijöiden osallistumisen seuraavaan hallitukseen.

Perussuomalaiset yritetään kenties lyödä laudalta uskottelemalla, että meitä äänestämällä ääni ei päätyisi hallitusvaltaan nousevalle puolueelle

vaan oppositioon. Vaaleissa kansalaisilla on kuitenkin tilaisuus sanoa vastalauseensa sellaiselle pois sulkemisen politiikalle sekä luoda meille vaa'ankieliasema. Sitä paitsi myös oppositiossa me olemme samanlainen muutosvoima kuin kansallista etuaan suojelemaan nousseet puolueet ovat esimerkiksi Italiassa, Itävallassa, Puolassa ja Ruotsissa.

Vaikka monista Suomen puolueista kuoriutuukin ennen vaaleja "maahanmuuttokriittisiä", uskon että kyse on pelkästä kosmetiikasta. Maahanmuuttokriittisinä esiintyville kokoomuslaisille, kepulaisille tai demareille annettu ääni menee hukkaan, sillä niissä puolueissa se kaatuu löysää maahanmuuttolinjaa vetävien vallanpitäjien laariin, josta näytöt on jo saatu. Maahanmuuttopolitiikka ei ole mikään yhden asian juttu, vaan se on politiikan ydinaluetta, josta ratkeaa, millaisessa Suomessa me tulevaisuudessa elämme.

Maahanmuutolle rajoituksia – Ajattelulle ja sanankäytölle täysi vapaus

Vapaan yhteiskunnan tunnusmerkki eivät ole avoimet rajat, eikä valtioiden tule tähdätä hyvinvointipalvelujen uudelleenjakoon. Kansojen rauhanomaisen rinnakkaiselon ja sen mukaisten vapauksien säilymisen ehtona on, että valtiot suojelevat *omien kansalaistensa* yksityistä omaisuutta ja aineettomia oikeuksia. Tämä merkitsee, että konfliktit pitää ratkaista rajoilla eikä päästää niitä leviämään keskelle kansalaisyhteiskuntia.

Humanismin nimissä on ehkä oikein auttaa hädänalaisia, mikäli siihen on mahdollisuus, mutta kenelläkään ei ole velvollisuutta auttaa muita omaksi velaksi. Sitä kautta tulee narun pää myös vetäjien käteen.

Myöskään sosiaalietuuksiin kohdistuvia vaatimuksia ei pitäisi esittää ilman meritokraattista syy-yhteyttä niiden tuottamiseen. Se olisi samanlaista kuin ihmisiä kiristettäisiin epäsuoralla uhkauksella, jonka mukaan alkaa tapahtua terrori-iskuja, mikäli vaatimuksiin ei suostuta. Tämä kannustaisi ihmisiä ryöstelyyn ja rosvoamiseen, jolloin yhteiskuntaa hyödyttävästä toiminnasta siirryttäisiinkin sen tuhoamiseen.

Niille, joiden mielestä tiede ja politiikka eivät sovi yhteen, muistutan, että yliopistoissa toimii suuri määrä vihervasemmistolaisia jäsenkirjaprofessoreita, jotka ovat ylpeilleet sitoutumisellaan ja joiden puolueellisuutta on ylistetty jopa tieteellisen ansion mittoihin kohotettuna ominaisuutena. Punavihreän värisuoran yksiulotteisuus ja edustussuhteiden painottuminen vasemmalle ovat häirinneet vakavasti tieteen uskottavuutta jo pitkään, ja tilanne on samanlainen myös valtavirran perinnemedioissa.

Sitoutumiseni tiedemiehenä Perussuomalaisiin on tässäkin mielessä perusteltua tasapainotuksen vuoksi. Toivon siis kannatusta myös niiltä yliopistolaisilta, jotka ovat *eri mieltä* kuin nykyajan akateemiset uusmarxilaiset ja jotka ymmärtävät, millä tavoin hallituksen kasvattamat maa-

hanmuuttokulut sekä yliopistoleikkaukset liittyvät yhteen. Tämän oivaltamista se vastuun kantaminen oikeasti merkitsee.

Meneillään on taistelu länsimaisen sivistyksen, rationalismin ja kulttuurin säilyttämiseksi. Meidän on nyt totisesti kamppailtava *eurooppalaisten arvojen*, kuten valtiollisen itsemääräämisoikeuden, kansallisen suvereniteetin, omistusoikeuden, utilitarismin ja yksilönvapauden, puolesta. Aiomme voittaa myös taistelun sananvapaudesta, sillä mielipiteiden ja ilmaisunvapauden rajoittajat eivät anna meille oikeastaan muuta mahdollisuutta tunnustaessaan oman tappionsa jatkuvalla sensuroimisen ja tukahduttamisen halullaan.

Torstaina 22. marraskuuta 2018

VÄESTÖPOLITIIKAN BLACK FRIDAY – ”PELASTAAKO TYÖPERÄINEN MAAHANMUUTTO?”

Tilastokeskuksen julkaistua väsetöennusteensa[517] viime perjantaina alkoivat valtamedia, populistiset valtavirtapuolueet ja eräät etujärjestöt vyörytyksen maahanmuuton puolustelemiseksi. Syntyvyyden laskusta tehtiin välittömästi se johtopäätös, että maahamme muka tarvitaan lisää väkeä ulkomailta.

Ei se asia kuitenkaan noin mene. Työvoiman tarpeen kannalta keskeisiä ovat neljä tekijää: *huoltosuhde*, *työn tuottavuus*, *työllisyysaste* ja *kysyntä*, joka riippuu ostovoimasta ja sen takana olevasta arvotuotannosta ja tietenkin myös hinnoittelusta. Niillä ei ole tekemistä syntyvyyden eikä väestömäärien kanssa muutoin kuin välillisesti.

Valtamediassa ja vasemmisto- sekä oikeistopuolueissa tehtiin kuitenkin (Perussuomalaisia lukuun ottamatta) se johtopäätös, että maahamme tarvitaan ilman muuta siirtolaisia ulkomailta syntyvyyden paikkaamiseksi.

Yleisradio marssitti studioon Vasemmistoliiton Li Anderssonin ja Kokoomuksen Antti Häkkäsen, joiden mielestä maahanmuuttoa tarvitaan.[518] Puolueiden vivahde-ero koski lähinnä sitä, pitäisikö maahanmuuton olla työperäistä vai ei. Anderssonin mielestä oleskeluoikeuksia ei olisi syytä valikoida millään tavalla.

Molemmat ovat väärässä tavoitellessaan lisää maahanmuuttoa. Suomen Perustan tutkija Samuli Salminen osoitti tänä syksynä julkaistussa tutkimuksessaan ”Kuinka kalliiksi halpatyövoima tulee?”, että työperäinen maahanmuutto ei kompensoi sosiaalietuusperäisestä haittamaahanmuutosta koituvia tappioita.

Tutkimuksen mukaan myös työperäinen maahanmuutto on osoittautunut haitalliseksi, sillä EU- ja ETA-maiden ulkopuolelta tulevien myönteinen nettovaikutus julkiseen talouteen heikkenee maassaolovuosien myötä. Suomeen tulevien työllisyysaste laskee kantaväestön työllisyysasteen ala-

puolelle muutaman vuoden maassa asumisen jälkeen. Tähän lukuun ei ole otettu huomioon pakolaisia ja turvapaikanhakijoita vaan työperäiset maahanmuuttajat.

Työvoiman tarveharkinnasta luopuneeseen Ruotsiin tulleista vain 12 % on sijoittunut aloille, joilla on työvoimapulaa. Sen sijaan yli 70 % niistä tietyllä aikajänteellä saapuneista, jotka maahan jäivät, haki turvapaikkaa.

Ylen TV1:n ohjelmassa esitettyyn kysymykseen ”pelastaako työperäinen maahanmuutto?”, voidaan siis vastata: ei pelasta. Sen ei myöskään tarvitse ”pelastaa”, sillä emme me suomalaiset ole missään vaarassa saati että tarvitsisimme moisia metafyysisiä uhkakuvia osataksemme hoitaa talouttamme.

Sellaisilla uhkakuvilla kuitenkin pelotellaan vaalien lähestyessä, kun myös elinkeinoelämä on tekaissut syntyvyyden laskusta näppärän aseen halpatyövoiman houkuttelemiseksi. Vasemmisto puolestaan haalii lisää maahanmuuttoa oman internationalistisen ideologiansa vuoksi.

Maahanmuuttomäärien lisääminen ei paranna työn tuottavuutta

Olennaista työvoiman tarpeen kannalta on, että eläkeläisten määrän kasvaessa ja eläkkeiden ostovoiman heiketessä myöskään kulutus ja kysyntä eivät pysy ennallaan, ja siksi työvoimaa ei tarvita entiseen tapaan. Maahanmuuton vaikutuksesta huoltosuhde puolestaan on heikentynyt entisestään.

Suomessa kyllä työskennellään melko paljon, mutta työ *tuottaa* huonosti, sillä liian suuri osa työstä tehdään vain huoltavan verkoston piirissä. Se ei siis tuota vaihtokelpoisia arvoja, jotka voitaisiin vaihtaa rahaksi markkinoilla ja jotka tuottaisivat kansantalouteemme pätäkkää. Maahanmuutto on kokonaisuutena heikentänyt huoltosuhdetta, sillä erittäin suuri osa humanitaarisesta ja sosiaalietuusperäisestä maahanmuutosta on pitkäaikaisesti työttömänä.

Maahanmuuttomäärien kasvattaminen on näin ollen täysin väärä lähestymistapa syntyvyyden laskusta johtuvien kuhmujen paikkaamiseen väestöpyramideissa, sillä maahanmuuttomäärien lisääminen ei paranna työn tuottavuutta mutta heikentää huoltosuhdetta.

Niinpä pitäisi keskittyä työn tuottavuuden kasvattamiseen, työllisyysasteen nostamiseen ja huoltosuhteen parantamiseen omin toimin, esimerkiksi koulutusta tehostamalla, omatoimisuutta lisäämällä ja liikkuvuutta parantamalla. Apua olisi jo sosiaalietuusperäisen maahanmuuton lopettamisesta tai pakolaisina ja turvapaikanhakijoina tulevien määrän pysyvästä leikkaamisesta entisenlaisiin kiintiöihin.

Mikäli omat havaintoni paikkaansa pitävät, Li Andersson ja Antti Häkkänen joko eivät ymmärrä työvoimapolitiikasta eivätkä kansantaloustie-

teestä yhtään mitään tai he petkuttavat kansalaisia tahallaan populistisista syistä: säilyttääkseen kasvonsa ideologista valtaa käyttävien moraaliposeeraajien piirissä. Kyseessä voi olla myös vasemmiston ja oikeiston keskinäinen bluffi. Se puolestaan voidaan kokea läimäytyksenä kantaväestöä vastaan, sillä he ammentavat hyväntekeväisyytensä suomalaisten ihmisten aarrearkusta.

Sosialistit ja porvarit jälleen samalla puolella suomalaisia vastaan

Myös Helsingin Sanomat aloitti Tilastokeskuksen julkaiseman väestöennusteen pohjalta synkistelyn löydettyään siitä käsikassaran maahanmuuttomäärien puolusteluun. Lehti julkaisi aiheesta muun muassa jutut ”Suomen tulevaisuus vaikuttaa nyt aiempaa synkemmältä”[519] ”ja ”Uusi ennuste antaa entistä dramaattisemman arvion; väkiluku kääntyy laskuun vuonna 2030”.[520] – Mitään lehden propagoimaa hätää ei siis pitäisi olla. Väkiluvun väheneminen voi olla myös hyväksi tuotannon tehostuessa. Lisäksi väkiluvun väheneminen olisi toivottavaa globaalisti, ekologisista syistä.

Elinkeinoelämän keskusliitto EK taas teki väestöennusteesta keppihevosen, jolla se alkoi ratsastaa estottomasti halpatyövoiman tuontia oikeuttaakseen. Huvittavin EK:n vaalitentissä oli demarien Antti Rinne, jolla oli muurahaisia sukissaan kierrellessään ja kaarrellessaan sen ikävän tosiasian ympärillä, että puolue ajaa sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton jatkamista,[521] ja Rinteen viimeaikaisista väitteistä huolimatta puolueen muut edustajat ovat puoltaneet äänekkäästi myös ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta luopumista.

Niitä edistäessään kummatkin vasemmistopuolueet lyövät kirveensä kiveen. Mutta tapahtumajärjestäjä EK lienee tyytyväinen, sillä omassa vaaliohjelmassaan se on vaatinut lisää työvoimaa ulkomailta,[522] vaikka järjestöllä itsellään ei vaalikelpoisuutta eduskuntavaaleissa olekaan. Kokoomus ja vasemmistopuolueet tekevät kuitenkin likaisen työn EK:n puolesta.

Syntyvyyden laskusta innostuneena EK lähestyy suomalaisia työttömiä myös perustuslain ja yhdenvertaisuuslain vastaisella esityksellä, jonka mukaan Suomen pitäisi maksaa 70 prosentin palkkatukea *turvapaikan* saaneen työllistämiseksi.[523] Mutta EK *ei* ole ajamassa tukea kantaväestöön kuuluvien *suomalaisten* töihin saamiseksi, vaikka se kävisi ilman kallista kouluttamista, kielimuureja ja kotouttamista.

On sekä naurettavaa että säälittävää, että kaikki Suomen puolueet yhtä lukuun ottamatta hoilaavat massamaahanmuuton puolesta – maahanmuuton, josta ei ole osoitettu olevan mitään sellaista hyötyä, jota ilman täällä ei tultaisi toimeen. Sen sijaan näyttöä haitoista on kertynyt kyllä, eivätkä ne mahdu pelkkien taloudellisten tekijöiden piiriin. Tuloksena on saatu nonkonformismia, epäkoheesiota, arvo-, intressi- ja kulttuuriristiriitoja sekä

yleistä eripuraa ja jopa väkivaltaa, jotka heikentävät sosiaalista pääomaa ja luottamusta sekä vähentävät yhteiskunnallista tehokkuutta.

Kun EK:n vaalitentin juontaja esitti puolueiden puheenjohtajille provokatiivisen kysymyksen, ”mitkä puolueet eivät olisi valmiita hallitukseen Perussuomalaisten kanssa?”, lapaansa nostivat muiden muassa Svenska Folkpartietin Anna-Maja Henriksson ja Kokoomuksen Petteri Orpo, jonka mielestä Perussuomalaisten kannassa ei ole tapahtunut muutosta. – Ei olisi pitänytkään, sillä ei minkään muunkaan puolueen näkemyksistä päätetä RKP:ssä tai Kokoomuksessa. Myöskään niiden kannoissa ei ole tapahtunut Perussuomalaisten toivomia muutoksia.

Ongelma ei ole Perussuomalaisissa vaan siinä, että kyseisenlaista ennakkoasetelmaa viritellään median syötteellä viisi kuukautta ennen vaaleja. Kyseinen pois sulkemisen politiikka on *cordon sainitairea*, joka muistuttaa vaarallisesti Suomen poliittisesta historiasta tunnettua kassakaappisopimusta. Kaiken tämän tapahtuessa emeritusprofessori ja rationalisti Esko Valtaoja puolestaan totesi, että ainoa järjen ääni tulee Jussi Halla-aholta.[524] Tähtitieteilijä tosin erehtyi hieman. On meitä muitakin, niin kuin kai on aina ollut.

Maahanmuutto ei ole vain taloudellinen vaan myös kulttuurinen ja väestöpoliittinen asia

Meistä Perussuomalaisista on tullut sekä suomalaisten vasemmistoduunarien että kansallista etua ajattelevien oikeistolaisten – niin opiskelijoiden, eläkeläisten kuin vähävaraistenkin – turvasatamia, jotka eivät arvioi asioita eturyhmien näkökulmasta vaan aidolla poliittisella tavalla: kansallisen kokonaisedun kannalta.

Käsityksemme mukaan sekä hyvinvointivaltio että yksilöiden etu toteutuvat kansallisvaltioiden kautta. Tämä on näkökulma, joka on unohdettu eripuran keskellä ja päätösvallan karattua maamme rajojen ulkopuolelle.

Olemme myös tulevaisuuspuolue, jossa Suomen tulevaisuutta pohditaan muillakin perusteilla kuin euroilla tai senteillä. Maahanmuuttoa ei pidä arvioida pelkillä taloudellisilla tekijöillä eikä myöskään vieraiden kansakuntien eduilla. Maahanmuutolle ei synny mitään yksiselitteistä oikeutusta siinäkään tapauksessa, että se jollakin tavoin saataisiin näyttämään taloudellisesti tarpeelliselta.

Sen sijaan meidän tulee ratkaista väestöpoliittiset kysymyksemme kansanvaltaisesti, omalta perustaltamme ja tahtomme mukaisesti. Sillä maahanmuutolla on talousvaikutusten lisäksi aina myös sosiaalipoliittisia, kielipoliittisia, kulttuuripoliittisia, turvallisuuspoliittisia ja väestöpoliittisia vaikutuksia. Ne kaikki on nyt yritetty haudata kapealla kauppiaan järjellä harjoitettavaan retoriikkaan. Omakulttuurisuus on itseisarvo – monikult-

tuurisuus ei ole, vaan enintään jokainen sen osakulttuuri voi olla, ja tietysti sekin jokaiselle kansakunnalle itselleen.

Vasemmisto on pyrkinyt toteuttamaan universaalisosialistisia rajattoman maailman periaatteitaan aina, ja vasemmistopuolueiden tavoitteena on ollut kiistää kansakuntien määräysvalta sen itsensä tuottamaan hyvinvointiin ja yksilöiden omistusoikeus heidän kausaalisesti ansaitsemaansa varallisuuteen. Joten tämä oli jo tuttua.

Petollisimpia ovatkin olleet porvarilliset puolueet Kepu ja Kokoomus, joissa on euron kuvat silmissä kiiltäen ylenkatsottu suomalaista kulttuuria ja omaa itsemäärämisoikeuttamme sekä suorastaan toivottu dramaattisia väestöllisiä muutoksia seurauksista välittämättä. Totuus on, että mikään maa ja kansakunta ei ole entisensä, jos sen väestö vaihdetaan.

Kokoomuksen larppaus vasemmiston miellyttämiseksi on suorastaan hämmästyttävää. Näyttöä puolueen maahanmuuttolinjasta antavat Orpon ja Häkkäsen kannanottojen lisäksi sisäministeri Kai Mykkäsen ihastelutsen johdosta, että ”jo nyt viidennes ekaluokkalaisista lapsista on Espoossa maahanmuuttajataustaisia” ja että ”[p]arin vuosikymmenen kuluttua jo kolmanneksella työikäisistä espoolaisista on maahanmuuttajatausta”.[525] ”Jo”-sanoilla Mykkänen viitannee itse toivomaansa ja tavoittelemaansa suuntaan: että tulevaisuudessa suomalaislapsia olisi suhteellisesti entistä vähemmän ja ulkomaalaisia vielä enemmän.

Koska ulkomaalaistuminen ei ole mikään itseisarvo, on käsittämätöntä, mitä sisäministeri Mykkänen ajaa, ellei sitten jotakin omaa agendaansa puoliksi maahanmuuttajataustaisena henkilönä. Edellä viittaamani jutun mukaan myös RKP:n tavoitteena on ”jo ennalta ehkäistä maahanmuuttajien asunnottomuutta”,[526] mutta *suomalaisten oman asunnottomuuden* he jättävät kernaasti meidän Perussuomalaisten ja muiden ihmisten huoleksi.

Suomen tulee olla suomalaisia varten

Me perussuomalaiset haluaisimme kasvukeskuksissa olevia työpaikkoja täytettävän *Suomen* työttömyyskunnista vapautuneella työvoimalla. Tämä edellyttää, että julkinen valta saadaan asettumaan kannallemme: tukemaan suomalaisten siirtymistä töihin niihin osiin Suomea, joissa töitä on tarjolla. Sen sijaan nykyisin Suomen valtio ja kunnat tukevat kasvukeskuksissa olevien työpaikkojen täyttämistä ulkomaisella vierastyövoimalla.

Suomen valtio esimerkiksi kouluttaa maahanmuuttajista ammattiautoilijoita puoli-ilmaisilla mutta veronmaksajille kalliilla kursseilla,[527] vaikka kotimaastakin olisi saatavilla pätevää työvoimaa. Tämä on kansantaloutemme tappio, sillä maahanmuuttajista koituvan halpatyövoiman hyödyt eivät kata heidän asuttamisestaan ja suomalaisten samanaikaisesta työttömyydestä johtuvia kuluja.

Tilanne on aivan yhtä epäoikeudenmukainen myös sosiaaliturvan piirissä. Jos suomalainen perhe tai yksityishenkilö joutuu työttömäksi ja hallussa on vähäistäkin helposti rahaksi muutettavaa omaisuutta, hakijat eivät voi saada toimeentulotukea juokseviin elinkustannuksiinsa.

Sen sijaan pakolaisina tai turvapaikanhakijoina tulevat ovat lähtökohtaisesti vailla kaikkea varallisuutta, ja siksi he tulevat täyttäneiksi vasemmiston laatiman sosiaaliturvajärjestelmän köyhyysihanteet. Niinpä toimeentulotuki täyttää heidän toiveensa säntillisesti, ja kuntien asuntotoimistot pisteyttävät heidät eniten asuntoa tarvitsevina ja hädänalaisina myös kunnallisten asuntojonojen kärkeen suomalaisten veronmaksajien ohitse.[528] Tämä on analyyttis-apriorinen tosiasia, jonka partituurit voidaan lukea sosiaalilainsäädännön perusperiaatteista.

Tällä tavoin ulkomaalaisille luodaan erinomaiset edellytykset myös lisääntymiseen tilanteissa, joissa suomalaisilla itsellään ei ole lapsiin enää varaa. Joten ei tarvitse ihmetellä, mistä johtuvat suomalaisten huono lastenhankinta, lisääntyminen ja syntyvyys. Kun päälle lisätään vielä suomalaisfeministien yleinen aseksuaalisuus ja muslimikulttuurin ekspansiivinen väestöpolitiikka, lisääntymisihanteet sekä naisten sijottaminen pitkälti synnytystehtäviin, kyseessä on kansakuntamme kohtalo.

Teidän ei pidä ihmetellä myöskään sitä, miksi olen mukana politiikassa. Olen ehdokkaana siksi, että kyseinen kehitystaantuma saataisiin katkaistuksi ja Suomi-laivan kurssi käännetyksi toiseen suuntaan kuin mihin Orpo, Mykkänen, Häkkänen ja Andersson sekä monet muut pojat ja tytöt ovat sitä ohjanneet.

Meidän ei tulisi olla huolissamme siitä, riittääkö Suomessa väkeä. Todellinen huolenaihe on, polkevatko vierasperäiset kansat ja kulttuurit jalkoihinsa meidät suomalaiset ja meidän kielemme sekä kulttuurimme, kun heitä haalitaan tänne poliittisilla päätöksillä sekä kansallisesti itsetuhoisalla virkatyöllä.

Tiistaina 27. marraskuuta 2018

MIKSI GCM PITÄÄ HYLÄTÄ?

Vaikka monet ovatkin jo kyllästyneet GCM-sopimuksesta keskustelemiseen ja virkamiesten harjoittama väsytys on sikäli onnistunut, on edelleen hyvä tilaisuus torjua kyseisen asiakirjan hyväksyminen. Prosessi on vasta meneillään ja hyväksymiskokous edessäpäin. Valaisen asiaa tässä kirjoituksessa sekä kansainvälisen politiikan, oikeusfilosofian että joukkotiedotuksen kannalta.

Ulkoministeri Timo Soinin ja hänen apulaistensa esivalmistelema GCM-sopimus eli "*Global Compact for Migration tai Global Compact for Safe, Orderly and Regular Migration*" (suomeksi ”Globaali sopimus turvallisesta,

järjestyneestä ja säännönmukaisesta muuttoliikkeestä") on ulkopoliittinen asiakirja, jota olisi pitänyt ja pitäisi edelleenkin käsitellä eduskunnan täysistunnossa. Näin voitaisiin avoimesti ja kaiken kansan edessä selvittää, ketkä sitä puoltavat ja ketkä eivät – ja millaisilla syillä.

Sen sijaan ulkoministeriön byrokraatit tunnetusti hermostuivat perussuomalaisten Laura Huhtasaaren, Ville Tavion, Arto Luukkasen[529] ja minun[530] esittämästäni arvostelusta niin pahoin, että he alkoivat moittia meitä perussuomalaisia Ilta-Sanomissa "väärien väitteiden levittämisestä".[531] Valtamedia ja ministeripoliitikot aloittivat siis informaatiosodankäynnillisen mustamaalauskampanjan, jossa poliittista arvostelua väitettiin "valeuutiskampajoinniksi".

Tämä näyttää olevan valtamedian tapa reagoida aina, kun vallanpitäjät kohtaavat vastaansanomatonta kritiikkiä ja hallituksen omalla keinottelulla ei ole rajaa. On alun alkaen väärin, että virkamiehet pyrkivät tekemään Eurooppa-politiikan ja ulkopolitiikan kokonaan. Eduskunnan kantaa GCM:ään ei ole nyt lainkaan, vaikka Perussuomalaiset ovat tehneet toimenpidealoitteen asian tuomisesta kiireellisesti suureen saliin päätettäväksi.

Ministeriön puolustelun lapsekkuutta osoittaa esimerkiksi Ilta-Sanomien referaatti professori Matti Klingen pojan, maisteri Renne Klingen selittelystä: "Asiakirjan perimmäinen tarkoitus on Klingen mukaan saada maat yhdessä vastaamaan maailmanlaajuiseen haasteeseen. GCM:n avulla jäsenvaltiot voivat yhtenäistää ja parantaa käytäntöjään, jotta päästään kohti turvallista, järjestelmällistä ja sääntöjen mukaista siirtolaisuutta."[532]

Tämä on tyhjää sanahelinää, joka käytännössä merkitsee vain länsimaiden sitouttamista maahanmuuttomyönteiseen tahtotilaan. Lauselmassa mainitut toiveet eivät varmasti ole tosiasioita.

Jo käsittelyn kiertelevästä muodosta on käynyt ilmi, että sopimus on aiottu viedä läpi hipi hiljaa ja kautta rantain, ilman allekirjoituksia ja ilman poliittisia päätöksiä eri maiden parlamenteissa, jotta sopimuksen velvoittava luonne ei paljastuisi kansalaisille ja siirtolaiskäytäntöön voitaisiin ujuttaa "taakanjakosopimuksen" kaltaisia ja lakeihin perustumattomia raja-aitojen madalluksia. Kyse on globalistien ja avoimia rajoja vaativien pitkästä marssista halki valtioiden.

Myöskään "taakanjakosopimus" ei ole mikään sopimus eikä sillä ole velvoittavaa juridista pohjaa, vaan se on pelkästään ministerineuvoston kokouksessa puhuttu "Euroopan siirtolaisjärestely", josta käytetään myös eufemismia "pakotettu solidaarisuus". Se tavallaan kertookin kaiken, sillä mikään solidaarisuus ei voi olla pakotettua.

Ulkoministeriön maahanmuuttomainonnassa käytetty "siirtolaisuuden hallintaan saaminen" merkitsee käytännössä kaiken, myös haittamaahanmuuton, näkemistä työperäisenä *siirtolaisuutena* (siirtolaisuuden nimitystä käytetään nimenomaan työperäisestä maahanmuutosta). Täten sosiaa-

lietuusperäisen maahanmuuton päälle – joka on ongelmallisin ja laajin osa kaikesta – yritetään pirskottaa hyödyllisyyden esanssia.

Gatestone-instituutin asiantuntijan Judith Bergmanin mukaan GCM:n kautta aiotaan ajaa läpi sellainen näkemys, että maahanmuutto on ihmisoikeus tai niin sanottu subjektiivinen oikeus, johon kenellä tahansa olisi oikeus. Hänen mukaansa ”julkinen keskustelu voisi vaarantaa koko projektin”,[533] ja kannanotto osui nappiin.

GCM johtaisi kahleisiin ja ketjureaktioon

Iltalehti antoi menneellä viikolla lisää palstatilaa ulkoministeriön Renne Klingelle jutussa ”Tällainen on YK-sopimus, jonka piilottelusta perussuomalaiset syyttävät hallitusta”,[534] ja Helsingin Sanomat selitteli asioita parhain päin jutussa ”Suomi on hyväksymässä YK:n siirtolaissopimuksen, joka perussuomalaisten Huhtasaaren mukaan sitoo Suomen kädet”.[535] Lehti vieläpä jatkoi loputonta vuodatustaan defensiivisessä otsikossa, jossa toimituksen ja ulkoministeriön mielipiteitä taiottiin taaskin ”tosiasioiksi”: ”Tosiasiassa kyseessä on löyhä sopimus, joka ei sido ketään”.[536]

Minäpä kerron teille, miten asia todellisuudessa on. Vaikka sopimus ei sitoisikaan maita juridisesti, se sisältää suuren määrän käytänteitä siirtolaisuuden suhteen. *Keskeistä on, alkavatko tuomioistuimet käyttää sopimusta ohjenuoranaan*, kuten pakolaisten oikeusasemaa koskevaa YK:n yleissopimusta. Jos niin käy, sopimus on pommi, joka laukeaa käsiin velvoitteiden muodossa.

Kerron teille myös, kuka on Helsingin Sanomien haastattelema Turun yliopiston kansainvälisen oikeuden professori Outi Korhonen. Muistan hänet entisenä filosofian opiskelijana Tampereen yliopistosta, josta hän valmistui kandidaatiksi ja lisensiaatiksi filosofian alalta sekä matkusti sittemmin Yhdysvaltoihin, jossa hän väitteli tohtoriksi oikeustieteestä. Hänellä ei ole siis kotimaista oikeustieteellistä tutkintoa lainkaan. Sen sijaan minä opiskelin toisena pääaineeni (yhteensä minulla oli neljä pääainetta kahdessa eri yliopistossa) julkisoikeutta ja tiedän aiheesta sentään jotain.

Niinpä Outin selittelyt ovat kevyitä, aivan kuten myös hänen aiemmat käsityksensä, joiden mukaan taloudelliset kysymykset eivät kuulu turvapaikkapolitiikkaan lainkaan.[537] Hän ymmärtää sopimusta lähinnä siltä pragmaattiselta pohjalta, että ”oikeudellisesti sitovaa kansainvälistä sopimusta ei ole ollut toivoa saada aikaan”. Hänkin tuntuu ajattelevan, että olisi pitänyt. Minä puolestani katson, että ei olisi. Taakanjakokin on totta kai epäoikeudenmukaista, mutta tilannetta ei taatusti paranneta GCM:llä.

Sopimuksen teksti on sitovaa, ja sen pohjalta Suomen pitää alkaa ottaa tänne ihmisiä kuin he olisivat Karjalan evakkoja. Nimittäin Suomessa sopimuksiin suhtaudutaan orjallisesti, ja niitä noudatetaan kirjaimellisesti. Ja sanoakseni asian niin, että toimittajatkin ymmärtävät: GCM:n käytän-

teet ovat kuin Julkisen sanan neuvoston lausuntoja, joita tuomioistuimet kelpuuttavat todistusaineistoina ratkaisujensa perustaksi.

Sangen harhaanjohtava on myös Lapin yliopiston kansainvälisen oikeuden professorin Lotta Wiikarin Helsingin Sanomiin kirjoittama mielipide,[538] jossa hän puolustelee sopimusta sillä, että se muka on puitesopimuksiakin löyhempi eikä takaa edes sen kannattajien oikeustilaa. Näin hän salaa taitavasti sopimuksen ketjuuntuvat seurausvaikutukset, jotka voivat olla kauaskantoisia.

Kansallinen väestöpolitiikka ei kuulu YK:n toimivaltaan

GCM voidaan nähdä osana ihmisoikeusteollista asennoitumistapaa, jossa universaalikommunistisista ihanteista johdellaan deduktiivisesti kansallisvaltioita velvoittavia ja itsemääräämisoikeuttamme, suvereeniuttamme sekä kansanvaltaamme kaventavia periaatteita. Sellaisiin ”supernormeihin” ja niiden takana oleviin moraaliperiaatteisiin vetoamista on professori Markku Helin kutsunut ”perusoikeusfundamentalismiksi” artikkelissaan ”Perusoikeuksilla argumentoinnista” (2012), ja myös oikeusfilosofi Aulis Aarnio on käyttänyt samaa sanaa teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (2014). Aarnio kirjoittaa:

> On suoranainen, joskin muodikas, itsepetos ajatella, että supernormistoille ja niiden ilmentämille perusarvoille on olemassa jokin objektiivinen sisältö. Ratkaisu jää riippumaan tulkitsijasta, ei laista. Tämä on kohtalokasta oikeudelle.[539]

Hän myös jatkaa:

> Mallin fundamentalistisuus puolestaan on siinä, että lainkäyttäjä asetetaan huonosti perustellun oikeusopillisen doktriinin antamalla valtuutuksella lainsäätäjän asemaan. Se johtaa konfliktiin valtiovallan kolmijaon periaatteen kanssa. Vielä oudompi mallista tulee, jos oikeustieteen harjoittaja, ja nimenomaan hän, saa doktriinin tarkoittaman vallan määritellä, miten perusoikeuksien ilmentämät arvot tulee ymmärtää.
>
> Niin tärkeitä kuin perus- ja ihmisoikeudet ovatkin demokraattisen oikeusvaltion kannalta, niille ei tule antaa perusoikeusfundamentalismin tarkoittamaa monopoliasemaa, tahtoipa jokin doktriini sitä tai ei.[540]

GCM on juuri sellainen doktriini, joka vaarantaa valtioiden itsemääräämisoikeuden ja mahdollisuuden päättää itse omasta väestö- ja rajapolitiikastaan. Se olisi jälleen yksi uusi korsi kansalliset perustuslait ylittävien ja täysin tulkinnanvaraisten asiakirjojen kekoon, johon vedotaan massamaahanmuuton puolustelemiseksi niin että korvat soivat.

Suomesta sopimusta on lähdössä läsnäolollaan hyväksymään sisäministeri Kai Mykkänen, jonka mielipiteet maahanmuuton lisäämiseksi ovat kaikkien tiedossa. Hänen tarkoituksenaan on hyväksyä sopimus 10.–11. joulukuuta Marokon Marrakechissa. Avustajien kannattaisi pultata viidakkokuumeileva sisäministeri Kai Mykkänen kettingillä seinään kiinni estääkseen häntä lähtemästä Afrikkaan kokoomuslaista maahanmuuttopolitiikkaa tekemään, sillä sen enempää sisä- kuin ulkoministeriössäkään ei taaskaan ymmärretä, mitä ministerit ovat tekemässä.

Eduskunnan tultua sivuutetuksi kansalaisten kannattaa vedota tasavallan presidenttiin hankeen pysäyttämiseksi, sillä myöskään Yhdysvallat ja Unkari eivät sopimusta hyväksy. Tällä tietoa Puola, Australia, Tšekki ja Kroatia ovat ilmaisseet aikeensa vetäytyä sopimuksesta. Tanska, Italia ja Slovenia ovat jättäytymässä pois sopimuksesta,[541] ja Ruotsi ja Hollanti olisivat hyväksymässä sen vain tietyin muutoksin. Viron presidentti Kersti Kaljulaid ei ole lähdössä sopimusta allekirjoittamaan,[542] ja EU:n ulkopuolisista maista pois jättäytymistä harkitsevat Norja ja Sveitsi. Kiina, Etelä-Korea ja Japani vetävät itsemääräämisoikeuttaan korostavaa linjaa, ja ainakin Saksassa, Suomessa ja Ruotsissa kerätään nimiä adressiin sopimuksen hylkäämiseksi.

Virkamiehiltä ei ole kovin rehellistä ryntäillä lavastamaan asioiden kansanvaltaisen ja avoimen käsittelyn vaatimista ja perusteltua yhteiskuntafilosofiaa ”valeuutisoinniksi”. Paremminkin sen johdosta pitäisi potkaista Katajanokan sosiaalidemokraattiset silkkipyllybyrokraatit pois nepotistisista palkintoviroistaan.

Liitän tähän loppuun oikeusfilosofisen referaattiartikkelini, joka perustuu ranskalaisessa laatulehti Le Figarossa julkaistuun korkean virkamiesryhmän (Le Gruppe Plessis) kirjoitukseen Ranskan irrottamiseksi Euroopan ihmisoikeussopimuksesta. Anonyymisti esitetty kirjoitus ”*Cous européenne des droits de l’homme: pourquoi ensortir est un impératif démocratique*” julkaistiin Le Figarossa 21.6.2016.[543] Vaikka kyse on eri sopimuksesta, kannanoton sisältö sopii myös tähän. Tekstilainaukset ovat nopeasti käännettyjä, joten älkää välittäkö nyansseista. Juttua kannattaa lukea myös ulkoministeriössä ja tasavallan presidentin kansliassa.

MITEN IHMISOIKEUSTEOLLISUUDELLA KUMOTAAN DEMOKRATIAA?

Siinä, missä Kai Mykkänen, Timo Soini, Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin hehkuttavat kilpaa sosiaalietuusperäisen maahanmuuton ja halpatyövoiman maahan marssittamisen puolesta, Britanniassa ja Ranskassa esitetään vakuuttavia argumentteja maiden erottamiseksi myös Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksesta.

Ison-Britannian pääministeri David Cameron esitti jo vuonna 2015 konservatiivien vaaliohjelmassa ajatuksen, että britit eroaisivat Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksesta palauttaen lainkäytön omaan hallintaansa, mutta pysyisivät EU:n jäseninä.[544] Hänen toinen hallituksensa aikoi kumota maan oman ihmisoikeuslain, minkä jälkeen EIT:n päätökset eivät enää olisi sitoneet Britannian korkeinta oikeutta. Lainmuutoksen jälkeen britit olisivat edelleenkin voineet vedota EIT:hen, mutta tuomioistuimella ei olisi ollut enää oikeutta vaatia muutoksia Britannian lakeihin.

Koska Cameron vastusti brexitiä, hän piti Euroopan integraation ongelmana nimenomaan Euroopan ihmisoikeustuomioistuinta ja sen maailmanparannustoimintaa eikä Euroopan unionia, joka voisi toimia vapaakauppa-alueena ilman ideologista lähetystehtävää. Sen sijaan EIT:stä on tullut muodollisesta erillisyydestään huolimatta keskeinen osa EU:n aatteellisia rakenteita.

Samansuuntaisen näkökulman tarjosi ranskalaiseen laatulehti Le Figaroon kirjoittava Ranskan ylempien virkamiesten ryhmä Le Gruppe Plessis. Brexitin aikaisessa kirjoituksessaan ”Miksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen jättäminen on välttämätöntä demokratialle” ryhmä katsoi, että samalla kun Euroopan ihmisoikeussopimuksen soveltamisessa on noudatettu entistä enemmän ”vapaata tulkintaa”, jota kutsutaan ”evolutiiviseksi” (*interprétation évolutive*), siitä on tullut ”outo lintu” (*un objet étrange*), jolla on enää vähän tekemistä alkuperäisen tehtävänsä eli totalitarismien torjunnan ja perusoikeuksien kanssa. Ryhmä kirjoittaa, että Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen päätöksissä voidaan

> […] tunnistaa jälkiä sellaisesta oikeuskäsityksestä, joka suosii ”edistyksellistä” yhteiskuntanäkemystä: rajojen kieltoa, koko valtion käsitettä kohtaan tunnettua epäluuloa, syrjimättömyyden kulttia, rikollisen edun suosimista uhrin kustannuksella, yhteisen edun alistamista yksilön vaatimuksille […], moraalista libertarismia… [(…) *reconnaît leur marque dans une jurisprudence qui privilégie une vision ”progressiste” de la société: refus des frontières, défiance vis-à-vis des Etats, culte de la non-discrimination, primat de l'intérêt du délinquant sur celui de la victime, de la revendication individuelle sur l'intérêt collectif, de la procédure sur la décision et l'action, libertarisme moral…*].

Näin ollen Euroopan ihmisoikeussopimus ja EIT:n toiminta muistuttavat poliittisia määräyksiä. Niillä asetutaan poliittisen vallan yläpuolelle ja rikotaan Montesquieun konspioimaa vallan kolmijako-oppia, jonka mukaan lainsäädäntövallan, päätäntävallan ja tuomiovallan pitää olla eri ihmisten käsissä niin, että valtaa rajoittaa aina jokin toinen valta. Ryhmä jatkaa, että

> [d]emokratiassa on julkisen edun määritteleminen lainsäätäjän, ei tuomarin saati ulkomaisen tuomarin, tehtävä. Euroopan ihmisoikeussopi-

> mus, joka on nyt tunkeutunut poliittisen legitimaation ytimeen, muodostaa näin ollen demokratian todellisen ongelman. [*Dans une démocratie, c'est en effet au législateur, et non au juge, a fortiori à un juge étranger, qu'il appartient de définir l'intérêt collectif. La CEDH, qui fait désormais intrusion au cœur même de la légitimité politique, pose donc un véritable problème démocratique.*]

Tätä kautta Euroopan ihmisoikeussopimuksesta on tullut keino kiertää lakia tai venyttää lain tulkintaa, ja siitä on tehty jonkinlainen uusi perustuslaki, josta soveltamista ja oikeuskäytäntöjä johdellaan. Ryhmä lähestyy aihettaan useilla käytännön esimerkeillä ja luettelee, miten

> […] Euroopan ihmisoikeussopimus on pakottanut Ranskan harkitsemaan uudelleen ammattiliittojen kieltämistä asevoimissa. Se edellytti myös asianajajan läsnäoloa poliisipidätyksissä alusta alkaen, mikä teki poliisin työn erityisen vaikeaksi ja vahvisti näin ollen, että menettelytapaa pidettiin tärkeämpänä kuin poliisin tehokkuutta. Yleissopimuksen artiklaa 8 (yksityis- ja perhe-elämän kunnioittaminen) käytetään massiivisena ja erittäin tehokkaana aseena laittomien ulkomaalaisten karkottamispolitiikkaa vastaan ja perheiden yhdistämisen helpottamiseksi. [(…) *la CEDH a imposé à la France de revenir sur l'interdiction des syndicats dans les armées. Elle a également imposé la présence d'un avocat dès le début de la garde à vue, compliquant singulièrement le travail de la police et confirmant ainsi qu'elle estimait la procédure plus importante que l'efficacité policière. L'article 8 de la convention EDH (respect de la vie privée et familiale) est utilisé comme une arme massive, et très efficace, contre la politique d'expulsion des étrangers en situation irrégulière et pour faciliter le regroupement familial.*]

Merkittävimmät ongelmat ovat kuitenkin periaatteellisia, ja ne ulottuvat kansanvallan olemukseen ja poliittiseen järjestelmään. Koska EIT:n kokoonpanoon kuuluu tuomareita ristiin rastiin sen jäsenmaista, menevät oikeudenmukaisuuskäsitykset, laillisuusnäkemykset ja oikeuskäytännöt sekaisin, ja kollegiot antavat päätöksiä kuin hedelmäpelit. Pahinta on, että ratkaisut velvoittavat kansallisvaltioita yhtä tiukasti kuin valtioiden lait, viimekätisinä ratkaisuina jopa enemmän. Ryhmä ironisoi, että EIT:ssä

> azerbaidžanilainen, albanialainen, moldovalainen, georgialainen tai turkkilainen tuomari – viitataksemme maihin, jotka ovat tunnettuja ihmisoikeuksien kunnioittamisesta – voivat vaikuttaa Ranskan lainsäädäntöön tavalla, josta monet parlamenttimme jäsenet olisivat kateellisia! [*Un juge azerbaidjanais, albanais, moldave, géorgien ou turc, pour citer des ressortissants de pays réputés pour leur respect des droits de l'homme…, a ainsi une influence sur le droit français que pourraient leur envier bon nombre de nos parlementaires!*]

Koska EIT:stä on tullut käenpoika kansanvallan kotipesään, virkamiesryhmä pohtii lopuksi, miten ongelmaan pitäisi suhtautua. Kirjoittajien mukaan heidän kotimaallaan on kyllä tarvittavat keinot ihmisoikeuksien toteuttamiseen, ja nyt pitäisi vain löytyä voimia sen tunnustamiseksi, ettei Euroopan ihmisoikeussopimus palvele enää samaa tehtävää, johon Ranska aikoinaan liittyi. Sopimuksesta irtautumisen tulisi olla ensisijainen tavoite, mikäli halutaan löytää keinoja maahanmuuton ja terrorismin torjumiseksi ja oikeudellisen riippumattomuuden palauttamiseksi Ranskaan.

> Toisin kuin yleisesti ajatellaan, Euroopan ihmisoikeussopimuksen jättäminen on juridisesti täysin mahdollista: 58 artiklassa sallitaan Euroopan ihmisoikeussopimuksesta luopuminen ”kuuden kuukauden irtisanomisajalla Euroopan neuvoston pääsihteerille osoitetusta ilmoituksesta”. Kysymys ei kuitenkaan ole niinkään oikeudellinen kuin poliittinen. Todellinen tehtävä on löytää poliittinen tahto tästä pakkopaidasta vapautumiseksi […]. [*Contrairement à certaines idées reçues, quitter la CEDH est juridiquement tout à fait possible: l'article 58 permet de dénoncer la convention EDH ”moyennant un préavis de six mois, donné par une notification adressée au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe”. Mais la question n'est pas tant juridique que politique. Le vrai sujet, c'est de trouver la volonté politique de se libérer de ce carcan* (…).]

Irtautuminen on perusteltua siksi, että EIT:n länsieurooppalaiset tuomarit eivät pysty toteuttamaan ihmisoikeussopimuksen valvontatehtävää, sillä Venäjän ja Turkin tapaiset maat eivät ota EIT:n näkemyksiä huomioon, mutta toisaalta itäeurooppalaiset tuomarit pystyvät omasta puolestaan vaikuttamaan EIT:n päätöksillä kielteisesti läntisen Euroopan maiden lainsäädäntöön.

Brittien ja ranskalaisten viitatessa perustuslakeihinsa ja heidän pyrkiessään kumoamaan Euroopan ihmisoikeussopimukseen sisältyvää epädemokraattista pakkovaltaa, Suomen eduskunnan perustuslakivaliokunnan käyttämät asiantuntijat Juha Lavapuro, Tuomas Ojanen ja Martin Scheinin puolestaan vetoavat Euroopan ihmisoikeussopimukseen marssittaakseen omaa vallankumousparaatiaan meidän parlamenttimme yli.

Samanlaisia ovat kokoomuslaiset, kepulaiset, sosiaalidemokraattiset, kommunistiset, vihreät, ruotsinkieliset, kristilliset, liberaalit ja aivan kaikki puoliksi oppineet patustelijapoliitikot, joita kiinnostaa moraaliposeeraus enemmän kuin oman kansansa etu ja joilla ei ole oikeusfilosofista asiantuntemusta eikä kansalliseen itsetuntoon liittyvää selkärankaa yhtään.

Kansallisten etujen ja vapauksien polkeminen kansainvälisillä sopimuksilla on hyvin tyypillistä internatsismin ideologialle. Siinä tarkoituksessa käytetään myös Geneven pakolaissopimusta sekä YK:n ihmisoikeuksien julistusta, kun tuomioistuimet ovat hyväksyneet ne ohjenuorikseen.

Enkä tarkoita vain Haagissa toimivia Kansainvälistä rikostuomioistuinta, jossa tuomitaan sotarikollisia, tai YK:n alaista Kansainvälistä tuomioistuinta, jossa juristit ratkovat valtioiden välisiä kiistoja lampaannahkaperukki päälaellaan.

Sen sijaan tarkoitan tavallisia kansallisia käräjiä, jotka katsovat sopimusten, julistusten, asiakirjojen ja "kompaktien" (aina tahdonilmaisulla ei ole edes selvää nimeä eikä hyväksyntää) sitovan päätöksentekoaan, kun tuomitaan kantaväestöihin kuuluvia ihmisiä heidän esittämästään yhteiskuntakritiikistä. Juuri siihen myös GCM:n tapaisten sitoumusten on tarkoitus johtaa, ja juuri siihen ne pahimmillaan kansallista lainkäyttöä johtavat.

LÄHTEET

Kirjat

Aarnio, Aulis, *Oikeutta etsimässä – Erään matkan kuvaus*. Helsinki: Talentum, 2014.

Helin, Markku, "Perusoikeuksilla argumentoinnista". Teoksessa: Tero Iire ja Martti Kairinen (toim.), *Varallisuus, vakuudet ja velkojat. – Juhlajulkaisu Jarmo Tuomisto 1952 – 9/6 – 2012*, s. 11–30. Turku: Turun yliopisto, 2012.

Lehdet

Le Gruppe Plessis, "Cous européenne des droits de l'homme: pourquoi en-sortir est un impératif démocratique", *Le Figaro* 21.6.2016.

Keskiviikkona 28. marraskuuta 2018

EUROOPAN EPÄVAKAUS, KANSALLISMIELISYYS JA NATO

Eurooppaa kuohuttavat tätä nykyä kaksi isoa asiaa: globaali maahanmuutto ja Venäjän aikaansaama Krimin miehitys sekä siihen liittyvä separatistijoukkojen tukeminen Itä-Ukrainassa. Niinpä myöskään Euroopassa heränneessä kansallismielisyydessä ei ole mitään ihmeellistä. Elämme epävarmoja aikoja, ja siksi kansallisen edun valvominen on erityisen tärkeää.

Myöskään Venäjän aseiden kalistelussa ei ole mitään uutta. Kun Venäjä otti viime sunnuntaina haltuunsa kolme Ukrainan laivaston alusta Mustanmeren Kertšinsalmessa, konfliktissa haavoittui (lähteestä riippuen) 3–6

miehistön jäsentä.[545] Mediassa tapaus on nähty ensimmäisenä selkeänä yhteenottona Venäjän ja Ukrainan välillä.

Tunnuksettomia Venäjän joukkoja oli tosin eksynyt Ukrainan alueelle jo aiemmin. Malesialainen matkustajakone (lento MH17) puolestaan ammuttiin alas Venäjän valmistamalla ja toimittamalla ilmatorjuntaohjuksella, jolloin tapauksessa kuoli satoja useiden eri maiden kansalaisia.

Venäjällä olisi avaimet myös Syyrian kriisin ratkaisemiseen, kunhan maa lopettaisi Bašar al-Assadin tukemisen. Mutta venäläiset haluavat pitää kiinni Syyriasta, sillä Venäjä tavoittelee maasta tukikohtaa Välimerelle.

Venäjä pyrkii luomaan kriisipesäkkeiden ja valloittamiensa alueiden ympärille puskurivyöhykkeitä, joista löytyy useita kerroksia kuin karjalalaisista puumaatuskoista. Myös Itä-Ukraina on alue, jota Venäjä pitää hallussaan suoraan tai separatistien kautta suojatakseen miehittämäänsä Krimiä. Näin Venäjä pyrkii viemään huomion pois ongelmien ytimestä, toisin sanoen siitä, että maa valloitti kansainvälisen oikeuden vastaisesti Krimin, kuten Saddam aikoinaan Kuwaitin.

Euroopan unionin pakotteet ovat jääneet melko merkityksettömiksi Venäjälle, ja tämä on voinut olla EU-maiden tarkoituskin. EU-maat ovat halunneet turvata energiansaantinsa Venäjältä. Eniten pakotteista ovat kärsineet Suomen kaltaiset maat, joiden kauppa Venäjälle on hyytynyt.

En usko Yhdysvaltain nykyisen presidentin olevan asiassa välinpitämätön, vaikka Trumpia putinismista epäillläänkin. Trump on tuominnut Krimin miehityksen monta kertaa, ja Venäjä on hänelle selvä vastustaja. USA ei vain paljoa voi ilman aseellista välintuloa, ja se taas tarkoittaisi sotaa. Venäjä on siitä kurja vastustaja, että jos sen joukkoja pääsee jollekin alueelle, niitä ei saa sieltä millään pois.

Tämä merkitsee, että meillä täällä Suomessa tarvitaan asiantuntevia ja harkintakykyisiä poliitikkoja, jotka osaavat ajatella kansallista etuamme. Suurvaltapoliittisen opportunismin välikappaleeksi joutuminen ei ole meille eduksi. Kansallisen edun valvominen on erityisen tärkeää ja ymmärrettävää epävarmoina aikoina.

Kansallista etuamme on suojeltava myös pidättyvällä maahanmuuttopolitiikalla, sillä väestömme hajautuminen ja erimielisyyden kasvu eivät ole sisäpoliittisesti hyväksi. Ne heikentävät yhteiskunnallista tehokkuutta ja keskinäistä luottamusta sekä maanpuolustustahtoa.

Politiikassa on varottava myös sisäisiä uhkia, kuten putinismin kasvua Suomessa sekä siihen liittyvää henkilökohtaisen edun tavoittelua. Krimin miehitystä ja Ukrainan kriisiä vähätteleviä trolleja esiintyy Internetissä laajalti, ja heidän tavoitteenaan on saattaa Suomi Venäjän vaikutusvaltaan: juuri tuollaiseksi puskurivyöhykkeeksi. Palkkiotaan maansa myymisestä en voi edes arvata.

Omasta mielestäni Suomen olisi ollut viisainta liittyä Natoon yhdessä Baltian maiden kanssa 1990-luvun alussa, mutta sosialististen presidentti-

en ja ulkoministerien vuoksi niin ei tehty, mistä saattaa koitua heille historian raskas taakka. Nato-ovi on nyt kiinni muttei lukossa; tosin nykytilanteessa ovesta kulkeminen voisi olla epäviisasta, sillä järjestö on eripurainen muun muassa Turkin ja EU:n suhteen vuoksi sekä Kreikan ja muiden oliiviöljymaiden talousahdingon takia.

Tasavallan presidentti Sauli Niinistö on esittänyt tukevansa Natoon hakemista lähinnä kahdessa tapauksessa: jos Ruotsi hakee tai jos Venäjän käytös pahenee. Kannanotto ei yllätä, sillä se on analyyttinen totuus, vähän niin kuin se, että possua voi rapsuttaa vasemmalla kädellä, oikealla kädellä tai molemmilla käsillä.

Johtopäätös ei ole siis merkittävä poliittinen linjanveto, vaan se on eräänlainen looginen välttämättömyys nykytilanteessa. Kurjaa asiassa on, että Suomen Nato-ratkaisu on jätetty Ruotsissa tehtäväksi, ja huumoria tavoitellen onkin sanottu (Jörn Donner), että Suomi on ainoa maa, johon Ruotsilla on vaikutusta.

Luen tilannetta niin, että Suomen ulkopoliittinen johto toivoo, ettei Ruotsi hakisi. Muutenhan Suomi olisi jo itse ollut asiassa aktiivinen. Näin toivotaan nykyisen hyväksi koetun tilanteen sekä tasapainon Pohjolassa jatkuvan.

Lupaukset ja toiveet kansanäänestyksestä Nato-asiassa ovat joka tapauksessa pelkkää palturia ja populismia. Ensinnäkin (1), äänestyttäminen avaisi tien suunnattomaan propagandasotaan ja uhkailuun, jotka voisivat heikentää turvallisuutta. Toiseksi (2), äänestyksen järjestäminen olisi valtiojohdon antama signaali, jonka mukaisesti liittymistä tavoitellaan. Jos kansa sanoisi tuossa tilanteessa ”ei”, se vetäisi hallitukselta ja presidentiltä housut kinttuihin, ja Venäjällä voitaisiin nauraa. Tällaista tilannetta tuskin kukaan haluaa.

Ja kolmanneksi (3), Natossa on vain muutama maa, jotka ovat kansanäänestyksen järjestäneet, esimerkiksi Unkari, tosin äänestyksen merkitys oli muodollinen, sillä tulos oli selvä valtaenemmistön vaatiessa kynsin hampain Natoon pääsyä. Espanja puolestaan järjesti kansanäänestyksen vasta liittymispäätöksen jälkeen selvittääkseen kannatusta, ja Georgia järjesti hädissään kansanäänestyksen, vaikka maalla ei ollut edes Nato-kelpoisuutta. Niinpä maa ei ole tänäkään päivänä Naton jäsen.

Suomessa perustuslain säätäjä on ollut niin viisas, että se on jättänyt asian eduskunnan yksinkertaisella enemmistöllä ratkaistavaksi. Tämä mahdollistaa nopeat päätökset mutta siirtää asian puolueissa harkittavaksi ja sovittavaksi. Niinpä puolueilta ja poliitikoilta vaaditaan erityistä asiantuntemusta ja viisautta.

Perussuomalaisena poliitikkona en ole putinisti. En ole myöskään Nato-trolli. Asiassa pitää kulkea isänmaan etu edellä. Kansallinen etu on unohdettu myös monissa muissa kysymyksissä, ja siksi tarvitaan maltillista ja järkevää harkintaa sekä kansallisen edun ajamista.

Äärimmäisten ja sitovien kantojen lukkoon lyöminen on epäviisasta myös muissa puolueissa, jotka ovat joko torjuneet Nato-jäsenyyden täysin tai ajavat sitä ohjelmassaan. Viimeksi mainittuja tosin ei taida olla kuin yksi.

Itse olen aina ollut Nato-jäsenyyden periaatteellinen kannattaja, enkä näe estettä liittymiselle, mikäli sopimus on hyvä *ja* tilanne liittymisen sallii. Mutta turvallisuutta ei kannata vaarantaa asialla, jonka tehtävä olisi taata turvallisuus.

Niinpä eipäs–juupas-väittely on turhaa, etenkin kun Nato-jäsenyyden tavoittelusta on tullut Suomen idänpolitiikan *modus operandi*, eräänlainen instrumentti, jolla ilmaistaan vertauskuvallista etääntymistä tai lähentymistä suhteessa Venäjään. Naton ohella on myös muita mahdollisuuksia järjestää puolustusyhteistyö.

Tulevaisuudessa entistä tärkeämpää on, että asioita hoitavat poliittiset edustajat, joiden toiminta on ennustettavaa ja luotettavaa ja joilta löytyy sekä analyysi- että toimintakykyä reagoida nopeasti eteen tuleviin haasteisiin.

Perjantaina 30. marraskuuta 2018

KULISSIEN TAKAINEN MAAHANMUUTTO JA SDP:N KEINOT

Vaikka rajojemme yli ei tällä hetkellä virtaakaan suuria määriä laittomasti maahan pyrkiviä pakolaisia, jatkuu maahanmuutto muita kanavia myöten niin runsaana, että Maahanmuuttovirasto Migri on ilmoittanut joutuvansa palkkaamaan lähiaikoina 50 uutta työntekijää nykyisten noin tuhannen lisäksi.[546] Osa Migrin viranomaiskaaderin laajentamisesta perustuu tänä vuonna voimaan astuneeseen lakiin, jonka mukaan turvapaikkahakemukset on käsiteltävä kuudessa kuukaudessa.

Kuluja aiheuttavan toiminnan paisumista voidaan pitää oireena siitä, että perusongelmat – pakolaisuuden muodossa vellova maahanmuutto ja laajat väestöjensiirrot – ovat edelleen ratkaisematta. Tämä ilmenee pakolaisuuden ja turvapaikan tavoittelun hakeutumisena muodollisesti hyväksytyille reiteille, vaikka demokraattisessa prosessissa osoitettu kantaväestöjen hyväksyntä suurille väestöpoliittisille mullistuksille puuttuukin.

Suuri osa tulijoista on myös ankkurilasten tai muiden Suomesta oleskeluluvan saaneiden vanavedessä seuranneita perheenjäseniä, vaikka toivottavana voisi pitää perheiden yhdistämistä takaisin turvallisena pidettyihin lähtömaihin sekä oleskeluluvan jo saaneiden palauttamista heti olojen rauhoituttua.

Koska oleskelulupahakemuksia on tullut Migriin tänä vuonna jo yli 56 000,[547] ei maahanmuuttoa voida pitää väestöpoliittisesti merkityksettömänä ilmiönä, vaikka se onkin yritetty sellaiseksi lavastaa vasemmisto-

populistisessa argumentaatiossa. Vertailun vuoksi Suomessa syntyi viime vuonna vain 50 858 lasta, ja heistäkin suuri osa maahanmuuttajille.[548]

Huoli kantaväestön kadosta on kyllä aiheellinen, mutta sitä ei voida korjata maahanmuutolla, joka johtaa vain kantaväestön aseman suhteelliseen huonontumiseen. Käsittelin kysymystä tarkemmin jo edellä, arvioidessani Tilastokeskuksen väestöennusteesta noussutta paniikkia.

Suhtautumisemme maahanmuuttoon on ratkaisevaa Suomen tulevaisuuden kannalta ja siltä kannalta, minkälainen kansa tai väestö tässä maassa tulevaisuudessa asuu. Maahanmuutto ei ole mikään marginaaliteema vaan aivan keskeinen politiikan osa-alue, josta ratkeaa kansamme identiteetti ja poliittinen subjektiviteetti, se, kuka maassamme käyttää poliittista valtaa ja päättää asioista, sekä se, millainen kulttuuri täällä vallitsee.

Puolueemme puheenjohtaja Jussi Halla-aho on aivan oikein huomattanut, että on väärin, kun maahanmuuttajat astelevat tänne kuin olohuoneeseemme ja alkavat siirrellä huonekaluja sekä esittää vaatimuksia, miten meidän tulisi elää.[549] Maahanmuuton jatkuessa vilkkaana on erikoista, että samanaikaisesti esitetään vaatimuksia yhtyä raja-aitoja entisestäänkin alentavaan GCM-sopimukseen. Puolueemme Perussuomalaiset on ainoa eduskuntapuolue, joka vaatii GCM:n käsittelemistä kansanvaltaisesti ja avoimesti eduskunnan täysistunnossa.

Maahanmuutto ei kaipaa virtaviivaistuksia eikä sujuvampaa organisointia vaan kriteerien tiukentamista ja määrien jyrkkää vähentämistä. Työvoimapulaa näyttää esiintyvän Maahanmuuttovirastossa, mutta muutoin Suomessa ei esiinny sen enempää pulaa työvoiman määrästä kuin laadustakaan vaan lähinnä halvasta työvoimasta. Siksi ulkomaisen työvoiman tarveharkinnasta ei pidä luopua myöskään vaalien jälkeen, johon mennessä SDP:n Antti Rinne ehtii tosin perua kriittiset puheensa.

Miten sitten maahanmuuttopolitiikka muuttuu, jos SDP saa vaalivoiton ja siitä tulee hallitus- tai jopa pääministeripuolue?

Palautankin mieleen eduskunnan suuren valiokunnan sihteerinä toimivan Peter Saramon ja tasa-arvotutkija Marianne Laxénin SDP:lle tänä vuonna laatiman salaisen muistion, jossa esitetään, millaista maahanmuuttopolitiikkaa demarit tekisivät, jos olisivat hallituksessa.

Suomen Uutisten käsiinsä saamassa ja julkaisemassa muistiossa SDP tavoittelee pakolaiskiintiön nostamista ja tarveharkinnan korvaamista kotoutusedellytykset huomioon ottavalla järjestelmällä.[550] Muistossa vaaditaan turvapaikkapoliittisen päätösvallan siirtämistä entistä enemmän Suomelta Euroopan unionille, maasta poistamisen edellytysten arvioinnin siirtämistä pois tuomioistumilta virkamiesten itseoikaisutyöksi sekä avustajien palkkaamista pikkurötöstelijöille, jotta heille voitaisiin löytää jollakin perusteella oleskelulupa.

Muistion mukaan SDP vaatii myös rikoksesta tuomittujen maahanmuuttajien karkotusten jäädyttämistä. Lusikallisen lisää demarihunajaa

SDP tarjoaa toteamalla veronmaksajille, että ”[s]elvitys- ja lainvalmistelutyön pohjalta tehtävien uudistusten hinta selviää osana selvitystyötä.”[551] Tämä merkinnee, ettei SDP:ssä *tiedetä* kustannuksia ja että demarit tulisivat vaatimaan lisää rahaa maahanmuuttajien kotoutukseen ja muuhun toimintaan.

Meillä täällä Perussuomalaisissa taas ajatellaan niin, että kenenkään ei pidä maksattaa omaa hyvinvointiaan toisten kukkarosta ilman pakottavaa syytä ja että kauppaa ei pidä tehdä ensin ja pohtia sen jälkeen hintaa. Mutta sillä tavoin ajattelevista demareista Kokoomuksen Orpo, Mykkänen ja Häkkänen tulevat varmasti saamaan mieleisensä hallituskumppanin.

Maanantaina 3. joulukuuta 2018

HELSINGIN RAHAHORNA TALLINNA-TUNNELI ROMAHTAA OMAAN MAHDOTTOMUUTEENSA

Lehdet uutisoivat viime viikolla, että miljoonaselvitysten kohteena ollut Helsinki–Tallinna-tunneli on saamassa rahoitusta ja että hanke ”etenee pian”. Uuden Suomen jutussa rakentajaehdokkaat hehkuttivat pikaisen investoinnin puolesta ja maalasivat omalta kannaltaan optimistisen kuvan, jonka mukaan tunneli voisi olla valmis jo vuoden 2024 lopulla.[552]

Länsimetron rakentamisaikatauluun verrattuna ennuste on täysin epärealistinen. Paljon lyhyemmän metroradan rakennustyöt alkoivat 2009, ja nykyisen arvion mukaan porkkanajuna kulkee Kivenlahteen vasta vuonna 2023 tai 2024.

Hanketta julkiselle vallalle tarjoilevan rakentamiskonsortion edustajat eivät jutun mukaan halua vielä puhua ”rahoituksen yksityiskohdista”. Mutta he eivät osoita myöskään sitä, mihin rahoituksen päälinjat perustuvat.

Poliittisesti arveluttavaa on, että rahahanojen sanotaan aukeavan Kiinasta ja muualta Aasiasta. Epämääräisyys on ymmärrettävää, sillä Euroopan unionin elvytystarkoituksessa harjoittama setelirahoitus on tyrehtymässä. Dubailaisten myöntämän[553] 100 miljoonan varaan ei kannattaisi vielä matkalippukauppaa perustaa, ja rahoituksen lopullinen kohde lieneekin suurmoskeija.

Helsingin kaupunki selvitytti tunnelityötä jo huomattavalla summalla, ja yksityisin varoin voi haaveiden havinaa tietenkin elättää. Mutta itse olen varma siitä, että kahden kansainvälisesti pienehkön ja syrjäisen kaupungin välille ei koskaan rakenneta maailman pisintä rautatietunnelia. Uskon myös, että 15 miljardin kustannusarvio ylittyisi ja jopa kaksinkertaistuisi, niin kuin aina käy muutaman vuoden välein.[554]

Täysin perustelematta on myös tunnelin tarve. Kiinan ja muun Kaukoidän sekä Manner-Euroopan välisen rautatieliikenteen ei tarvitse tehdä

merenalaista lenkkiä Tallinnan, Helsingin ja Pietarin kautta. Niinpä EU:n ja Kiinan ei kannata hanketta tukea.

Helsingin ja Tallinnan yhdistäminen yhdeksi metropolialueeksi on megalomaaninen ajatus, josta ei ole mitään hyötyä. Globalisaatioon ja keskittämispolitiikkaan perustuva suurkaupungistuminen on *kielteinen* suuntaus, joka tekee kaupunkialueista ihmisten mittakaavassa entistä vaikeammin hallittavia.

Lopulta myös metropolialueet alkavat eriytyä, ja syntyy slummiutumista ja alueellista elitisoitumista. Jos metropolialue halutaan nähdä yhtenäisenä työssäkäyntialueena, työmatkat joudutaan näkemään entistä pitempinä. Lisäksi työmarkkinoiden yhtenäistyminen saattaa haavoittaa suomalaisten työntekijöiden asemaa Suomessa.

Suomenlahden ylitse pääsee sujuvasti usean varustamon lähdöillä, ja mukana kulkevat sekä matkustajat että rahti. Rautatietunneli veisi leivän varustamoilta ja heikentäisi laivojen tarjoamia muita palveluja, kauppaa sekä viihde- ja virkistymismahdollisuuksia.

Tunneli on merenkulkuun verrattuna tunkkaista ja epäturvallista. Meren pohjan alapuolelta on paha nousta ylös onnettomuuden tapahtuessa. Tunnelista tulisi vain oivallinen kohde kansainväliselle terrorismille.

Kun metron rakentaminen Kruunuvuoren alitse oli muka mahdotonta poistumiskäytävien vaikean rakennettavuuden vuoksi, kuinka paljon hankalampaa olisikaan järjestää kulku pois meren pohjan syvyyksistä keskellä Suomenlahtea?

Ainakaan julkisen vallan varoin ei Helsingin ja Tallinnan välille tunnelia pidä rakentaa tilanteessa, jossa toisella kaupungilla ei ole varaa edes yhteen uuteen raitiovaunuvuoroon. Sen sijaan Helsinki voisi yrittää oppia jotakin Tallinnan käyttöön ottamasta ilmaisesta joukkoliikenteestä.

Olisi varauduttava myös siihen, että metropolien paisuminen ei ole ikuista, ja ihmiset saattavat kääntyä etsimään elintasoa ja rauhaa maaseudulta. Esimerkiksi Helsingin ja Vantaan lentoasemalle rakennetaan jatkuvasti miljardiluokan terminaaleja,[555] ja voidaan kysyä, kuka tätäkään jättiläismäistä infrastruktuuria tarvitsee, jos väestöjen vellominen vähenee tai sitä rajoitetaan energian ehtymisen, matkailun aiheuttaman eroosion tai poliittisten jännitteiden vuoksi.

Ylikapasiteetin rakentaminen on ajattelematonta ja tuo mieleen 1980-luvun juppivuodet, jolloin tehtiin pankkisaleja ja kylpylöitä sekä suunniteltiin suuria, mutta ilman mahdollisuuksia saattaa mitään kunnolla valmiiksi. Hanke on projektimiljonäärien egotrippi, joka tosin ei tee suunnittelijoistaan uusia Elon Muskeja eikä Richard Bransoneita. Menestymisen tae on nykymaailmassa realismi eikä innovaatioidealismi tai seikkailuromantiikka.

Myöskään suunnitteleminen ei ole ilmaista, ja pelkästään Helsingin kaupunki kaatoi jo rahaa tunneliin Jussi Pajusen myötävaikutuksella. Lähtökohtaisesti toteuttamiskelvottomat ja epärealistiset ideat kannattaisi

ampua ajoissa alas, sillä niiden vatvominen vie aikaa ja varoja tärkeämmältä.

Mikäli jollain rahoittajataholla on 15 miljardia käytettäväksi kaupunkimme kehittämiseen, esitän sen suuntaamista kotien tuottamiseen ihmisille. Jos yhden asunnon valmiiksi saaminen maksaa keskimäärin 250 000 euroa, voitaisiin 15 miljardilla tuottaa 60 000 uutta asuntoa, eli kodit noin 120 000 uudelle asukkaalle.

Mikäli pääkaupunkiseudun väestöennusteet pitävät paikkaansa, juuri tähän panostusta tarvittaisiin. Kyseisellä investoinnilla voitaisiin poistaa todellinen ja tulevaisuudessa uhkaava asuntopula pääkaupunkiseudulta ja hillitä kohtuutonta hintojen nousua. Joten miksi ei tehtäisi niin?

Keskiviikkona 5. joulukuuta 2018

OODI-KIRJASTON TARKOITUS

Helsingin uusi keskustakirjasto Oodi avasi tänä aamuna ovensa. Tapaus oli kai arvokas, sillä paikalle oli kutsuttu tasavallan presidenttikin.

Kävin itse tavallisena kansalaisena katsomassa, miltä rakennus näyttää. Ulkopuoli on vielä kurjassa kunnossa, ja alueen rakentaminen kestää pitkälle ensi vuoden puolelle.

Niinpä on aikaa pohtia vaikkapa Tom of Finlandin muistomerkin pystyttämistä kirjaston pihalle. Idean toteuttamiseen pitäisi löytyä syvä suvaitsevainen yksimielisyys, vaikka aloitteen tekikin muiden puolueiden mielestä väärä taho, eli eräs perussuomalainen kaupunginvaltuustossa.

Mutta asiaan, nimittäin kirjastoon. Kirjasto oli minulle juuri sellainen pettymys kuin olin osannut odottaakin. Se on täynnä erilaisia sosiaalitiloja, mutta ei juuri kirjoja.

Ensimmäisestä kerroksesta löytyvät palautuspiste ja EU-tiedotuspiste sekä tiloja tapaamisia ja tapahtumia varten. On erilaisia toreja ja monitoimisaleja, ja kaupunkitietoa tuputetaan kaavoituksesta, asumisesta ja ympäristöasioista. On elokuvateatteria ja leikkipistettä.

Toisesta kerroksesta löytyy studiotilaa, ryhmätiloja, tutkijanhuoneita ja äänitysstudioita. Ylen uutiset iloitsevat, että talossa voi soittaa rumpuja ja juoda viiniä.[556] Mutta missä ovat kirjat? Minusta tämä ei ole kirjasto.

Espoon epäilyttävä esimerkki

Kun Espoon kauppakeskus Ison Omenan kirjasto siirrettiin pohjoispäädystä eteläiseen, johon sille rakennettiin uudet tilat, huononnus oli häkellyttävä. Kirjoitin jo tuolloin aiheesta kolumnin,[557] jossa paheksuin kirjallisuuden suuren osan hävittämistä jonnekin. Esimerkiksi filosofian osastolle

ei jäänyt ennen niin runsaan hyllyn jäljiltä juuri mitään: vain yksi parimetrinen hylly ja sekin matala.

Huomasin myös, että Ison Omenan kirjaston aiemmin hankkimat omat teokseni olivat kadonneet tai hävitetyt johonkin. Ilmeisesti ne oli sensuroitu tai viety rouhimoon samaan tapaan kuin turkulainen kirjastovirkailija Ville Sirkiä heitti iloiten poistokoriin Henry Laasasen erinomaisen ja aina ajankohtaisen teoksen *Naisten seksuaalinen valta*.[558]

Vuosi sitten kirjoitin, että Helsingin keskustakirjastosta ei pidä tehdä samanlaista sosiaalivirastoa kuin Ison Omenan kirjastosta, johon on sijoitettu myös Kela ja työnhakupalvelut, terveysasema, neuvola, nuorisopalvelut, markettitaso sekä HUS:in laboratorio- ja kuvantamispalvelut. Kirjastosta pitää löytyä kirjoja.

Arvostelin tuolloin myös Espoon kirjaston johtajaa Sunniva Drakea, joka junaili Afganistanin suurlähetystön toimimaan kirjaston tiloissa ulko- ja sisäministeriön tietämättä. Kirjaston suunnitteleminen ”maahanmuuttajien olohuoneeksi” oli Helsingin Uutisten mukaan hänen nimenomainen tavoitteensa.[559]

Kirjastojen ja informaatiopalvelualan mullistukset antavat näyttöä siitä, miten monikulttuuri-ideologia on soluttautunut asiaan liittymättömille kunnallisille toimialoille ja kuinka maahanmuutolla on huononnettu suomalaisten ihmisten asemaa ja palveluja.

Espoon kirjastojen saneeraaminen sosiaalivirastoiksi ja nuhjuisen joutoväen oleskelupaikoiksi kertoo tavasta, jolla kirjastojen johtajat ja lautakuntien jäsenet ovat käyttäneet julkisia resursseja väärin. He ovat ylittäneet toimivaltansa ja tehneet kirjastoista sirkusteltoja omien mieltymystensä performoimiseen.

Politiikatonta politiikkaa

Näkemykseni on ilmeisesti otettu huomioon, sillä varsin lähelle on päästy kirjallisuuden poistamisessa ja erilaisten monipalvelutilojen lisäämisessä myös Helsingissä.

Sosiaali- ja terveyshallinnon asiointipisteitä ei Helsingin kirjastosta sentään löydy, kuten Isosta Omenasta. Mutta muutoin Oodia johtava Osmo Soininvaaran (vihr.) puoliso Anna-Maria Soinivaara ja Helsingin apulaispormestari Nasima Razmyar (sd.) lähtivät näköjään samoille linjoille, joiden mukaisesti on rakennettu sosiaalista arkkitehtuuria: tiloja kaikenlaiseen kahvitteluun, kohtaamiseen, kalabalaakkeihin sekä hälinään.

En tietenkään uskalla vastustaa ihmiskasvoista sosialismia enkä olla neuvostojen vastainen, mutta pitääkö kaiken olla vain sitä? Silmät ja korvat täyttyvät aisteihin vetovasta affektiivisesta ja esteettisestä esittämisestä nykyisin muutenkin, joten kirjastojen pitäisi olla *intellektuaalista* ja

käsitteellistä kulttuuria varten. Kirjastoista ei pitäisi tehdä daideellisuuden teemapuistoja eikä henkisiä pikaruokaloita pomppulinnoineen.

Soininvaara ja Razmyar lienevät yhtä mieltä myös aineiston valikoimisesta, "tarpeettomien" kirjojen poistamisesta ja kirjaston saattamisesta ideologisia "yhteisönormeja" ja "*speech codeja*" myötäillen "turvalliseksi tilaksi".[560]

Tähän viittaa Razmyarin kannanotto, että "[k]irjasto kertoo meille tärkeistä arvoista".[561] Todellisuudessa "arvoihin" vetoamisesta on tullut kiertoilmaus omiin subjektiivisiin *arvostuksiin* eli ideologiaan panssaroitumiselle.

Hänen mukaansa maahanmuuttajan ensimmäinen kontakti suomalaiseen yhteiskuntaan on kirjastokortti. Tämä herättää kysymyksen, kirjastoilleko oleskelulupahakemusten käsittely pitäisi siirtää. Se herättää myös kysymyksen, täytyisikö kirjastojen kantaa vastuuta kotoutustyöstä ja minkä aineistohankintojen kustannuksella. Kotimaisten ja suomenkielistenkö?

Anna-Maria Soinivaaran Kirjastolehdelle antaman haastattelun mukaan Oodissa ei sallita poliittisia puheita, mikä kannanottona on tietenkin politiikkaa, ja kirjallisuus yleensä sisältää politiikkaa.[562] Huolta herättää myös hänen huolensa "turvallisuudesta". Sellainen tila, jossa ei voi saada näkemyksiään julki, ei ole enää turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle. Vapauden vartiointi ei ole tiedon välittämistä vaan kulttuurivandalismia.

Kirjastopalkinnon Oodissa jakaa täysin puolueeton ja epäpoliittinen pianisti, Vasemmistoliiton Claes Andersson.[563] Jussi Halla-ahon teosta ei kirjastosta edelleenkään löydy, niin kuin ei montaa muutakaan äärimmäisen oikeaa ajattelua. Timo Hännikäisen tai minun kirjojani Oodi tuskin koskaan hankkii, ja historiallinen syvyys puuttuu hyllyistä täysin. Rekkalavoittain hankitaan Jari Tervon ja Kari Hotakaisen populistisia teoksia, joita löytyy supermarketeistakin. Nykyään, kun kirjastojen kirjoja ei enää muoviteta, pannaan ajattelu muoviin.

Kirjastojen tehtävä: dokumentointi ja omakulttuurisuuden sekä sananvapauden suojelu

Hyvä on, kirjoja löytyy Oodin kolmannesta kerroksesta edelleen, mutta niiden osuus on vähäinen verrattuna rakennuksen kokoon ja muiden toimintojen laajuuteen. Kirjojen osuus on vaatimaton myös verrattuna siihen, mitä löytyy Pasilan entisestä pääkirjastosta ja Rikhardinkadun kirjastosta.

Emeritusprofessori Timo Vihavainen julkaisi viime keväänä kannaoton painetun sanan puolesta ja informaation hävittämistä vastaan. Hänen kirjoituksensa "Kirjastojen tehtävä" on perehtymisen arvoinen, ja toivoisin kaikkien informaatioalalla toimivien lukevan sen.[564] Nimittäin kaikella il-

maisulla, vanhentuneellakin, on informaatioarvoa sen selvittäjänä, mitä ihmiset ovat ajatelleet ja mitä mieltä he ovat olleet.

Nykyisin kirjastot kunnostautuvat dokumenttien hävittämisessä kaikenlaisten uudistusten ja tilaratkaisujen verukkeilla. Digitaalisen informaation pysyvyys on heikkoa, sillä formaatit ja lukuohjelmat vanhenevat, ja aineisto katoaa bittiavaruuteen palvelimien lopettaessa toimintansa.

Aikana, jolloin kirjat ja kirjahyllyt ovat menettämässä merkitystään sivistyksen ilmaisijoina ja sosiaalisen statuksen tunnusmerkkeinä pidetään TV-ruutuja ja cappucinokoneita, on entistä voimakkaammin puolustettava lukeneisuuden merkitystä ja omaa kieltämme sekä kulttuuriamme.

Näin siksi, että suuri osa sosiaalisessa mediassa nykyisin esiintyvästä raivokkuudesta ja valtamedian harjoittamasta sensuroinnista perustuu vain siihen, että kieltojen vaatijat eivät tiedä mitään, eivät ole malttaneet perehtyä mihinkään, eivät ole lukeneet mitään eivätkä myöskään välitä mistään mitään. Myöskään sivistystoimen johdossa eivät ole koulutetuimmat eivätkä oppineisuutensa osoittaneimmat henkilöt vaan poliittisilla palkinnoilla virkoihin puliveivatut tyypit.

Sama ilmiö vaivaa yliopistoja, joissa ei enää syvennytä kirjoihin vaan googletetaan ja tuotetaan artikkeleita ja muuta irrallista kertakäyttötietoa vailla kokonaisymmärrystä ja vahvaa teoriaa. Paperikirjoja voidaan lukea kynttilänvalossa senkin jälkeen, jos hallitus jonain päivänä päättää siirtyä sähköttömään yhteiskuntaan. Pelkän digi-informaation varassa toimiva yhteiskunta astuu silloin pimeälle keskiajalle.

Torstaina 6. joulukuuta 2018

ANALYYSIÄ SEKSUAALIRIKOLLISUUDESTA

Lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö oli vielä kymmenisen vuotta sitten verraten harvinainen rikos. Tämä selviää Oikeuspoliittisen tutkimuslaitoksen vuonna 2009 julkaisemasta tutkimuksesta.[565] Asiat muuttuivat, kun afrikkalaiset ja lähi-itäläiset muslimimaahanmuuttajat tulivat. Heistä valta-osa on ollut seksuaalisesti aktiivisia miehiä.

Uutena piirteenä lasten seksuaaliseen hyväksikäyttöön ja seksuaalirikoksiin yleensä ovat ilmaantuneet joukkoraiskaukset sekä pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden miesjoukolla tekemät seksuaaliset ahdistelut,[566] joista on saatu näyttöä erilaisina karnevaaliaikoina.[567]

Joukkoraiskaukset eivät ole tyypillinen länsimainen piirre, mutta Gatestone-instituutin asiantuntijan Raymond Ibrahimin Middle Eas Forumilla julkaistun tulkinnan mukaan ne ovat valitettavan tuttuja muhamettilaisesta perinteestä, jossa myös raiskausten rangaistuskäytännöt ovat täysin erilaisia *sharia*-laista johtuen.[568]

Yleinen seksuaalirikollisuus on ollut jatkuvassa kasvussa muslimimaista virtaavan maahanmuuton ja islamilaisen perinteen vaikutusvallan leviämisen myötä. Tämä voidaan lukea empiirisen näytön tuottamista korrelaatioista, mutta se voidaan päätellä myös raiskauksia koskevista moraalisista asennoitumiseroista, jotka vallitsevat muslimikulttuurien ja länsimaisten oikeudenmukaisuuskäsitysten välillä.

Poliisiammattikorkeakoulussa 2015 valmistuneen tilastotutkimuksen mukaan irakilaisten todennäköisyys syyllistyä väkivaltarikokseen nimeltä raiskaus oli vuonna 2013 suomalaistaustaisiin verrattuna 19,4-kertainen.[569] Muslimitaustaisten turvapaikanhakijoiden todennäköisyys syyllistyä raiskaukseen oli Keskusrikospoliisin vuodelta 2016 olevan tilaston mukaan paikkakunnasta riippuen 10–30-kertainen verrattuna suomalaistaustaisiin. Tämä puolestaan on nostanut ulkomaalaisten tekemien raiskausten määrän 13-kertaiseksi kantaväestöön verrattuna.[570]

Tilanne on samanlainen myös muissa oloihimme verrattuna samanlaisissa maissa. Ruotsin yleisradio selvitti raiskausten tekijöiden alkuperää ja päätyi tulokseen, jonka mukaan raiskaustuomioista 58 % langetettiin ulkomailla syntyneille.[571] Kun luku suhteutetaan väestösektioihin, selviää, että seksuaalirikollisuus on ulkomaalaistaustaisten uusruotsalaisten keskuudessa huomattavasti yleisempää kuin kantaväestön keskuudessa.

Tämän havaitakseen ei tosin tarvitse olla arkistotutkija eikä tilastotieteellinen mittarimato. Seksuaalisten väkivaltarikosten nousu ja maahanmuuttajien suuri suhteellinen osuus eivät selity millään ”ilmoituskynnyksen alhaisuudella” eivätkä myöskään sattumalla, yksittäistapauksilla tai oman maamme muka-väkivaltaisella mieskulttuurilla. Erilaisten asenteiden merkitystä ei voida kiistää väittämällä, ettei seksuaalikulttuureilla ole eroa tai vetoamalla muihin tekosyihin, joita eräs kirjoittajakouluttaja toi ansiokkaasti esille blogikirjoituksessaan ”Miten argumentoidaan seksuaalirikoksista oikeaoppisesti”.[572]

Olisi myös täysin väärin syytellä suomalaisia ongelmien osoittajia vastakkainasettelujen luomisesta, sillä eivät nuo kahtiajaot synny mistään kansankiihottajien taikasanoista, vaan kyllä ne ovat niiden aiheuttamia, jotka ovat kyseiset ongelmat tänne tuoneet.

Mitä pitäisi tehdä?

Pari päivää sitten maatamme kuohutti hirveä raiskausvyyhti, jonka uhrit olivat suomalaisia lapsia ja tekijät Iltalehden mukaan pakolaistaustaisia miehiä.[573] Sellaiset teot ovat, paitsi tuskallisia uhreille, myös haistauksia koko meidän arvomaailmallemme, kulttuurillemme ja elämäntavallemme. Niitä voidaan pitää yrityksinä osoittaa, että suomalaismiehet eivät pysty suojelemaan edes naisia tai lapsia vaan että seksuaalista hallintaa tässä maassa harjoittavat jotkut muut.

Julkisuudessa on esitetty vaatimuksia tekijöiden heittämisestä mahdollisimman pian maasta ulos. Omasta mielestäni kyseisenlaisen häikäilemättömän ja pöyristyttävän rikollisuuden leviäminen Suomeen olisi pitänyt estää torppaamalla tekijöiden maahanpääsy alkuunsa.

On täysin harhaanjohtavaa moittia Suomen viranomaisia tai syyttää ”hallituksen hitautta”, kuten kokoomuslainen Muhiz Azizi Uuden Suomen toimituksen esille poimimassa blogikirjoituksessa ”Hallituksen hitaus tuo liikaa uhreja”.[574] Syyllisyys rikoksesta kuuluu aiheuttamisperiaatteen mukaan *tekijöille itselleen* eikä viranomaisvallalle, joka ei ehdi tai pysty rikollisia pidättelemään.

Hallitus olisi voinut tietenkin estää tämänkaltaisen rikollisuuden leviämistä Suomeen ottamalla käyttöön sisärajavalvonnan, jolloin pakolaisia ei olisi päässyt Tornion rajan yli myöskään Ouluun. Koska hallitus kuitenkin kaipasi (kokoomuslaisen sisäministeri Petteri Orpon sanoin) ”värinää” kaduille ja kujille, osasyyllisyys kuuluu hallitukselle.

Nykyisen sisäministeri Kai Mykkäsen (kok.) tapa reagoida on jälleen väärä. Kokoomuksen puoluemediassa Verkkouutisissa hän vaatii ankarampia rangaistuksia lapsiin kohdistuvista seksuaalirikoksista.[575] Niin hän peittää ongelmien todellisen juurisyyn, joka on *muslimikulttuurin leviäminen Eurooppaan ja Suomeen*. Ilman sitä pedofilian esiintyminen olisi todennäköisesti edelleen melko harvinaista. Muhamettilainen kulttuuri ei ole kehittynyt juuri lainkaan uskonnon perustajan päivistä, vaan 9-vuotiaan lapsivaimon pitäminen näyttää edelleenkin antavan mallin seksuaalikäyttäytymiselle muslimiperinteen sisällä.

Tutkimuksissa on todettu, että intohimorikoksissa ei rangaistusasteikon kiristämisellä ole juuri mitään vaikutusta rikollisuuden yleisyyteen, sillä seksuaalirikoksia tehdään intohimosta eikä harkinnan perusteella, kuten esimerkiksi omaisuusrikoksia.[576] Ihmiset tekevät seksuaalirikoksia muun kuin rationaalisen päättelyn perusteella, joten rangaistusten pelotepreventio ei toimi. Muutenhan rikoksia ei myöskään uusittaisi.

Rangaistusten kiristämisen tehottomuutta indikoi myös se, että niissä kehitysmaissa, joissa käytetään kovia rangaistuksia, rikollisuusaste ei ole alhainen vaan korkea. Rankaiseminen ei myöskään tuo uhreille hyvitysvaikutusta, vaikka oikeus usein kostoa onkin.

Tässä mielessä Mykkäsen resepti rangaistusten kiristämisestä on taaskin täysin väärä ja perustuu joko täydelliseen tietämättömyyteen, silmien sulkemiseen tai välinpitämättömyyteen. Paremman esityksen teki Perussuomalaisten kansanedustaja Ville Tavio, joka jätti jo 10.11.2015 lakialoitteen ulkomaalaisten rikollisten karkottamiseksi.[577] Kannatan myös itse tätä aloitetta, sillä oikeusseuraamuksen pitää olla sellainen, joka estää tekemistä rikoksia jatkossa. Pelkkä inkapasitaatio, eli rikollisen sulkeminen hetkeksi pois kansalaisyhteiskunnasta, ei tuo toivottua vaikutusta.

Niinpä pelkkä rangaistusten kiristäminen ei poista pääongelmaa, joka on rikollispotentiaalin virtaaminen maahamme. Sitä pitäisi estää torjumal-

la täysin erilaisista seksuaalikulttuureista tulevien, taustaltaan epäperäisten ja aikeiltaan tuntemattomien sekä vailla henkilötodistuksia olevien ihmisten maahantulo.

Myös kielteisen päätöksen saaneet pitäisi ottaa säilöön heidän pikaiseen palauttamiseensa asti, jotta voitaisiin estää katoaminen teille tietymättömille. Laittomien maassaolijoiden suojelua koskevaa kriminalisointia pitäisi alkaa soveltaa.

Pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden tekemät seksuaalirikokset kertovat, että he eivät ole vain paenneet vainoa tai väkivaltaa vaan tuoneet ne tänne. Perussuomalaisten kansanedustajaehdokkaana vaadin tehokkaiden keinojen käyttöönottoa maahamme tulevien pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden pysäyttämiseksi rajoille, heidän käännyttämisekseen, palauttamisekseen ja karkottamisekseen.

On puututtava juurisyyhyn

Pelkkä seksuaalirikoksia koskevien rangaistusten kiristäminen on vaarassa vetää yleisen ja sinänsä terveellä tavalla vapaamielisen oman seksuaalikulttuurimme huurteeseen viestittämällä, että seksissä itsessään on muka jotakin pahaa. Kaikkea normaalia, ei-kriminaalia ja epäpatologista seksuaalisuutta koskevan ahdasmielisyyden leviämisestä on jo saatu kielteistä näyttöä esimerkiksi ”#Metoo”- ja ”#Suostumus2018”-hankkeiden yhteydessä.

Suomi ei tarvitse lisää kieltoja eikä seksuaalielämän jäädyttämistä vaan tehokkaita keinoja sellaisten kulttuurien ja väestöryhmien leviämisen estämiseksi, jotka muodostavat väkivaltaisen uhan jopa 10-vuotiaille koululaisille. Myös vihervasemmistolaiset, liberaalit ja feministit voisivat viimenkin kohdistaa kritiikkinsä adekvaatisti ja oikein sekä ohjata poliittisen kannatuksensa vaikutusvaltaisia kanavia myöten meille perussuomalaisille. Kyttäilymielialan ja ahdasmielisyyden lietsominen ei kannata, sillä silloin ajadutaan siihen ansaan, että aletaan kiristää köyttä suomalaisten ihmisten oman kaulan ympärillä.

Lapsen seksuaalista hyväksikäyttöä koskevan kriminalisoinnin pitää kohdistua torjumaan *pedofiliaa* – ei keskittyä valvomaan esimerkiksi nuorten omia seksuaalisten rajojen ylityksiä tai kokeiluja. Sellaisina ne vain traumatisoisivat tarpeettomasti nuoria itseään. Seksin *yleinen* rikollistaminen, vaarallistaminen ja rangaistusten kiristäminen osuvat vain suomalaisten ihmisten omaan nilkkaan tehden aikuisten ihmisten kanssakäymisestä entistä vaikeampaa.

Kehotan myös valtamediaa uutisoimaan tapauksista avoimesti ja olemaan sensuroimatta[578] aihetta koskevaa poliittista, juridista, filosofista, sosiaalitieteellistä, psykologista ja muuta asiantuntija-argumentaatiota.

Median ei pitäisi rajoittua vain siihen yleisesti suosimaansa muotoiluun, ”mitä asiasta tiedetään nyt”, jota valtamedia käyttää terrori-iskujen, raiskausten ja muiden vakavien rikosten yhteydessä keskittääkseen huomiota positivismin mukaiseen yksityiskohdilla näpertelyyn sekä hillitäkseen kansalaisten tekemiä *johtopäätöksiä* tai *merkitysten* analyysia.

Politiikassa on kyse tiedon lisäksi aina myös tahdosta, siitä, millaisen yhteiskunnan me haluamme tai emme halua – aivan niin kuin filosofiassa on kyse siitä, mikä on oikeudenmukaista tai hyväksi elämällemme ja mikä ei. Isänmaan puolustaminen näin itsenäisyyspäivänä ei ole taakse päin katselemista vaan konkreettista elämäntapamme ja kulttuurimme puolustamista.

Perjantaina 7. joulukuuta 2018

ITSENÄISYYDEN MEDIAESITYS JA KAHTIAJAKOJEN SYYT

Itsenäisyyspäivän vietto on suurimmaksi osaksi median luoma tarina, vaikka itsenäisyys sinänsä ei pelkkää tarinaa olekaan. Kaikki tietävät, että kerrottuina asiat ovat joka tapauksessa erilaisia kuin todellisuudessa.

Koska 6.12. oli aurinkoinen päivä, kävelin pitkin ja poikin Helsingin katuja. Havaitsin kaupunkikuvassa myöhemmin iltapäivällä useaa erilaista marssijaa, kulkuetta ja juhlijaa. Katutapahtumiin kokoontuneiden käsityksillä itsenäisyyden merkityksestä on nähdäkseni yhtä paljon eroa kuin median itsenäisyydestä luomalla kuvalla ja tavallisen keskivertokansalaisen kokemalla itsenäisyyden vietolla.

Kuva eroista ja repeämistä vahvistui, kun tulin kotiin televisioruudun ääreen. Tein poikkeuksen ja katselin ystäväni kanssa Linnan juhlien kättelyseremonian alusta loppuun, ihan vain analyysia tehdäkseni.

Valtamedian esittämä kuva itsenäisyydestä on todellakin hyvin erilainen kuin katukuvassa näkyvä itsenäisyyden vietto. Elitisoitumisteorioita hyödyntävä puhe talouseliitistä, EU-eliitistä ja hegemonisesta mediaeliitistä ei ole palturia.

Suomen itsenäisyyspäivän vietto on vahvasti ritualisoitunut. Yksi itsenäisyyden merkitystä eniten kangistavia tapahtumia on tiedostavaisten moittiman ”äijäölähtelyn” ohella juuri tuo itsenäisyyspäivän juhlavastaanotto. Sartrelainen jono sopii ehkä kuvaamaan nyky-Suomea, mutta sen vaikutukset kansakunnan kollektiiviseen alitajuntaan voivat olla traumatisoivia. Jonossa oli aika paljon myös niin sanotun valtamedian patruunoita ja akatemioiden sekä muun niin sanotun älymystön paimenia.

Olen aiemmin väittänyt, että kansanryhmien kahtiajaot heijastelevat halkeamaa, jonka mukaisesti on syntynyt kaksi erilaista todellisuuden tulkintaa: (1) yhtäältä tunteenomainen ja ihanteellinen ja toisaalta (2) järkiperäinen ja todellisuudentajuinen. Monetkin suomalaiset ovat yksimielisiä

siitä, että pitäisi säilyttää vapaamielinen hyvinvointiyhteiskunta, mutta käsitys oikeista *menetelmistä* vaihtelee.

Idealistit ja emotionaaliset ihmiset ovat sitä mieltä, että hyvä yhteiskunta toteutuu, kun sovelletaan monikulttuurisuuden ideologiaa, otetaan vastaan loputtomasti väkeä kehitysmaista ja esitetään ongelmien syntyessä suvaitsevuuden vaatimuksia. Realistit ja rationalistit puolestaan haluavat säilyttää oman kulttuurimme, väestöpohjamme ja kansallisen itsemääräämisoikeutemme sekä vahvistaa niitä itseisarvoina.

Tämä kahtiajako on heijastunut myös itsenäisyyden esittämistä koskevalle tasolle eli mediaan tavalla, jolla media on haljennut kahtia: yhtäältä idealistista ja ritualisoitunutta itsenäisyyskäsitystä toistavaan valtamediaan ja toisaalta vaihtoehtoiseen tapaan esittää itsenäisyyden merkitystä korostamalla jokapäiväisyyttä, realismia ja arkirationalismia.

Yhteiskunnallisia kahtiajakoja päivittelevä moralisointi on tyhjänpäiväistä siksi, että sen yhteydessä ei yleensä *selitetä* jakolinjojen juurisyitä. Huonoksi esimerkiksi käyköön nyt vaikkapa näyttelijä Jasper Pääkkönen, jolta Yleisradion TV-toimittaja sai lypsetyksi ne aivan välttämättömät valittelut ”vastakkainasetteluista” ja ”vihapuheesta”.

Pääkkönen oli saanut valmiiksi Hollywood-elokuvansa *BlacKkKlansman*, joka sijoittuu historiaan mutta jonka motiivina on esiintyjän mukaan arvostella historiallisen tendenssielokuvan kautta eräitä nykyajassa vallitsevia virtauksia, kuten juuri tuota vihapuheeksi sanottua yhteiskuntakritiikkiä.

Kliseitä on tietenkin käytettävä, sillä muutoin ne eivät pysy elinvoimaisina. Mutta jos haluaa ymmärtää jotakin siitä, *miksi* suomalaisten rivit ovat halki pahemmin kuin koskaan kansalaissodan jälkeen, on myönnettävä, että siihen ovat johtaneet maahanmuutosta johtuva erimielisyys, globalisaatiosta seurannut työmarkkinoiden hajoaminen ja taloudellinen eriarvoisuus sekä keskittämispolitiikkaan perustuva alueellinen eripura.

Jos haluaa tajuta, miksi saman päivän uutisissa näytettiin kuvia Ranskassa mellakoivista keltapaidoista ja Britanniassa EU-eroa juhlivista ihmisistä, on ymmärrettävä, että nimenomaan EU:n harjoittama löyhä maahanmuuttopolitiikka, taloudellisen itsemääräämisoikeuden riisto ja pyrkimykset kursia megalomaanista liittovaltioajatusta kokoon väkipakolla ovat johtaneet Euroopan kansat pitämään asemistaan ja oikeuksiensa repaleista kiinni.

Juuri näin ovat syntyneet nuo niin sanotut kahtiajaot ja vastakkainasettelut, jotka heijastuvat myös median kahdessa erilaisessa todellisuuden tulkinnassa. Mikäli niitä halutaan jotenkin sovittaa tai lieventää, olisi valittava vaihtoehto numero 2, eli palattava samoja jälkiä lähtökohtaan: kansallisvaltioiden Eurooppaan, jossa toteutetaan omakulttuurisuutta, rajakontrollia ja kansallista itsemääräämisoikeutta.

Myös Yleisradion kannattaisi kuunnella tarkasti, mitä sanottavaa kansallismielisillä oikeastaan on, eikä kiertää kameran kanssa mainostamassa

”Helsinki ilman natseja” -mielenosoituksia. – Miten olisi ”Helsinki ilman Antifaa, Varisverkostoa ja Takku.netiä”?

Sillä paikkaansa pitävät Nietzschen viisaat sanat: ”Joka taistelee hirviöitä vastaan, katsokoon, ettei hän itse muutu siinä hirviöksi. Ja kun katsot kauan pimeyteen, katselee myös pimeys sinuun.”[579] Jos nimittäin taistelee fasismia vastaan fasistisilla keinoilla, kuten sananvapauden rajoituksilla ja leimakirveillä, ei ole enää antifasisti vaan pelkkä fasisti.

Mutta on itsenäisyyspäivä kovaa ja tuskallista työtä myös muille kuin meille filosofeille, esimerkiksi sotilaille. ”Yleisen asevelvollisuuden korostamista” ei tosin nykymaailmassa enää tarvita, sillä sen tarpeellisuus korostuu jo muutenkin. Suvaitsevuuden vaatimukset ja niiden takana olevat konfliktit eivät ole saaneet aseita kukkimaan vaan kääntymään ne toisiaan vastaan.

Linnan juhlissa nuoret olivat jälleen kerran sartrelaisittain ”poissaolevina paikalla”. En tarkoita, että valtiollisessa protokollassa pitäisi suosia sivilisoitumattomia henkilöitä, sillä nuorehkoista henkilöistä on kertynyt huonoa näyttöä muun muassa ministerinviroissa. Myös Platon oli sitä mieltä, että filosofikuninkaiksi ei pitäisi nimittää alle 50-vuotiaina (vrt. Mykkänen & Macron).

Mutta yleiskuva näistä kansanvallan karnevaaleista on raihnainen, eikä sitä saa kuntoon blingillä eikä pukuloistolla. Yleisradion haastattelupoimintojen mukaan ansiokas nuori suomalainen näyttää olevan pelikoodaaja, e-urheilija, itsensä sosialisoinut nuorisopoliitikko tai muu satunnaismenestyjä.

Sen sijaan oma käsitykseni Suomen tulevaisuuden toivoista myötäilee niiden nuorten ponnistuksia, jotka opiskelevat, duunaavat tai kamppailevat toimeentulo-ongelmien kanssa ja kokevat samanaikaisesti huolta sekä vastuuta tämän maan taloudesta ja tulevaisuudesta. Vaikka ihmisten näkemykset maailmanparannuksen keinoista voivatkin olla kaukana toisistaan, heitä pitäisi yhdistää yhteinen intressi: Suomen etu, jota ilman yksilöiden edut eivät toteudu.

Mikäli minusta sattuu tulemaan jonakin päivänä tasavallan presidentti, lupaan kutsua paikalle enemmän nuorta porukkaa. Ei minulla ole mitään myöskään Paavo Lipposen, Esko Ahon, Matti Ahteen, Eero Heinäluoman, Ilkka Kanervan, Seppo Kääriäisen tai muidenkaan veteraanipoliitikkojen kuvaruudussa kierrättämistä vastaan. Mutta mikäli itse päädyn joskus parkkiintuneeksi poliitikoksi tai saan muun rituaalikutsun kipsiin, annan pilettini kernaasti jollekin toiselle ja sanon, ”mee sä, mä en enää kehtaa”.

Lauantaina 8. joulukuuta 2018

AVOIN KIRJE UUDEN SUOMEN MARKKU HUUSKOLLE JA ALMA MEDIALLE

Päätoimittaja Markku Huusko, Uuden Suomen puheenvuoropalvelu poisti 7.12.2018 kirjoitukseni ”Analyysiä seksuaalirikollisuudesta” (6.12.2018) lähettäen minulle ”varoituksen asiattomasta sisällöstä”. Anonyymisti esitetyssä viestissä viitattiin sensuroinnin perusteena kirjoitukseni kohtaan:

1) ”Muslimitaustaisten turvapaikanhakijoiden todennäköisyys syyllistyä raiskaukseen oli Keskusrikospoliisin vuodelta 2016 olevan tilaston mukaan paikkakunnasta riippuen 10–30-kertainen verrattuna suomalaistaustaisiin.”

Tämä asiakohta perustuu kirjoituksessani lähteistettyyn tutkimustulokseen, josta sitä paitsi uutisoi oman konserninne Iltalehti.

Toisena poistamisen perusteena viestissänne viitattiin kohtaan, jossa olin arvostellut ministeri Mykkäsen vetoamista pelkkään rangaistusasteikkojen kiristämiseen seksuaalirikosten hillitsemiseksi:

2) ”Näin hän peittää ongelmien todellisen juurisyyn, joka on muslimikulttuurin leviäminen Eurooppaan ja Suomeen. Ilman sitä pedofilian esiintyminen olisi todennäköisesti edelleen melko harvinaista.”

Molemmat toteamukseni perustuvat asiantuntijatietoon ja asiantuntija-arvioon asioiden tilasta, eikä niissä ole mitään sellaista, mitä ei saisi, voisi ja pitäisi lausua. Myöskään muslimikulttuurin ei pidä olla arvostelun ulkopuolella, kuten vaikutatte ajattelevan.

Totesin jälkimmäisen asiakohdan jatkoksi selvästi myös, että ”[k]ulttuuriristiriitojen toteaminen ei ole kansanryhmien leimaamista, niin kuin ei epä- ja sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton valikoitu vastustaminenkaan.”

Niinpä pidän poistoa ja siihen liitettyä kirjoituskieltoa perusteettomana.

Uusi Suomi poisti myös kirjoitusoikeuteni kahden aiemman poiston perusteella, jotka oli niin ikään tehty perusteettomasti ja mielipiteidenvaraisesti.

Valikoimalla tai sensuroimalla asiantuntijoiden mielipiteitä tulette luoneeksi valheellisen ja vääristyneen kuvan maassamme vallitsevasta mielipideympäristöstä.

Poistelemalla akateemisesti etabloituneiden ja kvalifioituneiden henkilöiden tai poliittisten ehdokkaiden (kuten viime viikolla dosentti Arto Luukkasen) tekstejä, pyritte määrittelemään yhteiskunnallisen totuuden omalla tuomaripelillänne, mikä luo huonon kuvan harjoittamastanne journalismista.

Totesin poistetun kirjoitukseni lopulla *expressis verbis*, että ”[k]ehotan myös valtamediaa uutisoimaan tapauksista avoimesti ja olemaan sensuroimatta aihetta koskevaa poliittista, juridista, filosofista, sosiaalitieteellistä, psykologista ja muuta asiantuntija-argumentaatiota.”

Niinpä esitän, että palauttaisitte sekä kirjoitukseni että kirjoitusoikeuteni Puheenvuoroon.

Minulla on parhaillaan tekeillä median totuuskriisiä koskeva laaja tutkimus, ja toimintanne otetaan siinä joka tapauksessa huomioon.

Olen huolestuneena pannut merkille, että Uuden Suomen puheenvuoropalstalta poistetaan perusteettomasti kirjoituksia ja että kirjoittajia asetetaan julkaisukieltoon heidän esittäessään varsinkin poliittiseen vihervasemmistoon, liberaaliin porvaristoon, EU-eliittiin, islamiin tai maahanmuuttoon liittyvää arvostelua.

Sananvapaus ei ole oikeutta valikoivaan journalismiin, vaan sananvapaus on myös lukijoiden oikeutta tietää näkemyksistämme. Se on yksilöiden vapausoikeus, ei valtiovallan rajoitusoikeus, jota median pitää suojella.

Uusi Suomi kysyi ehdotuksia puheenvuoropalstan uudistamiseksi tänä syksynä. Ehdotan, että lehti lopettaisi aiheettoman sensuroinnin, jonka vuoksi palstan käyttö on pitkälti kuivunut.

Mitään ”keskusteluohjeita” tai ”yhteisönormeja” ei pidä asettaa eikä tulkita siten, että ne palvelevat vain niitä poliittisen vihervasemmiston edustajia, jotka ovat jääneet palstoillenne rähinöimään, reuhaamaan ja kavaltelemaan ilmiannoillaan toisia ihmisiä asiallisten kirjoittajien joutuessa väistymään.

Jukka Hankamäki
FT, VTT
Filosofi, sosiaalipsykologi
Mediatutkija Suomen Perustassa
Perussuomalaisten kansanedustajaehdokas, Helsinki

Kirjoituksesta on lähetetty kopio myös uutispäällikkö Teppo Ovaskaiselle ja konserninne toimitusjohtajalle Juha-Petri Loimovuorelle.

Lisäys

Markku Huusko totesi minulle sähköpostitse, että ”kirjoitusoikeutesi Uuteen Suomen on päättynyt”. Vastasin hänelle, että ”olet rikkonut toistuvasti hyvää lehtimiestapaa, journalistin etiikkaa ja järkiperäisen argumentaation sääntöjä. Oikeutesi potkia itseäsi oppineempia on päättynyt.”

Käsittelen tapausta merkkinä median laajasta tieto- ja totuuskriisistä tutkimuksessani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* (2020).

Sunnuntaina 9. joulukuuta 2018

YKSITTÄISISTÄ YLEISEEN: MIKÄ ON TARPEEKSI?

Kokeellisen tieteen menetelmä on induktio, eli eteneminen yksittäisistä havainnoista yleiseen johtopäätökseen. Sen eräs sovellutus on tilastolliseen yhteisesiintymiseen liittyvä päätelmä, jonka mukaisesti yhdessä esiintyvien asioiden välillä vallitsee myös syyn ja seurauksen välinen kausaaliyhteys.

Jos kysytään, miksi avaruusaluksia suunnittelevat ihmiset ovat lähes kaikki lähtöisin yliopistoista ja miten *rationaalinen* maailmankuva liittyy asiaan, voidaan vastata, että vahva korrelaatio heidän toimintansa ja taustansa välillä selittyy juuri heidän rationaalisella maailmankuvallaan.

Ja jos kysytään, miksi zande-magiaa harjoittaneet ihmiset olivat lähes kaikki lähtöisin viidakoista ja miten heidän *irrationaalinen* maailmankuvansa liittyy asiaan, voidaan vastata, että vahva korrelaatio heidän toimintansa ja taustansa välillä selittyy nimenomaan heidän alkukantaisella maailmankuvallaan, joka on linkki ajattelun ja toiminnan välillä.

Mutta entäpä, jos kysytään, miksi alaikäisiin kohdistuneista seksuaalirikosten tekijöistä suuri osa on lähtöisin alueelta A ja millä tavoin heidän keskuudessaan yleinen uskonto X liittyy asiaan, miksi ei enää saisikaan vastata, että vahva korrelaatio heidän ajattelunsa ja toimintansa välillä selittyy heidän uskonnollaan X?

Tiettyjen ideologioiden ja uskomusjärjestelmien syy–seuraus-vaikutuksia kannattajiensa käyttäytymiseen on vaikea osoittaa *ehdottomasti*. Niitä on toisaalta myös vaikea *kiistää ehdottomasti*, niin kuin ajatusten yhteyttä tekoihin yleensäkin. Juuri siksi väite voidaan ongelmattomasti esittää yhteiskunnallisena *tulkintana*.

Ajatukset vaikuttavat ideologioina uskontojen kannattajien maailmankuvassa, kulttuurissa, ajatuksissa ja teoissa, usein vieläpä alitajuisesti. Väitteet siitä, *kuinka* tuo vaikutus täsmällisesti tapahtuu, eivät ole ehdottomasti oikeiksi eivätkä vääriksi todistuvia, mutta molemmat ovat arvioitavissa sekä tieteellisen että poliittisen ideologiakritiikin näkökulmasta.

Juuri siksi yleistyksiä pitää tehdä. Ilman niitä ei nimittäin ole ymmärrystä eikä merkitysten arviointia ja tulkintaa. Erästä uskontoa pidetään kuitenkin tyrmistyttävästi kaiken arvostelun ulkopuolella, vieläpä arvostelijoihin suunnattujen rangaistusten uhalla.

Mikä sitten syiden ja motiivien vapautuneessa pohdinnassa voisi olla niin vaarallista? Syynä lienee kyseisen uskonnon aiheuttama *terrorin uhka*, jonka vuoksi myös suomalaisen tuomiovallan sapelit ovat kääntyneet uhreja ja uhattuja vastaan ja sulattaneet pois sananvapauden. Sillä tavoin

toimivasta tuomiovallasta itsestään on tullut osa viidakoista tuttua magiaa.

Entä tuo zande-magia? Mitä se on? Pohjois-Afrikassa asuneet azandekansan edustajat uskoivat Mboli-nimiseen jumalaan. Uskontoon kuului käsitys, että noidat voidaan tunnistaa myrkyttämällä kanan nokka ja kysymällä siltä syyllisen nimeä. Jos kana kuoli, epäilty oli syyllinen.

Rangaistuksena oli yleensä vain kehotus lopettaa noituminen, sillä noidan katsottiin voivan aiheuttaa sairauksia ja sadon menetyksiä myös tiedostamattaan ja tarkoittamattaan. Huomion takaa kajasteli tuomarien oma alitajuinen oivallus, että vitsaukset eivät oikeasti johdukaan noitumisesta vaan *todellisuudesta* itsestään.

Tehokkaampaa sanktiota ei ollut myöskään jaettavissa, sillä heimon jäsenet saattoivat jatkaa noitumista salassa, joka tapauksessa. Näin toimii Suomen oikeuslaitos, joka tuomitsee kansalaisia "uskonrauhan rikkomisesta" ja "kansanryhmää vastaan kiihottamisesta".

Mennään sitten aivan toiseen aiheeseen

Maamme oikeuslaitos ja media ovat sairaassa tilassa, kun maahamme tuotettu primitiivinen uskonto saa edetä vihapuheineen, ja "turvapaikanhakijoina" tänne virtaavat joukkiot raiskaavat naisia ja lapsia, eikä tästä kaikesta saisi edes puhua julkisesti. Esimerkkinä nyt vaikkapa tapa, jolla Uusi Suomi lopetti oikeuteni kirjoittaa Puheenvuoro-blogissa.

Erinomainen esseisti ja puolueen puheenjohtaja Jussi Halla-aho kirjoitti 7.12.2018 Twitterissään, että

> [...] maassa on kasvava joukko miehiä, jotka ovat kiinnostuneita hyvin nuorista tytöistä. En lähde ääneen arvelemaan, johtuuko tämä kulttuurista vai uskonnosta, koska sellaisista arveluista päätyy käräjille, mutta tekijöiden selittäminen häiriintyneiksi yksilöiksi on tapausten määrä huomioiden naiivia ja älyllisesti epärehellistä. [...]
>
> Suurten kaupunkien kauppakeskuksissa voidaan joka ilta nähdä maahanmuuttajamiesten laumoja, jotka piirittävät hyväksyntää ja ihailua kaipaavia pimuja. Miehillä on pahat mielessä, ja on väistämätöntä, että ikäviä uutisia tulee. Ja tulee. Ja tulee. [...]
>
> Näitä tyttöjä uhrataan "vastuullisuuden" alttarille. Presidentti on hiljaa. Ministerit ovat hiljaa. Feministit ja lapsivaltuutettu ovat hiljaa.

Tietyt ulkomaalaislaumat ovatkin voineet polkea suomalaisia neitoja kuin tulpattomia mopoja, mistä kertoivat hiljattain julki tulleet seitsemän pakolaisen törkeät lapsiin kohdistetut seksuaalirikokset Oulussa.[580] Asiaan ei tietenkään liity joulukuun alussa lehdissä raportoitu ja poliisin tutkima tapaus, jossa ulkomaalaistaustaisen mieshenkilön epäillään raiskanneen kaksi 14-vuotiasta nuorta.[581] Aiheeseen liittymättömästi kuin ohimennen

tuli viime viikolla esille myös oikeuden päätös, jossa alaikäisen raiskauksesta tuomittiin nuorehko afganistanilainen mies.[582]

Ei ilmiötä, ei mitään ihmeteltävää. Hajaantukaa!

Tapauksia on tullut esille ketjussa ympäri Eurooppaa niin, että voisi jo alkaa epäillä, että käyttäytymisen ja taustan välinen korrelaatio kertoo jotakin myös takana vaikuttavasta kulttuurista, johon sisältyvät tietenkin myös uskonnot ja ideologiat.

Voidaankin kysyä, mikä on tarpeeksi, Kai Mykkänen ja Petteri Orpo, jotta ovi turvattomuutta tuovilta turvapaikanhakijoilta voidaan laittaa kiinni. Mikä on tarpeeksi, jotta johtopäätös tietyn uskonnon tai tietyn kulttuurin vaikutuksesta tiettyjen kansanryhmien tiettyihin käyttäytymistaipumuksiin voidaan tai pitää tehdä?

Tietyn uskonnon arvostelemiseksi ei tarvitse olla myöskään ilmiötä sisältäpäin tarkasteleva ”asiantuntija”, sillä parhaan asiantuntijaposition tarjovat ulkopuolisen havainnoitsijan asema ja filosofian yleinen menetelmäkalusto. Eihän kenenkään tarvitse olla myöskään lehmä tietääkseen, että maito on hapanta.

Mitä pitäisi tehdä?

Eilen tuli uskomaton truuttaus Tarja Haloselta, jolta satoi empatiaa ja ymmärtämystä rikosten tekijöille. Yleisradion haastattelussa hän katsoi, että raiskausten syy on pakolaisina maahamme tulleilta puuttuva läheiskontrolli. Sitten hän vaati, että tämän vuoksi heidän *perheensä* pitäisi saada kiireesti tänne.

Helsingin Sanomat kirjoitti: ”Halosen mukaan perheitä suosiva pakolaispolitiikka olisi turvallisempaa. ’Siksi pitäisi aina perheitä yhdistää, jotta olisi oman yhteisön lähikontrolli’.”[583]

Voi elämän käsi, onko armeliaisuudella ja toisen posken etiikalla mitään rajaa? Demaripresidentti halusi käyttää pakolaisten tekemiä rikoksia verukkeena myös heidän perheidensä saamiseksi tänne olojamme rikastuttamaan, ja lehti mainosti päähän pälkähdystä ”voimakkaana kannanottona”.

Halosen älynväläys perustuu oletukseen, että perheiden tätiarmeijat muka pidättelevät pallit pinkeinä kaduilla juoksevia keskiyön kulkijoita, jotka kokevat valloittamansa valtion jonkinlaisena vapauden Eldoradona. Mikäli kuvaan muistetaan tuo alussa mainitsemani kulttuuri, huomataan, että juuri heidän kulttuurissaan naisilla ja mummoilla ei ole mitään vaikutusvaltaa miesten käyttäytymiseen, jota leimaavat naisten alistaminen ja patriarkaalisuus. Pitävätpä monia vaimojakin.

Omasta mielestäni perheet pitäisi yhdistää takaisin lähtömaihin niin pian kuin mahdollista, ja sotilaskarkurit sekä muut taistelijat tulisi lähettää käymään oma sotansa kotimaassaan. Ankkurilasten lähtö Välimerelle

seilaamaan pitäisi estää. Vastuu vieraiden kansankuntien jälkeläisistä kuuluu heidän vanhemmilleen itselleen. Moraalitonta on, että he lähettelevät jälkikasvuaan merelle kuolemaan perheiden yhdistämisen toivossa. Siksi myös Harja Talosen heittämältä syötiltä pitäisi katkaista siima. Demarivaikuttajan keinoin maahamme saadaan vain lievitystä rikollispulaan, joten taas on yksi pula vähemmän.

Miksi kenenkään muiden kuin meidän perussuomalaisten mieleen ei tule Tanskan pääministeripuolueen Venstren esittämä ajatus, että käännytettäviä rikollisia pitäisi alkaa lähettää autiolle saarelle?[584]

Olemme vaatineet jo pitkään maahan pääsyn torppaamista rajoille, palautettavien säilöön ottamista sekä pikaista toimittamista takaisin lähtömaihinsa. Matkaan lähdön estäminen olisi tietenkin tehokkaampaa, sillä varjopuolena tässä kierrätyksessä ovat lentomatkoista ja kahden saattajan mukanaolosta koituvat suuret kulut (jotka tosin jäävät kotouttamis- ja muita kuluja pienemmiksi). Milloin sinä, hyvä veronmaksaja, olet saanut valtiolta lahjaksi kolmen hengen lentoliput Lähi-itään?

Kun Petteri Orpo, Kai Mykkänen, Juha Sipilä ja Antti Rinne puhuvat nyt ennen vaaleja maahanmuuton hallintaan saamisesta, ”oikeusvarmuudesta” ja ”turvapaikkaprosessin laadunarvioinnista”,[585] kenenkään ei kannata hurahtaa tuohon tuulesta turvoksissa olevaan vouhotukseen mukaan.

He, samoin kuin vihervasemmiston viidakkokuumeisetääriliikkeet, pulputtavat vain siksi, että tulossa ovat vaalit. Gallupit puolestaan ovat luvanneet demareille menestystä vain siksi, että kansalta on päässyt unohtumaan, mitä he tekivät viimeksi hallituksessa ollessaan.

Maanantaina 10. joulukuuta 2018

TAPAHTUNEIDEN TOSIASIOIDEN EDESSÄ

Sisäministeri Kai Mykkänen on matkustanut Marokon Marrakechiin hyväksymään YK:n siirtolaissopimusta. Samaan tapaan Kekkonen oli ”matkalla Moskovaan” ja Juha Sipilä Kultarantaan.

Perussuomalaisten kansanedustaja Ville Tavio teki oikeuskanslerille kantelun eduskunnan sivuuttamisesta, kun valtioneuvosto ei perustuslain 94 § vastaisesti hankkinut Yhdistyneiden kansakuntien GCM-siirtolaissopimukselle eduskunnan hyväksyntää.[586]

Perustuslain mukaan merkitykseltään huomattava sopimus vaatii eduskunnan hyväksynnän, ja hallituksen arvio sopimuksen ”vähäisestä merkityksestä” on ollut virheellinen. Asiakirjan huomattava merkitys perustuu vähintäänkin tuomioistuinkäytännöistä saataviin ketjuuntumisvaikutuksiin.

Sopimuksella on sen muodosta tai nimestä riippumatta suuri merkitys, jos ja kun tuomioistuimet alkavat käyttää sitä ohjenuoranaan maahan-

muuttoa koskevien ratkaisujen tekemisessä. Silloin kompaktin suuntaviivamaiset julistukset aktualisoituvat ja realisoituvat sekä muuttuvat velvoitteiksi. Kirjoitin aiheesta kolumnissani ”Miksi GCM pitää hylätä?”

Oikeuskanslerinvirasto ei ole antanut asiassa [tähän mennessä] minkäänlaista ratkaisua, vaikka sitä pyydettiin kiireellisenä. Siten oikeuskansleri halunnee väistää oikeudellisen arvioinnin vedoten ”tapahtuneisiin tosiasioihin”. Siitä puolestaan alkaa ministerin juridinen vastuu.

GCM vaarantaa myös sananvapauden

Yhdistyneiden kansakuntien Global Compact for Migration -asiakirjan merkitystä on vähätelty mediassa ja hallinnossa koettamalla lavastaa sopimus vaikutuksettomaksi. Tosiasiassa Suomella ei ole ollut yhtä tärkeää ulkopoliittista asiakirjaa edessään pitkään aikaan.

Muiden muassa Fox News[587] ja Express[588] ovat olleet huolissaan siitä, että GCM-sopimuksen sananvapauskohta voi kriminalisoida maahanmuuttokritiikin. Svenska Dagbladetin mukaan myös Ruotsin journalistiliitto vastustaa sopimusta siksi.[589]

Sopimuksen mukaan viranomaisten tulisi kiistää taloudellinen tuki ”suvaitsemattomasti” tai ”epäasiallisesti” siirtolaisiin suhtautuvilta medioilta. Liiton puheenjohtajan Jonas Nordlingin mukaan tämä johtaa ”makutuomioistuimiin”, jotka päättävät, mitkä mediat toimivat hyväksyttävästi.

Norjalainen Journalisten puolestaan kirjoittaa, että YK:n siirtolaissopimuksen mukaan viranomaisten pitää ohjata mediaa ja toimittajia ”oikeanlaiseen” raportointiin ja journalismiin. Norjan toimittajaliiton Reidun K. Nybøn mukaan liitto pitää siirtolaissopimusta vapaan lehdistön vastaisena ja vastustaa sopimuksen hyväksymistä siksi.[590]

Sananvapaus alkaa kuumottaa maahanmuuttoon liberaalisti suhtautuneita viestimiä vasta, kun liberaali maahanmuuttopolitiikka on viemässä niiltä liberaalin sananvapauden, joka sulaakin suvaitsevaisten käsiin kuin saippua.

Suomen Journalistiliitto ei ole ottanut asiaan mitään kantaa, sillä valtamedian asenteet ovat jo valmiiksi maahanmuuttovyöryä puolustavassa asennossa, eikä ristiriitaa sananvapauden ja agendajournalismin välillä havaita.

GCM on aiheuttanut muutamien poliitikkojen ja tieteenharjoittajien kirjoitusten sensurointia valtamediasta, mikä antaa huonon kuvan medioiden kyvystä välittää tietoa yhteiskunnassa vallitsevista näkemyksistä.

Niinpä toivoisin lehdiltä pidättyvyyttä ja itsehillintää poliittisten ehdokkaiden sananvapauden rajoittamisessa etenkin vaalien nyt käynnissä olevana kampanja-aikana. Mitään otteluja ei pidä ratkaista tuomaripeleillä, ja jos joku niin tekee, sitä kurjempi juttu sensoreille itselleen.

Sivistysmaat vastustavat

Parlamentin äänestykseen GCM saatettiin Saksassa, Virossa ja Latviassa, ja siitä ovat irtisanoutuneet monet länsimaat, kuten Yhdysvallat, Itävalta, Unkari, Puola, Tšekki, Kroatia ja Bulgaria. Muun muassa USA katsoi *expressis verbis* sopimuksen vaarantavan maan suvereniteetin maahanmuuttopolitiikassa.

Suomessa Perussuomalainen puolue on ainoa, jolla on sopimuksen hyväksymiseen kielteinen (ja suomalaisten kannalta myönteinen) kanta. Mikään ei vaatisi Suomea sitoutumaan asiakirjaan, josta ei ole odotettavissa mitään hyötyä vaan pelkästään potentiaalisia velvoitteita. Se ei ole siis Suomen etujen mukainen ja on siksi hylättävä.

Usein sanotaan, että Perussuomalaiset asettuvat kaikkea vastaan. Asia näyttää kuitenkin olevan niin, että muut puolueet asettuvat Perussuomalaisia ja samalla myös Suomen kansallista etua vastaan. Maahanmuuttokritiikittömän moraaliposeerauksen, vieraskoreuden ja näennäisesti hyveellisen roolipelaamisen hintana on vaipuminen aina vain syvemmälle ja syvemmälle siirtolaisongelmien suohon, jonka ratkaisuna nähdään pakolaisten ja turvapaikkaturistien loppumaton vastaanotto.

Sen sijaan kukaan ei näytä puhuvan pakolaisuuden todellisten juurisyiden ratkaisemisesta mitään. Sellaisena voisi toimia esimerkiksi kehitysavun tekeminen maailmanlaajuisesti ehdolliseksi. Ehtona tulisi olla väestöräjähdyksestä kärsivien maiden poliittinen sitouttaminen rauhantilaan ja yhden lapsen politiikkaan.

Sopimus voisi olla nimeltään vaikkapa WBCP-sopimus eli *Worldwide Birth Control Pact* (Maailmanlaajuinen Sopimus Syntyvyyden Rajoittamiseksi). Mitäpä siis, jos YK saisi aikaan tällaisen oikeasti vaikuttavan ja oloja parantavan asiakirjan?

Miksi YK ei ole auktoriteetti vaan ihmisoikeuksien amatööri?

Yhdistyneiden kansakuntien leväperäisyys johtuu liian monen sopan kertymisestä samaan lusikkaan. Islamilaisilla kehitysmailla on YK:ssa niin paljon valtaa, että ne saivat muun muassa homoseksuaalisuuden poistetuksi syrjintäsuojan piiristä vuoden 2010 marraskuussa.

YK:n yleiskokous päätti tuolloin poistaa seksuaalisen suuntautumisen päätöslauselmasta, jonka tarkoitus on suojella ihmisiä kuolemanrangaistuksilta. Tämä tarkoittaa, että yleiskokouksen mielestä homoseksuaalisuuden perusteella saa tuomita kuolemaan.

Kuolemantuomioita homoille, lesboille, biseksuaaleille ja transseksuaaleille langetetaan edelleen monissa islamistisissa maissa, joten YK:n pää-

tös merkitsi myönnytystä muslimien harjoittamalle mielivallalle. Valtamedia on ollut asiasta hipi hiljaa.

Toisaalta YK on määritellyt uskontojen arvostelemisen ”viharikokseksi” suojellakseen islamia. Tämä osoittaa, että monet YK:n kaltaiset viranomaistahot ovat tasa-arvopolitiikan amatöörejä ja kaksinaismoralismin ylläpitäjiä, eikä niitä siksi pidä ottaa vakavasti muissakaan asioissa.

Näyttöä antaa se, että islamilaiset maat ottivat valtaansa myös Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeuskomission, joka joutui kieltämään *sharia*-lain arvostelun ja islamilaisten maiden ihmisoikeustilanteen moittimisen. Jokaisen ihmisen universaali ihmisoikeus on nyt se, ettei hänen islaminuskoaan saa kritisoida millään tavalla!

Käytännössä islamistiset maat soveltavat päätöstä sensuurin välineenä estääkseen ihmisoikeusrikosten, kuten homoille langettamiensa kuolemantuomioiden, arvostelun. Tuomioita toteutetaan keskellä kirkasta päivää julkisten hirttäjäisten muodossa. Juuri tämän vuoksi vihapuhetta ei ole islamin kritisoiminen vaan sen julistaminen.

YK on antanut myös monia muita päättömiä julistuksia, joista yksi on taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskeva kansainvälinen yleissopimus. Se velvoittaa maita tavoittelemaan täystyöllisyyttä, joka on kansantaloustieteellinen mahdottomuus eikä edes välttämättä mikään ihanne. Kuitenkin sopimus sitoo myös Suomea.

Hulluinta on, että sosiaalisen korruption ja mädättämisen kapellimestarina toimivat Euroopan unioni ja sen uuskommunistiset tarkoitusperät, joihin kuuluu liittovaltioihanne, väestöjen bastardisoiminen, islamisoiminen, kansallisvaltioiden mitätöiminen ja kulttuurien yhdenmukaistaminen.

Niille täysin välttämätöntä on myös GCM-sopimuksen läpiajaminen ilman käsittelyä eduskunnan täysistunnossa ilman, että asiaan olisi saatu eduskunnan virallista kantaa sekä avointa argumentaatiota kaiken kansan edessä. Afrikan viidakoissa kansansa pettäneet sidotaan toteemiin tai laitetaan bataatti suussa pataan paistumaan.

Päivitys 11.12.2018

Oikeuskansleri Tuomas Pöysti antoi tämän kirjoituksen julkaisemisen jälkeen ratkaisun (OKV/1940/1/2018), jonka mukaan GCM on ”ennemminkin oikeudellisesti sitomattomiin yhteistyöpöytäkirjoihin rinnastuva eikä perustuslain 93 ja 94 §:ssä tarkoitettu valtiosopimus tai muu kansainvälinen velvoite”, eikä kantelu siten anna aihetta toimenpiteisiin.

Oikeuskanslerin ratkaisu toisaalta varmentaa sen, että GCM ei sido Suomea eikä hallituksen ole pakko laittaa sitä täytäntöön miltään osin. GCM:ään ei voida vedota lainsäädännöllisiä velvoitteita Suomelle asettavana asiakirjana, ja Suomen hallitus voi myös irtautua koko asiakirjasta.

Tiistaina 11. joulukuuta 2018

EUROOPAN VALTIOIDEN ITSENÄISTYMINEN ETENEE

Britannian pääministerin Theresa Mayn siirrettyä brexit-neuvottelutulosta koskevan parlamenttiäänestyksen hamaan tulevaisuuteen Suomen valtamedia uutisoi Ison-Britannian EU-erosta aivan kuin kyseessä olisi eroa koskeva periaatepäätös: että taaskin muka tapahtuu jotain aivan dramaattista.[591]

Lykätessään parlamenttikäsittelyä May näköjään ymmärsi, että tuloksen selvä hylkääminen olisi johtanut ongelmiin tai hallituskriisiin. Toimittajat varmaan toivoivat pääministerin vaihtamista, hallituksen kaatumista, uusia vaaleja ja uutta kansanäänestystä.

Sopimuksettoman tilan kääntäminen *mutatis mutandis* sovinnoksi on sekä Britannian että EU:n etu, sillä kansan jatkuva äänestyttäminen veisi pohjan politiikan uskottavuudelta. Heinäsirkoilla ja vedenpaisumuksella uhkaileminen on turhaa tilanteessa, jossa myös eropäätöksen periaatteellisten vastustajien kannattaa sopia kaupan, lentoliikenteen, turismin ja työn sekä opiskelun jatkumisesta, kun ero astuu voimaan 29. maaliskuuta 2019.

Tällä tavoin eroa ei juuri huomaa. Vai voitteko väittää, että Norjan kanssa on jotenkin vaikeaa, kun maa ei ole EU:n jäsen?

Samalla, kun Ison-Britannian itsenäistyminen etenee, on federalismi edennyt finaaliinsa myös Ranskassa, jossa Emmanuel Macronin *regime* kamppailee kuolinkouristuksissaan. Neljä viikkoa jatkuneet mellakat laukaisi keskiluokan näkökulmasta hyvin konkreettinen toimenpide: polttoaineveron korotus.

Asumistuen leikkausten, eläkkeiden pienentämisen ja verojen yleisen korottelun kanssa ne ohjasivat alempaan keskiluokkaan kuuluvia (eli niin sanottuja työläisiä) vetämään päälleen kellertävät turvaliivit ja lähtemään kaduille keskustelemaan. Tästä puhe ”keltaliiveistä” (*gilets jaunes*). Kuka sanoikaan, että mellakat ovat vaiettujen puhetta?

Valtamediassa on esitetty epäilyjä, että ne toista sataa tuhatta mellakoitsijaa, jotka ovat rähinöineet ympäri Ranskaa, olisivat Venäjän innostamia agentteja. Oletus johtunee huomiosta, että keltapaitojen Twitter-kannanottoja on jaeltu aktiivisesti venäläisillä tileillä.

Euroopan ongelmat ovat ehkä Venäjän valtapoliittisten etujen mukaisia, mutta ne kiinnostavat myös muista syistä. Venäläisessä sosiaalisessa mediassa länsimaiset poliitikot esiintyvät luultavasti vain siksi, että Länsi-Euroopan sosiaalisessa mediassa heidän viestejään sensuroidaan, ja valtamediassa viestit tukahdutetaan sekä esiintymiset kielletään.

Ranskan sisäpoliittisten ongelmien syvenemiseen ei tarvita Venäjän toimia. Macronin hallinto on saanut ongelmansa aikaan *ihan itse*. Suomalaisen iltapäivälehdistön tapa nähdä asia niin, että Macronilta odotetaan nyt ”tehokkaita toimia” (Ilta-Sanomat 10.12.2018), on surkuhupaisa. Itse en odottaisi häneltä yhtään mitään. Nykytila on nimenomaan hänen tehokkaiden toimiensa *syytä*.

Kirjoitin jo Macronin tultua valituksi presidentinvirkaan, että pankkiirin ja pörssikeinottelijan valinnasta poliittiseen tehtävään ei hyvää seuraa. Päätin analyysini vähemmän mairittelevaan ennusteeseen, jonka mukaan ”tulos merkitsi tappiota Ranskan kansalle. Viiden vuoden kuluttua Ranskan valtio ja Euroopan unioni ovat niin kurjassa tilassa, ettei länsimaisen yhteiskuntajärjestelmän pelastamiseksi voida todennäköisesti tehdä enää mitään muuta kuin turvautua avoimeen väkivaltaan.”[592]

Juuri niin on käynyt. Ainoa hyvä puoli, joka Macronin toiminnasta voidaan osoittaa, on kansalaisten protesteina ilmenevä järkiinsä tuleminen. Ranskan kansa on nimittäin oivaltamassa, että kantaväestön selkänahkaan kohdistuva kuppaus on *maahanmuuttokulujen* syytä ja seuraus dynamiittityhmästä avoimesta rajapolitiikasta. Kun Iso-Britannia nyt asettelee passi- ja viisumikäytäntöjään kohdalleen, on tarkoitus tehdä tiukkaa maahantulopolitiikkaa.

Kun viimeksi käsittelin Macronin Eurooppa-poliittisia näkemyksiä elokuussa, pidin hänen jakoaan ”reaktorin ytimeen” ja Euroopan ”visiokehiin” EU:n jakamisena Itä-Roomaan ja Länsi-Roomaan.[593] Realistinen vaihtoehto on totaalinen hajoaminen, sillä korttitalot eivät koskaan lakoa puoliksi.

Mikäli Espanjan talous kellahtaa ja pitkään horjunut Italia kaatuu IMF:n syliin, ei Euroopan unionista jää jäljelle kuin savuavat rauniot. Euroopan oliiviöljymaat Kreikka ja Portugali ovat olleet jo kauan kaikkien pelastusrenkaiden tavoittamattomissa, ja Itä-Euroopan maat ovat kypsiä lähtemään, sillä niille riittää Nato. Saksan Merkel on rampa ankka, eikä kunnon johtajaa ole näköpiirissä.

Hajaannus on harmillista sikäli, että pelkkänä vapaakauppaliittona unioni voisi toimia, mutta ei väestöjen vapaaseen liikkuvuuteen eikä yhteiseen rahaan perustuvana valtioliittona.

Ensi kesän europarlamenttivaaleista tulee tärkeät, sillä niissä EU kokee U-käännöksen. Uskon vaikutuksen säteilevän Suomeen niin, että ainoa liittovaltiopolitiikkaa aidosti vastustava vaihtoehto, eli Perussuomalaiset, voi saada yleistä EU-kriittisyyttä vastaavan kannatuksen, joka saattaa yltää 30 prosentin tasolle.

Hyvää suunnanmuutoksessa on, että itävaltalais-japanilaisen kreivin ja vapaamuurarin Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergin märkä uni väestöjen etniseen sekoittamiseen ja rajattomaan Eurooppaan perustuvasta liittovaltiosta siirretään silloin lopullisesti historiaan.

Keskiviikkona 12. joulukuuta 2018

UUSI SUOMI KÄY INFORMAATIOSOTAA PERUSSUOMALAISIA VASTAAN

Kirjoitin jokin aika sitten tavasta, jolla Uusi Suomi poisti blogipalvelustaan tekstini ”Analyysiä seksuaalirikollisuudesta”. Olin arvostellut pakolaisina maahamme tulleiden henkilöiden Suomessa ja muualla Euroopassa tekemiä alaikäisiin kohdistuvia joukkoraiskauksia, jotka nähdäkseni ansaitsevat moraalisen tuomion.

Suoritettuani korkeimmat yliopistotutkinnot sekä filosofian että sosiaalipsykologian alalla katsoin olevani oikea henkilö sanomaan lasten seksuaalisesta hyväksikäytöstä oman asiantuntijamielipiteeni.

Mikäli kaltaiseni henkilö ei saa ilmaista näkemyksiään avoimesti, niin kuka sitten? Onkin kysyttävä, haluaako Uusi Suomi kirjoitukseni poistolla suojella väkivaltaa, väärintekijöitä ja rikoksista epäiltyjä.

Kirjoitukseni poisto ei ollut tietenkään ensimmäinen. Lehti sensuroi jo aiemmin kirjoitukseni ”Islam ja homot kuin tuli ja vesi” (13.6.2016), jossa olin paheksunut erään muslimiterroristin orlandolaiseen homoravintolaan tekemää veristä terrori-iskua. Tuo isku osui nimittäin myös minuun – samoin lehden harjoittama sensuuri, jolla toimitus meni rikollisen puolelle. Lehti arvosteli minua häikäilemättömään ja röyhkeään tapaansa ”valheellisen ja perättömän tiedon” levittämisestä” ja antoi minulle sinänsä naurettavan ”varoituksen”.

Uusi Suomi jatkoi sensurointia poistamalla myös kirjoitukseni ”Kuinka väärässä olen ollut” (15.7.2016). Olin palannut asiaan arvostelessani pian Orlandon iskun jälkeen tapahtunutta Nizzan terrori-iskua, joka liippasi läheltä myös kaupungissa tuolloin oleskellutta kustantaja Niklas Herliniä. Todellisuus oli osoittanut väitteeni jälleen kerran perustelluiksi, ja siksi toimitus katsoi parhaakseen lähestyä minua vain ”kirjoitusohjeidensa” ripityksellä ”älä jankuta”, vaikka lehti itse kävi informaatiosotaa potkimalla tutkainta vastaan.

Myös muissa kuin islamin ja seksuaalipolitiikan kysymyksissä sensuurin kirves on käynyt. Kun Yleisradion eräs toimittaja alkoi valittaa skuupiksi tarkoittamassaan jutussa, että Puolustusvoimat kieltää kaksoiskansalaisilta pääsyn salaisia tietoja koskeviin tehtäviin, kirjoitin Uuden Suomen blogiin kolumnin ”Yhyy, syrjintää – Ylen punaiset prikaatit iskivät” (3.2.2017). Totesin tuolloin, että armeijat eivät harjoita demokratiaa vaan puolustavat sitä ja että ainoa vihapuhe, jonka Puolustusvoimat myöntää syrjinnäksi on se, jota sanelee suustaan Klašnikov AK-47.

Se, että ”syrjinnän” oli paljastanut ”Puolustusvoimien sisäinen luotettava lähde”, ei auttanut Yleä eikä Uutta Suomea, sillä kyseisellä hetkellä

lähde oli lakannut nauttimasta työnantajansa luottamusta. Tasa-arvolla tykittäminen oli lapsellista legalismia, sillä armeijoiden intentionaalinen rakenne on hierarkkinen ja selekviivinen, eikä mikään yhdenvertaisuus velvoita päästämään Venäjän agentteja tonkimaan Puolustusvoimien tiedostoja kaksoiskansalaisuuden verukkeella. Uusi Suomi meni jälleen vilpin ja vääryyden puolelle.

Viimeksi Uusi Suomi poisti kirjoitusoikeuteni maan merkittävimmäksi keskustelufoorumiksi mainostamaansa blogipalveluun 7.12.2018 sensuroimalla itsenäisyyspäivänä julkaisemani kirjoituksen, jossa paheksuin pakolaisten Oulussa tekemää joukkoraiskausta todeten, että seksuaalirikollisuuden kasvun syy Euroopassa on muslimikulttuurin leviäminen. Poistoa paheksuttiin laajalti.[594]

Uusi Suomi pyrkii ratkaisemaan vaalit omalla tuomaripelillään

Mihin lehti sitten pyrkii valheellisuuden varjelullaan ja kirjoittajiensa kurittamisella? Kirjoitusoikeuksieni lopetus osui leimallisesti aikaan ennen eduskuntavaaleja. Valinnastani Perussuomalaisten kansanedustajaehdokkaaksi oli ehtinyt kulua alle kuukausi, joten lehden reaktio yllätti kuin talvi autoilijan.

En ole tietenkään ensimmäinen Uuden Suomen sensuroima henkilö. Sensuurin kohteiksi ovat joutuneet muiden muassa perussuomalainen dosentti Arto Luukkanen, sosiologi Henry Laasanen, lääketieteen tohtori Niko Sillanpää, tilastotieteilijä ja tasa-arvotutkija Pauli Sumanen sekä entinen päätoimittaja ja perussuomalaisten kansanedustaja Reijo Tossavainen.

Vastauksia Uuden Suomen harjoittamaan tukahduttamispolitiikkaan on lähinnä yksi: Lehti pyrkii ratkaisemaan vaalit tuomaripelillä. Ei ole pitkäkään aika, kun dosentti Luukkaselta sensuroitiin GCM-sopimusta kritisoiva kirjoitus ”Antautumismatka Afrikkaan”, joka tosin löytyy edelleen Oikeasta Mediasta.

Uuden Suomen puolueellisuus on ennen kaikkea läimäytys päin lukijoiden naamataulua. Sananvapauteen sisältyy, paitsi oikeus mielipiteiden muodostamisen ja niiden ilmaisemiseen, myös oikeus ottaa vastaan viestejä kaikkien kanavien kautta.

Perussuomalaisiin kohdistettua painostusta voidaan pitää journalististen periaatteiden vastaisena vääristelynä. Valikoivuudellaan lehti pyrkii antamaan valheellisen kuvan maassamme vallitsevasta mielipideympäristöstä.

Toisella kädellään lehden toimitus asettaa poimintoihinsa perussuomalaisten kritisoimien poliitikkojen, kuten nyt viimeksi Kai Mykkäsen sinänsä mitättömiä kannanottoja, joista puuttuu vähäisinkin ymmärrys yhteiskunnan syy–seuraus-suhteista ja poliittisten tekojen merkityksistä.

Näin toimitus tekee vain ilkeilläkseen meille, jotka olemme arvostelleet Mykkäsen virheitä niin GCM-asioissa kuin hänen muissakin toimissaan.

Toimituksen suosikkeja näyttävät olevan Keskustan Anneli Jäätteenmäen, Kokoomuksen Eija-Riitta Korholan ja Atte Kalevan sekä demarinuorten Antti Koskelan ja Eetu Kinnusen tapaiset kirjoittajat. Heidän ei tarvitse kuin röyhtäistä, niin toimitus laittaa heidän kannanottonsa näkyvästi esille ja tekee niistä uutisia, vaikka kirjoituksista on vaikea löytää tarttumapintaa muuhun kuin ”antaa mennä” -politiikan mukaiseen hymistelyyn.

Lehden harjoittaman sensuurin takaa kajastavat myös passiivis-aggressiiviset vihan ilmaisut, joita säestävät puheenvuoropalstalle jääneet vihervasemmistolaisten puolueiden kätyrit ja uuskommunististen järjestöjen lähettämät informaatiosoturit. Pahimpia ovat Max Jussila, Mika Lamminpää, Sini Lappalainen, Esa Mäkinen, Petra Nyqvist, Petteri Ritala, Jouni Snellman, Max Stenbäck ja Jari-Pekka Vuorela. Heidän tavoitteenaan lienee ollut alun alkaenkin murentaa lehden asemaa vapaamielisen keskustelun alustana. Uuden Suomen puheenvuoropalstan ajautuminen vihervasemmistolaisten rääväsuiden, rabulistien ja muiden häiriköiden käsiin on yllättävää muttei käsittämätöntä, niin kuin myös toimituksen asettuminen heidän tuekseen. Ihmeteltävää on vain se, että kansallisen edun puolustajiin voidaan tässä maassa kohdistaa kyseisenlaista raivoa.

Murheelliseksi käy tapa, jolla Iltalehden kirjoittaja piti tarpeellisena mainita Niklas Herlinin muistokirjoituksessa, että ”[p]erussuomalaisia hän inhosi sydämestään”.[595] Sen tapaisen asennoitumisen takaa voi tunnistaa lähinnä haluttomuutta tai vaikeutta myöntää olleensa *itse* täysin hakoteillä ajattelussaan ja tavoitteissaan. Uusi Suomi lienee islamin mukainen, sillä muuten Koneen hissit ja liukuportaat eivät mene kaupaksi Lähi-itään. Intressisitoumukset osoittavat, kuinka haitallista median kytkeytyminen muuhun taloudelliseen ja tuotannolliseen elämään on.

Lehtien laittautumista sensuuriviranomaisten rooliin voidaan selittää muillakin syillä kuin toimitusten pahantahtoisuudella. Toimituksia voidaan ripittää ja uhkailla ulkopuolelta. Tunnettua on, että poliittisen vihervasemmiston anarkistijärjestöt kokoavat joukkueita ilmiantaakseen ja kavaltaakseen omasta mielestään ”sopimattomia” kirjoituksia ja toteuttaakseen sitä kautta kultturiamme mädättävää sabotaasia ja tihutyötä.

Myös EU on painostanut Internet-toimijoita sensuuriin taivuttelemalla Googlea, Facebookia, Microsoftia ja Twitteriä päivystämään viestejä sekä poistelemaan niitä näkyviltä. Tälle sananvapautta ja poliittisia oikeuksia loukkaavalle toiminnalle kuuliaisesti Facebook on perustanut Saksan Esseniin puolen hehtaarin kokoisen deletointikeskuksen, jossa rippikoulun käyneet nettinörtit tuhoavat käyttäjien keskinäistä ja toisilleen suuntaamaa viestintää.[596]

Myös Jussi Halla-aho ilmoitti äskettäin, että Facebook on poistanut hänen seinältään Oulun joukkoraiskausta ja seksuaalirikollisuutta koskevia

kannanottojaan ja asettanut hänen kirjoituksiaan jakaneita toimintakieltoon, minkä vuoksi hän on joutunut pohtimaan päivittäisten mielipiteidensä siirtämistä takaisin yksityiseen Scripta-blogiinsa.[597]

Jotain perin vääristynyttä on siinä, että joudumme taistelemaan palstamillimetreistä Internetin laareissa, vaikka näkemyksemme kuulusivat jokaisen päivälehden kanteen jopa ilman mitään perusteluja – ihan vain tieteellisen tai poliittisen subjektiviteettimme vuoksi, toisin sanoen siksi, että mielipiteellä ja sen sanomisella katsotaan länsimaisessa valistusfilosofiassa olevan itseisarvo.

Anonyymisti tapahtuva ja perusteluja ilmoittamaton sensuroiminen on ihmisoikeuksiin kohdistuva loukkaus, jollaisen ei pitäisi olla sivistysmaassa mahdollinen. Aina vaikuttavammaksi sananvapauden kolhiminen menee, mitä huomattavammassa asemassa uhri on, kuten nyt Jussi Halla-aho parlamentaarisen puolueen puheenjohtaja.

Sananvapaus ei ole mikään marginaalinen koriste, vaan se on tärkeä perusoikeus ja ihmisoikeus, josta muiden oikeuksien toteutuminen riippuu. Maahanmuutto puolestaan ei ole mikään politiikan erityisteema eikä oikeus alkuunkaan. Mutta se on keskeinen asiakysymys, johon suhtautumisesta riippuu, millaisessa Suomessa tulevaisuudessa elämme, tai onko tulevaisuudessa enää olemassa sellaista maata kuin Suomi.

Islamin ikeessä

Erityisen noitavainon kohteina Uudessa Suomessa ja muussa valtamediassa ovat islamia, muslimeja ja muhamettilaista kulttuuria arvostelevat henkilöt ja kirjoitukset. Kyse ei ole siitä, ettei islamia saisi tai voisi arvostella vaan siitä, että islamia ei saisi arvostella negatiivisesti. Asenne on samanlainen kuin 1970-luvulla, jolloin Neuvostoliittoakin sai arvostella, mutta vain kiittävästi.

Vääräuskoisten jahtaamisella ja islamia koskevilla kinkereillä ei oikeasti pyritä turvaamaan mitään uskonnonvapautta eikä myöskään torjumaan uskonrauhan rikkomuksia.

Islamkritiikin kieltämisellä pyritään löytämään ideologisia perusteita muslimivaltaisista ja *din wa-dawlah* (”islamin pitää ohjata myös politiikkaa”) -periaatteella johdetuista maista virtaavien ihmisten maahanmuutolle. Islamkritiikin torjumispyrkimykset toimivat siten aseina uskonnon levittämisen puolesta, vaikka sen enempää sensuurilla kuin muuttohankkeellakaan ei ole mitään moraalifilosofista pohjaa.

Islamin julistaminen kritiikin ulkopuolella olevaksi vaikuttaa tehokkaalta keinolta vastalauseiden tukahduttamiseen, sillä islamin syy–seuraus-vaikutuksia muslimien käyttäytymiseen on vaikea osoittaa ehdottomasti. Niitä on toisaalta myös vaikea kiistää ehdottomasti, niin kuin ajatusten yhteyttä tekoihin yleensäkin.

Muhamettilaisen uskonnonperustajan lapsivaimollaan antamaa esimerkkiä voidaan pitää yhtä esikuvallisena muslimeille kuin Jeesuksen armollisuus on ollut kristityille. Ei jälkimmäistäkään kukaan pysty kiistämään. Molemmat esimerkit vaikuttavat ideologiana uskonnon kannattajien maailmankuvassa, ajatuksissa ja teoissa, usein vieläpä alitajuisesti. Väitteet siitä, *kuinka* tuo vaikutus täsmällisesti tapahtuu, eivät ole todistuvia ehdottomasti oikeiksi eivätkä vääriksi, mutta molemmat ovat arvioitavissa sekä tieteellisen että poliittisen ideologiakritiikin näkökulmasta.

Suoraa näyttöä islamin liittymisestä ihmisoikeusrikoksiin antaa se, että islamistisissa maissa homoseksuaalisuudesta tuomitaan edelleenkin kuolemaan. Tämä tapahtuu nimenomaan islamiin perustuvan *sharia*-lain nojalla, ja tuomiot toimeenpannaan julkisissa hirttäjäisissä. Tässä valossa vihapuhetta ei todellakaan ole islamin kritisoiminen ja vastustaminen vaan islamin julistaminen.

Miksi siis uskontoja pitää arvostella? Siksi, että niiden kautta käytetään hurjaa valtaa, joskus jopa väkivaltaa. Kritisoiminen voi olla myös uskontoihin sitoutuneille itselleen hyväksi. Tässä mielessä islamiin liittyvien käytäntöjen moittiminen on eettistä toimintaa.

Uskonnonvapaus puolestaan ei voi koskea rajoituksetta mitään uskontoa, ei myöskään islamia, sillä eritoten islam ei hyväksy vapaata uskonnon harjoittamista sen enempää muunuskoisille kuin omille jäsenilleenkään, joita islam uhkaa eroamistapauksissa kuolemanrangaistuksella.

Rangaistuksen ja sen langettajan ollessa vailla lain suojaa, aseellinen uhkaus täyttää rikoksen tunnusmerkit, ja ollessaan järjestelmällistä se merkitsee kiihottamista islamista luopuneiden kansanryhmää vastaan, tehosteena rikoksista raskain: murha. Uskonnonvapauden näennäisoikeutuksella ei voida puolustaa rikoksia.

Toisella tavalla sanottuna: muslimiyhteisön pitäisi itse hyväksyä uskonnonvapauden ihanteet ennen kuin uskonnonvapaus voisi rajoituksetta kohdistua muslimiyhteisöön itseensä. Lähtökohtana tulisi tällöin pitää länsimaisessa filosofiassa yleisesti hyväksyttyä kultaisen säännön etiikkaa, jonka mukaan yksittäisten tekojen oikeutus perustuu niiden universalisoitavuuteen ja vastavuoroisuuteen, toisin sanoen mahdollisuuteen hyväksyä ne kaikkia ihmisiä velvoittaviksi periaatteiksi (kantilainen etiikka).

Koska muslimit eivät niin tee ja islam on merkittävä vallankäyttäjä yhteiskunnassa, on uskontokritiikki heitä ja islamia kohtaan erityisen oikeutettua. Islamin arvostelemiseksi ei tarvitse olla myöskään asiantuntija, sillä parhaan asiantuntijaposition tarjoavat ulkopuolisen havainnoitsijan asema ja filosofian yleinen menetelmäkalusto.

Uskontososiologian näkökulmasta muslimiyhteisön kyvyttömyys ja haluttomuus ymmärtää tai hyväksyä itseensä kohdistuvaa kyseenalaistamista on merkki uskonnon totalitaarisuudesta. Islamin kehittymättömyys ja pysähtyneisyys keskiaikaiselle tasolle perustuvat siihen, ettei islamin sisällä ole sallittu eikä edelleenkään harjoiteta kriittistä koraanintutkimus-

ta, kuten kristinuskossa, jossa kriittinen raamatuntutkimus on johtanut reformaatioprosessiin, sekularisaatioon ja uskonnon näkemiseen profaanina ideologiana.

Islamin lietsoman tosikkomaisuuden tueksi ei myöskään juristien olisi pitänyt hurahtaa missään tapauksessa mukaan, sillä siten ihmisiä uhkaa myös lakikirjojen muuttuminen koraaneiksi sekä oikeuskäytännön liukuminen huomaamatta *sharia*-lain suuntaan.

”Uskonnonvapaus” ja siihen nojaava pyrkimys taata ”uskonrauha” sekä ”kansanryhmien loukkaamattomuus” eivät ole moraalisia absoluutteja eivätkä juridiikan apriorisia periaatteita, joita ei voitaisi kyseenalaistaa, vaan niiden varaan rakennetut väitteet ovat relatiivisia aksioomia, hypoteeseja ja presuppositioita, joiden kyseenalaistaminen on filosofisesti katsoen suositeltavaa ja vapaan yhteiskunnan kannalta välttämätöntä.

”Rauhassa uskomista” ei voida perustella sellaisten tahojen puolesta, jotka itse rikkovat yhteiskuntarauhaa. On muistettava että uskonnonvapaus kattaa nimenomaan oikeuden olla kuulumatta uskonnollisiin yhdyskuntiin, olla noudattamatta niiden tapoja ja periaatteita sekä esittää vapaasti ja riippumattomasti näkemyksensä niistä. Islamin kritisoiminen on suojattu perustuslaillisella uskonnonvapaudella ja sananvapaudella pelkkää rikoslaillista uskonrauhan rikkomista vastaan (*lex superior derogat leg inferiori*).

Kympin kysymys kaikessa islamia koskevassa hienovaraisuudessa ja kritiikin välttelyssä on, *miksi* kritiikkiä ei saisi esittää ja esittää ihan kunnolla: haukkua vaikka pataluhaksi, kuten kristinuskoa on aina moitittu? Vastaus on: islamistit uhkaavat meitä terrorilla, jonka vuoksi myös suomalaisen tuomiovallan sapelit ovat kääntyneet uhreja ja uhattuja vastaan sekä sulattaneet pois sananvapauden. Juuri tämän seikan tuo kiertely ja kaartelu, välttely, varpaisillaan sipsuttelu ja kriitikoiden tuomitseminen osoittaa.

Mitä tämä merkitsee median kannalta?

Toimittajien ja heidän tuekseen palkatun ylläpitoportaan harjoittama peukalointi on mennyt liian pitkälle. Sekä valtamedia että sosiaalisen median portaalit ovat omaksuneet itselleen tehtäviä, jotka eivät niille kuulu. Toimittajien tehtävä ei ole valikoida ihmisten ajatuksia eikä pyrkiä muokkaamaan yhteiskunnallista totuutta eikä todellisuutta mieleisekseen vaan välittää sanomia ja kertoa erilaisten näkemysten olemassaolosta objektiivisesti.

Sosiaalisen median tehtävä ei ole hävittää viestejä eikä puuttua ihmisten julkiseen eikä keskinäiseen viestintään rajoittavasti, ei rakennella automatisoitua sensuuria, ”vihapuhealgoritmeja” eikä mitään muutakaan,

millä poljetaan keskeistä ihmisoikeutta, eli oikeutta olla ajatustensa subjekti sekä sanoa sitä, minkä jokainen itse *katsoo hyväksi*.

Miksi mediat sitten rikkovat journalistiikan perusläksyjään räikeästi niin, että on syntynyt median tieto- ja totuuskriisi? Siksi, että ne tavoittelevat poliittista valtaa. Tämä on tekemisissä vallan medioitumisilmiön kanssa. Nykyisin sekä poliitikot että tieteilijät ovat riippuvaisia toimittajien suosiosta, ja tässä vispilänkaupassa toimittajat ovat huomanneet oman arvonsa totuuden portinvartijoina.

Samalla kun poliitikot ja tieteilijät ovat alkaneet myötäillä toimittajien käsityksiä julkisuutta saadakseen, on sosiaalista pääomaa vaihtunut myös toiseen suuntaan. Poliitikko ja tieteilijä myötäilevät toimittajaa ja toimittaja poliitikkoa ja tieteilijää. Asiaa helpottaa, kun punavihreillä propagandatieteiden laitoksilla koulutetut valtavirtatoimittajat, yliopistojen äärivasemmistolaiset tendenssitutkijat ja vallassa olevat poliitikot ovat alkaneet ajaa samoja poliittisia agendoja.

Tämän sosiaalisen korruption ja henkisen mädättämisen kapellimestarina toimivat Euroopan unioni ja sen uuskommunistiset tarkoitusperät, joihin kuuluu liittovaltioihanne, väestöjen sotkeminen, kansallisvaltioiden mitätöiminen ja kulttuurien yhdenmukaistaminen. Ne näyttävät olevan aivan välttämättömiä esimerkiksi GCM-sopimuksen läpiajamiselle ilman käsittelyä eduskunnan täysistunnossa ja ilman, että asiaan olisi saatu eduskunnan virallista kantaa sekä avointa argumentaatiota kaiken kansan edessä.

Informaatioalan yleismaailmallinen kuolonkleroosi käynnistyi siitä, kun hakukoneyhtiö Google suostui Euroopan unionin painostuksesta muuttamaan hakukonealgoritmejaan sellaisiksi, ettei se enää listaa Internetin sisältöjä vapaasti ja suosion mukaan vaan valikoi esille poliittisen korrektiuden mukaisia näkemyksiä sulkien pois maahanmuuttokriittisiä ja monikulttuurisuutta arvostelevia sekä Euroopan unionin liittovaltiopolitiikan vastaisia näkemyksiä.

Samanlainen on Helsingin Sanomat, joka sai Googlelta 490 000 euron tuen tuottakseen ”uudenlaisen sisällönsuositusjärjestelmän”. Kuten Oikean Median Reijo Tossavainen päätteli, Helsingin Sanomat ei halua, että ihmiset voivat arvioida Internetissä tarjolla olevaa informaatiota vapaasti vaan että toimittajat valitsevat sen heidän puolestaan. Niinpä lehti pyrkii luomaan automaattisen punavihreän suodattimen, joka ohjaa ajattelemaan EU-myönteisesti, maahanmuuttomyönteisesti ja perussuomalaisten vastaisesti.[598]

Mutta kuka haluaa maksaa siitä, että tulee aamuisin pumpatuksi täyteen toimittajien punavihreää agendaa? Toimittajien sanotaan käyttävän ideologisen valikointinsa verukkeena ”journalistisia perusteita”, mikä on pelkkää kiertoilmausta poliittiselle propagandalle. On vahingollista, että lehden ideologia ulottuu vaikuttamaan myös Googlen hakukonejärjestelmään, kun hankkeen rahoittaja alkaa käyttää lehden tuottamaa punavih-

reän salaatin raastinrautaa yleiskoneena. Mikäli myös uutisia aletaan valikoida täsmämainonnan keinoin vihervasemmistolaisen median hyväksi, tulee punavihreästä suodattimesta aukoton.

Uuden Suomen loppu

Uusi Suomi mainostaa blogiaan valtakunnan merkittävimpänä mielipidefoorumina ja tarjoaa palvelunsa näennäisen yhdenvertaisesti käytettäväksi. Siten se valehtelee roolistaan, sillä lehti syrjii toimituksen kanssa poliittisesti eri mieltä olevia ja polkee samalla lukijoiden oikeutta saada tietää politiikassa vallitsevista vaihtoehdoista.

On käsittämätöntä, että Uusi Suomi kieltää myös oman lehdistönvapautensa eli oikeuden toimia *hallitusvallasta* riippumatta ja menee vahvistamaan hallituksen linjaa lähes kaikessa eteen tulevassa.

Sananvapaus ei ole oikeutta valikoivaan journalismiin, vaan lukijoiden oikeutta tietää erilaisista näkemyksistä. Se on yksilöiden vapausoikeus, ei valtiovallan rajoitusoikeus, jota median pitää suojella.

Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko lähetti minulle sensuuripäätöksensä perään tylyn ja typistetyn viestin, jonka mukaan ”Teillä on useampia sääntörikkomuksia. Kirjoitusoikeutenne Uuteen Suomeen on päättynyt.”

Tähän brezhneviläiseen toteamukseen voi vastata, että Markku Huuskolla itsellään on useita journalistisen etiikan, hyvän lehtimistavan ja argumentaatiosääntöjen rikkomuksia. Samalla hänen oma oikeutensa potkia itseään paremmin tietäviä on päätynyt.

Potkimisessa on se heikko puoli, että sillä tavoin potkittava loppuu.

Tämä ei siis merkitse, että olisin Uudesta Suomesta millään tavoin riippuvainen. Tapaus onkin kommentoimisen arvoinen vain siksi, että sillä on *yleistä merkitystä*.

Minun ei tule ikävä Uutta Suomea eikä myöskään sen laareihin riitelemään jääneitä ammattikinastelijoita. Sellainen ”puheenvuoropalvelu”, jossa näkemyksiään ei voi sanoa, on arvoton.

Monet palstan entiset kirjoittajat ovat todenneet minulle, että he ovat Uuden Suomen hylänneet, sillä he kokivat suurta ahdistusta toimituksen edustaman kirjoittamisnormatiivin edessä. Heidän mielestään oli vaikeaa noudattaa toimituksen kirjoittamiskoodia edes halutessaan, sillä sitä ei ollut missään lausuttuna lukuun ottamatta ympäripyöreitä *blanco*-julistuksia, joissa käsketään olemaan muun muassa ”asiallisia”. Niinpä sensuuria on seurannut ”asiattomuuksista”, joiden syistä kenelläkään ei ole atavistisinta aavistusta.

Internetin portaalien elinikä on noin 7 vuotta. Sen jälkeen ne hyytyvät. Tuon verran kesti myös Irc-galleria, joka oli aikoinaan Suomen käytetyin

palvelu. Sivusto kuitenkin kuoleentui pian myynnin jälkeen, jolloin uudet omistajat menettivät sijoittamansa varat.

Pitämällä yllä toimintoa, joka on tuottanut tappiota koko sen olemassaolon ajan Uuden Suomen omistaja Alma Media jymäyttää osakkaitaan, joiden haitaksi Uutta Suomea tekohengitetään.

Konsernin olisikin järkevintä myydä lehden brändi ilman toimitusta, sillä nykykokoonpanossaan se ei toimi. Toinen vaihtoehto olisi lopettaa lehti ja laittaa brändi takaisin pakastimeen.

Lehden tappiollisuus ei ole mikään ihme, sillä se on osa valtamedian tieto- ja totuuskriisiä. Se puolestaan sikiää olohuoneissamme märehtivää virtahepoa suojelevasta *valheellisuudesta*, jota niin sanottu vaihtoehtoinen uusmedia läpivalaisee.

Näistä syistä en osta enkä tilaa Alma Median enkä myöskään Sanomakonsernin julkaisuja, ja lopettaisin myös Uuden Suomen tilaamisen, mikäli lehti ei leviäisi tilaamatta kaikkialle aidon propagandan tavoin, samoin kuin Yleisradion ohjelmat.

Mediakonsernien hallituksissa kannattaisi huomata eräs liiketaloudellinen totuus: arvoa on lähinnä sellaisella, mistä suostutaan maksamaan.

Asia herättää lopulta vain yhden kysymyksen, joka on ylitse muiden: Eikö sensuurin harjoittajia lainkaan *hävetä* heidän röyhkeytensä, jolla he syyllistyvät märän rätin viskomiseen lukijoidensa silmille?

Niitä, jotka haluavat edelleen lukea kirjoituksiani, kehotan seuraamaan tätä blogiani ja Oikeassa Mediassa julkaistavia tekstejäni.

Siellä tosin kirjoituksiani ei voi kommentoida, jotta vihevasemmistolaisten puolueiden lähettämät häiriköt eivät pääsisi käymään omaa raihnaista informaatiosotaansa. Sen yhtenä merkkinä Oikean Median palvelimelle tehtiin tekninen ja rikoksen tunnusmerkit täyttävä hyökkäys.

Keskiviikkona 19. joulukuuta 2018

TIETEEN HARJOITTELIJOITA PALKITAAN

Rotuargumentti näyttää olevan selvää valuuttaa biokieltoa ja kehollisten faktojen täyshylkäystä potevissa sosiaalitieteissä, sillä rotuun viittaamisesta palkitaan riihikuivalla rahalla.

Sukupuolentutkimuksen seuran (oikeammin: Sukupuo*lten* tutkimuksen seuran) tämän vuoden gradupalkinto annettiin juuri yhteiskuntatieteiden maisteri Aino Nevalaisen tutkielmalle ”’Anteliaat ruskeaveriköt’ ’suloiset silkkipillut’, ja ’vaaleat venukset’ – Suomalaisen pornografian rodullistavat representaatiot”, joka on valmistunut Itä-Suomen yliopistossa sosiologian oppiaineeseen.[599]

Sukupuolentutkimuksen seuran Internet-kotisivujen mukaan ”tutkielma osoittaa, miten niin sanotun rodun kategoriaa tuotetaan, ylläpidetään ja uusinnetaan pornografian kontekstissa. Aineisto koostuu kolmesta *Ratto*-lehden 2010-luvulla ilmestyneestä numerosta, jotka on laadittu teemanaan tietty rodullistettu ryhmä.”

Väitteen mukaan rodut syntyvät rodullistamalla eivätkä muodosta objektiivista biologista ominaisuutta tai differentoitumisperustetta.

Ongelmana tällaisessa ajattelussa on sama, mikä vaivaa sosiaalisen konstruktionismin, jälkistrukturalismin, postmodernismin ja *queer*-teorian varaan vannovia kehitelmiä laajemminkin: ihmisen fyysiset, biologiset ja fenotyyppisesti havaittavat keholliset ominaisuudet, kuten sukupuoli ja rotu, nähdään vain ”yhteiskunnallisina rakenteina”, puhetapoina, politiikkana tai taiteellisina esityksinä, ja niiden yhteys olemassa oleviin ontologisiin tosiasioihin pyritään kiistämään.

Hullunkurista moisessa politikoinnissa on lisäksi se, että kaksiarvoisen sukupuolieron ja rotujen olemassaolon kieltäminen lopulta kumotaan, kun toisesta suupielestä lasketellaan kuitenkin väitteitä, joissa kaksiarvoinen sukupuoliero ja rotujen olemassaolo epäsuorasti myönnetään.

Feministithän vetoavat mielellään *naiseuteen* perätessään lisää tasa-arvoa eli etuoikeuksia ja politikoimalla rodun käsitteellä myös näissä palkituissa tutkielmissaan. Tämän mukaan naiset ja miehet näyttäisivät sittenkin olevan olemassa eivätkä vain ”naisoletettuja” tai ”miesoletettuja”, joiden rinnalla on valikoitumaton joukko ”muunsukupuolisia”.

Sosiaalista konstruktionismia hyödyntävät feministit paheksuvat usein kielen ja käsitteiden kategorisoivaa vaikutusta sekä vastustavat luokitteluja. Tosiasiassa jokainen käsite merkitsee rajausta nimetessään viittauskohteen, jota se kielen kuvateorian mukaisesti kuvaa. Näin ollen jokainen käsite on kategorisointi, ja ilman käsitteitä emme voisi lainkaan keskustella järkiperäisesti. Tästä seuraa, että käsitteellisen lähestymistavan kieltäminen merkitsisi järjellisen tarkastelun kieltoa.

Niinpä myös rotujen ja sukupuoli-ilmiön käsitteelliset kuvaukset ovat välttämättömiä, mikäli asioista yleensä puhutaan. Ne eivät ole mitään keinotekoista ”rodullistamista” tai ”sukupuolittamista” sikäli kuin käsitteet kuvaavat todellisuudessa vallitsevia ryhmiä, joilla on yhteisiä tai erottuvia ominaisuuksia, joita voidaan järjestellä luokiksi.

Teennäistä sen sijaan on väittää, etteivät ryhmäkäsitteitä vastaavat ominaisuusluokat vallitsisi. Juuri siksi palkitun gradun kaltaiset tekeleet vaikuttavat niin tavattoman väkinäisiltä, epäuskottavilta ja tunkkaisilta. Omituinen ja jälkijättöinen oli myös Ratto-lehden valitseminen tutkimuksen aineistoksi, sillä nettipornon aikakaudella paperiporno ei ole kulunut juuri kenenkään käsissä.

Entä mitä *vikaa* on ”anteliaissa ruskeaveriköissä”, ”suloisissa silkkipilluissa” ja ”vaaleissa venuksissa”? Silloinkin kun naiset ovat (hetero)miesten suosion tai suoranaisen palvonnan kohteina, feministit valittavat asi-

asta ja havaitaan vanha totuus: kun naista katsoo kohti, hän valittaa tuijottamisesta, ja kun katsoo pois päin, saa kuulla nalkutusta välinpitämättömyydestä!

Sukupuolentutkimuksen seuran mukaan "gradupalkinnon saajan valitsi yhdeksän ehdokkaan joukosta professori emerita Harriet Silius. Siliuksen mukaan Nevalaisen feministinen, antirasistinen ja intersektionaalinen analyysi on oivaltavaa ja hyvin teoriaan ankkuroitua. Työ on sujuvasti kirjoitettu ja tulkinnat vakuuttavia."

Olen päinvastaista mieltä. Työ on nurkkakuntainen ja rodun käsitettä hyödyntäessään (käänteistä) rasismia vahvistava, tarkoitushakuinen, perusaksioomiltaan kestämätön ja huonosti perustellun teorianmuodostuksen varaan huterasti viritelty tekele, joka on sekavasti kirjoitettu ja argumentaatioltaan epälooginen.

Koska arvosteluni ei ole henkilökohtaista vaan tieteellistä ja kohdistuu feministiseen paradigmaan yleisesti, viittaan myös erääseen toiseen esimerkkitapaukseen, joka ilmentää samaa ongelmaa.

Viime vuonna Yhteiskunta-alan korkeakoulutetut YKA ry kruunasi tieteen kuningattareksi Koko Hubaran hänen blogikirjoituksiaan sisältävästä teoksesta *Ruskeat tytöt* (Like 2017).[600]

YKA:n puheenjohtaja – SDP:n nykyinen puoluesihteeri – Antton Rönnholm perusteli palkitsemista lausunnossaan niin, että "Koko Hubara on laittanut itsensä likoon kytkiessään yksityisen yleiseen, henkilökohtaisen poliittiseen ja yksilön kokemuksen laajempaan rakenteelliseen ilmiöön."[601]

Sillä tavoin lausuessaan syntymädemari Rönnholm todisti, ettei hän ymmärrä tieteellisistä menetelmistä mitään.

Tieteellisen ajattelun ja menetelmäopin nyrkkisääntö on *erottaa* omat subjektiiviset kokemukset aiheesta, jota tutkii, ja prosessista, jolla tutkimusta tehdään – ei yhdistää omia vaikutelmiaan niihin.

Suuri osa maahanmuuttoa koskevasta erimielisyydestä johtuu siitä, että poliittinen vihervasemmisto ei ole yltänyt ymmärtämään myöskään sitä, mikä ero on mikrotason ja makrotason lähestymistavoilla.

Mikrotasolla (eli yksilöiden havaintomaailmassa) saaduista kokemuksista ei voida johdella makrotason poliittisia linjauksia. Henkilökohtaisista tuntemuksista, esimerkiksi ylirajaisen pariutumisen intresseistä, ei voida johdella päätelmää, että rajat pitäisi avata makrotasolla.

Suuri osa kiljunnasta, jolla sosiaalitieteilijät ovat puolustelleet massamaahanmuuttoa, perustuu tähän ajatusvirheeseen.

Sen sijaan makrotason linjauksista pitää päättää poliittisella tasolla, ja valtionpolitiikassa tehtävät ratkaisut puolestaan vaikuttavat suoraan ihmisten elämään mikrotasolla.

Siis jotta asiat eivät menisi juntturalle mikrotasolla eli naamakkaisessa kohtaamisessa, on tiukkaa väestöpolitiikkaa tehtävä ja maahanmuuttoa rajoitettava makrotasolla.

Vastustan itse maahanmuuttoa juuri tästä syystä. Kansanryhmien konfliktit pitää hallita valtioiden rajoilla, tai ne siirtyvät mikrotasolle: keskelle kansalaisyhteiskuntaa, kaduille, kujille, asuntojonoihin, leipäjonoihin ja taisteluun työpaikoista ja sosiaalietuuksista.

Koska vastustan yhteiskuntamme perusrakenteen murentamista, vastustan aktiivisesti myös maahanmuuttoa, joka heikentää huoltosuhdetta, vie työpaikkoja ja asuntoja suomalaisilta, johtaa kulttuurikonflikteihin ja kotimaisten kielten aseman huononemiseen sekä pahimmillaan vierasperäisten tulijoiden etuoikeuttamiseen.

Yhden kirjan julkaissutta Koko Hubaraa tituleerattiin YKA:n palkitsemisperusteissa ”kirjailijaksi” ja ”päätoimittajaksi”, vaikka oikeasti hän on oman bloginsa ympärille luodun verkkomedian ylläpitäjä.

Opintojensa keskeytymisestä Hubara arvosteli yliopistoa, ja tutkinnon puuttuminen tulkittiin YKA:n palkitsemisperusteissa ansioksi: ”Juuri ulkopuolisuuden ja näkymättömyyden kokemusten takia hän ei ole lukenut itseään maisteriksi.”[602] Syrjintäpääoman voi siis vaihtaa maineeksi ja rahaksi, ja sillä voi kompensoida näyttöjen puuttumista tieteissä.

Koska yliopisto myöntää nykyisin tohtorintutkintojakin artikkelikasoilla, osoittaa tietysti arvostelukykyä pysyä opiskelijana.

Sosiaalista älykkyyttä ilmentää sekin, että välttää turhaa työskentelyä, kun rahaa näyttää virtaavan ilman akateemisia ansioita, viimeksi Koneen Säätiöstä. Mutta miksi Hubara ei antautuisi esittämään myös tieteellisiä näyttöjä, jos kerran on, mitä osoittaa?

Nähdäkseni Hubaraa ei ole syrjitty siksi, että hän on tummaihoinen, vaan häntä etuoikeutetaan samasta syystä. Palkitseminen oli näyttö rotupolitiikasta, jossa mennään ihonväri edellä muiden ohi myös tieteessä. Juuri tätä ovat käänteinen rasismi ja syrjintä.

Palkitsemisen yksi sosiaalinen funktio piilee siinä, että laakeroinnilla peitetään vaikutelmaa, jonka mukaan palkittavasta ei muutoin olisi mihinkään. Toinen funktio on seppelöivän tahon oman poliittisen linjan manifestoiminen: palkitsijat pyrkivät korottamaan myös itseään moraaliposeerauksella ja hyvesignaloinnilla. Usein nämä tarkoitusperät kääntyvät itseään vastaan kuin aidossa dialektisessa paradoksissa.

YKA:n palkitsemien henkilöiden lista on muutoinkin kummallista luettavaa, sillä joukosta löytyvät muiden muassa Erkki Liikanen (sd.) ja Suvi-Anne Siimes (ent. vas.).[603]

Toivon, että Sukupuolentutkimuksen seura ja Yhteiskunta-alan korkeakoulutetut ry myöntäisivät palkintonsa sellaisille sosiaalisten vaihtosuhteiden tutkijoille, jotka palauttavat tieteenharjoittelijoiden mieleen, miksi ansiottomasti myönnetyt palkinnot ovat häpeäksi sekä saajilleen että antajilleen ja miksi ne nolaavat julkisesti koko tiedeyhteisöä.

Parempiakin tutkimuksia riittäisi palkittaviksi, muun muassa sellaisia, joista valtamedia ja tendenssitutkimukset yksimielisesti vaikenevat.

Torstaina 20. joulukuuta 2018

TRUMP: SYYLLINEN KAIKKEEN

Mikäli valtavirtamedian toimittajat antautuvat joskus pohtimaan, miksi esineet putoilevat, junat myöhästelevät, linnut jäätyvät kesken lennon talvella ja miksi sattuu niin sanottuja väkivaltaisia räjähdysonnettomuuksia, on syyllinen heidän mielestään varmasti – Trump!

Donald Trumpista on tehty syntipukki aivan kaikkeen.

MTV3 esitti 18.12.2018 toimittaja Mari Karppisen tekaiseman dokumentin ”Trumpin Amerikka – Jakautunut kansa”, jota Helsingin Sanomien toimittaja Tuomo Yrttiaho kiitteli arviossaan ”visuaalisesti tyylikkääksi”.[604]

Mitään älyllistä ohjelmassa ei kiiteltäväksi ollutkaan. Omasta mielestäni ei ole myöskään kovin tyylikästä murjoa jatkuvasti Donald Trumpia Yhdysvaltain väitetyistä ”kahtiajaoista”.

Jokaisen pitäisi ymmärtää, että nuo paljon parjatut kahtiajaot niin Amerikassa kuin Euroopassakin eivät johdu kansallismielisyyden noususta eivätkä kansanvaltaisesti valituista johtajista.

Kansallismielisyyden nousu ei ole syy kahtiajakoihin vaan seuraus niistä. Syyt yhdysvaltalaisten jakautumiseen eri leireihin luotiin jo Obaman aikana. Pääsyy on Yhdysvaltoihin virrannut maahanmuutto, joka on jakanut mielipiteet kahteen leiriin myös kantaväestön piirissä.

Näin on toteutunut professori Robert Putnamin näkemys, että monikulttuurisissa yhteiskunnissa epäluottamusta ei synny vain kantaväestön ja maahanmuuttajien välille, vaan ennen pitkää myös kantaväestön omat rivit repeävät, ja yhteiskunnallinen luottamuspääoma sulaa pois.

Muita syitä kahtiajakoihin ovat pitkään jatkunut velkaantuminen ja taloudellinen kurjistuminen. Yhdysvaltain suurin velkoja on Kiina, joka on kaapannut myös suuren osan työpaikoista. Niitä on virrannut muihinkin Kaukoidän halpamaihin.

Ja nyt toimittajakunta syyttää kaikesta yhtä miestä: Donald Trumpia.

Trump ei ole oire eikä tauti vaan parhaimmillaan lääkäri. Hänen kaudellaan talous on saatu taas nousuun ja työttömyys laskuun, ja Yhdysvaltain etelärajaa tukitaan laittomalta maahantulolta ansiokkaasti.

Väitteessä, että Yhdysvaltain kahtiajako on Trumpin syytä, syiden ja seurausten suhteet menevät sekaisin kuin väitteessä kesäisen jäätelönsyönnin ja hukkumakuolemien keskinäisestä vaikutusyhteydestä. – Mitä enemmän palokuntaa, sitä suuremmat vahingot.

Perjantaina 21. joulukuuta 2018

FACEBOOKIN JA VALTAMEDIAN VASTUUVALHEET

Yleisradion Ulkolinja esitti 13.12.2018 dokumentin ”Facebook-dilemma”, jota mainostettiin muun muassa esittelyllä: ”Facebook lupasi yhdistää maailman. Toisin kävi: Facebook tarjosi helpon väylän levittää valeuutisia ja lietsoa epäluuloa ja väkivaltaa ihmisten välillä. Kuinka Facebookista tuli uhka yksityisyydelle ja demokratialle?”[605]

Facebookin rooli ”valheiden” ja ”vihapuheiksi” väitettyjen kansalaismielipiteiden foorumina ei ole kuitenkaan mikään todellinen ongelma. Ongelmista syvin on se, että Facebook puuttuu Euroopan unionin kanssa tekemänsä poliittisen sopimuksen perusteella ihmisten väliseen viestintään sensuroiden aineistoa, joka ei ole Euroopan unionin liittovaltiopolitiikan mukaista tai jossa vastustetaan avoimien rajojen politiikkaa sekä maahanmuuttoa.

Näyttönä tästä on viestien deletointikeskuksissa harjoitettava orwellilainen puhdistustoiminta ja käyttäjille langetetut kiellot, mikäli he eivät ole tottelevaisia ja noudata ”yhteisönormeiksi” sanottuja ideologioita, joilla ohitetaan kansalaisten sananvapaus ja yksityisyydensuoja.

Asian voi siis sanoa niin päin, että Facebook tarjosi helpon väylän levittää *yhteiskunnallista totuutta* ja *kertoa todellisuudessa vallitsevista kansalaismielipiteistä valheellisen valtamedian ohitse*, kunnes sensuuri iski myös Facebookiin.

Se kyllä pitää paikkaansa, että Facebookista tuli uhka yksityisyydelle ja demokratialle. Niin ei vain käynyt valtamedian hehkuttamista syistä, toisin sanoen viestinnän tilapäisen vapautumisen vuoksi, vaan siksi, että Facebook alkoi rajoittaa ihmisten ilmaisunvapautta Euroopan unionin painostuksesta.

Facebookin toimintaan liittyy tietenkin myös muita ohjelmassa esitettyjä ongelmia. Palkkioksi palvelujensa käyttämisestä firma kerää asiakkaidensa henkilötietoja ja myy, säilyttää sekä käyttää niitä omiin tarkoituksiinsa.

Internet-jättiläisten taantumista osoittaa lisäksi tapa, jolla Google puuttui EU:n kanssa tekemänsä sopimuksen pohjalta kaikkein pyhimpäänsä ja muutti hakukonealgoritmejaan niin, että ne eivät enää nosta pintaan vapaasti tai suosion perusteella kaikkea aineistoa vaan valikoivat sisältöjä poliittisin perustein.

Menettely on samanlainen kuin Helsingin Sanomien tapa rakentaa suodatusjärjestelmä, joka valikoi lukijoiden nähtäville toimituksen mieleistä aineistoa ja jonka rakentamiseen Sanomat sai Googlelta lähes puolen miljoonan euron tuen. Kun myös Google ottaa sisällönsuositusjärjestelmän

käyttöön, tulee mielipiteiden muokkauksesta ja asenteiden manipulaatiosta aukotonta.

Mutta kuka haluaa maksaa siitä, että saa aamuisin suut ja korvat täyteen vihervasemmistolaisen toimittajakunnan poliittista propagandaa? Kuka käyttää sellaista sosiaalista mediaa, joka loukkaa ihmisten sananvapautta ja yksityisyydensuojaa puuttumalla kansalaisten keskinäiseen viestintään?

Internet-palvelujen elinkaari on yleensä alle kymmenen vuoden mittainen. Internet tulkitsee sensuurin vaurioksi ja reitittää sen ohi. Niillä, jotka heittäytyvät tiedon valtatielle poikittain, ei ole muuta mahdollisuutta kuin tulla yliajetuiksi.

Ihmiset valitsevat uudet palvelut heti, kun parempi vaihtoehto löytyy. Vielä viime vuosikymmenen puolivälissä IRC-galleria oli Pohjoismaiden käytetyin www-palvelu. Instagram ja Facebook veivät sen markkinat helposti, ja seurasi galleriakuolema.

Vielä 1990-luvun puolivälissä Netscape oli käytetyin selain noin 90 prosentin markkinaosuudella, ja tiedon etsijöille sanottiin ”katso Altavistahausta”, sillä se oli Internetin suosituin. – Kuka muistaa aikaa? Mozilla, Google ja monet muut ovat ottaneet niiden paikat nopeasti.

Myös nykyisille Internetin ja median jättiläisille voi käydä aivan samalla tavalla kuin netin sammuneille saunalyhdyille, ja vieläpä äkkiä. Se on kuluttajavalintojen ja kansanvallan voima.

Keskiviikkona 26. joulukuuta 2018

OMAKULTTUURISUUDEN ONNI

Joulun vietto nojaa roomalaisajan pakanalliseen Saturnalia-juhlaan, josta kristillinen kirkko teki pyhäpäivän yhdistämällä juhlintaan oman traditionsa sekä päästäkseen osalliseksi karnevaalin nauttimasta suosiosta. Joulun vietolla on merkitystä myös kansallisena tapahtumana.

Pyhäpäiviä voidaan pitää sosiaalisina häiriötiloina, jolloin ihmiset teeskentelevät olevansa jotakin muuta kuin ovat. Minulle joulu toi mieleen sen, miten keskeisessä roolissa kansalliset traditiot ovat kulttuurissamme. Enkä tarkoita nyt ensisijaisesti juutalais-kristillistä joulua vaan pyrkimystä jäsentää todellisuutta omaleimaisten aikamerkkien, perinteiden ja tapahtumien kautta.

Mitäpä kesän viettokaan olisi ilman meille kansallisesti tärkeää juhannusta? Olen puhunut paljon *omakulttuurisuuden* puolesta, sillä omalla kulttuurilla on kansakunnalle *itseisarvoista* merkitystä. Sen sijaan monikulttuurisuus ei ole itseisarvo, sillä siltä puuttuu *subjekti*, joka on oma kansakunta.

Monikulttuurisuutta pitääkin arvioida vain siltä pohjalta, mitä haittoja tai hyötyjä siitä voi olla. Mutta se ei ole itseisarvo, jota pitäisi edistää kirjastoissa, kouluissa, mediassa ja yliopistoissa. Monikulttuurisuus koostuu monesta kulttuurista, joten voidaan kysyä, miksi jokaisesta maasta pitäisi tehdä erikseen monikulttuurinen, kun maailma sinänsä on monikulttuurinen muodostuessaan useasta erilaisesta kulttuurista.

Pahimmillaan monikulttuuri-ideologia johtaa vain sopeuttamisen pyrkimyksiin ja yrityksiin sotkea kulttuurit toisiinsa, jolloin seuraa yhdenmukaistamista, ja erilaisuudesta joudutaan sahaamaan särmät pois. Tuloksena on monokulttuuri.

Oman kulttuurin arvo on sen omaleimaisuudessa ja merkityksessä omalle kansakunnalle. Itse nautin esimerkiksi siitä, kun voin lukea kotimaisista romaaneista tai runokirjoista ajatuksia, jotka eivät avaudu ulkomaisille lukijoille ja jotka ovat vain kansallista omaisuuttamme. Silloin tiedän liikkuvani omalla maaperällämme.

Myös niin sanotussa kansainvälisessä yhteisössä tällaista omaleimaisuutta ja alkuperäisyyttä pidetään suurena arvona. Hieman huvittavasti ulkomaalaiset silloin tällöin hienostelevatkin sillä, kun esimerkiksi jotakin ranskalaisen filosofian sisäpiirijuttua joudutaan selittämään suomalaisille, joita puolestaan yritetään nolata sillä, jos he eivät tunne valkosipulietanoita napostelevien kahvilafilosofien tai pariisilaisten puistotätien kaikkia ajatussolmuja.

Miksi sama ei kävisi myös toisin päin, ja tuntisimme ylpeyttä siitä, mitä meillä on? Oma oloni muuttuu vaivautuneeksi, jos en voi sanoa jossakin kansainvälisessä tiedeseminaarissa ajatuksiani niin kuin ne suomen kielellä muodostan. Esimerkiksi: ”Tämän feministisen tapahtuman anti oli kuin Hietasen saama kala-ateria *Tuntemattomassa sotilaassa*.”

Ulkomaalainen kysyisi silloin hätääntyneenä, mitä kala-ateria feminismiin liittyy ja kuka oli Hietanen, entä tuntematon sotilas? Missä hän piileskelee, jos häntä ei tunneta? Onko hän turvapaikanhakija tai maahanmuuttaja?

Tappajakielten rynnäkkö yliopistomaailmaan on nykyajan kieli-imperialismia, joka mädättää suomalaista kulttuuriamme ja pyrkii vetämään maton kotimaisen yhteiskuntakritiikin alta, kun mitään ei voi enää sanoa suomeksi: niin kuin asia on. Se saa maamme näyttämään kehitysmaalta, jota tämä ei tietenkään ole. Kansainvälisyys ja monikulttuuri-ideologia tyhmistävät.

Puolustan kotimaista filosofiaa *tekemällä* sitä sekä kieltäytymällä julkaisemasta kilpailijoiden tai vastustajien kielellä.

Eräiksi esimerkeiksi kansalaisten tavoista äänestää kotimaisen kulttuurin puolesta sopivat myös monet elämäntapa- ja kulutusvalinnat. Omakulttuurisuus kasvaa ja säilyy omien valintojemme tuloksena: pulahtamalla järveen ja saunomalla sekä syömällä suomalaista ruokaa ja jättämällä pizzat ja kebabit kauppoihin.

Ja tietysti pitämällä yllä kansallisia perinteitä, joista yksi on joulun ajan Tiernapojat-näytelmä. Kun Stockmannin tavaratalo päätti viime vuonna lopettaa joulukuvaelman esittämisen, tavaratalon johto alistui globaalin kulttuuri-imperialismin edessä ja poisti esityksen erään nilkkimäisen ja katalan valituksen vuoksi.[606]

Näin tapahtui kaikista vastalauseista huolimatta,[607] sillä sama internationalistinen porukka hallitsee banaaleilla ”yhteisönormeillaan” sekä kauppaliikkeitä että sosiaalisen median laareja. Toiset voi tunnistaa kauppaopiston kravatista – toiset kiilusilmäisestä katseesta.

Olisi kiintoisaa tietää, miten paljon vierasperäisten ostovoimaa on nyt virrannut vararikon partaalla olevaan tavarataloon kyseisen puhdistuksen ja sensuroinnin vuoksi. Mukavaa sen sijaan oli havaita, että eräät koululaiset olivat tuoneet tiernapoikaesityksen Stockmannin edustalle Kolmen sepän aukiolle.

Ei kattoa suomalaisille, mutta kuvaelma kukoistaa. Aivan loistava oli myös tapa, jolla Perussuomalaiset toivat joulunäytelmän kaiken kansan nähtäville kotimaisena kuplettina.[608] – Peace.

Maanantaina 31. joulukuuta 2018

TÄYDELLINEN SOME-PERSOONA

Tutkimusretkeni sosiaalisessa mediassa ja blogosfäärissä ovat opettaneet minulle, millainen on täydellinen some-persoona. Kirjoitinkin aiheesta kaksi vuotta sitten verkkokolumnissani ”Löydä some-persoonasi”.

Sensuuri on aina vain pahentunut ja järjestäytynyt. Syntynyt on myös kokonaan uusia sosiaalisen median muotoja, kuten Jodel, joten kokonaiskuvaa pitää hieman täydentää.

Jodel on uudehko ja laajeneva matkapuhelinsovellus, jonka kautta voi esittää anonyymisti mielipiteitä melkein mistä tahansa asiasta. Keskustelualustan kontrollimuotoja ovat käyttäjien omat suosion- tai epäsuosionilmaukset sekä suorat ilmiannot ylläpidolle (kauheaa).

Viisi alaspäin peukutusta tai poistoääntä riittävät kadottamaan kommentin näkyvistä, kun taas myönteistä karmaa tuottavilla suosituksilla ei ole ylärajaa. Kun kielteisten äänten määrä nousee tietyn rajan yli, järjestelmä deletoi käyttäjän, joka ei näin ollen voi sanoa enää mitään koko alustalla.

Koska myönteiset äänet vähentävät kielteisten äänten kokonaissaldoa, monet pyrkivät haalimaan myönteistä karmaa lataamalla palveluun paljon kaikkea paskaa, kuten kissakuvia, ruokapornoa ja muuta haippia ihan vain saadakseen sympatiaääniä järjestelmän ilmeisestikin tyhmimmiltä ja epä-älyllisimmiltä käyttäjiltä.

Muun sosiaalisen median tavoin Jodeliakin dominoi vihervasemmistolaisten raivopäiden aggressiivisuus. He kokoontuvat keräämään joukkueita hälyttäen toisiaan deletoimaan, ignoroimaan, bännimään, feidaamaan, dissaamaan, dumppaamaan ja ghostaaamaan sekä antamaan fuduja palvelun niille käyttäjille, jotka antautuvat esittämään älyllisesti haastavia juttuja.

Nuorisoslangeille ominainen kieli luo vaikutelman sensuroinnin trendikkyydestä ja raikkaudesta, mutta tosiasiassa takana on pelkkää märkäkorvaisuutta ja töpselinokkaisten elämänkokelaiden kyvyttömyyttä selkeään argumentaatioon. Mikäli Friedrich Nietzsche antautuisi sanomaan jotain sosiaalisessa mediassa, demaripuolueen Nuoret Kotkat sensuroisivat hänen ajatuksensa välittömästi pitäen sitä epäonnistuneena ”trollauksena”.

Totuuden tavoittelusta sossumediassa on tullut ”tykkäämistä” tai ”eitykkäämistä” pelkkien affektiivisten tuntemusten perusteella. Tällöin kuka tahansa voi olla maapallon kiertoliikkeestä päättävä todellisuuden kuningatar. Niin käy aina, kun jossain laarissa kohtaavat yhtä aikaa tyhmät ja viisaat.

Millainen on täydellinen some-persoona?

Täydellinen some-persoona on huvitteluliberaali suvaitsevainen, joka sallii kaiken kissakuviin liittyvän keskustelun sekä koira- ja minipossukuviin liittyvän analyysin, kunhan esittäjä on islamin asiantuntija ja analyysi on korrektien kinkerien mukaista.

Täydellinen some-persoona sitoutuu vastuuvalheiden edistämiseen ja vihatotuuksien pois juurimiseen. Hän sallii kaikkien pörröisten eläinten, kuten alpakoiden ja lampaiden, syvämietteisen silittelyn lukuun ottamatta niitä eläinlajeja, jotka mainitaan Dzalaladdin Rumin teoksessa *Ruokopillin tarinoita* (1200-l.). Ja tietysti ottamatta lukuun myöskään vuohia, kameleita, apinoita ja aasintammoja, sillä niistä voi tulla pelottavia mielleyhtymiä tiettyihin uskonlahkoihin, joita meidän täytyy pelätä, vaikka pelolle ei saisikaan antaa valtaa. Sen sijaan valta pitää antaa – tiedätte kyllä keille. Sellainen tappio käynnissä olevassa kulttuurisodassa on kuitenkin liian kova hinta kyseisenlaisesta pehmolelupolitiikasta.

Täydellinen some-persoona harjoittaa monikulttuurista ruokabloggausta, sillä se todistaa harjoittajansa älyllisyydestä, ja olihan Nostradamuksenkin ensimmäinen menestysteos keittokirja. Täydellisen some-persoonan täytyy pitää painekattilan kannen alla asian ikävämpi puoli: hedonismiin ja mässäyksiin sortuminen on aina ollut korkeakulttuurien rappeutumisen tunnusmerkki.

Sen sijaan oikeaoppinen ruokapornon esillepanija ymmärtää, että juuri kulinarismin kautta yleismaailmallinen monikulttuuri-ideologia voidaan syöttää sohvavihanneksista retiisinpunaisiksi kypsähtäneille sosiaalisen

median käyttäjille tässä post-televisiollisessa mediatodellisuudessa, jossa edes tieteenä esiintymään pyrkivä ruokailun sosiologia ei kykene vastustamaan espanjalais-brittiläisen ex-ministerin Michael Portillon TV-ohjelmasarjassaan *Kiehtova maailma* harjoittamaa kulttuuri-imperialismia ja intialaisen käärmekeiton uittamista alas oksennus kurkussa puklaavien demarieläkeläisten ruokatorvesta.

Vain kansainvälisistä makuelämyksistä saa puhua. Kotimaisten lihapulla-annoksien rukoileminen ruokalistoille on joko kulttuurista omahyväisyyttä tai sisäänpäin lämpiävää sulkeutuneisuutta, joka uhkaa muuttaa maamme Pohjois-Koreaksi. Ihmisvihaa ja ilkeyttä ei saa hyväksyä, joten kaikki ihmiset on pakotettava syömään kasviskiusausta tasavertaisesti.

Täydellinen some-persoona harjoittaa kivapuhetta ”miesoletetuista”, ”naisoletetuista”, ”sukupuolettomista” ja ”muunsukupuolisista” mutta ei selvästi enää edes homoista, lesboista eikä varsinkaan heteroista, koska nämä käsitteet edellyttävät sukupuolen, johon tunteet voisivat viitata.

Sen sijaan täydellinen some-persoona kiistää olemusajattelun, kaksiarvoisen sukupuolieron, käsitteiden määrittelyn ja identiteetit, paitsi silloin kun naiseutta käytetään feministisen tasa-arvopolitiikan välineenä tai jotakin vähemmistöominaisuutta identiteettipolitiikan verukkeena.

Täydellinen some-persoona peukuttaa ”#Metoo”-hanketta ja ”#Suostumus2018”-hanketta ja on *cuck*-mies, joka tietää, milloin pitää väistää, ettei osuisi risuaitaan.

Mistään muista asioista ei täydellisen some-persoonan ole soveliasta puhua, ja kaikki muut aiheet ovatkin varattuja Sanomien, Alma Median ja Yleisradion kartellimonopoleille. Vain niihin akkreditoidut toimittajat sekä heidän valitsemansa tiedeturilaat voivat puhua niistä oikeaoppisesti.

Täydellinen some-persoona saa lisätä kuvansa Instagramiin sekä lovettaa siellä sytkäri kädessään loimuten ja silmämeikit tissivakoonsa valuen aina, kun kohdataan jokin väkivaltainen ja uskonnollisperäinen räjähdysonnettomuus, jonka alkuperää ei tiedetä mutta osataan arvata.

Täydellinen some-persoona saa paljon tykkäyksiä *baeilta* (*before anything else*) ja *bff:iltä* (*best friend forever*), jotka sanovat hänelle ”*slay*” (sama asia kuin saksan kielen ”*über*”, paitsi että sitä ei saa käyttää, koska se on epäkorrektia ja toisi mieleen – natsi-Saksan!)

Täydellinen some-persoona esiintyy Internet-portaali Alastomassasuomessa ilman päätä, mutta se ei ole suinkaan ainoa asiayhteys, jossa täydellisellä some-persoonalla eivät ole aivot kuvassa mukana.

Tämän analyysin parodioimista ei tarvitse kieltää, sillä jo Paavo Haavikko tiesi, että parodia on ainoa tyylilaji, jota ei voida parodioida. Täydellinen some-persoona kysyy nyt ”ai kuka?” ja osoittaa siten, että myöskään tietämättömyyttä ei tarvitse enää lavastaa.

Millainen on epätäydellinen some-persoona?

Epätäydellinen some-persoona esittää yhden lauseen totuuden Twitterissä ja osuu nappiin. Se ymmärretään automaattisesti väärin, koska maailmassa ei ole yhden lauseen totuuksia. Siitä huolimatta se on kuitenkin osatotuus jostakin asiasta, niin kuin kaikki maailman väitteet ovat osatotuuksia, sillä koko totuus ei mahdu bittiavaruuteen.

Epätäydellinen some-persoona julkaisee ”rasistisena” pidetyn mielipiteen Facebook-seinällään, josta se poistetaan, vaikka kyseessä on vain nykyajan kommunismia eli monikulttuuri-ideologiaa, maahanmuuttoa ja ilmastohysteriaa vastustava kannanotto.

Epätäydellinen some-persoona esittää islam-kriittisen mielipiteen Uuden Suomen puheenvuoropalvelussa, josta se sensuroidaan palstalla 24/7 päivystävien vihervasemmistolaisten puolueagenttien vaatimusten ja ilmiantojen johdosta, ikään kuin juuri heidän pitäisi päättää siitä, mitä toiset ihmiset saavat ja voivat sanoa. Kirjoittajan sähköpostiin ilmestyy viikon päästä uhkaus, jonka mukaan kolmas väärä mielipide johtaa kirjoituskieltoon.

Epätäydellisestä some-persoonasta on artikkeli vihervasemmiston vihapuhealustassa Hikipediassa, joka pyrkii esiintymään ”satiirisena”, vaikka kyseessä on anonyymisti esiintyvien vasemmistoterroristien tietoinen yritys tuhota arvollisten ihmisten maine. Nämä rabulistiset anarkistit luottavat syyttämiskynnyksen korkeuteen ja yrittävät asettaa oman julkaisurimansa mahdollisimman matalalle yrittäessään verhota tuskaisen maineentahrimiskampanjansa ”huumorin” kaapuun.

Epätäydellinen some-persoona muuttuu myös haitalliseksi ollessaan niin epäsosiaalinen, että myös hän painaa ennen pitkää ilmiantonappia, jolloin vihervasemmisto syyttää häntä kahdeksannen käskyn rikkomisesta ja ilkkuu, ettei epätäydellinen some-persoona pääse heidän ja muiden marttyyrien kanssa samaan kerrokseen.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien Internet-sivuillaan julkaisemia juttuja. Viitteissä olevat sitaatit ovat juttujen otsikoita.

1. Ilta-Sanomat 19.10.2017 ”Presidentti Niinistö ärähti ideologisesti työttömille: ’Se, että asiaa mainostetaan…’”. ”Ideologisesti työttömän” käsite on epämääräinen, sillä se voidaan ymmärtää monella eri tavalla, esimerkiksi niin, että työttömällä on työttömyyttä pysyttävä ideologia, tai niin, että henkilö joutuu olemaan työttömänä, koska *yhteiskunnassa vallitseva ideologia* on luonut työttömyyttä.

   Myös työttömien keskuudessa mahdollisesti vallitseva työyhteiskunnan vastainen ideologia saattaa olla heidän reaktiotaan työehtojen huononnuksiin, massatyöttömyyteen, pätkä- ja osa-aikatöhin, ansiotason huononnuksiin tai muihin työttömiä vastaan suunnattuihin ideologisiin heikennyksiin tai painostuskeinoihin. Ollessaan ymmärtämättä tätä Niinistö osoitti moitteellaan huomattavaa matalamielisyyttä.
2. Aiheesta ks. blogikirjoitustani ”Maahanmuuttajien erityiskohtelu lopetettava” 9.11. 2017 (teoksessani *Vastahankaan – Punavihreän kuplan puhkaisuja*).
3. Keskustelun ”ideologisista työttömistä” herätti esikoiskirjailija Ossi Nyman romaanillaan *Röyhkeys* (Helsinki: Teos, 2017), jossa hän pyrki oikeuttamaan työttömänä olemista näkemyksillään, että työn pitäisi olla mielekästä ja ihmisarvoista, ja jos se ei sitä ole, on työttömänä oleminen moraalinen vaihtoehto. Iltalehti kirjoitti aiheesta 13.10.2017 melko ymmärtämättömässä ja nimimerkin ”Kristiina Tiippana” kirjoittamaksi merkityssä jutussa ”’Ideologisesti työtön’ Ossi, 39, elää tuilla ilman pienintäkään aikomusta mennä töihin: ’Aika helpolla on selvinnyt’.

   Esitin itse jo kirjassani *Työttömän kuolema* (Helsinki: Yliopistopaino, 2005), että yhteiskunnassa pitäisi olla mahdollisuus myös sellaiseen arvotuotantoon, joka ei ole työtä tai yrittäjätoimintaa, sillä suuri osa arvoista tuotetaan työelämän ulkopuolella. Ehdotin työttömyysetuusjärjestelmän korvaamista perustulolla, jonka myöntämistä ei ole sidottu työelämän käytettävissä olemiseen vaan jonka turvin voi esimerkiksi opiskella, harjoittaa tieteitä tai taiteita tai muutoin kehittää itseään. Nykyinen ammattiliittojen ja työnantajien ehdoilla tehty työttömyys- ja sosiaaliturvajärjestelmä on sivistysvihamielinen ja painottaa liiaksi materiaaliseen tuotantoon osallistumista sekä laiminlyö kulttuuria.
4. Kirjoitin aiheesta jutussani ”Uhreista syyllisiä työpolitiikassa” 2.9.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
5. Uusi Suomi 1.1.2013 ”Presidentti Niinistö pisti pahan: ”Oleskeluyhteiskunta’”. Markku Huuskon kirjoittamassa jutussa oli ihme kyllä viittaus Uuden Suomen blogikirjoitukseeni ”Niinistön puhe suomeksi” (1.1.2013). Jatkoin aiheesta myös blogikirjoituksessani ”Asiaton oleskelu kielletty” 4.1.2013 (teoksessa *Minuutti on mennyt*).
6. Ks. blogikirjoitustani ”Arvojohtaminen on vaarallista” 17.1.2012 (teoksessani *Minuutti on mennyt*).
7. Sixten Korkman katuu euroon liittymistä kautta rantain teoksissaan *Talous ja utopia* (Helsinki: Docendo, 2012), *Euro – Valuutta vailla valtiota* (Helsinki: Taloustieto, 2013) ja *Väärää talouspolitiikkaa* (Helsinki: Otava, 2015). Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Sixten kuin sixteen” 22.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*). Vesa Kanniainen arvosteli jäsenyyttä eurossa Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Mikä on euron kohtalo?” 7.11.2016. Markus Jäntti kertoi kantansa Yleisradion

verkkouutisten jutussa ”Professorin tuomio: Suomi olisi pärjännyt paremmin euron ulkopuolella” 22.12.2015 ja Pertti Haaparanta Ylen jutussa ”Talousprofessori Pertti Haaparanta: Euroa ei voi taloudellisilla perusteilla puolustaa” 28.11.2017.

8. Paavo Väyrynen vaati Niinistöä tilille muun muassa 17.12.2017 julkaisemassa yksityisessä blogikirjoituksessaan ”Sauli Niinistön on vastattava sanoistaan ja teoistaan”.
9. Iltalehti 3.1.2018 ”Huhtasaaren kampanjailme on plagiaatti – ’Näin suoraa kopiointia voi hyvällä syyllä tuomita epäeettisenä’”.
10. Niklas Herlin Uuden Suomen jutussa ”Nyt puhuu Niklas Herlin: ’Hävetkää’” 29.3.2011.
11. Kokoomuksen Verkkouutiset 3.1.2018 ”Laura Huhtasaari kopiosyytöksistä: Älkää olko naurettavia”.
12. Yleisradion Internet-uutiset 29.12.2017 ”Laura Huhtasaaren kodin ikkunat rikottiin joululoman aikana”.
13. Yleisradion Internet-uutiset 20.8.2015 ”Ilkivalta Stubbin asunnolla: Ikkunoita rikottiin myös ampumalla”.
14. Juha Sipilä Ilta-Sanomien jutussa ”Isku Stubbin kotiin yöllä – Poliisi epäilee kahta nuorta miestä” 18.8.2015.
15. Perussuomalaisten kansanedustaja Jani Mäkelä tviittasi 31.12.2017, että ”Juha Sipilä oli blokannut kansanedustajan”, mikä oli ”jotain aivan uutta ja ainutlaatuista suomalaisessa keskustelukulttuurissa”.
16. Yleisradion Internet-uutiset 20.9.2016 ”Stubbin ikkunoiden ammuskelijalle puoli vuotta ehdollista vankeutta”.
17. Helsingin Sanomat 31.12.2017.
18. Suomen Uutiset 3.9.2017 ”Välimerellä ei yhtään hukkunutta kolmeen viikkoon – Meritaksipalvelun rajoittaminen säästi ihmishenkiä heti.
19. Oikea Media 2.1.2018 ”Oxfordin yliopiston professori: Pakolaisten auttaminen heidän kotimaissaan on 135 kertaa tehokkaampaa kuin Eurooppaan tuominen”.
20. MTV3:n uutissivut 1.11.2016 ”Oksasen tulot nousivat, Tervon laskivat”.
21. Ilta-Sanomat 27.10.2010 ”Jari Tervo nostatti myrskyn”.
22. Yleisradion Internet-sivut 28.9.2015 ”Jari Tervo: Valkoinen roskaväki”.
23. Helsingin Sanomat 10.9.2016 ”Kirjailija Jari Tervo epäilee, että suomalaiset ovat autistisempia kuin muut – Ja se selittää myös suomalaisten rasismia”.
24. Jari Tervon juontamaa TV-sarjaa esitettiin Ylellä vuoden 2017 lopussa.
25. Esimerkiksi Me naiset -lehti mainosti Tervon ohjelmaa jutussaan ”Tänään TV:ssä: Jari Tervon mainio dokumenttisarja pöllyttää myyttejä” 26.12.2017.
26. Yleisradion Internet-sivut 17.12.2017 ”Kekkonen – Dokumenttisarja presidentistä Jari Tervon silmin”.
27. Yleisradion Internet-uutiset 27.12.2017 ”Kekkonen oli kovanyrkkinen kommunistien kuulustelija – Myöhemmin urkki tiedon saunalla ja viinalla”.
28. Esimerkiksi Yleisradion verkkosivujen jutussa ”Yhteiskuntaa selitetään taskulaskimella – Ennen siihen tarvittiin sosiologi” (24.3.2017) sosiologian professori Risto Alapuro kiitteli edelleen Kekkosen tapaa haalia kommunistit hallitukseen mukaan.
29. Vrt. Sigmund Freudin tunnettuun analyysiin teoksessa *Toteemi ja tabu – Eräitä yhtäläisyyksiä villien ja neuroottisten sielunelämässä* (suom. Mirja Rutanen, alkut. *Totem und Tabu – Einige Übereinstimmungen im Seelenleben der Wilden und der Neurotiker*, 1913, Helsinki: Love-kirjat, 1989).
30. <http://puppulausegeneraattori.fi/>.
31. Urkin sitaattikone osoitteessa <https://yle.fi/aihe/kekkonen>.
32. Aiheesta iloitsi muiden muassa Demokraatti-lehti jutussaan ”Tarvittavat 50 000 nimeä koossa ennätysajassa! – Kansalaistaloite haastaa hallituksen ajaman työttömien rankaisumallin”.
33. Markku Huusko Uuden Suomen kirjoituksessaan ”Maahanmuuttajia lisää Suomeen, kiitos” 5.1.2019.

34. Asiasta kertoi muiden muassa Vihreä Lanka jutussa ”Mari K. Niemi, H&M:ltä tutkijaksi” 28.2.2008.
35. Kirjoitin Mari K. Niemen, Tapio Raunon ja Ilkka Ruostetsaaren kirjasta *Poliittinen valta Suomessa* (Tampere: Vastapaino, 2017) blogikirjoituksessani ”Mitätön kirja vallasta ja tyhjänpäväistä porua populismista (teoksessani *Vastahankaan*).
36. Ilta-Sanomat 10.4.2017 ”Mikael Jungnerin raju pettymys – Aamuinen sähköposti summasi tilanteet: ’Sinun pitää vaihtaa joko ajatuksia tai puoluetta’”.
37. Yleisradion Internet-uutiset tilitti entisen toimitusjohtajansa Mikael Jungnerin rimpuilua jutussa ”Alkoholilaki viimeinen pisara: Mikael Jungner erosi SDP:stä – ’Tämä ei ole enää se puolue, josta aikoinaan innostuin’” 15.12.2017.
38. Demarit, Vihreät, Kokoomus ja RKP tekivät Vasemmistoliiton kansanedustajan Anna Kontulan johdolla lakialoitteen ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta luopumiseksi 2.9.2017. Laki merkitsisi, että ulkomaisen työvoiman tarvetta ei enää arvioitaisi julkisen vallan toimesta, vaan portit avattaisiin EU:n ulkopuoliselle halpatyövoimalle. On huomattava, että niin sanotut asiantuntija-alat ovat jo tarveharkinnasta vapautettuja, ja EU:n sisällä on noin puolen miljardin työntekijän vapaat markkinat, joten lisää ei tarvita.
39. Sensaatiolehti Seiska kirjoitti Jungnerin näkymisestä katukuvassa jutuissaan ”Tässä on Mikael Jungnerin uusi sporttinen avoauto – Kuva punaisesta paholaisesta!” 6.6.2016 ja ”Mikael Jungnerin liikennekäytös pöyristyttää taas: Parkkeerasi törkeästi” 18.11.2017.
40. MTV3 paheksui Yleisradion toimittajien tapaa kohdella Perussuomalaisten ehdokasta verkkosivujen jutussa ”Ylen tenttaustapa herättää keskustelua – Kohdeltiinko Laura Huhtasaarta reilusti” 10.1.2018.
41. Kotisivujeni <hankamaki.fi> kohta ”Vapauden filosofia”.
42. Aloin puhua juurisyistä viimeistään blogikirjoituksessani ”Terrorisirkus on hyökkäys länsimaalaisten kansanryhmää vastaan” 26.7.2016.
43. Aiheesta kirjoittivat muiden muassa Kaleva jutussa ”Helsingin piispan Teemu Laajasalon rahankäytöstä tehty selvityspyyntö – Yöpyi matkalla ’Kuninkaan sviitissä’, kuitteja hukassa” 9.1.2018, Uusi Suomi jutussa ”’Kuninkaan sviitti, samppanjaa, kadonneita kuitteja’ – Helsingin piispa Teemu Laajasalo palauttaa ökykuluja kirkolle” 10.1.2018 ja Iltalehti jutussa ”Helsingin piispa Teemu Laajasalo myöntää olleensa huolimaton: ’Pyydän anteeksi ja muutan tapani’” 10.1.2018.
44. Iltalehti 18.6.2016 ”IL-selvitys: kirkolla paljon viinaostoksia – Arkkipiispan seurueelle vodkaa kello 6.45, Askolalla kosteita lounaita”.
45. Aiheesta kirjoittivat MTV3:n Internet-uutiset 18.6.2016 julkaistussa jutussa ”IL:n selvitys kirkon alkoholiostoista: Arkkipiispa tarjosi vodkat aamutuimaan, piispa Askolalla kostea lounas” ja Helsingin Uutiset 19.6.2016 julkaistussa jutussa ”Piispat lotraavat alkoholilla – IL: näin verovaroja kulutetaan”.
46. Ilta-Sanomat 11.1.2018 ”Pekka Haavisto teki yli miljoonan euron talokaupan USA:n kanssa”.
47. Mikko Paunio Oikean Median kolumneissaan ”Pekka Haaviston asiakirjakepponen toi hänelle ehkäpä puolen miljoonan euron tienestit” 28.6.2017, ”Maailmanpankin varakuvernööri Pekka Haavisto sai kenkää Afrikan rauhanvälittäjätehtävästä?” 30.7. 2017, ”Sisäpiiri yritti heittää pelastusrenkaan Pekka Haavistolle” 11.7.2017, ”Pekka Haavistolta pettivät hermot” 22.7.2017, ”Pekka Haavisto on poliittinen ruumis” 22.7.2017 ja ”Pekka Haavisto yritti tohtoriksi ilman opintoja – Haavisto ja vihreät arvot” 30.7.2017.
48. Yleisradion Internet-uutiset 9.10.2017 ”Yliopisto alkaa värvätä ulkomaisia opiskelijoita jatkuvalla syötöllä – Suomalaisyritys heittää verkot vesille Aasiassa”.
49. Ilta-Sanomat muisti tapauksen vielä 14.12.2014 jutussaan ”Tsunamista 10 vuotta: Nämä sähkötolpat pelastivat Sauli Niinistön ja tämän pojan hengen”.
50. Kansalainen 14.6.2017 ”EU käynnistää rikkomusmenettelyt Unkaria, Puolaa ja Tsekkiä vastaan maiden siirtolaispolitiikan vuoksi”.

51. Kansalainen 8.12.2017 ”EU-komissio vie V4-maita oikeuteen siirtolaiskysymyksen vuoksi”.
52. Financial Times 31.5.2016 “Web giants sign up to EU hate speech rules”.
53. Emmanuel Macron perui maahanmuuttomyönteisyyttään vakuuttelemalla, että ”mikään maa ei voi ottaa vastaan kaikkia elintasosiirtolaisia”. Suomessa asiasta kirjoitti useisiin eurooppalaisiin päivälehtiin viitaten Oikea Media otsikolla ”Ranskan presidentti Macron tiukkana muslimille: ’Palaa maahasi!’” 6.1.2018.
54. Sauli Niinistö sai presidentinvaalin ensimmäisellä kierroksella 62,7 prosenttia äänistä, kertoi Yleisradion verkkouutiset 28.1.2018 jutussa ”Sauli Niinistö jatkaa Suomen presidenttinä – Kaikki äänet laskettu”.
55. Lähde: oikeusministeriön Internet-sivut <http://www.vaalit.fi/fi/index/vaalitietoa/vaalientoimittamiskustannukset/vaalimenot.html>.
56. Journalisti 5.2.2018 ”Toimittajan uhkailijalle sakot”.
57. Toimittaja Linda Pelkosen kirjoittama kiistelty juttu ”Poliisi: Kempeleen raiskauksesta epäillyt 15–17-vuotiaita” julkaistiin Uudessa Suomessa 24.11.2015.
58. Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko kirjoituksessaan ”Tapaus Linda Pelkonen: toimittajaa halventanut tuomittiin” 6.2.2018.
59. Yleisradion Internet-uutiset 5.5.2009 ”Esitutkinta YLEn Halla-aho uutisoinnista lopetetaan”.
60. Halla-aho vastasi muun muassa Aamulehden jutussa ”Jussi Halla-aho kieltää yllyttäneensä somevainoon: ’Ihmiset ovat itse vastuussa siitä, mitä he somessa tekevät’” 21.8.2017.
61. Aiheesta esimerkiksi Suomenmaan 5.12.2016 julkaisemassa jutussa ”Ylen toimittaja Jessikka Aro syyttää Suomen Kuvalehteä likasankojournalismista” ja Yleisradion Internet-uutisten 15.3.2016 julkaisemassa jutussa ”’Venäjän trollit eivät vaienna minua’” – CIA:n agentiksi väitetty Ylen toimittaja Jessikka Aro palkittiin”. Yle ei muistanut, että Aro oli haukkunut eräitä suomalaisia perusteettomasti ”Venäjän agenteiksi” ilman, että häntä olisi rangaistu, mutta Aron uhreja kyllä rangaistiin.
62. MV-lehti 12.7.2015 ”Johanna Vehkoo – Ylen faktantarkistaja paljastettu!”
63. Saksan tavasta uhata itsesensuuriin taipumattomia medioita miljoonasakoilla esittivät vastalauseensa monet älymystön jäsenet. Kansalainen-lehti raportoi tilanteesta 9.1.2018 julkaisemassaan jutussa ”Saksan nettisensuurilaki vastatuulessa”.
64. Financial Times 31.5.2016 “Web giants sign up to EU hate speech rules”.
65. Valtioneuvoston ja oikeusministeriön tiedote 25.1.2018.
66. Helsingin Uutiset 4.2.2016 ”’Suvakkihuoraksi’ haukkunut välttyi syytteeltä – Lehti: Näin uhkailija selittää tekojaan”.
67. Aiheesta uutisoi Fingo.fi-sivusto jutussaan ”Maailma kylässä -festivaali keräsi kansaa oikeudenmukaisen maailman puolesta”. On huomattava, että *oikeudenmukaisuus* ei ole *anteliaisuutta* vaan sitä, että ihmiset saavat *etuja ja oikeuksia ansioidensa mukaan ja perusteella* eivätkä ilmaiseksi, kuten kehitysmaapoliitikot penäävät.
68. Kai Mykkänen Uuden Suomen jutussa ”Mykkänen nosti heti sisäministerin akuutin haasteen: ’Meillä on 10 000 kielteisen päätöksen saanutta turvapaikanhakijaa” 6.2. 2018.
69. Sama.
70. Sama.
71. Sama.
72. Sama.
73. Asiasta uutisoivat esimerkiksi Helsingin Sanomat 5.2.2018 julkaistussa jutussa ”Tanskan sosiaalidemokraatit haluavat rajoittaa ’ei-länsimaalaisten’ pääsyä maahan – Vastaanottokeskukset siirrettäisiin esimerkiksi Pohjois-Afrikkaan”, Yleisradion Internet-sivut 7.2.2018 julkaistussa jutussa ”Tanskassa sosiaalidemokraatit haluavat tiukentaa rajusti turvapaikkapolitiikkaa”, Suomen Uutiset 5.2.2018 julkaistussa jutussa ”Tanskan demarit: Turvapaikanhakijat leirille Afrikkaan” ja Uusi Suomi 6.2.

2018 julkaistussa jutussa ”Tanskan demaripuolue: Rajat kiinni turvapaikanhakijoilta – Vastaanottokeskukset Afrikkaan”.

74. Helsingin Sanomat 21.5.2016 ”Kai Mykkänen on moderni herrasmies, joka tulee toimeen erilaisten ihmisten kanssa”.
75. Kai Mykkänen Twitter-profiilissaan <https://twitter.com/kaimykkanen>.
76. Jussi Halla-aho Oikean Median jutussa ”Äänestämällä Kokoomusta äänesi menee vihreiden maahanmuuttopolitiikalle” 12.2.2018.
77. Paavo Väyrynen blogissaan ”Keskustan johto pelkää keskustelua” 9.2.2018 <https://www. paavovayrynen.fi/>.
78. Lauri Nurmi, Perussuomalaisten hajoamisen historia. Helsinki: Into Kustannus, 2017.
79. Tuomion julkaisi ja siitä uutisoi MV-lehti 17.12.2016 jutussa ”Arto Mikkosen murhaajien 26-sivuinen tuomio kokonaisuudessaan”.
80. Yleisradion tapa tehdä koko kansan viestintätalosta pakolaispolitiikan sirkusteltta herätti vahvaa kritiikkiä muun muassa Suomen Uutisten 14.11.2017 julkaisemassa jutussa ”Tämän nolommaksi ei enää mene: Huhtasaarta jahtaava Ylen toimittaja jäi kiinni valheesta – Kahdesti peräkkäin” ja MV-lehden 14.11.2017 julkaisemassa jutussa ”Ylen toimittaja Eero Mäntymaa paljastaa Jussi Halla-aholle ’totuuden’”.
81. Ylen uutisjahti Irakissa (suomalaisille ihmisille mitenkään kuulumattomassa asiassa) kiteytyi Jessica Stoltzmannin ja Eero Mäntymaan Ylen verkkosivuille 12.2.2018 kirjoittamassa jutussa ”Suomi ei antanut Alille turvapaikkaa, tapettiin heti Irakissa – Tytär odottaa omaa käännytystään”. On huomattava, että Irakissa tapetuksi väitetty käännytetty oli lähtenyt Suomesta lopulta vapaaehtoisesti.
82. Yleisradion TV-dokumentti ”Turvapaikanhakija itkee” 9.8.2017.
83. Yleisradion TV-ohjelma ”Docstop: Kun unelmat kuolevat” 15.11.2017. Kirjoitin Ylen propagandasta myös verkkokolumnissani ”Ylen irvokasta” 25.11.2017 (*Vastahankaan*).
84. Toimittaja Eero Mäntymaa Ylen uutisten Internet-sivujen 11.2.2018 julkaisemassa jutussa ”Toimittajalta: Kysyimme Bagdadiin käännytetyiltä turvapaikanhakijoilta, mitä he aikovat nyt tehdä – Kaikki kertoivat palaavansa Suomeen”.
85. MV-lehti 12.2.2018 ”Emma Karilta lähti ’vähän’ lapasesta Ylen propaganda”.
86. Sosiaalidemokraattien edustaja Viljo Heinonen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Maahanmuuttovirasto jakaa jo kuolemantuomioita” 12.2.2018.
87. Taloussanomat 13.2.2018 ”Yliopistoväki jätti lakkovaroituksen – Koskee yli kuutta tuhatta henkeä”.
88. Marjaana Toiviainen kehotti kanssaihmisiä ilmailurikokseen antamalla lentomatkustusta sabotoivia ohjeita. Ks. Suomen Uutisten juttua ”Kohupappi Marjaana Toiviaiselta hämmentäviä ohjeita lentomatkustuksen sabotoimiseksi: ’Toimi näin…’” 28.6.2017.
89. Toiviainen oli toivonut voivansa muuttaa Afrikkaan, mutta teki ajatuksissaan lehmänkäännöksen. Ks. Iltalehden juttua ”Pappi Marjaana Toiviainen ei muutakaan välttämättä pois Suomesta – ’Kuulostaa ehkä hullulta, mutta mä voin hyvin’” 3.5. 2017.
90. Suomen Uutiset 14.8.2017 ”Ylen toimittaja puhuu ’ihmisjätteestä’ ja haluaa ’heittää kivellä nokkaan’ – Yleläiset esimiehet tsemppaavat minkä ehtivät”. Kenttämaan kehotuksesta joku olisi voinut kuolla, esimerkiksi aivoverenvuotoon, mutta hänen kollegansa vain peukuttivat Facebookissa.
91. Ks. Chris Lindgrenin kotisivuja <https://www.unusualtraveler.com/damascus/>.
92. Ks. Oikean Median 8.11.2017 julkaisemaa juttua ”Turistina Syyrian pääkaupungissa – Mitä valtamedia ei kerro”.
93. Ks. kirjoitustani ”Loistava suomalainen gay-leffa” 2.7.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
94. QX-lehti 10.1.2018 ”Savitaipaleella kuvattu elokuva jatkaa Euroopan valloitustaan”. Asian voisi sanoa pikemminkin niin, että muslimit jatkavat Euroopan valloitustaan

islamin miekkalähettiläinä. Elokuvan virallinen sivusto on osoitteessa <https://amomentinthereeds. com/>.

95. QX-lehti joutui raportoimaan lopulta myös homojen vastalauseista maahanmuuttopropagandaa, islamisaatiota, feminismiä ja monikulttuurisuutta vastaan jutuissaan ”Debatti: Feministit ovat vääristäneet keskustelun ihmisoikeuksista” 4.9.2017 ja ”Nyt puhuu Turku Priden koordinaattori: Kritiikki tuli yllätyksenä” 9.9.2017.
96. Vihervasemmistolainen QX-lehti joutui myöntämään vastineoikeuteen perustuvan vastausmahdollisuuden ”rasismista” syyttämälleen henkilölle jutussa ”Herculeksen omistaja vastaa rasismisyytöksiin” 16.4.2017.
97. QX-lehti aloitti helsinkiläistä homoklubia vastaan vyörytyksen sosiaalisessa mediassa esiintyneen kiistelyn perusteella ja otsikoi aiheesta 12.4.2017 julkaistussa jutussa ”Gay-klubi Hercules some-kohun pyörityksessä”.
98. Yleisradion Internet-uutiset 1.3.2018 ”Kirkko ja kaupungin päätoimittaja arkkipiispan vaalista: Saattaa olla, että ratkeaa ihan muutamalla äänellä”.
99. Laki Yleisradio Oy:stä 22.12.1993/1380.
100. Tarja Halonen on Helsingin yliopiston hallituksen puheenjohtaja ja Ritva Viljanen Turun yliopiston hallituksen puheenjohtaja yliopistolain avattua konsistorien ovet ulkopuolisille.
101. Yleisradion Internet-uutiset 15.5.2017 ”Lue tästä selvitysmiehen koko Yle-arviointiraportti”.
102. Yleisradio on julkaissut omat periaatteensa kotisivuillaan <https://yle.fi/aihe/artikkeli/2015/04/24/ylen-viestinnan-periaatteet>.
103. Ari Salminen ja Rinna Ikola-Norrbacka teoksessaan *Kuullaanko meitä – Eettinen hallinto ja kansalaiset* (Vaasan yliopiston julkaisuja 288, Hallintotiede 23, Vaasa: Vaasan yliopisto, 2009, s. 113–115).
104. Suomen Uutiset 28.2.2018 ”Immonen: Tiitisen lista on avattava”.
105. Helsingin Sanomat iloitsi asiasta jutussaan ”Kansalaisaloite äitiyslaista meni läpi 122–42 – Jatkossa laki saallii naisparille kaksi äitiä jo ennen syntymää” 28.2.2018. Tosiasiassa lapsella pitää olla nimenomaan eri sukupuolta olevat vanhemmat ennen syntymää, eikä laillа voida kääntää jokien kulkusuuntaa.
106. Helsingin Sanomat propagoi lesbolakia muun muassa jutussaan ”Eduskunnan lakivaliokunta kannattaa äitiyslain säätämistä – Laki sallisi naisparin lapselle kaksi äitiä jo ennen syntymää” 16.2.2018.
107. Liisa Kemppainen, *Family Predictors of Severe Mental Disorders and Criminality in the Northern Finland 1966 Birth Cohort* (Oulu: Oulun yliopisto, 2001).
108. Helsingin Sanomat 18.10.2017 ”Kuura Maula ei kutsu lastaan pojaksi, Maisa Leppänen antoi poikansa pukeutua mekkoon – Näin toimii vanhempi, joka haluaa kasvattaa lapsensa feministisesti”.
109. Teoksessani *Sensuurin Suomi – Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista* (2008).
110. Kokoomuksen Elina Lepomäki Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Sote-esitys ei täytä sille asetettuja tavoitteita” 28.2.2018.
111. Sinisten Matti Torvinen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Lepomäen Troijan ulostulo sataa jättiläisten laariin” 1.3.2018.
112. Kokoomuksen Elina Lepomäki Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Sote-esitys ei täytä sille asetettuja tavoitteita” 28.2.2018.
113. Iltalehti 17.2.2018 ”Sote ja maakuntauudistuksesta seuraa valtava sekaannus ja hämmennys koko valtakuntaan – Kymmenet tuhannet joutuvat kortistoon”.
114. Paavo Väyrynen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Meneillään on laiton kaappausyritys” 4.3.2018.
115. Tuula Komsi Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Väyrysen blogin selkoluentaa ja muutamia ajatuksia siitä” 4.3.2018.
116. Yleisradion Internet-uutiset 4.3.2018 ”Analyysi: Euroopassa huokaistiin helpotuksesta – Saksa saa uuden hallituksen ja EU:n uudistaminen voi alkaa”.

117. Hullua menoa yhdessä Emmanuel Macronin kanssa on Angela Merkel tarjoillut eurooppalaisille muun muassa Yleisradion Internet-uutisten jutussa ”Analyysi: Macron esitti eurooppalaisen utopian vastalääkkeeksi rajojen sulkijoille” 26.9.2017.
118. Sama.
119. Sama.
120. Hanna-Marilla Zidan Markkinoinnin & Mainonnan jutussa ”Suostumus2018-kampanja tähtää rikoslain muuttamiseen: ’Tämä on selvästi sukupolvikysymys’” 28.2. 2018.
121. Pohjoismaisen seksuaalisen käyttäytymisen tutkimuksen teki RFSU:n tilauksesta ruotsalainen tutkimusyritys GfK Norm. Tutkimus toteutettiin kyselytutkimuksena kesäkuussa 2016. Kyselyyn vastasi hieman yli tuhat 30–70-vuotiasta suomalaista. Aiheesta raportoi muiden muassa Yleisradion Internet-uutiset jutussa ”Tutkimus: Jopa viidennes suomalaisista harrastaa seksiä korkeintaan joka toinen kuukausi” 10.1.2017. Iltalehti puolestaan teetti IroResearchilla suomalaisten seksikäyttäytymistä koskevan tutkimuksen osana valtakunnalista kuluttajapaneelia loka- ja marraskuussa 2017 ja raportoi tuloksista jutussa ”35–44-vuotiaat harrastavat eniten seksiä – 17 prosenttia sinkkumiehistä ei koe itsään haluttaviksi” 27.2.2018. Lauseen loppuosa on varmasti totta, sillä feministinaisten suhtautuminen seksuaaliseen aloitteellisuuteen on muuttunut kosmonautinkovaksi torjunnaksi.
122. A-studion toimittaja Heli Suominen suomi seksiä Yleisradion uutisten verkkosivuilla julkaistussa jutussa ”Analyysi: Seksin pitää olla vapaaehtoista, mutta miksi suostumuksen kirjaamista lakiin pidetään ’elämälle vieraana’?” 4.3.2018. Toimittaja tuskin oli tullut ajatelleeksi, kuinka tökeröä ”selvän suostumuksen” tiedustelu ja siihen myöntyminen olisivat, kun kanssakäyminen ylipäänsä on usein nonverbaalista ja vihjeidenvaraista – Saati millaisiin todisteluongelmiin jouduttaisiin.
123. Vastustin seksuaalisuuden vaarallistamista myös jutuissani ”Helsingin Sanomien kultaiset kuohitsijat vaarallistavat seksin” 18.10.2017, ”Häirintäsyytökset ovat feministien vihapuhetta” 17.11.2017 ja ”Media luo tekstuaalisella ahdistelulla elämäntapakontrollia” 8.11.2018.
124. Yleisradion Internet-uutiset 9.10.2008 ”Vapauspuolueen hallitusvastuu pani Itävallan EU-boikottiin”.
125. Yleisradion Internet-uutiset 17.2.2014 ”Sveitsin ja EU:n välit kiristyvät yhä – Lisää neuvotteluja jäähylle”.
126. Yleisradion Internet-uutiset 5.3.2018 ”Hallitseva keskustavasemmistolainen puolue on myöntänyt tappionsa Italian parlamenttivaaleissa”.
127. Ylen Ulkolinja ”Köyhä Eurooppa” 1.3.2018.
128. Ylen Ulkolinja ”Oikea Eurooppa” 2.3.2017.
129. Yleisradion Internet-uutiset 29.11.2014 ”Muukalaisviha valtasi Sveitsin”.
130. STT:n uutiset toimittajansa Paula Pietilän 14.3.2018 kirjoittamassa jutussa ”STT:n toimittajille Bonnierin Suuri Journalistipalkinto Vuoden juttu -kategoriassa”.
131. Teoksessani *Vastahankaan*.
132. Oikea Media 26.3.2018 ”Puolalainen nainen uskoi rauhalliseen elämään Ruotsissa – Joutui muslimien raiskaamaksi”.
133. Ilta-Sanomat 25.3.2018.
134. Sky News 25.3.2018 ”France terror attack: Hero policeman married hours before he died”.
135. Sky News 26.3.2018 ”French politician arrested for ’celebrating death of Trebes hero police officer’”.
136. Ranneliike-verkkosivusto 22.4.2017 jutussa ”Pariisin terrori-iskussa kuollut poliisi oli HLBTIQ-aktiivi”.
137. QX-verkkolehti 29.4.2017 ”Ammutun poliisin puoliso: ’Vihaamaan ette minua saa’”.
138. Yleisradion verkkouutiset 9.4.2018 ”Turun puukottaja paljasti oikeudessa: Halusi leikata päitä irti ja piiloutua tekonsa jälkeen – Yle seurasi hetki hetkeltä”.

139. Leena Malkki Helsingin Sanomien jutussa ”Liika terrorismin pelko voi jopa heikentää turvallisuutta – Tutkija Leena Malkki neuvoo, miten toistuvien iskujen kanssa voi elää” 9.7.2017.
140. Sama.
141. Ks. blogikirjoitustani ”Valhemedian likaiset legendat” 21.8.2017. Kirjoitin aiheesta myös jutuissani ”Me emme tarvitse *sharia*-murhaajia” 18.8.2017, ”Lähikuvassa terrorismin tu(t)kija ja dosentti” 19.8.2017 ja ”Mitä iloa iskuista – Terrorismi ja ’positive thinking’” 23.8.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) sekä myöhemmin myös jutussani ”Terrori-iskun jälki-impact” 26.8.2018 (tässä kirjassa).
142. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 12.3.2017 ”US: Petteri Orpo huolissaan kansallismielisestä liikehdinnästä ja protektionismista”.
143. Tapio Holopainen, *Islam ja Suomi – Huomioita 2000-luvun maahanmuutosta ja sen seurauksista*. Tampere: Tapionkirja, 2016.
144. Hege Storhaug, *Islam – Yhdestoista vitsaus*. Helsinki: Kiuas Kustannus, 2018.
145. Ilmari Hiidenlehto, *Profeetta Muhammedin haamu*. Norderstedt: Books on Demand, 2017.
146. Yleisradion uutisten verkkosivut 14.2.2017 ”Päätoimittajat: Uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta”.
147. Keski-Uusimaa 10.4.2018 ”Päätoimittajien yhteinen kannanotto: Julkisuudessa työtään tekevien vainoamiseen pitää puuttua”. Päätoimittajat tuskin tulivat ajatelleiksi, kuinka media itse ahdistelee useita julkisuuden henkilöitä yksityisyydensuojaa loukaten. Vaikuttaakin, että toimittajia kiinnostaa yksityisyydensuoja vain silloin, kun kyse on heidän omasta yksityisyydensuojastaan ja heidän omasta mahdollisuudestaan murentaa toisten ihmisten yksityisyydensuojaa.
148. Yleisradion verkkouutiset 26.1.2018 ”Hovioikeus: Jesse Torniainen syyllistyi törkeään pahoinpitelyyn asema-aukion hyppypotkujutussa – Syyte törkeästä kuolemantuottamuksesta hylättiin”.
149. Yleisradion Internet-uutiset 11.6.2017 ”Presidentti Niinistö Ylelle perussuomalaisten johdon tuomioista: En ole nähnyt, että he olisivat osoittaneet ’tehokasta katumista’”.
150. Uusi Suomi 23.11.2017 ”Presidentti Niinistö avasi keskustelun: Miljoonien sakot vihapuheen levittäjille?”
151. MTV3:n Internet-uutiset 26.12.2017 ”Virkailija lähetti suositun kirjastokirjan tuhottavaksi Turussa – Somekohu laittoi kirjaston ja kaupungin pahoittelemaan”.
152. Kirjoitin Stockmannin tavaratalon tavasta sensuroida tiernapoikakuvaelma blogikirjoituksessani ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29. 12.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
153. Päivän Byrokraatti -sivusto 11.4.2018 ”Päätoimittajat haluavat laajemman sananvapauden ja suuremman lain suojan kuin muilla”.
154. Koneen Säätiön vuosikertomus 2016 <https://www.koneensaatio.fi/wp-con tent/uploads/ks_vuosikertomus_2016_netti.pdf>.
155. Motherboard-sivusto 2.1.2018 “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”.
156. Timo Vihavainen blogissaan 20.3.2018 <http://timo-vihavainen.blogspot.com/2018/03/kirjojen-ja-ajatusten-kieltamisesta.html>.
157. Nykysuomi 10.4.2018 ”Jussi Halla-aho: keskeinen syy syntyvyyden romahtamiseen on muuttunut arvomaailma”.
158. Ylen Internet-uutiset 6.3.2018.
159. Mika Gissler edellä mainitussa jutussa.
160. Vasemmistoliiton Anna Kontula laittoi lakialoitteen vireille 2.9.2017 yhdessä demarien, kokoomuslaisten, vihreiden ja rkp:läisten kanssa.
161. PT-media paljasti 16.2.2018, että ”TE-palvelut tarjoaa uussuomalaisille ilmaista C-ajokorttia – Suomalaiselle hinta autokoulussa 1 300 euroa”.
162. Yleisradion Internet-uutiset julkaisi 16.12.2015 jutun ”Helsingin asuntopomo: Turvapaikan saaneille ryhdytään vuokraamaan asuntoja vapailta markkinoilta”. MV-

lehti puolestaan teki 19.11.2015 paljastavan jutun ”Turvapaikanhakijat hajasijoitetaan kaupungin vuokra-asuntoihin Forssassa”.

163. Paperittomille myönnetyistä ilmaisista terveyspalveluista uutisoi Helsingin Sanomat 23.8.2017 julkaistussa jutussa ”Helsinki lisäämässä merkittävästi paperittomien maahanmuuttajien palveluita – ’Haluamme tietää, keitä kaduillamme liikkuu’”.
164. Ilta-Sanomat 23.3.2018 ”Kulttuuriministeri Sampo Terho kieltäytyi luovuttamasta palkintoa Aku Louhimiehelle”
165. Aiheesta kirjoitti muiden muassa Suomen Kuvalehden Kalle Kinnunen jutussaan ”Törhösen nimen julkistaminen on alku – Entäs se ’rinki, jonka kaikki tietävät’” 1.2.2018.
166. Helsingin Sanomat kampanjoi ei-sosialisteiksi tiedettyjä Panu Rajalaa ja Lauri Törhöstä vastaan muun muassa jutussa ”’Kaikki alalla olevat tietävät sen ringin’ – Suomen elokuva-alalta kerätyssä kymmenien ahdistelukertomusten aineistossa muutama nimi toistuu” 17.10.2017.
167. Suomen Kuvalehti 25.4.2018 ”Lentokoneen ohjaamo on yhä miesten maailma: Finnair palkkaa yli sata uutta lentäjää – Vain viisi naista”. Minä en muuten nouse koneeseen, jota ohjaavat naiset.
168. Yleisradion Internet-uutisetkin tiesi kertoa 30.7.2015, että ”Maailman väestönkasvu yllätti tutkijat – Afrikan väkimäärä nelinkertaistuu vuosisadassa”.
169. C-news 16.4.2018 “Le respect de votre vie privée est notre priorité”.
170. Tekniikka & Talous 20.11.2012 ”Hiilivoima vain kasvaa – Maailmalla pystytetään yli tuhat uutta voimalaa”.
171. Yleisradion Internet-uutiset 21.4.2018 ”Harkimo vahvisti: Liike Nyt on perustettu, mukana muun muassa Mikael Jungner ja Tuomas Enbuske – Ei välttämättä aseta ehdokkaita vaaleihin”. Liike Nyt näyttää olevan kokoomuslaisten ja Ylen demarien kapinaliike.
172. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 22.2.2018 ”Antti Häkkänen: Suurin uhka demokratialle tulee rajojen sisältä”. Hänen mukaansa kansanvalta on siis demokratian uhka.
173. Mikael Jungner alkoi haukkua Perussuomalaisten äänestäjiä huomattuaan kannatuksensa olevan laskussa, mistä kertoi Iltalehti 24.7.2016 jutussa ”Mikael Jungner tylyttää kansalaisia: Enemmistö hitaalla käyviä, kapeakatseisia tonttuilijoita”.
174. Käsittelin aihetta 15.9.2017 julkaisemassani kirjoituksessa ”Miksi länsimaalaisten älykkyys laskee?”
175. Helsingin Sanomat 23.4.2018 ”Kymmenen kuoli ja 15 loukkaantui, kun pakettiauto ajoi jalankulkijoiden päälle Torontossa”.
176. CBC-News 23.4.2018 ”What we know about Alek Minassian, man charged in deadly Toronto van attack?”
177. Oikea Media 23.4.2018 ”PS vaatii pikkutytöille huivikieltoa: ’Muuten meillä on lähivuosina Ruotsin Malmön olosuhteet”.
178. Oikea Media 24.4.2018 ”Belgiasta tulossa ensimmäinen islamilainen valtio Eurooppassa”.
179. The Washington Times 7.1.2015 ”Muslims segregated from French society in growing islamist mini-states”.
180. Yleisradion Internet-uutiset 24.9.2015 ”Tom of Finland -taiteilija Touko Laaksonen ei saa patsasta Helsingin keskustaan”.
181. Helsingin Sanomien Nyt-liite 28.4.2015 ”Tällainen mies on perussuomalainen, joka sekoitti puolueensa Tom of Finland -patsaalla!”
182. Iltalehti 24.9.2015 ”HS: Kaupunginvaltuusto tyrmäsi keskustakirjaston Tom of Finland -patsaan”.
183. QX-lehti 8.9.2015 ”Tom of Finland -patsaalle hyväksyntä”.
184. Uusi Suomi 11.4.2018 ”Jussi Halla-aho: Turun hirmuteko olisi voitu estää”.
185. Uusi Suomi 23.4.2018 ”Säilöönotto laajenemassa Ranskassa – Suomessa sisäministeri tyrmännyt vaateen: ’Veronmaksajien rahan tuhlausta’”.

186. Europolin vuonna 2011 julkaiseman tilaston *EU Terrorism Situation and Trend Report* mukaan äärivasemmiston tekemiä terrori-iskuja oli vuonna 2010 Euroopassa 40, kun taas äärioikeiston iskuja oli vain 4, ja raportissa kirjoitettiin: "Member States were not confronted with major acts of right-wing terrorism in 2010. There were almost no arrests related to right-wing terrorism over the whole year" (s. 89).

Vuonna 2017 julkaistun samannimisen vuosiraportin mukaan äärioikeiston terrori-iskuja oli vuonna 2016 Euroopassa kokonaista yksi, kun taas äärivasemmisto teki 27 iskua ja vuonna 2015 peräti 80 iskua (s. 44–45). Jihadistisesta terrorismista epäiltyjen kiinniotettujen määrä oli noussut vuonna 2012 vallinneelta 159 kiinniotetun tasolta vuonna 2016 jo 718:aan (s. 23).

187. Iltalehti 23.4.2018 ”Selvitys: Suomen vankiloissa yli sata radikalisoitunutta vankia – Osalla ’kykyä ja tahtoa’ terroristiseen toimintaan”.

188. Uusi Suomi 23.4.2018 ”Säilöönotto laajenemassa Ranskassa – Suomessa sisäministeri tyrmännyt vaateen: ’Veronmaksajien rahan tuhlausta’”.

189. Iltalehti 2.5.2018 ”Entinen poliisiylijohtaja Mikko Paatero ja kaksi poliisipomoa syytteisiin virkavelvollisuuden rikkomisesta”.

190. Yleisradion Internet-uutiset 30.10.2017 ”Helsingin uusi nettipoliisi käy valeuutisten kimppuun”.

191. Ks. Teemu Hokkasen Internet-sivuja osoitteessa <https://teemuhokkanen.fi/esittely/> ja hänen kotisivujaan Espoon Vihreiden sivuilla osoitteessa <http://www.espoonvihreat.fi/staff-members/teemu-hokkanen/>.

192. Yleisradion verkkouutiset 23.3.2017 ”Keskusrikospoliisi aloittaa tutkinnan valtakunnansyyttäjä Matti Nissisen esteellisyydestä – Nissinen on hakenut virkavapautta”.

193. Varisverkoston Internet-sivut 24.5.2015 ”Helsingin natsikeikka järjestetään sittenkin? Nyt Malmilla? Lue järjestäjän taustat” <https://varisverkosto.com/2015/07/helsingin-natsikeikka-jarjestetaan-sittenkin-nyt-malmilla-lue-jarjestajan-taustat/>. Äärivasemmiston propaganda saa olla Internetissä ilmeisesti siksi, että punavihreät poliitikot toivovat vasemmiston rähjäisten rabulistien tekevän likaisen työn puolestaan.

194. Ks. blogikirjoitustani 3.5.2017 (teoksessa *Vastahankaan*).

195. Oikea Media 4.5.2018 ”Microsoft sensuroi verkkosivustoja poliittisin perustein”.

196. Arto Luukkanen Oikean Median kolumnissa ”Sananvapaus sammui Saksassa” 7.5. 2018.

197. MV-lehti 23.4.2018 ”Puola aloittaa taistelun Facebookin käyttäjien eriarvoista kohtelua vastaan”.

198. Yleisradion Internet-uutiset 30.4.2018 ”Sulkapäähineen käyttö on kuuma aihe myös maailmalla – Suomalainen mohawk: ’sitä ei ole koskaan tarkoitettu kenen tahansa puettavaksi’”. Yleisradio lypsi Oulussa asuvalta intiaanilahkon edustajalta Antholy Rice-Perttuselta kannanoton, jonka mukaan inkkaripäähineen pukeminen loukkaa lahkolaisten tunteita yhtä pahasti kuin Muhammedin pilakuvat vuonna 2006. Paha sanoa, mutta tässä valossa mielensäpahoittajat antavat itse aiheen kaikkeen pilkkaan.

199. Aiheesta kertoi muiden muassa Uutismaailma jutussaan ”Yleisradion toimittaja Sanna Ukkola pahoitti mielensä” ja ”Suomen Kuvalehti jutussaan ”Ylen Sanna Ukkola välttyi varoitukselta – ’Kohutviittaaja’ aikoo valittaa JSN:ään ja harkitsee rikosilmoitusta” 12.10.2017.

200. Motherboard-sivusto 2.1.2018 "A visit to Facebook's recently opened center for deleting content".

201. Asiasta kertoi muiden muassa Media Research Center Internet-sivuillaan <https://www.mrc.org/>.

202. Yleisradion MOT-ohjelman Internet-sivut 9.5.2018 ”Ylen selvitys paljastaa: Laura Huhtasaaren gradussa rajusti luultua enemmän plagioutua tekstiä – Professori: ’Plagiointia ei voi mitenkään kiistää’”.

203. Asiasta kertoi muiden muassa dosentti Mikko Paunio Oikean Median kolumnissaan ”Pekka Haavisto yritti tohtoriksi ilman opintoja – Haavisto ja vihreät arvot” 30.7. 2017.
204. Mikko Paunio kertoi Haaviston väärinkäytöksestä Oikean Median kirjoituksessaan ”Pekka Haaviston asiakirjakepponen toi hänelle ehkäpä puolen miljoonan tienestit” 28.6.2017.
205. Heikki Porkka Oikean Median blogikirjoituksessaan ”Ruotsalainen katastrofi – Yksi kivi Yleisradion viestintäkengässä” 18.4.2018.
206. Kai Mykkänen Uuden Suomen jutussa ”Mykkänen nosti heti sisäministerin akuutin haasteen: ’Meillä on 10 000 kielteisen päätöksen saanutta turvapaikanhakijaa” 6.2.2018.
207. Ilta-Sanomat 8.5.2018 ”IS Pentagonissa: Niinistö allekirjoitti aiejulistuksen puolustusyhteistyöstä – USA järjesti komean vastaanoton”.
208. Yleisradion Internet-sivut 9.5.2018.
209. Ideologista valvontaa pahimmillaan edustaa Tieteellisten seurojen valtuuskunnan ja opetusministeriön yhteinen Julkaisufoorumi-hanke, joka on määritellyt ”tieteellisiksi” lähinnä poliittista vihevasemmistoa ja feminismiä edustavat lehdet, kustantamot ja julkaisualustat, esimerkiksi kirjankustannusta harjoittavan Gaudeamuksen ja Vastapainon <https://www.julkaisufoorumi.fi/>.
210. Yleisradion Internet-sivut 9.5.2018 ”Some on tuonut uuden uhan yliopistotutkijoille: ’Ei voi olla koskaan varma, joutuuko videoitavaksi’”.
211. Michael Shermer Skeptic-lehden kirjoituksessaan “What went wrong? Campus unrest, viewpoint diversity, and freedom of speech” <https://www.skeptic.com/reading_room/campus-unrest-viewpoint-diversity-and-freedom-of-speech/>.
212. Lawrence H. Summers Harvardin yliopistossa pitämässään puheessa “Remarks at NBER conference on diversifying the science & engineering workforce” 14.1.2005 <http://www.president.harvard.edu/speeches/2005/nber.html>.
213. Lyhennelmän Adam Perkinsin ennakkosensuroidusta puheesta “The scientific importance of free speech” julkaisi Quillette-lehti 13.4.2018.
214. Adam Perkinsin puolustuspuheen “Why was my lecture on science and free speech shut down?” julkaisi The Spectator 16.3.2018.
215. Suomen Uutiset 2.3.2018 ”Johan on opinnot! – Sukupuolentutkimuksen opiskelijat tanssivat Stop Deportations -mielenosoituksessa, Turun yliopisto jakoi opintopisteitä”.
216. Yleisradion Internet-uutiset 14.5.2018 ”Romaniperheen ei annettu tankata käteisellä huoltoasemalla – Tilanne tallentui videolle: ’Vieläkin ihmisillä on näin kovat ja pinttyneet ennakkoluulot’”.
217. Yleisradion Internet-uutiset 30.10.2017 ”Ohjelmistofirma kieltäytyi yhteistyöstä perussuomalaisten kanssa – ’Ajatukset eivät natsaa arvoihimme’”.
218. Yleisradion Internet-uutiset 30.10.2017 ”Ohjelmistoyritys ei halua myydä perussuomalaisille – Milloin yritys saa kieltäytyä yhteistyöstä?”.
219. Lauri Karén teoksessaan *Aatos Erkko – Yksityinen valtiomies* (2018, s. 161).
220. Sama, s. 160.
221. Helsingin Sanomat 8.3.2018 ”Naisten osuus HS:n jutuissa on kolmannes, ja se on liian vähän – Sitoudumme edistämään tasa-arvoa, laskuri kertoo HS:n tilanteen reaaliajassa”. Voidaan ehkä lisätä, pitäiskö taistolaisfeministen perustaa valvontakomissio tasa-arvoa tarkkailemaan.
222. Helsingin Sanomat 21.4.2018 ”Vihaisten twiittien takaa paljastuu syvenevä ahdinko – Donald Trumpin ympärillä on jatkuva kohina, mutta nyt sen seassa on tärkeitä signaaleja, kirjoittaa Saska Saarikoski”.
223. Ks. toimittaja Tuomas Murajan Faktabaarin kotisivuja <https://faktabaari.fi/>.
224. Yleisradion Internet-uutiset 17.4.2018 ”Ilja Janitskinin vangitsemista jatketaan – Vangittiin todennäköisin syin epäiltynä lukuisista rikoksista”.
225. Jessikka Aro Twitterissään 23.4.2018.

226. Yleisradion Internet-uutiset mainosti sensuurihankettaan jutussaan ”’Kyllä mä aika usein tunnistan, onko se keksittyä vai totta’ – Valemediat saivat nuoret seuraamaan medioita kriittisemmin” 29.9.2017 Mediat joutuivat myöntämään, että nuoret näkevät myös Ylen propagandan läpi eivätkä ole aivopestävissä punavihreällä agendalla.
227. Ilta-Sanomat 30.4.2018 ”Helsingin syyttäjät kannattavat metoo-pykälän lisäämistä rikoslakiin”.
228. Tekniikan maailma 29.6.2017 ”Ajatuksia lukeva kone on pelottavan lähellä todellisuutta – Tutkija: ’Teemme karttaa kaikesta tiedosta aivoissa’”.
229. Daily Mail 9.5.2018 “Sharing hate posts online could lead to six months’ jail as judges recommend harsh punishments for internet trolls who torment racial, religious or sexual minority groups”.
230. Illman, Mika, *Hets mot folkgrupp*. Suomalaisen lakimiesyhdistyksen julkaisuja, A 262. Helsinki: Suomalainen lakimiesyhdistys, 2005.
231. Helsingin Sanomat 18.5.2018 ”Terveysjätti Mehiläinen myytiin noin miljardin kaupassa – Enemmistö kansainväliselle rahastolle, suomalaisille pienempiä osuuksia”.
232. Iltalehti 17.2.2018 ”Sote- ja maakuntauudistuksesta seuraa valtava sekaannus ja hämmennys koko valtakuntaan – Kymmenet tuhannet joutuvat kortistoon”.
233. Ilta-Sanomat 29.3.2018 ”Kojamo myy lähes 1600 vuokra-asuntoa Morgan Stanleyn rahastolle”
234. Yleisradion Internet-uutiset 19.5.2018 ”Halla-aho antaisi Suomen harmaantua Japanin malliin: Jos valtion rahat eivät riitä, kiristetään vyötä”.
235. Helsingin Sanomat 16.10.2014 ”Heikki Hiilamo: ’Sosiaaliturvajärjestelmä on epäonnistunut’”.
236. Yleisradion Internet-uutiset 18.5.2018 ”Pitääkö jokainen tukipennonen ansaita vai irtoaako apu myös toimettomalle? Sosiaaliturvan täysremontissa ollaan peruskysymysten äärellä”.
237. Yleisradion Internet-uutiset 5.6.2018 ”EU-oikeus: Samaa sukupuolta olevalla puolisolla oltava jäsenmaissa oleskeluoikeus”.
238. Ranneliike-verkkosivusto 22.4.2017 jutussa ”Pariisin terrori-iskussa kuollut poliisi oli HLBTIQ-aktiivi”.
239. Arvostelin tiedepoliittista rahan roiskimista muun muassa blogikirjoituksessani ”Monikulttuuristi-idiootit mekanisoivat orwellilaisen tarkkailun” 24.10.2017 (Teoksessani *Vastahankaan*).
240. OP-median Internet-sivut kehui 12.4.2018 julkaistussa tiedotteessa ”Tekoäly auttaa tunnistamaan somessa”, että Osuuspankki on lahjoittanut feminististen sosiaalipsykologien sensuurihankkeelle puoli miljoonaa euroa rahaa.
241. Sama.
242. Sama.
243. Sama.
244. Sanomien Internet-sivut kerskaili 13.12.2017 julkaisemassaan tiedotteessa ”Helsingin Sanomat ja Google kehittävät yhdessä sisällönsuositusjärjestelmää” saaneensa peräti 490 000 euroa punavihreän propagandansa levittämiseen ja tuputusjärjestelmän kehittämiseen.
245. Ks. aiheesta teostani *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka* (Helsinki: Yliopistopaino, 2003).
246. Yleisradion Internet-uutiset pyrki liudentamaan terroristin motiivit persoonallisuushäiriön kaapuun 20.3.2017 jutussa ”Turun epäilty puukottaja esitutkinnan aikana ’Minusta tuli joku toinen, ja sitten tein mitä tein’”, kun taas Uusi Suomi valaisi asian toista puolta 7.1.2018 julkaistussa jutussa ”Turun puukkoisku: ’Tekijä näki olevansa Isisin soturi – Toivoi poliisin ampuvan kuoliaaksi’”.
247. Suomen Kuvalehti 3.1.2010 ”Slavoj Žižek – Popfilosofi, joka kaipaa kommunismia”.
248. Yleisradion Internet-uutiset 16.2.2017 ”Filosofilta käytännön neuvoja pakolaiskriisin ratkaisuun – ’Avoimien rajojen vaatijat ovat tekopyhiä’”. Žižekin kieriskely omissa

ristiriidoissaan on tyypillistä kommunistille, joka on tulossa järkiinsä tunnustaessaan kansallismielisen politiikan oikeutuksen.

249. Aiheesta kirjoitti Vice.com-verkkosivusto 30.11.2016 julkaistussa jutussa ”Far-left philosopher Slavoj Žižek explains why he supported Trump over Clinton”.

250. Trump on osoittautumassa ulkopolitiikassa yhtä menestyksekkääksi kuin Nixon. Aiheesta otsikoi muiden muassa Uusi Suomi 12.6.2018 julkaisemassaan uutisessa ”Yllätyskäänne: Trump ilmoitti sopimuksesta Kim Jong-unin kanssa – Kaksikko hehkutti allekirjoittamaansa paperia”.

251. Uusi Suomi 12.6.2018 ”Trump yllätti: ’Pohjois-Korea tuhoaa jo ohjuslaitosta’ – Kim antoi lupauksensa suullisesti”.

252. Uusi Suomi 12.6.2018 ”Nyt tuli Trumpilta uutispommi – CNN: Dokumentissa sitoumus ydinaseriisuntaan”.

253. Uusi Suomi kertoi jutussaan ”Nobel-voittaja tyrmää Trumpin paperin ydinaseista tylysti” 12.6.2018, että kansalaisjärjestö ICAN, joka pyrkii riisumaan maailman ydinaseista, suhtautuu Trumpin paperiin perin kriittisesti.

254. Helsingin Sanomat 28.12.2017 ”Trumpin vastainen vasemmistoliike ’on kasvanut dramaattisesti’ – HS vieraili aktivistien toimistossa Kaliforniassa, jossa suunnitellaan vallankumousta ja ollaan valmiita suoraan toimintaan”.

255. MTV3 julkaisi poikkeuksellisesti Perussuomalaisten puheenjohtajan kirjoituksen verkkosivuillaan 15.6.2018 otsikolla ”Jussi Halla-ahon vieraskolumni: Ihmiset kaipaavat turvallisuutta – Siksi liberaali globalismi on kriisissä”. MTV3 pyrki neutraloimaan ja balanssoimaan perussuomalaiselle antamaansa sivutilaa disclaimerilla, jonka mukaan ”kaikkien eduskuntapuolueiden puheenjohtajat kirjoittavat säännöllisesti MTV.fi:hin”.

Selittely antaa näyttöä siitä, että perussuomalaisen henkilön kirjoituksen julkaisemista pidetään viestimessä tarpeellisena puolustella eräänlaisena poikkeustapauksena, jonka sisällöstä toimitus puolestaan pyrkii irtautumaan tai sanoutumaan irti viittaamalla näkemykseen, ikään kyseessä olisi rutiininomainen toimenpide: vuoro. Näin kaikille varmasti selvisi, että perussuomalaista ei ainakaan suosittu mediassa.

256. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset julkaisi Sauli Niinistön koolle kutsumien henkilöiden listan jutussa ”Kultaranta-keskustelut alkamassa – He osallistuvat keskusteluihin” 17.6.2018.

257. Ilta-Sanomien pääkirjoitus ”Kultaranta etsii eväitä kaaokseen” 17.6.2018.

258. Sama.

259. Sama.

260. Sama.

261. Yleisradion Internet-uutiset 17.6.2018 ”Saksan maahanmuutto- ja pakolaisviraston johtaja sai lähtöpassit”.

262. Oikea Media 14.6.2018 ”Maahanmuuttokriisi repii Saksaa kahtia”.

263. SSS.fi-sivusto 18.6.2018 ”Sisäministeri: Saksa alkaa käännyttää turvapaikanhakijoita, jos sopua ei löydy”

264. Suomen Uutiset 15.6.2018 ”Saksan konservatiivit napit vastakkain maahanmuuttopolitiikasta”.

265. Asiasta kirjoittivat Le Figaro 30.8.2017 julkaistussa jutussa “Plaintes contre Merkel pous ’haute trahison’” ja Suomessa vaihtoehtomedia Kansalainen 2.9.2017 julkaistussa jutussa ”Merkeliä vastaan tehty jo yli tuhat kannetta maanpetoksesta”. Suomen valtavirtamedia vaikeni Angela Merkeliä vastaan suunnatusta tuhannesta kanteesta.

266. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 23.10.2017 ”Osassa Saksaa kolmasosa väestöstä on maahanmuuttajia”.

267. Satakunnan Kansa 6.6.2018 ”Pori Jazzin uuden toimitusjohtajan mukaan homoseksuaalisuudesta voi eheytyä siinä missä huumeistakin voi päästä irti – ’En minä voi sitä kyseenalaistaa’”.

268. Ks. esimerkiksi Olli Stålströmin väitöskirjaa *Homoseksuaalisuuden sairausleiman loppu* (Helsinki: Gaudeamus, 1997) ja siinä viitattua kirjallisuutta.
269. Ks. blogikirjoitustani ”Suomalainen mies vastustaa neuvostoja” 31.10.2016 (teoksessa *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
270. Aiheesta kirjoittivat muiden muassa Karjalainen jutussaan ”Kansanedustaja: 15-vuotiasta ei olisi pitänyt valita vuoden homoksi” 4.2.2017 ja Aamulehti jutussaan ”Kun Tuure Boelius valittiin vuoden homoksi, lastensuojelu tuli kotikäynnille – Uusi biisi keräsi puolestaan tappouhkauksia” 27.5.2018.
271. Yleisradion Internet-uutiset 3.5.2018 ”Kohubiisin julkaissut Tuure Boelius: Lätkäkulttuurissa on edelleen homosensuuria”.
272. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Sateenkaarilippu on punavihreä” 2.7.2016 (teoksessa *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
273. Kari Suomalaisen somaleista tekemät piirrokset sensuroitiin Helsingin Sanomista talvella 1991, mikä ei johtunut päätoimittaja Janne Virkkusen mukaan ”itse aiheesta” vaan ”saman aiheen toistumisesta liian usein lyhyen ajan sisällä”. Todellisuudesta ei kuitenkaan saa parempaa kuvaa kuin on malli, joten voidaan sanoa, että tapaus oli seuraus *maahanmuuton toistumisesta* ”liian usein lyhyen ajan sisällä”. Lehti ryhtyi sensuroimaan itseään vain siksi, että lehden *kilpailijan* Hufvudstadsbladetin päätoimittaja Håkan Hellberg oli vaatinut ”piirtäjän panemista aisoihin” ja töidensä saattamista ”käsiteltäviksi”. Myös 28 oikeusoppinutta jättivät oikeusministeriöön selvityspyynnön, loukkaavatko Karin somalipiirrokset painovapauslakia ja sisältävätkö ne kiihotusta kansanryhmää vastaan, mutta asia ei johtanut jatkotoimiin. Kari itse olisi halunnut oikeuteen, sillä hän olisi ollut 1900-luvun ensimmäinen pilapiirtäjä, joka joutuu Suomessa vastaamaan töistään oikeudessa. Ks. Seppo Porvalin teosta *Kari: Tasavallan hovinarri* (Tampere: Revontuli, 1999, s. 149–153).
274. Kansalainen 26.6.2018 ”Vantaan käräjäoikeus tuomitsi kansantaiteilija Jussi Järvenpään sakkorangaistukseen kiihottamisesta kansanryhmää vastaan”.
275. Sosiaalisen pääoman käsitteestään tunnetun Robert D. Putnamin Suomen-vierailusta raportoi muiden muassa Uusi Suomi jutussa ”Harvard-professorin neuvo Suomelle: ’Katsokaa itään’” 3.10.2015.
276. Kirjoitin aiheesta muun muassa verkkokolumneissani ”Sherry Jones ja Medinan jalokivi” 31.8.2008 (teoksessani *Sensuurin Suomi*) ja ”Huntumarttyyreja” 29.10.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*).
277. Ks. teoreettisen filosofian väitöskirjani *Rakkauden välittäjä* (Helsinki: Like, 1997) ensimmäistä päälukua, jossa käsittelen Simone Weilin uskontokritiikkiä.
278. Seura 4.7.2018 ”Järjestäjä vahvistaa: Sofi Oksanen ja Heidi Hautala puhuvat Trumpin ja Putinin vastaisessa Helsinki Calling -mielenosoituksessa”.
279. Ks. Perussuomalaisten Nuorten Internet-sivuja <https://www.ps-nuoret.fi/helsinki/tapahtumat/donald-trump-ryhtiliike>.
280. Ilta-Sanomat 6.7.2018 ”USA:n Venäjän-lähettiläs: Näin Trumpin vierailu Helsingissä etenee – Yksi aihe todennäköinen keskuteluissa Niinistön kanssa”.
281. Ilta-Sanomat 7.7.2018 ”Trump ja Putin, Euroopan kohtalon viikko, Nato ja EU:n puolustus – Lue presidentti Sauli Niinistön koko erikoishaastattelu”.
282. Sixten Korkman Helsingin Sanomien kirjoituksessaan ”Maailma kaipaa rationaalista populismia, jonka iskulause voisi olla ’kapitalismi kuriin’” 9.8.2018.
283. Sama.
284. Kirjoitin aiheesta ”Mitä on populismi?” blogissani 10.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
285. Kirjoitin aiheesta 7.3.2015 verkkokolumnissani ”Kuinka kehitysapu kurjistaa?”, jossa arvioin Matti Kääriäisen teosta *Kehitysavun kirous* (Helsinki: Into Kustannus, 2014).
286. Sixten Korkman Helsingin Sanomien kirjoituksessaan ”Maailma kaipaa rationaalista populismia, jonka iskulause voisi olla ’kapitalismi kuriin’” 9.8.2018.
287. Aiheesta kirjoitti harmistuneena muiden muassa perussuomalaisten kansanedustaja Ville Tavio Uuden Suomen kolumnissaan ”Taas kännissä” 13.7.2018.

288. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 30.4.2018 ”Jean-Claude Juncker Karl Marxin 200-vuotisjuhlaan”.
289. Arvioin Korkmanin teoksia kirjoituksessani ”Sixten kuin ’sixteen’” 22.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
290. Arvioin Thomas Pikettyn kommunistisia ihanteita kirjoituksessani ”Thomas Piketty: kurpitsanaamio vai täytetty ankka” 21.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
291. Aiheesta iloitsi muiden muassa Moottori-lehti jutussaan ”Moottoripyörä- ja venevero perutaan” 15.2.2017.
292. Traficomin Internet-sivut <https://www.traficom.fi/fi/>.
293. Veron vaikutusta hintoihin arvioi Tekniikan Maailma jutussaan ”Uusi autoverolaki astuu voimaan syyskuun alussa – Näin WLTP-päästömittaus muuttaa veroa, auton ostajan on oltava tarkkana” 8.8.2018.
294. Juha Sipilän hallituksen ohjelma ”Ratkaisujen Suomi” 29.5.2015 (Valtioneuvoston julkaisusarja 10/2017, Helsinki: Valtioneuvoston kanslia, 2015, s. 4).
295. Tekniikan Maailma 8.8.2018 ”Uusi autoverolaki astuu voimaan syyskuun alussa – Näin WLTP-päästömittaus muuttaa veroa, auton ostajan on oltava tarkkana”.
296. MTV3:n Internet-sivut 28.8.2018 ”Toyotan suosikkimaasturin hinta putoaa lauantaina nelinumeroisella summalla – Näin WLTP kohtelee suomalaisten lempparimerkkiä”.
297. Todellisten suosikkiautojen hinnat nousivat, kuten Iltalehti huomautti jutuissaan ”Näiden autojen hintoja uusi autovero nostaa – Tai laskee: katso esimerkit” 24.8.2018 ja ”Autovero nousee: Suosikki-Volvon hintaan ilkeä korotus” (19.8.2018).
298. Lähde: Tilastokeskus. <http://www.tilastokeskus.fi/til/khki/2017/khki_2017_2018-05-24_kat_001_fi.html>.
299. Lähde: Ilmasto-opas.fi. <https://ilmasto-opas.fi/fi/ilmastonmuutos/hillinta/-/artikkeli/42433dde-827f-485e-9fa9-45b49fbfa317/globaalit-paastot.html>.
300. Päästöjen laskeminen asukasta kohti on harhaanjohtavaa, mutta sitä kaytetään ilmastosopimusten pohjana, vaikka oikeudenmukaista olisi arvioida päästöjä tuotantoyksikköä kohti. Wikipediassa on punavihreän propagandan tuloksena oikein hakusanakin ”Luettelo maiden ja alueiden hiilidioksidipäästöistä henkeä kohti”.
301. Yleisradion Internet-uutiset joutuivat kertomaan otsikossaan 27.11.2012, että ”Kiinan päästöt henkeä kohti ovat jo Euroopan tasoa”. Silti Kiina on YK:n tilastoissa ”kehitysmaaksi” luokiteltuna ilmastopolitiikan vapaamatkustaja, joka lisää hiilidioksipäästöjään joka vuosi kolminkertaisesti Suomen kokonaispäästöjen verran.
302. Aalto-yliopiston dosentti Antero Ollila kirjoitti Uuteen Suomeen Helsingin Sanomien harjoittamasta ilmastopoliittisesta propagandasta verkkokolumnissaan ”Hesari teki Kiinasta ilmastonmuutoksen esimerkkimaan” 3.4.2017.
303. ”CO_2-raportti”-sivusto kirjoitti Kiinan todellisesta tilanteesta 12.6.2012 julkaistussa jutussa ”Kiinan päästöt jopa 20 prosenttia luultua suuremmat” <http://www.co2-raportti.fi/?page=ilmastouutisia&news_id=3431>.
304. Asiallista tietoa ilmastonmuutoksesta saa esimerkiksi Ilmastofoorumin sivuilta <https://ilmastofoorumi.fi/ilmastonmuutos/yleisia-harhaluuloja/>, Skeptical Sciencen sivuilta <https://skepticalscience.com/arg_hiilidioksidipaastot.htm>, dosentti Antero Ollilan sivuilta <https://www.climatexam.com/> ja hänen blogistaan <https://puheenvuoro.uusisuomi.fi/aveollila/>.
305. Vasemmiston ja sosiaalidemokraattisen valtiovarainministerin Jutta Urpilaisen talousneroudesta otsikoi muiden muassa Talouselämä-lehti jutussaan ”Autoveron tuotto petti taas” 6.4.2014. Tosiasiassa ei pettänyt autoveron tuotto, vaan demarit tekivät tyhmästi kiristäessään veroa, jolloin kauppa hiipui ja valtiokin sai viivan alle entistä vähemmän.
306. Jatkuvista valtiovierailuista kertoivat muiden muassa Ilta-Sanomat jutussaan ”Tanskan kruununprinssi Frederik tulee Suomeen” 31.8.2018 ja Yleisradion Internet-uutiset jutuissaan ”Ranskan presidentti Emmanuel Macron ja rouva Brigitte Macron

aloittivat Suomen-vierailunsa” 29.8.2018 sekä ”Saksan liittopresidentti Frank-Walter Steinmeier ensimmäiselle valtiovierailulleen Suomeen” 3.9.2018.

307. Juho Takkusen takku.net:iä muistuttava Twitter on osoitteessa <https://twitter.com/juhotakku?lang=fi>.

308. Yleisradion Internet-uutiset 29.8.2018 ”Helsinkiin saapuu tänään tiiviimpää Eurooppaa visioiva Emmanule Macron – Suomessa kiinnostavat ainakin puolustus ja start-upit”.

309. Emt.

310. Vihervasemmistolaisista toimijoista täyttyneen The Ulkopolitist -lehden kirjoittajat voi tarkistaa osoitteesta <https://www.ulkopolitist.fi/lahi-ita-ja-afrikka-tekijatsivu/>.

311. Vihervasemmistolaista propagandaa tieteenä syöttävän Politiikasta-lehden sivut osoitteessa <https://politiikasta.fi/category/kirjoittajat/laura-parkkinen/>.

312. 20minutes.fr-sivusto 26.8.2018 “Macron perd 5 points de popularité à 34 %, son plus bas score depuis son élection”.

313. Yleisradion Internet-uutiset 26.8.2018 ”Suomeen saapuu Ranskan presidentti, joka saa kovaa kritiikkiä kotimaassaan – Ja haluaa hukuttaa skandaalit uudistuksiin”.

314. Kirjoitin Ranskan ajautumisesta kuohuntaan ja sisäiseen eripuraan maahanmuuton vuoksi ja Macronin myötä jutuissani ”Susi lampaan ja lammas suden vaatteissa” 4.5.2017 ja ”Voiton päivä – Mutta kuka voitti?” 9.5.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

315. Yleisradion Internet-uutiset 29.8.2018 ”Helsinkiin saapuu tänään tiiviimpää Eurooppaa visioiva Emmanuel Macron – Suomessa kiinnostavat ainakin puolustus ja start-upit”.

316. Asiaa aavisteli Yleisradion Internet-uutiset jutussaan ”Macronin Ranska on maailman kolmanneksi suurin aseviejä – Hävittäjäkauppa Suomen kanssa olisi kruununjalokivi” 29.8.2018.

317. Ilta-Sanomat 3.9.2018.

318. Helsingin Sanomat 3.9.2018.

319. Ilta-Sanomat 2.9.2018 ”Amsterdamin rautatieaseman puukotusisku oli terroriteko”.

320. Helsingin Sanomat 26.8.2018 ”Asemies surmasi kaksi ihmistä Floridassa – Ammuskelu alkoi kesken videopeliturnauksen”.

321. The Local 14.6.2018 “French police arrest two men over ’terror plot to attack gay people’”.

322. Helsingin Sanomat 4.9.2018 ”Migri jäädyttää päätösten tekemisen afganistanilaisten turvapaikkahakemuksista – Poliisilla ei ole uutta linjausta palautuksista”. Mainittakoon, ettei ”linjausta” pitäisi eikä tarvitsisikaan olla poliisilla, joka on toteuttava viranomainen, vaan hallituksella, sisäministeriöllä ja Maahanmuuttovirastolla.

323. Ilta-Sanomat 13.3.2009.

324. Ilta-Sanomat 22.3.2016.

325. Helsingin Sanomat 1.9.2018 ”Ruotsissa järjestettiin festivaali, jonne pääsivät vain naiset ja muunsukupuoliset – ’Tuntuu kuin tietynlainen jännite olisi poissa’”.

326. Uusi Suomi 24.8.2018 ”Ruotsin ’Yle’ selvitti: maan raiskaustuomioista 58 % ulkomailla syntyneille”.

327. PT-media 25.10.2017 ”Tutkimus: lähes kaikki Ruotsin raiskaukset ulkomaalaisten miesten tekosia”.

328. Yleisradion Internet-uutiset 21.8.2018 ”Li Andersson hermostui Sipilän käyttämästä termistä: ’Todellinen rimanalitus pääministeriltä’”.

329. Helsingin Sanomat 22.8.2018 ”’Vihervasemmisto’ ei ole loukkaava tai vääristelevä termi – Mutta se on Jussi Halla-ahon levittämä ja siitä kenkä puristaa”.

330. Iltalehti 4.9.2018 ”Li Andersson odottaa kovaa taistelua sote-uudistuksesta eikä edelleenkään hyväksy termiä vihervasemmisto – Yhteen kysymykseen hän ei suostu vastaamaan”.

331. Iltalehti 22.8.2018 ”Li Andersson käyttää itsekin ’äärioikeistolaiseksi’ määrittelemäänsä vihervasemmisto-sanaa”.

332. Yleisradion Internet-uutiset 22.8.2018 ”Kokkarit, kepulaiset, persut? Vihervasemmisto-gate herätti keskustelun, miten poliitikkoja voi kutsua”.
333. Niko Hatakka Twitterissään 2.3.2018.
334. Helsingin Sanomat 19.8.2018 ”Mitä useamman auton jengiläiset polttavat Ruotsin lähiöissä, sitä paremman vaaliaseen saa Jussi Halla-aho”.
335. Markku Huusko Uuden Suomen jutussaan ”Kamera käy jo, Timo Harakka” 28.11. 2016. Oman mielipiteeni demarien villatakkivihreästä voitte lukea kirjoituksestani ”SDP:ssä valitaan jo pääministeriä” 28.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
336. Uusi Suomi 29.8.2018 ”’Humanitaarinen ja taloudellinen maahanmuutto erotettava selvästi toisistaan’ – SDP esittää Suomeen Kanadan mallia”.
337. Blogikirjoituksessani ”Eduskunta tilaa maahanmuutosta hyvän tarinan” 21.9.2017.
338. Uusi Suomi 27.9.2018 ”Alma-kysely: Antti Rinne alkaa näyttää jo pääministeriltä – SDP otti kaulan”.
339. Anna Kontula jätti yhdessä SDP:n, Kokoomuksen, RKP:n ja Vihreiden edustajien kanssa lakialoitteen työvoiman tarveharkinnasta luopumiseksi ja laiksi ulkomaalaislain 73 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdan kumoamiseksi 2.9.2017.
340. Yleisradion Internet-uutiset 13.10.2017 ”Rakennusliiton pomo hiiltyi vasemmistolle työlupa-aloitteesta: ’Ikinä en enää äänestä vasemmistoliittoa’”.
341. Uusi Suomi 2.9.2018 ”Juha Sipilän heitto maahanmuuttajista suututtaa – Tutkija: ’Onko sinulla näyttöä ruman väitteesi tueksi?’”.
342. Tutkijana esiintyvä vasemmistolainen deportation-aktivisi Erna Bodström Twitterissään 1.9.2018. Arvostelin Bodströmin puolueellisuutta ja epäluotettavuutta myös kirjoituksessani ”Mitä terrori-iskun käsittely osoitti tieteestä?” 28.8.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
343. Uusi Suomi 5.9.2018 ”Turvapaikanhakijat: Nyt löytyi selitys Juha Sipilän 44 prosentille”.
344. Uuden Suomen edellä mainitussa jutussa 2.9.2018.
345. Uusi Suomi 5.9.2018 ”Alexander Stubb syrjään Euroopan huippulistalla – Komission johtoon maahanmuuttokriitikko Saksasta?”
346. Helsingin Sanomat 5.9.2018.
347. Timo Miettinen Twitterissään 6.9.2018.
348. Aiheesta enemmän blogikirjoituksessani ”Mitä on nationalismi?” 6.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
349. Suomen Uutiset 19.7.2018 ”Ruotsidemokraatit tukevat perussuomalaisia: Maahanmuuttoa ei nähdä Suomessa vielä ongelmana – ’Tehkää kaikkenne, ettei tilanne mene yhtä pahaksi kuin Ruotsissa’”.
350. Sama.
351. Sama.
352. Sama.
353. Sama.
354. Sama.
355. Sama.
356. Islamilaisten mikrovaltioiden syntymisestä Ranskaan kirjoitti muiden muassa The Washington Times 7.1.2015 julkaistussa jutussa “Muslims segregated from French society in growing islamist mini-states”.
357. Uusi Suomi 7.9.2018 ”Nyt se on päätetty: Ulkoministeri Timo Soinille halutaan potkut”. Vihervasemmistolainen Uusi Suomi ei kertonut, missä asiasta on päätetty – Lehden toimituksessako? Lehti ei myöskään selvittänyt, ketkä asiaa haluavat.
358. Tilasto löytyy esimerkiksi Väestöliiton sivuilta <http://www.vaestoliitto.fi/tieto_ja_tutkimus/vaestontutkimuslaitos/tilastoja/raskaudenkeskeytykset/raskaudenkeskeytysten_maara_suom/>.
359. Demari Dimitri Qvintuksen lausuma Twitterissään 7.9.2018.

360. Ks. blogikirjoitustani ”Et ehkä omista geenejäsi – Asiaa abortista 5.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
361. Yleisradion Internet-uutiset 27.8.2018 ”Soini nosti Afrikan Suomen ulkopolitiikan kärkihankkeeksi – 'Afrikka on lähinaapurimme'”.
362. Aamulehti moralisoi asiaa jutussaan ”15 miljoonaa aborttia vuodessa: Kiinalaiset kannattavat hullua politiikkaa, vaikka lapsia tapettiin” 31.10.2016.
363. Express 18.9.2018 ”Attenborough criticises food aid”.
364. Afrikan asetti Suomen ulkopolitiikan kärkihankkeeksi jo viidakkokuumeesta kärsivä ulkoministeri Alexander Stubb, mistä otsikoi Kokoomuksen Verkkouutiset jutussa ”Stubb kehottaa yrityksiä menemään Afrikkaan” 28.5.2013. Afrikassa matkailivat Stubbin lisäksi myös Martti Ahtisaari, Tarja Halonen ja Paavo Väyrynen yhteisellä reissullaan maaliskuussa 2009. Asiasta intoili Yleisradion Internet-uutiset jutussa ”Suomen ulkopolitiikan kärkikaarti Afrikassa” 2.3.2009.
365. Markku Huusko Uuden Suomen kirjoituksessaan ”Varissuo, Suomen Rinkeby?” 22.8.2018.
366. Afrikka-raporttini videona on Internet-osoitteessa <https://www.youtube.com/watch?v=5MhxwrU5waA&feature=emb_logo>.
367. Aiheesta uutisoivat muiden muassa Yleisradion Internet-uutiset jutussa ”Irakin sisäministeriö tulee Suomeen jakamaan passeja – Jopa 500 irakilaista voi saada passin oleskeluluvan hakemista varten” 12.9.2018 ja Helsingin Sanomat jutussa ”Iranilainen delegaatio saapuu Suomeen ensi viikolla myöntämään passeja kansalaisilleen – Suomen tavoite on edistää laillisesti työskentelevien irakilaisten asemaa”.
368. Uusi Suomi 13.9.2018 ”Irak alkaa myöntää passeja Suomessa – Hanke ihmetyttää: 'Suomen viranomaiset eivät osallistu prosessiin'”.
369. Kai Mykkänen mykistämään pyrkivässä ja mykistävän typerässä Uuden Suomen kolumnissaan ”Mielipiteenilmaisun vapaus ja vastuu” 11.9.2018.
370. Yleisradon Internet-uutiset 25.9.2018 ”Saaristotilalle saapui 9 vuotta sitten ostaja, joka kehui kirkasta hanavettä ja pyysi myyjiä leipomaan limppua – Tällainen on mies Airiston Helmen takana”.
371. Reijo Tossavainen Oikean Median kirjoituksessaan ”Venäläisten maihinnousu Airistolla johtuu päättäjien sinisilmäisyydestä” 23.9.2018.
372. Ks. blogikirjoitustani ”Venäläinen puuhevonen” 12.8.2009 (teoksessani *Kansanvallan varkaat*).
373. Yleisradion Internet-uutiset 7.9.2018 ”Venäjä otti käyttöön uuden tullilain ajoneuvoille – 'Tämä tuli vähän puun takaa'”.
374. Yleisradion Internet-uutiset 28.9.2018 ”Sisäministeri Mykkänen haluaisi puuttua anonyymiin nettikirjoitteluun EU-tasolla – 'Sinun pitää tuoda kasvosi esiin, kun osallistut keskusteluun'”.
375. Ks. ”Professorin Ajatuksia” -blogia <http://professorinajatuksia.blogspot.com/>.
376. Teoksen julkaisi Books on Demand 2018.
377. Jukka Kemppinen blogikirjoituksessaan ”Ministeri Tuomioja, Ministeri Arhinmäki” 29.7.2011.
378. Ilta-Sanomat 24.9.2018 ”Sisäministeri Kai Mykkänen erosi Helsingin Suomalaisesta Klubista”.
379. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Miksi erosin Setasta?” 23.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
380. Pasi Malmi väitöskirjassaan *Discrimination against Men – Appearance and Causes in the Context of a Modern Welfare State* (Rovaniemi: Lapin yliopisto, 2009).
381. Laura Huhtasaari Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Laajamittaisen poliittisen aivopesun on loputtava”. Vasemmistolaisten kiilusilmien käsiin joutunut Uusi Suomi sensuroi ja poisti Huhtasaaren blogin vaalien kampanja-aikana ja osoitti siten toimituksen häpeämättömän puolueellisuuden.

382. Vasemmistolainen Kristiiina Järvelä Yleisradion Internet-uutisten jutussa ”Kansanedustaja Laura Huhtasaari hermostui koululaisten työstä: Julkaisi koulun ja oppilaiden etunimet – Koulu sai vihapostia jihadismista” 1.10.2018.
383. Laura Huhtasaari Uuden Suomen sensuroimassa blogikirjoituksessaan ”Laajamittaisen poliittisen aivopesun on loputtava”.
384. Sama.
385. Yleisradion Internet-uutisten jutussa ”Kansanedustaja Laura Huhtasaari hermostui koululaisten työstä: Julkaisi koulun ja oppilaiden etunimet – Koulu sai vihapostia jihadismista” 1.10.2018.
386. Pahaksi persuvihaajaksi taantunut Uuden Suomen päätoimittaja Markku Huusko kirjoituksessaan ”Laura Huhtasaari veti alaikäiset oppilaat politiikkansa välineeksi” 1.10.2018.
387. Aiheesta enemmän dosentti Jari Leskisen kirjassa *Kohti sosialismia! Pirkkalan peruskoulun marxilainen kokeilu 1973–1975* (Helsinki: Siltala, 2016).
388. Mai Allo Oikean Median kirjoituksessaan ”Kaikki mielipiteet ovat sallittuja, mutta toiset ovat vielä sallitumpia kuin toiset?” 9.9.2018.
389. Sama.
390. Yleisradion Internet-uutiset 5.10.2018 ”Orpo: Autovero poistettava kokonaan ensi vuosikymmenellä, koska suomalaiset ajavat liian vanhoilla autoilla”.
391. Yleisradion Internet-uutiset 5.10.2018 ”Valtio niistää autoilijoilta miljardiverot, mutta liikenteen päästöt eivät laske – Tutkijat: Bensaveroihin pakko tehdä raju korotus, joiltakin autoilijoilta autovero pois”.
392. Lähde: Tilastokeskuksen julkaisu ”Suomen kasvihuonepäästöt 2017” <http://www.tilastokeskus.fi/til/khki/2017/khki_2017_2018-05-24_kat_001_fi.html>.
393. Ilta-Sanomat 8.10.2018 ”Berner: Suomi tavoittelee autoille erittäin tiukkoja päästörajoja – Päätös luvassa jo huomenna”.
394. Ilta-Sanomat 8.10.2018 ”Ympäristöministeri Tiilikainen järkyttyi ilmastoraportin viestistä – Suomen kiristettävä tavoitteita: ’Nyt puhutaan ihmiskunnan kohtalon kysymyksistä’”.
395. Kirjoitin aiheesta myös blogikirjoituksessani ”Hirtetäänkö Suomen talous hiilikieltoon? 2.11.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
396. Ilta-Sanomat 7.10.2018 ”Useita autoja paloi Espoossa, tuhon jäljet paljastuivat aamun koittaessa – Tältä Matinkylässä näyttää nyt”.
397. Länsiväylä 24.6.2017 ”Useita autoja paloi Espoon Matinkylässä – Poliisi pyyttää vihjeitä tekijästä”.
398. Etelä-Suomen Sanomat 19.5.2016 ”Poliisi epäilee Espoon Matinkylän autopaloja tuhopoltoiksi”.
399. Länsiväylä 1.8.2016 ”Kuka viilteli 12 auton renkaat puhki Espoossa? – Poliisi pyytää vihjeitä”.
400. Expressen 15.8.2018 ”Antalet anlagda bilbränder ökar kraftigt i landet”.
401. MTV3:n Internet-uutiset 7.5.2018 ”Yli 100 000 euron vahingot: Poliisin tuntema mies viilsi yli 130 auton renkaat Espoossa – ’Ollut aika vaitonainen’”.
402. Uusi Suomi meni Mykkäsen esittämiä sensuuritoiveita kannattavalle linjalle puolustaessaan kehveliä sisäministeriä jutussa ”Myrskyn silmään joutunut Kai Mykkänen: ’Mielenilmaisun vapaus on tärkeä perusoikeus, mutta on tärkeä vetää raja’” 2.8.2018. Muutamat eivät näytä ymmärtävän, että sanan*vapaus* ei koskaan voi olla luovutettua eikä rajoitettua, sillä rajanveto altistaa sananvapauden *vallan*käytölle.
403. Yleisradion Ulkolinja-ohjelman Internet-sivut 25.9.2018 julkaistussa jutussa ”Malmö – Jengien varjossa”.
404. Tapio Salonen Yleisradion Internet-sivujen 1.10.2018 julkaisemassa jutussa ”’Tämä alue ei ole osa Ruotsia’ – Malmön vuokrataloalueella rikollisjengit aiheuttavat pelkoa”.
405. Emt.

406. Helsingin Sanomat 9.10.2018 ”Poliisi: Espoon autopalojen motiivilla ei yhteyttä Ruotsin tapauksiin – Kuusi autoa roihusi viikonlopun aikana”.
407. Kimi Räikkösen runokirjasta otsikoivat muiden muassa Yleisradion Internet-uutiset 4.10.2018 julkaistussa jutussa ”Mitä ihmettä? Räikkönen ylläti jälleen – Kimin haikurunot villitsevät maailmalla” ja Ilta-Sanomat 4.10.2018 julkaistussa jutussa ”Runoilijaksi päätynyt Kimi Räikkönen intoilee – Nosti itsensä legendojen rinnalle: 'Shakespeare, Runeberg, Räikkönen'”.
408. Yleisradion Internet-uutiset 21.9.2018 ”Räikkönen-kirjaa myyty jo yli 100 000 kappaletta – Ohitti selvästi Selänteen kaikkien aikojen tilastoissa”.
409. Iltalehti 4.10.2018 ”Kimi Räikkösen tuhma vitsi sensuroitiin – Tällainen on Jäämiehen uusi runokirja”.
410. Pekka Himanen innovaatioraportissaan ”Suomalainen unelma” (Helsinki: Teknologiateolliosuuden 100-vuotisjuhlasäätiö, 2007, s. 152).
411. Esimerkkinä mainittakoon Koneen Säätiön rahoittama Koko Hubara, jonka ”palkitun blogin” teksteistä väsätyn teoksen ”Ruskeat tytöt” Like julkaisi 2017 ja jonka kirjoittajan vasemmistolainen Yhteiskunta-alan korkeakoulutetut ry julisti Vuoden Yhteiskuntatieteilijäksi samana vuonna.
412. Ks. esseetäni ”Nauru tulevaisuudelle” Nuoren Voiman liiton kokoelmateoksessa *Antaa tulla* (Helsinki: NVL, 1985).
413. Iltalehti 18.10.2018 ”MV-valemediaa julkaissut Ilja Janitskin on tuomittu viharikoksista vankilaan – Käräjäoikeus: 'Täysin poikkeuksellinen kokonaisuus'”.
414. Yleisradion Internet-uutiset iloitsi Janitskinille langetetusta tuomiosta jutussa ”Ilja Janitskinille ehdoton vuoden ja 10 kuukauden vankeustuomo MV-jutussa – Syyttäjä tyytyväinen poikkeuksellisen ankaraan rangaistuksen”. Uusi Suomi ilmaisi tyytyväisyytensä 18.10.2018 julkaisemassaan jutussa ”Tuomio tuli: Ilja Janitskinille 1 v 10 kk ehdotonta”.
415. Helsingin Sanomat puhkesi riemastuneeseen karnevaaliin (jälleen kerran) ylipitkästi otsikoidussa ja 18.10.2018 julkaistussa jutussa ”'Motiivina maineen tuhoaminen ja ammattitaidon kyseenalaistaminen' – MV-lehden Ilja Janitsikinille ehdoton vankeustuomio, Johan Bäckmanille ehdollista vankeutta Ylen toimittajan kunnianloukkauksesta ja vainoamisesta”. Helsingin Sanomat ja Yle itse ovat omalla maahanmuuttopropagandallaan heikentäneet kansalaisluottamusta, bastardisoineet väestöämme ja tuhonneet suomalaista yhteiskuntaa.
416. Yleisradion Internet-uutiset mainosti Stubbin halukkuutta palata takaisin EU:n katakombeihin jo 8.10.2013 julkaisemassaan jutussa ”Alexander Stubb kiinnostunut komissaarin pestistä: Minähän olen EU-nörtti”.
417. Jessikka Aron syyttelystä MV-julkaisua kohtaan kertoi omalla yksipuolisella tavallaan Yleisradion Internet-uutiset jutussaan ”Oikeudenkäyti Ilja Janitskinia vastaan alkoi käräjäoikeudessa – MV-sivuston perustaja pysyy yhä vangittuna” 13.6.2018.
418. Samhällsnytt 28.9.2018 ”Hovrätt ändrar friande HMF-dom – Dömer kvinna till tre månaders fängelse för hets mot muslimer”.
419. Ruotsin yleisradion teettämästä tutkimuksesta kertoi SVT-nyheter 22.8.2018 julkaisemassaan jutussa ”Ny kartläggning av våldtäktsdomar: 59 procent av de dömda födda utomlands”.
420. Nykysuomi 19.1.2018 ”MV:n entinen ja nykyinen vetäjä keskustelevat julkaisun historiasta ja tulevaisuudesta. Verkkojulkaisuun sisältyi Juha Korhosen tekemä haastatteluvideo.
421. Ks. blogikirjoitustani ”Miksi pimppimiekkarin hulluus ei ole vaarallista?” 19.8.2012 (teoksessani *Minuutti on mennyt*).
422. Riikka Purra Facebook-seinällään 25.9.2018. Purran lisäksi aiheesta kirjoitti Facebookista eristetty Heikki Porkka Oikean Median jutussaan ”Facebook on sananvapauden irvikuva” 18.10.2018.

423. Yleisradion Internet-uutiset 11.6.2017 ”Halla-aho korostaa kansallismielisyyttä eikä irtisanoudu vanhoista blogiteksteistään – ’Afrikan sarven ihmissaasta’ ei ollut hänestä loukkaavaa kieltä”.
424. Suomen Uutiset 14.8.2017 ”Ylen toimittaja puhuu ’ihmisjätteestä’ ja haluaa ’heittää kivellä nokkaan’ – Yleläiset esimiehet tsemppaavat minkä ehtivät”.
425. Yleisradion Internet-uutiset 24.9.2018 ”Ihmisroska-puheet eivät johda oikeustoimiin – Eikä kodittomasta otettu uutiskuvakaan”.
426. Friedrich Nietzsche, *Ecce homo* (1888 [2002], s. 20).
427. Friedrich Nietzsche, *Antikristus* (kirjoitettu 1888, julkaistu 1895 [1995], ajatelma 57).
428. Friedrich Nietzsche, *Näin puhui Zarathustra* (1883–1885 [2009], II, 6 §).
429. Suomen Uutiset 16.10.2018 ”Eipä siinä kauaa mennyt – Animalian aktivisti vaatii ’turvallista tilaa’, ja alle neljässä tunnissa Timo Hännikäisen yritys oli häädetty Kirjamessuilta”.
430. Timo Vihavainen Oikean Median kirjoituksessaan ”Totuuden aikoja” 19.10.2018.
431. Timo Vihavainen Sarastus-lehden kolumnissaan ”Liberalismin rappio ja kirjamessut” 18.10.2018.
432. Professorin Ajatuksia -blogi 19.10.2018 ”Frankfurtilaisen ja helsinkiläisen sananvapauden ero”.
433. Yhdistyksen kotisivut ovat osoitteessa <http://www.fem-r.fi/>.
434. Fem-R:n kannanotto yhdistyksen Internet-kotisivuilla 10.10.2018.
435. Sama.
436. Ilta-Sanomat 10.10.2018 ”Poliisin luonnehdinnat ulkomaalaisista ällistyttivät: ’Timo on kolmen vaimon somali, jolle viinakin maistuu’”.
437. Sama.
438. Sama.
439. Keijo Kaarisade suositussa Twitterissään, jonka Twitter sittemmin sensuroi mielivaltaisesti.
440. Dosentti Antero Ollilan kriittinen Internet-sivusto on osoitteessa <https://www.climatexam.com/>.
441. MTV3 Internet-sivut 24.10.2018 ”Korkeakoulujen rahoitusmalli uusiksi: Suoritettujen tutkintojen määrä korostuu uudessa rahoitusmallissa”.
442. Kokoomuksen Sanni Grahn-Laasonen MTV3:n edellä mainitussa jutussa.
443. Yleisradion Internet-uutiset 9.10.2017 ”Yliopisto alkaa värvätä ulkomaalaisia opiskelijoita jatkuvalla syötöllä – Suomalaisyritys heittää verkot vesille Aasiassa”.
444. Yleisradion Internet-uutiset 9.10.2018 ”Sähköasentajaksi opiskeleva Esko Laitinen tappaa aikaa kotona – Opetuksen vähyyteen pettynyt äiti: ’En antaisi Eskon asentaa sähköjä kotiini’”.
445. Anarkisti Veikka Lahtinen blogikirjoituksessaan ”Kordelinin säätiö jälleen äärioikeiston asialla” 7.11.2017 <https://lahtinenveikka.wordpress.com/2017/11/07/kordelinin-saatio-jalleen-aarioikeiston-asialla/>.
446. Helsingin Sanomat 13.2.2017 ”Rap-artisti käski Helsingissä naiset ja vähemmistöt eturiviin ja miehet antamaan tilaa, koska emme itse tajua sitä tehdä”. Kverulatorinen kirjoitus oli ihan nössö.
447. Professorin Ajatuksia 19.10.2018 ”Frankfurtilaisen ja helsinkiläisen sananvapauden ero”.
448. Yleisradion Internet-uutiset 30.6.2017 ”Netin vihapuheesta voi tulla Saksassa miljoonasakko”.
449. Reuters 11.10.2017 “Unwelcome guest – Far-right publisher shunned at Frankfurt Book Fair”.
450. Suomen Uutiset 15.10.2017 ”Vasemmisto häiriköi Frankfurtin kirjamessuilla – Anarkistien älämölöltä ei saa enää rauhaa edes siisteissä sisätiloissa”.
451. Emt.
452. Suomen Uutiset 18.10.2018 ”Suuren maailman kirjamessuilla ei toisinajattelijoita syrjitä – Kaikki ovat Frankfurtiin tervetulleita”.

453. Deutsche Welle Internet-sivujensa jutussa “Opinion: Frankfurt Book Fair 2018 is more political than ever” 12.10.2018.
454. Motherboard-sivusto 2.1.2018 “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”.
455. Varisverkoston Internet-sivut 20.2.2015 ”Savukeidas julkaisee äärioikeistolaisen ja naisvihamielisen kirjan” <https://varisverkosto.com/2015/02/savukeidas-julkaiseeaari oikeistolaisen-ja-naisvihamielisen-kirjan/>.
456. Bair Siyan haukkui Stockmannin tavarataloa Twitterissään. Palkinnoksi harjoittamastaan anarkiasta Twitter suojasi Siyanin tviittit – Toisin kuin Keijo Kaarisateen tviitit, jotka se sensuroi.
457. Yleisradion Internet-sivut 19.12.2017 ”Hoo, jos minä olen musta! – Tiernapoikien murjaani on osa alentavaa blackface-perinnettä”.
458. Jopa Demokraatti-lehti teki jutun, jossa Tiernapoikien sensuroimista paheksuttiin. Kirjoitus julkaistiin 29.12.2017 otsikolla ”Lapsiasiavaltuutettu Tuomas Kurttilan avautuminen Tiernapojat-kohussa: ’Stockmann ei ymmärrä kommentoimastaan asiasta mitään. Siis yhtikäs mitään’”. Aiheesta kirjoitti myös Suomen Uutiset jutussaan ”Stockmann sen todisti: ammattiloukkaantujien edessä ei kannata olla rähmällään” 31.12.2017.
459. Aamulehti 26.10.2016 ”Twiitti kävi kalliiksi: Valavuori sai potkut!”.
460. Helsingin Sanomat 6.6.2018 ”Pori Jazzin toimitusjohtaja Aki Ruotsala sai potkut, syynä kommentit homoseksuaalisuudesta”.
461. Koneen Säätiö myönsi apurahoja kulttuuribastardisoinnille ja kehui anteliaisuuttaan tiedotteissaan ”Esseeteos ruskeille tytöille” 8.12.2015 ja ”Myytti yhden kulttuurin Suomesta ruokkii rasismia” 30.3.2017, jolloin säätiö palkitsi Suomen kansallista historiaa vääristellyttä Miika Tervosta. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani ”Pötypuheen vuodatuksella Vuoden Tiedekynäksi” 31.3.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
462. Turkulainen 17.11.2016 ”Naamioituneet mielenosoittajat keskeyttivät Turussa Hommaforumin perustajan luennon”.
463. Tapahtuneesta kirjoittivat muiden muassa Turun Ylioppilaslehti 2.12.2016 julkaistussa jutussa ”Kiistelty vierailu” ja Helsingin Sanomat 10.12.2016 julkaistussa jutussa ”Nimetön vihapuhe tekee Suomesta Neuvostoliiton – Valhesivuston ylläpitäjäksi paljastui hyvämaineisen lakifirman asianajaja”. Kirjoitin aiheesta blogikirjoituksessani Helsingin Sanomat tekee Suomesta Neuvostoliiton 11.12.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
464. Aiheesta kertoi Oikea Media Jukka Rahkosen kirjoittamssa jutussa ”Turun yliopisto kutsuu luennoimaan pommi-iskuihin 60- ja 70-luvuilla syyllistyneitä terroristijohtajia”.
465. Arto Luukkanen Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Koulukiusaajien kirjamessut?” 25.10.2018
466. <https://www.tapionkirja.fi/>.
467. Timo Vihavainen Oikean Median kolumnissaan ”Sallitut ajatukset” 20.10.2018.
468. Yleisradion Internet-uutiset 24.10.2018 ”Masennusta sairastava Touko Aalto vetäytyy vihreiden johdosta: ’Kiitos valosta ja myötätunnosta, kukaan meistä ei pärjää yksin”.
469. Yleisradion Internet-uutiset 3.10.2018 ”Vihreiden Jani Toivola jättää eduskuntapolitiikan”,
470. Iltalehti 17.9.2018 ”IL selvitti: Kansanedustaja Jani Toivola on ajanut taksilla yli tuhat kertaa veronmaksajien piikkiin – Lasku 22 000 euroa: ’Se on totta kai paljon’”.
471. Nykypäivän Verkkouutiset 27.10.2018 ”Liisa Jaakonsaari Ylelle: EU:n hajoaminen on totta”.
472. Demarien Liisa Jaakonsaari Yleisradion Ykkösaamussa 28.10.2018.
473. Yleisradion Internet-uutiset 29.10.2018 ”Merkel vahvistaa: Ei asetu enää ehdolle puoluejohtajaksi eikä aio hakea uudelle kaudelle liittokanslerina”.
474. Ilta-Sanomat 28.10.2018.

475. Suomen Kuvalehti selitti Maahanmuuttoviraston tekevän ”uskottavuusarvioita” 11.10.2018 julkaisemassaan jutussa ”Silloin kun olit Irakissa, oliko sinulla suhteita poikien kanssa?”.
476. Ilta-Sanomat 28.10.2018.
477. Sama.
478. Sama.
479. Aaro Horsma Ilta-Sanomien jutussa ”Kasvava ilmiö: Turvapaikkaa haetaan kielteisen päätöksen jälkeen uudelleen – Syynä seksuaalinen suuntautuminen” 28.10.2018.
480. Sama.
481. QX-lehti 12.12.2016 ”HeSetan uusi puheenjohtaja Tunisiasta”.
482. Kirjoitin aiheesta muun muassa blogikirjoituksessani ”Seta hyödyntää assosiaatioharhaa 1.7.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
483. Juha-Pekka Hippi Turun Sanomien jutussa ”Seta: Niinistön nostettava ihmisoikeudet keskusteluun” 12.2.2013.
484. Ks. blogikirjoitustani ”Miljoona homoa Suomeen?” 18.4.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
485. Oikeusministeriön Internet-sivut 25.10.2018 julkaistussa tiedotteessa ”Alaikäisten avioliittojen poikkeuslupamenettelyä ehdotetaan kumottavaksi”.
486. Ilta-Sanomien Internet-sivuilla juttu ilmestyi 29.10.2018 otsikolla ”Minnasta tuli vaimo 14-vuotiaana ja hän sai lapsen – Alaikäisenä naimisiin mennet suomalaiset kertovat tarinansa”.
487. Helsingin Uutiset 7.11.2012 ”Neljä 14-vuotiasta tyttöä vihitty avioliittoon Suomessa”.
488. Ilta-Sanomien pääkirjoitus 28.10.2018.
489. Sama.
490. Ilta-Sanomat 28.10.2018 ” Yhdysvaltain välivaalit eivät poista vihaa ja väkivaltaa”.
491. Simo Grönroos Suomen Perustan Internet-sivuilla julkaisemassaan kirjoituksessa ”Ajatuksia ’valeuutisista’” 28.10.2018.
492. Reijo Tossavainen Oikean Median kirjoituksessaan ”’Vastuullinen journalismi’ -kampanja on agendajournalismin peittely-yritys” 29.10.2018.
493. Heikki Porkka Oikean Median kirjoituksessaan ”Luotettavaa journalismia?” 29.10. 2018.
494. Sama.
495. Vihapuhuja™ -niminen tviittaaja Twitterissään 20.7.2018.
496. Yleisradion Internet-uutiset julkaisivat Yhdysvaltain vaalituloksesta Trump-vastaisen ja sekavasti selittelevän uutisen ”Trumpin mukaan vaalitulos oli loistava, vaikka media kannatti epäreilulla tavalla demokraatteja” 6.11.2018.
497. Aiheesta kirjoitti Vice.com-verkkosivusto 30.11.2016 julkaistussa jutussa “Far-left philosopher Slavoj Žižek explains why he supported Trump over Clinton”.
498. Yleisradion Internet-uutiset 16.2.2017 ”Filosofilta käytännön neuvoja pakolaiskriisin ratkaisuun – ’Avoimien rajojen vaatijat ovat tekopyhiä’”. Žižekin kieriskely omissa ristiriidoissaan on tyypillistä kommunistille, joka on tulossa järkiinsä tunnustaessaan kansallismielisen politiikan oikeutuksen.
499. Asiasta kertoi Tekniikka & Talous 20.3.2017 julkaistussa jutussa ”Maailman hiilidioksidipäästöjen kasvu pysähdyksissä jo kolmatta vuotta.
500. Ilmasto-opas.fi-sivusto vuonna 2018 julkaistussa ja 16.12.2019 päivitetyssä jutussa ”Maailman kasvihuonepäästöt kasvavat yhä”. Ilmastoa koskeva historiallinenkin tieto tuppaa muuttumaan huolestuttavan usein <https://ilmasto-opas.fi/fi/ilmastonmuutos/hillinta/-/artikkeli/42433dde-827f-485e-9fa9-45b49fbfa317/globaalit-paastot.html>.
501. Yleisradion Internet-uutiset 2.11.2018 ”Neljä seurausta Yhdysvaltain vaalituloksesta – Demokraatit pääsevät hiillostamaan Trumpia ja pysäyttämään muurin rakentamisen”. Viittaus mahdollisuuteen nostaa virkasyyte paljastaa, että ajatus virkasyytteen virittämisestä pantiin alulle jo 2018, eli syyllinen oli löydetty, minkä jälkeen alettiin

keksiä hänelle syitä. Vuonna 2019 virkasyyte nostettiinkin, tahallisena pyrkimyksenä kaataa presidentti poliittisilla verukkeilla.

502. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 4.11.2018 ”Jordan Peterson puhui yllätysteemasta Helsingissä”.

503. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 22.8.2018 ”Jordan Peterson ja vasemmiston jättiongelma”.

504. Ilta-Sanomat 6.11.2018 ”Åbo Akademi kielsi miesten tasa-arvoseminaarin tiloistaan – Päävieraaksi pyydetty ysäritähti raivostui: ’Skandaali’”.

505. Asiasta tiedotti Academic Right Watch -sivusto jutussaan “Professor avinviterad från pedagogikkonferens: Forskning om intelligensskilnader ’i konflikt med etisk standard’” 21.10.2018.

506. Helsingin Uutiset 18.9.2018 ”Helsinki kieltää tilojensa käytön rasistiseen toimintaan – Päätös syntyi tiukassa äänestyksessä”. Ensin vihervasemmisto julistaa perussuomalaisten toiminnan ”rasistiseksi” ja tämän maalituksen jälkeen kieltää perussuomalaisten läsnäolon kaupungin tiloissa. Toisella tavoin ajattelevien ihmisten olemassaolon mitätöiminen on aina ollut punikkifasistisen terrorin muoto.

507. Helsingin kaupungin ratkaisusta, jolla se otti käyttöön yhdenvertaisuuslain 9 §:n mahdollistaman (ei vaatiman) positiivisen erityiskohtelun, otsikoi Uusi Suomi jutussaan ”Helsinki antaa maahanmuuttajille ’positiivista erityiskohtelua’” 7.3.2010. Lehden mukaan ”[o]hjeistus tekee mahdolliseksi sen, että maahanmuuttajaa suositaan rekrytoinnissa, jos hakijat ovat tasavahvoja”. *Suosiminen* ei kuitenkaan tuota oikeudenmukaisuutta vaan vääryyttä ja katkeruutta. Todellista tasa-arvoa on se, että ansiot ratkaisevat eikä sukupuoli tai etninen tausta vaikuta, mutta tätä ei ole ymmärretty sen enempää yksinkertaisten yliopistoissa kuin politiikassakaan.

508. Suomen Uutiset 4.11.2018 ”Opetus- ja kulttuuriministeriöltä yli 100 000 euroa tukea – Espoo ryhtyi kouluttamaan nuoria vihapuheen vastaisiksi agenteiksi”.

509. Yleisradion Internet-uutiset 18.9.2018 ”Espoo ryhtyy maan ensimmäiseksi kolmikieliseksi kaupungiksi – Uusista tulijoista 70 prosenttia on vieraskielisiä”.

510. Truuttauksesta kertoi muiden muassa Uusi Suomi jutussaan ”’Englanti virkakieleksi’, ’Pidetään koko Suomi auki 24/7’ – EK julkaisi Mikael Jungnerin Suomi-pamfletin” 29.10.2018.

511. Ks. blogikirjoitustani 6.10.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).

512. Sinänsä harvinaisen kannanoton Helsingin Sanomat julkaisi 25.1.2017. Julkaisemista ei ilmeisesti voinut estää, koska mielipiteen esittäjä oli yliopiston professori.

513. Aiheesta kirjoitti Suomen Uutiset jutussa ”Huhtasaari ja Tavio eivät niele Soinin saivartelua – GCM:ssä on kyse poliitisesti sitovasta siirtolaissopimuksesta, suuri joukko muita maita on jo irtautunut siitä” 9.11.2018.

514. BBC:n uutissivut 12.11.2018 julkaistussa jutussa “Pseudonyms to protect authors of controversial articles”. Suomen Uutiset toisti asian jutussa ”Tieteen vapaus pohjamudissa: uusi tiedejulkaisu suojaa poliittisesti herkkien asioiden tutkijoita sallimalla nimimerkillä julkaisemisen” 13.11.2018.

515. Sama.

516. <http://professorinajatuksia.blogspot.com/>.

517. Tilastokeskus tiedotti väestöennusteestaan 16.11.2018 julkaistussa jutussa ”Nuorten määrä uhkaa vähentyä huomattavasti syntyvyyden laskusta johtuen”.

518. Yleisradion Internet-sivut raportoi A-studion ohjelmasta jutussa ”Li Andersson ja Antti Häkkänen: Maahanmuuttoa tarvitaan lisää, kun työikäinen väestö ikääntyy” 19.11.2018.

519. Helsingin Sanomat 16.11.2018.

520. Helsingin Sanomat 16.11.2018.

521. Elinkeinoelämän Keskusliiton EK:n vaalitentti esitettiin 16.11.2018 järjestön verkkosivuilla <https://ek.fi/ajankohtaista/uutiset/2018/11/16/ekn-suuri-vaalitentti-mukana-kaikki-puheenjohtajat/>.

522. EK tiedotti vaaliohjelmastaan Internet-sivuilla julkaisemassaan jutussa ”EK:n vaaliohjlema: Lisää osaajia ulkomailta, 100 miljoonaa euroa peruskouluun ja 300 miljoonaa euroa tutkimus- ja innovaatiorahoitukseen”.
523. Aiheesta uutisoi Turun Sanomat jutussa ”’Suomeen pitää houkutella 20 000–35 000 ulkomaalaista töihin’ – EK esittää myös 70 prosentin palkkatukea, jos yritys työllistää turvapaikan saaneen”. Järkyttävää epätasa-arvoa ilmentää, että vastaavaa palkkatukea ei ole ehdotettu yleiseksi ratkaisuksi *suomalaisten* ihmisten työllistämiseen.
524. Uusi Suomi 20.11.2018 ”Esko Valtaoja Turun Sanomissa: Synnytyslakko Suomeen – ’Huonosti ovat asiat kun ainoa järjen ääni tulee Halla-aholta’”. Lehdet koettivat kääntää tunnetun professorin Halla-aho-myönteisen kannanoton kielteiseksi esittämällä asian niin, että Valtaojan mielestä Halla-ahon järkevä kannanotto tuli vain ”väärältä henkilöltä”. Todellisudessahan professori piti huonona sitä, että järkevää poliitiikkaa ei tule mistään muualta.
525. Länsiväylä 26.2.2018 ”Sisäministeri Mykkänen muistutti Espoon valtuustoa maahanmuuton realismista: ’Jo nyt viidennes ekaluokkalaisista maahanmuuttajia’”.
526. Sama.
527. Kansalainen 16.2.2018 ”Ammattiautoilijan kuorma-autokortti maahanmuuttajille 150 €”.
528. Ulkomaalaisten suosimista asuntojonoissa arvosteli Mika Niikko Uuden Suomen jutussa ”Kansanedustaja ’vierastaistelijoiden ohituskaistasta’: ’Isku tuhansia Vantaan asunnottomia kohtaan’” 31.8.2017.
529. Ks. Arto Luukkasen blogikirjoitusta ”GCM – Maan myynti vai maanpetos?” 18.11. 2018.
530. Ks. blogikirjoitustani ”Mikä GCM? – Vähemmän on enemmän myös maahanmuuttopolitiikassa” 12.11.2018.
531. Ilta-Sanomat 12.11.2018 ”YK:n siirtolaisuusasiakirjasta leviää vääriä väitteitä – UM: ’Meneillään on valeuutiskampanja’”.
532. Sama.
533. Judith Bergman Gateston-instituutin Internet-sivuilla julkaistussa kirjoituksessaan “UN member states: Migration is a human right”.
534. Iltalehti 29.11.2018.
535. Helsingin Sanomat 13.11.2018.
536. Sama.
537. Outi Korhonen Uuden Suomen jutussa ”’Onko Suomella varaa’ – Professori Ylelle: Tämä kysymys ei kuulu turvapaikkaharkintaan” 13.2.2018. Vain politiikasta mitään ymmärtämätön henkilö voi olla ymmärtämättä, että turvapaikkaharkintaan pitää sisältyä myös sen arvioiminen, mitkä ovat vastaanottamisen taloudelliset, sosiaaliset ja turvallisuuspoliittiset edellytykset. Nähdäkseni myös professorinviran hallussapidon edellytyksiin pitäisi sisältyä jatkuva arvio, onko tehtävän haltija järjissään vai ei.
538. Lotta Viikari Helsingin Sanomien mielipidekirjoituksessaan ”Siirtolaissopimus ei välttämättä paranna siirtolaisten asemaa – Siinä voi jopa käydä päinvastoin” 23.11. 2018.
539. Aulis Aarnio teoksessaan *Oikeutta etsimässä* (Helsinki: Talentum, 2014, s. 258).
540. Emt., s. 263–264.
541. Suomen Uutiset 12.11.2018 ”Jo 12 Euroopan maata jättämässä YK:n siirtolaissopimuksen allekirjoittamatta”.
542. Uusi Suomi 17.11.208 ”Virossa puhkesi hallituskriisi GCM-sopimuksesta – Jo 7 EU-maata irtautunut siirtolaisuuspaperista”.
543. Ranskan valtion anonyymi ylempien virkamiesten ryhmä ”Le Gruppe Plessis” Le Figarossa brexitin aikaan julkaistussa artikkelissaan ”*Cous européenne des droits de l'homme: pourquoi en sortir est un impératif démocratique*” 21.6.2016.
544. Aiheesta otsikoi Suomessa hätääntyneesti Kansan Uutiset jutussaan ”Britannia uhkaa erota Euroopan ihmisoikeussopimuksesta” 11.5.2015.

545. Yleisradion Internet-uutiset 25.11.2018 ”Tilanne jännittynyt Mustallamerellä – Venäjä valtasi Ukrainan laivaston aluksia, Ukraina harkitsee poikkeustilan julistamista”.
546. Turun Sanomat 22.11.2018 ”Migrissä riittää töitä ruuhkaksi asti – Virasto palkkaa uusia työntekijöitä ja vakinaistaa osan määräaikaisista”.
547. Maahanmuuttoviraston tilastot <https://tilastot.migri.fi/index.html#decisions/21205>.
548. Iltalehti 20.5.2018 ”THL: Syntyneiden määrä pienin vuoden 1868 jälkeen – Myös synnytyssairaaloiden määrä vähenee”.
549. Suomen Uutiset 13.11.2018 ”Halla-aho haittamaahanmuutosta: ’Monet tulijat hyppivät silmille ja käyttäytyvät kuin omistaisivat koko paikan”.
550. Suomen Uutiset 28.5.2018 ”SDP:n salainen muistio paljastaa: Jos demarit pääsevät hallitukseen, maahanpyrkijöille koittaa kissanpäivät – Jopa rikolliset saavat jäädä Suomeen”.
551. Sama.
552. Uusi Suomi 30.11.2018 ”Massiivinen Helsinki–Tallinna-tunnelihanke etenee – Pian paljastetaan rahoitusta: ’Minä ja Peter olemme rahoittaneet tähän asti’”.
553. Helsinki–Tallina-tunnelin dubailaisesta rahoituksesta kertoi Iltalehti 3.12.2018 jutussaan ”Peter Vesterbacka sai 100 miljoonan euron rahoituksen Tallinan-tunnelille – Myy jo täyttä höyryä lippuja”.
554. Tallinna-tunnelin hintalapun numeroista otsikoi MTV3:n Internet-uutiset 7.7.2018 jutussaan ”Helsinki–Tallinna-tunnelin hinta-arvio lähes kaksinkertaistui – Hintalappu enimmillään 20 miljardia euroa”.
555. Iltalehti 27.11.2018 ”Helsinki–Vantaalle miljardiremontti, muutoksia luvassa jopa viikoittain”.
556. Yleisradion Internet-uutiset 30.11.2018 ”Oodi on uuden ajan kirjasto, jossa voi kolvata, soittaa rumpuja ja juoda viiniä”.
557. Ks. blogikirjoitustani ”Keskustakirjasto Oodista ei saa tulla pakolaiskeskusta” 26.11. 2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
558. Aiheesta kirjoitti muiden muassa Helsingin Sanomat syyllistä puolustelevassa jutussa ”Kirjastonhoitaja rehenteli Facebookissa heittäneensä Henry Laasasen paljon lainatun kirjan ’suoraan rouhimoon’ – Esimies: ’Hän soitti minulle ja myönsi, että toimi väärin’” 26.12.2017.
559. Helsingin Uutiset 5.3.2017 ”Sunniva Drake teki kirjastoista maahanmuuttajien olohuoneita – ’Minulla on missio ja rakastan haasteita’”.
560. Kirjoitin syrjimällä tuotetuista syrjinnän vastaisista alueista muun muassa blogikirjoituksessani ”Syrjinnästä vapaat alueet ja turvallisen tilan politiikka” 23.4.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
561. Helsingin kaupunginkirjaston Internet-kotisivuilla julkaistu ja 7.12.2018 viimeksi korjattu juttu ”Nasima Razmyar: Kirjasto Oodi kertoo meille tärkeistä arvoista”.
562. Kirjastolehti 15.8.2018 ”Matkalla kohti kirjataivasta”.
563. Helsingin kaupunginkirjaston Internet-kotisivuilla 28.11.2018 julkaistu juttu ”Claes Andersson jakaa Helmet-kirjallisuuspalkinnon keskustakirjasto Oodin avajaisissa 5.12.”.
564. Timo Vihavaisen kirjoitus ”Kirjastojen tarkoitus” on julkaistu hänen blogissaan 25.4. 2018.
565. Ville Hinkkanen, *Lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö – Tutkimus rangaistuskäytännöstä ja seksuaalirikosten uusimisesta*. Oikeuspoliittisen tutkimuslaitoksen tutkimustiedonantoja 92. Helsinki: Oikeuspoliittinen tutkimuslaitos, 2009, s. 88.
566. Helsingin Sanomat kertoi lähi-itäläisten miesten tekemistä massaraiskauksista ikään kuin kyseessä olisi jokin uusi ilmiö 5.1.2016 julkaistussa jutussa ”Ulkomaalaismiesten joukko ahdisteli naisia Kölnissä uutenavuotena – Poliisipäällikkö: ’rikosten uusi ulottuvuus’”.
567. Tietoja koko Euroopan laajuiseksi levittäytyneestä muslimimiesten raiskausaallosta on raportoitu jo vuosien ajan pitkin ja poikin mediaa. Helsingistä kertoi Turun Sa-

nomat 18.1.2016 julkaistussa jutussa ”Epäily: Miesjoukko piiritti äidin ja tyttären uutenavuotena”. Ruotsin kurjasta tilanteesta raportoi Uusi Suomi 11.1.2016 julkaistussa jutussa ”Nyt puhuu Ruotsin poliisi – Lehti: Miesjoukot ahdistelivat naisia”. Saksan kesäfestareista kertoi Mesta.net 1.6.2016 julkaistussa jutussa ”Miesjoukko ahdisteli naisia festareilla, peräti 18 uhria”.

568. Gatestone-instituutissa toimiva tutkija Raymond Ibrahim 19.2.2018 Middle East Forumilla julkaistussa artikkelissa “Migrant crisis: Islamist rape culture comes to Europe”.

569. Lassi Kotiniemi, *Ulkomaalaistaustaisten rikollisuus lukuina*. Tampere: Poliisiammattikorkeakoulu, 2015.

570. Aiheesta raportoi Iltalehti 14.3.2015 julkaistussa jutussa ”Karu totuus raiskauksista – Jopa 13-kertainen ero.

571. Uusi Suomi 24.8.2018 ”Ruotsin ’Yle’ selvitti: Maan raiskaustuomioista 58 % ulkomailla syntyneille”.

572. Ks. Tuula Komsin blogikirjoitusta ”Miten argumentoidaan seksuaalirikoksista oikeaoppisesti” Uudessa Suomessa 4.12.2018.

573. Iltalehti 5.12.2018 ”Epäilty seksirikollisliiga on saalistanut Oulussa koko kuluvan vuoden ajan – Tämä kaikki tutkinnasta tiedetään”.

574. Muhiz Azizi Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Hallituksen hitaus tuo liikaa uhreja” 4.12.2018.

575. Kokoomuksen Nykypäivän Verkkouutiset 5.12.2018 ”Näin lapsiin kohdistuvien seksuaalirikosten rangaistukset kiristyvät”.

576. Morgan O. Reynolds National Center for Policy Analysis -sivustolla 17.8.1998 julkaistussa tutkimusartikkelissaan ”Does punisment deter?” <http://www.ncpathinktank.org/pub/bg148?pg=3>. Ks. myös oikeusministeriön 2018 julkaisemaa tutkimusta *Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista* (Helsinki: Oikeusministeriö, 2018, s. 32).

577. Ville Tavio kertoi aloitteestaan Uuden Suomen blogikirjoituksessaan ”Lakialoite karkotusautomaatista” 10.11.2015.

578. Eräästä sensurointitapauksesta kertoi Oikean Median Reijo Tossavainen kirjoituksessaan ”Joukkoraiskaus, josta ’laatumedia’ vaikenee, koska se ei sovi asiaan” 12.11.2017.

579. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Hyvän ja pahan tuolla puolen* (suom. J. A. Hollo, alkut *Jenseits von Gut und Böse*, 1886 [Helsinki: Otava, 2012], ajatelma 146).

580. Helsingin Sanomat kertoi asiasta jutussaan 1.12.2018, kun lehti ei voinut enää pitää pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden tekemiä rikoksia ja turvattomuuden aiheuttamista piilossa jutussa ”Seitsemän vangittiin Oulussa törkeästä lapseen kohdistuvasta seksuaalirikoksesta – Rikoskomisario HS:lle: Tekoja on useita”. Lehti panttasi uutisoimista vangitsemisen kynnykselle – epäiltynä oleminen ja näyttöjen olemassaolo eivät riittäneet uutisoimiseen.

581. Iltalehti 3.12.2018 Poliisi tutkii: Parikymppinen mies vangittu seksuaalirikoksista epäiltynä Oulussa – Uhrit 14-vuotiaita tyttöjä”.

582. Iltalehti 7.12.2018 ”17-vuotias raiskasi kaksi teinityttöä – Käytti hyväkseen uhriensa pelkoa sekä tiedottomuutta”.

583. Helsingin Sanomat 8.12.2018 ”Presidentti Tarja Halonen väläytti Ylellä tiukempaa suhtautumista natsitunnuksiin ja otti voimakkaasti kantaa Oulun epäiltyihin seksuaalirikoksiin”. Otsikko oli harhaanjohtava, sillä siinä kytkettiin yhteen kaksi toisiinsa liittymätöntä asiaa, ja ”natsitunnukset” kaivettiin esiin muslimien tekemien rikosten peittelemiseksi ja balanssoimiseksi. Halonen otti voimakkaasti kantaa rikoksia tehneiden muslimien entistä avokätisemmän hyysäämisen ja maahan toimittamisen puolesta. Varsinaisiksi rikollisiksi jutussa pyrittiin leimaamaan kansallismieliset hyväntahtoiset ihmiset, joita ovat Hesarin toimittajien ja demarivaikuttaja Halosen mielestä ”natsit”.

584. Helsingin Sanomat 5.12.2018 ”Tanska aikoo lähettää rikoksia tehneitä turvapaikanhakijoita pienelle autiolle saarelle” Tanskan pääministerin Lars Rasmussenin vaadittua asiaa maahanmuuttajalähiössä vieraillessaan. Taaskin Helsingin Sanomat luonnehti Tanskan kansanpuoluetta Venstreä ”oikeistopopulistiseksi”, vaikka kyse oli selvästi demokratiasta ja realismista.
585. Ks. esim. Kai Mykkäsen tuulentupamaista blogikirjoitusta ”Oikeusvarmuutta ja väärinkäytön estoa turvapaikahakuun” Uudessa Suomessa 7.12.2018.
586. Ville Tavio Uuden Suomen kolumnissaan ”Kantelu oikeuskanslerille GCM-sopimuksesta” 4.12.2018.
587. Fox News uutisraportissaan “Is free speech under attack in Europe?” 4.12.2018.
588. Express 2.12.2018 “PC gone mad: Criticising migration could become CRIMINAL offence under new plan”.
589. Svenska Dagbladet 29.11.2018 ”Journalistförbundet kritiskt till FN-avtal on migration”.
590. Journalisten 29.11.2018 ”Redaktørforeningen kritisk til regjeringens ønske om å signere omstridt FN-erklæring”.
591. Ks. esim. Yleisradion Internet-uutisten 10.12.2018 julkaisemaa juttua ”May lykkäsi brexit-äänestystä – Pääministeri lähtee Brysseliin neuvottelemaan sopimuksen hiomisesta”.
592. Ks. blogikirjoitustani ”Voiton päivä – Mutta kuka voitti” 9.5.2017 (teoksessani *Vastahankaan*).
593. Ks. blogikirjoitustani ”Mikroskooppinen federalisti, makroskooppiset virheet” 31.8.2018.
594. Katso esimerkiksi Sakari Rajamäen kirjoitusta ”Jukka Hankamäen kirjoitus on poistettu!” Uudessa Suomessa 7.12.2018.
595. Iltalehden toimittaja Tommi Parkkonen lehden 11.10.2017 julkaisemassa kirjoituksessaan ”Pentti Kurikan Nimipäiviä fanittava nahkatakkimiljardööri”.
596. Motherboard-sivusto 2.1.2018 “A visit to Facebook’s recently opened center for deleting content”.
597. Jussi Halla-aho Twitterissään 7.12.2018.
598. Reijo Tossavainen Oikean Median kolumnissaan ”Helsingin Sanomat rakentaa ikioman punavihreän kuplan” 14.12.2017.
599. Sukupuolentutkimuksen seuran (huom. ei Sukupuo*lten* tutkimusten seuran) gradupalkinnosta kertoivat yhdistyksen verkkosivut 11.12.2018 <https://sukupuolentut kimus.fi/>.
600. Tieteellisesti ansioitumattoman Koko Hubaran palkitsemisesta kertoivat Yhteiskunta-alan korkeakoulutettujen YKA ry:n verkkosivut jutussa ”Kirjailija, päätoimittaja Koko Hubara on Vuoden Yhteiskuntatieteilijä” <https://www.yhteiskunta-ala.fi/uuti set/vuoden-yhteiskuntatieteilijaksi-vtk-kirjailija-koko-hubara/>.
601. Sama.
602. Sama.
603. Ks. YKA ry:n kotisivuja Internet-osoitteessa <https://www.yhteiskunta-ala.fi/ykavai kuttaa/vuoden-yhteiskuntatieteilija/>.
604. Helsingin Sanomat 19.12.2018 ”Tuore kotimainen dokumentti korostaa Yhdysvaltain moninaisuutta, Trumpin vaikutusta kahtiajakoon siitä on vaikea hahmottaa”. Arvion kirjoittanut Tuomo Yrttiaho oli selvästikin tyytymätön siihen, ettei tekijä ollut onnistunut osoittamaan yrityksistään huolimatta Trumpia syylliseksi kansan kahtiajakautumisiin. Tulos ei ole ihme, sillä kahtiajaon syy ei ole Yhdysvaltain kansallismielisissä vaan maahanmuutossa, joka on jakanut kansalaiset viisaisiin (kansallisen edun ymmärtäjiin) tyhmiin (kansallisesta edusta piittaamattomiin).
605. Yleisradion TV1:n Ulkolinja-ohjelman Internet-sivut 13.12.2018.
606. Ilta-Sanomat 28.12.2018 ”Stockmann hyllytti tiernapojat – Tummaksi maalattu naama videolla oli osalle liikaa”. Kirjoitin aiheesta verkkokolumnissani ”Keppimiehen kauppaketju sensuroi moraalipaniikissa tähtipojat” 29.12.2017.

607. Jopa lapsiasiavaltuutettu Tuomas Kurttila asettui vastustamaan Stockmannin harjoittamaa poliittista korrektiutta ja suomalaisen kulttuurin sensurointia Iltalehden jutussa ”Lapsiasiavaltuutettu lyttää Stockmannin Tiernapoika-hyllytyksen – ’Pian emme saa esittää joululauluja’”. Valtuutettu Tuomas Kurttila oli lähes oikessa, sillä pari vuotta myöhemmin eduskunnan apulaisoikeusasiamies Pasi Pölönen kielsi koululaisten viemisen joulukirkkoon.

608. Perussuomalaisten esittämä Tiernapojat-näytelmä löytyy YouTuben Internet-osoitteesta <https://www.youtube.com/watch?v=NT5nJV31D_k>.

Hakemisto

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

Mediatutkimus

Totuus kiihottaa
Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä

Vaalikirja

Kuinka Suomi korjataan?
Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu

Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

Ankara totuus sisältää FT, VTT Jukka Hankamäen verkkokolumnit vuodelta 2018. Teos on jatkoa kirjoille *Sensuurin Suomi*, *Kansanvallan varkaat*, *Valhe kaatuu*, *Minuutti on mennyt*, *Sanaakaan en vaihtaisi pois* ja *Vastahankaan*.

Kirjoittaja kritisoi politiikan, tieteen ja median tutkimusblogissa julkaisemissaan kolumneissa maahanmuuttopolitiikkaa, kansainvälisyyteen pakottamista, ylirajaista vallankäyttöä ja monia muita EU-johteisen politiikan virtauksia.

Teoksessa arvostellaan valtamedian pyrkimystä orkestroida sekä politiikkaa että tiedettä ja osoitetaan tarkoitushakuisen tutkimustoiminnan virheitä tiedonmuodostuksen alkujuurilla, yliopistoissa.